LEILA MEACHAM

CELE MAI FRUMOASE ROMANE DE DRAGOSTE

SOMERSET

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI TRANDAFIRI

LEILA MEACHAM

SOMERSET

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ŞI NOTE
OANA CELIA GHEORGHIU

LITERA

Somerset

Leila Meacham
Copyright e 2014 Leila Meacham

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Somerset
Leila Meacham

Copyright e 2017 Grup Media Litera
pentru prezenta ediţie
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Claudia Pascu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEACHAM, LEILA
Somerset / Leila Meacham; trad. Oana Celia Gheorghiu.—
Bucureşti: Litera, 2017
ISBN 978 – 606 – 33 – 1541 – 1
I. Gheorghiu, Oana Celia (trad.)
821.135.1 – 31

Pentru toţi aceia care au venit, au rămas, au contat
şi şi-au câştigat dreptul de a fi numiţi texani

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI TOLIVER
(1835–1900)

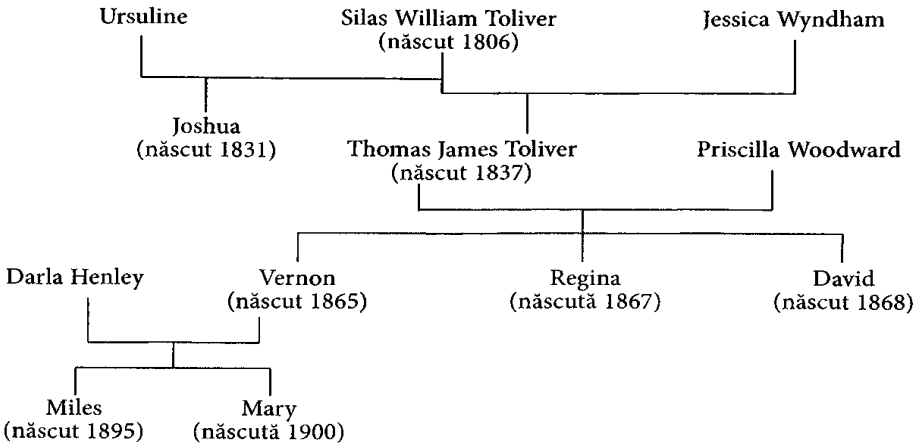

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI WARWICK (1835–1900)

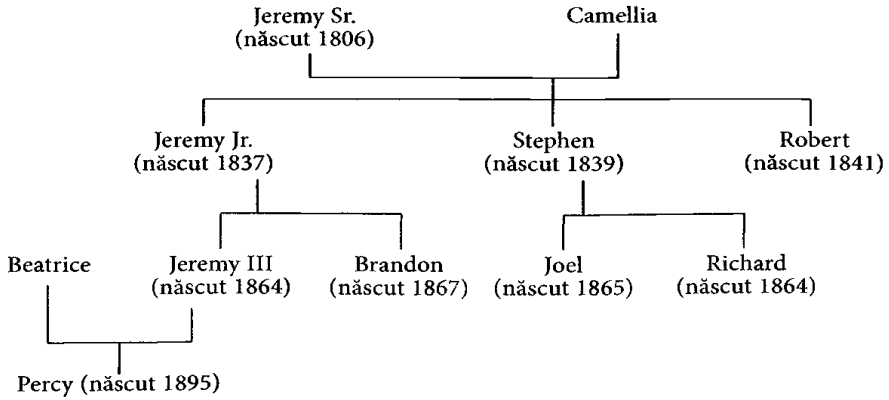

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI DUMONT
(1836–1900)

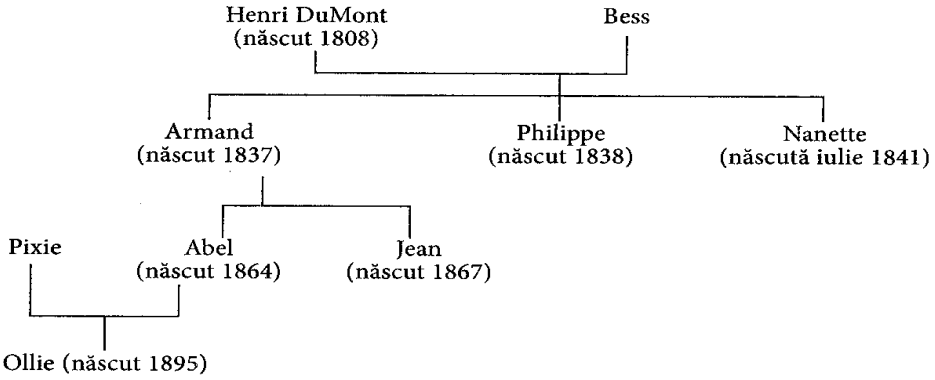

ARBORELE GENEALOGIC AL LUI JASPER (IMPORTANT PENTRU NARAȚIUNE)

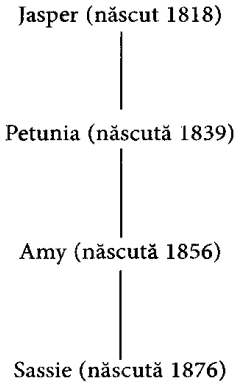

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Plantaţia Queenscrown, lângă Charleston, Carolina de Sud

Elizabeth Toliver se uita la fiul ei mai tânăr, Silas, pe sub borurile largi, fluturânde ale bonetei sale pentru grădinărit. Răbdător, cu privirea concentrată, el stătea în picioare lângă balustrada verandei, uitându-se în jos la drumul străjuit de stejari, ce ducea spre casa familiei. Era începutul lunii octombrie a anului 1835. Elizabeth îl urmărea dintr-una din grădinile de trandafiri care înconjurau casa; în mână ţinea foarfecă pentru a tăia un coş de trandafiri roşii Lancaster, pe care-i crescuse şi pentru care îşi făcuse griji în ianuarie. Era uimitor ce puteau face apa, resturile vegetale şi bălegarul pentru tulpinile fusiforme – şi pentru majoritatea vegetalelor –, lăsate prea mult timp fără îngrijire. Erau foarte multe exemple de genul acesta despre natura care renaşte şi capătă noi forţe, împlinindu-le aşteptările, măcar de-ar remarca omul acest lucru şi l-ar aplica fiinţei umane.

Măcar de-ar remarca soţul ei asta şi ar aplica-o necesităţilor celui de-al doilea fiu al său.

— Pe cine aştepţi, Silas? a strigat ea.

Silas a întors capul spre ea. Era foarte frumos, binecuvântat cu trăsăturile izbitoare ale familiei Toliver, care dovedeau descendenţa lui dintr-o

lungă familie de aristocraţi englezi, ale căror portrete îi întâmpinau pe oaspeţi în marele salon de la Queenscrown. Silas şi-a îngustat ochii verzi, aprinşi precum smaraldele sub sprâncenele de aceeaşi culoare cu părul lui negru dezordonat, dar gropiţa plasată exact în mijlocul bărbiei, moştenire de familie, nu lăsa nicio urmă de îndoială în privinţa descendenţei lui.

— Pe Jeremy, a răspuns el scurt, continuând să scruteze orizontul.

Umerii lui Elizabeth s-au lăsat în jos. Silas o învinuia pe ea pentru prevederile din testamentul tatălui său. „Ai fi putut să-l faci să se răzgândească, mamă”, o acuzase el, „iar acum trebuie să suporţi consecinţele”. Nu ar fi putut fi convins vreodată de ignoranţa ei în privinţa *posibilităţii* ca tatăl lui să-şi scrie testamentul aşa cum a făcut-o, chiar dacă fiul ei ştia – cu siguranţă ştia – că ea nu i-ar sacrifica niciodată fericirea ca să şi-o asigure pe a ei. Auzea acum „consecinţele” eşecului ei sosind în ropotul copitelor răsunătoare ale cailor: Jeremy Warwick, călare pe armăsarul lui alb, venea să-i atragă pe fiul ei, pe nepotul ei în vârstă de patru ani şi pe viitoarea ei noră înspre un teritoriu îndepărtat şi periculos numit Texas.

Jeremy s-a oprit brusc şi, înainte de a-l saluta pe Silas şi de a descăleca, a strigat spre ea:

— ’Neaţa, don’şoară Lizabeth. Cum le mai merge trandafirilor dumitale?

Era forma lui obişnuită de salut, indiferent de

împrejurare, prin care intenţiona, de fapt, să o întrebe cum se simte în general. Aluzia la trandafiri avea un subînţeles, şi anume că atât familia Warwick, cât şi familia Toliver erau descendente ale familiilor regale din Anglia, identificate prin floarea aceea elegantă, cu tulpină cu spini, care le servea drept emblemă. Familia Warwick din Carolina de Sud provenea din Casa de York, reprezentată de trandafirul alb; familia Toliver, din Casa de Lancaster, era simbolizată de cel roşu. Cu toate că erau vecini şi prieteni apropiaţi, nici unii dintre ei nu sădeau în grădinile lor emblema loialităţii faţă de obârşiile aristocratice ale celorlalţi.

Întrebarea *Cum le mai merge trandafirilor tăi?* din dimineaţa aceasta nu viza starea plantelor ei dragi, pe care le îngrijise şi le vindecase după luni întregi petrecute departe de ele, având grijă de soţul ei bolnav într-un spital din Charleston, ci dispoziţia ei, acum, că el odihnea în mormânt de patru săptămâni.

— Greu de spus, a strigat ea spre el. Depinde de vreme cât de rezistenţi vor fi.

Schimbau aceste replici încă de pe vremea când băieţii erau mici, iar Elizabeth descoperise inteligenţa ascuţită, ironică, nicicând batjocoritoare a lui Jeremy Warwick. Îl adora, înalt şi solid, spre deosebire de fiul ei subţirel, vânjos, de aceeaşi înălţime, Jeremy era cel mai tânăr dintre cei trei fraţi al căror tată deţinuse plantaţia

de bumbac învecinată, numită Meadowlands. Uniţi prin statutul familiilor şi prin aspecte comune legate de vârstă, origini şi interese, el şi Silas erau prietenii ideali, o relaţie pentru care Elizabeth fusese recunoscătoare, din moment ce Silas şi fratele lui se războiseră încă de când fiul ei mai mic rostise primele cuvinte.

Nespusa plăcere de a o vedea s-a stins din privirea lui Jeremy, semn că înţelesese ceea ce voia ea să spună.

— Mă tem că vremea nu poate fi mereu aşa cum ne dorim, a spus el, înclinând capul în semn de scuză, ceea ce i-a confirmat lui Elizabeth motivul venirii lui.

— A sosit scrisoarea pe care o aşteptam? a întrebat Silas.

— În sfârşit. E în desagă, şi mai e una de la Lucas Tanner. El şi grupul lui au ajuns la pământul negru.

Elizabeth nu avea de gând să intre în casă. Dacă doreau să vorbească în particular, puteau să se retragă undeva unde nu puteau fi auziţi, dar spera să nu facă asta. Uneori, singura cale de a mai afla ce se întâmplă cu familia ei era să tragă cu urechea, fără pic de ruşine, sau să însărcineze un servitor să facă asta. L-a auzit pe Silas strigându-l pe Lazarus să vină cu cafeaua. Bun. Aveau de gând să unelteasc pe verandă, în splendoarea dimineţii de toamnă.

— Conţinutul scrisorii mă va face fericit? a

întrebat Silas.

— În cea mai mare parte, i-a răspuns prietenul lui.

Elizabeth ştia despre ce vorbeau. Începeau acum, plini de entuziasm, să-şi împlinească visul pe care şi-l împărtăşiseră şi despre care discutaseră ani la rând. Amândoi mezini, crescuseră conştienţi de faptul că era puţin probabil ca la moartea taţilor lor să devină unicii moştenitori ai plantaţiilor de bumbac deţinute de familiile lor. În cazul lui Jeremy, această realitate nu punea probleme. Se înţelegea bine cu cei doi fraţi ai lui, iar tatăl lui îl adora şi avea să se îngrijească să-şi primească partea ce i se cuvenea din moşie. Jeremy nu îşi dorea altceva decât să deţină propria plantaţie, pe care să o administreze aşa cum considera el. Situaţia fraternă şi paternă a lui Silas era cu totul alta. Încă de la venirea lui pe lume, primul născut al lui Benjamin Toliver, Morris, fusese favoritul la moştenirea domeniului Queenscrown. „Aşa se cade”, îi spunea el lui Elizabeth, fără a se descotorosi vreodată cu totul de principiile legii privind dreptul primului născut, o reminiscenţă a tradiţiei britanice, care stabilea că fiul cel mai mare trebuie să moştenească proprietăţile familiei. În Carolina de Sud, legea fusese abolită în 1779.

Dar mai erau şi alte prejudecăţi la mijloc. Benjamin şi Morris aveau aceleaşi idei în toate privinţele, şi nu era vorba despre fiul care

încearcă să-şi mulţumească tatăl. Morris chiar împărtăşea părerile tatălui său în toate domeniile, de la religie la politică, în timp ce Silas avea păreri diferite, stârnind uneori controverse aprinse. Antipatia dintre tată şi fiu şi dintre fraţi a crescut, iar faptul că Elizabeth manifesta faţă de Silas o afecţiune specială, mărind prăpastia dintre ei, nu a fost de vreun ajutor. Benjamin ştiuse că Silas şi fratele lui, ca parteneri egali, şi-ar fi sărit unul altuia la gât până în ultima clipă a morţii lui. Ca să evite această situaţie, îi lăsase moştenire lui Morris plantaţia, toţi banii şi toate proprietăţile familiei – pământul, casă, mobilierul, bunurile, uneltele şi sclavii –, lăsându-l pe Silas fără o leţcaie, cu excepţia unui „salariu" anual, la care se adăuga un procent din profiturile plantaţiei atât timp cât lucra ca administrator sub conducerea fratelui său.

Nu-i de mirare că Silas, acum în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, simţindu-se trădat şi plin de amărăciune, dorea să părăsească pământul natal şi să se îndrepte împreună cu Jeremy Warwick spre „pământul negru" din partea răsăriteană a Texasului, minunat pentru cultivarea bumbacului, după cum umbla vorba. Cât era de trist că avea să plece cu inima împovărată de ură nedreaptă îndreptată împotriva tatălui său, pentru că Elizabeth ştia un lucru pe care Silas nu-l ştia. Benjamin Toliver îşi lăsase deoparte dragostea faţă de soţie în favoarea celei pentru fiul său mai

mic. Soţul ei o lăsase în grija unui fiu burlac, care probabil nu avea să se căsătorească nicicând, iar ea avea să îmbătrânească fără a se bucura de nepoţi pe care să-i bucure şi să-i răsfeţe. Probabil că aveau să o ajungă regretele, dar îl lăsa pe Silas – împietrit în faţa iubirii ei pentru nepoţelul adorabil şi pentru fata care avea să-i devină curând cea de-a doua soţie – să plece în Texas, fără să ştie vreodată că tatăl lui îşi făcuse testamentul în aşa fel încât să-i ofere libertatea.

Capitolul 2

Pe aripile adierilor tomnatice, Silas simţea plutind disperarea mamei sale, deopotrivă cu jalea văduviei, dar nu avea ce să facă. Pleca în Texas, şi îşi lua cu el fiul şi viitoarea mireasă. De când se ştiau aveau opinii divergente. Pentru mama lui, familia era totul. Important pentru el era pământul, legătura indestructibilă a omului cu propria-i fiinţă. Fără propriul lui pământ, pe care să-l cultive şi să-l lucreze, un bărbat nu însemna nimic, indiferent de familia pe care ar fi avut-o. Mama lui invocase toate motivele posibile împotriva plecării fiului ei mai mic din confortul şi siguranţa casei lui, pentru a se îndrepta împreună cu familia lui spre teritoriul Texasului ameninţat cu izbucnirea revoluţiei. Le ajunseseră la urechi veşti despre coloniştii texani care se organizau să declare independenţa faţă de Mexic a teritoriului

recent populat, o mişcare ce avea să conducă fără îndoială la război cu acea ţară.

— Ce vrei să fac, mamă? Să stau aici, sub cizma fratelui meu, unde fiul meu, ca şi tatăl lui, nu va fi niciodată stăpânul casei sale?

— Nu pune asta pe seama a ceea ce-ţi doreşti pentru Joshua, îl contrazisese mama lui. Asta vrei pentru *tine* – asta ţi-ai dorit dintotdeauna –, dar acum îi ai pe Lettie şi pe băieţelul tău, şi la ei trebuie să te gândeşti.

Îşi acoperise faţa cu mâinile la imaginile monstruoase cu privire la care îl prevenise: molime îngrozitoare (colonia lui Stephen F. Austin fusese lovită de o epidemie de holeră în 1834), indieni cruzi, fiare sălbatice şi şerpi, mexicani însetaţi de sânge, traversări de ape periculoase, expunere la condiţii climatice extreme. Lista ororilor continua la nesfârşit, cea mai oribilă dintre ele fiind posibilitatea ca ea să nu-i mai revadă vreodată pe fiul ei, pe Joshua şi pe Lettie.

— Nu pune nici *tu* asta pe seama lor, mamă. Dacă mi s-ar fi oferit pământ oriunde în altă parte în Sud, în locuri sigure, tot ai fi vrut să rămân la Queenscrown, să fim cu toţii o familie, chiar dacă tatăl meu practic m-a dezmoştenit şi fratele meu mă urăşte.

— Exagerezi. Tatăl tău a făcut ceea ce a considerat că e cel mai bine pentru Queenscrown, iar fratele tău nu te urăşte. Pur şi simplu, nu te înţelege.

— Iar *eu* am să fac ceea *ce* consider că este cel mai bine pentru Somerset.

— Somerset?

— Numele pe care-l voi da plantaţiei mele din Texas în onoarea strămoşului familiei Toliver, ducele de Somerset.

Mama lui fusese redusă la tăcere, argumentele ei fiind inutile în faţa unei ambiţii atât de puternice.

Ultima dorinţă şi testamentul soţului ei purtau întreaga vină pentru suferinţa ce o măcina, îi amintise Silas, dar asta nu scuza purtarea lui grosolană faţă de ea din ultimele săptămâni, iar el se simţea ruşinat. Îşi iubea mama şi avea să-i ducă dorul, dar nu putea scăpa de sentimentul că ea eşuase intenţionat să prevadă şi, astfel, să preîntâmpine împărţirea nedreaptă a moşiei tatălui său. Dacă Benjamin Toliver şi-ar fi împărţit averea în mod egal, Silas ar fi renunţat pentru totdeauna la visul lui. Îşi promisese sieşi să facă tot ce-i stătea în puteri să trăiască în pace cu fratele lui. Morris, burlac convins, îşi iubea nepotul şi ţinea la viitoarea lui cumnată pentru blândeţea şi duioşia ei. Lettie şi mama lui se înţelegeau extraordinar. Elizabeth o considera pe Lettie fiica pe care nu a avut-o niciodată, iar ea era pentru logodnica lui mama pe care o pierduse pe când era doar o copilă. Ar fi avut un cămin liniştit.

Până şi Morris îşi dădea seama acum cât avea

de pierdut prin ceea ce câştigase. „Vom aranja lucrurile cumva”, spusese el. Dar, pentru Silas, nimic din ce i-ar fi putut oferi fratele lui nu compensa pentru lipsa afecţiunii tatălui său, demonstrată atât de dureros de termenii testamentului. Nu avea de gând să ia de la fratele lui ceea ce nu dorise tatăl lui să-i dea.

Aşa că pleca în Texas.

În timp ce Jeremy descăleca, Silas s-a uitat cu recunoştinţă la bărbatul care avea să se mute împreună cu el; armăsarul continuă să salte pe picioarele din spate. Jeremy Warwick rareori îi refuza calului manifestări de personalitate, pentru că nu avea obiceiul să şi le nege nici pe ale lui. Silas preţuia această calitate, pentru că, dacă personalitatea prietenului său era recunoscută pentru un bun-simţ extraordinar, aceasta nu era, totuşi, împotriva riscului, iar tovarăşul lui de joacă din copilărie nu se aventurase niciodată într-o acţiune mai riscantă decât aceasta în care plănuiau să pornească.

Înainte de a strânge hăţurile calului, Jeremy i-a aruncat lui Silas desaga poştală după care mersese călare până la Charleston. Silas a desfăcut curelele cu nerăbdare şi citea scrisoarea de la Stephen F. Austin[1], celebrul *empresario* din Texas, înainte ca cizmele lustruite ale prietenului

1 Considerat părintele şi fondatorul Texasului, Stephen Fuller Austin (1793-1836) era cel care le acorda dreptul colonizatorilor de a se stabili în Texas.

său să atingă podeaua verandei.

— Sunt câteva lucruri tulburătoare acolo, a spus Jeremy, coborând vocea ca să nu-l poată auzi Elizabeth. Domnul Austin este dispus să ne vândă din acrii lui oricât putem cumpăra, atât timp cât suntem de acord să trăim în Texas, dar ne avertizează că vine războiul. Sunt acolo şi un ziar care descrie nemulţumirea crescândă printre colonişti în privinţa politicii guvernului din Ciudad de México, şi o scrisoare de la Lucas Tanner. El spune că zona aia e tot ce-ar fi putut spera – sol virgin de bună calitate, apă şi lemn din belşug, vreme excelentă dar s-ar putea să fie nevoit să se lupte ca să o păstreze. Deja a avut câteva probleme cu indienii şi cu miliţia mexicană.

— Din moment ce nu plecăm până la primăvară, poate că se va aplana, până la urmă, conflictul cu guvernul mexican, dar trebuie să le împărtăşesc aceste veşti şi celor care ne însoţesc, a spus Silas. Să-i informăm despre riscurile suplimentare.

— Inclusiv pe Lettie? l-a întrebat Jeremy încetişor.

Zgomotul ascuţit al foarfecilor de tăiat trandafiri s-a oprit, liniştea ajungând până la verandă în momentul de tăcere ce a urmat. Elizabeth ascultase şi ciulea urechile ca să audă răspunsul. *Da, Silas, spune-i. Inclusiv lui Lettie*? Fiul ei a fost scutit de răspuns de Lazarus, care împingea uşa cu cotul, aducând cafelele. Silas a

întins mâna ca să o deschidă mai larg.

— Mulţumesc, domnule Silas, a spus negrul cel cărunt, aşezând tava pe masa pe care generaţii întregi ai familiei Toliver fuseseră servite după-amiaza cu julep de mentă şi ceai. Să torn cafeaua, domnule?

— Nu, Lazarus. O torn eu. Spune-i Cassandrei că plăcinta arată apetisant.

Lazarus şi soţia lui, Cassandra, urmau să meargă cu el în Texas. Erau proprietatea lui, moştenire de la Marnie Toliver, bunica lui Silas. Ea nu-i lăsase nimic celuilalt nepot. În ultimul timp, Silas observase mersul mai greoi al lui Lazarus şi faptul că soţia lui nu mai cânta în timp ce frământa aluatul de pâine.

— Inclusiv pe Lettie, a răspuns Silas, întinzându-i farfuria lui de desert lui Jeremy. Apoi a turnat pentru amândoi câte o ceaşcă aburindă de cafea. Când voi fi dispus să-i spun, a adăugat.

— Ah, a zis Jeremy.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că plăcinta e delicioasă, a spus Jeremy, luând o îmbucătură zdravănă. Tu şi Lettie mergeţi la petrecerea Jessicăi Wyndham?

— Lettie nu vrea s-o rateze. A meditat-o pe Jessica înainte ca fata să plece la internat şi chiar i-a plăcut de ea. Nu sunt decât patru ani între ele. Eu nu pot spune că mi-o aduc aminte. Tu?

— Cu greu. Tot ce mi-am amintit astăzi a fost o fetiţă cu o figură serioasă, cu ochi mari, de

culoarea castanelor, dar am recunoscut-o la docuri în Charleston în dimineaţa asta, când a sosit din Boston. Mama şi fratele ei erau acolo să o aştepte. Ce scenă s-a iscat când Jessica a sărit în ajutorul unui hamal negru tratat necorespunzător de către un pasager!

— Un alb?

— Mă tem că da.

— Tatăl ei va avea ceva de spus în privinţa asta.

— Sper că neplăcerea lui nu va strica petrecerea. Mi s-a spus că familia Wyndham nu a făcut nicio economie pentru a sărbători aniversarea de optsprezece ani a Jessicăi şi întoarcerea ei acasă de la şcoala aia de bune maniere din Boston. Au chiar şi rude din Anglia venite în vizită – lordul şi lady DeWitt.

— Cei din familia Wyndham îşi permit, a spus Silas, scoţând o hartă din desaga cu corespondenţă.

— Ziarul *Courier* îl menţionează pe Carson Wyndham ca fiind cel mai bogat om din Carolina de Sud, a spus Jeremy, tăindu-şi plăcinta.

— Sărmanul de el va fi foarte ocupat să-i ţină la distanţă pe toţi vânătorii de avere din statul ăsta.

— Poate că o să se însoare Morris cu ea şi o să-l scutească de efort.

Silas a pufnit dispreţuitor.

— Morris nu face diferenţa între un vals şi o

polcă sau între batista unei doamne şi o cârpă de şters pe jos, aşa că nu are nicio şansă de a câştiga mâna fetei. De ce nu te însori *tu* cu ea, Jeremy, ca să-l scuteşti pe tatăl ei de griji? Un diavol chipeş ca tine ar trebui să aibă cale liberă.

Jeremy a izbucnit în râs.

— Nu vreau să o jignesc pe Lettie, dar nu cred că aş reuşi să-i trezesc interesul unei doamne cu originile şi rafinamentul Jessicăi Wyndham de a se mărita cu un bărbat care plănuieşte să se stabilească în Texas. Lettie este înnebunită după tine. Te-ar lăsa să o duci şi în iad.

Silas a desfăcut harta ce însoţea scrisoarea lui Stephen F. Austin şi s-a încruntat văzând ruta pe care întreprinzătorul o marcase cu cerneală neagră. Distanţa era formidabilă; terenul de dincolo de Red River, în interiorul Texasului, era descurajant. Era încercuită o zonă în care cărarea se abătea de la direcţia mai logică. O notiţă pe margine anunţa: *Menţineţi distanţa. Teritoriu de vânătoare al indienilor comanşi.*

— Poate că acolo o şi duc, a spus Silas.

Capitolul 3

— Acum, unde ar trebui să o aşezăm pe lady Barbara la dejun? a întrebat Eunice Wyndham, în timp ce fiica ei a intrat în logie în toiul unei activităţi agitate în jurul unei mese aşezate pentru douăsprezece persoane. Ce dilemă! Dacă stă cu

spatele la grădină, lumina soarelui îi va scoate în evidenţă părul rar. Dacă stă cu faţa, lumina îi va expune fiecare rid. Femeia e atât de *vanitoasă* în privinţa înfăţişării ei.

Jessica nu o asculta. Mama ei gândea cu voce tare şi nu aştepta vreun răspuns. Ştia că fiica ei nu este câtuşi de puţin interesată de asemenea lucruri, nici acum, după doi ani în care fusese plecată la internat ca să-şi corecteze indiferenţa. Masa pentru prânz fusese aranjată în logie ca să elibereze sufrageria pentru marele banchet din seara următoare. Jessica ar fi preferat un picnic în familie pentru a-şi celebra ziua de naştere şi întoarcerea acasă. Persoana pe care o căuta printre servitoarele negrese nu era acolo. Nu o găsise nici în sufragerie, unde aveau loc activităţi similare.

— Mami, unde e Tippy?

— Aş putea să o aşez eventual în capul mesei, şi pe lordul Henry în celălalt capăt. Toată lumea va interpreta această aşezare ca pe un semn de respect. Eu şi tatăl tău putem sta la mijloc, unul în faţa celuilalt.

— Mami, unde e Tippy? Am căutat-o peste tot şi n-o găsesc. Ce-aţi făcut cu ea?

Eunice a băgat o carte de vizită, scrisă caligrafic, într-un suport din sticlă cu boboci de trandafir şi a făcut un pas în spate ca să studieze efectul.

— Să scot oare prinzătoarele de muşte? a

întrebat ea. Am cumpărat două dintr-un cristal încântător, când am fost cu tatăl tău la Washington. Au cele mai îngrozitoare muşte acolo – mai rău ca aici. Nu prea e sezonul lor, ce părere ai?

— Mami, unde e Tippy?

Eunice şi-a îndreptat atenţia asupra fiicei sale.

— Doamne, copila mea. De ce eşti încă în cămaşa de noapte?

Jessica s-a răsucit spre uşă.

— Unde te duci?

— La bucătărie. Sunt sigură că aţi exilat-o acolo.

— Jessica, opreşte-te. Mă auzi? Eunice a ridicat alarmată vocea. A luat evantaiul pe care-l adusese cu ea în cameră şi a început să şi-l fluture cu viteză în faţă. Jessica s-a oprit şi s-a întors. Cele trei servitoare, îmbrăcate în rochii cenuşii cu şorţuri albe pe deasupra, rămăseseră nemişcate, iar încăperea era cufundată în linişte. Mă bucur atât de mult că tatăl tău i-a luat pe lady Barbara şi pe lordul Henry la călărie în dimineaţa asta, a continuat Eunice făcându-şi vânt cu evantaiul. Voi fi scutită de ruşinea de a o vedea pe fiica mea alergând în bucătărie să aducă o servitoare, când ar fi de ajuns să tragă de cordonul clopoţelului.

— Vreau să o văd pe Tippy, mami.

— Are treabă, îţi ornează tortul.

— Atunci, mă duc s-o ajut.

Eunice a aruncat o privire îngrozită în spate,

la servitoarele încremenite, cu ochii ieşiţi din orbite şi albul din pricina şocului şi a curiozităţii.

— Asta-i tot, s-a răstit ea la ele. Mergeţi şi ajutaţi-o pe Willie May.

Servitoarele au trecut în fugă pe lângă Jessica, într-o pată de cenuşiu şi alb. Eunice s-a grăbit să o tragă pe fiica ei în cameră şi a închis în urma lor uşile care dădeau spre terasă. Rămase singure, a spus:

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, domnişoară, mai cu seamă în prezenţa servitorilor. Ai şi aşa destule probleme după scena de ieri, de la docuri.

— Nu am făcut decât să-l lovesc uşor pe umăr cu evantaiul.

— Ai apărat un negru împotriva unui alb.

— Bărbatul ăla abuza un hamal prea împovărat. L-aş fi plesnit şi dacă hamalul era alb ca zăpada.

Faţa severă şi furioasă a lui Eunice s-a schimonosit.

— Serios, copilă, ce e-n neregulă cu tine? Am fost atât de entuziasmaţi că vii acasă. Nu-ţi poţi imagina cât de nerăbdător era fratele tău să te vadă. A insistat să vină cu mine să te luăm de la vapor, dar l-ai stânjenit teribil pe Michael ieri, peste măsură, poate.

— Michael ar fi trebuit să-i dea bărbatului ăluia o scatoalcă.

Eunice a început să-şi facă vânt cu evantaiul mai rapid.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să te trimitem la şcoală în Boston – în focarul ăla de abolţionişti.

— Nu, mamă, un teren fertil pentru iubitorii de libertate.

— Vai, Jessie!

Rămasă, ca întotdeauna, fără argumente în faţa fiicei sale, pentru care şi-ar fi smuls inima din piept, Eunice s-a prăbuşit, cu tot cu evantai, pe unul dintre fotoliile din logie, oftând deznădăjduită.

— Ce ţi-au făcut la şcoala aia?

— Mi-au confirmat ceea am crezut dintotdeauna. Toate fiinţele omeneşti se nasc egale, şi niciuna nu are dreptul să o înrobească pe alta.

— Şşt, a şoptit Eunice cu asprime, aruncând o privire prin uşile franţuzeşti din sticlă, în căutarea vreunor urechi indiscrete. Ascultă-mă, îndărătnica mea fiică! Habar n-ai ce se întâmplă pe aici de când ai plecat. Dacă ai şti, ţi-ai da seama ce e în neregulă cu asemenea sentimente şi cât de periculoase pot fi asemenea discuţii pentru Tippy.

— Ce… ce s-a întâmplat pe-aici?

— Nu pe plantaţia noastră, ci pe altele. Răscoale ale sclavilor, toate eşuate, dar prea aproape de casă pentru confortul tatălui tău. Plantatorii sunt la limita răbdării şi dau zor să pedepsească orice sclav – *fără pic de milă*, aş putea să adaug; sau – a sfredelit-o pe Jessica cu privirea – pe *oricine* le dă cea mai vagă impresie

că nu e de acord cu cauza sudiştilor.

— Cauză? Abolitionismul e o *cauză.* Sclavia e o dogmă.

Eunice s-a oprit din fluturatul evantaiului. Nu prea reuşea să-i aducă aer în plămânii care păreau gata să explodeze.

— Vezi, ăsta-i genul de lucruri despre care vorbeam. Te previn, Jessie, că, deşi tatăl tău îţi satisface orice dorinţă, nu va tolera asemenea idei în casa lui, nici prietenia ta făţişă cu o servitoare negresă. A clătinat din cap, cu un aer de vină. N-ar fi trebuit să permit niciodată ca tu şi Tippy să deveniţi atât de apropiate când eraţi copii, dar nu aveai pe nimeni altcineva cu care să te joci. A fost singura variantă ca să ai companie. N-ar fi trebuit să dau ascultare niciodată rugăminţilor surorii mele să te trimit la internat, ca să fii aproape de ea, în Boston, şi, cu siguranţă, n-ar fi trebuit să-i permit *niciodată* lui Tippy să meargă cu tine. Cu toate astea – Eunice a arcuit o sprânceană în semn de reproş către Jessica –, m-am amăgit cu ideea că vei avea bunul simţ să rupi legăturile cu ea când ajungi acasă. Eunice şi-a apăsat extenuată mâna pe frunte. Am sperat că o să înţelegi că trebuie să o laşi în pace, că o să accepţi că Tippy îşi are locul ei, iar tu îl ai pe al tău.

— Mami…

Jessica a îngenuncheat lângă genunchii mamei sale; cămaşa de noapte i se umflă în jurul ei, aducându-i aminte lui Eunice de păpuşa roşcată,

cu ochi căprui, alcătuită doar dintr-un bust graţios şi o fustă bufantă, pe care Jessica o prefera când era mică. Dar acolo se sfârşeau asemănările dintre fiica ei şi păpuşa aceea. Eunice nu înţelegea. Fiica ei avea trăsături armonioase, dinţi drepţi, un păr ca focul şi nişte ochi mari şi expresivi de un căprui-închis încântător, care însă nu-i scuteau faţa albă, pistruiată de a fi dezagreabilă, deşi banală. Soţul ei şi-ar fi dorit să fie frumoasă şi cu interese banale, precum fiicele prietenilor lor, preocupată doar de haine, petreceri şi flirturi, încântată să fie unica fiică răsfăţată a unuia dintre cei mai bogaţi oameni din Sud. Dar, încă de la naştere, Jessica evitase rolul pentru care venise pe lume. Făcea asta oare pentru că simţea că indulgenţa tatălui ei era o compensaţie pentru dezamăgirea pe care i-o provoca ea? Jessica gândea prea mult, punea întrebări, adora provocările, se răzvrătea. Carson i-ar fi considerat spiritul atrăgător dacă era o fată frumoasă, dar îl găsea complet enervant în cazul uneia atât de urâte. Uneori, Eunice se gândea că Jessica ar fi trebuit să fie băiat.

— Înţeleg, de fapt, a spus Jessica, dar nu pot accepta. Nu aş pune-o niciodată pe Tippy în pericol, dar nu pot – şi nici nu vreau – să consider că mi-e inferioară. Este sclipitor de inteligentă şi creativă în feluri în care eu n-aş putea fi vreodată. E mai bună şi mai înţeleaptă, şi e înzestrată cu toate calităţile pe care le admir şi le doresc la o

prietenă. Nu vreau să vă fac de ruşine pe tine şi pe tata, dar îi voi acorda prietenei mele respectul pe care-l merită. Nu o voi trata ca pe o sclavă.

Eunice şi-a apăsat obrajii cu palmele.

— Vai, Doamne… Dacă tatăl tău ar fi aici să te audă…

— Ar fi foarte dezamăgit de mine, sunt convinsă.

— Ar simţi mai mult decât dezamăgire. Tatăl tău are o latură pe care nu i-ai cunoscut-o niciodată. Nu voi fi în stare să preîntâmpin consecinţele dacă tu continui să faci caz de afecţiunea ta pentru Tippy. Trebuie să te gândeşti la ea, pentru numele lui Dumnezeu.

Jessica a îndepărtat cu blândeţe palmele mamei sale de obraji şi le-a cuprins într-ale sale.

— Nu-ţi face griji, mami. Promit să nu tulbur apele în familie împărtăşindu-mi părerile despre sclavie în această casă. Sudul este ceea ce este, şi o singură voce nu va fi de ajuns ca să îl schimbe; dar, te rog, permite-i lui Tippy să fie servitoarea mea. Ştii bine că nu-şi poate folosi decât un plămân, afectat de pleurezie, şi nu poate să respire în căldura din bucătărie.

— Am să-i permit, atât timp cât te ţii de cuvânt, copila mea. Că de nu, tatăl tău o va trimite la câmp şi va ajunge în bordeiele sclavilor. Te iubeşte din toată inima, dar trebuie să mă crezi că asta va face. Eunice şi-a retras mâinile şi a dat la o parte părul ca focul de pe faţa fiicei sale. Ne-a fost

atât de dor de tine cât ai fost plecată, a continuat ea cu blândeţe. De aceea te-am făcut să vii acasă înainte de încheierea semestrului; dar, pe cuvântul meu, sângele nu-mi curge aşa cum ar trebui prin vine. La masă şi la petrecere vor fi discuţii despre mişcarea abolиţionistă. Îmi promiţi că o să-ţi ţii gura dacă ţi se cere părerea?

Jessica a scos limba şi a ţinut-o cu două degete.

— *Pornit să-mi sân gula.*

— Prostuţo, a spus Eunice cu un zâmbet ce i-a înflorit pe faţă, fără ca frica din priviri să-i piară complet. Acum, lasă-mă să mă ridic. Am treabă.

— O trimiţi pe Tippy în camera mea? Nimeni pe lumea asta nu e în stare să-mi aranjeze părul ca Tippy. Şi imaginează-ţi cum aş arăta dacă n-ar avea grijă de garderoba mea.

— Dacă o să reţii că tatălui tău îi place să apară neanunţat. Ai grijă ca hainele şi coafura să fie singurele subiecte de conversaţie cu Tippy, în cazul în care apare. Dacă se amestecă el, Tippy va avea grijă de cocoloaşele de bumbac în loc de funde şi dantele.

— Am să ţin minte. Jessica s-a ridicat şi s-a răsucit în cămaşa ei de noapte din satin, poalele acesteia învolburându-se în jos de la o talie delicată, subţirică. Mâine împlinesc optsprezece ani. Când am ajuns aşa bătrână?

— Este o aniversare care ar trebui să te facă să începi să te gândeşti la măritiş, a spus Eunice.

— Să mă gândesc, poate, dar nu şi să o *fac.* Ce bărbat şi-ar dori să se însoare cu o agitatoare ca mine?

Chiar aşa, s-a gândit Eunice, oftând.

Capitolul 4

Tippy trecea peria dinspre fruntea Jessicăi în jos, spre capătul unei bucle lungi, date cu ceară. Repetase mişcarea de mai multe ori, până când părul cârlionţat natural al Jessicăi începuse să strălucească întocmai ca un şuvoi de satin roşiatic pe umerii ei. În curând, Tippy avea să îl aranjeze într-o coafură de seară inspirată din epoca romantică din Anglia, numită Madonna. Pentru această coafură, părul trebuia împărţit în două pe mijlocul capului, cu zulufi în creştet şi şuviţe căzându-i pe lateralele feţei. O rochie de seară din brocart crem atârna pe un manechin din sârmă făcut pe dimensiunile Jessicăi. Rochia era creată după ultimele detalii în materie de modă şi destinată să scoată în evidenţă umeri albi, talii micuţe şi glezne subţiri.

— Stilul ţi se potriveşte de minune, declarase domnişoara Smithfield, croitoreasa care cususe rochia în atelierul ei de la Boston, dar Tippy era cea care desenase tiparul şi alesese materialul. Accesoriile erau expuse la vedere: pantofi de bal cu bot pătrat din satin, în ton cu rochia, mănuşi până la coate, o poşetă mică de seară, verde,

asortată cu broşa cu smarald verde pe care tatăl Jessicăi i-o oferise cu ocazia aniversării sale.

Stând dreaptă în faţa oglinzii, cu Tippy în spatele ei, Jessica putea vedea părul umflat şi subţire al menajerei sale (o altă ciudăţenie, de vreme ce nu era sârmos ca al altor reprezentanţi ai rasei sale, şi nuanţa lui şaten-deschis contrasta cu pielea ei neagră), lobul urechilor acesteia şi coatele ei ascuţite în continuă mişcare. Puţin mai înaltă decât o măturică pentru şemineu şi slabă ca un băţ, Tippy fusese înzestrată cu urechi, mâini şi labe ale picioarelor remarcabil de mari, care o făceau să pară grotescă în ochii celor care nu o cunoşteau şi nu îi apreciau talentele.

— Ce s-o fi gândit bunul Dumnezeu să adauge atâta material pe feţişoara mică şi slăbănoagă şi pe trupul fetiţei mele, apoi să nu-i mai ajungă să-i facă şi al doilea plămân? se lamenta adeseori Willie May.

Asta se întreba şi Jessica. O considera pe Tippy făptura omenească cu cea mai ciudată constituţie pe care o văzuse vreodată, dar, încă de când erau copii, i se păreau încântătoare silueta ei minusculă şi trăsăturile disproporţionate. Cu mintea ei ageră şi imaginaţia creativă, Tippy îi amintea Jessicăi de spiriduşul neastâmpărat din cartea ei preferată de poveşti. Jessica şi-o imagina ca pe un elf din ciocolată venit de pe altă lume, ale cărui urechi, mâini şi picioare supradimensionate, dar delicate ca ale unei zâne, s-ar fi putut

metamorfoza în aripi, ca să o poarte înapoi pe tărâmul de unde venise. Îşi făcuse probleme în privinţa fragilităţii lui Tippy încă de când crescuse suficient cât să înţeleagă că prietena ei se născuse fără un organ important şi că Jessica se putea trezi într-o dimineaţă şi afla că îngerii veniseră să o ia pe partenera ei de joacă. Să se uite la mâinile rapide ale lui Tippy şi să şi le imagineze culegând bumbac sub soarele torid, cu un sac greoi atârnându-i pe umerii slăbănogi, era de ajuns să-i provoace greaţă Jessicăi, dar tatăl ei nu i-ar face aşa ceva lui Tippy. Jessica era sigură de asta. Ştia că fiica lui nu l-ar ierta niciodată, dar ar putea – şi chiar ar face-o – să le despartă. Asta nu trebuia să uite.

— Nu-mi doresc nimic, a spus Jessica. Nu e îngrozitor, Tippy? Să ai optsprezece ani şi să nu mai ai dorinţe.

— Nu ştiu nimic de dorinţe ’n afar că acu', că-s acasă, sper să capăt sirop de trestie de zahăr peste turta de mălai, i-a răspuns Tippy.

Jessica s-a întors de la oglindă, ca să se încrunte la Tippy, şi a coborât glasul.

— Chiar trebuie să vorbeşti ca o sclavă analfabetă de la câmp când eşti cu mine, Tippy?

— Apăi, da, doamnă, trebe, ca să nu uit unde-s. Îi mai sigur pentru amândouă.

Jessica s-a întors înapoi spre oglindă.

— Acum îmi pare rău că nu te-am lăsat la Boston, la atelierul de croitorie al domnişoarei

Smithfield. Ai fi trăit bine cu acul şi cu aţa. Acolo ai fi avut multe dorinţe, şi toate ţi s-ar fi îndeplinit.

Tippy şi-a adus gura aproape de urechea Jessicăi, vorbind elevat:

— Tatăl tău ar fi trimis oameni după mine, dar n-aş fi rămas oricum. Nu te-aş lăsa să vii acasă fără mine.

Jessica asculta atent, ca să audă paşii tatălui ei în hol. N-ar fi intrat fără să bată, mai ales acum, când ea se făcuse mare, dar îi acorda, totuşi, puţin timp să răspundă. În dimineaţa precedentă, când lui Tippy i s-a permis să se întoarcă de la bucătărie în camera Jessicăi, fata îi povestise despre avertismentul mamei sale, de care Tippy auzise deja de la Willie May.

— Vor să ne despartă pentru că suntem atât de apropiate, îi explicase Jessica, iar mama a ameninţat că te vor trimite la câmp dacă nu cooperez. Trebuie să ne prefacem că tu eşti servitoarea mea, iar eu îţi sunt stăpână.

— N-o să fie foarte greu, răspunsese Tippy. Eu sunt servitoare, iar tu eşti stăpâna mea.

— Doar cu numele.

Conveniseră să fie foarte atente. Willie May îi explicase totul lui Tippy. Să nu-i mai spună Jessicăi „Jessie” fără apelativul *don’şoară* şi fără a face apoi o mică reverenţă. Să nu mai chicotească şi să nu-şi mai împărtăşească secretele. Să nu mai piardă vremea citindu-şi una alteia. Să nu mai arate niciun semn de prietenie.

— Şi, mai adăugase Willie May, privind-o fix pe Tippy, să nu mai vorbeşti ca o doamnă albă sau să faci paradă de învăţătura ta în faţa stăpânului şi a sclavilor.

Fetele îşi încolăciseră degetele mari – ritualul prin care pecetluiau o înţelegere. Neauzind altceva decât linişte în hol, Jessica a spus zâmbind:

— Voi avea grijă să capeţi cât sirop de trestie de zahăr doreşti, chiar dacă voi fi nevoită să-l aduc clandestin aici.

— Nu, nu, Jessie – *don'şoară* Jessie. Nu mă favoriza în niciun… nu-mi arăta *nicio* favoare. E prea periculos.

Jessica a oftat.

— Sunt atât de dezgustată de felul cum merg lucrurile. Sudul mă face să-mi fie ruşine. Familia mea mă face să-mi fie ruşine…

— Şşt, nu trebuie să vorbeşti aşa. Nu trebuie nici măcar să *gândeşti* aşa.

— Nu pot să mă abţin.

— Profesoara a noua venită din Nord… ştiu io ce are-n cap, *don'şoară* Jessie. Vă rog să n-o lăsaţi să vă bage-n belele, vă rog io frumos…

— *Jessie! Sunt tati! Intru!*

Vocea puternică a bărbatului pe care Jessica îl iubea, dar de care se şi temea, a răsunat prin uşă. Nu au trecut decât câteva secunde până când aceasta s-a deschis, şi Carson Wyndham a păşit înăuntru, lovind cu putere podelele din lemn cu

cizmele lui până la genunchi, strălucitoare. Un bărbat scund, bine făcut, roşcovan, vânjos şi cu maniere aspre dădea impresia că gloatele s-ar da în lături din calea lui şi vai de cel ce nu o făcea.

Reacţionând rapid, Tippy şi-a aplecat capul către reflexia din oglindă a Jessicăi şi a spus tare, ca şi cum ar fi continuat un dialog pe care îl întrerupsese intrarea lui Carson Wyndham:

— Păru' mneavoastră-i frumos aşa cum îi. Mare păcat ar fi să vi-l ridic.

— De acord, a spus Carson, oprindu-se lângă măsuţa de toaletă a fiicei lui ca să cerceteze subiectul discuţiei. Ce dracu' o face pe o femeie să creadă că trebuie să-şi tortureze părul cu tot felul de bucle şi răsuciri? Numai Dumnezeu ştie, de vreme ce e mult mai atrăgător lăsat liber, aşa cum e de la natură. Şi-a trecut un deget peste plasa delicată pentru acoperit capul, ce atârna de un ornament al oglinzii. Jessica o purtase cu o zi în urmă, la prânz, părul ei lăsat desfăcut umplând boneta ca o desagă cu firicele aurii. Mi-a plăcut cum îţi stătea asta… cum i-o fi zicând, Jessie. De ce n-o porţi şi-n seara asta?

— Vai, tată, o doamnă nu poate purta o *plasă pentru păr* la o rochie de seară!

Era genul de ripostă pe care tatăl ei adora să o audă din partea fiicei lui – stupidă, feminină şi inutilă. I-a acordat un zâmbet.

— Bănuiesc că nu. Îţi place broşa?

— O ador. Mulţumesc încă o dată, tati.

I-o oferise la prânzul oficial, în prezenţa celor mai apropiaţi prieteni ai părinţilor ei. Aranjamentul trebuia să facă parte din aniversarea zilei sale de naştere, dar fusese ţinut, de fapt, ca să le impresioneze pe rudele îndepărtate din Anglia ale tatălui ei, lordul Henry şi lady Barbara, ducele şi ducesa de Strathmore. Dacă n-ar fi avut compania încântătoare a lui Lettie Sedgewick, singura persoană din generaţia ei, în afară de fratele ei, Jessica era convinsă că ar fi murit de plictiseală, dacă nu cumva de dezgust. Conversaţia fusese lăsată în seama Excelenţei Sale şi a înfumuratei sale soţii, care nu vorbiseră decât despre ridicarea deplorabilă a clasei de mijloc britanice, despre încercarea neruşinată a muncitorilor din Dorset de a forma un sindicat şi despre vânătoarea de cocoşi de munte. Ascultătorii lor, admiratori servili, în afară de Lettie, se agăţaseră de fiecare cuvinţel arogant, întrerupt numai când Michael a propus un toast în cinstea întoarcerii acasă a surorii lui.

Jessicăi îi plăceau multe lucruri la Lettie Sedgewick. La întoarcerea în Boston, abia aşteptase să reia legătura cu fosta ei îndrumătoare, să-i împărtăşească tot ceea ce învăţase la şcoală şi să facă schimb de idei, dar Lettie era acum logodită cu Silas Toliver, un văduv pe care Jessica şi-l amintea ca fiind izbitor de chipeş şi care avea de gând să-şi facă propria plantaţie în Texas. Jessica şi-a amintit că prima

soţie a lui Silas murise la naşterea băieţelului care avea să devină în curând fiul vitreg al lui Lettie. Viitoarea doamnă Toliver era fiica extraordinar de inteligentă a unui pastor prezbiterian, foarte talentată în arta limbajului. Familia Wyndham, membri ai parohiei tatălui ei, o angajaseră să îi predea Jessicăi caligrafie şi literatură clasică, pentru a-i completa educaţia primită la şcoala publică înainte de a pleca la internat. Lettie mersese mai departe şi obţinuse un atestat de profesoară la un colegiu din Nashville, şi acum preda la şcoala publică din orăşelul unde se afla biserica tatălui ei, Willow Grove. Comunitatea era descrisă ca fiind la o aruncătură de băţ, în orice direcţie, între Charleston şi şirurile paralele de plantaţii cunoscute sub numele de Aleea Plantaţiilor, unde se aflau cele mai importante proprietăţi producătoare de trestie de zahăr şi bumbac. Silas şi Jeremy Warwick nu fuseseră invitaţi la dineu, pentru că nu o cunoşteau bine pe Jessica. Aveau să ia parte la bal.

— Ai spune că aici, în Carolina de Sud, încă dăinuie statutul de colonie a Imperiului Britanic, ţinând cont cât de slugarnic de devotaţi sunt unii dintre noi faţă de toate lucrurile englezeşti, îi spusese Lettie Jessicăi cu o sclipire în ochi când avuseseră, în sfârşit, ocazia să vorbească între patru ochi.

— Mai puţin sclavia, a spus Jessica. Britanicii au avut decenţa umanitară să abolească sclavia şi

comerţul cu sclavi.

Jessica ar fi făcut mai bine să-şi muşte limba. O luase gura pe dinainte, dar firea tolerantă a lui Lettie Sedgewick şi experienţa Jessicăi cu fiica pastorului invitau la confidenţe controversate. Când o medita pe Jessica, Lettie nu era deranjată de faptul că Tippy lua parte la orele lor, ba chiar o încuraja în acest sens, cu toate că în secret. Era împotriva legii să-i înveţi pe sclavi să scrie şi să citească, dar îndrumătoarea i-ar fi putut periclita poziţia tatălui ei ca pastor al întâii Biserici Prezbiteriene din Willow Grove, dacă s-ar fi aflat.

Buna dispoziţie s-a şters de pe chipul prietenei sale.

— Cam aşa ceva, a spus Lettie. Văd că nu te-ai schimbat prea mult, draga mea pupilă, dar permite-mi să te sfătuiesc ca înainte de a vorbi să te gândeşti mai întâi unde te afli.

— Trebuie să învăţ să fac asta.

— Am auzit de la Silas despre micul incident de ieri, de la docul de debarcare din Charleston. Jeremy Warwick era în zonă să ia ceva pentru Meadowlands. I-a spus lui Silas că nu s-a arătat de teamă că i-ar fi putut stânjeni şi mai mult pe mama şi pe fratele tău.

— Nu încape îndoială că domnul Warwick a avut o părere cât se poate de proastă despre mine.

— Ba deloc. I-a spus lui Silas că ai fost îngrozitor de curajoasă.

Sau îngrozitor de proastă, s-a gândit Jessica,

uitându-se la faţa sobră a tatălui ei în oglindă. Oare îi povestise Michael despre incidentul de ieri din Charleston, şi venise aici ca să o pedepsească?

— Jessie, a spus Carson, vreau să arăţi deosebit de drăguţă în seara asta.

— Cu siguranţă o să încercăm, nu-i aşa, Tippy? a spus Jessica, uşurată. Există vreun alt motiv în afara faptului că este ziua mea de naştere?

— Nu, fără niciun motiv. Vreau doar să mă simt deosebit de mândru de fetiţa mea, care s-a întors în sfârşit acasă după doi ani, aşa că te rog să arăţi cât se poate de bine. S-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz. Ne vedem la petrecere. Şi, Tippy?

Tippy a luat poziţia de drepţi.

— Da, domnu'.

— Ai grijă ca asta să se întâmple întocmai.

— Da, domnu' Carson.

A ieşit din cameră, iar femeile au schimbat priviri lungi, interogative.

— Despre ce a fost vorba? a întrebat Jessica.

— Jeremy Warwick, a răspuns imediat Tippy.

— Jeremy Warwick?

— Am auzit totul la bucătărie. Tatăl tău vrea să-i faci impresie bună, sperând că voi doi veţi ajunge să fiţi împreună. Vei fi aşezată lângă el la cină.

— Jeremy e de-o vârstă cu Silas – prea bătrân pentru mine –, şi înţeleg că pleacă împreună în Texas. De ce ar vrea tatăl meu să mă căsătoresc

cu el?

— Nu ştiu. Familia Warwick e bogată. Poate ca să-i ţină la distanţă pe cei care nu sunt? Tippy a fluturat cu înţeles din gene. Jeremy Warwick e un om de treabă, aşa vorbeau la bucătărie. Un stăpân bun. Nu pot înţelege de ce nu s-a însurat încă. Poate că tatăl tău vrea să-ţi aranjeze ploile cu el înainte să pună altcineva mâna pe el.

— Nu, Tippy, nu ăsta-i motivul, a spus Jessica, înţelegând pe dată. Un fior de durere i-a trecut prin inimă. Tatăl ei aflase de isprava de la docuri. Probabil că Michael l-a informat, iar mama ei, prea temătoare să păstreze secrete faţă de soţul ei, i-a povestit cu siguranţă despre opiniile ei despre sclavie. Tata vrea să scape de mine pentru că îi creez probleme.

Dar numai dacă era scoasă din Carolina de Sud de un bărbat bun şi bogat. Cam atât o iubea tatăl ei, s-a gândit ea. Jessica a simţit cum furia a luat încet locul durerii. Ei bine, avea o veste pentru el. Nu avea de gând să se căsătorească vreodată cu un stăpân de sclavi.

Capitolul 5

Avea să fie prezentată în comitetul de primire din sala de bal în loc să-şi facă o intrare pompoasă din capul scărilor. Acestea erau pentru marile frumuseţi. Aranjamentul îi convenea de minune Jessicăi. Mănuşa ei dreaptă era deja murdară

după ce strânsese mâinile celor cincizeci de invitaţi la petrecerea pentru aniversarea ei, şi preţ de câteva clipe bune nu a mai simţit piciorul paharului de şampanie, când a fost liberă să o caute pe Lettie, care stătea în picioare împreună cu Silas Toliver şi cu Jeremy Warwick lângă tortul ei cu cinci etaje împodobit cu flori.

— E încântător! a exclamat Lettie uitându-se admirativ la tort când li s-a alăturat Jessica. Omătul e cumva mâna lui Tippy?

— Bineînţeles. A făcut florile din albuşuri bătute date prin zahăr şi întărite.

— Ei bine, este excepţional, ca şi sărbătorita, de altfel. Ce rochie splendidă! De la Paris?

— De la Boston.

Jessica simţea cum faţa îi ia foc sub privirile bărbaţilor. Arăta cât putea ea de bine, dar, în niciun caz, aceştia n-ar fi de acord că este excepţională. Lettie vedea frumuseţe în orice şi în oricine şi îşi putea permite s-o facă. *Excepţională* era cuvântul care o descria pe ea, şi asta se vedea clar ca lumina zilei în ochii lui Silas. Formau un cuplu încântător – el, înalt, brunet, chipeş, un lord Byron cu părul lui în dezordine, negru ca pana corbului, ochi verzi şi atrăgătoarea gropiţă din bărbie, iar ea, minionă, blondă, cu pielea ca de porţelan şi graţioasă, păşind parcă dintr-un poem de Byron.

— Şi roşeaţa te prinde, a intervenit Jeremy Warwick cu o mică plecăciune şi o urmă de

zâmbet diavolesc pe chip.

Îşi bătea joc de ea? Jessica a ignorat complimentul şi i s-a adresat lui Lettie.

— Nu pot să spun cât sunt de încântată că am fost aleasă să-ţi fiu domnişoară de onoare.

— Iar eu nu pot să-ţi spun cât sunt de încântată că ai acceptat. Mergem săptămâna viitoare la cumpărături în Charleston, ca să luăm material pentru rochia ta?

— Mi-ar face mare plăcere, dar sunt lipsită de orice pricepere când vine vorba de asemenea lucruri. Tippy are cel mai bun ochi pentru materiale şi culori. Are gusturi extraordinare. Ei i se datorează modelul şi materialul rochiei mele. O iau mereu cu mine, ca să mă ajute să-mi aleg garderoba. Poate să vină şi ea?

— Tippy? a intervenit Silas. Este a doua oară când aud numele ăsta. Nu cred că am cunoscut-o.

— Ăăă… Tippy e servitoarea Jessicăi, i-a explicat Lettie, părând uşor stânjenită.

— O servitoare negresă are gusturi mai bune decât ale stăpânei sale? a întrebat-o Silas neîncrezător pe Jessica.

Fata a ridicat bărbia.

— A mea, da.

Şi-a simţit cotul prins de o mână fermă, masculină. Strânsura aceasta era oare un avertisment?

— Cred că sună pentru cină, a spus Jeremy, luând-o pe Jessica de braţ. Voi avea plăcerea de a-

mi ţine companie la masă în stânga mea, domnişoară Jessica. Cum se face că am norocul de a sta chiar lângă sărbătoritră?

— A fost planul tatălui meu, domnule Warwick, a răspuns Jessica, simţindu-se deodată sufocată. A renunţat la etichetă numaidecât. Dacă e cumva posibil, ar trebui să vă farmec şi să vă ademenesc cu speranţa că mă veţi găsi demnă de căsătorie.

Cei din jur se holbau la ea cu gurile căscate. Chicotitul lui Jeremy a întrerupt tăcerea încremenită.

— Pe Jupiter, a spus el, cred că sunt deja fermecat!

Jessica îşi desfăcea buclele din coafura pentru petrecere, când s-a auzit în uşă bătaia scurtă, sacadată a tatălui ei. Jessica nu s-a deranjat să răspundă, pentru că uşa s-a deschis imediat, şi el a intrat îmbrăcat în smoching şi mirosind a trabuc.

— Ei bine, fata mea, ţi-a plăcut petrecerea ta?

— Da, tată, foarte mult.

Fusese o seară înnebunitoare, cu conversaţii plicticoase şi previzibile, exceptând discuţia dintre Silas şi Jeremy despre planurile lor de a duce un convoi spre Texas, în primăvară. Urma să aibă un kilometru în lungime şi sperau să meargă măcar cu trei kilometri pe oră, ca să le permită emigranţilor să parcurgă cincisprezece kilometri pe zi, în funcţie de vreme şi de diferite alte

obstacole. Călătoria părea periculoasă, plină de necunoscut, iar ea se întreba cum avea să se descurce Lettie în situaţiile dure pe care cu siguranţă aveau să le întâmpine. Un alt subiect interesant despre care conversaseră fusese sosirea în siguranţă, din Massachusetts, în acea după-amiază, a lui Sarah Conklin, care avea să preia postul de profesoară al lui Lettie la şcoala locală. Familia Sedgewick o aşteptase la docuri, în Charleston, şi o dusese la noua ei casă din Willow Grove.

— E drăguţă? s-a interesat Michael.

— Foarte, s-a pronunţat pastorul Sedgewick, roşind uşor.

Jessica nu a oferit informaţii privind faptul că o cunoştea pe noua profesoară, deşi bănuia că Lettie fusese surprinsă că prietena ei îşi folosise influenţa ca să-i asigure slujba unei nou-venite, şi nordistă pe deasupra.

Tatăl ei s-a aşezat pe divan, prea jos ca să-şi întindă confortabil picioarele, dar din acea poziţie îi putea vedea fiicei lui chipul în oglindă.

— Sper că nu spui doar aşa, ca să-mi faci mie pe plac şi că, de fapt, nu te-ai distrat, a spus el. Mi-a fost greu să-mi dau seama. Cum ţi s-a părut Jeremy Warwick?

Jessica a început să tragă cu peria de o şuviţă cernită.

— Mi s-a părut plăcut.

— *Plăcut!* Asta-i tot ce poţi să spui? Păi, nu

există femeie nemăritată în tot Sudul, care să nu-l considere incitant, plin de viaţă, amuzant. Şi multe femei măritate, ca să fiu sincer.

A ridicat atotştiutor din sprâncene înspre reflexia ei în oglindă; încercarea lui de a face un spirit de glumă era ridicol de străină firii lui anoste, aşa că fetei i-a fost greu să-şi stăpânească râsul.

— Şi, atunci, de ce nu-i însurat? a întrebat ea.

— E prea pretenţios, bănuiesc, dar am auzit un zvon că fata pe care a iubit-o când era mai tânăr s-a stins de febră tifoidă. Trebuie să spun, draga mea Nălucă, nu prea ţi-ai dat silinţa să-l impresionezi.

Jessica i-a întâlnit privirea în oglindă. Nălucă. Nu-i mai spusese aşa de când era mică. Numele venea de la un joc pe care obişnuiau să îl joace şi în care ea sărea pe neaşteptate din ascunzătoare ca să-l surprindă. *Bău!* striga ea, iar el râdea şi o învârtea, spunându-i că e năluca lui. I s-a strâns gâtul de o durere aproape uitată, pe care tatăl ei putea să i-o stârnească.

— Aşa trebuia? Să încerc să-l impresionez, tată?

Carson s-a înroşit până în vârful urechilor.

— Ei bine, da, Nălucă. Recunosc că am încercat s-o fac pe peţitorul. Jeremy este burlacul cel mai râvnit din Carolina de Sud, în afară de Silas Toliver, care e luat. În plus, Silas nu are bani. Jeremy are. Va avea grijă de tine aşa cum se

cuvine.

— Silas nu are bani? Jessica i-a aruncat o privire surprinsă tatălui ei în oglindă. Cum se poate una ca asta? Queenscrown e o plantaţie prosperă.

— Benjamin Toliver a lăsat Queenscrown fiului său mai mare, Morris. Silas nu mai este decât un angajat. De aceea pleacă în Texas.

Speriată pentru Lettie, Jessica l-a întrebat:

— Şi cum îşi permite să facă asta?

— Are nişte bani puşi deoparte, pe care i-a băgat în această afacere, iar de restul se împrumută de la mine.

Jessica s-a cutremurat pentru Lettie. Nu doar că avea să întâmpine greutăţi inimaginabile în timpul călătoriei şi la începutul unei noi vieţi în Texas, dar totul se făcea cu bani împrumutaţi. Probabil că aveau să treacă ani buni până să-i plătească datoria tatălui ei, înainte ca plantaţia să fie pusă pe roate şi Silas să scoată un cent din asta. Poate că dragostea avea să fie suficientă ca să-i susţină şi să-l ajute pe Silas să îşi împlinească visul pe care se pare că el şi Jeremy îl aveau de mult.

Jessica s-a răsucit pe scăunelul de la masa de toaletă ca să se uite la el.

— De ce te grăbeşti atât de mult să mă măriţi, tati?

— Păi… nu întinereşti, ştii. Mama ta s-a căsătorit la vârsta ta, şi, sincer, nu mă pot gândi la

un bărbat mai vrednic de tine decât Jeremy. Carson a ciupit aerul cu două degete butucănoase, puternice. Trebuie să-l culegi din oală până nu o face altcineva.

— Depinde dacă Jeremy doreşte sau nu să fie cules.

— Mie mi se părea destul de dornic, dar tu l-ai respins.

— Are aproape treizeci de ani, e cu unsprezece ani mai în vârstă decât mine.

— Şi ce importanţă are? Şi eu sunt cu opt ani mai în vârstă decât mama ta, şi Silas e mai în vârstă decât Lettie, şi uite cât e de fericită cu el.

Jessica era de acord cu asta; într-adevăr, fericirea lui Lettie era evidentă pentru toată lumea de la petrecere. Se întreba dacă există vreun bărbat pe lume care să-i aprindă stele în ochi aşa cum făcuse Silas pentru Lettie. Chiar îl plăcea pe Jeremy. Îl găsise incitant, plin de viaţă şi amuzant, dar el nu avea cum să fie interesat de cineva ca ea. Tatăl ei asistase pur şi simplu la politeţea unui gentleman faţă de fiica gazdei, iar indiferenţa ei se datorase revoltei de a fi expusă ca un mânz la o licitaţie de cai.

— Se mută în Texas, să ştii, i-a spus ea.

Privirea lui Carson s-a mutat în direcţia papucilor de casă.

— Da, ştiu.

Jessica s-a răsucit înapoi spre oglindă. În casa aceasta, se spuneau – şi se înţelegeau – mai multe

în tăcerile din timpul conversaţiilor de familie decât prin cuvintele rostite. Acel moment de tăcere confirma fără tăgadă dorinţa tristă, dar adevărată a tatălui ei de a o vedea căsătorită cu cineva potrivit cât mai curând posibil şi dusă cât mai departe cu putinţă. Jessica a rămas tăcută, sunetul ritmic al periei răsunând aspru în liniştea aceea.

Carson a săltat capul şi a întrebat deodată, uitându-se în jur:

— Unde-i Tippy? De ce nu-i aici să te servească?

— Am trimis-o în camera ei. Nu avea rost să stea trează ca să mă bage în pat.

Carson s-a ridicat, încruntându-se.

— Trebuie să fie aici până te retragi tu – *apoi* poate merge în camera ei. O răsfeţi prea mult pe fata aia, Jessie. N-am să permit una ca asta.

— Da, tati, a răspuns Jessica, periindu-şi în continuare părul.

Tippy insistase să rămână trează ca să afle despre petrecere, dar un atac de pleurezie, în acea după-amiază, aproape că o făcuse să cadă în genunchi. Jessica nu îndrăznea să-i amintească tatălui ei de boala de plămâni a lui Tippy, agravată de răcirea bruscă a vremii din ziua aceea. Cu câteva excepţii, nu era foarte tolerant cu proprietăţile inutile.

— O să am grijă să-şi facă treaba, a spus Jessica.

— Ai face bine. Carson a tăcut o clipă, privind-o fix pe fiica lui în ochi prin oglindă. Ea a văzut nefericire în ochii lui, simţindu-i pe ai ei inundaţi de lacrimi. S-a lăsat din nou tăcerea, mai grăitoare decât orice cuvânt. Draga mea Nălucă, de ce nu poţi să fii şi tu mai… ca o Wyndham? a întrebat-o el. Cum se face că te-ai născut atât de diferită de noi, ceilalţi?

— Nu ştiu, tati, a răspuns ea, cuprinsă brusc de o presimţire ce i-a dat fiori reci, dar mă tem că diferenţele din naştere mă vor costa scump.

Capitolul 6

Willie May şedea printre mormanele de farfurii murdare de la petrecerea din seara precedentă, savurând a doua ceaşcă de cafea şi profitând de rara ocazie de a fi singură în conac cu gândurile ei. Era duminică dimineaţă. Toţi cei din casă – stăpânul şi stăpâna, domnişoara Jessica, servitorii, inclusiv fiica ei – şi toţi lucrătorii din ogradă erau la slujba de la biserică ţinută în acea zi lângă pârâu. Era urmată de un botez, celebrat la umbra nucilor uriaşi şi a chiparoşilor de pe malul apei, toată lumea mâncând ceea ce rămăsese de la petrecerea pentru aniversarea de optsprezece ani a domnişoarei Jessica. Slavă Domnului, familia DeWitt plecase, de sâmbătă după-amiază, spre Charleston, apoi mai departe, spre Anglia. Cel puţin, Willie May nu fusese

nevoită să-şi facă griji în privinţa *lor* în agitaţia servirii a cincizeci de musafiri şi a curăţeniei de după.

— Acum, mergeţi cu toţii la culcare, le ordonase domnişoara Eunice servitorilor din casă seara trecută, după ce curăţaseră mesele şi puseseră mâncarea la păstrare. Farfuriile pot aştepta până mâine, după slujbă. Willie May, du-te şi tu la culcare. Arăţi de parcă ai fi gata să cazi din picioare.

Domnişoara Eunice era bună în felul ei; îi păsa mereu de servitorii ei, cu toate că stăpâna îşi impunea limitele ei. Pe Willie May nu o deranja trasarea acestor limite. Viaţa era mult mai uşoară şi mai simplă când fiecare îşi ştia locul şi îl *accepta,* fără a-şi face griji pentru alţii. Acesta era subiectul care o tulbura în dimineaţa aceasta, în liniştea şi pacea conacului. Limitele. Tippy nu şi le cunoştea pe ale ei, iar asta era din vina Jessicăi Wyndham. Fiica stăpânului avea să îi creeze probleme fiicei sale – probleme *mari.* Simţea asta.

Lui Willie May i se făcuse inima cât un purice din ziua în care fetiţa ei – pe atunci, în vârstă de zece ani – intrase, împreună cu domnişoara Jessica, desigur, în salon, unde stăpâna avea o dispută cu decoratorul în privinţa culorii şi a materialului draperiilor pentru ferestrele veneţiene. Willie May servea ceaiul când a văzut-o pe fiica ei alegând două mostre din diferite materiale, potrivite ca nuanţe, şi întinzându-i-le

domnişoarei Eunice cu calm, fără a scoate o vorbă.

— Ei bine, pe cuvânt, exclamase stăpâna ei, chiar cred că asta e nuanţa perfectă de verde şi combinaţia ideală de materiale. Vom folosi catifeaua pentru draperii şi mătase pentru perdele.

Se holbaseră cu toţii la fetiţa ei şi, chiar în clipa aceea, Willie May simţise o strângere de inimă care abia dacă o mai părăsise o zi după aceea, mai ales când domnişoara Jessica exclamase: „Mama, ţi-am *spus* că e deşteaptă!” şi îi zâmbise radios lui Tippy.

Willie May şi domnişoara Eunice urmăriseră apoi, neputincioase, cum prietenia dintre fete se dezvolta pe zi ce trecea. La început, când fetele mai crescuseră, niciuna din mame nu dăduse prea multă atenţie plăcerii lor de a fi una în compania celeilalte. Pe plantaţii, era ceva obişnuit pentru copiii albilor şi ai negrilor să se joace împreună, mai ales dacă odraslele servitorilor din casă locuiau împreună cu părinţii lor în aripa servitorilor din conac. Willie May fusese extrem de uşurată că fiica ei, care se născuse fără un plămân, creştea sub ochii ei, şi nu în ogradă, unde copiii altor sclavi erau puşi la muncă, iar domnişoara Eunice fusese fericită că fetiţa ei, care nu avea nicio surioară, îşi găsise o parteneră de joacă. Legătura lor din ce în ce mai strânsă îi scăpase complet lui Carson Wyndham, chiar dacă

fiica lui insista să împartă cu Tippy tot ce primea şi voia să aibă aceleaşi jucării şi păpuşi ca ea. Domnişoara Jessica fusese cea care-i dăduse numele Tippy, botezată creştineşte Isabel. „Tippy!”, zbierase ea când fetele învăţau să meargă, şi fetiţa ei cea mică prefera să meargă în vârful picioarelor, nu de-a buşelea.

Willie May şi Eunice nu se grăbiseră să ia măsuri în privinţa apropierii dintre fiicele lor, de vreme ce, într-un fel, aceasta o oglindea pe a lor. Carson Wyndham o cumpărase pe Willie May, care nu avea nici douăzeci de ani, să-i fie carieristă lui Eunice Wyndham când şi-a adus mireasa din Richmond, Virginia, la imensa lui moşie, Willowshire. Singură săptămâni la rând, în timp ce soţul ei era plecat cu afacerile numeroaselor lui plantaţii, Eunice ar fi înnebunit de singurătate dacă n-ar fi fost Willie May. Smulsă de lângă părinţii ei, din satul ei din Africa, la şaptesprezece ani, Willie May înţelegea ce înseamnă despărţirea de cămin. Misionarii anglicani o învăţaseră engleza şi cum să servească în casă – un adevărat noroc pentru negustorii de sclavi –, iar ea şi stăpâna deveniseră confidente, croindu-şi drum împreună prin noile lor lumi, cu soţi pe care abia îi cunoşteau, împărtăşind bucuriile şi greutăţile sarcinii, ale naşterii şi ale administrării celui mai important conac din Carolina de Sud. Eunice spunea adesea că nu ştia ce s-ar face fără Willie May, dar numai pentru că avea încredere că

servitoarea ei nu ar fi depăşit niciodată limitele prieteniei lor.

Niciuna din cele două femei nu putea spune acelaşi lucru despre Tippy, mulţumită Jessicăi Wyndham, iar stăpânul începuse să bage de seamă.

Chiar în dimineaţa aceasta, când toată lumea pleca la pârâu, o întrebase pe tonul acela de care se temeau cu toţii: „Tippy, de unde ai luat rochia aia?” Toată lumea încremenise, inclusiv domnişoara Jessica, care începuse, în sfârşit, în ciuda încăpăţânării, să-şi bage în cap ideea că nepriceperea ei în alegerea culorilor o punea în pericol pe Tippy.

— Eu am făcut-o, domnu’.

Stăpânul frecase materialul între degetele. Rochia era croită frumos şi modern.

— Borangic. De unde l-ai luat?

— De la Boston, domnu’. I-un rest rămas de la rochia don’şoarei Jessie, croitoreasa mi l-a dat.

Stăpânul aruncase o privire spre fiica lui.

— Ai şi tu una din acelaşi material?

Domnişoara Jessica avusese prezenţa de spirit să lase capul în pământ.

— Da, tată.

— Du-te imediat în camera ta şi schimbă-te! i-a spus el lui Tippy. Nicio servitoare negresă din casa mea nu va purta o rochie din acelaşi material ca al rochiei fiicei mele.

Tippy fugise din salon, reţinându-şi o tuse de

genul celei care o chinuise toată noaptea.

Cu câţiva ani în urmă, stăpânul nici nu s-ar fi uitat la rochie sau la croiala ei excepţională. Talentul lui Tippy la cusut şi împletit, susţinut de simţul culorii şi de ochiul format pentru modele, era bine cunoscut şi apreciat în gospodărie, dar lucrurile începuseră să se schimbe în jurul plantaţiei Willowshire în 1831. A fost anul în care Nat Turner, un predicator negru, a condus o răscoală de două zile a sclavilor împotriva stăpânilor albi în ţinutul Southampton, Virginia, unde domnul Carson deţinea o plantaţie de tutun. Se dusese în Virginia ca să ia parte la proces şi la spânzurarea celor implicaţi şi se întorsese complet schimbat.

Apoi, în 1833, ca să pună paie pe foc, un bărbat pe nume William Lloyd Garrison fondase Societatea Americană împotriva Sclaviei în Boston, oraşul în care mergea la şcoală domnişoara Jessica, însoţită de servitoarea negresă pe care o trata ca pe o soră. Stăpânului nu îi trecuse atunci prin cap că fiica lui avea să fie expusă la învăţăturile radicaliste ale bărbatului şi ale adepţilor lui, cu atât mai puţin că acestea aveau să o influenţeze, dar se înşelase, după cum îşi dădeau seama acum Willie May şi domnişoara Eunice.

Willie May s-a ridicat şi şi-a legat şorţul. Aici, la Willowshire, ea şi cei din rasa ei o duceau bine. Domnul Carson credea în îngrijirea proprietăţii

sale şi se asigura că sclavii lui erau bine hrăniţi, îmbrăcaţi şi locuiau în condiţii bune. Aveau liber la fiecare sfârşit de săptămână, de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun, iar lucrătorilor de la câmp li se permitea să ia pauze de zece minute la umbră şi primeau apă la discreţie. Aveau voie să-şi ţină propriile obiceiuri şi să trăiască după propriile stiluri de viaţă, fără vreun amestec din partea stăpânilor, atât timp cât nu depăşeau limitele cuvenite. Stâlpul pentru biciuire încă trona în mijlocul curţii, dar nu fusese folosit de multă vreme, ci doar când un sclav aproape că îşi omorâse soţia în bătaie. Stăpânul, spre deosebire de alţi plantatori, nu credea în dezbinarea familiilor de culoare prin vânzarea copiilor acestora. Carson Wyndham era dur, dar corect, şi avea pretenţia ca vechilii şi supraveghetorii lui să fie la fel. În afară de stăpânii de la Meadowlands şi Queenscrown, atitudinea domnului Carson era vizibil diferită de aceea a altor plantatori şi vechili, care le puteau face sclavilor viaţa un iad. La Willowshire, traiul era stabil şi destul de plăcut.

Dar vremurile se schimbau. Se simţea asta. În iulie, anul trecut, o bandă atacase poşta din Charleston şi dăduse foc literaturii antisclavagiste trimise din Nord să fie împărţită în tot Sudul. Preşedintele Jackson susţinuse protestul şi încercase, fără succes, să declare ilegală distribuirea de materiale „incendiare” prin intermediul poştei americane. Patrulele se

înmulţiseră, răufăcători înarmaţi cu bice şi puşti străbăteau cărările la lumina lunii, căutând negri fugari şi îngâmfaţi, cărora să le împartă pedepse. La Willowshire, ca niciodată până atunci, sclavilor li se interzisese să viziteze sclavi de pe alte plantaţii fără permisiunea specială a stăpânului, şi se spunea că supraveghetorii domnului Carson – sclavi însărcinaţi cu conducerea lucrătorilor de la câmp – erau mai puţin prietenoşi cu muncitorii. Câţiva vechili negri fuseseră înlocuiţi cu albi, iar Spit Johnson, un cârcotaş ale cărui nemulţumiri fuseseră tolerate până atunci, dispăruse peste noapte. Se zvonea că fusese dus la piaţa de sclavi de la Charleston şi vândut.

Sub norul acestor schimbări, Willie May se temea pentru fiica ei. Scrisul, cititul şi recitatul de poezii, dicţia de femeie albă şi sfaturile date stăpânei cu privire la materialele pe care să le cumpere şi la coafurile pe care să le poarte nu erau lucruri cu care o tânără de culoare cu un singur plămân să se fălească în faţa stăpânilor ei. După ziua de azi, nu s-ar fi mirat dacă Tippy ar fi primit însărcinări mult mai puţin plăcute decât să-i ţină companie domnişoarei Jessica. Ar putea chiar să fie scoasă din camera alăturată celei a stăpânei sale şi să primească o colibă în ogradă, pe care să trebuiască să o împartă cu o altă familie. Willie May s-a rugat ca singura ei fiică să aibă înţelepciunea să-şi vadă de treabă, altfel era posibil ca o bandă de călăreţi de noapte să vină şi

să o târască din patul ei ca să demonstreze ce li se întâmplă negrilor care nu-şi cunosc lungul nasului.

Capitolul 7

— Silas, dragul meu, ce s-a întâmplat? l-a întrebat Lettie pe logodnicul ei, care stătea cu spatele. Era la fereastra casei parohiale, care îi oferea priveliştea unei grădiniţe pline de crizanteme aurii. Avea să ducă acasă un buchet mare pentru masa mamei sale de Ziua Recunoştinţei de a doua zi. Te-ai plictisit de toate prostiile astea cu nunta?

Silas şi-a întors privirea de la fereastră; imaginea lui Lettie la o masă, înconjurată de podoabe pentru nuntă – dantelă, panglici şi o mostră de material transparent –, era mai încântătoare decât orice grădină.

— Nu, dragostea mea, cu toate că, recunosc, sunt mai entuziasmante pentru o femeie decât pentru un bărbat.

— Doar să nu ai îndoieli în privinţa căsătoriei cu mine.

— Niciodată.

Silas a venit să se aşeze lângă ea la masă, iar ea a lăsat deoparte o tăbliţă de scris pe care bifase o listă nesfârşită de treburi legate de ziua nunţii lor, prima sâmbătă din februarie. Nu putea pricepe de ce femeile se simţeau obligate să înceapă pregătirile de nuntă cu luni întregi înainte

(mama lui era în mare agitaţie), dar primise asigurări că, din cauza pregătirilor pentru sărbătorile dinainte, organizarea făcută din timp era de o importanţă capitală. El insistase să fixeze data mai devreme, ca să rezolve cu căsătoria înainte de plecarea lor pe întâi martie, dar fratele logodnicei sale era student la West Point şi nu putea primi învoire să participe la ceremonie până în prima săptămână din februarie.

— Atunci, ce te preocupă? Lettie şi-a trecut uşor degetele peste fruntea lui plină de cute. Când împreunezi aşa sprâncenele, îmi dau seama că eşti tulburat.

Silas a luat-o de mână şi i-a lipit degetele de buzele lui. Îl stârnea până şi cea mai mică atingere a pielii ei. Dumnezeu să-l ierte, dar nu-şi putea aminti mirosul pielii primei sale soţii, care-i născuse un fiu. Dacă n-ar fi fost Joshua, nu şi-ar mai fi amintit nici măcar chipul ei. Ursuline, aşa o chema, iar numele destul de puritan se potrivea cu părerile ei morale, mai ales cu cele legate de sex. Încă păstra această amintire legată de ea. Soţia lui fusese fiica unui plantator, membru al micii aristocraţii locale, dar, de fapt, socrul lui fusese un tâlhar de pomină la drumul mare. Silas s-ar fi aşteptat ca măcar o picătură din sângele fierbinte al bătrânului să-i curgă prin vine fiicei acestuia, dar, din păcate, fusese profund dezamăgit. Lettie, fiică de pastor, nu avea nicio reţinere şi era la fel de dornică să împartă patul conjugal cu el. Silas

considera diferenţa de atitudine a caracterului celor două femei, atât de incompatibilă cu felul în care fuseseră crescute, drept o ciudăţenie a naturii.

Se gândea să-i spună adevărul lui Lettie, dar ea provenea, la urma urmei, dintr-o familie prezbiteriană, scoţiană până în măduva oaselor, şi ura datoriile. Era conştientă că el avea să fie nevoit să împrumute nişte bani de la Carson Wyndham pentru cheltuielile lor din Texas, dar, ca şi Silas, era convinsă că, prin muncă asiduă, aveau să se poată achita de datorii în numai câţiva ani.

— Noi n-o să stăm pe verandă, ca membrii clasei plantatorilor de aici, spunea ea. Vom lucra cot la cot cu muncitorii la câmp, ca să terminăm treaba. Vom avea timp să ne jucăm de-a domnul şi doamna de la conac după ce ne vom fi plătit datoria.

— Tatăl meu s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că muncim alături de negri, i-a răspuns Silas râzând, iubind-o pentru curajul şi dorinţa ei de a porni spre necunoscut – sau, mai bine-zis, spre pericole şi lipsuri personale cunoscute – fără altă protecţie în afară de dragoste şi încredere în el.

— Lasă-l pe el. Mergem în Texas. Acolo se poate orice.

Firea logodnicei lui îl făcea să o iubească mai mult cu fiecare zi, iar Silas nu putea pricepe de ce simţea că trebuie să o protejeze de veştile neliniştitoare, precum recentele revolte din Texas

şi noile evenimente care constituiau obstacole în calea împlinirii visului său. Lettie se ridica la fiecare piedică neaşteptată apărută în drumul lor. Acolo unde el vedea obstacole, ea vedea provocări. Ceea ce el considera ocolişuri exasperante – schimbări enervante ale planurilor şi dorinţelor lui –, Lettie le accepta cu seninătate drept „binecuvântări mascate” puse la cale printr-un plan măreţ pentru a-i împiedica pe oameni să apuce pe calea greşită. Trăia după un motto, pe care-l preda şi elevilor ei, unul pe care îl inventase ca să poată îndeplini sarcini neplăcute, dar necesare: „Teme-te şi fă-o, n-o face şi ai să regreţi”.

În ciuda înfăţişării ei de păpuşă de porţelan, părea soţia perfectă pe care să o ia cu el într-un teritoriu nesigur şi înfricoşător; dar, pe măsură ce problemele se tot adunau, Silas nu-şi putea alunga teama că până şi Lettie avea să le găsească de nebiruit când sosea momentul să-şi părăsească tatăl şi căminul, prietenii de o viaţă şi îndrăgitul Charleston, atât de apropiat de oraşul în care copilărise. Dacă refuza să meargă? Silas n-ar fi suportat să plece şi să o părăsească până când clădea o viaţă pentru ei în noul ţinut, şi n-ar fi îndurat nici să rămână la Queenscrown.

Jeremy avea mai multă încredere decât el în cutezanţa ei. „Lettie n-o să se răzgândească, Silas”, îi spusese el de mai multe ori, „dar corect ar fi să-i dai motivele pentru care să facă asta,

altfel mai târziu vei regreta”.

Silas se hotărâse să-şi asume riscul de a fi măcinat mai târziu de regrete şi să nu divulge anumite veşti descurajante – cum ar fi, de exemplu, cele din ziua respectivă. Nori grei pluteau deasupra lor şi nu întrezărea razele soarelui străpungându-i. Opt din cele zece familii care semnaseră contracte ca să-i închirieze căruţele Conestoga se retrăseseră. Crezuse că speculaţia făcută în privinţa căruţelor era o investiţie strălucită. Le cumpărase ca să le închirieze familiilor care nu-şi puteau permite propriul mijloc de transport spre Texas, cu siguranţă nu spaţiul şi confortul pe care le ofereau căruţele Canestoga şi pe care cele obişnuite de fermă nu le puteau asigura. Silas crezuse că atracţia pentru închirierea elevatelor vehicule avea să sporească numărul celor din convoi (cu cât mai mulţi, cu atât mai sigur), iar banii din închiriere aveau să-i acopere o parte din costurile investiţiei şi pe cele ale călătoriei lui. Ar rămâne proprietarul căruţelor, pe care le putea vinde odată ajuns în Texas, iar o clauză din contract stipula că aceia care le luau în chirie aveau să-i plătească şi un procent din recolte în primii doi ani. Nu luase în calcul inhibiţiile provocate de războiul din Texas sau teama bărbaţilor în căutare de o viaţă mai bună, dar lipsiţi de voinţa de a porni în căutarea ei. Ar fi făcut mult mai bine dacă şi-ar fi păstrat banii în buzunar.

Jeremy nu era măcinat de asemenea nelinişti financiare, dar Silas nu voia să se împrumute de la prietenul lui cel mai bun. Familiile Warwick şi Toliver aveau să-şi înceapă afacerile în Texas fără a fi îndatorate una alteia, ci doar bazându-se pe prietenie reciprocă. Silas nu i-ar da fratelui său, Morris, în ruptul capului satisfacţia de a-i împrumuta bani – şi cu dobândă exorbitantă, fără îndoială. Dacă nu reuşea să-i înlocuiască pe cei care renunţaseră la închirierea căruţelor sale, era silit să împrumute mai mulţi bani de la Carson Wyndham, iar Lettie s-ar fi opus din răsputeri. Ar detesta gândul de a-i fi şi mai îndatorată unui om pe care îl displăcea profund.

Era prea devreme să-i spună, s-a hotărât Silas, din moment ce mai avea timp să primească răspunsurile la anunţurile din ziarele locale şi din *Nashville Republican*, care dădeau publicităţii închirierea căruţelor sale Conestoga, cu toate că avea slabe speranţe că avea să primească vreunul. În Texas erau tulburări de amploare, motiv pentru care se retrăseseră cele opt familii.

— Vorbeşte cu mine, l-a implorat Lettie, mângâindu-i fruntea.

Silas a ales să-i povestească despre evenimentul mai puţin serios din cele două care-l neliniştea.

— S-a întors cercetaşul pe care l-a trimis Jeremy la sfârşitul lui septembrie să exploreze zona către care ne îndreptăm, a spus el. S-ar

părea că altercaţia din octombrie dintre texani şi armata mexicană a aprins un foc care nu se poate stinge.

— S-a întâmplat de ziua Jessicăi – pe două octombrie, a spus Lettie, nu fără a-şi pune problema că oamenii se puteau împuşca între ei în timp ce alţii se distrau la o petrecere.

Silas i-a zâmbit cu indulgenţă şi a bătut-o uşor pe nas.

— Doamne, fetiţo, ce legături faci ca să ţii minte date! a spus el. Dar, într-adevăr, la aniversarea de optsprezece ani a Jessicăi, cercetaşul a nimerit direct în bătaia focului şi a pus şi el mâna pe arme.

Ziarele titraseră despre încăierarea din data de două octombrie dintre coloniştii anglofoni şi o sută de cavalerişti din armata mexicană, petrecută într-un oraş din Texas numit Gonzales. Altercaţia luase amploare când comandantul regional al forţelor militare mexicane a ordonat să le fie returnat un tun pe care cetăţenii din Gonzales îl împrumutaseră ca să se protejeze împotriva atacurilor indienilor. Coloniştii refuzaseră şi au format o rezistenţă armată sub un steag cusut în grabă dintr-o rochie de mireasă, pe care au scris: VENIŢI DE VI-L LUAŢI!

Mexicanii încercaseră, dar au fost înfrânţi, iar tunul a rămas în posesia coloniştilor.

Reacţia lui Lettie la această poveste fusese tipică. Se pusese pe râs.

— Cred că-mi place de texanii ăştia, a spus ea. Dau dovadă de tărie şi curaj împotriva aversiunilor.

Silas i-a înfăşurat lui Lettie în jurul gâtului bucata de pânză pe care ea o numea tul, trăgându-i faţa mai aproape de a lui. Descoperise că momentele amoroase aveau cel mai bun efect pentru a îndulci veştile proaste.

— Mai ţii minte cum ne-am gândit noi că incidentul se va stinge de la sine? a întrebat-o el, privind-o în ochii albaştri luminoşi, pe care, în noaptea nunţii, avea să îi poată admira închişi în somn şi deschişi când se trezea lângă el în dimineaţa următoare. Ei bine, nu s-a întâmplat aşa. Ziarele numesc bătălia de la Gonzales „un Lexington[2] în Texas”.

Ochii lui Lettie au căzut seducător pe buzele lui, stârnindu-i dorinţa şi mai mult.

— Şi asta ce înseamnă?

— A izbucnit revoluţia în Texas.

Privirea înamorată i s-a umplut de spaimă, şi şi-a smuls de la gât legătura din material transparent.

— Vai, Doamne! Asta înseamnă că va trebui să ne amânăm plecarea până când se mai liniştesc apele acolo?

— Nu putem amâna. Trebuie să pornim în

---

2 Aluzie la primele bătălii din Războiul pentru Independenţa Statelor Unite, purtate în oraşele Lexington şi Concord din Massachusetts, pe 19 aprilie 1775

martie ca să ajungem la destinaţie înainte de sosirea iernii. Trebuie să ajungem la timp ca să ne ridicăm adăposturi şi să curăţăm terenul pentru însămânţarea din primăvara viitoare.

Buzele lui au coborât lent de pe fruntea ei pe buze, auzind un oftat slab de plăcere.

— Nu-ţi face griji, iubitule, a spus ea visătoare. Statele Unite au fost fondate în urma unei revoluţii. Putem să ne aşteptăm la mai puţin din partea Texasului?

— Eşti cea mai minunată fată, a spus el, dar înainte să apuce să o sărute, servitoarea casei parohiale a apărut în pragul uşii.

— Noua profesoară a venit să vă vadă, domnişoară Lettie. Să o poftesc înăuntru?

— Da, bineînţeles.

Lettie s-a ridicat să-şi întâmpine musafira cu o privire încărcată de regret spre Silas, trecându-i în joacă fâşia de tul peste cap. Bărbatul s-a simţit oarecum iritat din pricina întreruperii, dar era bucuros că scăpase de alte discuţii privind tulburările din Texas.

— Nici nu ştii cât sunt de fericită că-mi pot lăsa elevii pe mâna lui Sarah, a spus Lettie. Aveam îndoieli la început, dat fiind că Sarah vine la noi din Nord; dar Dumnezeu chiar mi-a răspuns la rugăciuni, trimiţând o persoană atât de competentă şi dedicată predatului.

— Din câte spune Jeremy, a fost mai degrabă mâna Jessicăi decât a lui Dumnezeu, a corectat-o

Silas, fără a împărtăşi entuziasmul lui Lettie.

Trebuise să se întrebe, ca şi Jeremy, de ce o femeie singură, de vârsta şi cu frumuseţea acestei Sarah Conklin, acceptase un post de profesoară atât de departe de casa ei din Cambridge, Massachusetts.

— Dincolo de încântătoarea apreciere pe care o manifestă faţă de noi, simt o femeie în conflict cu mediul în care trăieşte, comentase Jeremy. Nu pot să spun exact ce, dar e ceva cam ciudat în privinţa minunatei Sarah Conklin.

Silas lua în seamă observaţiile prietenului său. Fără a emite judecăţi, Jeremy putea evalua oamenii mai bine decât oricare altul dintre cunoscuţii lui, dar ştia faţă de cine să se pună în gardă.

— Poate că accentul de Massachusetts sună disonant printre noi, sudiştii, sugerase Silas.

— Poate.

— Lettie spune că Sarah a fugit de o inimă zdrobită.

— Atât de departe, în Sud? Şi de ce nu au fost luaţi în considerare candidaţii locali ca să-i ia locul lui Lettie? Cunosc câţiva calificaţi.

Silas răsese în hohote.

— Pun pariu, şi toate poartă fustă. Lettie spune că niciunul dintre candidaţi nu a avut recomandările excelente şi experienţa didactică pe care le are Sarah.

— Calificările ei au foarte puţin de-a face cu

obţinerea slujbei, spusese Jeremy. Sarah Conklin a primit postul datorită Jessicăi Wyndham. Se cunoşteau de la şcoala din Boston. Sarah este sora uneia dintre colegele ei de clasă. Tăticul Wyndham a tras nişte sfori să fie angajată, la cererea Jessicăi.

— Păi, ca principal finanţator al şcolii, probabil Carson consideră că are acest drept, dar, în orice caz, copiii din Willow Grove se aleg cu o profesoară de prima mână.

La început, Silas crezuse că reţinerea lui Jeremy în privinţa unei femei care era exact genul lui – independentă şi stăpână pe sine – era consecinţa idilei sale cu una dintre „candidatele locale", care râvnea la acest post, şi era nemulţumit că nu l-a obţinut. Mai era la mijloc un fapt surprinzător, anume că drăgălaşa profesoară nouă nu arătase, în ocaziile în care se întâlniseră în societate, nicio urmă de interes pentru chipeşul prieten al lui Silas, burlacul disponibil. Totuşi, era puţin probabil ca Jeremy să se gândească amuzat mai mult de o secundă la respingerea ei. Ceva legat de Sarah Conklin continua să i se pară neverosimil.

Lettie şi-a întâmpinat înlocuitoarea cu braţele deschise când aceasta a fost condusă în încăpere.

— Bună dimineaţa, Sarah! Tata l-a înhămat pe Jimsonweed pentru tine. Vei vedea că e un cal foarte uşor de strunit. S-a întors cu explicaţii către Silas. Sarah a venit să-l împrumute pe Jimsonweed

şi trăsurica noastră ca să meargă până la Charleston în dimineaţa asta. Trebuie să ridice de la poştă un colet cu cărţi pentru copii. Sarah, eşti sigură că nu vrei să vin cu tine?

— A, nu, nu! Sarah a ridicat mâinile ca să-şi accentueze obiecţia. Cu niciun chip n-aş putea să te răpesc de la tot ceea ce ai de făcut aici. A gesticulat spre masa încărcată, apoi l-a salutat pe Silas ca şi cum abia atunci i-ar fi remarcat prezenţa. Bună dimineaţa, domnule Toliver!

Silas i-a răspuns cu o uşoară înclinare a capului.

— Bună dimineaţa, domnişoară Conklin!

Nu încape îndoială că atunci când l-a văzut, privirea noii profesoare a căpătat o notă de răceală, după care trăsăturile chipului ei s-au destins într-un surâs fugar, care lui i s-a părut forţat. Îi displăceau oare bărbaţii în general după idila ei eşuată, sau era ceva la el, la Jeremy şi la Michael, fratele Jessicăi şi fiul binefăcătorului ei atotputernic, care o făcea să adopte o atitudine rigidă?

Asta nu era problema lui, a decis Silas. Lettie o plăcea, şi asta era tot ce conta. Le-a lăsat pe femei să discute despre cererea lui Sarah, până când logodnica lui a sugerat să o ducă el la Charleston ca să ridice cărţile. Silas nu se putea gândi la vreo persoană cu care şi-ar fi dorit mai puţin să-şi petreacă timpul în afară de glaciala Sarah Conklin, şi avea o întâlnire programată cu

Carson Wyndham în acea după-amiază, unde trebuia să se prezinte umil.

Capitolul 8

Sarah a trecut hăţurile peste spinarea animalului şi i-a făcut cu mâna lui Lettie, care ieşise să o conducă afară din curtea unde era grajdul. Vehiculul casei parohiale era o ciudăţenie comandată pe întâia Biserică Prezbiteriană şi construită de fierarul satului, ceva între trăsură şi căruţă acoperită. Inscripţia ÎNTÂIA BISERICĂ PREZBITERIANĂ DIN WILLOW GROVE, CAROLINA DE SUD de pe uşi o proteja de posibilitatea de a fi percheziţionată, motiv pentru care Sarah o alesese drept mijlocul de transport perfect ca să ducă un sclav fugar în portul de la Charleston chiar pe sub nasul poterii. Nici cel mai obraznic căutător de sclavi n-ar fi oprit în drum o femeie albă care se ocupa de treburile bisericii, iar Sarah începea să fie recunoscută în zonă drept înlocuitoarea mult îndrăgitei şi bine cunoscutei Lettie Sedgewick, o acoperire care oferea protecţie suplimentară activităţilor ei.

— Pot să scot basmaua acu, don’şoară?

— Da, dar trebuie să rămâi ascuns până când ajungem la destinaţie. Umblă vânători de recompense pe aici.

Sarah vorbea cu un negru ghemuit sub bancheta trăsurii. „Basmaua” pe care şi-a scos-o

era un pătrat din material negru menit să-i ascundă dinţii şi albul ochilor în cazul în care ar fi avut cineva motiv să arunce o privire în trăsura cufundată în întuneric. Nu-i cunoştea numele, şi nici el pe al ei. Nu cunoştea nici numele plantaţiei de pe care fugise. El îşi petrecuse noaptea ascuns în grajd, fiind instruit să se urce în căruţă imediat ce reverendul Sedgewick, tatăl lui Lettie, înhăma calul la vehicul şi plecă. Era miercuri dimineaţă, nu chiar cea mai bună zi a săptămânii pentru a duce la bun sfârşit evadarea unui sclav, dar în atmosfera relaxată a zilei dinaintea Zilei Recunoştinţei, vigilenţa asupra proprietăţilor plantatorilor mai scăzuse. Majoritatea evadărilor erau puse la cale sâmbăta noaptea. Mulţi stăpâni nu-şi sileau sclavii să muncească duminica, iar fugarului nu avea să i se simtă lipsa până luni dimineaţă, când va fi avut o zi şi jumătate avans spre destinaţia lui. Anunţurile cu privire la evadarea sclavului şi descrierea acestuia nu apăreau în ziar până săptămâna următoare, când fugarul putea fi deja într-o locuinţă sigură, mai aproape de libertatea din Nord.

Abia când căruţa s-a aşternut bine la drum, Sarah a răsuflat uşurată şi bătăile inimii i s-au mai domolit. Până acum era bine. Multe lucruri – capricii ale sorţii mărunte, crude, pline de neprevăzut – puteau ruina planurile bine puse la punct, ducând la descoperirea ei. Simţea frica în stomac ca pe o durere ascuţită. În acea zi, dacă

lucrurile mergeau rău la doc şi „încărcătura” ei era capturată, nu mai era decât o chestiune de timp până când sclavul ceda sub loviturile de bici şi le spunea autorităţilor ceea ce voiau să afle. Urma i-ar fi condus la ea. Ar fi fost trimisă forţat în Nord, sau poate chiar supusă unor repercusiuni mai grave, dar ea, cel puţin, nu putea trăda pe nimeni în sistemul evadărilor. Nu cunoştea numele agentului care, la adăpostul întunericului, aranjase ca fugarul să fie adăpostit, cu o noapte în urmă, în grajdul familiei Sedgewick. Nu le putea spune nimic autorităţilor despre locul în care se ascunsese înainte sau despre ruta pe care apucase. Succesul căii ferate subterane[3] depindea de ascunderea identităţii celor implicaţi. Dacă era descoperită, nu le putea oferi anchetatorilor nicio informaţie care ar fi periclitat reţeaua organizată ca să-i ajute pe sclavi să evadeze spre statele libere şi spre ţările în care sclavia era ilegală, Canada şi Mexic. Cu puţin noroc şi cu voia Domnului, bărbatul de sub bancheta trăsurii avea să fie îmbarcat, până la lăsarea întunericului, pe un vas cu destinaţia Montreal.

Dacă era prinsă, avea să fie întrebată cum s-a întâmplat să aleagă Willow Grove ca loc de desfăşurare a activităţilor ei abolţioniste, iar

3 Underground Railroad - reţea de rute şi locuinţe secrete folosite de sclavii negri din Statele Unite în secolul al XlX-lea, în încercarea lor de a ajunge în statele libere sau în Canada cu ajutorul abolţionişţilor şi al unor aliaţi simpatizanţi ai cauzei acestora

răspunsul ei avea să fie destul de simplu. Jessica Wyndham, colega de clasă a surorii ei, pomenise de un post de profesoară care devenea vacant atunci când actuala profesoară avea să se căsătorească şi să emigreze în Texas cu soţul ei. Willow Grove era în inima Sudului. Ce loc mai bun decât Carolina de Sud, în care să presteze activităţi de călăuză pentru calea ferată subterană? Ce acoperire mai bună decât postul de profesoară într-un orăşel situat în inima teritoriului sclaviei? Nu avea să divulge implicarea Jessicăi. Nu aveau să audă niciodată din gura ei că fiica celui mai mare plantator din stat nu doar că îi sugerase, dar chiar aranjase ca ea să primească postul de profesoară?

Domnişoara Wyndham ştia că sunteţi călăuză pentru calea ferată subterană?

Bineînţeles că nu! Când am aflat despre postul vacant, i-am intrat intenţionat în graţii, invocând o poveste de dragoste eşuată şi nevoia de a obţine un post de profesoară departe de Massachusetts.

Dar Jessica *ştiuse.* Când a aflat de afilierea lui Sarah la un grup care îi instruia pe partizanii aboliţionismului să se infiltreze în Sud ca slujbaşi mărunţi într-un sistem organizat pentru a submina sclavia, îi propusese postul de profesoară drept acoperirea perfectă pentru activităţile clandestine ale lui Sarah.

— Chiar există şi o căsuţă pe care o poţi închiria, ideală pentru scopurile tale, îi spusese

Jessica. Este proprietatea întâii Biserici Prezbiteriene din Willow Grove. E aşezată pe terenul bisericii, în spatele cimitirului, motiv pentru care nu se închiriază, dar e foarte discretă şi izolată.

La început, Sarah a fost tentată să nu aibă încredere în ea. Şcoala nu făcea niciun secret din sentimentele ei împotriva sclaviei, iar tatăl puternic şi bogat al Jessicăi ar fi putut s-o înscrie acolo pentru a strânge informaţii despre sistemul care îi ajuta pe sclavi să evadeze din Sud. Nu i-a luat mult lui Sarah să-şi dea seama că suspiciunile ei cu privire la Jessica erau nefondate. Părinţii Jessicăi nu ştiau nimic despre ceea ce se învăţa la şcoală, altfel n-ar fi trimis-o în veci acolo; iar fiica lor se împotrivea sincer sclaviei, din toată inima, considerând-o o instituţie crudă şi imorală. O considera cea mai bună prietenă pe camerista ei de culoare, Tippy, şi de dragul negresei, odată ce Sarah s-a instalat confortabil în Willow Grove, Jessica i-a explicat, cu părere de rău, că nu putea face nimic să o ajute în misiunea ei.

— Tatăl meu o va trimite pe Tippy la câmp dacă descoperă că am vreun amestec, i-a spus ea, iar Sarah, după ce l-a cunoscut pe Carson Wyndham şi a înţeles exact ce fel de om era, nu s-a îndoit că temerile Jessicăi erau justificate.

— Ai făcut destul, a asigurat-o Sarah. Ai grijă ca Tippy să fie în siguranţă.

La internat, îi explicase Jessicăi ce era calea

ferată subterană, şi anume o reţea ultrasecretă de rute pentru evadare şi adăposturi sigure, ce se întindea de la sud la nord şi mai departe, spre Canada, sau mai spre sud, în Mexic. Terminologia feroviară desemna sarcinile temerarilor dispuşi să-i ajute pe sclavi să evadeze. „Agenţii" erau oamenii care se infiltrau în Sud ca să distribuie literatură aboliţionistă, să-i contacteze pe simpatizanţii antisclavie şi să stabilească rute şi adăposturi sigure gestionate de „şefii de gară". Adăposturile erau cunoscute sub denumirea de „gări" sau „depouri", în care fugarii puteau să se odihnească şi să mănânce. „Conductorii" îi duceau pe fugari – numiţi „încărcătură" – de la o gară la alta, slujbă pentru care fusese instruită şi Sarah.

Când Sarah a prezentat oferta Jessicăi „mecanicului de locomotivă" – liderul grupului acesta a încurajat-o cu entuziasm să accepte postul. Aveau deja un agent plasat în zona Willow Grove, i-a spus el. Ea nu avea să-i ştie numele, în caz că ar fi fost prinsă, dar el avea să-l cunoască pe al ei şi avea să o contacteze printr-un cod. Sarah şi-a trimis prin poştă un curriculum vitae la consiliul administrativ al şcolii, iar o scrisoare de răspuns i-a aprobat postul, fără nicio verificare, menţionând o dată de la mijlocul lunii octombrie la care trebuia să-şi înceapă activitatea. La scurt timp după aceea, ea a pornit spre destinaţia ei ca să se poată stabili înainte de a lua în primire postul şi a fost întâmpinată de Lettie şi de

reverendul Sedgewick când a păşit pe docul portului din Charleston.

Familia Sedgewick reprezenta un alt motiv pentru care scopul real al sosirii ei în Willow Grove trebuia să rămână secret. Dacă plana vreo suspiciune asupra ei, avea să planeze şi asupra lor, iar ei erau complet neştiutori cu privire la ceea ce făcea ea în căsuţa izolată din spatele cimitirului. Acolo, odată învăţat „limbajul" secret prin care comunicau ea şi agentul, Sarah avusese parte de bocănituri în uşă târziu în noapte, găsise bileţele codificate strecurate pe sub uşă sau semne ciudate pe pridvorul din faţa casei. La doar câteva zile de când preluase locuinţa, ascunsese deja un fugar care urma să fie luat la miezul nopţii, transmisese semnale cu ajutorul lumânării şi al lămpii înspre pădurea de pe partea cealaltă a râului şi lăsase câteva mesaje criptate pe veranda din spatele casei. Numărul fugarilor şi al evadărilor reuşite crescuse în zonă, dar până acum nu făcuse nimeni legătura cu sosirea ei. „Transportul de marfa" era încetinit acum, când iarna blocase drumurile spre destinaţiile mai îndepărtate din Nord. Sarah simţea că a trăit o viaţă de om de când vaporul ei acostase în Charleston, cu mai puţin de două luni în urmă.

— Amice, a spus ea, abia mişcându-şi buzele, pe un ton scăzut, imperativ, probleme la orizont. Pune-ţi la loc basmaua şi stai complet nemişcat.

— O, Doamne, fie-ţi milă! a gemut încărcătura

ei.

Un grup de călăreţi ieşise din desişul de pe una din marginile drumului. Aveau bice făcute colac agăţate de şei şi erau cu toţii înarmaţi. Când unul dintre călăreţi a ridicat un braţ, Sarah a tras de hăţuri şi l-a oprit pe Jimsonweed. A recunoscut umerii masivi, bine făcuţi ai celui mai avut dintre ei: Michael Wyndham, fratele Jessicăi.

Acesta şi-a oprit armăsarul arab lângă trăsură, în privirea de sub borurile largi ale pălăriei de plantator amestecându-se surpriza, curiozitatea şi admiraţia. Sarah a simţit fiori pe ceafă. Bărbatul era leit tatălui său. Michael şi-a dus nepăsător degetele la borul pălăriei.

— Bună dimineaţa, domnişoară Conklin! Cu ce treburi pe drum în ajunul Zilei Recunoştinţei?

— Merg la poşta din Charleston, a răspuns ea. Dumneavoastră?

El a izbucnit în râs şi a aruncat o privire spre cei din cohorta lui.

— Nu e evident? Căutăm un fugar de la Willowshire. N-aţi văzut cumva, din întâmplare, un bărbat negru alergând mâncând pământul de-a lungul drumului? îi spune Timothy.

De sub banchetă s-a auzit un geamăt surd. Timothy. Fugarul era de la Willowshire. Doamne sfinte, Jessica, ce-ai făcut? Sarah şi-a ţinut răsuflarea, alarmată că Michael Wyndham auzise sunetul înăbuşit, dar atenţia lui a rămas fixată asupra ei.

— Mă tem că nu, a spus ea, străduindu-se să adopte un ton detaşat şi apucând din nou hăţurile ca să dea de înţeles că era timpul să plece.

Michael Wyndham a strâns din coapsele musculoase, strunindu-şi calul să vină mai aproape. Sarah ştia că el era atras de ea doar ca un bărbat care se bucură de fiorul vânătorii şi de satisfacţia uciderii. Indiferenţa ei făţişă faţă de el îl stârnise. Dacă ar fi cochetat cu el şi ar fi făcut pe sfioasa, bărbatul şi-ar fi pierdut interesul, dar ea reprezenta o provocare pe care era hotărât să o câştige. De-ar fi ştiut cât îi ura ea pe el şi pe toţi ai lui!

— Poate că-mi veţi permite să vă însoţesc la Charleston, domnişoară Conklin, a propus el. Oamenii mei pot să ia calul cu ei şi să-l urmărească pe băiat fără mine, iar noi doi putem lua masa la Thermidor după ce vă terminaţi treburile la oficiul poştal.

Repede, cu inima bubuindu-i în piept, Sarah s-a gândit cum ar fi cel mai bine să-i răspundă. Ce argument ar putea aduce ca să-l descurajeze pe acest nemernic arogant? Te rog, Timothy, nu scoate niciun sunet, şi-a spus ea în gând.

— Apreciez amabilitatea dumneavoastră, domnule Wyndham, dar am acceptat deja invitaţia de a lua masa cu un vechi prieten al meu, un domn sosit în vizită la Charleston, iar dimineaţa e atât de plăcută, că, mărturisesc, prefer să călătoresc singură la oraş.

În loc să se simtă respins, aşa cum intenţiona ea, el şi-a lăsat capul pe spate, râzând cu poftă.

— Se pare că ştiţi mereu să mă puneţi la locul meu, domnişoară Conklin, dar nu sunt genul de bărbat supus. Şi-a dus din nou mâna la pălărie: o siluetă impozantă în cizmele lustruite până la genunchi, cu talia groasă subţiată de o haină lungă încinsă la mijloc, care flutura în urma lui, şi cu o eşarfă colorată la gât. Vă urez călătorie plăcută şi să vă bucuraţi de prânzul cu prietenul dumneavoastră, şi aştept cu nerăbdare o altă ocazie când voi avea plăcerea companiei dumneavoastră exclusive pentru ambele aspecte.

La un semn al lui, călăreţii s-au dat în lături. Cu fruntea sus şi spatele drept, Sarah l-a mânat pe Jimsonweed printre ei fără a da din cap în semn de salut şi, nu după mult timp, a auzit copitele cailor pornind în galop uşor în direcţia opusă.

Sub lada trăsurii s-a auzit un freamăt.

— Am scăpat, domnişoară?

Sarah şi-a dus o mână la inimă ca să-i potolească bătăile puternice.

— Am scăpat, Timothy.

Capitolul 9

Pe Aleea Plantaţiilor sosise Crăciunul. Câmpurile vaste ale moşiilor întinse de ambele părţi ale drumului ce ducea spre oraş erau liniştite. Bumbacul fusese cules, trestia de zahăr,

tăiată, iar perioada calendaristică de care se temea cel mai rău Eunice Wyndham se încheiase. Se bucura de primele zile de vreme rece, ceea ce însemna totodată că venise perioada tăierii porcului; porcii strânşi de prin păduri la începutul toamnei erau băgaţi în cocini şi hrăniţi cu porumb în cantităţi însemnate, apoi erau tăiaţi şi măcelăriţi. În ultimele câteva săptămâni, Aleea Plantaţiilor fusese practic un abator. Eunice închisese uşile şi ferestrele, renunţând la aerul tomnatic ca să se cruţe pe sine, pe Jessica şi pe servitoare de sunetele şi mirosurile înfiorătoare asociate cu sacrificarea animalelor. Dacă vântul bătea în direcţia potrivită, horcăielile sfâşietoare ale porcilor prinşi şi mirosul puternic, greu de sânge proaspăt şi de fum de la focurile făcute în afumătoare puteau ajunge până la Willow Grove.

Nu veni să petreci Crăciunul aici până ce ultima bucată de şuncă nu ajunge în afumătoare, i-a scris Eunice surorii sale din Boston. *Nu vei putea să respiri fără să-ţi vină să vomiţi.*

Cei care apreciau mai mult rezultatul final se învăţaseră să ignore întregul proces sângeros al prinderii, tăierii şi măcelăririi animalelor, pentru că asta însemna abundenţă la masă, în cămări şi afumători, nu doar pentru plantatori şi pentru familiile lor, ci şi pentru sclavi, dacă stăpânii erau generoşi. Carson Wyndham era cel mai darnic dintre toţi.

Păstra pentru conac rinichii, preţuiţi pentru

untura lor, băşicile, pentru a le folosi pe post de saci de conservare, picioarele porcilor pentru saramură şi căpăţânile pentru piftii, dar carnea pe care nu o punea la păstrare pentru folosul propriu le-o împărţea muncitorilor. În perioada sacrificării porcilor, comunitatea sclavilor de la Willowshire primea cantităţi însemnate de cârnaţi proaspeţi, spată, coaste, muşchi, hălci de şuncă şi bucăţi pentru jumări – bucăţele de grăsime scoase chiar de sub pielea porcului şi prăjite sau coapte în turte de mălai cu lapte bătut – şi maţe prăjite – mici bucăţi de intestin tăiate şi prăjite, servite ca delicatesă.

Odată încheiat sezonul tăierii porcilor, munca devenea mai uşoară, iar stăpânul şi sclavul deopotrivă se puteau relaxa şi bucura de roadele muncii lor. La Willowshire, acestea erau numeroase. Fusese un anotimp mănos. Profitul de pe urma numeroaselor lui plantaţii îi îngăduia lui Carson Wyndham să aloce un buget de douăzeci de dolari pentru fiecare familie de negri pentru un cadou oferit în dimineaţa de Crăciun, pe lângă saci de bomboane, popcorn şi jucării cioplite în lemn pentru copii. Cămările şi pivniţele gemeau de alimente. Toamna blândă adusese o recoltă foarte mare de legume, bace şi fructe. Sacii din bumbac erau plini de nuci pecan scuturate din cei mai roditori pomi în ani întregi, şi nicio familie – a plantatorului sau a lucrătorilor – nu ducea lipsă de sirop de sorg pe care să-l toarne peste turtele de

mălai.

Din acest motiv, când s-a dat alarma că cineva intrase în afumătoarea stăpânului şi furase două bucăţi de şuncă, Carson Wyndham l-a chemat la el pe supraveghetorul-şef.

— Vreau să afli cine a făcut asta, a ordonat Carson, roşu la faţă ca părul de pe cap. Dintre toate păcatele pe care stăpânul de la Willowshire nu le putea ierta, furtul era în capul listei. Poate fi vreun fugar sau vreun nomad aflat în trecere pe aici, vreun vagabond, dar dacă hoţul e unul de-ai noştri…

— Ce să fac în cazul ăsta, stăpâne?

— Ştii bine care-i pedeapsa pentru furt, Wilson. Aplic-o.

Willie May ascultase în timp ce-i turna stăpânului ceaiul de dimineaţă, vărsând ceai în farfurioară pe lângă marginea ceştii. Uşa dependinţei unde îi chemase pe supraveghetori ca să le dea ordinele era deschisă şi se simţea puternic mirosul proaspăt, de sărbătoare al ghirlandei agăţate deasupra ei. Tippy legase crenguţele de chiparos cu o viţă mlădioasă de glicină şi le decorase cu fructe din lemn pictate şi cu o fundă mare, roşie. Trecând pe lângă ea ca să intre în clădire, Willie May simţise cum o cuprinde spiritul Crăciunului. Acum o părăsea.

— Ce se întâmplă cu tine în dimineaţa asta, Willie May? a întrebat-o Carson, însă pe un ton aferat.

În ultimul timp, adoptase un ton nepotrivit cu ea din cauza lui Tippy. Nemulţumit de fiică, nu putea fi prea prietenos cu mama, dar s-a relaxat când a uitat de asta şi s-a concentrat asupra altor treburi. Carson ajunsese să se bazeze pe bunul-simţ şi pe înţelepciunea menajerei sale. Ea o împiedica pe soţia lui să ia măsuri pripite şi îi ţinea la respect pe ceilalţi servitori fără a perturba ordinea în casa lor. Puteau să-i aducă alţi servitori ceaiul dimineaţa, dar el o prefera pe Willie May, a cărei prezenţă nu-l deranja niciodată.

— Doar nu cazi la pat bolnavă de friguri? a întrebat-o el.

Willie May a şters ceaiul vărsat cu un colţ al şorţului.

— Nu, domnu’ Carson. Tocmai m-am lovit la cot.

— Ei, ai grijă să rămâi în formă, auzi tu? Nu te poţi îmbolnăvi de Crăciun, când toată lumea se simte bine. A încuviinţat din cap spre supraveghetor. Asta-i tot, Wilson. Ştii ce-ai de făcut. După plecarea acestuia, Carson şi-a răsucit scaunul ca să adreseze slujnicei principale, care-i ţinea casa în bună ordine. Roşeaţa din obraji îi mai dispăruse. Tu ce crezi, Willie May? Cine ne fură?

— N-aş putea să spun, domnu’. Nici nu ştiam că ne fură cineva. N-am auzit nimic.

Erau acolo şi nişte chifle fierbinţi, iar Willie May şi-a ţinut atenţia îndreptată asupra lor, ungându-le cu unt şi melasă, aşa cum îi plăcea lui

Carson Wyndham. I-a întins un şervet, pe care el şi l-a băgat în gulerul cămăşii din bumbac, ca să nu se păteze.

— Sigur e vreun vagabond, a spus el cu gândul în altă parte, uitându-se spre nişte hârtii de pe birou. Niciunul dintre oamenii mei nu are motive să mă fure.

— Aşa e, domnu' Carson.

— Wilson va afla cine e şi aibă Domnul milă de făptaş când se va întâmpla asta.

— Amin, domnu' Carson.

Willie May spera ca Dumnezeu să fi auzit ruga şi să îşi arate mila. Ea era făptaşa. Îl zărise pe fugar, un băiat nu mai mare de cincisprezece ani, intrând în hambar săptămâna trecută, când se dusese, la miezul nopţii, să vadă ce face Tippy, care încă locuia în odaia de lângă cea a domnişoarei Jessica. Fiica ei tuşise toată ziua, şi Willie May îi pregătise o prişniţă cu muştar fierbinte pe care să o ţină pe piept. Era o noapte senină, luminată de lună, iar ea zărise o umbră ieşind de pe câmpul de bumbac, ezitând, mai făcând câţiva paşi şi oprindu-se iar. A mai ieşit o dată, iar ea a prins cu coada ochiului un băieţaş costeliv din rasa ei, îmbrăcat în zdrenţe prea subţiri pentru noaptea aceea friguroasă, înainte ca trupul lui să dispară în umbra hambarului.

Nicio clădire de la Willowshire, în afară de biroul stăpânului aflat în afara casei, nu era încuiată vreodată. Aroganţa stăpânului n-ar fi

îngăduit asta. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-l fure. Hambarele, depozitele şi atelierele, silozurile, pivniţele, cele două afumătoare, una pentru tratarea cărnii proaspete şi cealaltă pentru depozitarea cărnii de anul trecut, erau toate deschise pentru ca toată lumea să poată intra fără a se mai obosi cu cheile, dar nimeni n-ar fi fost atât de neobrăzat fără un motiv întemeiat. Controlul complet al lui Carson Wyndham asupra fiefului său garanta asta.

Aşa că o singură privire scurtă aruncată intrusului a convins-o pe Willie May că băiatul nu era unul dintre cei o sută de sclavi de la Willowshire. A fost cuprinsă de un fior rece. Însemna că era un fugar.

A coborât în fugă scările şi a ieşit pe uşa din spate, înşfăcând un şal dintr-un cui din bucătărie, şi s-a îndreptat spre hambar, traversând curtea în linişte, dar cu paşi repezi. A deschis încet uşa. Aceasta a scos un scârţâit, dar nu l-a avertizat destul de repede pe băiat pentru ca el să-şi înfrângă curiozitatea plină de spaimă şi să lase capul în jos. Îşi găsise un pat de paie în porumbar şi, văzându-se prins, s-a holbat şi el la Willie May ca un iepure de câmp în bătaia puştii unui vânător, până când ea i-a făcut semn să coboare. Băiatul s-a supus, cu umerii căzuţi, simţind deja lovitura biciului.

— Nu te teme, i-a spus negresa, întrebându-se cum de ea nu simţea niciun fel de frică. Băiatul

era slab, dar mai înalt decât ea şi, în mod evident, disperat. Singura ei grijă era să nu se fi trezit careva în conac şi să-i fi văzut. Cine eşti?

— Nu… pot să spun, doamnă, i-a răspuns el.

— Cred că am idee de ce. Ai fugit, nu-i aşa?

Băiatul a rămas tăcut, iar Willie May, văzându-l în el pe propriul ei fiu care murise de tuberculoză la vârsta de cincisprezece ani, a avut un impuls matern de a-l lua în braţe, îi simţea umerii ascuţiţi, iar trupul lui tensionat, încordat tremura în straiele lui nepotrivite, fie de frică, fie pentru că nu avusese timp să se încălzească – probabil din ambele motive. Ea s-a tras înapoi şi s-a uitat la faţa lui palidă şi îngrozită. Fără a se gândi la sine, şi-a scos şalul, l-a înfăşurat în el şi a spus hotărâtă:

— Am să te ajut. Trebuie să ai încredere în mine.

Fie avea, fie nu. Willie May îşi dădea seama că băiatul încerca să se hotărască, dar părea hămesit, iar foamea te face să îţi asumi riscuri.

— Poţi să te uiţi după mine cât mă duc la afumătoare, ca să ştii că nu-l chem pe stăpân, a spus ea. Am să-ţi aduc ceva de mâncare. Va trebui să o duci în ascunzătoarea ta când e întuneric ca să o mănânci. E prea periculos pentru tine să rămâi aici. Mâine pe înserat, am să-ţi las în spatele afumătoarei mai multă mâncare şi ceva gros de îmbrăcat, iar tu poţi să vii să-ţi iei lucrurile după ce se linişteşte totul. Am să ascund

totul sub lemnele de foc.

Femeia şterpelise o bucată de şuncă şi i-o adusese băiatului, care o urmărise printr-o crăpătură din hambar. A luat şalul şi i-a dat o pătură pentru cai pe care o găsise pe un raft şi l-a sfătuit să o lase în locul unde avea să ascundă ea mâncarea, înainte de a-l părăsi, s-a gândit la un cod prin care puteau comunica. Slavă Domnului că era perioada Crăciunului şi că apăruseră şervetele de sărbători!

— Dacă vezi colţul unui şervet alb îndesat în stiva cu lemne, o să ştii că drumul e liber şi că poţi veni. Dacă vezi unul roşu, să ştii că trebuie să rămâi la distanţă, i-a spus Willie May. Şervetele vor fi uşor de văzut de la depărtare. Dacă vezi unul verde, asta înseamnă că te caută şi că trebuie să încerci să ajungi la foişor ca să te ascunzi. Ştii ce-i ăla foişor?

Băiatul a clătinat uşor din cap, cu fruntea încreţită în efortul de a înţelege.

— E construcţia aia albă, rotundă, de lângă casa stăpânului. Se vede din pădure. E deschisă aproape pe toate laturile, dar lângă ea e un şopron pentru depozitarea scaunelor, şi ai destul loc să te ascunzi acolo. Foişorul nu e folosit niciodată, şi nimeni n-o să se gândească să te caute într-un loc aflat atât de aproape de casă. Am să vin la tine cât voi putea de repede.

Băiatul o ascultase în tăcere, dar ochii lui rotunzi şi speriaţi îi spuneau că înţelesese tot.

Willie May se întreba dacă mama lui mai trăia şi dacă nu cumva înnebunise de îngrijorare din pricina lui. A doua zi, după apusul soarelui, lăsase lucrurile aşa cum promisese şi văzuse că au dispărut când s-a întors în după-amiaza următoare cu mai multă mâncare. Totuşi, timp de două zile după aceea, trebuise să lase un şervet roşu în crăpăturile dintre lemne, şi probabil că în acest timp, după căderea nopţii, băiatul furase cea de-a doua bucată de şuncă.

Nu auzise nimic despre vreun fugar, nici că ar fi căutat. Willie May a ghicit că băiatul nu avusese în minte nicio destinaţie anume atunci când evadase. Fugise orbeşte, bazându-se pe speranţă şi noroc, iar tăria şi curajul îi dispăruseră undeva în spatele conacului de la Willowshire. Dar acum supraveghetorii aveau să înceapă căutările, şi dacă îl găseau pe băiat…

De ce, vai, o trimisese pe Lulu – cea cu inima de mărimea unui bănuţ şi cu un ochi care putea vedea un fir de praf pe un pervaz la trei metri înălţime – să aducă un pachet de guşă din afumătoare, când putea să se fi dus chiar ea? Willie May fusese suficient de isteaţă cât să nu fure din cămară. Dacă se descoperea, domnişoara Eunice ar fi suspectat vreun servitor din casă, iar asta nu era bine. Willie May crezuse că lipsa a două bucăţi de şuncă, din zecile rămase de anul trecut în afumătoare, avea să treacă neobservată. Nu luase în calcul ochiul de vultur al lui Lulu, care

putea să depisteze furtul, nici plăcerea ei meschină de a flecări despre păcatele altora.

Willie May s-a uitat la capul stăpânului ei aplecat peste hârtiile lui.

— Ce o să-i faceţi… făptaşului dacă îl prindeţi? a întrebat ea şovăielnic.

— Dacă e vagabond, o să-i tragem o mamă de bătaie. Poate să vină la uşa din spate şi să cerşească, dar nu are voie să fure din afumătoarele oamenilor cinstiţi. Dacă e fugar, va fi dus înapoi la stăpânul lui, unde va primi pedeapsa cuvenită pentru fapta comisă. Cel mai probabil, va fi biciuit. Asta e pedeapsa pentru unul de-ai noştri prins la furat.

— Şi dacă… făptaşului îi era pur şi simplu foame, iar conştiinţa lui a fost învinsă de instinct? a sugerat Willie May.

Carson a săltat fruntea din foile lui şi a clipit înspre ea, de parcă se străduia să înţeleagă o întrebare care nu-i mai fusese adresată niciodată. Willie May era pregătită să fie luată la rost, dar el a răspuns:

— Regulile sunt reguli, Willie May, şi, chiar dacă ezit să pedepsesc un flămând, dacă le încalc pentru unul, va trebui să o fac şi pentru ceilalţi, iar oamenii profită de bunătatea arătată în spiritul Crăciunului.

— Da, domnu’, a spus Willie May, întrebându-se cum ar putea el să ştie asta, dar avea să se asigure că fugarul nu-i punea la încercare

„bunătatea arătată în spiritul Crăciunului”.

Cunoştea o persoană care o putea ajuta să-l salveze pe băiat înainte ca spinarea lui să simtă lovitura biciului. Mai întâi avea să alerge să ia un şervet verde, pe care să-l înfigă în stiva cu lemne, apoi avea să se ducă la domnişoara Jessica.

Capitolul 10

Sarah aştepta în umbra rece a unui chiparos ca Jessica să apară din pădure pe mânza ei dereşă, Jingle Bell. Jessica îi trimisese vorbă prin Lettie să se întâlnească „la locul obişnuit”.

— Doamne sfinte! spusese Lettie, părând oarecum rănită că era exclusă. Voi două vă purtaţi ca nişte conspiratoare. Ce puneţi la cale?

Sarah dăduse răutăcios ochii peste cap.

— Ai vrea tu să ştii.

Înţelegând, obrajii lui Lettie se îmbujoraseră.

— Vai, să nu vă apucaţi să puneţi la cale ceva pentru mine, auzi tu? Vor fi şi aşa destule cadouri şi petreceri înainte de nuntă. Sincer, mă onoraţi îndeajuns participând la nunta mea.

— O să încercăm să ţinem minte asta, a spus Sarah, bătând-o cu superioritate pe umăr pe prietena ei.

Lettie a presupus că „locul obişnuit” însemna ceainăria înghesuită între librărie şi dugheana cu îngheţată în care se întâlneau adeseori cele trei femei după terminarea orelor. Sarah avea parte de

puţine interacţiuni sociale care să o distragă de la misiunea ei şi se bucura de aceste întâlniri. Aştepta cu nerăbdare conversaţiile însufleţite, şi ceaiul fierbinte, şi biscuiţii crocanţi înainte de a se duce acasă la cina ei rece şi la însărcinările periculoase care o puteau aştepta acolo, iar dorul de casă era la fel de greu ca întunericul din ungherele căsuţei sale mohorâte. Familia Sedgewick îi oferea prilejul de a rupe rutina, invitând-o la ei la cină în fiecare miercuri, după care jucau cărţi, iar Jessica trăgea mereu de ea să participe la dineurile date de familia ei – „trimit trăsura să te ia” –, dar Sarah refuza aceste invitaţii. Era convinsă că Michael s-ar fi oferit să o conducă, iar ea nu suporta apropierea lui de trăsură. Mergea în vizită la familia Wyndham numai dacă erau invitaţi şi membrii familiei Sedgewick, putând să vină şi să plece cu ei.

La ceainărie, în timpul uneia dintre primele întâlniri ale grupului, Jessica îi strecurase un bileţel. *Vino să ne întâlnim mâine după-amiază la moara de apă de lângă pârâul Lawson,* scria pe el. Asta se întâmpla în octombrie, la scurt timp după sosirea lui Sarah în Willow Grove. Locul la care se făcea referire în bilet era izolat, dar se putea ajunge cu uşurinţă pe jos acolo şi era pe drumul pe care Jessica îşi făcea plimbările de la amiază călare pe mânza ei. La acea întâlnire, fata descălecase cu un zâmbet satisfăcut, de automulţumire, alungându-i lui Sarah temerea că

scopul întâlnirii lor era unul periculos. Îi sărise mustarul. Dacă fata credea că implicarea ei în calea ferată era o joacă, Sarah avea să o aducă cu picioarele pe pământ înainte de a apuca să-şi şteargă zâmbetul acela de pe faţă.

— Sper că mă vei ierta pentru bileţelul misterios, s-a grăbit Jessica să se scuze, înţelegând, se pare, motivul încruntării lui Sarah, dar am considerat că ar fi cel mai bine să stabilim un loc secret în care să ne întâlnim în caz de necesitate. Văd că l-ai găsit destul de uşor.

Argumentul ei era înţelept, aşa că se întâlniseră de două ori la moara de apă de lângă pârâul Lawson. Jessica nu era membră a căii ferate subterane – jurase că nu avea niciun amestec în dispariţia lui Timothy –, dar furniza informaţii esenţiale pentru siguranţa sclavilor care încercau să ajungă în libertate şi pentru securizarea părţii din reţea din care făcea parte Sarah. Carson Wyndham o pusese la muncă pe Tippy după-amiaza, să ţească pături pentru cai în coliba de ţesut din ogradă – „gata cu huzureala cât e ziua de lungă, cu fiica mea” –, iar camerista afla lucruri şi i le spunea Jessicăi, care, la rândul ei, i le împărtăşea lui Sarah. De asemenea, facţiunile prosclavie se întruneau în grandioasa bibliotecă lambrisată din conacul familiei Wyndham – politicieni, alţi proprietari de plantaţii, negustori de sclavi, şerifi federali, vânători de recompense şi omniprezenţii Călăreţi ai Nopţii, a căror căpetenie

era Michael.

Când se întâlneau toţi aceştia, Jessica stătea cu urechea lipită de uşă. Cine ştie câţi fugari trebuiau să-i mulţumească pentru că evitaseră o capcană întinsă de Călăreţii Nopţii? Grupul aflase că lămpile sau lumânările care ardeau la ferestrele caselor ţărăneşti erau semne că respectivele gospodării adăposteau sclavi evadaţi, aflaţi în drum spre „gări” despărţite de obicei de peste treizeci de kilometri distanţă una de cealaltă. Podurile, mansardele, grajdurile, chiar tunelurile subterane erau folosite ca să-i ascundă pe fugari până când puteau pleca în siguranţă. Michael şi acoliţii lui obţinuseră ajutorul unui fermier care avea să plaseze asemenea semnale în geam ca să-i atragă în capcană pe fugarii nebănuitori. Jessica a anunţat-o pe Sarah, care a încălecat pe Jimsonweed şi a dat fuga la fermă, lăsând semne mari pe stâlpul gardului ca să-i alerteze pe fugari, crezând că fermierul avea să le ia drept poznele vreunor copii. Sclavii fugari ştiau să se uite dincolo de semnalele în care aveau încredere după orice lucru neobişnuit, care putea fi un mesaj de avertizare al vreunei capcane.

Cu altă ocazie, Jessica a alertat-o pe Sarah cu privire la un funcţionar de bancă pus să obţină dovezi împotriva unui alt angajat, suspectat că ar fi un opozant activ al sclaviei.

Nicio informaţie nu se transmitea vreodată în scris printre cei implicaţi în calea ferată. Pentru

siguranţa reţelei, erau absolut esenţiale comunicarea prin viu grai, semnalele şi codurile prestabilite, sau simbolurile ale căror înţelesuri nu puteau fi decriptate decât de către destinatarii vizaţi. Jessica nu fusese instruită în privinţa lor, motiv pentru care trebuiau să se întâlnească în secret faţă în faţă.

Sarah s-a frecat pe braţe, prin pelerina din lână, ca să se încălzească. Acolo, în zona de coastă a Atlanticului, iernile erau blânde, temperaturile scăzând rareori sub cincisprezece grade în timpul zilei, dar un front persistent de aer rece adusese cu sine, pentru prima oară, un aer de iarnă, iar, în ceea ce o priveşte pe Sarah, dorul de casa părintească, ce avea să-i fie curând satisfăcut. Şcoala fusese întreruptă pe perioada sărbătorilor de Crăciun, iar peste trei zile, Jessica avea să vină să o ia cu trăsura ca să o ducă la Charleston pentru a prinde vaporul spre Cambridge, unde avea să stea din nou în sânul familiei până la reînceperea şcolii, în ianuarie. Îi era dor mai ales de nepotul ei Paul, în vârstă de şapte ani, fiul fratelui ei mai mare. Cumnata ei îi scrisese că Paul întrebase de mai multe ori: „Când vine acasă mătuşica Sarah?”

Lettie se alarmase la gândul că Sarah avea să se bucure atât de mult de întoarcerea la Cambridge, încât era posibil să nu mai vină înapoi.

— Trebuie să vii înapoi, Sarah! Ce s-ar face elevii fără tine? Cum aş putea să mă căsătoresc

fără tine? Să nu-l laşi pe nepoţelul ăla al tău să te convingă să rămâi.

Nu exista nicio şansă în acest sens, s-a gândit Sarah, oricât de mult l-ar fi iubit şi i-ar fi lipsit mititelul. Uneori, Sarah simţea că eforturile ei de a pune capăt sclaviei erau precum încercarea de a goli oceanul cu o linguriţă, dar trebuia să-şi îndeplinească sarcinile care îi reveneau. Credea că, prin credinţă şi perseverenţă, oamenii care încercau să îndrepte un rău aveau să învingă în cele din urmă, oricât de potrivnic le-ar fi destinul.

Pe cărarea din pădure a auzit galopul copitelor unui cal, nu şi clinchetul uşor, obişnuit al clopoţeilor şi trapul liniştit care anunţa sosirea Jessicăi. Jingle Bell a ţâşnit din pădure în galop, cu coama-i fluturând, împletită cu funde în culori de sezon, iar Jessica a sărit din şa înainte de a fi tras de hăţuri ca să oprească mânza.

Sarah a alergat spre ea.

— Dumnezeule mare, Jessica, ce s-a întâmplat?

Jessica aproape că s-a prăbuşit în braţele prietenei sale. Pielea ei albă era roşie ca focul din cauza alergatului şi a aerului rece, şi nu reuşea să-şi recapete suflul.

— Trebuie să ne ajuţi, Sarah, a icnit ea. Willie May a găsit un fugar la Willowshire.

Aruncând o privire peste umăr, Sarah a dus-o lângă trunchiul unui copac care le ascundea de ochii şi de urechile care ar fi putut iscodi din

pădure.

— Şşşt, a spus ea încet. Trebuie să vorbeşti mai încet, Jessica. Acum, spune-mi calm ce s-a întâmplat.

Jessica a tras adânc aer rece în piept şi l-a eliberat în timp ce povestea. Acum aproape zece zile, la miezul nopţii, i-a spus ea lui Sarah, menajera lor descoperise un fugar în hambar – „nu chiar un bărbat în toată firea”, a repetat ea descrierea făcută de Willie May. Acesta nu a vrut să-i spună lui Willie May cum îl cheamă sau de unde vine, ori unde se ascundea în timpul zilei. Se descoperise că lipseau două bucăţi de şuncă din afumătoare, iar tatăl ei ştia acum că prin zonă umbla un fugar. Îl trimisese pe supraveghetorul-şef să facă investigaţii şi să-l găsească. Nu credeau că hoţul e cineva de la Willowshire, ci că e cineva care se ascunde pe lângă lac sau în pădure. Jessica îi dădea dreptate lui Willie May că nu era decât o chestiune de timp până când supraveghetorul şi oamenii lui îl scoteau la lumină pe băiat, şi atunci – Jessica a închis ochii, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de o durere bruscă – „tatăl meu îl va trimite înapoi la stăpânul lui ca să fie biciuit. Willie May spune că nu e nevoie decât de câteva lovituri de bici ca să-i sfâşie carnea de pe oase, băiatul e atât de slab… şi de tânăr”.

— De ce a venit Willie May la tine? a întrebat-o Sarah.

Jessica i-a înfruntat privirea cu una la fel de

sfidătoare.

— Ştie ce inimă am, Sarah. Cum aş putea s-o ţin secretă?

Sarah a clătinat din cap.

— Mă tem pentru tine, Jessica. Ce vrei să fac?

— Vreau să-l scot pe băiat de acolo cât mai curând cu putinţă. Scooter, fierarul nostru, e dispus să dea o mână de ajutor, îl va ascunde pe băiat în căruţă când vine în oraş să ia o roată nouă. O să-l lase în cimitirul de la biserică, iar băiatul poate să stea cu tine până când vin eu să te iau cu trăsura ca să te duc la doc în Charleston. Până atunci, tu vei fi făcut aranjamentele pentru evadarea lui cu marinarii ăia pe care-i cunoşti…

Jessica s-a oprit văzând expresia de pe chipul lui Sarah şi şi-a apăsat palmele pe obrajii înroşiţi de vânt.

— Doamne, Dumnezeule, Sarah, am mers prea departe? Te temi că Scooter va face legătura între tine şi motivul pentru care trebuie să-l lase pe băiat aproape de casa ta? Te asigur că nu. Cimitirele sunt ascunzători preferate de sclavi.

— Nu, sigur că n-ai mers prea departe… a răspuns Sarah.

S-a sprijinit de copac; avea o premoniţie nefastă, că, de această dată, soarta avea să le fie potrivnică. I-a trecut prin faţa ochilor şi chipul de copilaş neastâmpărat al nepotului ei. Probabil că acel presentiment se datora ezitării ei de a accepta o misiune la un interval de timp atât de

scurt faţă de plecarea ei acasă.

— Bine, a spus ea. Pot să-l ascund pe băiat până atunci. Familia Sedgewick e invitată să petreacă la familia Toliver câteva zile, ceea ce e în avantajul nostru. Când să aştept livrarea? Voi avea nevoie de timp să-mi contactez sursa.

— Cândva, în după-amiaza asta. Băiatul se ascunde într-un şopron de lângă foişor, şi trebuie să avem certitudinea că e sigur să-l urcăm în căruţă. Ai suficient timp să faci… mă rog, ce faci tu?

— Cred că da, a răspuns Sarah.

Avea să lase o lumină la fereastra din spate ca să-i dea de veste persoanei de contact de dincolo de pârâu privind sosirea unei încărcături pentru livrare. El sau ea, la rândul său, avea să-i semnalizeze recepţionarea mesajului. Apoi avea să fie anunţată, tot codificat, că vor fi fost întocmite aranjamentele în portul Charleston ca să fie preluat de echipajul vaporului cu aburi dispus să le ofere asistenţă. Nu avea niciodată prea mult de aşteptat ca mesajul ei să fie recepţionat şi să primească un răspuns. Instrucţiunile ei aveau să fie simple. Trebuia să-şi lase pasagerul la un loc prestabilit de la doc şi să plece, în ziua în care îl lăsase pe Timothy, abia dacă apucase să-l întoarcă pe Jimsonweed spre casă, că atunci când întorsese capul, sclavul şi dispăruse. O îngrijora că „persoana de dincolo de pârâu”, cum ajunsese Sarah să-i spună agentului, îi cunoştea identitatea.

Putea doar să spere că, oricine ar fi fost, nu avea să fie nicicând descoperită şi că amândoi puteau să rămână în siguranţă ca să se îngrijească de toate cele de trebuinţă în zilele următoare.

— Am să fac aranjamentele şi am să-l aştept, a spus Sarah.

Jessica a luat-o în braţe.

— O, îţi mulţumesc, Sarah! Crăciunul va însemna mai mult pentru mine anul ăsta, ştiindu-l pe băiat salvat.

— Nu l-am salvat încă, Jessica. În activitatea asta, există mereu o şansă ca trenul să deraieze, şi nu poţi fi liniştită până când conductorul şi pasagerul nu ajung în siguranţă la destinaţie.

Capitolul 11

În biblioteca de la Queenscrown, Silas Toliver şi-a aruncat creionul peste foile cu articole aşezate în coloană şi cifre răspândite pe biroul masiv al tatălui lui, care îi aparţinea acum fratelui său, Morris, şi şi-a lăsat capul în palme. Cifrele refuzau să mintă, la fel ca vocea lui interioară. Fusese nechibzuit să investească în căruţele Conestoga, aşa cum Carson Wyndham i-a atras atenţia fără ocoliş atunci când i-a refuzat un nou împrumut.

— Îmi pare rău, Silas, dar nu am de gând să arunc bani buni pe fereastră. Ce-a fost în capul tău să-ţi bagi banii într-o afacere cu atâtea riscuri potenţiale? Greşeala ta a fost că te-ai bazat în

afacerea asta pe încrederea că alţi oameni vor duce vehiculele alea în Texas, vor avea grijă de ele şi îşi vor respecta înţelegerea pecetluită, care, după cum din păcate ai aflat, îi leagă la fel de mult ca o panglică din părul unei cucoane. *Niciodată* să nu-ţi laşi aşteptările de succes financiar în mâinile altor oameni. Te vor dezamăgi absolut de fiecare dată. Trebuie să rămâi la cultivarea pământului, la care te pricepi foarte bine. Lasă investiţiile în seama oamenilor de afaceri ca mine, care ştiu ce fac.

Lui Silas îi venea să-şi smulgă părul din cap. Ce fusese în capul lui, pentru numele lui Dumnezeu? Nu-i răspunsese nimeni la anunţurile de vânzare date-n stânga şi-n dreapta, iar acum, opt căruţe Conestoga de toată frumuseţea, în valoare de şapte sute de dolari, zăceau pe un câmp lângă unul dintre hambarele de la Queenscrown, o amintire umilitoare a eşecului său de a scoate profit din altceva decât din cultivarea bumbacului. O adevărată „flotă” de căruţe, cu coviltirele lor înalte şi albe, ca nişte pânze de vapor desfăcute, înfrunta vicisitudinile vremii lângă propria lui căruţă şi lângă cele două destinate familiilor care fuseseră de acord să le închirieze, dar avea oare vreo garanţie că aceştia încă le mai voiau când sosea data de livrare, întâi februarie?

Silas se bazase pe împrumutul de la Carson Wyndham ca să plătească pentru provizii,

alimente şi pentru cheltuielile ivite pe drum. Deja părăsea Carolina de Sud îndatorat acestui om, care nu era tocmai un creditor comod. Chiar şi în cazul în care vindea căruţele la un preţ mai mic decât dăduse pe ele, el, Lettie şi Joshua aveau să fie nevoiţi să trăiască practic din nimic timp de cinci sau şase ani cât ar fi fost datori vânduţi celui mai înstărit om din Carolina de Sud, iar Silas ura că familia lui trebuia să îndure asta. În timp ce alţi colonişti, printre ei, unii prosperi, aveau să-şi ridice conace, să-şi sporească proprietăţile şi să cumpere mai mulţi sclavi, el avea să trăiască tot într-o magherniţă din buşteni, îngrijind, cu un efectiv insuficient de negri, cei câţiva acri din lotul primit iniţial. Lettie avea să fie nevoită să-şi croiască haine din cele mai ieftine materiale, în timp ce soţia lui Jeremy, dacă acesta s-ar căsători, şi soţiile vecinilor lui neînglodaţi în datorii, şi-ar putea permite croitorese şi mătăsuri.

Dar acum, fără banii pe care sperase să îi obţină de la Carson, până şi traiul acela plin de lipsuri depăşea posibilităţile lui financiare.

Nu avea altă şansă decât să apeleze la Morris.

Din camera cealaltă, se auzea vocea entuziastă a lui Joshua, care arăta cu degetul imaginile dintr-o carte de poveşti pe care Lettie o împrumutase din clasa lui Sarah. Silas îşi lăsase fiul să stea în poală la Lettie, locul lui preferat, sub ochii iubitori ai pastorului Sedgewick; acesta şedea şi trăgea din pipă lângă Elizabeth, care

împletea lângă foc. Scena idilică şi calmă contrasta cu dispoziţia sumbră care pusese stăpânire pe el când s-a ridicat de la birou. A rămas cu ochii aţintiţi la o pictură în ulei pe care Benjamin Toliver şi-o comandase în tinereţe şi s-a simţit atât de puternic măcinat de amărăciune, că degetul îi tremura când l-a îndreptat cu reproş spre el.

— Ai fi putut să mă scuteşti de asta, tată, dacă m-ai fi iubit îndeajuns ca să mă tratezi corect în testament. Şi eu am fost fiul tău…

— Greşeşti în privinţa tatălui nostru, Silas.

Silas s-a răsucit. Morris intrase pe nesimţite în cameră. Era un bărbat solid, cu o constituţie robustă şi mişcări greoaie, care le inspira teamă femeilor, dar, uneori, ochii fratelui său erau cei mai blajini pe care-i văzuse Silas vreodată. Aşa erau şi acum, iar lui Silas i s-a părut că vede o lacrimă strălucind în ei. Şi-a reţinut replica ce îi stătea pe vârful limbii şi a început să-şi strângă hârtiile. Morris îl iubise din tot sufletul pe tatăl lor – o altă ofensă pe care Silas i-o aducea părintelui lor. Făcuse să fie imposibil ca Silas să-i aline durerea fratelui său.

— Mă bucur că eşti aici, Morris. Am ceva de discutat cu tine.

Silas s-a îndreptat spre alt scaun, eliberându-l pe cel din spatele biroului pentru proprietarul lui, dar Morris s-a lăsat greoi pe fotoliul din faţa lui.

— Şi eu mă bucur că eşti aici, i-a răspuns

fratele lui, pentru că unde eşti tu, sunt şi Lettie şi Joshua.

Morris citea fervent din Biblie şi se exprima adeseori folosind sintaxa din versiunea regelui Iacob. Lettie considera această tendinţă extrem de atrăgătoare, ceea ce îi îngăduia să-l privească pe Morris aşa cum puţini îl vedeau. Silas a înţeles că fratele lui resimţea deja absenţa ce avea să urmeze. Fără Joshua şi Lettie, casa lui avea să fie pustie. Silas nu se gândise că fiul şi viitoarea lui soţie aveau să fie motivul refuzului lui Morris.

— Nu, frate, nu te voi ajuta, a spus Morris când Silas a formulat cererea. Locul tău e aici, la Queenscrown, cu mama şi cu mine. Ţi-aş da banii dacă asta ar însemna să pleci singur în Texas, dar n-am să-ţi netezesc drumul ca să-i iei pe Lettie şi Joshua.

— N-am de gând să-i las aici, Morris.

— Atunci nu poţi să pleci, nu cu banii mei.

— Şi negi faptul că tatăl nostru m-a nedreptăţit?

— Neg faptul că ştia ce e mai bine pentru tine. După părerea mea, nu ştia.

— Dacă aşa stau lucrurile, dă-mi jumătatea din Queenscrown, care trebuia să-mi revină de drept, şi atunci voi rămâne, dacă nu bucuros, măcar de bunăvoie.

— Şi să încalc ultima dorinţă a tatălui nostru cu privire la ceea ce considera el că e cel mai bine pentru tine? Mă tem că nu pot să fac asta, Silas.

— Vorbeşti în dodii, Morris.

— Spun pur şi simplu ceea ce tu eşti prea orb să vezi, fratele meu.

Morris nu putea fi convins. Silas i-a promis că dacă îi dădea banii, îi lasă căruţele. Le putea vinde armatei federale, care probabil avea să plătească bani buni pe ele.

— Atunci, de ce nu le vinzi *tu* armatei? i-a sugerat Morris.

Pentru că negocierile cu armata ar fi durat probabil multe luni, i-a explicat Silas, iar el nu avea câteva luni la dispoziţie, dacă pleca în primăvară. Avea nevoie de bani atunci, ca să-şi doteze echipajul pentru a fi gata pe 1 martie.

Totul a fost zadarnic. Morris a rămas neclintit în refuzul lui. Texasul nu era în acel moment un loc pentru o femeie şi un copil. Silas putea să mai aştepte un an, să strângă bani, să vândă căruţele şi să se alăture altui convoi în primăvara următoare. Jeremy şi grupul lui i-ar fi deschis drumul. Între timp, mama lor era scutită de durerea unei alte pierderi, cel puţin temporar, iar Joshua ar fi petrecut mai mult timp alături de bunica şi de unchiul lui. Poate că amintirile aveau să-i rămână, şi băiatul avea să-şi dorească într-o zi să revină în vizită. La sfârşitul discuţiei, Silas a ieşit din birou, trântind uşa. Tresărind, membrii grupului fericit adunat în jurul focului au ridicat ochii ca să-l vadă pe Silas urcând ca o vijelie scările spre camera lui, cu chipul lui frumos negru

de furie.

— Nu alerga după el, Lettie, a sfătuit-o Morris din uşa bibliotecii. E de neconsolat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, mai să îl dărâme pe Joshua din poală ca să facă exact ceea ce fusese avertizată să nu facă.

— Deocamdată, visul lui a fost spulberat, a spus Morris.

— Ce vrei să spui?

— Silas nu va duce cuvântul Domnului pe meleaguri străine, a parodiat el un verset din Psalmii Vechiului Testament. Cu alte cuvinte, nu va pleca în Texas, cel puţin nu în primăvara asta. Se pare că eu şi mama ne vom bucura de compania ta încă un an.

Morris a făcut câţiva paşi în faţă şi, spre marea bucurie a nepotului său, l-a ridicat pe acesta deasupra capului.

— Haide să vedem căţeluşii abia veniţi pe lume, vrei, băiatul meu frumos?

În camera lui, Silas şi-a sprijinit braţele de căminul rece şi a lăsat capul în pământ. Ce se făcea acum? încotro se putea duce după bani? Alţi cămătari ar putea fi dispuşi să-l împrumute, dar dacă se răspândea din partea lui Carson Wyndham zvonul că ar fi un debitor riscant, nu mai avea nicio şansă să-i convingă de contrariul. Trebuia să-i spună lui Lettie de încurcătura în care îi băgase. Avea să îl înţeleagă, să îl ierte, să îl facă să profite

cât se putea mai bine de anul următor. Pentru ea era uşor. O iubea pe mama lui şi îl plăcea pe fratele lui – „un om iubitor, Silas, dacă i-ai putea aprecia această latură” –, şi cu siguranţă îi plăcea la Queenscrown, cu grădinile sale şi acrii întregi de pământ, cu servitori, cai şi câini, un loc atât de diferit de casa parohială înghesuită, în care trăise toată viaţa ei. Dar ceea ce nu înţelegea Lettie – şi n-ar fi iubit – era bărbatul cu care se căsătorea dacă erau siliţi să mai trăiască încă un an la Queenscrown. Bărbatul acela nu ar fi în stare să îndure ordinele fratelui său – prea adeseori greşite pentru plantaţie. Nu ştia oare Morris că pământul trebuia să stea necultivat câteva sezoane, ca să redevină mănos? N-ar suporta să fie plătit cu un salariu meschin în timp ce roadele muncii lui umpleau lăzile lui Morris. Cum ar putea tolera să fie considerat nimic altceva decât un simplu supraveghetor, în timp ce fratele lui stătea în şa pe armăsarul lui negru, în calitate de stăpân al casei în care se născuse şi crescuse şi el?

Trebuia să găsească o cale, cu orice preţ, indiferent de ceea ce era silit să accepte. Şi-ar fi vândut sufletul să poată pleca împreună cu Jeremy Warwick pe 1 martie 1836, conducând convoiul de căruţe spre regiunea cu sol negru a Texasului. Nu avea decât să găsească pe cineva dornic să le cumpere.

Capitolul 12

— Willie May, trebuie să facem ceva cu foişorul, a spus Eunice. Arată deplorabil fără o ghirlandă de sezon măcar. Am să adun decoraţiunile şi vreau ca tu să aduci nişte ajutoare şi pe Tippy. Avem nevoie de imaginaţia ei în chestia asta, şi o să mergem acolo să vedem ce putem face.

Willie May era convinsă că s-a albit la faţă ca şorţul de pe ea.

— Chiar acum, domnişoară Eunice?

— Când ar fi un moment mai bun? Vreau ca fiecare colţişor să fie decorat cât mai festiv cu putinţă, înainte ca sora mea să sosească poimâine de la Boston. Acolo sunt atât de *sobri* când vine vorba de sărbătorirea Crăciunului. Vreau să se bucure de un pic de culoare cât stă aici, şi îi place atât de mult să citească în foişor. Eunice s-a oprit. Ce s-a întâmplat? Ce te holbezi aşa la mine?

— O, vai, eu… Nu, nimic, domnişoară Eunice. M-a trecut un fior pe şira spinării, atâta tot.

— Ţi-a murit moartea, Willie May. Unde-i fiica ta?

— Sus, cu domnişoara Jessica. Domnişoara Jessica tocmai s-a întors de la plimbarea călare, şi Tippy o ajută să se schimbe pentru prânz.

— Jessie poate să se schimbe şi singură. Du-te, te rog, de-i spune fiicei tale că vreau să o văd.

— Da, domnişoară Eunice.

Willie May a ieşit în goană din cameră, pornind în sus pe scări. *Vai, sfinte prunc Iisus!* Fugarul era încă în foişor. Ce naiba se făcea? Personalul de la bucătărie pregătea prânzul, iar în scurt timp servitorii aveau să înceapă vânzoleala din bucătărie spre conac, ducând diverse chestii pentru masă, direct prin faţa foişorului şi a şopronului folosit pe post de depozit. Era imposibil să-l mute în altă parte pe băiat fără să-l vadă careva.

Inima îi bătea atât de tare lui Willie May de să-i iasă din piept; s-a oprit în faţa uşii de la camera Jessicăi ca să-şi tragă răsuflarea şi să-şi recapete controlul asupra gândurilor ei înnebunitoare. Pentru protecţia lui Tippy, ea şi domnişoara Jessica nu îi spuseseră nimic despre fugar şi despre planul lor de a-l ajuta să evadeze. Willie May nici nu voia să se gândească ce s-ar întâmpla dacă aranjamentul lor era demascat şi se descoperea amestecul lui Tippy. Slavă Domnului că stăpâna îi dăduse un motiv să o trimită din cameră şi că putea vorbi între patru ochi cu domnişoara Jessica!

— Ei, bună, Willie May! a spus Jessica, întorcându-se de la oglindă. Ce te-aduce pe-aici?

Purta nişte desuuri din olandă până la genunchi, iar Tippy îi strângea un corset potrivit cu talia subţire a rochiei de zi, care aştepta să fie îmbrăcată. O manta albă – un şal din dantelă de

aruncat pe umeri – era pe un şezlong. Dantela era împletită cu funde roşii şi verzi, pentru a satisface dorinţa tatălui ei de a le vedea pe femeile din casa lui gătite în culori de sărbătoare. Niciun alt conac de pe Aleea Plantaţiilor nu era încărcat de atâtea decoraţiuni de sărbători precum Willowshire.

— Mama dumneavoastră doreşte să o vadă pe Tippy, a răspuns Willie May.

Tippy s-a întrerupt din ceea ce făcea şi a întrebat:

— Mamă, ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, fata mea. Ai face bine să te duci să vezi ce doreşte domnişoara Eunice.

Tippy a lăsat din mână şnurul corsetului şi s-a dus lângă ea.

— S-a întâmplat ceva. Ştiu sigur.

Willie May s-a uitat la faţa trasă a fiicei sale, osoasă, la fel ca restul corpului, ceea ce o făcea să pară foarte plăpândă, şi, ca de obicei, a simţit cum i se strânge inima. A apucat-o cu degetele pe Tippy de bărbia delicată şi ascuţită.

— Du-te acum, i-a spus ea încet. Nu s-a-ntâmplat nimic. Trebuie să vorbesc cu domnişoara Jessie.

Cu corsetul prins doar pe jumătate, cu şnurul atârnând, Jessica a spus, după plecarea cameristei sale:

— Tippy are dreptate. Chiar s-a întâmplat ceva, nu-i aşa, Willie May?

— N-am putut niciodată s-o păcălesc pe fata

aia a mea, a răspuns Willie May. E vorba de mama ta. Vrea să decorăm foişorul pentru Crăciun, şi să începem *chiar acum*, a spus ea. De-aia a trimis după Tippy. Ce ne facem?

— Vai, Doamne! a gemut Jessica. Chiar acum?

— *Chiar acum.* Vrea să aduc câteva servitoare cât alege ea decoraţiunile.

Jessica şi-a frecat fruntea şi s-a plimbat de colo colo prin cameră, adâncită în gânduri, preţ de un minut, apoi şi-a smuls corsetul şi a înşfăcat rochia de zi.

— Îţi spun eu cum facem, a început ea, luptându-se cu faldurile ample. Faci exact cum îţi spun eu, Willie May, şi nu mă contrazici cu nimic. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, a spus Willie May, fără a avea habar cu ce era de acord în timp ce o ajută pe Jessica să-şi încheie nasturii la rochie. Ăăă, domnişoara Jessica, ştiţi că nu v-aţi pus desuurile potrivite, da?

— Şi cine-o să mă vadă? a întrebat Jessica şi a ieşit din cameră ca o vijelie, urmată de Willie May.

În goana ei, pe la jumătatea scării, fusta lipindu-i-se de picioare din pricina curentului format, Jessica a strigat tare, de câteva ori, după mama ei.

Eunice a venit degrabă. Ea şi Tippy se îngropaseră într-un dulap de sub scările de la bucătărie, unde erau depozitate decoraţiunile de sărbători.

— Doamne sfinte, copilă! a spus Eunice, dând nas în nas cu Jessica la capătul balustradei, sub privirile curioase ale lui Tippy, care era în spatele stăpânei. Chiar trebuie să ţipi ca o banshee[4]?

— Mamă, habar n-ai ce-i aia o banshee.

— Ba ştiu. E un duh feminin din folclorul irlandez, care stă sub fereastră şi urlă când cineva din casă e pe moarte, a pufnit Eunice. Chiar dacă n-am făcut şcoală, am mai învăţat şi eu câteva ceva de la Lettie Sedgewick, doar ciulind urechile, domnişoară. Acum, despre ce-i vorba?

— Mamă, Willie May îmi spune că vrei să decorezi foişorul, dar, dacă faci asta, o să-mi strici surpriza.

Eunice părea uluită.

— Ce surpriză?

Jessica a ignorat privirea nedumerită a lui Willie May.

— Păi, dacă-ţi spun, n-o să mai fie o surpriză, nu-i aşa?

Eunice a aruncat o privire spre menajera ei.

— Tu ştii despre ce vorbeşte?

— Da, ştie, nu-i aşa, Willie May? a răspuns Jessica în locul menajerei. Dar aveam de gând să păstrăm secretul. Bine, bine, uite despre ce-i vorba, a spus Jessica, de parcă ar fi forţat-o cineva prin tortură. Eu şi Willie May am hotărât să decorăm noi foişorul, fără ajutorul lui Tippy, ca să-ţi dovedim că am şi *eu* ceva simţ estetic. M-am

4 Zână prevestitoare de moarte din folclorul irlandez

hotărât să acord mai multă atenţie aspectelor casnice şi mi-am zis că decorarea foişorului ar fi un început perfect.

Eunice a rămas cu gura căscată. Abia după câteva secunde a fost din nou capabilă să articuleze ceva. Ochii i-au căzut pe fusta Jessicăi.

— Unde ţi-e juponul?

Jessica şi-a plecat ochii.

— Păi, am fost atât de grăbită să te opresc, că n-am apucat să-l pun. Acum, binevoieşti a încuviinţa să ne laşi pe mine şi pe Willie May să împodobim foişorul şi să nu ne stai în cale absolut deloc? Pe cuvântul meu, vreau să mă laud şi eu cu *ceva* în faţa mătuşii Elfie cu ocazia sărbătorilor.

Eunice i-a răspuns pe un ton încărcat de îndoială:

— Bine… în regulă, Jessie. Tatăl tău va fi încântat, sunt convinsă, dar… A aruncat o privire îndurerată spre menajera ei. Ai tu grijă, te rog, să nu facă mare harababură acolo?

— Vă promit, domnişoară Eunice, a spus Willie May.

— Şi să *nu* tragi cu coada ochiului, a ordonat Jessica. O să atârnăm un cearşaf ca să fim sigure că nu te uiţi. Nu-i aşa, Willie May?

— Aşa e, a răspuns Willie May.

Scooter le-a spus ajutoarelor lui că trebuie să plece la oraş ca să ia roata ceva mai devreme decât îşi pusese în gând. Era posibil să plouă

după-amiază, şi nu voia să rămână împotmolit cu căruţa în noroi. Puteau lua ei porţia lui de mâncare la amiază. El nu avea când să o mănânce. Aveau să îi explice ei stăpânului dacă trecea pe acolo?

Totuşi, în ziua aceea nu se zărea niciun semn de ploaie, şi toată după-amiaza, ascunse în spatele unui cearşaf atârnat de jur-împrejurul foişorului, Jessica şi Willie May s-au chinuit să transforme spaţiul într-o minune a Crăciunului, care să rivalizeze cu splendoarea conacului concepută de mintea creativă a lui Tippy şi realizată de mâna ei. Spre seară, Carson s-a dus împreună cu soţia lui să inspecteze rezultatele muncii fiicei lor şi a menajerei şi a lăudat-o pe Jessica:

— Draga mea, tu şi Willie May aţi depăşit toate… aşteptările noastre.

În noaptea aceea, când Carson s-a băgat în pat lângă soţia lui, i-a murmurat acesteia la ureche:

— Crezi că ai putea să-i spui mâine lui Tippy să se uite un pic la foişor… şi să-l rearanjeze puţin?

— Mi-ai citit gândurile, dragul meu, i-a răspuns Eunice.

Capitolul 13

Cu excepţia câte unei izbituri ocazionale în zid, puţine sunete veneau din cămara oferită oaspetelui ei, aşa că Sarah era silită să bată din

când în când la uşă şi să şoptească: „Eşti acolo?”

Răspunsul venea atât de încet şi de precaut, că Sarah simţea fiori pe ceafă: „Aici îs”.

Aşezase un pat de campanie în cămara mică pentru provizii lipită de bucătărie. O ferestruică din încăperea destinată fugarului lăsa să pătrundă aer şi lumină, dar era ţinută închisă şi cu obloanele trase zi şi noapte. Sarah era recunoscătoare pentru masa de aer rece care menţinea o temperatură constantă în timpul zilei de cincisprezece grade. Cel puţin, musafirul ei nu avea să năduşească sau să fie chinuit de ţânţari, iar noaptea, când temperatura scădea, avea la dispoziţie o grămadă de pături. Sarah îi strecura mâncare printr-o mică deschizătură în uşa temniţei lui, dar el nu trebuia să se arate în casă sub nicio formă. Îl putea zări din întâmplare careva prin fereastra închisă de deasupra chiuvetei din bucătărie sau prin ferestrele salonaşului, acoperite cu o draperie în timpul zilei. Cea mai dezgustătoare corvoadă în privinţa sarcinii de a-şi supraveghea chiriaşul era să-i golească oala de noapte; ca şi lui, i se părea foarte jenantă.

— Pare rău, donşoară, îngăima băiatul, întinzându-i vasul.

— E în ordine, îi răspundea Sarah, ţinându-şi respiraţia.

Se întreba cum de putea băiatul să îndure spaţiul înghesuit, lipsit de soare, în contextul în

care abia dacă intra în contact cu o fiinţă umană sau presta vreo activitate, când ea ar fi înnebunit dacă ar fi fost nevoită să petreacă o zi în plus faţă de cele plănuite întemniţată în casa ei. Se simţea ea însăşi ca o prizonieră; nu putea să facă nici măcar o plimbare, de teamă că fugarul, văzând-o plecată, s-ar putea aventura în casă sau ar putea face vreun lucru care să trezească suspiciuni.

Din acelaşi motiv, nu îndrăzneau să vorbească unul cu altul. Vocile lor, cu dialectul lui de negru, puteau fi auzite, iar ei puteau fi descoperiţi. Carson Wyndham dăduse sfară-n ţară că era prin zonă un posibil fugar. Mulţi l-ar fi predat – şi pe Sarah Conklin –, pentru a câştiga recunoştinţa lui Carson Wyndham. În cele câteva secunde în care băiatul lua tava cu mâncare din mâna ei şi închidea uşa, Sarah abia îi zărise faţa şi trupul scheletic în hainele prea mari pe care le găsise ea în coşul de gunoi al bisericii. L-ar fi chemat afară ca să-şi poată întinde picioarele, dar nu voia să rişte să fie văzut. Oameni bine intenţionaţi – vreun vecin, vreun enoriaş sau vreun părinte al uneia dintre elevele sale, ştiind că e singură până la plecare – ar fi putut trece pe la ea cu ceva merinde sau ca să-i ţină companie. Era recunoscătoare că familia Sedgewick stătea până a doua zi după-amiază la familia Toliver. Jessica trebuia să îi ia pe ea şi încărcătura ei după prânz, şi aveau să fie de mult plecaţi când Jimsonweed intra pe poartă.

Dar totul era pe sfârşite. Era ultima noapte de captivitate a băiatului şi a ei. Îşi pregătise cufărul pentru călătoria cu vaporul şi un coş cu mâncare pe care să-l ia fugarul cu el. Era ora zece, afară era întuneric beznă, cu nori joşi care ascundeau luna. Era timpul să-şi agaţe lampa cu kerosen de stâlpul verandei din spate şi să aştepte semnalul de dincolo de pârâu, care îi dădea de ştire că totul era pregătit la portul din Charleston. Semnalul codificat al agentului avea să constea în trei flăcări lungi şi una scurtă. Ea trebuia să răspundă răsucind repede, de trei ori, butonul lămpii. Oricine ar vedea-o afară la ora aceea s-ar gândi că teama de incendiu o făcuse să iasă şi să verifice fitilul. Dacă era ceva în neregulă de o parte sau de alta, nu avea să existe niciun semnal. Sarah s-a rugat să vadă cele trei suliţi înalte de foc şi scurta aprindere a lămpii de dincolo de pârâu.

Înveşmântată în mantaua ei, şi-a agăţat lampa de stâlp, fitilul arzând încetişor. Nu a avut mult de aşteptat până s-a zărit semnalul, şi a răsucit butonul ca să ajusteze flacăra o dată, de două ori, de trei ori. A simţit o imensă uşurare când a cuprins sticla lămpii în mână ca să stingă fitilul. Îşi informase musafirul din cămară că, deocamdată, totul mergea conform planului. Poate că avea să doarmă mai bine aşa, ea cu siguranţă ar fi făcut-o. Apoi, când a dat jos lanterna şi s-a întors ca să intre în casă, a mai văzut o săgeată de lumină ţâşnind din întuneric şi stingându-se iute. I-a stat

inima. Ce se întâmplase? Această ultimă suliţă de lumină fusese oare intenţionat sau accidental? Oare omul ei de legătură scăpase lampa din mână şi stinsese repede fitilul? A ascultat, mijind ochii spre bezna pădurii, dar nu a auzit nimic în afară de plesniturile uşoare ale apei de stânci. Se dusese o dată să exploreze pârâul, mânată de curiozitate, şi găsise ascunzişul de unde agentul îi trimitea mesajele codificate. Frunzele strivite îi dăduseră de gol vizuina, la care se ajungea pe o cărare prin pădure.

Uşor tulburată, Sarah s-a întors în casă şi a hotărât să nu bată la uşa cămării ca să împărtăşească veştile bune. Ar putea să aducă ghinion plecării lor. Costumul ei de călătorie atârna pe uşa dulapului din dormitorul ei. Îl aşezase acolo cu o seară înainte, ca să îi dea curaj şi să-i aducă aminte că în optsprezece ore avea să fie în drum spre Charleston ca să prindă un vapor pentru a ajunge acasă. S-a dezbrăcat şi s-a băgat în pat în hainele de noapte, dar n-a putut să doarmă. Se gândea la Jessica.

Sarah se temea pentru ea. Voinţa puternică şi impetuozitatea nu erau o combinaţie bună, iar prietena ei le avea pe amândouă din plin. Cu aceste trăsături, care se adăugau la credinţa ei nestrămutată în poziţia invincibilă a familiei sale, Jessica era ca un orb cu o puşcă armată şi încărcată. Fata nu credea în avertismentele tatălui ei. Presupunea, în mod eronat, că dragostea pe

care i-o purta el avea să o protejeze de ameninţările lui şi că el nu avea să rişte ca afecţiunea ei să se preschimbe în ură, dacă o folosea pe Tippy ca unealtă pentru a o pedepsi. Jessica nu înţelegea că dacă era prinsă ajutând la distrugerea unui sistem – trădându-l a unui sistem pe care averea familiei sale, poziţia socială şi stilul ei de viaţă se bazau de generaţii, păcatul nu avea să-i fie iertat. Dar Tippy înţelegea, iar camerista Jessicăi era foarte îngrijorată nu pentru siguranţa ei, ci a stăpânei sale.

— Poate că-l cunoaşte pe Carson Wyndham ca tată, i-a spus o dată Tippy lui Sarah, dar nu-l cunoaşte ca alb şi ca stăpân la Willowshire.

Sarah a încuviinţat, uşurată că avea parte de înţelegerea lui Tippy în privinţa pericolului pe care Jessica îl ignora. Lucrând împreună, nutreau speranţa că aveau să fie capabile a tempera impulsurile convingerilor înflăcărate ale prietenei lor.

Tippy continua să o uluiască – şi să o întristeze totodată. Jessica ar trebui să fie cu mare băgare de seamă. Viaţa cameristei sale putea fi nimicită cu doar o lovitură de cizmă de către Carson Wyndham sau cu pintenul cizmei fiului său, şi toată acea genialitate creativă, extraordinară, din căpşorul ei capricios avea să se piardă pentru totdeauna; capul unei *negrese*! – îl auzise Sarah pe Carson Wyndham pufnind nemulţumit în privinţa lui Tippy într-una din rarele ocazii în care

fusese oaspete la Willowshire. Sarah sesizase în tonul lui accente inconfundabile de gelozie şi ură la gândul că afecţiunea fiicei sale era oferită cu dărnicie cameristei sale negrese, şi nu lui sau fratelui ei. Tippy trebuia să fie cu ochii în patru şi din acest punct de vedere.

Luna pălea când Sarah a adormit, într-un târziu. A crezut că visează când a auzit tropăitul copitelor cailor apropiindu-se pe cărare de casa parohială, prin cimitir, şi oprindu-se în faţa căsuţei sale. Trezită brusc din somn, a sărit din pat şi şi-a luat halatul, auzind o exclamaţie terifiată a locatarului din cămară în timp ce alerga din dormitor spre bucătărie ca să dea ochii cu coşmarul de care se temea de mult şi care, fără îndoială, o aştepta de cealaltă parte a uşii.

Legându-şi strâns halatul, a tras zăvorul şi s-a trezit în faţa unei gloate de bărbaţi care o priveau de sus, de pe cai, cu gurile strânse şi cu ochi oţeliţi. Căpetenia lor a descălecat şi şi-a dus mâna la pălărie.

— Bună seara, domnişoară Conklin! Sau poate că ar trebui să spun bună dimineaţa, pentru că asta cred că e acum, a spus Michael Wyndham.

Capitolul 14

— Nu am nici cea mai vagă idee pe unde umblă fiul tău, i-a spus Eunice lui Carson la micul dejun. A fost plecat toată noaptea. Elfie va fi atât

de dezamăgită dacă nepotul ei nu va fi aici să o întâmpine la sosire.

— A plecat cu Călăreţii Nopţii, a spus soţul ei, dorind să-şi continue lectura ziarului. E foarte hotărât să-l prindă pe făptaşul care fură de la noi.

— N-au fost decât două bucăţi de şuncă, a replicat Jessica, neliniştită la gândul că fratele ei şi lacheii lui băteau drumurile de ţară, în timp ce ea o conducea pe Sarah cu încărcătura lor spre Charleston.

Carson i-a aruncat o privire.

— De unde ştii tu că au fost două bucăţi de şuncă?

Jessica s-a gândit rapid. Willie May îi spusese, dar era mai bine ca tatăl ei să nu cunoască sursa informaţiilor ei. Nu ar mai avea încredere să-i împărtăşească nimic lui Willie May.

— Nu e niciun secret în privinţa furtului, tată. Toată lumea din ogradă ştie.

— Tippy duce iar vorba, a mormăit tatăl ei, nemulţumit.

— Trebuie să recunoşti, Carson, că fata s-a întrecut pe sine cu decoraţiunile anul ăsta. Abia aştept să le vadă Elfie.

Carson a mormăit din nou, dar nu avea cum să nege că Tippy crease podoabe formidabile de Crăciun din panglici, conuri de brad, rămurele, vâsc, lumânări, hârtie colorată, ornamente din lemn, floricele de porumb, fructe, nuci, turtă dulce şi globuri din sticlă din Germania. Eunice fusese

atât de încântată că revocase ordinul soţului ei, în virtutea căruia Tippy era consemnată să lucreze în coliba ţesătoarelor, unde fumul din sobă nu-i făcea bine la plămân.

— Îşi iroseşte degeaba talentul, Carson, declarase Eunice pe un ton care sugera că nu avea de gând să dea înapoi în această privinţă. Fata trebuie să stea la croitorie. Şi eu, şi Jessica avem nevoie de haine noi pentru nunta lui Silas şi a lui Lettie.

Soţul ei nu dădea niciodată înapoi din faţa unei bătălii, exceptând acele rare ocazii în care prudenţa învingea bravura, în afară de Willowshire, soţia lui era iubirea vieţii lui, şi nu ar fi făcut nimic care să pună în pericol demonstraţia acestui fapt, noaptea, în dormitorul lor. A cedat cu graţie, admiţând:

— Ai dreptate. Trebuie să o folosim acolo unde obţinem cel mai mare beneficiu.

Cu inima gata să-i iasă din piept, Jessica a întrebat:

— Tată, ai poruncit să pregătească trăsura? Vaporul lui Sarah pleacă la ora trei, cam pe când soseşte mătuşa Elfie, şi vreau să ajungem acolo la timp.

Carson şi-a ridicat ochii din ziar.

— Da, dar mi-aş dori să mai aştepţi puţin ca să vă ducă fratele tău. Nu am încredere în vremea din perioada asta a anului, iar previziunile spun că trebuie să ne aşteptăm la ninsori săptămâna asta.

Cufărul mătuşii tale s-ar putea să fie greu ca să-l ridicaţi voi două.

— Am să iau un hamal să ne ajute, a spus Jessica, împăturindu-şi şervetul şi făcând semn către un servitor să-i tragă scaunul.

— Dar cum o să urcaţi valiza lui Sarah Conklin în trăsură? a insistat tatăl ei.

— Ne descurcăm noi, a spus Jessica, sperând din toată inima să nu apară Michael. Acum, vă rog să mă scuzaţi…

— Vor să fie singure, să mai pălăvrăgească, dragule, a auzit-o pe mama ei explicând în timp ce se grăbea să iasă din cameră.

— În cazul ăsta, cred că Jessica o s-o ia pe Tippy cu ele, de vreme ce fetele o consideră ca pe una de-a lor, a spus Carson, închizând cu zgomot ziarul.

Jessica şi-a înşfăcat repede boneta şi mantaua şi a ieşit pe uşă, ca să se urce pe bancheta trăsurii înainte ca tatălui ei să-i vină ideea să-l trimită pe birjar cu ea. Putea avea încredere în Daniel, dar nu voia să-l implice în această misiune primejdioasă.

— Mulţumesc, Daniel, a spus ea, dar nu e nevoie să te agiţi pentru asta. Mă cam grăbesc, a continuat fata când el a încercat să îi aşeze o pătură pe genunchi.

Trebuia să plece înainte să ajungă Michael acasă şi să insiste să meargă cu ea. Nu ar fi scăpat ocazia de a se bucura de compania silită a lui

Sarah Conklin.

Jessica şi-a dat seama că o dureau braţele şi umerii din cauza tensiunii după ce a parcurs drumul de opt kilometri până la Willow Grove şi a intrat pe aleea casei parohiale, ce ducea la uşa lui Sarah. A expirat prelung, scoţând aburi de frig, când a oprit trăsura şi a făcut sforţări să se relaxeze. Se încheiase partea cea mai stresantă a călătoriei sale. Nimeni nu avea să vadă încărcătura urcând în trăsură şi, cât ai zice peşte, ea şi Sarah aveau să fie pe drumul spre destinaţie, fără ca cineva să le stea în cale în acea după-amiază luminoasă de iarnă, cu şase zile înainte de Crăciun. Aveau timp la Charleston să se bucure împreună de o ultimă ceaşcă de ceai înainte de îmbarcarea lui Sarah. Jessicăi avea să-i fie dor de curajoasa ei prietenă, dar, vai, cât de nerăbdătoare era Sarah să-l revadă pe nepoţelul ei şi pe ceilalţi membri ai familiei. Jessica împărtăşea îngrijorarea lui Lettie. Oare avea să se întoarcă Sarah la ei după vizita acasă de sărbători?

Tocmai ridicase mâna să bată la uşă, când, de pe ambele laturi ale casei, a apărut în tăcere un şir de bărbaţi călare. Pe unii nu-i cunoştea, dar pe ceilalţi i-a recunoscut, pe lucrătorul de pe maşina de egrenat bumbac, pe tăbăcar, pe proprietarul cârciumii şi pe câţiva fermieri. Se holbau cu toţii la ea, într-o tăcere ce nu prevestea nimic bun, având întipărite pe chipuri expresii încordate şi consternate. Preţ de o clipă, nu a fost în stare să

gândească. Ce căutau Călăreţii Nopţii acolo? A auzit un nechezat familiar şi s-a întors să-l vadă pe armăsarul arab al lui Michael ridicând – şi gâtul frumos arcuit în semn de salut şi bătând din coada pe care o ţinea ridicată. În şa nu era nimeni, unul dintre bărbaţi ţinea hăţurile. Frica i-a îngheţat creierul. A rămas încremenită. Michael a deschis uşa. S-a holbat la ea, stupefiat.

— Nu, nu, nu-mi vine să cred, a spus el. Nu tu, Jessie. Nu se poate să fii tu… Spune-mi că nu eşti tu. Eşti aici doar ca s-o iei pe Sarah…

Ar fi putut să mintă, dar nu se putea gândi decât la Sarah. Sângele i-a inundat obraji.

— Ce i-ai făcut lui Sarah? Unde e?

— O, Doamne! Tu eşti călăuza, nu-i aşa? a întrebat-o fratele ei cu o voce îngroşată de mânie. Faţa îi era albă ca varul. Chiar şi ochii lui adânci, plumburii îşi pierduseră strălucirea. Şocul şi neîncrederea le confereau o expresie îngheţată. N-a fost chip s-o facem să ne spună cine vine după băiat. A trebuit să aşteptăm şi să vedem…

Jessica s-a repezit pe lângă trupul solid.

— Sarah! a strigat ea, alergând prin salonaş, în bucătărie, şi aruncând o privire la uşa deschisă de la cămară.

Michael a apucat-o de braţ şi a oprit-o.

— E în dormitor, i-a spus el cu asprime, cu faţa împietrită de furie. Du-te şi ai grijă de ea. Am trimis după alifii şi bandaje. Strânge-i lucrurile, îmbrac-o şi urc-o în trăsură. Domnişoara Conklin

nu se mai întoarce în Willow Grove. Am să vă escortez eu până în port, la Charleston. O s-o aducem acasă pe mătuşa noastră, apoi am să te dau pe mâna tatii.

Jessica şi-a smucit braţul şi a alergat în dormitor.

— Doamne, Dumnezeule! Sarah! a strigat ea când a văzut silueta prăbuşită pe pat.

Prietena ei zăcea cu faţa la perete, cu cămaşa de noapte sfâşiată şi scăldată în sângele scurs din tăieturile lăsate de bici pe spinarea ei. Din camera cealaltă s-au auzit două voci bărbăteşti şi un schimb rapid de replici, iar Michael a intrat cu un colet ambalat. Jessica s-a răsucit spre el.

— Cum ai putut să faci una ca asta, Michael? a ţipat ea.

— Tu mă întrebi asta pe mine, surioară, când ar trebui să te întreb eu pe tine? Crede-mă, tatăl nostru o va face. Michael i-a aruncat coletul. Poftim. Curăţă-i rănile. Oamenii mei îi urcă acum cufărul în trăsură. Ai treizeci de minute să o pregăteşti pe micuţa ta prietenă abolţionistă să părăsească zona. După aceea, o lăsăm pradă uliilor.

A ieşit din cameră, iar Jessica a desfăcut pachetul cu bandaje şi loţiuni.

— Nu le-am spus, Jessie, a gemut Sarah în timp ce Jessica s-a grăbit să toarne apă într-un lighean din urciorul de lângă lavoar. L-au prins pe agent şi l-au silit să mă trădeze. El a încercat să

mă avertizeze… Am sperat – m-am rugat – că nu vei veni, că vei fi împiedicată cumva să vii şi că, dacă vei veni totuşi, te vei gândi ce să-i spui fratelui tău…

— Şşt, nu mai vorbi, Sarah, a spus Jessica, îngenunchind ca să înlăture zdrenţele cămăşii de noapte ca să-i cureţe rănile prietenei sale. Stai întinsă şi taci. Gândeşte-te la nepoţelul tău şi la faptul că vei fi în drum spre casă în câteva ceasuri. Nu vei mai fi silită vreodată să dai ochii cu oameni ca fratele meu şi acoliţii lui.

— L-au dus pe fugar la Willowshire, a spus Sarah, ca şi cum n-ar fi auzit vorbele Jessicăi. Va fi trimis înapoi la stăpânul lui. L-au luat cu o funie legată de gât. L-au silit să se uite când m-au biciuit.

Jessica a crezut că vomită. În spatele căsuţei era o magnolie înaltă. Probabil că Michael şi brutele lui o legaseră de una dintre crengile zdravene ale copacului, şi nu era nimeni în zonă ca să vadă sau să audă şfichiuitul biciului şi vaietele lui Sarah, dacă ea le-a oferit plăcerea asta, dar prietena ei nu o trădase. Oblojind cu mişcări repezi rănile de pe spinarea vărgată, Jessica strângea cu putere din buze ca să nu izbucnească în plâns.

Sarah i-a făcut semn să vină mai aproape şi a coborât vocea, şoptind, ca nu cumva să fie auzită din camera cealaltă. Jessica s-a aplecat cu grijă spre ea.

— Mi-e teamă pentru Willie May…

— Vai, Doamne! Ce ştie Michael? a întrebat Jessica.

— Băiatul i-a spus că a auzit de adăpostul meu şi că a venit singur. N-a pomenit de Willie May, dar dacă fratele tău are bănuieli şi îl mai interoghează… dacă îl torturează… s-ar putea să vorbească.

Jessica simţea cum tot sângele i se scurge din trup.

— Mă tem şi pentru tine, dârza mea prietenă sudistă, şi pentru Tippy, a continuat Sarah.

Ameţită, simţindu-se de parcă ar fi îngenuncheat pe puntea unui vas purtat de valuri, Jessica a curăţat rănile.

— Nu-ţi face griji pentru noi, a spus ea. Am să mă gândesc la ceva care să ne scape pe toate. Când e vorba de mine, tata mai mult dă din gură decât să facă ceva. O să fie furios pe mine, dar o să mă ierte. Sunt fiica lui. Nu are încotro.

— O, Jessica, draga mea… a gemut Sarah.

Capitolul 15

La micul dejun, în casa familiei Toliver, ca şi în celelalte conace de pe Aleea Plantaţiilor, subiectul discuţiei era neaşteptata şi dezamăgitoarea anulare a festivităţilor anuale de la Willowshire. Acestea erau balul de Crăciun, ceaiul în onoarea vizitei anuale de sărbători a surorii lui Eunice de

la Boston şi petrecerea de Anul Nou, la care erau invitaţi mulţi demnitari şi oameni importanţi. Aceste ocazii sociale erau aşteptate tot anul de cei suficient de norocoşi să se afle pe lista invitaţilor şi prilej pentru doamne să-şi facă planuri dinainte cu privire la rochii, accesorii şi coafuri.

— Care credeţi că e problema acolo? i-a întrebat Elizabeth pe cei adunaţi în jurul mesei în dimineaţa în care ar fi trebuit să înceapă serbările.

Se gândea cu regret la rochia agăţată în şifonierul ei, cu care nu mai avea acum ocazia să se mândrească. În dimineaţa aceasta, în afară de Lettie şi de tatăl ei, musafiri care rămâneau adesea peste noapte, familia ei alcătuită din doi fii şi un nepot se bucura şi de plăcerea companiei lui Jeremy Warwick. După aceea, el şi Silas aveau să discute cu privire la soluţiile tot mai sumbre ale problemei survenite – aceea că Silas şi Lettie trebuiau să rămână în urmă atunci când convoiul avea să pornească înspre Texas, la primăvară.

— N-am auzit nimic, a spus Jeremy.

— E ca şi cum un văl întunecat s-a aşternut peste Willowshire, a comentat Lettie. N-am reuşit să iau legătura cu Jessica. Când am vrut s-o vizitez, am fost întoarsă de la uşă.

— La fel şi cu Michael, a spus Morris. Trebuia să merg cu el la vânătoare ieri, dar mi-a trimis vorbă că a intervenit ceva.

— Într-adevăr, trebuie să se fi întâmplat ceva ieşit din comun, a adăugat pastorul Sedgewick.

Nimeni din familie nu a participat la slujba de Crăciun de miercuri seară. Cât se poate de neobişnuit. Domnul Wyndham face mereu o donaţie generoasă în cutia milei.

— Domnişoara Conklin a ajuns cu bine în Massachusetts? a întrebat-o Jeremy pe Lettie. Înţeleg că Jessica trebuia să o ducă până la vapor cu trăsura.

— Nu ştim sigur, şi suntem puţin îngrijoraţi, i-a răspuns Lettie. De aceea am fost la Jessica. Când m-am dus să aerisesc căsuţa de lângă cimitir, în lipsa ei, am găsit sânge pe aşternuturi şi nişte bucăţi de tifon pătate de sânge în coşul de gunoi.

— Absolut uluitor, a comentat reverendul Sedgewick.

— Crezi că s-a tăiat singură? a întrebat Silas.

— Mi-aş dori să pot vorbi cu Jessica şi să aflu, a spus Lettie.

— Poate că a fost ceva natural, a sugerat Elizabeth, aruncându-i lui Lettie o privire care a făcut-o pe tânără să roşească, apoi a schimbat subiectul. Abia aşteptam să văd Willowshire împodobit de sărbători, s-a lamentat ea. Negresa aia a familiei Wyndham… cum o cheamă?

— Tippy, i-a răspuns Silas.

— E o minune când vine vorba de decoraţiuni de sărbători. E greu de imaginat că într-o copilă de culoare atât de năpăstuită zace atât talent.

Morris a muşcat din biscuitul lui uns cu unt şi a întrebat cu gura plină:

— Vorbeşti de camerista aia cu faţă de maimuţă, cu picioare mari, care arată ca şi cum s-ar putea atârna de candelabre?

— Da, dragul meu, i-a răspuns Elizabeth. Se pare că Jessica ţine la ea.

Discuţia a fost întreruptă brusc de Lazarus care a deschis uşile duble ale sufrageriei. S-a dus lângă scaunul lui Morris şi s-a aplecat la urechea lui.

— Iertare, stăpâne, dar aşteaptă un musafir în salon.

— Atât de devreme, Lazarus? Pentru numele lui Dumnezeu, cine e?

— Domnu' Carson Wyndham, domnule.

În tăcerea care i-a cuprins pe toţi cei de la masă, şocaţi, Morris şi-a smuls şervetul de la guler.

— Mă duc imediat.

— Dar n-a venit să vă vază pe mneavoastră, domnu', a explicat Lazarus. A venit la domnu' Silas.

— La fratele meu?

Morris s-a holbat peste masă la Silas, ca şi cum aşa ceva nu era posibil.

— Doamne sfinte! a spus Elizabeth cu răsuflarea tăiată.

Silas şi-a împăturit şervetul şi s-a ridicat. A zâmbit răutăcios spre Jeremy şi i-a făcut cu ochiul lui Lettie.

— Poate că bătrânul s-a răzgândit, a spus el.

Morris a ridicat o sprânceană.

— Şi a venit aici să-ţi spună în persoană, în toiul sărbătorilor de Crăciun? Nu miza pe asta.

— Află tot ce poţi despre ce se întâmplă la Willowshire, a şoptit Elizabeth destul de tare, cu mâna la gură.

Carson Wyndham stătea în picioare, uitându-se pe ferestrele veneţiene ale salonului, cu mâinile strânse una în alta, la spate. Lazarus îi luase pălăria şi biciuşca de călărie pe care o avea cu el întotdeauna. Silas a recunoscut ipostaza unui bărbat cufundat în adânci reflecţii. Era silit să fie de acord cu Morris. De ce s-ar deranja cel mai puternic şi cel mai bogat om din Carolina de Sud să vină în vizită, la ora micului dejun, ca să-i acorde împrumutul solicitat, când în această perioadă a anului toate afacerile luau o pauză?

— Domnule Wyndham?

Carson s-a întors spre el, şi numai buna cuviinţă l-a împiedicat pe Silas să-şi manifeste zgomotos surpriza. A recunoscut o figură chinuită de griji şi nelinişti. Şi el vedea pe chipul său, în oglindă, în fiecare dimineaţă, aceeaşi expresie îngrijorată. Tristeţea întipărită pe chipul lui Carson Wyndham, energia dispărută din ochii lui păreau să contrasteze cu ţinuta lui vestimentară elegantă, impecabilă.

— Mulţumesc că m-ai primit neanunţat, Silas, a spus el.

— Plăcerea este de partea mea, domnule, i-a

răspuns Silas cu o uşoară plecăciune.

— Nu sunt foarte sigur ce ai să crezi când ai să auzi de ce am venit.

— Atunci, poate ar fi bine să luăm loc şi să sun după cafea.

Carson a dat indiferent din mână, rubinul uriaş al unui inel cu sigiliu reflectând lumina focului din cămin.

— Nu te deranja, dar poate că ar fi bine să-ţi iei un scaun. Eu prefer să stau în picioare.

În timp ce se aşeza, nedumerit, pe unul dintre preţioasele fotolii Hepplewhite ale mamei sale, Silas scormonea în minte pentru a găsi un posibil motiv al prezenţei lui Carson Wyndham în salonul lui – în salonul lui Morris –, în dimineaţa zilei în care evenimentul social al anului ar fi trebuit să aibă loc la Willowshire. Nu se putea gândi la nimic, dar un lucru era cert: omul nu venise ca să-i acorde un împrumut.

Convingerea lui fermă a fost imediat clătinată când Carson, stând în faţa lui, cu picioarele desfăcute, cu mâinile împreunate la spate, l-a sfredelit cu privirea şi a spus:

— Ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că te scutesc de datorie, îţi plătesc toate cheltuielile cu drumul spre Texas, îţi dau suficienţi bani ca să-ţi pui pe picioare plantaţia şi mai pun şi cincizeci de sclavi la bătaie?

Silas s-a uitat la Carson de parcă omului tocmai i-ar fi sărit toţi nasturii de la sacoul frumos

croit. Când şi-a revenit din şoc, a spus:

— Aş spune că visez sau că dumneavoastră sunteţi prins în ghearele vreunui coşmar.

— Nu visezi, iar eu sunt treaz ca o cucuvea în miez de noapte.

— Iertaţi-mă, domnule, a spus Silas, dar nu pricep nimic.

— Ce-ai face ca să primeşti ceea ce ţi-am oferit adineauri?

Uluit, dar începând să întrevadă o mică rază de speranţă în nedumerirea lui, Silas a răspuns:

— Aproape orice, mai puţin să comit o crimă sau să jefuiesc o bancă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Carson a strâns din buze, cugetând în tăcere la ceva, de parcă s-ar fi hotărât dacă să continue sau nu. Într-un târziu, părând decis, a pufnit cu zgomot pe nas. Ei bine, uite cum stă treaba, Silas. Tot ce ţi-am oferit îţi aparţine dacă faci un singur lucru pentru mine.

Lui Silas i-a stat inima. Oferta bogătaşului era extrem de ispititoare. Să plece spre Texas cu suficienţi bani încât să poată îndeplini absolut toate visurile lui şi ale lui Lettie… aproape că ar fi făcut un pact cu diavolul, dar nu căpăta nimic fără condiţii – nu cu Carson Wyndham.

— Ce vreţi să fac? a întrebat el.

— Însoară-te cu fiica mea, i-a răspuns musafirul.

Capitolul 16

Consternat, Silas a rămas cu gura căscată la Carson.

— Îmi cereţi să… ce?

— Exact. M-ai auzit, i-a răspuns Carson. Vreau să te însori cu Jessica şi să o iei cu tine în Texas.

— Dar sunt logodit.

— Ştiu. Trebuie să te gândeşti cum să te sustragi acestui angajament.

— Să mă sustrag?

— Silas… Wyndham şi-a scos în faţă pieptul bombat, cravata scrobită ridicându-se şi ea. Îţi ofer şansa vieţii tale – o oportunitate pe care nu o vei mai primi vreodată. Ia-o, şi eşti liber să trăieşti viaţa la care ai visat dintotdeauna. Refuz-o, şi eşti condamnat să duci o viaţă pe care o urăşti, să devii un bărbat pe care o să-l urăşti. I-ai face domnişoarei Sedgewick o favoare acordându-i libertatea să se mărite cu un om a cărui obsesie nu întrece dragostea pentru ea.

Silas a declarat indignat:

— Faceţi prezumţii eronate, domnule, plus că uitaţi de dragostea pe care mi-o poartă domnişoara Sedgewick.

— O inimă frântă pe care anii o vor alina graţie urii pe care ţi-o va purta când vei alege oferta mea în defavoarea ei. Cât de importantă e dragostea pusă în balanţă cu o decizie hotărâtoare

pentru tot restul vieţii tale şi pentru cea a urmaşilor tăi? Gândeşte-te la asta.

— Nu aş putea sub nicio formă să fac ceea ce-mi cereţi, şi sunt sigur că fiica dumneavoastră îmi împărtăşeşte aversiunea faţă de această propunere.

— Jessica nu are absolut niciun cuvânt de spus în această privinţă. A renunţat la acest drept când m-a trădat pe mine şi şi-a trădat familia.

O rază de lumină începea să se întrezărească în misterul anulării serbărilor de la Willowshire. Jessica – mica instigatoare – trebuie să fie cauza. Silas şi-a privit musafirul cu dezgust.

— Ce a făcut, dacă mi-e îngăduit să întreb?

Carson i-a relatat detaliile fărădelegii Jessicăi.

— Doamne sfinte! a exclamat Silas.

— Exact, a spus Carson, închizând extenuat ochii pentru o clipă. Fiica mea nu e vreo frumuseţe, Silas, recunosc asta, şi ar fi ca şi cum ai trage un tigru de coadă dacă te-ai însura cu ea, dar unii bărbaţi i-ar găsi temperamentul special… atrăgător.

— S-ar părea că Jeremy îl găseşte astfel, a spus Silas pe un ton crispat. De ce nu-i propuneţi *lui* să se însoare cu ea?

— Mi-a trecut şi asta prin cap, dar…

Silas a strâmbat din buze.

— El nu poate fi cumpărat, nu-i aşa?

— Nu se află în situaţia ta.

Nu ştia care dintre afirmaţii era insulta mai

mare – sau adevărul.

— Ce-o să se întâmple cu Jessica dacă n-o… măritaţi? a întrebat el, curios.

Carson s-a uitat în altă parte, cu gura încleştată.

— Am s-o scot din Carolina de Sud, într-un fel sau altul, înainte ca simpatia ei faţă de abolиţionişti să devină bine cunoscută. N-am să ţin o trădătoare în casă. Crede-mă, *cealaltă variantă* îi va fi mai puţin pe plac decât asta pe care ţi-am propus-o ţie. S-a uitat la Silas cu ochii unui tată al cărui copil a fost declarat mort. Te rog, Silas. Însoară-te cu fiica mea. O să-ţi fie bine lângă ea, ştiu sigur. S-ar putea chiar să ajungi să o iubeşti, şi ea pe tine.

— Mă îndoiesc, a spus Silas. O iubesc pe Lettie. Inima mea îi aparţine.

— Iar tu vei avea banii mei. Gândeşte-te la asta şi dă-mi un răspuns în două săptămâni. Altfel, oferta nu mai e valabilă. Voi aplica o altă metodă de a-i ţine piept fiicei mele îndărătnice.

Jeremy tocmai ieşise în hol, când Carson, urmat de Silas, cu o figură sumbră, a păşit afară din salon. Lazarus s-a grăbit să-i aducă musafirului pălăria şi biciuşca. Îndesându-şi pălăria pe cap, Carson l-a salutat pe Jeremy, nu înainte însă ca Silas să fi citit pe chipul lui dorinţa de a-i fi făcut lui Jeremy propunerea aceea. Jeremy era, într-adevăr, un bărbat frumos, mai plăcut şi mai amuzant decât cel pe care venise să-l

cumpere. Silas recunoştea că simţul umorului îi fusese afectat de ultimele evenimente şi de… obsesia lui, aşa cum numise Carson slăbiciunea lui.

— Crăciun fericit dumneavoastră şi familiilor dumneavoastră, domnilor! a spus Carson, aruncându-i lui Silas o ultimă privire înainte de a fi condus la uşă de Lazarus.

Lui Jeremy nu-i scăpase privirea încărcată de semnificaţii.

— Despre ce-a fost vorba? a întrebat el după plecarea lui Carson.

Silas şi-a trecut o mână prin păr. Dinspre sufragerie se auzea vocea cristalină, ca de soprană, a lui Lettie, un sunet care pentru urechile lui era o adevărată muzică.

— Jeremy, a spus el, sunt momente în care îmi doresc să nu mă fi născut niciodată.

Jessica era încuiată de patru zile în camera ei. După câte se părea, chiar şi mamei sale i se interzisese să o viziteze. Nu o vedea decât pe Lulu, servitoarea care îi aducea mâncare şi colporta veştile. Jessica nu-i oferise nicio poveste pe care s-o poată duce mai departe. Nu întreba de mătuşa ei, pe care o văzuse doar în timpul tensionatei şi tăcutei călătorii spre Willowshire de la docul din Charleston. Nu întreba de Tippy sau de Willie May, nici nu-i cerea lui Lulu să-şi dea cu părerea în privinţa dispoziţiei tatălui sau a mamei

sale. Slujnica ar fi înflorit cu viclenie mesajele ei către părinţi şi starea ei de spirit, iar în exilul ei claustrat, în care doar propriile-i gânduri îi ţineau companie, Jessica nu credea că ar putea îndura tortura de a şti ce formă de răzbunare adoptase tatăl ei împotriva lui Tippy şi a lui Willie May. Ştia doar că peste întreaga casă se aşternuse o tăcere stranie în aceste zile dinaintea Crăciunului, cu toate că, în mod obişnuit, ar fi fost gălăgioasă şi mustind de viaţă cu sosirile oaspeţilor, cu pregătirile pentru petreceri, cu zorul şi agitaţia servitorilor, cu conversaţii, muzică şi voie bună.

Dar fireşte că Jessica îşi făcea griji. Oare tatăl ei o trimisese pe Tippy la câmp? Oare o pedepsise şi pe Willie May? Oare mama ei avea să îi mai vorbească vreodată? Ce fel de pedeapsă avea să pună la cale tatăl ei pentru fiica lui, pentru că avea să fie pedepsită fără doar şi poate. Pentru ce? Pentru că a dovedit bunătate faţă de o altă fiinţă omenească? Imaginea lui Michael, strângând-o cu răutate de braţ în timp ce mergea cu ea prin casă spre biroul tatălui lor, era ştearsă acum, dar Jessica le putea vedea încă, cu ochii minţii, pe mătuşa ei având pe chip o mină îngrijorată şi pe mama ei cu mâna apăsată pe gură şi cu o privire îngrozită, în care se citea: *Ce Dumnezeu ai mai făcut acum, copilă?*

În timp ce Jessica rămăsese cu capul sus, cu bărbia ridicată, Michael relatase evenimentele – cum el şi Călăreţii prinseseră „un abolţionist

iubitor de sclavi şi bun de nimic” în flagrant şi îi ceruse tatălui său să ghicească cui îi transmitea nemernicul semnale.

Tatăl ei ascultase tot discursul fără să clipească, dar maxilarul i se încleştase, şi ochii lui căprui, aţintiţi asupra Jessicăi, se întunecaseră. Într-un târziu, întrebase:

— Domnişoara Conklin a urcat la bordul vasului ei?

— Da, tată, i-a răspuns Michael. Am avut grijă de asta. I-am spus că o poate păţi mai rău dacă îi mai vedem mutra vreodată pe aici.

— Şi fugarul? Unde este?

— În hambar, până când ne spui tu ce să facem cu el. E doar un băieţaş, cât se poate de neştiutor. Spune că nu ştie cine e stăpânul lui sau numele plantaţiei acestuia. M-am gândit că n-a ieşit niciodată de pe câmpurile de pe unde e. Îl cheamă Jasper. Asta am scos de la el când a văzut ce i-am făcut lui Sarah Conklin. Ne-a spus că s-a ascuns în căruţă când a venit Scooter în oraş să ia o roată.

— Deci nu l-a ajutat nimeni de la Willowshire?

— El spune că nu. Înclin să-l cred.

— Cum de-a ştiut să se ducă la domnişoara Conklin?

— A spus că a venit cineva la câmp – agentul, probabil – unde lucra el şi a împrăştiat vorba că femeia care trăia în casa de lângă cimitirul din Willow Grove îi ajuta pe fugari. Se îndrepta spre

această destinaţie.

— Îl cunoaştem pe agentul ăsta?

— Nu chiar. E un nordist care s-a angajat ca vânzător la magazinul de furaje din Willow Grove anul trecut. L-am dat pe mâna şerifului.

— Şi… vânzătorul ăsta de furaje şi domnişoara Conklin complotau să-l ducă pe băiat de aici?

— Da, domnule.

— Şi tu le-ai fost complice?

Carson şi-a îndreptat interogatoriul asupra Jessicăi şi s-a ridicat de la birou ca să o privească drept în ochi.

— Da, a răspuns Jessica, privindu-l şi ea fix, cu mândrie, dar îngrozită în sinea ei.

Nu a zărit nicio scânteie de iubire în abisul rece şi întunecat din ochii tatălui ei.

— Nu am de gând să te întreb ce ai de spus în apărarea ta, nici nu vreau să aud. Vreau să dispari din ochii mei. Du-te în camera ta şi stai acolo până te chem eu. Dacă scoţi măcar capul pe uşă, o să am eu ac de cojocul tău, s-a înţeles, Jessica Ann?

Nu-i spunea niciodată Jessica Ann. Resimţea această constatare ca pe un plumb îngheţat în stomac. Şi-a amintit cum gemuse Sarah când ea se lăudase că tatăl ei vorbea mult, când era vorba de fiica lui, nu lua măsuri drastice. Pe Sarah nu o duruseră rănile de bici, ci ignoranţa prietenei sale cu privire la Carson Wyndham. Gândurile îngrozite ale Jessicăi au fugit la Tippy. Tatăl ei avea s-o pedepsească pe cameristă pentru fapta

ei. Nu-i păsa dacă fiica lui îl ierta sau nu, ori dacă iubirea ei s-ar transforma în ură.

Şi-a împreunat mâinile în chip de rugă:

— Tată, te implor. Te rog, te rog, nu o pedepsi pe Tippy pentru ceea ce am făcut eu.

— Michael, du-o pe sora ta în camera ei.

— Te rog, tată…

— *Pleacă!*

Sub privirile înspăimântate ale unui public alcătuit din mama şi mătuşa ei, Willie May şi câteva dintre celelalte servitoare, Michael o mânase în sus pe scări, ca un soldat care o conducea la ghilotină. Înainte de a pleca, ultimele cuvinte pe care i le adresase fratele ei, probabil pentru totdeauna, au fost:

— Şi când mă gândesc că te-am adorat cândva.

O bătaie puternică în uşa dormitorului Jessicăi, una de care se temuse şi pe care o aşteptase, a făcut-o să revină în prezent. A deschis uşa şi a găsit-o acolo pe Lulu, zâmbindu-i arogant.

— Stăpânu doreşte să vă vadă, donşoară Jessica, a spus ea.

Capitolul 17

Silas nu avea nici somn, nici poftă de mâncare. Pleca în zori călare, făcea lungi plimbări pe jos în miez de noapte. În ceasurile tăcute şi îngheţate, în care Aleea Plantaţiilor era cufundată în somn, el

se gândea, îşi făcea griji, se ruga şi se întreba ce să facă. Se scurseseră patru zile din cele paisprezece câte îi fuseseră acordate să ia o decizie, şi era la fel de departe de a face asta pe cât fusese atunci când Carson Wyndham îi propusese soluţia pentru problemele amândurora.

Mama lui se agita pe lângă el.

— Cassandra ţi-a făcut plăcinta ta preferată, Silas. De ce nu mănânci?

Logodnica lui devenise palidă de îngrijorare.

— Ştiu când ceva te tulbură, iubirea mea. Despre ce-i vorba? Te rog, spune-mi.

Jeremy, care îl cunoştea mai bine decât un frate, i-a spus:

— Ai ceva pe suflet, prietene. Te ascult, dacă vrei să vorbeşti despre asta.

Până şi fratele lui, mărginit, greoi, lipsit de intuiţie cum era, a remarcat.

— Silas, ceva e în neregulă cu tine, a început în clipa în care Carson Wyndham a ieşit din salonul nostru. Ce-a făcut – ţi-a oferit mâna fiicei lui?

Morris a râs de propria-i glumă, dar Silas, fără a schiţa vreun zâmbet, s-a îndepărtat de teamă ca fratele lui să nu-i citească adevărul în ochi.

Căruţele Conestoga încă erau puse la vânzare pe câmpul de lângă grajd, iar numărul lor sporise cu încă două. Potenţialii lui chiriaşi se retrăseseră şi ei din convoi, ceea ce îl făcuse pe Jeremy să-i trimită un bilet în care spunea că depistase sursa

problemei care-l macină şi îi propunea să se întâlnească şi să discute despre asta. Prietenul lui îl aştepta în salonul de la Queenscrown, când Silas, terminându-şi îndatoririle, i s-a alăturat lângă foc. Mai erau două zile până la Crăciun, iar casa era înmiresmată de aromele apetisante ale preparatelor gătite şi ale brazilor. În acest moment, sperând într-un miracol, Silas nu-i spusese încă lui Jeremy că era posibil să fie silit să se retragă şi el din convoi.

— Cred că înţeleg ce te tulbură, Silas, i-a spus Jeremy. E vorba de bani, nu-i aşa? Ai rămas fără fonduri pentru călătorie.

Deznădăjduit, Silas şi-a trecut mâna prin claia de păr negru.

— Mă tem că da, Jeremy, a recunoscut el. Nu ţi-am spus pentru că am sperat că pot să fac rost de un împrumut, şi cu banii de pe închirierea şi vânzarea căruţelor, să am destul cât să ajung în Texas şi să pot începe afacerea, dar nu a ieşit nimic. Nu pot să o duc pe Lettie în Texas, şi mie să-mi sufle vântul prin buzunare.

Jeremy s-a aplecat spre el, părând îndurerat.

— Nici nu mă gândesc să plec în Texas fără tine, Silas. E un vis pe care-l avem amândoi de mulţi *ani.* Planurile noastre sunt în plină desfăşurare. Lasă-ţi mândria la o parte şi permite-i familiei mele să-ţi împrumute banii.

— Nu, Jeremy. Silas a clătinat din cap, pentru a-şi accentua refuzul. Îţi mulţumesc pentru ofertă,

dar o refuz fără discuţie. Să fii îndatorat celui mai bun prieten nu e o cale de a începe împreună o afacere. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Dacă tu ai fi fost în locul meu, mi-ai fi îngăduit să te ajut?

Jeremy şi-a îndreptat privirea spre foc.

— Nu, bănuiesc că nu. M-ai lăsa să-mi dau viaţa pentru tine, cum ai face-o şi tu pentru mine, dar ferească Doamne să fim datori unul altuia. Această… înţelegere tacită dintre familiile Toliver şi Warwick a început cu multă vreme în urmă, în Anglia, la sfârşitul Războiului celor Două Roze, când familiile Lancaster şi York au decis să împartă cheia regatului cu condiţia să nu-şi deschidă unii altora cuferele.

— E moştenirea noastră, Jeremy. Nu da şi nu lua cu împrumut.

Jeremy i-a aruncat o privire plină de îngrijorare.

— Şi ce-ai de gând să faci? Există măcar vreo speranţă? Bănuiesc că ai fost refuzat de Carson Wyndham şi că ăsta a fost motivul vizitei lui încă de acum câteva săptămâni – de ce arătai ca şi cum fuseşi condamnat la moarte?

— Se poate spune şi aşa, i-a răspuns Silas, ridicându-se şi pornind spre una dintre ferestrele înalte ale salonului.

Zilele acestea nu putea sta prea multă vreme nici aşezat, nici în picioare, nici culcat. Avea nervii întinşi la maximum. Ar fi îndrăznit oare să-i spună lui Jeremy despre oferta lui Carson? Ce-ar crede

Jeremy despre prietenul lui cel mai bun, ştiind că ia măcar în calcul propunerea? îşi purtau un respect reciproc foarte mare pentru caracterul şi integritatea lor. Chiar dacă uneori aveau opinii divergente, între ei nu apăruse niciodată vreo dispută, nici măcar atunci când se angrenaseră într-o aventură care putea genera cu uşurinţă disensiuni. Pe când erau copii, construiseră canoe, plute şi căsuţe în copaci; puseseră la cale planuri de a câştiga bani de buzunar, plănuiseră excursii, vânători şi partide de pescuit. Ca adulţi, investiseră în mod egal bani, îngrijire şi dresaj într-un cal de curse, împărţiseră afecţiunea aceloraşi fete şi înfiinţaseră un comitet alcătuit din ei doi, care să decidă în toate privinţele, de la modalitatea cea mai potrivită de a înlătura un copac din mijlocul drumului la construcţia unui pod care să deservească plantaţiile lor învecinate.

Lasă-i pe Silas şi pe Jeremy să decidă cum să se descurce cu asta, era directiva din partea taţilor amândurora, iar acum Morris, când era vorba de un proiect ce privea cele două proprietăţi alăturate, îl lăsa în seama „băieţilor”.

Dar dacă Silas ar accepta propunerea lui Carson, ar mai *vrea* măcar Jeremy să-l însoţească în Texas? Şi-ar dori alături de el, în fruntea convoiului, un bărbat care şi-a trădat iubită pentru a-şi îndeplini visul lor comun? *Dacă* era de acord cu termenii lui Carson, ar înţelege oare Jeremy asta, fiind omul pe care îl ştia Silas a fi, ar fi făcut

ceea ce credea că e drept pentru toţi?

— Atunci, nu mai există absolut nicio speranţă? a repetat Jeremy, rostind întrebarea încet, cu amărăciune şi regret. Ai încercat toate posibilităţile?

Silas a rămas cu ochii fixaţi pe geam. Flăcările din cămin dansau împrejurul imaginii lui reflectate în geam, oferind tabloul unui om aflat în iad. S-a întors brusc spre măsuţa cu băuturi.

— Nu am decât o singură soluţie, a spus el, ridicând dopul unui decantor de whisky.

Nu era decât patru după-amiază. Jeremy a ridicat uşor din sprâncene.

— Şi care-ar fi aceea? l-a întrebat prietenul lui, scuturând din cap la gestul lui Silas de a-i turna în pahar.

Silas şi-a umplut paharul şi s-a aşezat lângă foc.

— Ai avut dreptate cu privire la Sarah Conklin, a început el. Chiar era mai mult decât lăsa să se vadă. Michael Wyndham a descoperit că era călăuză în calea ferată subterană. A fost trimisă de aici şi n-o să se mai întoarcă la postul de profesoară din Willow Grove. Încă nu i-am spus lui Lettie.

— Doamne sfinte! a exclamat Jeremy. Şi cum a aflat Michael?

Silas i-a explicat tot ce ştia. Era sigur că anumite detalii dezgustătoare nu fuseseră precizate în relatarea lui Carson.

— Sărmana fată! a spus Jeremy. Sper că Michael şi oamenii lui nu au fost violenţi cu ea.

— Carson nu mi-a spus.

— Jessica ştie?

Silas şi-a dus paharul la buze.

— Ştie. Era şi ea implicată.

Jeremy s-a îndreptat de spate.

— Poftim?

Silas a încheiat povestea implicării Jessicăi.

— Tatăl ei este foarte furios pe ea, a spus el în concluzie. Atât de furios, de fapt, încât vrea să dispară din ochii lui. De aceea a venit la mine acum câteva zile. Vrea să-l ajut.

— Tu? Cum ai putea tu să-l ajuţi?

— Vrea să mă însor cu fiica lui şi să o iau cu mine în Texas.

Privirea încremenită a lui Jeremy i-a amintit lui Silas de un moment de demult, când pescuiseră fiecare pe câte un mal al lacului. De pe malul opus, Jeremy îi aruncase aceeaşi privire stupefiată, iar Silas descoperise curând ce-i atrăsese atenţia pe partea lacului pe care se afla el. Un urs venise să prindă peşte în susul apei, fiind atât de concentrat la ceea ce făcea, că nici nu-l observase pe Silas. În privirea îngrozită a lui Jeremy se reflectau cele două opţiuni. Fie să se urce într-un chiparos, unde ar fi fost în siguranţă, dar captiv, fie să-şi rişte viaţa, şi picioarele, luând-o la sănătoasa, în căutarea libertăţii. Silas riscase şi scăpase printre copaci, acolo unde ursul nu-l

mai putea ajunge. Acum, era măcinat de aceeaşi dilemă. Să rămână locului, în siguranţă, dar legat, sau să-şi caute eliberarea cu riscul unei mari pierderi? La lac, în ziua aceea, Jeremy nu-l abandonase. Avea oare să îi stea alături lui Silas şi acum, dacă acesta se hotăra să accepte propunerea lui Carson?

— Sunt şocat, i-a spus simplu prietenul lui.

— Se vede. Acum vrei un whisky?

În timp ce Silas îi turna băutura, Jeremy l-a întrebat:

— Şi ce i-ai spus?

Silas a remarcat recunoscător că prietenul lui nu a spus, cum ar fi făcut oricine altcineva: *i-ai spus nu, desigur.*

— I-am spus că o să mă gândesc, i-a răspuns Silas. Îţi spun ţie acum, Jeremy, orice ai putea gândi despre mine după ziua de azi, că *mă gândesc* la asta. Carson Wyndham mi-a oferit soluţia aceea despre care mă întrebai.

Capitolul 18

Jeremy Warwick a domolit galopul armăsarului său alb când a intrat pe aleea mărginită de copaci şi acoperită cu muşchi, ce ducea la conacul familiei sale, a cărui arhitectură semăna cu cea a Partenonului. Clădit din cărămidă vopsită în alb, conacul de la Meadowlands era o clădire somptuoasă,

pătrăţoasă, cu două etaje şi jumătate, înconjurată de galerii late sprijinite pe coloane impresionante, care se înălţau spre marginea acoperişului. Ca o piatră preţioasă strălucitoare, chiar pe înserat, strălucea într-un decor de grădini luxuriante şi pajişti care se continuau cu întinderea incomensurabilă a ogoarelor cu bumbac deja culese. Născut cu privilegiile opulente de la Meadowlands şi însuşindu-şi-le, firesc, Jeremy nu acordase niciodată până în acea zi prea mare atenţie maiestuozităţii şi vastităţii casei lui părinteşti şi ale proprietăţilor familiei sale. Nici Queenscrown nu era mai prejos. A galopat înainte, privind dintr-o nouă perspectivă la conacul Warwick şi la întinderile nesfârşite de pământ. Ce ar face un bărbat – ce ar risca, ce ar sacrifica, la ce ar renunţa –, pentru a deţine toate acestea? s-a întrebat el.

Toate acestea erau ceea ce-şi dorea Silas, lucrurile pentru care simţea că s-a născut, de care credea că are nevoie pentru supravieţuirea lui ca om. Jeremy nu avea asemenea gânduri. Dacă Morris ar muri mâine şi i-ar lăsa Queenscrown fratelui său, Silas ar fi un om fericit şi împlinit. Dacă tatăl şi fraţii lui Jeremy ar fi făcut acelaşi lucru – Doamne fereşte! –, şi el, Jeremy, ar fi moştenit Meadowlands, ar fi fost nefericit. Motivele care îl mânau pe el în Texas erau diferite de cele ale lui Silas. Îşi dorea să fie stăpânul propriei surse de venit, dar într-un mediu nou,

proaspăt, viguros. Tot ceea ce ştia Jeremy era cultivarea pământului, dar el întâmpina voios oportunitatea şi provocarea de a se îndrepta spre alte afaceri profitabile pe tărâmul tuturor posibilităţilor care se presupunea a fi Texasul. Ajunsese să considere sistemul plantatorilor din Carolina de Sud – cu obiceiurile, tradiţiile, moravurile, prejudiciile acestuia – sufocant şi restrictiv, la fel de perimat cum avea să fie într-o bună zi şi pământul. Cu siguranţă, Jessica Wyndham simţea acelaşi lucru.

Dar putea înţelege nevoia obsesivă a lui Silas de a deţine *toate acestea.* Era un om al pământului – mai cu seamă al pământului producător de bumbac – şi era un Toliver, născut să deţină, să comande, să conducă, nu să asculte de alţii. Silas ducea mai departe sângele strămoşilor săi şi nu-şi putea schimba sau abdica de la convingerile cu privire la rolul său în viaţă, după cum nu-şi putea schimba nici culoarea ochilor.

Lui Jeremy îi părea nespus de rău pentru el. Silas se confrunta cu o dilemă cruntă. Era între ciocan şi nicovală. Oricare din ele l-ar fi nimicit. Dacă alegea să rămână la Queenscrown cu femeia pe care o iubea, avea cu siguranţă să se consume emoţional. Dacă pleca în Texas, tot pământul şi tot bumbacul din lume nu i-ar alina nefericirea de a fi însurat cu femeia pe care nu o iubea.

Avea să-i sacrifice oare Silas pe cei pe care îi

iubea în numele propriei vieţi? Avea să o lase pe Lettie distrusă, umilită, de neconsolat! Joshua ar fi distrus. Băieţelul deja o considera pe Lettie mama lui, iar Elizabeth o iubea ca pe propria fiică. Dacă Silas ar părăsi-o ca să se însoare cu Jessica, ar pleca din Carolina de Sud dezonorat. Nu s-ar mai putea întoarce niciodată.

Şi cum rămâne cu Jessica Wyndham? După frumoasa Lettie Sedgewick, ce şansă avea fata să-i câştige inima lui Silas – asta dacă îşi dorea aşa ceva? Din câte o văzuse el pe ţâfnoasa Jessica – şi cunoscându-i acum opiniile în privinţa sclaviei –, nu era exclus ca ea şi Silas să se urască de la bun început.

Jeremy a clătinat din cap cu înţelegere pentru prietenul lui şi i-a dat ghes armăsarului să o ia la trap. Păcat că nu era el cel vizat. Încă de când avea douăzeci şi unu de ani şi o cunoscuse pe fata pe care o iubise şi care murise ulterior de febră tifoidă, nu-l mai interesase nicio femeie aşa cum o făcea Jessica Wyndham. Dacă tatăl ei i-ar fi cerut *lui* să-i ia fiica de pe cap, era posibil ca el să nu stea prea mult pe gânduri.

Jessica s-a întâlnit pe scări cu mătuşa ei.

— Mătuşă Elfie! a strigat ea în timp ce s-au aruncat una în braţele celeilalte.

— Vai, draga mea copilă, e numai vina mea! a exclamat mătuşa ei. Dacă ţi-aş fi ţinut mai atent sub observaţie preocupările cât ai fost în Boston…

Jessica s-a tras înapoi să se uite la ea.

— Nu e vina ta, mătuşă Elfie. Aveam convingerile deja formate când am plecat de aici. La internat doar au ieşit la iveală. Ştii… ştii cumva ce soartă mă aşteaptă?

— Nu, draga mea nepoată. Tatăl tău nu se încrede în mine, dar mama ta e foarte îngrijorată.

Lulu se oprise la baza scărilor.

— Stăpânul aşteaptă, donşoară Jessica, a anunţat-o ea cu o privire aspră de reproş.

— Cu siguranţă nu pe tine, a repezit-o Jessica. Du-te şi vezi-ţi de treaba ta.

— Dar trebuie să vă duc la el.

— Ştiu drumul spre biroul tatălui meu. Las-o mai moale! Jessica a aşteptat să dispară servitoarea şi a întrebat: Mătuşă Elfie, ai văzut-o pe Tippy? Ce-au făcut cu ea?

— E bine, copila mea – cel puţin deocamdată. Locuieşte cu mama ei şi a fost trimisă la croitorie. Cred că lucrează la rochia ta de domnişoară de onoare. Te rog, te rog, Jessica, ai grijă cum te porţi cu tatăl tău când te întâlneşti cu el.

— Încerc, mătuşă Elfie, a spus Jessica, sărutând-o pe mătuşa ei pe obraz.

Apoi s-a grăbit să coboare scările, fusta şi părul fluturând în urma ei.

Întrucât nu ştia să-şi aranjeze părul, Jessica îl purtase desfăcut în cele patru zile de captivitate. Buclele lui naturale cădeau în zulufi lungi, dezordonaţi când nu erau periate şi netezite de

mâna lui Tippy. În acea zi, îşi ridicase de pe frunte părul des şi roşcat prinzându-l cu o agrafă. Se îmbrăcase în grabă şi descoperise, prea târziu să se mai poată schimba, o pată vizibilă pe partea din faţă a rochiei, şi nu fusese în stare să-şi strângă corsetul. Avea oricum o talie foarte subţire din moment ce mâncase puţin în perioada prizonieratului său, dar tatăl ei o putea surprinde remarcând asemenea amănunte. Oare aspectul ei avea să-l înfurie sau să-l facă să o îndrăgească?

El stătea în picioare lângă poliţa de deasupra căminului imens din piatră, trăgând dintr-o pipă cu coadă lungă şi uitându-se la flăcări ca şi cum acolo ar fi căutat răspunsul cu privire la ce avea de făcut cu fiica lui. Mama ei şedea pe un fotoliu, lângă foc, părând pierdută şi abandonată, iar inima Jessicăi a fost cuprinsă de remuşcări pentru durerea pe care continua să i-o producă. Mama ei a dat să se ridice şi să vină spre ea, dar tatăl i-a pus uşor mâna pe umăr, şi ea s-a afundat la loc între faldurile de mătase ale rochiei.

Carson s-a dus la birou şi a aşezat pipa pe suportul ei. Jessica a considerat gestul un semn rău. Tatăl ei era mai maleabil când trăgea din pipă.

— Jessica, i-a spus el, ne-ai făcut de ocară familia, nu doar în cercul de apropiaţi, dar ne-ai dezonorat şi în ochii celorlalţi membri ai comunităţii, oameni care-şi pun încrederea în părinţii şi în fratele tău şi care ne urmează

exemplul. Este evident că nu eşti de acord cu exemplul pe care-l oferim noi, familia Wyndham, aşa că îţi voi acorda două opţiuni pentru a te putea bucura din plin de convingerile şi activităţile tale abolţioniste – presupunând, desigur, că-ţi vor fi tolerate.

Eunice a vorbit cu o voce subţire, plină de durere:

— O, Carson, chiar trebuie? Nu-i putem da încă o şansă?

— Haide, mamă, am convenit deja, a mustrat-o Carson cu blândeţe, dar şi vocea lui îşi pierdea din vigoare. Fiica noastră nu poate rămâne printre noi. E o trădătoare şi o vânzătoare nu doar a familiei sale, ci şi a tradiţiei moştenite – a înaintaşilor noştri şi a tuturor sudiştilor care împărtăşesc şi susţin stilul nostru de viaţă. Asta, a spus el, adresându-i-se în continuare soţiei sale, dar fixându-şi privirea asupra fiicei, dacă nu-şi cere scuze familiei sale şi nu-şi recunoaşte greşeala în faţa celor pe care i-a jignit atât de crunt. Sunt sigur că vor înţelege că a fost temporar indusă în eroare de afecţiunea ei pentru domnişoara Conklin.

— Adică să le cer iertare lui Michael şi Călăreţilor Nopţii? a întrebat Jessica, indignarea înflăcărată luând locul fricii care-i îngheţase trupul.

— Exact.

— Niciodată, a spus Jessica.

Mama ei şi-a apăsat degetele pe frunte.

— O, Jessie, draga mea…

Jessica a întors o privire dură spre tatăl ei.

— Care sunt opţiunile pedepsei mele, tată? Voi fi arsă pe rug sau jupuită de vie?

Carson i-a întors spatele, dându-i astfel de înţeles că ajunsese la capătul răbdării. Jessica a desluşit mesajul în încordarea umerilor lui, în retragerea deliberată a scaunului de sub spaţiul pentru picioare de sub birou, în atenţia lui îndreptată asupra hârtiilor înşirate pe masă, respingând-o. Era posibil să nu se mai uite niciodată la ea, nu ochi în ochi. Era blestemată pentru el. Nu i s-a adresat ei când a spus:

— Poate îţi aminteşti de pedeapsa pe care a primit-o sora mai mare a mamei tale când şi-a dezonorat familia în Boston.

Teroarea, rece ca o lamă de oţel, i s-a împlântat în inimă. Povestea circula ca o legendă în familia mamei sale. Fiica cea mare, care avusese o legătură nelegitimă cu un băiat cu care tatăl ei nu era de acord, fusese surghiunită în Marea Britanie, la o mănăstire de carmelite, unul dintre cele mai stricte ordine călugăreşti în Biserica Catolică. Jessica le auzise pe mama ei şi pe mătuşa Elfie deplângând condiţiile vitrege în care trăia sora lor. „Deţinutele”, cum le spuneau ele călugăriţelor, aveau voie să vorbească numai două ore pe zi şi nu li se permitea niciun contact cu lumea exterioară. Locuiau în chilii dezolante şi

depuneau jurăminte de sărăcie şi trudă, se rugau tot timpul, trăiau doar cu legume şi posteau de la Ziua Sfintei Cruci, în septembrie, până la Paşti, în anul următor. Odată plecată din casa lor, cele două surori nu şi-au mai văzut vreodată sora.

— N-ai face una ca asta, a spus Jessica, aruncând o privire spre mama ei, ca să-i confirme ameninţarea.

Eunice şi-a stăpânit lacrimile şi a încuviinţat uşor din cap.

— Ba aş face-o, a răspuns Carson. Imediat ce voi putea face aranjamentele. A luat un condei şi şi-a mâzgălit numele pe un document. Există un ordin al carmelitelor în Darlington, un oraş-târg din nord-estul Angliei. Poate că o vei întâlni pe mătuşa ta acolo. Trebuie să aibă… în jur de şaizeci de ani acum, după calculele mele. A dat documentul deoparte şi şi-a depus semnătura pe următorul act asupra căruia trebuia să-şi îndrepte atenţia. Sau… a adăugat el pe un ton nonşalant, poţi să te măriţi cu Silas Toliver şi să te duci să trăieşti cu el în Texas. Alege!

Jessica s-a clătinat, cuprinsă brusc de ameţeală. Oare tatăl ei era nebun? Silas Toliver era logodit cu Lettie. Aveau să se căsătorească în mai puţin de şase săptămâni. Uitase că fiica lui trebuia să fie domnişoară de onoare? Tippy lucra la rochia ei de domnişoară de onoare. A aruncat din nou o privire spre mama ei, care închisese ochii şi îşi muşca buza ca într-o rugăciune mută,

disperată; apoi privi din nou spre faţa indiferentă a tatălui ei, aplecată asupra hârtiilor.

— Silas Toliver e logodit, a spus Jessica, ori ai uitat? Cum mi-l poţi oferi ca opţiune – asta, dacă m-ar vrea el?

— O să rupă logodna pentru preţul pe care i l-am oferit, a răspuns Carson, şi, crede-mă, o să te vrea. Mai are încă zece zile să consimtă la propunerea mea. Nu am nicio îndoială cu privire la răspunsul lui.

— Doamne sfinte, tată! Ce-ai făcut?

Mama ei s-a ridicat cu foşnet de mătăsuri.

— Silas e un om bun, Jessie, a spus ea pe un ton rugător. Va avea grijă de tine. Tatăl tău se va asigura că nu duci lipsă de nimic. Dacă te duci în locul acela îngrozitor din Anglia, nu te vom mai vedea niciodată.

— Dar Silas este *logodit*!

— O situaţie uşor de rezolvat, a spus Carson.

Oroarea manipulărilor tatălui ei – a lucrurilor pe care îi silea el pe alţii să le facă – începuse să se întrevadă.

— Şi cu Lettie cum rămâne? Dacă Silas nu se căsătoreşte cu ea, va fi *distrusă!*

— O victimă a prostiei tale şi a disperării lui Silas. O să treacă peste asta.

— Nu aleg niciuna, a spus Jessica. Mai întâi am să fug – am să mă duc să locuiesc în Boston cu mătuşa Elfie.

— Ba n-ai să faci asta, draga mea fiică, pentru

că, dacă o faci, am să le vând pe Tippy şi pe mama ei – separat. Trebuie să mă crezi că am s-o fac. Nu pot să te ştiu în Boston, unde vei continua să unelteşti împotriva intereselor familiei tale şi ale Sudului.

Eunice a suspinat încet şi şi-a acoperit urechile cu mâinile – de ruşine, a recunoscut Jessica în sinea ei.

— Tată, am crezut că mă iubeşti, a spus ea încet.

El s-a uitat la ea, probabil pentru ultima oară direct.

— Te iubesc, draga mea, mai mult decât vei şti sau vei putea înţelege vreodată din faptele mele; tocmai în asta constă tragedia. Acum du-te în camera ta şi gândeşte-te la opţiunile pe care le ai. Mama ta o va trimite pe Tippy să facă ceva în privinţa aspectului tău îngrozitor. Trebuie să arătăm cât se poate de bine la ultimul Crăciun petrecut împreună de familia noastră.

Capitolul 19

În răgazul acordat pentru luarea unei decizii, Silas a văzut viaţa la Queenscrown prin ochii unui observator din exterior, încercând să fie cât se poate de obiectiv. Nu a fost o provocare prea dificilă. Forţa lui rezida mai cu seamă în voinţa – şi curajul – de a înfrunta adevărul, văzându-l nu aşa cum şi-ar fi dorit, ci aşa cum era. Nu a căzut în

capcana credinţei că, la timpul şi în circumstanţele potrivite, lucrurile aveau să fie diferite într-o bună zi. Un om îşi putea irosi viaţa aşteptând să i se schimbe norocul. Ca să ia o decizie, Silas a cumpănit circumstanţele, aşa cum se înfăţişau ele în acel moment, a luat în calcul posibilitatea schimbării acestora, şi şi-a hotărât cursul acţiunilor.

Astfel, şi-a concentrat atenţia pe observarea oamenilor şi a circumstanţelor care aveau să-i marcheze zilele pentru tot restul vieţii, dacă rămânea la Queenscrown şi lucra ca vechil al fratelui său. Pe Lettie o vedea ca pe o soţie care şi-ar accepta locul fără să se plângă. Probabil că şi-ar fi continuat îndatoririle de profesoară, acum, când Sarah Conklin nu avea să se mai întoarcă, lucru pe care el îl ştia, nu şi ea. Micul ei venit, adăugat la salariul lui, i-ar fi permis câte o haină nouă din când în când, poate excursii la sfârşit de săptămână la Charleston ca să ia cina şi să vadă o piesă la Grand Theater. Nu avea să fie niciodată stăpâna de la Queenscrown. Mama lui era regina indiscutabilă a domeniului şi, chiar dacă erau foarte ataşate una de alta, cu siguranţă aveau să apară divergenţe în administrarea casei, în creşterea lui Joshua şi în onorarea evenimentelor sociale. Vedea inevitabilă erodarea afecţiunii lor, şi până şi cea mai mică neînţelegere dintre două femei dintr-o casă îi putea face nefericiţi pe ceilalţi locatari. Şi dacă Morris se căsătorea?

Atunci Lettie ar ocupa a treia poziţie, în urma mamei sale şi a noii stăpâne de la Queenscrown. Copiii lui Morris ar avea prioritate în faţa lui Joshua. Joshua şi viitorii lui fraţi ar fi consideraţi copiii unei rude vasale. Silas ar putea prelua locuinţa vechilului, ocupată acum de supraveghetorul-şef, dar cum putea el, un Toliver şi un descendent de viţă nobilă de la Queenscrown, să tolereze traiul în coliba unui ţăran liber?

Silas se vedea pe sine însuşi devenind din ce în ce mai nemulţumit de maniera lui Morris de a conduce proprietatea. Fratele lui considera iarna o perioadă de relaxare, dar erau destule de făcut pe măsură ce sfârşitul anului se apropia, pentru ca o plantaţie să poată merge ca pe roate. Erau unelte agricole şi harnaşamente de reparat, garduri şi acareturi de îmbunătăţit, silozuri şi hambare de curăţat, grădini de săpat, câmpuri de fertilizat… O listă nesfârşită aştepta să-i fie acordată atenţia pe care i-ar fi acordat-o Silas, dar Morris avea să-şi formuleze argumentele inspirându-se din Ecleziast şi avea să-şi impună credinţa că e un timp pentru toate şi că iarna este anotimpul destinat odihnei şi celebrării naşterii lui Hristos. „Am adunat snopii, Silas. Hai să ne bucurăm şi să ne veselim în muncă”. Silas considera că lipsa de severitate a fratelui său în privinţa sclavilor şi a supraveghetorilor şi încetineala lui de a face îmbunătăţirile pentru anul

următor aveau să-l scoată din minţi cu timpul.

Ca de obicei, Lettie vedea partea plină a paharului şi reuşea să-i domolească accesele de furie. „Dragul meu, cel puţin avem un acoperiş deasupra capului tot anul, stăm la una dintre cele mai bune mese de pe Aleea Plantaţiilor şi avem puţine cheltuieli. Putem pune bani deoparte, pe care să-i adăugăm la cei obţinuţi din vânzarea căruţelor Conestoga şi putem porni spre Texas în martie, anul viitor”.

După ce a răsucit problema pe toate părţile, Silas a decis să rămână lângă acea stea de la răsărit şi să o lase să-i lumineze calea. Argumentele lui Lettie, care le reluau întocmai pe cele ale lui Morris, aveau sens. Războaiele şi tulburările din noile teritorii nu aveau să împiedice deplasarea spre vest. Căruţele *aveau* să se vândă, era sigur de asta, şi amânarea avea avantajele ei. În primul rând, avea timp să-i abordeze pe cei din armata federală cu privire la vânzarea căruţelor, iar, în al doilea rând, revoluţia din Texas se va fi încheiat, probabil, până când soseau ei. Cu toate că suporta cu greu ideea că Jeremy avea să plece spre pământul făgăduinţei fără el, dacă o lua înainte, prietenul său îi putea trimite informaţii la cald despre obstacolele care îi aşteptau, permiţându-i să plece din Carolina de Sud prevenit şi pregătit. Între timp, să o aibă pe Lettie alături de el şi în patul lui avea să facă anul suportabil.

Până în seara de Crăciun, se hotărâse să rămână la Queenscrown şi se întreba cum putuse, chiar şi pentru o clipă, să ia în calcul oferta lui Carson Wyndham. Cum putuse da dovadă de asemenea egoism, gândindu-se să-i refuze lui Joshua afecţiunea maternă a unei femei care îl considera deja copilul ei? Văzându-l pe băiat cu Lettie (la ea alerga să se laude cu cadourile primite, nu la tatăl lui), şi-a dorit să nu-i fi împărtăşit niciodată lui Jeremy insulta primită şi să o fi ţinut pentru sine. Ruşinea îi ardea măruntaiele. Cum de îndrăznea Carson Wyndham să creadă că Silas Toliver putea fi cumpărat? Nici măcar nu avea să îi ofere un răspuns.

Cu mintea relativ liniştită, de dragul lui Lettie, Silas s-a concentrat pe bucuria sărbătorilor de iarnă. În perioada dintre Crăciun şi Anul Nou, un şir constant de petreceri, multe dintre ele ţinute în onoarea apropiatei lor cununii, îi lăsa puţin timp, sau dorinţă, să cugete la schimbarea survenită în planurile lor pentru anul următor. Familia Wyndham – din motive cunoscute numai de câţiva şi speculate de toţi ceilalţi – retrăsese Willowshire de pe lista conacelor deschise oaspeţilor, dar se făceau destule vizite între celelalte conace de pe Aleea Plantaţiilor, iar plantatorii găzduiau pe rând grătare cu peşte, rostogoliri de buşteni, dansuri în hambar şi descojit de porumb, la care participau sclavii lor.

Silas aştepta răbdător ziua în care putea fi şi

el gazda unor asemenea activităţi pe plantaţia lui, Somerset, din Texas.

Primul front polar de frig din a doua noapte a noului an, 1836, a pus capăt şi vremii frumoase, şi bunei dispoziţii. Îngheţul brusc nu s-a simţit imediat prin pereţii subţiri ai colibelor sclavilor de la Queenscrown, nici noaptea nu a părut teribil de adâncă şi de întunecată. De fapt, pe supraveghetor l-a trezit o licărire ciudată, ce dansa pe peretele dormitorului său. A sărit la fereastră şi a tras storurile prin care trecea lumina. *Doamne, Dumnezeule!* a zbierat el, trezindu-şi soţia adormită. În câmp, lângă unul dintre hambare, trâmbe de fum amestecat cu flăcări se ridicau în spirală în noaptea rece şi neagră. Ardeau coviltirele albe ale convoiului de căruţe Conestoga.

În biblioteca de la Willowshire, Carson Wyndham şedea în faţa unui foc ce abia pâlpâia. Era două noaptea. Purta un smoching care să îl protejeze de frig şi trăgea din trabuc, privind meditativ spre flăcări. Vizitatorul pe care-l aştepta a ajuns cu cincisprezece minute mai devreme decât anticipase, apropiindu-se încet de uşile mari ale bibliotecii, ca să nu deranjeze toată casa şi să trezească urechi iscoditoare.

Carson a aruncat o privire spre bărbatul care a închis încet uşa în urma lui.

— S-a rezolvat? a întrebat el.

— S-a rezolvat, tată.

— Ai avut grijă să nu te vadă nimeni şi să nu fie nimeni prin preajmă?

— Da.

— Trebuie să-i asigurăm surorii tale bunăstarea şi posibila fericire, în ciuda faptului că ea crede că ne dorim contrariul.

Michael Wyndham s-a aşezat lângă foc şi şi-a scos obosit cizmele.

— Eşti sigur că Jessica va alege să se mărite cu Silas Toliver?

— Date fiind opţiunile, n-am nicio îndoială. Trebuie să o scoatem de-aici înainte să păţească şi ea ce a păţit domnişoara Conklin. Numele Wyndham poate stăvili un lac să nu se reverse peste maluri, dar nu şi un râu.

— Crezi că e vreo şansă ca Silas Toliver să o facă fericită?

— Atât cât ar putea oricare bărbat să o facă fericită pe sora ta, bănuiesc. Silas e un băiat foarte chipeş. Ce femeie i-ar putea rezista?

— Mă întreb cu cine se va mărita Lettie Sedgewick după ce Silas iese din peisaj.

— De ce nu cu tine? Cu siguranţă, e destul de drăgălaşă. Inteligentă, dar suficient de înţeleaptă cât să n-o arate.

Michael a clătinat din cap.

— E prea blândă pentru mine.

— Ah, a spus tatăl lui. Sarah Conklin îţi era mai pe plac, să înţeleg.

— O găseam foarte atrăgătoare. Păcat că a fost de partea greşită. S-a foit pe scaun. Ştii că n-a scos nici măcar un sunet până la sfârşit? Atunci am ordonat oprirea pedepsei. Tot ce voiam era să o aud plângând.

— Dar nu ţi-a divulgat numele persoanei cu care conspira?

— Nu. O femeie dârză şi loială.

— Nu mai dârză şi mai loială decât sora ta. Ar fi putut să mintă cu privire la rolul ei şi s-ar fi scutit pe ea – şi întreaga familie – de această turnură tragică a evenimentelor.

Între ei s-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Carson şi-a scos trabucul, uitându-se cu ochi îngustaţi spre fiul său prin perdeaua de fum.

— Ţi-a făcut plăcere să biciuieşti o femeie, Michael?

Michael a strâns din buze, de parcă trebuia să cumpănească răspunsul la întrebare.

— Aşa am crezut, a spus el, dar după aceea, în ciuda nelegiuirii ei, am simţit… regret că am fost nevoit să fac ceea ce a trebuit făcut.

— Bine, a spus tatăl lui, băgând din nou trabucul în gură. Dacă spuneai că ţi-a făcut plăcere biciuirea, te-aş fi dezmoştenit şi pe tine.

Capitolul 20

O investigaţie a cauzelor incendiului nu a oferit niciun indiciu care să-i susţină suspiciunile

lui Silas că focul fusese provocat cu premeditare.

— O scânteie dintr-unul din hornurile sclavilor trebuie să fi stârnit focul, domnule Toliver, l-a informat şeriful local.

— N-a fost nici urmă de vânt în noaptea aia. Cum de-a fost posibil?

— E suficientă o adiere uşoară ca să ducă o scânteie.

— *Direct* înspre cele *zece* căruţe ale mele?

În loc de răspuns, şeriful a ridicat din umeri către Silas.

Cu două zile înainte de împlinirea termenului stabilit de Carson Wyndham, pe cinci ianuarie, spumegând de furie, Silas a înşeuat calul şi a plecat călare la Willowshire. Când majordomul l-a anunţat pe stăpânul proprietăţii despre sosirea domnului Silas Toliver de la Queenscrown, Carson a spus:

— Condu-l în bibliotecă, Jonah, am să-l primesc acolo.

— Nu pe mneavoastră a cerut să vă vadă, domnu’ Carson. A venit s-o vadă pe don’şoara Jessica. Îi pe hol. S-o anunţ că are un vizitator?

Carson era uluit. Aşadar, înainte de a lua o decizie, Silas voia să testeze terenul în privinţa consimţământului fiicei lui de a-i deveni soţie. Nu luase în calcul că acceptarea ofertei sale de către Silas avea să depindă de acordul Jessicăi. O mişcare deşteaptă şi onorabilă. Carson a simţit un fior de panică.

Dacă fiica lui, cu gândire radicală, îl refuza pe Silas, un stăpân de sclavi, şi alegea să meargă la mănăstire? Numai Dumnezeu ştie că era capabilă să se arunce în propria-i sabie. Dar nu avea s-o facă, nu atât timp cât o şantaja cu Tippy şi cu Willie May.

— Spune-i domnului Toliver să aştepte în salon şi trimite-o pe fiica mea la el, a ordonat el.

Jonah a făcut o plecăciune.

— Da, domnu' Carson.

Silas s-a ridicat de pe sofa când Jessica a intrat cu foşnet în salon, poalele rochiei legănându-se peste straturi întregi de jupoane scrobite. Slăbise, şi zona pistruiată de sub ochii ei era adumbrită acum de cearcăne adânci. Părea incredibil de tânără, o copilă, purtând pe chip paloarea unui suferind, spre deosebire de frumoasa şi radioasa Lettie. O durere ca un vătrai încins înfipt între coastele lui aproape că l-a făcut să o ia la goană din încăpere, dar s-a înclinat uşor.

— Domnişoară Wyndham, bănuiesc că ştiţi de ce am venit?

— Mă tem că da, domnule Toliver, i-a răspuns ea. Vreţi să luăm loc şi să discutăm?

Silas şi-a aranjat poalele redingotei şi s-a aşezat la loc.

— Da, hai să facem asta, a spus el. Mi se pare că aveţi necazuri cu tatăl dumneavoastră, iar eu, la rândul meu, sunt la mare ananghie. V-a explicat situaţia mea?

— Tatăl meu nu explică. Ordonă. Aş vrea să aud din gura dumneavoastră de ce aţi lua în calcul ideea de a o părăsi pe femeia pe care o iubiţi – şi care vă iubeşte –, ca să vă căsătoriţi cu mine.

Silas a tresărit. Poate că fata avea chip de adolescentă, dar vorbea ca o femeie în toată firea. Foarte bine, atunci. Venise să pună toate cărţile pe masă. Nu avea să omită nimic, aşa cum era deprins să facă în relaţia cu Lettie. Nu avea să o protejeze pe fata aceasta de adevărul cu privire la bărbatul cu care era posibil să-şi petreacă tot restul vieţii. Să decidă *ea* dacă doreşte să se mărite cu cineva care putea fi cumpărat cu preţul oferit de tatăl ei.

I-a răspuns la întrebare, neomiţând niciun detaliu cu privire la ambiţia şi la ura lui în faţa poziţiei pe care o deţinea în prezent la Queenscrown. Fata l-a ascultat în tăcere, ochii ei mari, căprui urmărindu-i mişcările când se ridica să se plimbe prin încăpere şi îşi trecea mâna prin păr, un gest tipic pentru un Toliver când era agitat. I-a trecut prin minte o întrebare – una pe care, în tumultul propriei situaţii, uitase să o adreseze.

— Ce se va întâmpla cu dumneavoastră, domnişoară Wyndham, dacă… dacă nu vă căsătoriţi cu mine? a întrebat-o el, după ce, epuizat emoţional, pusese toate problemele pe masă şi îşi reluase locul pe scaun.

Jessica l-a lămurit. Silas a ascultat-o, uluit,

rămânând fără cuvinte.

— Doamne sfinte! a exclamat el. Chiar v-ar trimite tatăl dumneavoastră într-un asemenea loc?

— Ar face-o, domnule, credeţi-mă, i-a răspuns Jessica. Cât ai clipi. A sărit de pe scaun ca să aţâţe focul, flăcările jucându-se pe chipu-i gânditor. Această *patimă a familiei Toliver* de care îmi vorbiţi… pe care simţiţi că nu sunteţi capabil să o lăsaţi deoparte pentru iubirea vieţii dumneavoastră şi pentru dumneavoastră înşivă, mi se pare – i-a aruncat un surâs palid, rece –, va fi împlinită pe spinarea sclavilor, să înţeleg?

— Aşa funcţionează lucrurile, i-a răspuns Silas.

Ochii fetei s-au luminat.

— Cunoaşteţi opiniile mele antisclavagiste?

— Le cunosc.

— Atunci, înţelegeţi că aş prefera să mă culc cu un măgar decât cu un stăpân de sclavi.

Silas s-a clătinat auzindu-i sinceritatea şi, brusc înfuriat şi alarmat – asta însemna că fata refuza să se mărite cu el? –, i-a replicat:

— Se prea poate, domnişoară Wyndham, dar, dacă tot vorbim pe şleau, măgarul s-ar putea să fie singura dumneavoastră opţiune, dacă intraţi la mănăstire.

Ea a roşit.

— Lettie ştie de această schimbare… de plan?

El se aşteptase la această întrebare şi i-a răspuns cât de încet i-a permis durerea pe care o

resimţea:

— Nu, încă nu. Am vrut să mă asigur de consimţământul dumneavoastră mai întâi.

Jessica a strâmbat uşor din buze.

— Sunteţi un om prevăzător, bag de seamă.

— Printre alte slăbiciuni.

— Ei bine, cel puţin nu ocoliţi adevărul.

— Nu în cazul ăsta.

— Atunci, daţi-mi voie să vă spun ceva, domnule Toliver. Cred că pot înţelege forţa de a conduce pe care se pare că aţi moştenit-o, oricât de lipsită de nobleţe ar fi. Obsesia-i obsesie. Nu te poţi debarasa de ea. Detest… *patima* dumneavoastră care vă împinge până într-acolo încât să vreţi să mergeţi ca să vă atingeţi scopurile, dar vă înţeleg înflăcărarea şi îmi pare rău pentru dumneavoastră. Şi eu sunt sclava propriului meu fanatism şi par neputincioasă în a-l îndrepta. După ce a pus vătraiul la locul lui, Jessica s-a întors hotărâtă cu spatele la foc. Aşa că, vedeţi dumneavoastră, domnule Toliver, nu avem altă şansă decât să spunem lucrurilor pe nume. Probabil că nu voi fi o soţie bună şi mă îndoiesc că vă voi iubi vreodată, după cum nu mă aştept ca dumneavoastră să-mi fiţi soţ sau să simţiţi vreodată vreun dram de afecţiune pentru mine. Cât priveşte chestiunea raporturilor sexuale, sunt dispusă să ne consumăm mariajul strict pentru a face copii. Înţelegeţi asta?

Silas a încuviinţat din cap, indiferent.

— O vom răni peste măsură pe Lettie, a continuat Jessica, iar băieţelul dumneavoastră o va pierde pe mama iubitoare pe care o aştepta, una pe care nu o voi putea nicicând înlocui, dar presupun că aţi introdus dumneavoastră în ecuaţia aceste pierderi.

Silas şi-a adunat puterile cât să îngaime un răspuns afirmativ. Se gândea la Lettie şi la trupul ei cald, pe care nu avea să-l cunoască niciodată. S-a gândit la Joshua, căruia îi refuza grija ei drăgăstoasă. Se gândea că urma să-şi petreacă restul vieţii cu acea fiinţă îndărătnică alături de el. Ce fel de om era să facă un asemenea pact cu diavolul? Un *Toliver*, i-a răspuns vocea interioară. A înghiţit în sec şi a întrebat:

— Vreţi să spuneţi că... îmi *acceptaţi* propunerea?

— Propunerea *tatălui* meu, domnule Toliver. E o diferenţă. Acum, haideţi să mergem în biroul lui şi să-l informăm asupra deciziei pe care am luat-o.

Capitolul 21

Amândoi au jucat tare. Silas a prezentat o listă de pretenţii care a generat un refuz exploziv din partea lui Carson Wyndham.

— Să te despăgubesc pentru căruţele Conestoga? Sub nicio formă! a tunat el. De ce mama dracului aş face asta?

Privirea lui Carson, aruncată pe furiş spre

Jessica, i-a sugerat lui Silas că ea nu ştia de implicarea tatălui ei în distrugerea căruţelor sale.

— Cred că ştiţi exact de ce, domnule Wyndham, a spus Silas, aţintindu-şi privirea spre ea pentru a-i da de înţeles că fiica avea să rămână neştiutoare în privinţa acelei chestiuni dacă accepta termenii lui. Altfel, înţelegerea pică şi vă urez o zi bună.

— Ei, stai aşa. Livid, Carson a azvârlit lista. Bine! E ca şi făcut!

Silas a insistat apoi să participe la redactarea acordului nupţial în privinţa aranjamentelor financiare. Când documentul a fost conceput, ambele părţi şi-au garantat în scris securitatea părţii lor din investiţie. Dacă Jessica fugea sau Silas divorţa de ea, ori dacă ea deceda în primii zece ani de căsnicie, Silas fie renunţa la plantaţie în favoarea lui Carson, fie îi înapoia toţi banii până la ultima leţcaie. „În orice caz, eu îmi recuperez investiţia”, i-a precizat Carson cu răceală viitorului său ginere. Pe aceeaşi perioadă, dacă mariajul nu se desfăcea, Carson era ţinut să respecte termenii propunerii pe care i-o prezentase lui Silas în salonul de la Queenscrown.

Jessica a spus că nu avea să semneze acordul nupţial dacă lui Tippy nu i se permitea să meargă cu ea. Carson părea gata să obiecteze, dar o licărire nouă, calculată i-a luminat ochii.

— Bine, a încuviinţat el. O las să meargă cu tine, dar nici prin cap să nu-ţi treacă să o

eliberezi. Tippy te va ţine în siguranţă, şi e o garanţie suplimentară că îţi vei respecta partea ta din învoială. Ştii ce se va întâmpla cu mama ei în caz contrar.

— Având în vedere că eşti dispus să mă vinzi pe mine, tată, de ce nu te-aş crede că ai trimite-o pe Willie May la piaţa de sclavi? i-a întors-o Jessica. Apoi a mai formulat o pretenţie. Băiatul ăla, Jasper. Ce-ai făcut cu el?

— N-a venit nimeni să-l revendice şi nu i-am putut găsi stăpânul. Cine găseşte păstrează, cum se spune. În primăvara viitoare, va fi trimis la muncă pe câmp, dar deocamdată curăţă grajdurile şi nu şi-a primit încă pedeapsa cuvenită. De ce?

— Vreau să-i dai şi lui drumul să vină cu noi.

Uitându-se în ochii ei negri, hotărâţi, care-i puteau străpunge inima, Carson a ezitat o clipă. Toată îndoiala i s-a risipit reflectând cu înţelepciune la cursul vieţii pe care i-l stabilise fiicei sale. Dacă ar rămâne printre ei, ar fi stigmatizată drept o „iubitoare de sclavi”, cel mai blând dintre epitetele la care se putea gândi, şi, într-o zi, indiferent cât de puternic era el, era posibil, în aceste vremuri tulburi, să-i găsească trupul jupuit şi aruncat pe treptele casei lui.

— Bine, a spus Carson. Poţi să-l iei. Acum, semnează actele.

A fost chemată Eunice ca să asiste la finalizarea ultimelor detalii. S-a luat hotărârea ca cei doi să se căsătorească în secret, într-o

săptămână, la Willowshire, iar ceremonia să fie oficiată de pastorul întâii Biserici Metodiste. Silas avea să rămână la Queenscrown, iar Jessica, la Willowshire până când convoiul se punea în mişcare, pe întâi martie. Toată lumea în afară de Jessica a părut jenată când au convenit că de noaptea nunţii nici nu se punea problema. Convieţuirea era o decizie pe care tânărul cuplu avea să o ia în intimitate, de îndată ce li se părea oportun. Trebuiau să se pregătească pentru scandalul ce avea să urmeze rupturii logodnei dintre Silas şi Lettie.

— Îmi permiteţi să vă întreb când aveţi de gând să-i spuneţi? a întrebat Eunice.

— Desigur, i-a spus Silas, înclinând respectuos capul, dar fără a-i răspunde la întrebare.

Eunice şi Carson au schimbat priviri surprinse. Chiar dacă viitorul lor ginere era un cerşetor, nu se simţea obligat să le împărtăşească un lucru care, în mod evident, nu îi privea pe ei.

Când s-au încheiat negocierile, Eunice l-a chemat pe Jonah şi a şocat pe toată lumea comandând şampanie. După ce Carson, Jessica şi Silas au luat câte un pahar, ea l-a ridicat pe al ei. În ochi îi străluceau lacrimi şi voce îi tremura.

— N-am crezut niciodată că voi toasta pentru logodna fiicei mele cu un bărbat pe care nu-l iubeşte şi care nu o iubeşte, a spus ea, dar sper şi mă rog ca voi doi să găsiţi altceva care să vă ţină împreună în afară de un contract financiar, Silas,

şi de ameninţarea de a-ţi petrece restul zilelor închisă într-o mănăstire, Jessica. Sunt sigură că, dacă veţi încerca, în ciuda tuturor dificultăţilor, veţi găsi tot soiul de motive să ţineţi unul la altul, aşa cum s-a întâmplat în căsnicia mea şi, sunt sigură, Silas, şi în aceea a părinţilor tăi.

Carson a mormăit şi i-a aruncat soţiei sale o privire uluită. Dificultăţi? Ce dificultăţi? Dar şi el a ridicat paharul.

— În sănătatea voastră! a spus el.

Eunice a băut în grabă şi a lăsat paharul pe masă.

— Acum, vă rog să mă scuzaţi…

Femeia şi-a săltat poalele rochiei şi a ieşit în grabă, cu ochii în lacrimi. Singurul sunet în liniştea ce a urmat plecării ei a fost trosnetul flăcărilor din şemineu. Carson, care avea privirea tristă aţintită spre uşa pe care ieşise soţia lui, şi-a dres glasul, dar nu a izbutit să-şi alunge hârâitul din voce.

— Mă voi ruga pentru fericirea voastră, a spus el. Acum, lăsaţi-mă singur, vă rog.

Jessica l-a surprins pe Silas când i-a făcut lui Jonah semn să se retragă atunci când majordomul a venit să îl conducă la uşă, şi l-a însoţit ea însăşi pe verandă. Nu-şi putea imagina ce mai avea să-i spună, ce mai rămăsese nerostit în salon.

— Credeţi că tatăl meu a pus să vă fie incendiate căruţele, nud aşa? a întrebat Jessica imediat după ce a închis cu hotărâre uşa în urma

lor.

Abia îi ajungea până la umăr, iar lumina rece a iernii pe faţa ei îndreptată în sus îi conferea pielii, în ciuda pistruilor, un luciu de alabastru.

— Momentul distrugerii lor mi se pare o coincidenţă prea mare ca să nu suspectez un joc murdar, i-a răspuns Silas, dar şeriful nu a putut găsi nicio dovadă care să-mi susţină afirmaţiile.

— *Şeriful!* Tonul dispreţuitor al Jessicăi a respins ideea. Nu m-ar surprinde dacă prostul n-ar fi aprins chiar el fitilul – la ordinele tatălui meu, a spus ea. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnule Toliver.

— Şi mie pentru pierderea dumneavoastră, i-a răspuns Silas.

— A mea nu înseamnă nimic în comparaţie cu a dumitale. S-a uitat în sus la el, cu ochii ei căprui îndureraţi. Când îi veţi spune lui Lettie?

— Acum mă duc să-i spun.

— Sunt… atât de devastată pentru ea. Nici nu pot să-mi imaginez cum se va simţi. Îi veţi spune că…

— Că o iubeşti? Da, îi voi spune, Jessica. Va şti că nu ai avut niciun amestec în asta. Îi voi spune adevărul, aşa cum ţi l-am spus şi ţie. Chiar dacă nu o va consola nicicum, cred că mă cunoaşte destul de bine încât să înţeleagă că, dacă rămâneam, până la urmă ajungeam să pierdem ce aveam.

Jessica şi-a muşcat buza.

— Am crezut că... că iubirea poate învinge orice.

A exprimat această absurditate cu vocea melancolică, de şcolăriţă a unei fete care nu avea niciun fel de experienţă în privinţa genului de iubire invocat şi care, probabil, nici nu avea să aibă vreodată. Părea chiar mai tânără decât era în realitate, iar Silas a simţit nevoia să o atingă cumva, ca s-o aline, ca pe un copil, dar şi-a reţinut pornirea.

— Există alte iubiri, mai mari, pe care iubirea nu le poate învinge, a spus el, simţind că-i arde gâtul. Mi-aş dori să nu fi fost aşa.

Ea a spus, surprinzându-l încă o dată:

— Şi eu mi-aş dori să nu fi fost aşa, domnule Toliver, de vreme ce iubirea pe care o împărtăşeşti dumneata şi Lettie probabil n-o veţi mai întâlni niciunul din voi doi vreodată. Aţi făcut o afacere proastă, domnule.

Un rândaş îi adusese calul.

— Şi dumneata una la fel de proastă, mă tem, domnişoară Wyndham. A observat că fata nu se deranjase să-şi ia un şal. O să răciţi, i-a spus el.

— Sunt convinsă, domnule Toliver, dar am să mă obişnuiesc. Mă tem că voi fi obligată, pentru că nu mă aştept să mă mai încălzesc vreodată. La revedere!

Refuzând să gândească sau să simtă, să-şi imagineze sau să facă speculaţii, Silas a pornit în

cea mai lungă călătorie a vieţii lui, un galop al uitării simţurilor spre casa în care locuia aceea care-i deţinea inima. A găsit-o în salonaşul de zi al casei parohiale, un spaţiu personal, separat de salonaşul în care tatăl ei coordona un studiu biblic. Accesorii de nuntă şi cadouri umpleau fiecare colţişor, şi, surprinsă de vizita lui, Lettie a adus grăbită un cearşaf pe care să-l arunce peste voalul ei înainte ca el să-l poată observa.

— Aduce ghinion dacă mirele vede şi cel mai mic petic din rochia miresei înainte de nuntă, a spus ea, sărutându-l apăsat. Când Silas nu i-a răspuns la sărut, ea s-a tras înapoi şi s-a uitat la el cu îngrijorare. Ce s-a întâmplat?

El s-a silit să fie orb şi surd în faţa ei. Trebuia să-şi şteargă din minte orice amintire legată de felul în care se juca lumina focului în părul ei sau de foşnetul rochiei sale când se grăbea să-l ia în braţe. Simţea cum pereţii camerei înghesuite, cu tavanul jos, se strâng în jurul lui.

— Am putea merge… afară, la leagăn? a întrebat-o el.

— E frig şi stă să plouă.

— Lângă foc, atunci.

— O să vorbim încet. Doamnele sunt atât de prinse cu discutarea Evangheliei după Matei, că nu vor auzi niciun cuvinţel. E vorba de căruţele Conestoga, nu-i aşa?

Era conştientă că pierderea căruţelor însemna o amânare *sine die,* poate permanentă, a plecării

lor în Texas. Suferise pentru el, dar îşi păstrase credinţa nestrămutată că avea să iasă ceva neaşteptat de bun din acest dezastru.

— Da, Lettie. E vorba despre căruţele Conestoga.

I-a explicat, silindu-se să-şi împietrească inima în faţa voioşiei sale ce se stingea sufocată de durere şi neîncredere.

— Jessica? O să te însori cu *Jessica Wyndham?*

— Da, Lettie.

A lăsat capul în jos ca să evite să se uite la ea. Nu trebuia să i se întipărească în minte suferinţa ce îi inunda ochii albaştri sau sunetul inimii ei zdrobite de durere. Nu trebuia să poarte în suflet tăcerea neîncrederii ei zdruncinate în timp ce el i-a explicat încă o dată că el n-ar putea supravieţui în contextul actual şi în cel viitor, care nu avea să se schimbe niciodată la Queenscrown. Zi după zi, lună după lună, an după an, avea să se consume, i-a spus Silas, în aşa măsură, încât ea abia dacă avea să-l mai recunoască pe bărbatul cu care se căsătorise. Avea să se simtă ca o navă acostată la mal, lăsată să putrezească pe uscatul de care era legat.

— Atunci, trebuie să pleci, a spus Lettie, ridicându-se şi stând dreaptă şi nemişcată ca o statuie din marmură. Dumnezeu să fie cu tine şi cu Jessica, Silas.

— Lettie, eu…

— Nu mai trebuie să spui nimic. Adio, Silas!

— Dar trebuie să spun asta… a insistat el, silindu-se să rostească fiecare cuvânt în durerea atât de mistuitoare care simţea că îl arde de viu. Îmi doresc din tot sufletul să fi fost posibil să smulg din mine partea care mă lasă să-ţi fac una ca asta, Lettie, singura, unica mea iubire. Dumnezeu mi-e martor că aş face-o de-aş putea, dar nu pot.

— Ştiu, Silas.

S-a oprit lângă o draperie din dantelă, la fereastra prin care ultima rază cenuşie de lumină a zilei îi definea postura stoică, iar el nu avea să fie scutit de dragostea şi curajul pe care le vedea pe chipul ei când îi dădea drumul să se însoare cu o altă femeie. A vrut să se ducă la ea pentru o ultimă îmbrăţişare tandră, dar ea i-a întors spatele, ridicând un zid invizibil, iar el a ştiut că avea să poarte cu el, pentru tot restul zilelor, imaginea capului ei în sfârşit plecat şi a umerilor căzuţi.

Cerurile s-au deschis la întoarcerea lui la Queenscrown, o ploaie torenţială, înnebunitoare, din calea căreia nu s-a adăpostit; era ud până la piele pe când a ajuns la plantaţie. Lazarus s-a grăbit să-i ia pălăria şi haina, turuind întruna că trebuie să se ducă în camera lui şi să-i aducă haine uscate, dar Silas i-a spus să nu se obosească.

— Adu-mi doar un prosop şi spune-le mamei şi fratelui meu să vină numaidecât în salon, i-a

ordonat el bătrânului lui servitor.

— Da, domnu’ Silas. Şi domnişoru' Joshua? Joacă un joc cu unchiul lui.

— Nu, Lazarus. Fiul meu va fi trimis în camera lui până când urc eu la el.

Elizabeth şi Morris l-au ascultat în tăcere, cu gurile căscate, pieptul lui Elizabeth umflându-se în căutarea aerului, până când a terminat Silas. Îi prevenise să-şi păstreze diatribele până când isprăvea ce avea de spus, dar niciunul din ei nu părea capabil să scoată măcar o vorbă la sfârşit.

Într-un târziu, Morris a vorbit:

— Omul lacom se grăbeşte să se îmbogăţească, dar nu gândeşte că lipsa va veni peste el.[5] Chiar trebuie să citeşti Pildele lui Solomon, Silas.

— Iar tu trebuie să reciteşti testamentul tatii, Morris. Nu-mi vorbi tu mie de lipsuri.

— Fiule – Elizabeth s-a ridicat cu dificultate din fotoliu. Nu-i poţi face asta lui Joshua. Inimioara lui nu se va vindeca niciodată, şi trebuie să te gândeşti la Lettie.

— Joshua va avea mai multe şanse ca inima lui să se vindece decât voi avea eu, mamă, şi chiar mă gândesc la Lettie. E mai bine să o fac să sufere acum decât mai târziu, când va fi prea târziu să-şi îndrepte greşeala. În orice caz, a adăugat el, întorcându-se să-şi toarne un păhărel de whisky, înţelegerea e semnată. Sunt angajat faţă de

5 Biblia, Pildele lui Solomon 28:22

Jessica Wyndham şi ne căsătorim peste o săptămână.

Elizabeth s-a rezemat de spătarul fotoliului, căutând sprijin.

— Ascultă la mine, Silas William Toliver, fiul meu. Dacă mergi mai departe cu această căsătorie din motivele pentru care ai acceptat-o, un blestem se va abate asupra pământului tău din Texas. Nu poate să iasă nimic bun din ceea ce s-a clădit pe un asemenea sacrificiu, pe egoism şi lăcomie.

Silas a dat băutura pe gât. Silueta mamei sale începea să se înceţoşeze. Avea să plece fără binecuvântarea ei, ceea ce închidea cercul înstrăinării lui faţă de familie. Dar, în locul ei, a văzut un pământ încărcat de bumbac, dominat de un conac splendid, al cărui stăpân era el. Fiul lui avea să-şi ocupe locul lângă el şi într-o zi avea să zămislească propriii urmaşi care să domnească peste domeniul Somerset.

— Sunt blestemat deja, mamă, i-a răspuns el. Îmi curge prin vine sângele familiei Toliver.

Capitolul 22

În duminica aceea, pastorul Sedgewick, de obicei organizat şi concentrat, părea distras şi spunea vrute şi nevrute în predica pe care o ţinea, iar la aceasta se adăuga şi absenţa notabilă a fiicei sale din firida corului. Toată situaţia a fost explicată când, în săptămâna ce a urmat, invitaţii

la ceremonia nunţii lui Lettie Sedgewick cu Silas Toliver şi-au primit înapoi cadourile cu un bileţel scurt, care anunţa că nunta fusese anulată. Cetăţenii din Willow Grove, membri ai întâii Biserici Prezbiteriene, şi locatarii de pe Aleea Plantaţiilor au oftat cu toţii uluiţi şi s-au întrebat dacă anularea avea de-a face cu arderea căruţelor mirelui cu o săptămână în urmă. Nimeni nu a asociat misterioasa închidere a casei Willowshire de sărbători cu aceste noi evenimente până când nu s-a aflat că Silas Toliver urma să se însoare acum cu Jessica Wyndham.

Vestea a venit de la Meadowlands, când Silas s-a întâlnit cu Jeremy ca să-i spună despre decizia luată. Plantaţia avea propria versiune ticluită de Lulu de la Willowshire, iar servitoarea era în faţa uşii deschise a bibliotecii familiei Warwick, când Silas l-a rugat pe Jeremy să-i stea alături când avea să se căsătorească cu Jessica Wyndham, peste cinci zile.

— Morris refuză, iar mama spune că nu va lua parte la ceremonie, l-a auzit servitoarea pe Silas, trăgând apoi cu urechea la motivele pentru care trebuia să se însoare cu Jessica Wyndham şi să-şi părăsească logodnica.

Servitoarea a dus vestea scandaloasă în aripa sclavilor, adăugând propria opinie, care, în cele din urmă, a ajuns să reflecte părerea unanimă a întregului oraş. Lettie Sedgewick era fiica unui pastor amărât, în timp ce fiica stăpânului de la

Willowshire, deşi absolut banală, era bogată. Silas Toliver era falit. Nu-ţi trebuia cea mai ascuţită inteligenţă să-ţi dai seama de ce se însura cu Jessica Wyndham.

Valuri de şoc au zguduit de îndată, din temelii, comunitatea rurală şi a plantatorilor, iar Silas s-a trezit ţinta dispreţului şi a defăimării pentru care nici cele mai sumbre previziuni ale scandalului nu-l pregătiseră. Elizabeth şi Morris nu vorbeau cu el. Orăşenii îl ocoleau. Negustorii erau morocănoşi când se ducea să cumpere provizii şi să facă aranjamentele pentru convoi. Momentele cele mai grele au venit când i-a spus fiului său că nu avea să se însoare cu Lettie.

Bărbia copilului a început să-i tremure, apoi lacrimile i-au ţâşnit din ochii mari, căprui.

— Lettie n-o să mai fie mămica mea? De ce, tati? Nu-i mai place de mine?

— Nu doar că-i place de tine, Joshua. Te iubeşte. Nu e vina ta, fiule. E vorba de… e vina mea.

— Ai fost rău?

— În ochii ei, da.

— Şi nu poţi să repari ce-ai făcut rău?

— Mă tem că nu.

Joshua plângea în fiecare seară până când adormea şi refuza să mănânce sau să răspundă la orice încercare de a-i distrage atenţia, dar, cel mai rău dintre toate, a fugit din braţele lui Silas în acelea ale unchiului său.

— Ai habar măcar câtă durere i-ai pricinuit copilului ăstuia? i-a reproşat mama lui.

— Da, mamă, dar mă bazez pe faptul că timpul o va vindeca. Mă tem că timpul nu va fi la fel de bun şi cu mine.

— Nici n-ar trebui să fie.

Numai prietenia cu Jeremy, care şi-a ţinut gura în privinţa situaţiei, şi pregătirile lor zeloase pentru plecarea în Texas l-au împiedicat pe Silas să nu îşi piardă minţile din pricina suferinţei pe care le-o pricinuise fiului său şi lui Lettie. La câteva zile de la despărţirea de logodnica lui, ea se îmbarcase pe un vas care pleca în jos, pe coastă, spre Savannah, ca să stea la nişte rude. Potrivit învinovăţirii pe care i-o aducea reverendul Sedgewick şi pe care Elizabeth o repeta cu plăcere, nu avea să se întoarcă până când „Silas Toliver nu pleca de aici, drum bun şi cale bătută”. Cu încăpăţânare, Silas se gândea la sine însuşi ca la un om care-şi cârmea barca prin bezna nepătrunsă de vreo rază de lumină, dar care ştia că malul era undeva, în depărtare. Trebuia să continue să vâslească şi să se încreadă în judecata lui cu privire la direcţia pe care o alesese. În cele din urmă, uscatul şi libertatea aveau să apară.

Cele cinci zile s-au scurs cu viteza luminii şi s-au târât cu încetineala unui lanţ cu ghiulea atârnat de picior. Silas nu o mai văzuse pe Jessica de când pecetluise afacerea cu tatăl ei, cu cinci zile în urmă, şi nici nu mai vorbise cu vreun

membru al familiei ei. Tratase cu bancherul lui Carson Wyndham ca să stabilească detaliile financiare ale contractului său nupţial. Puţini bani aveau să ajungă direct la el, a aflat Silas, spre disperarea lui. Avea să fie despăgubit pentru căruţele distruse şi avea să primească banii necesari finanţării călătoriei spre Texas şi asigurării capitalului iniţial pentru plantaţie. În rest, fondurile aveau să fie alocate în diferite stadii ale dezvoltării plantaţiei Somerset şi numai pentru scopuri bine stabilite. Silas trebuia să ţină o contabilitate strictă şi dovezile achiziţiilor făcute şi ale propriilor sale eforturi. Carson Wyndham avea să trimită cu regularitate – şi fără înştiinţare prealabilă – un emisar ca să ridice actele şi să verifice bunăstarea fiicei sale. Dacă totul era în ordine, Silas se putea aştepta la o nouă depunere în contul lui bancar.

Silas crezuse că banii de care avea nevoie la început aveau să fie depuşi grămadă în contul lui, ca să-i poată retrage când considera de cuviinţă, nu să-i fie acordaţi cu ţârâita în rate. S-a înfuriat, descoperind că, la o cercetare mai atentă, înţelegerea iniţială pe care o semnase avea nişte chichiţe care-i îngăduiau lui Carson să-l pună în poziţia unui adevărat cerşetor privat de avantajul pe care îl avusese înainte. Silas rupsese punţile cu logodnica lui, cu familia lui, cu oraşul, cu societatea, şi acum, prea târziu să mai dreagă lucrurile şi lipsit de resurse financiare, nu avea

încotro decât să se însoare cu fiica lui Carson Wyndham – şi să respecte pretenţiile acestui om. Cu fiecare ocazie în care Silas îşi punea semnătura pe o factură de provizii ce avea să-i fie remisă viitorului său socru pentru decontare, îl ura tot mai mult pe acesta.

A ajuns, împreună cu Jeremy, la Willowshire cu zece minute înainte de începerea ceremoniei. În salon nu erau adunaţi decât membrii familiei Wyndham şi pastorul. Din câte se părea, nu aveau să mai fie şi alţi martori la cununie. Silas a făcut un semn cu capul înspre trista Eunice, dar nu a dat mâna cu Carson şi cu Michael, nici nu a schimbat amabilităţi cu ei când el şi Jeremy şi-au ocupat locul lângă pastor ca să aştepte intrarea miresei.

Carson nu avea să-şi conducă fiica în încăpere. Obiceiul „încredinţării miresei" era, probabil, prea aproape de realitate. Lettie studiase istoria obiceiurilor de nuntă şi îi spusese lui Silas că tradiţia începuse în Anglia feudală, când tatăl încredinţa literalmente proprietatea fiicei lui unui bărbat căruia ea îi devenea soţie. În ziua de azi, gestul era doar un simbol al aprobării mirelui şi al „binecuvântării mariajului de către tată". Niciuna din cele două premise nu era adevărată în cazul de faţă. În mintea lui, Silas o auzea pe Lettie explicându-i că tradiţia mirelui aşezat la dreapta miresei venea din perioada medievală – „astfel încât braţul care purta sabia să fie liber ca să o

apere de atacatori. Nu-i aşa că e lucrul cel mai nobil?”

Silas a clătinat din cap ca să scape de sunetul vocii ei, iar pastorul întâii Biserici Metodiste i-a aruncat un surâs prefăcut, la care nu a simţit nici cea mai mică dorinţă să îi răspundă, în schimb, s-a uitat la „binefăcătorul” lui, cum îl numeau clevetitorii pe Carson, cu un dispreţ nemascat. Carson i-a ignorat privirea, în timp ce Michael a găsit, pare-se, ceva pe un perete îndepărtat care să-i reţină atenţia. Cele câteva încercări estetice de a sugera scopul adunării – probabil realizate de reputata mână creatoare a cameristei Jessicăi, s-a gândit Silas – l-au deprimat şi batjocorit dincolo de limite. Împletite cu panglici albe din satin, primele narcise, lalele, zambile şi şofranul de sezon stăteau mândre în vase mari împrăştiate prin cameră, şi un tort de nuntă bogat ornamentat, cu trei etaje, încărcat cu trandafiri din zahăr, specialitatea cameristei, trona pe un cărucior pentru ceai alături de un vas cu punci. Silas a simţit o oarecare uşurare văzând că scăunelul de la pian nu era ocupat. Se părea nu avea să fie nicio muzică pentru încredinţarea miresei. Lettie petrecuse săptămâni la rând deliberând în privinţa muzicii pe care şi-o dorea la nuntă.

Servitorii au deschis uşile masive, lambrisate ale salonului, anunţând-o pe Jessica. Ea a păşit înăuntru purtând o rochie albă strălucitoare, dar niciun voal nu îi ascundea chipul palid şi pistruii

care ieşeau în evidenţă. Silas a închis o clipă ochii, simţind o pierdere atât de mare ce îl lăsa fără aer. Deschizându-i, a remarcat că Jessicăi nu-i scăpase momentul lui de durere. Totul s-a petrecut într-o fracţiune de secundă în care ea aproape că s-a împiedicat, jenată, cu obrajii în flăcări. A săltat capul foarte puţin, şi-a fixat privirea asupra pastorului şi roşeaţa din obraji i-a dispărut. O, Doamne, a oftat Silas în sinea lui în timp ce s-a întors şi el spre pastor, când viitoarea lui mireasă a ajuns lângă el.

Câteva ore mai târziu, Silas abia dacă şi-a amintit ceva despre ceremonia de nuntă. A fost la fel de ternă şi de lipsită de strălucire ca vremea de afară. Răspunsurile lipsite de emoţie date de el şi de Jessica la jurăminte au fost rostite monoton, aproape şoptite. Zâmbetele au lipsit cu desăvârşire, la fel şi privirile lungi, pline de iubire, din moment ce mirele şi mireasa nici nu s-au uitat unul la altul. Verighetele au fost puse pe degete cu indiferenţă. Silas îi trimisese lui Carson factura pentru verigheta simplă de aur a Jessicăi şi o returnase bijutierului ţâfnos pe cea cu diamant pe care o alesese pentru Lettie, pentru a-şi primi banii înapoi. În timpul schimbului de inele dintre el şi Jessica, Silas nu-şi putea scoate din minte comentariile fostei sale logodnice cu privire la tradiţia de nuntă. „Verigheta se poartă pe al treilea deget de la mâna stângă încă de pe vremea romanilor. Romanii considerau că vena din acel

deget duce direct la inimă”.

Când pastorul metodist i-a declarat soţ şi soţie (timid, părând a se teme să nu fie trăsnit) şi i-a acordat mirelui permisiunea să-şi sărute mireasa, Silas abia dacă i-a atins cu buzele obrazul impasibil. Jeremy a dat momentului un oarecare aer de voioşie când şi-a pus mâinile pe umerii Jessicăi şi i-a spus zâmbind „acum e rândul cavalerului de onoare” şi a sărutat-o pe celălalt obraz.

— Ei, asta a fost, a anunţat Carson cu un oftat de uşurare, când totul s-a terminat, şi s-a bătut pe burtă. Hai să bem punci şi să mâncăm tort, nu vreţi?

— Aş vrea să o invit şi pe Tippy, a spus Jessica, îndepărtându-se de Silas ca şi cum rolul lui în piesă se terminase şi era gata pentru următorul actor.

Eunice i-a aruncat o privire enervată.

— O, Jessie…

— Aş vrea să o cunosc şi eu pe această Tippy despre care am auzit atâtea, a intervenit Silas, recunoscător pentru că intervenise ceva care să umple timpul până când el şi Jeremy se puteau retrage politicos.

Jessica i-a aruncat o privire aspră.

— După cum ştii, va veni cu mine în Texas, a spus ea, dar în calitate de prietenă a mea, nu de servitoare, şi cu siguranţă nu ca sclavă. Ne-am înţeles?

Pentru o clipă, Silas nu a înţeles. Apoi şi-a dat seama că această… Tippy, la care era limpede că Jessica ţine atât de mult, era proprietatea lui acum. Tot ce-i aparţinea Jessicăi era acum al lui. Aceasta era consecinţa căsătoriei. Jessica putea să urle cât o ţineau rărunchii, dar nu îşi putea impune ordinele. Însă avea să fie amabil. A înclinat puţin capul.

— Cum doreşti.

Eunice i s-a adresat unei servitoare care servea la măsuţa pentru ceai.

— Trimite-o pe Tippy în salon.

După aceea, în timp ce galopau împreună, îndepărtându-se de scena dezastrului, Jeremy l-a măsurat cu privirea pe Silas.

— Vrei să ne îmbătăm?

— N-ar ajuta la nimic.

— E o fată bună, Silas.

— N-am remarcat.

— Timpul le va rezolva pe toate, i-a spus Jeremy.

Ajungând înapoi la Queenscrown, Silas i-a cerut lui Lazarus să-l aducă pe Joshua. Îi permisese băiatului să fie alinat de bunica şi de unchiul lui, ca să-i mai ostoiască durerea pierderii lui Lettie, dar acum Silas îşi dorea compania fiului său.

— E cu domnu’ Morris, domnu’.

— Poate să fie, Lazarus, dar acum vreau ca fiul meu să fie cu mine. Voi fi în camera mea.

— Prea bine, domnu’ Silas.

Aşteptându-l pe Joshua lângă foc, cufundat în tristeţea lui, Silas a reflectat la evenimentele amiezii. Singura pată de lumină fusese micuţa creatură ciudată, servitoarea pe nume Tippy. Avea ceva parcă de pe altă lume. Avea cel mai larg zâmbet şi cei mai strălucitori ochi pe care-i văzuse vreodată pe chipul unei fiinţe omeneşti. Fata radia o lumină pe care chiar şi el înţelegea că ar fi fost păcat să o stingă. Era clar că ea şi Jessica erau foarte apropiate, iar el nu ştia ce să creadă în privinţa unei asemenea prietenii între o fată albă şi o sclavă negresă, dar nu avea să se amestece în niciun fel în asta. Era recunoscător că Jessica avea să aibă companie pe drum spre Texas, în ciuda aspectului plăpând şi delicat, servitoarea dădea impresia că poate îndura orice, iar Jessica avea nevoie de o prietenă care să o susţină pentru a trece peste greutăţile călătoriei. Obişnuită cu cele mai alese condiţii, Jessica habar nu avea ce o aşteaptă, iar el trebuia să fixeze o întrevedere ca să-i explice.

Silas a studiat cerculeţul din aur de pe degetul lui. Să fixeze o întrevedere. Nu se simţea însurat cu Jessica Wyndham. Se *simţea* ca o coală albă de hârtie. Lettie îi spusese că, în multe părţi ale lumii, mireasa şi mirele nu se întâlneau până în ziua nunţii, pioni ai unei căsătorii aranjate. Ideea i se păruse bizară şi barbară. Nici într-un milion de ani nu şi-ar fi imaginat că avea să se căsătorească

nu doar cu o străină, ci chiar cu o femeie care-l considera duşman – un susţinător al acelor lucruri faţă de care ea era împotrivă. Chiar era sinceră oare susţinând abolirea unui sistem care îi oferise o viaţă privilegiată, sau alesese această cale ca să se răzvrătească împotriva tatălui ei? Jeremy considera că tatăl şi fiica se iubeau unul pe celălalt, dar – ca trandafirii şi spinii pe aceeaşi tulpină – erau făcuţi să trăiască în conflict.

Silas putea suporta capriciile Jessicăi Wyndham, dar cum avea să se poarte fata cu fiul lui? Care avea să fie reacţia lui Joshua faţă de ea?

Nişte paşi uşori s-au apropiat de uşă. O mână micuţă a deschis-o.

— Taţi?

Silas a întins braţele spre el, în pieptul său clocotind iubirea şi nevoia de el.

— Vino încoace, Joshua, urcă-te în braţe la tati. A trecut ceva timp de când nu l-am mai ţinut în braţe pe fiul meu.

— Şi tu eşti trist, tati? a întrebat Joshua, căţărându-i-se pe genunchi lui Silas.

— Da, Joshua, sunt foarte trist, a răspuns Silas, ridicând căpşorul fiului său de bărbie. Îi pricinuise deja o mare durere copilului său. Era oare egoist că-l smulgea de lângă cei pe care îi iubea şi din singurul cămin pe care îl cunoştea, ca să-l ia cu el pe pământ străin, în compania unei mame vitrege, pe care nu o cunoştea niciunul dintre ei?

Dar dacă îşi lăsa fiul la Queenscrown până sosea momentul potrivit să-l aducă în Texas, era posibil ca Silas să nu-şi mai poată revendica niciodată dreptul patern. La vârsta aceasta, Joshua era foarte sensibil. Ceea ce însemna că relaţia dintre tată şi fiu trebuia stabilită încă de pe acum, altfel ar fi pierdut această şansă pentru totdeauna. Silas îşi amintea bine perioada în care el avea vârsta lui Joshua. Între patru şi opt ani, se simţise doar o umbră în colţul ochiului tatălui său. Nu profitaseră de şansa de a se cunoaşte unul pe celălalt. Nu avea să facă aceeaşi greşeală cu Joshua. În plus, trebuia să se gândească şi la Jessica. Cum ar putea băiatul să o accepte vreodată ca mamă, dacă nu era acum smuls de lângă Lettie?

Dar cea mai importantă întrebare legată de Joshua era aceasta: Greşea oare Silas dorind să-i asigure fiului său, cu orice preţ, dreptul cuvenit prin naştere şi viitorul pe care propriul tată i le refuzase lui?

Numai timpul avea să-i dea un răspuns.

Capitolul 23

Ceva îl deranja pe Jeremy. Silas îl putea citi pe prietenul lui ca pe o carte deschisă. Jeremy era singurul din clanul lui care moştenise trăsăturile de zeu grec ale patriarhului lor (Lettie îi spunea Helios), iar faţa prietenului său, cu frumuseţea-i

strălucitoare, sculptată, era luminoasă ca o zi senină rareori adumbrită de nori. În acea zi, chipul lui era sumbru.

— Ce te macină, Jeremy? l-a întrebat Silas când prietenul lui l-a urmat în camera lui de la Queenscrown.

Cina trecuse şi era ora de lectură, iar familia şi servitorii se retrăseseră la culcare.

Silas se ruga să nu aibă de-a face cu decizia lui Jeremy de a se duce să-i ajute pe texani în lupta pentru revoluţie. Tovarăşul lui făcuse aluzie la această dorinţă, cu ceva timp în urmă. „Caleb Martin este la fel de capabil să te ajute să organizezi şi să conduci convoiul cum sunt şi eu”, îi spusese Jeremy, „iar eu am să mă întâlnesc cu tine când treci de Red River”.

Bunicul lui Jeremy luptase în Revoluţia Americană, cu şaizeci de ani în urmă şi, cât mai trăise, nu-şi lăsase niciodată copiii şi nepoţii să uite motivele pentru care se purtase războiul cu Anglia. Conceptul de cetăţean cu anumite drepturi prin naştere în propria ţară fusese sădit în ei, mai mult decât în dinastia Toliverilor, care, în adâncul inimilor, încă simţeau un fel de loialitate faţă de trecutul lor de regalişti. Jeremy clocotea din cauza îndrăznelii guvernului mexican de a-i împovăra cu taxe pe coloniştii texani fără reprezentare şi de a promova o politică civilă neaşteptată şi arbitrară şi legi impuse prin forţă armată. „Nu am pe nimeni în grijă în afară de mine”, îi spusese el lui

Silas. „Ar trebui să mă duc să-i ajut pe texani. E şi războiul nostru”.

Silas îşi folosise întreaga putere de convingere pentru a-l face pe Jeremy să înţeleagă că texanii se puteau descurca momentan şi fără braţul lui iscusit. Mulţi dintre cei care se înscriseseră să se alăture convoiului lui o făcuseră datorită curajului, înţelepciunii şi inteligenţei ascuţite a lui Jeremy. Din acelaşi motiv, se înscrisese şi le rămăsese alături şi grupul lui Silas. Scandalul căsătoriei lui îi terfelise imaginea, dar nu şi abilităţile de lider. Aveau sentimentul că, dacă exista cineva care să-i poată duce în Texas, aceştia erau Jeremy Warwick şi Silas Toliver. Nu era acelaşi lucru dacă o jumătate din grup era dată pe mâna lui Caleb Martin, un bărbat puternic, dar fără abilităţi confirmate, fără cunoaşterea informaţiilor pertinente pe care Silas şi Jeremy le strângeau şi le studiau de mai bine de un an. Şi ce se întâmpla dacă Silas se dovedea incapabil să conducă convoiul pe tot parcursul călătoriei?

Jeremy recunoscuse că se gândise numai la el când îi trecuse prin minte să-şi cedeze atribuţiile în sarcina lui Caleb, dar în această zi, atât de aproape de momentul plecării, Silas se întreba dacă nu cumva vechea dorinţă a prietenului său pusese din nou stăpânire pe el.

— Iartă-mi ora înaintată, dar Tomahawk a venit călare acum o oră şi a adus cele mai proaste veşti de până în acest moment, a spus Jeremy.

Tomahawk Lacy, un indian Creek, al cărui trib trăia în Georgia, era unul dintre cercetaşii pe care îi angajase Jeremy şi de la care avea încredere să primească informări din Texas. Când se întorcea unul, pleca altul, astfel încât liderii convoiului erau ţinuţi la curent cât de mult se putea cu pericolele pe care le-ar fi putut întâmpina.

— S-auzim, a spus Silas, introducându-l în camera de zi, în care avea o hartă nouă întinsă pe birou, prima hartă topografică a Texasului, întocmită de un om pe nume Gail Borden, un topograf din colonia lui Stephen F. Austin.

— Brigăzile lui Santa Anna s-au împrăştiat de-a lungul fluviului Rio Grande, a spus Jeremy, punând degetul pe desenul fluviului ce servea drept graniţă între Texas şi Mexic. Tomahawk estimează numărul soldaţilor la câteva mii, poate mai mulţi, împreună cu sute de căruţe, care, măgari, cai. Trebuie să fie o privelişte care-ţi îngheaţă inima. Spune că vor traversa în diferite locuri şi momente săptămâna viitoare şi se vor reuni pe partea texană a fluviului Rio Grande. Santa Anna în persoană conduce armata şi va traversa cu batalionul lui dintr-un loc numit Laredo, în Sud. Intenţia lui este să recucerească Texasul şi să înăbuşe rebeliunea, aşa cum a făcut în statele separatiste din Mexic.

Silas a simţit cum îl trec fiorii. A înţeles ce voia să spună Jeremy şi la ce se referea când spunea „state separatiste”. Santa Anna nu avea

nicio intenţie de a le arăta milă coloniştilor anglofoni parveniţi, aşa cum nu le arătase nici rebelilor din statele mexicane care se opuseseră preluării guvernului de către el şi declarării sale ca dictator al ţării. În lungul marş către Texas, el şi armatele sale deschiseseră un drum al terorii în provinciile care se separaseră de conducerea lui, incendiind sistematic sate, ucigând animale, violând femei şi masacrându-i fără îndurare pe rebeli şi pe familiile şi comunităţile acestora. Doar câţiva supravieţuitori aduseseră vestea atrocităţilor în Texas, pentru a-i preveni pe texani cu privire la măcelul general şi la brutalitatea care îi aşteptau când generalul Antonio Lopez de Santa Anna şi armata mexicană aveau să traverseze fluviul Rio Grande.

Silas s-a gândit de îndată la Joshua şi la Jessica.

— Deci nu are pic de milă nici pentru femei, nici pentru copii?

— Aşa se spune. Toţi cei înarmaţi şi familiile lor vor fi trataţi ca piraţi, nedemni de clemenţă.

— Javra dracului! Mi-ar plăcea să-l leg pe nemernic de ouă şi să-l părpălesc la foc mic, a spus Silas, dându-şi seama cât de stupid suna. Şi-a trecut mâna prin păr, gest tipic pentru un Toliver. Păi, ce facem – ne urcăm pe val, cât e deasupra noastră, sau ne lăsăm în jos? Suntem în largul mării, Jeremy. Căruţele sunt pregătite de drum. Dacă întârziem, fie şi numai cu o lună, riscăm să

pierdem curentul[6].

Jeremy a zâmbit în colţul gurii.

— Tu şi Shakespeare al tău. Eşti la fel de rău ca Morris şi Biblia lui. Tonul i-a redevenit serios. Lasă largul mării. L-ai pune în pericol pe Joshua… sau pe soţia ta?

— Vestea asta îmi dă motive să sugerez o altă rută la care m-am gândit, a spus Silas întorcând harta spre Jeremy.

Pe vremuri, aveau o masă preferată la Wild Goose din Willowshire, pe care studiau hărţi şi la care dezbăteau planuri cu carafe de bere englezească în faţă, dar asta se întâmpla înainte ca purtarea lipsită de demnitate a lui Silas să-l facă subiectul discuţiilor din crâşmă. Zilele acestea se întâlneau fie în biblioteca familiei Warwick, fie în camera lui Silas de la Queenscrown, nu chiar cel mai plăcut loc de întâlnire de când Elizabeth şi Morris erau conştienţi de motivul întrevederilor lor.

— Ce-ar fi să coborâm spre New Orleans şi apoi să traversăm râul Sabine spre Texas? a propus Silas. N-ar fi în drumul nostru, dar avantajul e că acolo va fi mai uşor de navigat pe Mississippi şi vom avea acces mai ieftin şi mai comod la transportul pe apă decât avem şanse la Shreve Town, în nord. În New Orleans sunt feriboturi, iar construcţia navală e o afacere

---

6 Aluzie la replica lui Brutus, William Shakespeare, *Iulius Cezar,* actul IV, scena 3

înfloritoare şi competitivă.

Silas a arătat cu degetul pe hartă spre gura râului.

— Putem traversa râul Sabine pe aici, pe la estuar, şi urca pe braţ, prin pădurea de brazi de la nord, apoi s-o tăiem spre vest, spre pământurile noastre. Dacă traversăm pe unde aveam de gând – a arătat un loc mai sus pe hartă –, s-ar putea să dăm nas în nas cu armata lui Santa Anna. Cu siguranţă, se îndreaptă spre partea răsăriteană a teritoriului, acolo unde sunt situate cele mai mari aşezări.

— Şi intrăm în Texas dinspre sud, iar, dacă nebunul ăla a cucerit teritoriile, am avea şanse mai mari să ne retragem, a spus Jeremy.

— Aşa e.

— Îmi place. Şi indienii comanşi vor fi o ameninţare mai mică.

— Va trebui să convocăm o adunare mâine-seară, ca să-i anunţăm pe toţi despre schimbarea traseului şi să-i asigurăm că mergem, a spus Silas.

Jeremy s-a întors ca să-şi toarne un pahar cu coniac.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Silas, împăturind harta, în timp ce Jeremy se aşeza pe un fotoliu lângă foc. Încă pari... descurajat de veşti.

— Nu pentru mine, Silas, ştii prea bine, şi nici pentru cei care ne-au încredinţat destinele lor. I-am înştiinţat tot timpul cu privire la riscurile pe

care şi le asumă, la preţul pe care s-ar putea să-l plătească pentru recompensa căutată, dar sunt şi unii inconştienţi de pericole… care sunt complet nepregătiţi să le facă faţă.

Silas s-a aşezat lângă el cu un pahar în mână.

— Vorbeşti de Jessica, desigur.

— Da. Departe de mine gândul de a-i spune unui bărbat cum să se poarte cu soţia lui, dar mi se pare că Jessicăi trebuie să i se facă o instruire, ca să ştie cum să se apere în caz de nevoie. Nu are habar nici măcar cum să încarce sau să tragă cu o armă.

— De unde ştii tu asta?

— M-am întâlnit cu ea când ieşise călare, săptămâna trecută. Că tot veni vorba, ar trebui să-şi lase mânza acasă. Căluţul ăla prostănac e prea plăpând pentru un drum spre Texas, legat de spatele unei căruţe.

Spre surprinderea lui, Silas a simţit în inimă împunsătura unei emoţii nedefinite privind interesul lui Jeremy pentru bunăstarea soţiei sale. Nu era gelozie, cu siguranţă, dar sentimentul nu i se părea familiar şi plăcut.

— Am să-i trimit vorbă tatălui ei să fie instruită să tragă cu arma şi să-i includă o armă printre bunurile personale. Am să sugerez şi să o lase acasă pe Jingle Bell. N-are decât să-i suporte Carson crizele când îi va spune.

Silas rostise intenţionat, pe un ton de familiaritate, numele calului Jessicăi, în semn de

dezaprobare a sugestiei prietenului său – chiar dacă aceasta era justă şi bine intenţionată – că-şi neglija soţia.

— Despre ce altceva aţi mai discutat?

— Doar despre faptul că şi-ar dori să fie mai informată cu privire la ceea ce o aşteaptă. Spune că citeşte ziarele şi că ştie ce se petrece în Texas, dar nu în măsura în care ştim noi şi ceea ce le împărtăşim celorlalţi. Jessica ştie despre întrunirile noastre şi că sunt invitate să ia parte şi soţiile. Se simte… exclusă.

— Ar căsca gura la ea cu toţii dacă ar participa. Fata ar trebui să fie recunoscătoare că o scutim de asemenea momente stânjenitoare şi nu trebuie să-şi facă probleme în privinţa traiului ei, după cum nu trebuie să-ţi faci nici tu. Crede-mă, Carson va avea grijă să nu-i lipsească nimic, şi – Silas a sorbit din coniac – am de gând să-i las pe Jessica şi pe Joshua la un hotel din New Orleans – hotelul Winthrop – până când e sigur să trimit pe cineva după ei.

Jeremy a ridicat sprânceana de un maro nisipiu.

— Ah. Un alt motiv pentru schimbarea traseului. După ce a luat încă o înghiţitură de băutură, a întrebat pe un ton firesc: Şi dacă Jessica refuză să stea în New Orleans? S-a dovedit a fi o fată care nu se dă în lături din calea pericolului.

— Nu din calea pericolului va dori să se dea în

lături, Jeremy, ci din calea mea, i-a răspuns Silas.

Capitolul 24

— Jessica, crezi că e o idee bună? a întrebat-o Eunice, cu o notă de reproş, în timp ce-şi privea fiica împachetând într-o desagă câteva plăcuţe mici, în culori aprinse, făcute de mână. *Soţul tău* ar trebui să aranjeze această primă vizită la fiul său.

— Dacă las în seama *soţului* meu să-mi prezinte băiatul, s-ar putea să trebuiască să aştept până ajungem în Texas. Laşitatea-i boală grea.

— Cred că-l nedreptăţeşti pe Silas, crezând asta despre el, Jessie. Probabil se gândeşte la fiul lui, care încă suferă după Lettie, şi la Elizabeth, care sperase ca viitoarea noră să-i devină mamă vitregă. Poate că aşteaptă momentul potrivit să-ţi facă cunoştinţă cu Joshua.

— Şi cam când ar fi momentul ăsta potrivit, mamă? într-o săptămână, când pornim spre Texas? Cât de stânjenitor ar fi pentru băiat?

Jessica a strecurat în desagă ultima plăcuţă colorată. Plăcuţele alcătuiau un set de douăzeci şi şase de piese cu literele alfabetului pe o parte, cifre pe cealaltă, şi animale domestice, garduri, păşuni, şoproane şi utilaje agricole pe altele, toate splendid pictate de Tippy. Într-o noapte, când stătea trează şi se întreba cum avea să reuşească nu să o înlocuiască pe Lettie în inima lui Joshua,

dar măcar să se împrietenească cu el, Jessicăi îi venise ideea să îi ofere setul în dar fiului ei vitreg la prima lor întâlnire. Nu ştia nimic despre creşterea unui copil şi nu o încercase niciodată nici cea mai mică dorinţă maternă de a avea un copil. Îi spusese ideea lui Tippy.

— Vreau ceva care să fie şi un instrument de învăţare, dar şi o jucărie, spusese ea.

Imaginaţia lui Tippy se pusese imediat în mişcare şi lucrase cu talentatul tâmplar de la Willowshire, pentru a obţine ceea ce Jessica avea să ducă în acea zi la Queenscrown. Mai era şi un bastonaş cu cap de cal, sculptat şi pictat ca o copie a îndrăgitei sale Jingle Bell, despre care aflase că trebuie să o lase acasă.

— În plus, a adăugat Jessica, *soţul* meu a cam uitat de mine.

Îl mai văzuse o singură dată pe Silas după ce îşi exprimaseră consimţământul. Două săptămâni mai târziu, pe întâi februarie, în ziua în care el ar fi trebuit să se însoare cu Lettie, îi trimisese vorbă printr-un servitor să-l aştepte, în după-amiaza aceea, iar ea rămăsese pe balconul de la etaj să-l vadă apropiindu-se pe alee. Se aşteptase să-l privească dispreţuitor, dar îşi simţea inima în gât când el a apărut pe calul lui nărăvaş, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată – soţul ei –, şi printre cei mai *bătrâni,* şi-a amintit Jessica, *şi* un susţinător al sclaviei pe deasupra, nu care cumva să uite.

Şocată şi furioasă pe sine, uluită, dispăruse repede înăuntru, înainte ca el să o vadă şi să creadă, în mod eronat, că era nerăbdătoare să-l vadă. Până când s-au întâlnit la ceai în salonaş, deja îşi compusese o mină furioasă. Neinspirat de primire, Silas a tratat-o cu aceeaşi indiferenţă. Nu trăda niciun semn că ar fi conştient de semnificaţia datei. Venise să îi dea o listă cu lucruri pe care trebuia să le facă şi pe care nu trebuia să le facă, la care să se gândească cât se pregătea pentru călătorie şi pentru dotarea căruţei ei Conestoga, sosită cu o zi în urmă. Aparent, nu aveau să ocupe aceeaşi „cămilă a preriei", cum li se spunea vehiculelor. Tatăl ei le cumpărase ei şi lui Silas căruţe individuale, ca dar de nuntă. Scandalul stârnit de faptul că tânărul cuplu nu coabita – acum era pe buzele fiecărui clevetitor din Carolina de Sud – avea să îi însoţească în Texas.

— Ei bine, sincer, sper că soţul tău chiar a uitat de tine, i-a spus Eunice. Nu se poate *spune* peste ce va da convoiul în Texas, chiar dacă ajungeţi acolo. Elizabeth e de aceeaşi părere. E teribil de îngrozită din pricina lui Joshua.

Jessica s-a îndepărtat de oglinda în care-şi aranjase boneta, ca să o împiedice pe mama ei să-i citească în ochi aceeaşi îngrijorare. Ziarul *Charleston Courier* prezenta săptămânal ştiri despre rebeliunea din Texas, iar cu o zi în urmă avuseseră un articol în care se spunea că şase mii

de soldaţi mexicani conduşi de Santa Anna, nemilosul comandant militar, traversaseră graniţa pe Rio Grande, ca să nimicească forţele texane o dată pentru totdeauna. Silas estimase că drumul spre Texas avea să dureze cinci luni, fără întârzieri dezastruoase, ceea ce plasa data sosirii lor la pământul alocat nu mai târziu de sfârşitul lunii iulie. Dar ce aveau să găsească odată ajunşi acolo? Pământ pârjolit? Soldaţi mexicani ostili, aşteptând să-i ia prizonieri? Avea măcar să le mai fie dat terenul?

Şi-a alungat din minte noianul de griji în favoarea unei chestiuni de mai mare actualitate şi a întrebat:

— Unde-i Tippy? Trebuie să vină cu mine la Queenscrown. Vreau să vadă privirea băieţelului când îi dăm jucăriile.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a suspinat Eunice. Chiar trebuie să împarţi totul cu Tippy? Trebuie să fie un moment intim între tine, fiul tău vitreg şi Elizabeth, când o vei întâlni în calitate de noră. Ce faci dacă Elizabeth te invită să rămâi la ceai? O să insişti să o servească şi pe Tippy? Dă-i pace fetei şi las-o aici.

— Tippy se va duce la bucătărie din proprie iniţiativă, mamă, a spus Jessica, ridicând sacul. Ca să mă scutească pe mine de neplăceri, îşi respectă locul atribuit de alţii. Nu vreau să rateze reacţia băiatului.

Silas a tresărit uşor când a recunoscut blazonul familiei Wyndham pe trăsura cu două locuri trasă de un singur cal, legată în faţa verandei de la Queenscrown. Nu era un mijloc de transport pe care să-l prefere bărbaţii din familia Wyndham, gândea el. Probabil că era Eunice Wyndham, care venise să-i ofere o ramură de măslin vechii sale prietene, soacra fiicei sale, după o perioadă de relaţii încordate între cele două plantaţii. Sau – cu siguranţă nu – era posibil să fi venit Jessica în vizită?

Silas a descălecat în grabă şi a plesnit crupa calului. Animalul s-a dus spre grăjdarul care trebuia să aibă grijă de el când ajungea la grajduri.

Dinspre salon se auzeau voci – întrerupte de râsete pe care nu le mai auzise de multă vreme. Silas a tras cu coada ochiului pe după uşă şi le-a văzut pe Jessica şi pe camerista ei stând pe podea cu fiul lui şi uitându-se la el cum aşeza unele peste altele nişte plăcuţe colorate din lemn. Mama lui îi privea de pe fotoliul ei de lângă foc, părând amuzată, în ciuda faptului că nu Lettie era cea care se juca pe podea cu nepotul ei.

— A, B, C – ce urmează după C, Joshua? a întrebat Jessica.

— D! a ţipat încântat fiul lui. M-a învăţat unchiul Morris!

Tippy, camerista, a aplaudat.

— Ce deştept eşti! a strigat ea.

— Ştiu, i-a răspuns Joshua pe un ton firesc. Putem să facem o fermă?

— Sigur că da, i-a răspuns Jessica.

Silas şi-a dres glasul şi a făcut un pas în faţă.

— Pot să mă alătur şi eu grupului?

Văzându-l, Joshua a sărit în picioare.

— Taţi! Taţi! Vino să vezi ce mi-au adus Jessica şi Tippy! L-a luat de mână pe tatăl lui şi l-a tras spre grămada de plăcuţe colorate de pe podea. Sunt cifre şi poze, şi pot să construiesc o fermă cu animale cu tot ce trebuie! Vezi?

Joshua a luat un grajd şi o vacă să i le arate tatălui său.

— Văd, a spus Silas.

— Şi uite! Uite! Joshua a încălecat băţul cu cap de cal. Am un ponei cu cap adevărat. Di, căluţ! Di!

Şi, cu un răcnet, a galopat prin toată încăperea pe armăsarul lui cu cap frumos.

Jessica se ridicase în picioare. Şi Tippy sărise în sus. Camerista şi-a împreunat mâinile pe şorţ şi s-a îndepărtat de grup în umbrele întunecate ale încăperii, cu capul plecat.

— Bună ziua, domnule Toliver! i-a spus Jessica, aranjându-şi faldurile rochiei. Sper că nu vă deranjează sosirea mea neaşteptată în casa dumitale.

— Ba chiar e o vizită binevenită, domnişoară Wyndham.

— Jucăriile au fost ideea mea, iar Tippy le-a

confecţionat pentru a-mi servi drept mijloc de a face cunoştinţă cu fiul dumitale.

— Un gest foarte amabil, domnişoară Wyndham.

Joshua a tras de hăţurile poneiului, oprindu-se lângă ei.

— *Jessica.* O cheamă *Jessica,* tati. Ea şi Tippy merg cu noi în Texas.

— Aşa am auzit şi eu, a spus Silas, uitându-se în ochii Jessicăi.

Elizabeth s-a ridicat din fotoliu.

— Hai să mergem la bucătărie, să vedem de ceai, Tippy, şi poate că-i vei arăta bucătăresei noastre cum să taie sandvişurile în formele alea care s-au servit la ziua domnişoarei Jessica.

— Mi-ar face plăcere, a răspuns Tippy.

Joshua era la loc pe podea, absorbit de plăcuţe şi abandonându-şi momentan căluţul.

— Mulţumesc, i-a spus Silas Jessicăi, luând-o de cot şi trăgând-o mai departe de locul de joacă al fiului său. Eu… eu nu prea am ştiut cum să aranjez o întâlnire între dumneata şi Joshua. Ar fi trebuit să se întâmple mai de mult. Iertaţi-mi şovăiala.

Jessica a fluturat din mână, semn că nu trebuia să se scuze.

— Absolut de înţeles, domnule Toliver. Fiul dumitale e adorabil. Cred că vom deveni prieteni foarte buni.

— Ştie că sunteţi… soţia mea?

— Mi s-a părut mai puţin derutant pentru el să nu afle încă. Situaţia noastră va ascunde cu uşurinţă asta până când va sosi momentul potrivit să i-o dezvăluim.

— Foarte înţelept… Jessica.

Ea a zâmbit uşor, dar licărul de lumină de pe chip s-a stins de îndată, nu înainte ca Silas să apuce să-i vadă efectele benefice.

— Silas… Jessica i-a rostit gânditoare numele. Va trebui să mă obişnuiesc să-ţi spun aşa.

— Nu va fi la fel de greu cum va fi să-i auzi pe alţii spunându-ţi doamna Toliver.

— Nu mai mult decât să cred că realmente sunt, a spus Jessica, iar Silas a înţeles motivul pentru care fata roşise.

Intrase pe teritoriul matrimonial, în care era posibil ca ei să nu se aventureze niciodată. Lui îi convenea posibilitatea – chiar probabilitatea – de a nu împărţi niciodată patul. Avea deja un moştenitor pentru Somerset.

— Mă bucur că ai venit, a spus el. Aveam de gând să trec mâine cu nişte veşti care-ar trebui să te facă foarte fericită.

Ochii ei negri au fost străbătuţi de o umbră de panică.

— Nu anulezi călătoria, nu-i aşa?

Curios, surprins de reacţia ei, a întrebat-o:

— Asta te-ar face fericită?

Ea a părut nedumerită, dar numai pentru o clipă. Silas a observat cum a rezolvat repede

confuzia cu mintea ei ageră.

— Îndrăznesc să spun că asta ne-ar băga într-un bucluc pe care nu l-ar prefera niciunul din noi, aşa că logic, asemenea veşti nu m-ar face fericită. Am fost prostuţă să pun o asemenea întrebare.

— Nu-mi pot imagina că ai fi vreodată prostuţă, Jessica. Iată informaţia: traseul nostru va trece prin New Orleans, şi îţi propun să stai confortabil acolo, la un hotel, cu Joshua, până când intru în posesia pământului în Texas. Desigur, camerista va rămâne cu voi. Când totul va fi bine, am să trimit după voi. Îţi va plăcea la Winthorp. Am mai stat acolo. Se află în Garden District şi e administrat de un cuplu de englezi care înţeleg subtilităţile ospitalităţii sudiste. Am să-ţi dau adresa pentru mama şi prietenele tale, în cazul în care doresc să-ţi scrie.

Silas se aşteptase să o vadă răsuflând uşurată. În schimb, faţa ei micuţă şi pistruiată s-a încruntat.

— Bineînţeles că am să rămân acolo pentru binele lui Joshua, a spus ea, cu o voce parcă plină de dezamăgire. Sunt sigură că îţi faci griji în privinţa pericolelor care-l pasc. Şi-a înălţat uşor bărbia şi s-a îndepărtat de el. Chiar e timpul să ne întoarcem acasă. Eşti amabil, te rog, să-mi arăţi încotro e bucătăria, ca să mă duc să o iau pe Tippy.

Silas a fost uluit să constate că reuşise, cumva, să îi provoace o suferinţă. Sentimentele ei

rănite erau la fel de vizibile ca plăcuţele viu colorate, din lemn, împrăştiate pe podea. Doamne, ce spusese oare să o rănească atât de rău? Pierdut şi derutat, a întrebat-o:

— Ai terminat de împachetat? Eşti pregătită pentru călătorie? Nu uita că trei sferturi din căruţă trebuie să rămână liberă pentru provizii.

Singura dată când o mai văzuse de când se căsătoriseră, o sfătuise cu toată seriozitatea să nu ia cu ea decât strictul necesar. Ulterior, după ce se stabileau, lucrurile le puteau fi trimise la locuinţa lor în susul râului, mai departe de Golful Mexic, îi mai precizase el. În calitatea lui de lider al convoiului, avusese multe întrevederi cu grupul şi îi dăscălise să-şi menţină mijloacele de transport cât se poate de uşoare. Ghidurile, articolele din ziar şi scrisorile primite de la cei care făcuseră deja călătoria de cinci luni pomeneau de colonişti siliţi să se debaraseze de obiecte neimportante, ca să-şi uşureze încărcătura, din pricina diferitelor probleme pricinuite de teren sau de situaţii de urgenţă. Drumurile spre vest erau pline de obiecte abandonate – mobilier, haine, aşternuturi de pat, cărţi, unelte, instrumente muzicale –, pe care călătorii sosiţi în urma lor le găseau şi le însuşeau pentru uzul personal. Îi lăsase Jessicăi o listă cu posibile obiecte înlocuitoare pentru cele mai grele şi mai puţin practice, ca de exemplu lumânări în loc de lămpi cu ulei şi câteva seturi de haine

călduroase, zdravene în loc de cufere pline cu mătăsuri şi satin elegante. Silas era convins că jumătate din obiectele de lux ale Jessicăi aveau să rămână în urma convoiului.

— Sunt pregătită, domnule Toliver, i-a răspuns cu răceală Jessica. Nu vă faceţi griji în privinţa asta, şi sunt uşurată că veştile despre acel tiran îngrozitor, hotărât să-i pună cu botul pe labe pe texani, nu v-a slăbit dorinţa de plecare. În acest moment, sunt gata să spun Aleii Plantaţiilor, oraşului Willow Grove, familiei mele şi întregului stat Carolina de Sud ceea ce le-a spus domnul David Crockett alegătorilor săi, când a fost învins în scrutinul pentru al doilea mandat în Congres: „Puteţi să vă duceţi dracului cu toţii. Eu am plecat în Texas”.

Capitolul 25

Peste cele trei conace importante de pe Aleea Plantaţiilor s-a aşternut un linţoliu. În fiecare casă, stăpânii şi servitorii se mişcau mai în linişte, vorbeau cu voci mai solemne pe măsură ce se apropiau ultimele zile până la plecarea convoiului. Cel mai tânăr membru al fiecărei familii, crescut şi considerat „ăla mic” încă din scutece, era pe cale să pornească spre un teritoriu necunoscut, plin de pericole şi greutăţi. Numai Dumnezeu ştia când şi dacă aveau să-i mai revadă. La Meadowlands, la mese au început să apară preparatele culinare

preferate ale lui Jeremy, din care gustau tatăl şi fraţii lui, bărbaţi energici şi vorbăreţi, care deveniseră neobişnuit de taciturni şi de irascibili.

Jessica a lăsat-o pe Tippy să stea cu mama ei noaptea. În patul pe care-l împărţeau, Willie May stătea întinsă pe o parte, în spatele lui Tippy, şi mângâia părul fiicei sale. Îi stătea umflat în jurul capului, fin ca borangicul şi subţire ca o pânză de păianjen. O ureche ieşea în afară ca o cochilie de scoică adusă la mal şi, uneori, Willie May îşi lipea urechea de ea, de parcă s-ar fi aşteptat să audă sunetul mării. În majoritatea nopţilor, rămânea trează până în zori, ascultând respiraţia fiicei sale, înregistrându-i sunetul în memorie, făcându-şi griji în privinţa plămânului lipsă al copilei sale, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe gulerul cămăşii de noapte.

La Queenscrown, atitudinea rece a lui Elizabeth faţă de fiul ei mai mic a fost înlocuită cu una mai cordială. Într-o seară, a bătut la uşa camerei lui, când Jeremy era în vizită. Silas nu a apucat să o deschidă, că ea a dat buzna înăuntru ca să-i întrerupă pe cei doi bărbaţi, care, după cum se aşteptase, discutau despre apropiata călătorie.

— O, ce bine! Te-am prins la timp, Jeremy, a spus ea, în timp ce ei se ridicau în grabă. Pot să iau loc? Am o propunere.

— Of, mamă, nu din nou, a suspinat Silas în timp ce el şi Jeremy se aşezau din nou pe scaune.

— N-am venit să vorbesc ca o moară stricată pe aceeaşi temă, Silas, a spus Elizabeth.

S-a aşezat şi şi-a împreunat mâinile în faţă ca o profesoară gata să predea o lecţie. Nu-l mai văzuse pe Jeremy şi nu mai vorbise cu el de ceva vreme. Elizabeth a remarcat că nu o întrebase despre trandafirii ei. Ştia el prea bine că în grădina ei nu mai rămăseseră decât spini. Despre subiectul acesta venise să vorbească.

— Vreau să vă propun amândurora să duceţi cu voi trandafirii strămoşilor voştri la noile pământuri, aşa cum înaintaşii voştri i-au adus cu grijă din Anglia ca să fie replantaţi în Carolina de Sud. Sunt un simbol al moştenirii voastre, iar eu… Lacrimile i-au ţâşnit din ochi, iar vocea îi tremura. N-aş suporta gândul de a şti că nu aveţi niciun lucru care să vă amintească de familiile voastre. Voi, băieţi, veţi avea propriile amintiri, dar copiii voştri… Joshua şi copiii pe care n-am să-i văd niciodată… nu vor avea nimic. A scos o batistă din buzunarul rochiei şi şi-a tamponat ochii, în timp ce bărbaţii o priveau stânjeniţi şi neajutoraţi. Mama ta te-ar sfătui acelaşi lucru, Jeremy, Dumnezeu să-i odihnească sufletul cel bun. Îşi preţuia trandafirii York la fel de mult cum preţuiesc eu trandafirii mei Lancaster.

Elizabeth se aşteptase la obiecţii din partea lui Silas – spaţiul din căruţe era limitat – dar, spre surprinderea ei, el a încuviinţat din cap.

— O idee splendidă, mamă! Ar fi trebuit să mă

gândesc şi eu la asta. Aveam de gând să-ţi cer portretul ducelui de Somerset ca să-l iau cu mine.

— Va trebui să i-l cerem lui Morris, dar sunt sigură că va fi de acord, a răspuns Elizabeth. Nu pune atâta preţ, ca tine, pe strămoşi.

Jeremy se ridicase din nou în picioare. A luat-o pe Elizabeth de mână şi s-a aplecat spre tâmpla femeii.

— Sunt de acord cu Silas, a spus el. O idee minunată! Am să-i cer grădinarului nostru să se ocupe de asta. E un adevărat maestru în îngrijirea trandafirilor de când s-a prăpădit mama.

— Voi veni la voi să supraveghez personal scoaterea florilor din pământ. Rădăcinile trebuie înfăşurate cu grijă în pânză de sac şi păstrate umede.

— Voi fi cât se poate de recunoscător, i-a răspuns Jeremy. Noapte bună, Silas! Nu e nevoie să mă conduci.

Singuri pentru prima oară de când Silas îşi anunţase intenţia de a se căsători cu Jessica, mama şi fiul s-au privit unul pe celălalt, trosnetul voios al focului râzând parcă batjocoritor de tăcerea lor stânjenită. După o clipă, Elizabeth a spus:

— N-am să vă conduc pe tine şi pe Joshua, Silas. Pur şi simplu nu pot. Mă înţelegi?

— Da, mamă.

— Pleci fără binecuvântarea mea, ştii prea bine asta, dar iubirea mea te va însoţi

pretutindeni.

— Ştiu, mamă.

— Dar pleci cu binecuvântarea tatălui tău. Nu te puteam lăsa să pleci fără să-ţi spun asta.

Silas a clipit, sceptic. Gura i s-a arcuit a batjocură.

— Ai comunicat cumva cu tata dincolo de mormânt? Dar, văzând durerea de pe chipul mamei sale, a continuat pe un ton mai blând: Sau e vreo nouă descoperire a inimii tale de mamă?

— Niciuna, nici alta, i-a răspuns Elizabeth. Scoţându-te din testament, tatăl tău nu a făcut decât să te împingă pe drumul tău, ca să-ţi urmezi visul pe care-l ai de când erai copil. Ştia că nu ai sta nicicând aici, supus fratelui tău, de aceea nu ţi-a oferit altă opţiune decât să pleci. Ceea ce n-a ştiut el a fost cât de departe ai merge ca să faci asta.

Elizabeth s-a ridicat, în timp ce Silas, cu capul plecat, reflecta asupra noii informaţii.

— Ţi-e greu să crezi că tatăl tău te-a iubit, Silas, dar te-a iubit. Pot doar să sper că maşinaţiunile lui nu-ţi vor atrage o soartă potrivnică. Câştigurile obţinute necinstit ajung mereu să coste mai mult decât valorează.

Elizabeth s-a întors spre uşă fluturându-şi poalele cernite ale rochiei.

— Noapte bună, fiule! Şi, apropo… poate că te întrebai unde s-a dus Morris.

Derutat, Silas i-a răspuns:

— Am fost prea ocupat cu pregătirile de ultim moment ca să mă preocupe pe unde umblă Morris.

Buzele lui Elizabeth au început să tremure.

— S-ar părea că nici el nu suportă ideea de a-şi lua bun rămas, îl iubeşte pe Joshua ca pe propriul copil, ştii prea bine. Este cu singura persoană care-i poate alina durerea acestei pierderi. Împărtăşesc aceeaşi durere. S-a dus la Savannah… să stea cu Lettie.

— Tippy, crezi că e posibil să iubeşti un bărbat pe care nu-l respecţi şi nu-l placi?

— Cum aş putea să ştiu io aşa lucruri, don’şoară Jessie? Io nu ştiu ce-i aia iubit decât pe mneavoastră şi pe mămica mea.

— Pentru că te-ai născut o fiinţă celestă, care a ajuns în uterul mămicii tale, şi ştii totul.

Aproape că ajunseseră la ogradă, la aproape un kilometru de conac, în această penultimă zi după care probabil că nu aveau să mai vadă vreodată Willowshire. Soarele era călduţ, aerul înmiresmat în acea zi de februarie, perfectă pentru o ultimă plimbare pe pământul şi printre construcţiile plantaţiei, ca să-şi ia bun rămas de la singurul cămin pe care-l cunoscuseră vreodată.

— Păi, atunci, mie mi se pare că-i posibil, ca o floare sălbatică răsărită din piatră. Nu poţi s-o înţelegi. N-are cu ce se hrăni acolo. Tippy i-a aruncat o privire curioasă Jessicăi. Vorbiţi de domnu’ Silas?

— De domnul Silas vorbesc, a recunoscut Jessica, roşind. Şi cu siguranţă că n-are cu ce se hrăni acolo. N-am nici cea mai vagă idee de unde a răsărit sentimentul ăsta… *ridicol.* Soţul meu a dat-o pe cea mai minunată şi mai încântătoare femeie din lume – prietena mea – pe o bucată de pământ, Tippy. Cum aş putea să nu-l urăsc, fie şi numai pentru asta?

— Nu ştiu io d-astea, don'şoară Jessie, da unele flori sălbatice sunt imposibil de ucis. Po să crezi că le-ai smuls din rădăcină, da ele tot apar la anu'.

Jessicăi nu-i plăcea defel când prietena ei vorbea în dialectul negrilor de la câmp, dar erau la o distanţă de la care puteau fi auzite prin uşile deschise ale colibelor sclavilor, şi Tippy era hotărâtă să nu-i mai dea tatălui stăpânei sale vreun motiv de dezaprobare a fiicei lui. Totuşi, când vor fi plecat de aici, Tippy nu mai trebuia să vorbească vreodată la nivelul cunoştinţelor sale, orice ar fi ordonat domnul Silas Toliver. Înainte ca Jessica să apuce să-i dea această asigurare, atenţia i-a fost distrasă de o adunare agitată în ogradă. Ceva îi aducea pe sclavi spre un punct de interes aflat chiar în centru.

— Pentru ce crezi că-i toată agitaţia asta? a întrebat Jessica tare, apoi, când grupul s-a împrăştiat pe măsură ce ea se apropia, a văzut.

— Nu poţi s-o laşi să plece, Carson. Pur şi

simplu nu poţi. E fiica noastră, *singura* noastră fiică.

Accentuarea lui Eunice era clară. Jessica trebuia să fi avut o soră, dar aceasta murise la doar câteva minute de la naştere.

Îl lovise pe soţul ei în punctul sensibil. Pe măsură ce se apropia data plecării convoiului, pe fondul ştirilor neliniştitoare din Texas, Carson devenise din ce în ce mai morocănos. Dându-şi seama că avea îndoieli cu privire la siguranţa fiicei lor, Eunice a trecut la acţiune.

— Nu-i prea târziu să o oprim, a continuat ea. Putem cere anularea căsătoriei. Jessica şi Silas n-au făcut niciodată… ştii tu.

— Şi apoi ce facem, Eunice? a întrebat-o Carson, roşu la faţă de agitaţie. Ne întoarcem de unde-am plecat. Ai prefera să o trimitem pe fiica noastră la mănăstire?

— Cred că Jessica şi-a învăţat lecţia. Ai speriat-o suficient cât să-şi dea seama ce se poate întâmpla dacă se mai implică în discursuri şi acţiuni care o pot pune în pericol şi care ne pot face familia de râs.

Cuvintele lui Eunice erau rostite pe tonul plin de convingere al unei mame care-şi cunoaşte bine copilul.

— Dacă dăm înapoi acum, Jessie va considera că poate scăpa şi data viitoare cu sentimentele şi purtarea ei scandaloase, a contrazis-o Carson, dar acest argument nu a fost exprimat cu toată

convingerea.

Eunice s-a apropiat mai mult ca să-l privească în ochi pe soţul ei.

— Dacă va exista o a doua abatere, Carson, a spus ea încet, promit că nu mă voi amesteca în ceea ce va trebui să faci. Voi avea grijă ca Jessie să înţeleagă asta.

Carson a tras zgomotos aer în piept şi s-a îndepărtat de ispitirile soţiei sale.

— Am făcut un târg cu Silas. Nu pot da înapoi acum. A fost suficient scandal chiar fără să fiu eu luat drept un netrebnic care l-a făcut pe băiat să creadă că pleacă spre Texas pe banii mei, care i-a distrus logodna cu femeia iubită şi apoi i-a tras covorul de sub picioare cu două zile înaintea plecării. A clătinat cu hotărâre din cap. Nu pot să-i fac asta lui Silas.

Eunice l-a apucat de bărbie pe soţul ei, silindu-l să se uite la ea.

— Respectă-ţi înţelegerea cu Silas. Lasă-l să plece, dar fără Jessica. El nu vrea decât banii. Va fi fericit să scape de ea pentru că va avea încă şansa să se însoare cu Lettie. Poţi să-ţi permiţi, Carson. Tonul i-a devenit rugător, privirea drăgăstoasă când i-a cuprins faţa în palme. Nu merită fiica noastră, iubitul meu?

Carson i-a pus mâinile pe antebraţe, într-un gest de a o ţine în braţe întâia oară de când începuse toată nebunia.

— Ba merită, a spus el răguşit şi a tras-o mai

aproape de el.

Buzele lui nu au apucat să ajungă la ale ei. Uşa bibliotecii s-a deschis brusc, şi Lulu a intrat în fugă, gâfâind.

— Iertare, stăpâne, aţi face bine să veniţi îndată. E donşoara Jessica. Iar s-a apucat să facă de-alea.

— Ce să facă? a strigat Eunice.

— Să ia partea unui negru.

— Ce? Carson i-a împins braţele soţiei sale. Cui? Unde?

— Un cioroi împuţit, care altul. Era la stâlpu infamiei. Supraveghetoru', domnu' Wilson, era gata-gata să-i dea cu biciu', şi don'şoara Jessica s-a băgat şi-a zis s-o biciuiască pe ea prima. Lulu a făcut o pauză ca să-şi tragă răsuflarea. Se-ntâmplă chiar acu.

— Fugi de trimite pe cineva să-i spună lui Wilson să aştepte. Mă duc acolo de îndată. Carson s-a întors spre soţia lui, cu maxilarul încleştat şi cu privirea împietrită. Continuă cu bagajele fiicei noastre, doamnă Wyndham. Pleacă în Texas.

Capitolul 26

La ceasul dinaintea revărsatului zorilor, pe 1 martie 1836, căruţele care se îndreptau spre estul Texasului au început să se adune pe un câmp de lângă oraşul Willow Grove din Carolina de Sud. Grupuri de familii şi prieteni se adunaseră să vadă

convoiul plecând, iar unele magazine erau deschise pentru cumpărături de ultim moment sau pentru ca proprietarii lor să-şi ia rămas-bun de la muşterii vechi, pe care probabil nu aveau să-i mai revadă vreodată. În aer plutea o atmosferă de sărbătoare, amestecată cu melancolie şi îngrijorare. Pe 23 februarie, generalul mexican Santa Anna şi trupele lui luaseră cu asalt o garnizoană cu o sută optzeci şi şapte de texani adăpostiţi în bivuac într-o misiune numită Alamo, pe râul San Antonio. Comandantul era unul de-al lor, un băiat din Carolina de Sud, născut în ţinutul Saluda, pe nume William Barrett Travis. Alături de el era vărul său, tot din Carolina de Sud, James B. Bonham. Alamo fusese sub asediu timp de şapte zile, iar ziarul *Charleston Courier* îşi exprima lipsa de speranţă că bravii apărători – sudiştii Davy Crockett şi Jim Bowie aflaţi printre ei – puteau rezista până când soseau întăriri.

Printre grupurile cele mai solemne, care aşteptau să-şi ia rămas-bun, erau familiile Wyndham şi Warwick, precum şi membrii îndrăgiţi ai personalului caselor lor. Elizabeth şi Morris Toliver lipseau, dar în locul lor erau Cassandra şi Lazarus, ţinându-l în braţe pe Joshua, încă adormit. Într-o decizie de ultim moment, Silas lăsase cuplul vârstnic să rămână acasă, cu mama şi cu fratele lui, iar ei îl priveau cu ochi umflaţi de lacrimi de uşurare şi recunoştinţă. Willie May şi Jonah stăteau lângă Carson, Eunice şi Michael, iar

cei doi fraţi şi tatăl lui Jeremy o aduseseră cu ei pe dădaca negresă care avusese grijă de toţi copiii Warwick pe când erau bebeluşi.

Un reporter tânăr de la *Charleston Courier,* cu condeiul şi carneţelul în mână, se vânzolea prin mijlocul zarvei şi, la lumina lunii, a stelelor şi a focurilor de tabără, încerca să-şi aştearnă pe hârtie gândurile şi impresiile despre scena pe care o descria drept „o imagine demnă de a fi imortalizată şi o amintire de neuitat”. Primele lui pagini au surprins preţul uriaş plătit pentru promisiunea nesigură şi succesul incert ale unui drum la capătul căruia să fie înfipţi ţăruşi în pământ pe un teritoriu ostil, aflat la mii de kilometri depărtare.

„Şase până la opt sute de dolari pentru asamblarea unui echipaj compus din căruţă, boi, bunuri şi echipament – o adevărată avere”, îl informa el pe cititor. Îşi anunţa în continuare cititorii că acest convoi plecat din Willow Grove era alcătuit din aproximativ două sute de oameni, cu tot cu sclavi, şi dintr-un număr nedeterminat de căruţe, pentru că socoteala se schimba săptămânal. Erau de toate felurile, mărimile şi valorile, de la costisitoarele Conestoga şi căruţe cu coviltir de prerie (o versiune mai ieftină a cămilei deşertului) până la căruţe de piaţă, trăsurici cu un cal, cabriolete, căruţuri şi măgari de povară. Mulţi mergeau pe jos, dormind sub căruţe sau sub cerul liber şi procurându-şi

mâncarea din roadele pământului. Se estima posibilitatea parcurgerii unei distanţe între cincisprezece şi douăzeci de kilometri pe zi.

Lideri ai acestui grup pestriţ, scria reporterul, erau comandanţii convoiului pe care îi descria stând călare pe caii lor ca nişte prinţi care-şi comandă supuşii; încrederea în ei, clară ca lumina zilei, se înălţa deasupra acestui peisaj remarcabil. „Silas Toliver şi Jeremy Warwick mânuiesc biciul conducerii ca nişte oameni născuţi să deţină autoritate, având cunoştinţe şi pricepere, în ciuda lipsei de experienţă”, mai scria în însemnările lui. „Pe umerii lor atârnă responsabilitatea de a-i duce pe călători spre destinaţie în siguranţă, atât cât era posibil”. L-a citat pe Jeremy, care a declarat: „Am studiat fiecare hartă şi schiţă a terenului, am citit fiecare ghid de călătorie şi articol, am citit fiecare scrisoare ce ne-a fost trimisă de către corespondenţii din Texas şi am interogat zeci de oameni care au fost acolo. Suntem cât se poate de informaţi ca să putem conduce cu succes convoiul spre destinaţia noastră. Restul depinde de Dumnezeu”.

Silas a refuzat să dea interviu, dar reporterul nu l-a slăbit din ochi şi a notat cu zel toate ordinele liderului convoiului, rostite cu calm şi fermitate. Acesta le acorda membrilor grupului două ore să-şi aranjeze familiile şi animalele, să se ocupe de detalii de ultim moment, să-şi ia rămas-bun şi să-şi ocupe locul prestabilit în şir. Cei care

întârziau aveau să fie lăsaţi în urmă. Nu avea să tolereze leneşii şi mocăiţii. Un aspect de ordin personal a fost inserat printre notiţele reporterului când comandantul convoiului s-a dus să-l ia pe fiul său şi să-l dea în grija căruţaşului său, unul dintre cei mai de încredere sclavi de la Queenscrown. Reporterul l-a citat pe Joshua spunând: „Te rog, tati. Pot să merg cu Jessica şi cu Tippy?”

Silas Toliver a dat ascultare rugăminţii înlăcrimate şi, ducându-şi fiul în braţe, s-a îndreptat spre căruţa Conestoga identică a Jessicăi Wyndham – doamna Silas Toliver! –, unde ea şedea, într-o ţinută foarte elegantă, pe bancheta căruţei, alături de ciudăţenia aceea de fată, camerista ei, şi de un băiat de culoare, pe nume Jasper. Comandantul convoiului i-a repetat soţiei sale rugămintea băiatului, iar aceasta a acceptat bucuroasă şi, cu foarte mare uşurinţă, ţinând cont de greutatea copilului, l-a luat în braţe. „Nu-ţi face probleme, Silas, avem noi grijă de el”, l-a asigurat ea şi a zâmbit văzând ochii somnoroşi ai lui Joshua Toliver. „E timpul să tragi un pui de somn, tinere”, a adăugat ea şi, fără a-i mai adresa vreun cuvânt soţului ei, l-a strecurat pe băiat sub pânza albă a coviltirului.

Reporterul a mai observat că trăsăturile dure ale lui Silas Toliver s-au mai destins puţin în timp ce se îndepărta, iar redactorul de la *Courier* a recunoscut în sinea lui că şi-ar fi dat salariul pe o

lună ca să cunoască gândurile unui bărbat care încă nu-şi consumase căsătoria cu soţia lui – aşa umbla vorba, dar zvonurile nu-şi aveau locul într-un reportaj jurnalistic serios. În schimb, tânărul şi-a adunat curajul ca să-l facă pe Carson Wyndham să răspundă, din perspectiva unui tată, la întrebarea privind sentimentele care îl încercau în pragul plecării fiicei sale în Texas.

— Tu cum crezi că mă simt? l-a repezit formidabilul baron al bumbacului şi mare magnat al afacerilor.

Aruncându-i o privire cruntă, s-a îndepărtat împreună cu soţia şi cu fiul său înainte ca reporterul să poată pune mâna pe condei şi să-i noteze răspunsul.

La momentul stabilit pentru plecare, a răsunat o goarnă. Conducătorii convoiului îşi ocupaseră locurile în faţa celor două şiruri pestriţe de mijloace de transport, animale domestice, sclavi şi a celor care aveau să meargă pe jos, în praful roţilor. Când ultimele note au reverberat în aerul rece al dimineţii, atât Silas Toliver, cât şi Jeremy Warwick au ridicat câte un braţ îmbrăcat în piele şi au indicat direcţia înainte. Convoiul pleca.

Tânărul reporter, împreună cu cei rămaşi în urmă, a privit cavalcada ce se punea în mişcare în cacofonia scârţâiturilor de roţi, a oalelor şi tigăilor agăţate de lateralele căruţelor, a plânsetelor de copii, a lătrăturilor de câini, a mugetelor, zbieretelor, cotcodăcelilor şi behăiturilor

animalelor – „sunetul deplasării spre vest”, avea să-l descrie el în articol. Tânărul le-a urat drum bun. Peste o săptămână, avea să scrie despre căderea garnizoanei Alamo în Texas şi, mai târziu, despre răzbunarea texanilor la San Jacinto unde, sub conducerea lui Sam Houston, aveau să-l înfrângă pe Santa Anna şi armata lui şi să proclame independenţa teritoriului faţă de Mexic. Convoiul de la Willow Grove se îndrepta spre recent declarata Republică Texas.

PARTEA A DOUA

1836 – 1859

Capitolul 27

Din prima noapte în care convoiul, aşezat în cerc pentru a forma adăpost şi un ţarc pentru animale, Jessica a înţeles că de la ea nu se aştepta nimic. Celelalte femei abia dacă ieşeau din căruţele lor înainte de a termina să-şi hrănească familiile şi să pregătească paturile pentru culcare. Jessica urmărea cu consternare şi disperare toată

acea activitate organizată, simţindu-se neajutorată şi complet inutilă; mamele îşi trimiteau copiii mai mici să adune vreascuri şi să care apă şi pe cei mai mari să facă gropi pentru foc, în timp ce bărbaţii deshămau, priponeau şi hrăneau animalele. Răsăreau cuptoare improvizate, tigăi şi tacâmuri şi, cât ai zice peşte, oalele dădeau în clocot şi cafeaua fierbea. Un cuplu de sclavi, Jeremiah şi Maddie, pe care Silas îi luase în locul lui Lazarus şi al Cassandrei, fusese însărcinat să se ocupe de îndatoririle de tabără pentru familia Toliver.

Privind acea forfotă înfăşurată în pelerina ei modernă, albastră, din lână merinos, Jessica i-a spus lui Silas, care se aşezase lângă ea pentru prima oară în ziua aceea:

— Mă simt cam… inutilă.

— Nu e cazul. Ai fost de mare ajutor cu Joshua astăzi. L-ai ţinut preocupat.

— E o plăcere să-l ţin preocupat. Care sunt îndatoririle mele?

— Niciuna, doar să-ţi fie bine.

— A, da, nu ne putem permite să mor înainte de a-ţi clădi plantaţia.

Silas părea gata să-i explice ceea ce fata înţelesese încă o dată greşit din vorbele lui, dar s-a gândit mai bine la efort şi a spus:

— Spune-i lui Tippy ca, pe viitor, să-ţi aranjeze locul de spălat în lumina focurilor de tabără. Umbra e intimă, dar periculoasă – un loc numai

bun pentru o răpire făcută în taină, de care să nu aibă nimeni habar până când absenţa nu ţi-e remarcată.

— Pe mine? De ce… de ce-ar vrea cineva să mă răpească pe mine?

— Poate că imaginaţia te ajută să mă crezi pe cuvânt, domnişoară Wyndham.

Jeremy se trăsese lângă focul lor de tabără.

— Pentru răscumpărare, Jess, i-a explicat el încet, rostindu-i varianta prescurtată a numelui, folosită între prieteni, pe care alesese să i se adreseze, sau un războinic Creek care-şi doreşte o femeie albă.

— Sau mai rău, a adăugat Silas, ridicând semnificativ din sprânceană.

— Încercaţi… încercaţi să mă speriaţi.

— Nu, domnişoară Wyndham, i-a răspuns Silas. Încercăm să vă protejăm. Rămâneţi în lumina focurilor.

Jessica nu a îndrăznit să comenteze ordinul şi s-a spălat în căruţă, ciulind urechile şi deschizând ochii la toate zgomotele ciudate şi la umbrele de afară. În timp ce Tippy dormea pe un aşternut de paie lângă ea, ea abia a reuşit să închidă ochii timp de două săptămâni, tot căutând cu privirea vreo siluetă furişată sau capul împodobit cu pene al vreunui războinic indian profilându-se pe pânza coviltirului.

Încă de la început, Jessica şi-a dat seama că fiica privilegiată a lui Carson Wyndham nu avea să

fie invitată în strânsa comunitate a convoiului. Dincolo de poziţia ei discutabilă, ca soţie a lui Silas Toliver, îşi trata căruţaşul şi servitoarea de culoare ca pe nişte egali, confirmând zvonurile despre înclinaţiile ei antisclavagiste care se auziseră înainte de pornirea convoiului. Membrii familiilor proprietare de sclavi, în special bărbaţii, îi aruncau priviri îngrijorate şi, Jessica nu avea nicio îndoială, îşi descurajau soţiile să intre în cârdăşie cu ea, „ca şi cum s-ar aştepta să le dezleg sclavii din lanţuri şi să-i eliberez”, îi spunea ea lui Tippy. Ceilalţi nu încercau să se împrietenească cu ea pur şi simplu din pricina diferenţei însemnate dintre statutul ei şi al lor, iar Jessica nu avea habar cum să ridice bariera diferenţelor sociale.

I-ar fi plăcut să discute cu Silas pe această temă, pentru că era dornică să se implice în activităţile comunităţii, să-şi îndeplinească sarcinile care-i reveneau, dar îl vedea numai rareori, cu excepţia serilor, când se adunau la cină în jurul focului lor de tabără, şi nici atunci prea mult. Sfaturile şi atenţia lui erau solicitate permanent. Când avea timp să se bucure de o masă, principalul lor subiect de conversaţie era Joshua. Jessica admisese fără tragere de inimă, la rugămintea lui Tippy, ca ea şi Jasper să mănânce mai târziu cu Jeremiah şi Maddie – „E mai bine aşa, domnişoară Jessie” –, dar adesea Jeremy şi Tomahawk se alăturau grupului lor şi speranţa ei de a se bucura de atenţia lui Silas se spulbera. Pe

Jessica a ajuns să o iritate amestecul inoportun în singura ocazie pe care o avea de a discuta cu soţul ei.

Ca să-şi umple timpul, Jessica a hotărât că avea să ţină un jurnal – un soi de jurnal de bord – al migraţiei lor. Într-o bună zi, poate că avea să scrie o carte în care să-şi descrie pentru posteritate experienţele trăite.

— Cum o să se intituleze? a întrebat-o Tippy.

— Nu ştiu încă. Aştept să-mi vină inspiraţia.

Să scrie în jurnal era soluţia ideală ca să-şi umple timpul în orele în care se legăna pe bancheta căruţei Conestoga, în spatele celei pe care o ocupa Silas, în vreme ce Tippy era ocupată, sub coviltir, să coasă o haină din piele de berbec ca a lui Silas, pe care să i-o ofere lui Joshua la aniversarea celor cinci ani, în mai. Tippy ceruse pielea de la Jeremy, care o procurase cine ştie de pe unde, iar discreţia cu care cei patru – Jeremy, Jasper, Jessica şi Tippy – ţineau haina ascunsă de ochii băieţelului şi ai tatălui său conferea un aer de mister şi emoţie zilelor nesfârşite.

Silas nu-şi conducea singur căruţa, din moment ce se afla în fruntea convoiului, împreună cu Jeremy. Însărcinase un bătrân sclav de la Queenscrown cu asta, şi, când partea din spate a coviltirului era ridicată, Jessica putea zări tulpinile lemnoase de trandafiri de care căruţaşul trebuia să aibă mare grijă. Şi Jeremy adusese cu el, din propria grădină, trandafiri ale căror rădăcini erau

înfăşurate în pânză de sac. Tippy îi sfătuise pe el şi pe Silas să le învelească în zaţ de cafea, ca să le menţină puternice. De vreme ce spaţiul din căruţă era atât de preţios, Jessica era surprinsă că cei doi bărbaţi rezervaseră o parte din el pentru trandafiri.

— De ce sunt importanţi? îl întrebase ea pe Jeremy.

— Sunt simbolurile familiilor noastre originare din Anglia, i-a spus el şi i-a explicat semnificaţia lor. Silas a luat cu el trandafirii Lancaster în semn de preţuire a moştenirii sale.

— Şi dumneata? Tu de ce ai luat cu tine trandafirul alb al familiei York?

— În amintirea mamei mele.

În pofida dorinţei soţului ei, a cărui judecată era mai sănătoasă, Jasper, un om slăbuţ, deşirat conducea atelajul Jessicăi, alcătuit din patru cai nărăvaşi, un dar de la tatăl ei. Silas ar fi preferat să-i fi dăruit nişte boi. Erau mai lenţi, dar mai uşor de mânat, plus că erau animale de fermă mai bune.

— La prima greşeală, Jasper, ai zburat de pe bancheta aia şi mergi pe jos, ne-am înţeles? Pun pe altcineva să preia hăţurile.

— Da, domnu’ Silas.

— Ai auzit? i-a spus Tippy Jessicăi. Soţul tău îşi face griji pentru siguranţa soţiei sale.

— Soţul meu îşi face griji pentru siguranţa contului bancar personal.

Erau multe de povestit, şi Jessica descoperea că are un talent înnăscut pentru naraţiune, dincolo de menţionarea unor aspecte banale, precum starea drumurilor, vremea şi caracteristicile terenului, de obicei singurele detalii întâlnite în jurnale de bord sau de călătorie. Ea includea asemenea informaţii numai în măsura în care afectau viaţa în timpul călătoriei, ceea ce se întâmpla adesea, presărându-şi relatările cu reflecţii personale şi păreri despre oameni, locuri şi lucruri interesante, astfel că, în câteva zile, şi-a dat seama că jurnalul ei căpăta tonul unuia intim.

20 martie 1836

Mă gândesc uneori la mine în cealaltă viaţă a mea şi abia dacă-mi amintesc cine era fata aceea. Îmi amintesc că nu se ridica din patul confortabil mai devreme de ora nouă, se spăla pe faţă în camera ei încălzită de un foc bun pregătit de o servitoare, se pieptăna şi se alătura familiei sale la un mic dejun servit de pe un bufet încărcată. Aveam mereu şuncă şi sos, ouă şi bacon, turte din cereale şi biscuiţi menţinuţi fierbinţi sub capace din argint şi serviţi pe porţelanuri fine, şi jeleu, şi gemuri, şi sirop de trestie de zahăr, şi cafea, şi frişcă. După aceea, fata aceea se ducea să fie îmbăiată, îmbrăcată şi coafată de mâinile cameristei, care îi era şi cea mai bună prietenă, singura ei dilemă fiind ce să facă în ziua aceea.

Fata de acum se ridică de pe un aşternut tare

din paie când afară e încă întuneric, în zile atât de friguroase că abia se abţine să nu-i clănţăne dinţii. Doarme în hainele pe care le-a purtat cu o zi înainte, iar de baie nici nu se pune problema, pentru că apa e rece sloi. Sunt dimineţi în care încercarea de a-şi pieptăna părul nu merită nici timpul, nici energia, din moment ce oricum va fi ţinut ascuns sub o bonetă necesară pentru a se încălzi, pe care nu o scoate decât la culcare. Micul dejun constă într-o fiertură fierbinte, îndulcită cu sirop din trestie de zahăr, provizie ce se va termina în curând, şi este servit din vase de tinichea, de împrumut, care ţin locul porţelanurilor pe care am fost nevoiţi să le lăsăm pe marginea drumului.

Şi, totuşi, nu mi-e chiar atât de dor de fata aceea, în ciuda asprimii călătoriei. Oricum, nu am avut niciodată motive să fiu vanitoasă, aşa că să mă descurc şi fără să mă schimb zilnic în haine curate sau fără să mi se aranjeze părul, cu toate că, într-adevăr, tânjesc după o baie lungă cu săpun parfumat – orice baie! Şi un pârâu ar fi bun, dar mi s-a spus – mi s-a *ordonat* de către soţul meu – să nu mă aventurez niciodată în afara taberei pe timp de noapte, singurul moment în care aş avea intimitate. E prea frig acum să mă gândesc măcar să mă strecor afară din căruţă şi să mă afund în cine ştie ce apă pe unde ne aşezăm tabăra, dar vine primăvara. Sunt zile în care aproape poţi simţi cum bătrânul pământ se

întoarce să-şi încălzească spinarea la soare, iar norii scriu poezii pe cerul albastru.

Soţul meu. Cât de ciudat e că mă gândesc în felul ăsta la Silas Toliver, din moment ce, bineînţeles, probabil nu va fi niciodată al meu ca să pot pretinde asta. Inima lui îi aparţine lui Lettie, probabil pe vecie. Cred că îi e tare dor de ea. Cum ar putea să nu-i umple gândurile în orele moarte din fruntea convoiului? Dar şi dacă n-ar fi fost Lettie, Tippy îmi descrie expresia de pe chip, atunci când eu şi Silas ne întâlnim, „cam la fel de bucuroasă ca atunci când primeşti o tigaie încinsă peste fundul gol" şi îmi sugerează să-i mai zâmbesc uneori.

Nici n-ar observa, îi răspund eu.

Încearcă, spune ea, şi atunci ştiu că ea, cu puterea ei neobişnuită de percepţie, e conştientă de sentimentele mele crescânde faţă de el.

1 aprilie 1836

Pentru compania lui Silas, aş prefera ca atelajul meu să fie în fruntea convoiului, dar nu, el a decretat că trebuie să hodorogească în mijlocul şirului. M-aş putea împotrivi, dar atunci Silas m-ar întreba ce motive am, şi n-aş şti ce să-i răspund. Principiul lui pentru amplasarea căruţei mele e simplu: e mai sigur. Căruţaşul din faţă are responsabilităţi cărora Jasper nu are experienţa să le facă faţă. Căruţaşul din faţă trebuie să ocolească denivelările terenului, să imprime un

ritm egal şi să fie mereu atent la semnalele conducătorului de convoi de oprire, încetinire, accelerare sau schimbare a traseului. Nu e ceva neobişnuit să dăm în drum peste vreun şarpe sau vreun animal care să sperie atelajele, şi, fără o mână fermă care să ţină hăţurile, e posibil ca o căruţă să o ia razna sau să se creeze panică. De asemenea, căruţaşul din faţă e prima ţintă a săgeţii vreunui indian.

Căruţa lui Jeremy din fruntea şirului Warwick e condusă de un sclav pe nume Billy, care e unul dintre cei mai faimoşi căruţaşi din Carolina de Sud.

Să îndrăznesc să scriu despre sentimentele mele în jurnal? Dacă o să citească Silas? Atunci va afla că urăsc faptul că abia apuc să-i arunc o privire la căderea nopţii, dacă nu rămâne mai în spate să vadă ce face Joshua, care împarte cu mine bancheta din căruţa mea atunci când nu-i îngăduie să meargă călare lângă Billy.

Când se întâmplă să apară Silas, tot nu reuşesc să-mi ascund amărăciunea. Doamne, de n-ar fi fiul lui, cred cu tărie că soţul meu nu şi-ar arăta niciodată faţa ca să întrebe de soţia lui. Ce *se întâmplă* cu mine? De fiecare dată când îl văd pe Silas atât de încrezător şi autoritar în şa, atât de calm şi de cumpănit în rezolvarea problemelor altora, care apar zilnic, simt revărsarea asta îngrozitoare de afecţiune şi mândrie care mă înfurie şi mă tulbură. Cum pot fi victima unor

astfel de emoţii tipice unei soţii, când nu am nicio legătură cu bărbatul care mi le provoacă?

Mi-aş fi dorit o confidentă care să aibă cunoştinţele şi experienţa necesare ca să mă ajute să înţeleg senzaţiile acestea nestăpânite, care mă lasă slăbită şi mă fac să mă simt neajutorată. Uneori, mă năpădesc într-atât, încât simt că o să explodez ca o vezică de porc prea umflată.

Tippy mi-a spus că sunt îndrăgostită şi că toată puterea mea de femeie mă părăseşte. I-au spus-o stelele.

Întreabă-le ce să fac în privinţa asta, i-am replicat eu.

Fii drăguţă cu domnul Silas şi vezi ce se întâmplă, a venit răspunsul ei.

I-am spus că i-am adresat vorbe grele la Willowshire şi că, negreşit, nu le uită.

Tippy mi-a răspuns că bărbaţii nu bagă în seamă ce le spun femeile, nu, când vigoarea *lor* îi părăseşte.

Eu m-am lamentat că aspectul meu nu e potrivit ca să-l facă să uite sau să îl părăsească puterile.

Ai fi surprinsă, mi-a spus ea şi a zâmbit cu superioritate. Chiar aş fi.

Capitolul 28

Până când au ajuns în Georgia, Jessica îşi schimbase corsetul cu un jupon şi rochiile ei

moderne de zi cu mâneci căptuşite şi fuste ample, conice, cu nişte rochii mai simple, din bumbac. Nu se deosebea acum de femeile de rând, chiar dacă nu intra în cârdăşie cu ele. Importanţa păstrării stilului de vestimentaţie „empire”, atât de avantajos pentru corpul ei, singura ei calitate, i se părea ridicolă atunci când încerca să meargă pe lângă o căruţă afundată în noroi, prin ploaia care cădea neîncetat, ca să mai uşureze încărcătura sau să rămână pe locul ei când parcurgeau un drum accidentat ori treceau prin păduri, peste râuri şi mlaştini. Borul larg al bonetei din stambă, pe care o cumpărase dintr-un magazin universal într-un orăşel, înainte de a părăsi Carolina de Sud, îi acoperea faţa pistruiată, iar Silas o surprinsese cu o pereche de cizme zdravene, pentru muncă, de femeie, pe care le văzuse în vitrina unui magazin.

— Sper că nu-ţi sunt prea mari, îi spusese el. Ai nişte picioare atât de graţioase.

Complimentul o dăduse gata pe Jessica. Nu îi fusese dat vreodată să vadă încălţăminte mai urâtă ca acele cizme, şi, într-adevăr, prea mari, dar le umplea cu ciorapi groşi, şi erau mult mai practice şi mai comode decât condurii ei delicaţi din piele de ied.

— Mulţumesc, îi spusese ea sfioasă.

El a părut mulţumit că îi făcuse fetei pe plac.

— Cu plăcere.

— Bineînţeles că ţi le voi plăti, a spus ea.

Faţa lui a arătat pe dată dezamăgire, apoi s-a

înăsprit.

— Voiam să fie un cadou din banii mei, dar, dacă preferi, poţi să consideri că le-a cumpărat tatăl tău, care a plătit deja pentru ele.

A vorbit pe un ton tăios şi s-a îndepărtat înainte de a o vedea muşcându-şi limba cu reproş.

De ce, se întrebase Jessica, continua să trântească uşi în faţa bărbatului care părea că vrea să le deschidă? îi era oare teamă că el avea să ghicească adevăratele ei sentimente faţă de el, oricare ar fi fost acestea? Avea să vină ziua când nu avea să se mai deranjeze, iar ea nu-l putea învinovăţi. Într-adevăr, după cum a notat în jurnalul ei, o săptămână mai târziu, acest schimb de cuvinte a reprezentat ultima lui încercare de a-i câştiga prietenia, dar de atunci zilele lui fuseseră mult prea aglomerate şi prea pline de teamă ca să mai facă vreo încercare. Ultima lor întâlnire avusese loc în ajunul zilei în care au ajuns la ei veştile îngrozitoare.

7 aprilie 1836

Vai, vai, se zvoneşte că populaţia indienilor Creek ar putea porni la război împotriva albilor pentru furtul fraudulos al pământurilor pe care le deţineau, şi ni s-a spus că trebuie să fim constant în alertă din pricina atacurilor cât traversăm Georgia şi Alabama. La ce se aşteptau albii cei hrăpăreţi când au dat năvală peste terenurile de vânătoare şi peste fermele indienilor, scoţându-i

cu sila din căminele lor şi deposedându-i de drepturile asupra pământurilor? Apelul către guvernul nostru să oprească jaful a fost zadarnic. Guvernul Statelor Unite a încălcat fiecare tratat semnat cu indienii creek, care le garanta acestora protecţie împotriva încălcării teritoriilor lor, iar acum indienii au ajuns la capătul răbdării.

Sunt îngrijorată de bombănelile (mai cu seamă din partea stăpânilor de sclavi, desigur) care s-au iscat împotriva lui Tomahawk Lacy, credinciosul cercetaş Creek al lui Jeremy, care a fost însărcinat să plece în recunoaştere înainte pentru a identifica pericolele şi rutele mai sigure. Talentele de călăuză ale lui Tomahawk au fost nepreţuite pentru reuşita de până acum a convoiului, iar acum nerecunoscătorii se întreabă dacă rapoartele lui pot fi crezute când se va întoarce din misiunea de explorare. Se tem să nu fie sfâşiat între loialitatea faţă de Jeremy şi credinţa faţă de propriul neam. Îmi place atât de mult de Tomahawk. Închide ochii când vorbeşte cu tine, de parcă s-ar concentra ca fiecare cuvânt să fie perfect. Ar trebui să fie o trăsătură enervantă a expresiei lui, dar nu este. Cumva, obiceiul acesta al lui te face să crezi tot ce îţi spune.

Clevetitorii nu îşi exprimă grijile direct lui Silas sau lui Jeremy. Vorbesc pe la colţuri când ştiu că eu îi pot auzi, cu intenţia să i le transmit lui Silas, ceea ce am şi făcut, iar el, la rândul lui, să-l informeze şi pe Jeremy. Am observat că bărbaţii

din convoi, inclusiv cei mai ţâfnoşi, se feresc de Silas şi de Jeremy ca dracu' de tămâie. Soţul meu şi Jeremy s-au dovedit nişte conducători de convoi extraordinari, şi s-au făcut clar înţeleşi că cei care nu sunt mulţumiţi de conducerea lor sunt liberi să se retragă din convoi şi să-şi vadă de drum spre Texas pe cont propriu.

Până acum, n-a făcut-o nimeni.

Posibilitatea aproape certă a unui atac al indienilor a făcut necesară oprirea convoiului pentru o zi, astfel încât toată lumea – bărbaţi, femei, copii – să poată învăţa şi exersa tehnicile de apărare şi protecţie. Conducătorii convoiului şi Tomahawk au oferit mulţimii informaţii despre ceea ce îi aştepta în cazul unui atac, precum şi instruire şi demonstraţii de tehnici de a rămâne în viaţă şi de a-şi proteja proprietatea şi animalele. Pentru sesiunile practice, a fost nevoie ca membrii convoiului să fie împărţiţi în grupuri de câte opt, fiecare membru al familiei primind sarcini precise pentru a-i ajuta pe ceilalţi din secţiunea lui.

— Uniţi, vom rezista, dezbinaţi, ne vom prăbuşi, a citat Jeremy. În cazul unui atac al indienilor, nu este fiecare pentru sine. Fiecare îi asigură spatele celui de lângă el.

Conduşi de cei mai antrenaţi dintre ei, oamenii au fost apoi dispersaţi ca să repete ceea ce învăţaseră. Tippy, Jasper, Joshua, Jeremiah şi Maddie aveau să fie trimişi în grupul lui

Tomahawk. Jessica stătea lângă căruţă, aşteptând să-i fie şi ei desemnat un grup. Începuse să-şi piardă răbdarea, când Silas s-a smuls în sfârşit de la munca lui de supraveghere. Inima i-a tresăltat când a văzut silueta înaltă, zveltă păşind înspre ea, o reacţie pe care şi-a ascuns-o împietrindu-şi chipul.

— Începeam să cred că am fost uitată, domnule Toliver, a spus ea pe un ton rece. În ce grup voi fi trimisă?

— În grupul meu, domnişoară Wyndham. Silas ţinea în mână o puşcă cu ţeavă lungă. Ştii să tragi cu asta?

Ea l-a privit imperturbabilă.

— Ştiu să trag… cu pistolul. M-au învăţat înainte să plecăm din Carolina de Sud.

— Dar cu flinta?

— N-am ţinut aşa ceva în mână în viaţa mea.

— Atunci lasă-te în jos şi întinde-te pe burtă, chiar aici, lângă roata căruţei.

— Pentru ce?

— Am să te învăţ să tragi cu ea.

— O, credeam că sarcina mea va fi să am grijă să fie puştile încărcate.

— Şi asta, domnişoară Wyndham, dar toate femeile trebuie să ştie să ţintească, să încarce şi să tragă cu arma în cazul unui atac al indienilor. Ţine-ţi pistolul la îndemână, dar acesta e inutil dacă adversarul nu e în raza lui de acţiune. Nu vom irosi muniţia astăzi, dar poţi să exersezi

ţintitul şi trasul, şi am să-ţi arăt şi cum se încarcă arma. Acum, te rog. Culcă-te la pământ.

Jessica s-a supus şi i s-a tăiat răsuflarea când Silas s-a întins lângă ea şi a întins o mână peste ea ca să-i potrivească arma la umăr. S-a silit să ignore apăsarea trupului şi apropierea capului său, în timp ce el o avertiza încet şi cu răbdare cu privire la reculul armei şi îi şoptea instrucţiuni la ureche.

— Ţine arma drept şi ţinteşte spre burta calului. Când se prăbuşeşte calul, cade şi indianul. S-ar putea să nu ai timp să reîncarci. Când indianul se apropie destul de mult, îţi poţi folosi pistolul.

Jessica asculta îngrozită. Să împuşte o fiinţă umană, un cal nevinovat?

— Asta-i tot. Bun. Acum încearcă din nou, a spus Silas, aproape de ea, în timp ce a ţintit şi a tras spre o ţintă imaginară.

Când a fost în sfârşit mulţumit, Silas i-a arătat cum să introducă un cartuş plin cu praf de puşcă şi o bilă de plumb pe ţeava puştii. Au stat cu genunchii lipiţi şi cu capetele apropiate aplecate deasupra puştii. Jessica era extrem de conştientă de apropierea lui şi spera că, în felul lui bărbătesc, nu simţea cum pe ea o părăseau puterile.

— În regulă, a spus el, prea repede, şi s-a ridicat cu greutate în picioare. Ajunge pentru azi. S-a aplecat să-i întindă o mână, iar ea i-a remarcat privirea aţintită asupra părului ei care îi flutura

liber pe umeri. Nu purta boneta, pentru că ziua era caldă şi înnorată. Îţi sugerez ca, în cazul unui atac, să-ţi acoperi părul complet, i-a spus el. Roşcatele albe sunt la mare preţ printre războinicii şi căpeteniile indiene – nu că le-ar şi trata astfel.

Jessica s-a apucat îngrozită cu mâinile de cap.

— Crezi că... ar trebui să pun să mi-l tundă? a întrebat ea cu durere în glas.

El părea să regrete la fel de mult.

— Ar fi mare păcat. Nu, hai să vedem cum se desfăşoară evenimentele înainte de a lua o măsură atât de drastică. Îţi las puşca. Mai exersează ţinta, dar lasă ţeava goală. Vom avea nevoie de toată muniţia, dacă lucrurile se înrăutăţesc. Să sperăm că nu va fi cazul.

— Da, să sperăm, a spus Jessica. Mulţumesc pentru instrucţie, domnule Toliver. Îmi dau seama că e în avantajul dumitale să rămân în siguranţă, dar... apreciez lecţia pentru binele meu.

— Instrucţia pentru propria siguranţă e în avantajul tuturor, domnişoară Wyndham, a spus Silas şi s-a îndepărtat.

Replica aceasta de la plecare a fost ultimul lucru oarecum important pe care el a trebuit să i-l spună în următoarele săptămâni lungi, pline de nelinişte. Îi simţea ochii veghind asupra ei cât au străbătut Georgia şi Alabama şi au intrat în Louisiana, fără vreo neplăcere din partea indienilor Cherokee, care le declaraseră, într-

adevăr, război albilor, dar păstra distanţa, şi Jessica putea doar să-şi închipuie uşurarea lui când avea să se descotorosească de ea în New Orleans, peste două săptămâni.

Capitolul 29

Silas şi-a lăsat registrul deoparte. Abia dacă avusese o clipă de răgaz să înregistreze dovezile de plată ale călătoriei de când porniseră la drum. Îi plăcea să îşi efectueze calculele în intimitatea căruţei lui, când totul era cufundat în linişte, noaptea, dar nu se aşeza bine lângă registrul contabil, că vreo persoană care avea nevoie de ajutorul lui îi făcea semn prin pânza căruţei lui. Şi-a turnat o măsură de coniac într-un pahar şi s-a rezemat ca să-l savureze cu un sentiment de satisfacţie. Până în acel moment, costurile călătoriei se încadraseră în buget, fără sacrificarea unor provizii şi materiale necesare. Trecuseră de teritoriul indienilor Creek, dar nu regreta cheltuiala făcută cu muniţia suplimentară şi pripoane care să ţină animalele legate, la adăpost de hoţi, în cazul unui atac al indienilor. Mai târziu, în Texas, aveau să apară numeroase ocazii să se bucure de achiziţiile făcute. Economiile din contul lui, care constau din banii pentru căruţele incendiate, fuseseră cheltuite cu băgare de seamă. Carson Wyndham nu trebuia să ştie de surplus sau de alţi bani economisiţi din

următoarele plăţi făcute către el. Dacă Silas trebuia să aducă din condei dovezile de plată ca să corespundă cu cheltuielile care trebuiau acoperite din plăţile din partea socrului său, avea să o facă. Silas nu considera aceste ajustări drept înşelătorie. Economia lui avea să fie în avantajul lui Carson, pentru că ginerele lui intenţiona să-i returneze fiecare leţcaie pe care bărbatul o acceptase ca să-i fie luată fiica de pe cap.

Silas nu ştia cum avea să facă asta, dar avea să înceapă prin a-şi vinde căruţa cu coviltir la New Orleans, continuându-şi călătoria în cea a lui Jeremy, şi îşi făcuse deja în minte planuri despre felul în care ar putea tăia din cheltuieli pe ici, pe colo, păstrându-şi economiile în timp ce se va fi folosit de fondurile lui Carson ca să pună pe picioare plantaţia Somerset. Conacul putea să aştepte până când era în stare să plătească pentru construcţia lui din banii lui, dar nu avea să sacrifice pământul şi dezvoltarea acestuia de dragul Jessicăi, a mândriei lui sau din cine ştie ce altă cauză, precum avertizarea mamei sale, de care nu reuşise încă să scape pe deplin. *Dacă mergi mai departe cu căsătoria asta din motivul pentru care ai contractat-o, blestemul se va abate asupra pământului tău în Texas.*

Prostii! Nu există niciun blestem, dar, dacă ar exista, l-ar putea înlătura, redându-i libertatea Jessicăi. Avea să pună deoparte o parte din profitul din bumbac ca să-l adauge la teşchereaua

care devenea tot mai grasă; ba chiar avea să cumpere mai puţini sclavi şi mai puţin pământ decât avea de gând iniţial, până în ziua (el spera că în cinci ani) în care avea să scrie un cec pe numele detestabilului său „binefăcător”, pentru a acoperi toate lucrurile pentru care Silas îşi vânduse sufletul – inclusiv fiica acestuia. Jessica avea să fie liberă şi încă tânără. Se putea muta în Nord ca să locuiască împreună cu mătuşa ei şi să se bucure de înclinaţiile ei aboliţioniste după pofta inimii, iar tatăl ei nu avea ce să comenteze în privinţa aceasta. Măcar atât putea Silas să facă pentru ea.

Desigur, toate aceste planuri depindeau de sosirea lui în Texas în siguranţă şi de punerea pe picioare a plantaţiei.

Odată eliberată, Jessica putea chiar să se gândească să se mărite cu Jeremy. Era clar că el o admira foarte mult.

— N-am auzit niciun scâncet, nicio smiorcăială, nicio nemulţumire din partea ei, Silas, îi spusese el de curând.

— Ai fi avut mai multe şanse decât mine să auzi, Jeremy, comentase Silas.

— Numai pentru că tu nu profiţi de oportunitatea de a sta lângă ea. Jessica nu are ochi decât pentru tine, Silas. Dacă ţi-ai arunca din când în când ochii la ea, ai vedea şi singur.

— Aş face-o, dar mă tem că m-ar scuipa în ochi, i-o întorsese Silas sec.

Ochi numai pentru el? Jeremy îşi pierdea talentul de a-i citi pe ceilalţi, dacă se gândea că micuţa abolиţionistă, rece precum o stâncă, simţea orice altceva în afară de ură faţă de el.

— Ţine un jurnal, să ştii, i-a spus Jeremy. Femeile mărturisesc totul în jurnalul lor. De ce nu arunci o privire, ca să te luminezi?

— Pentru că mă tem de ce-aş putea citi acolo.

— Citeşte-i jurnalul, Silas.

Dar, cu toată indiferenţa rece a Jessicăi, Silas a ajuns să o admire. Soţia lui voia să-şi facă datoria în convoi şi găsea metode în acest sens. Seara, îi distra pe copii citindu-le din cartea cu poveşti a fiului lui. La început, numai Joshua se cuibărea lângă ea la foc, apoi, treptat, cercului lor s-au alăturat şi alţi copii. Evident, Jessica avea să-i dea emoţii teribile când le-a făcut semn copiilor sclavilor să se apropie şi ei. Au existat, evident, nemulţumiri.

— Trebuie să-i spui soţiei tale că lecturile sunt doar pentru copiii albilor, s-a răţoit la Silas o femeie, soţia unui plantator.

— Am o idee mai bună. De ce nu-i spui chiar *dumneata*?

Nimeni nu a îndrăznit să o abordeze pe tânăra sigură pe sine, cu aer de stăpână în lumina focului de tabără, aşa că adunările mixte au continuat.

Văzând-o pe Jessica scriind în jurnalul ei de călătorie – sau intim –, pe bancheta căruţei sale, cei fără carte au venit cu jalba-n proţap la ea ca să

le compună scrisori pe care să le trimită acasă; erau zile, uneori chiar şi nopţi, când Silas o vedea, cu vreun petent umil lângă ea, aplecată peste tăbliţa ei de scris pentru a aşterne pe hârtie cuvintele dictate. Ca să-i aducă alinare vreunui copil bolnav, îşi împărţea raţia de acadele şi floricele de porumb, nuci şi fructe uscate, pe care mama ei insistase să le ia cu ea, şi Silas a auzit-o odată pe Jessica spunându-i lui Tippy: „Hai să nu mâncăm dulciurile din desaga asta. Să le păstrăm pentru copii”.

Primăvara a sosit când convoiul a intrat pe teritoriul indienilor Creek şi, ca să mai reducă din tensiunea din tabără, Jessica i-a cerut lui Tippy să le arate tinerelor fete cum să împletească uimitoare coroniţe de flori din glicină mov, arborele lui Iuda şi sângeri albi, care se găseau din belşug în pădure. La fel, fără a se gândi la sine şi fără urmă de ezitare, soţia lui oferea materialul fin al rochiilor sale elegante pentru bandaje când membrii convoiului sufereau accidente. A sosit şi ziua inevitabilă când Silas i-a spus că trebuie să lase pe marginea drumului unul dintre cuferele cu haine.

— Nu contează, i-a răspuns ea. E aproape gol.

Soţia lui părea să întâmpine fiecare pericol, lipsă şi disconfort cu dârzenie şi hotărâre, amintindu-i lui Silas de Lettie, dar felul ei de a se purta cu fiul lui i-a câştigat cea mai mare apreciere. Joshua o considera partenera lui de

joacă, şi Silas nu putea să nu observe mândria cu care umbla el prin tabără, ţinând-o posesiv de mână, ca şi cum voia să le spună celorlalţi copii că toţi contează pentru ea, dar nu la fel de mult ca el. Jessica îi alina dorul de casă şi de Lettie, îi liniştea temerile şi îl ferea de pericole, dar niciodată cu autoritatea unei mame vitrege. Se purta cu el ca o prietenă. Când Silas a prevenit-o să nu-şi impună vederile abolţioniste asupra fiului lui, ea i-a răspuns: „Pot să promit că nu va auzi niciun cuvânt din partea mea pe această temă, domnule Toliver, dar nu pot să promit că nu va avea în faţă exemplul meu”.

Aşa că, în timp ce Silas vedea cum prietenia dintre fiul lui şi mama lui vitregă devine tot mai strânsă, distanţa între el şi Jessica se mărea, şi, după două luni, a ajuns să-şi dea seama că tânăra remarcabilă, care-i era soţie numai în baza unei semnături pe un certificat de căsătorie, nu voia să aibă de-a face cu el. Treptat, şi-a făcut planul să-i plătească în întregime datoria lui Carson Wyndham şi să o elibereze. Semnase un contract cu omul şi avea să-l onoreze, dar nu şi termenii acestuia. Dacă îi returna lui Carson tot ce îi datora, Jessica nu mai era silită să rămână măritată cu el. Avea să fie liberă să-şi vadă de viaţă, să trăiască după placul inimii, departe de autoritatea tatălui ei.

Dorea să fumeze înainte de a retrage la culcare. Acum, aflaţi pe teritoriu ostil, dormea în

căruţă cu Joshua lângă el. Atent să nu-l deranjeze pe băieţelul adormit, s-a lăsat uşor la pământ să-şi aprindă o ţigară de foi de la focul de tabără, când a văzut cu coada ochiului o siluetă fantomatică plutind în direcţia pârâului. Era o femeie îmbrăcată într-o rochie fluturândă, purtând ceva alb aruncat peste umeri, iar Silas a recunoscut cascada de păr roşcat căzându-i pe spate. *Jessica!* Pentru numele lui Dumnezeu, doar i se spusese să rămână în perimetrul luminat de foc al taberei pe timpul nopţii! Fir-ar să fie de neastâmpărată mică şi căpoasă! Nu ştia că sunt animale de pradă în jur, şerpi, iederă otrăvitoare? Erau oameni de strajă poziţionaţi în jurul taberei, dar Silas şi-a băgat ţigara în buzunar, şi-a scos repede pistolul şi a plecat după ea.

Avea un avans bunicel, dar mergea cu băgare de seamă, flacăra lumânării luminându-i drumul, deşi nu era chiar necesară datorită razelor lunii. Încotro se ducea oare şi de ce? Se îndrepta spre pârâu şi părea să ştie drumul. Silas o văzuse studiind zona când convoiul se oprise, în după-amiaza aceea. A văzut silueta dispărând într-un tufăriş şi a grăbit pasul; nu voia să o strige de teamă să nu atragă atenţia vreunei santinele care ar putea să tragă mai întâi şi apoi să investigheze. A ajuns-o la malul pârâului şi s-a oprit când şi-a dat seama de intenţiile ei. Era cu spatele la el şi, înainte de a-şi putea semnala prezenţa, veşmântul – un halat – i-a alunecat de pe umeri, căzându-i la

picioare. Goală, l-a luat şi l-a aşezat pe o piatră, alături de prosopul pe care-l adusese cu ea, apoi a suflat în lumânare. Apoi, fără a atrage în vreun fel atenţia asupra ei, a intrat în apă.

Silas, încremenit de frumuseţea trupului ei în lumina argintie a lunii şi îngrozit de pericolele care pândeau în pârâu, s-a răsucit, auzind un sunet în spatele lui. Unul dintre oamenii de pază venise să facă investigaţii.

— A, dumneavoastră eraţi, domnule Toliver. S-a întâmplat ceva? Mi s-a părut că aud zgomote.

— Eu eram, Johnson. Nu puteam să dorm. M-am gândit să mai scap de cârceii de la statul în şa. Poţi să te întorci la postul tău.

— Frumoasă noapte.

— Da, aşa e.

— Ei, plimbare plăcută!

— Noapte bună, Johnson!

Discuţia lor a ajuns cu siguranţă până la urechile Jessicăi. Când a ajuns lângă mal, Silas a găsit la suprafaţa apei doar părul ei roşu întins în evantai.

— *Jessica,* a şuierat el. Nu îndrăznea să ridice vocea, de teamă să nu atragă din nou atenţia santinelei. *Ieşi de-acolo până nu te muşcă vreun şarpe.*

Capul ud al Jessicăi a ieşit la suprafaţă.

— Pleacă de-aici, a spus ea, scuipând apă şi făcând eforturi cu braţele-i argintii să se menţină la suprafaţă. Sunt… sunt dezbrăcată.

— Nu-mi pasă dacă eşti dezbrăcată sau nu, a şoptit el cu voce aspră. *Ieşi de-acolo!* înfuriat de neghiobia fetei, a luat halatul şi prosopul şi le-a ţinut la spate. Mă întorc şi îţi dau cinci secunde să ieşi de-acolo înainte să intru eu ca să te scot. Ne-am înţeles?

Ea nu i-a răspuns, dar imediat s-a auzit un lipăit în apă şi, după câteva secunde, lucrurile i-au fost smulse din mână. Îi putea auzi răsuflarea întretăiată şi revoltată în timp ce se înfăşură în grabă în halat.

— Am vrut doar să fac o baie, pentru numele lui Dumnezeu! a spus Jessica. A trecut atât timp de când n-am mai făcut una aşa cum trebuie, iar azi a fost atât de cald şi umed. E normal să fie atât de cald în mai în Louisiana?

Silas s-a întors spre ea. Din părul ei lung şiroia apa, şi halatul i se lipise de trupul ud, scoţându-i în evidenţă sânii plini şi talia subţire. A simţit un fior involuntar de dorinţă.

— Ai idee câte creaturi otrăvitoare sunt în apa aia – pe mal, în pădure? Niciodată, dar *niciodată* să nu-mi mai încâlci ordinele privind siguranţa ta, mă auzi?

Jessica şi-a înfăşurat părul în prosop.

— Iertare că nu m-am gândit la investiţia dumitale, domnule Toliver, dar, pentru binele meu, îmi dau seama că a fost o prostie să-mi asum asemenea riscuri pentru o baie. Pârâul părea calm şi cristalin în după-amiaza asta, prea îmbietor ca

să-i rezist, dar aveţi cuvântul meu că nu voi mai face asemenea acte necugetate.

— Asta crezi tu – că mă gândesc la *investiţia* mea?

A făcut un pas către ea. Ochii fetei s-au mărit, şi gura i s-a întredeschis în semn de uluire. Părea o nimfa a apelor nubilă smulsă din habitatul ei de un monstru feroce al pământului. S-a tras înapoi.

— Păi şi ce, nu vă gândiţi, domnule Toliver?

Voia să o zgâlţâie, să o sărute. A dat să-i explice, apoi a renunţat numaidecât.

— Credeţi orice vă face plăcere, domnişoară Wyndham, a spus el. Acum, haideţi înapoi în tabără până nu ne împuşcă pe amândoi careva.

Capitolul 30

10 mai 1836

Nu-mi pasă. Aceasta a fost reacţia lui în faţa goliciunii mele. Oare eram deja în apă când a apărut? Nici nu pot exprima în cuvinte ce am simţit când am ridicat privirea şi l-am văzut pe Silas stând pe malul pârâului, atât de frumos în lumina lunii, cu faţa împietrită de furie. Am simţit din nou… în felul acela stupid şi, preţ de o secundă, am sperat că avea să intre în apă după mine. Cum pot fi blestemată cu asemenea dorinţe carnale pentru un bărbat care nu le-ar simţi niciodată pentru mine? Nu doar că nici nu mă

compar cu femeia superbă de care e încă îndrăgostit, dar nici nu l-aş putea atrage în vreun fel prin atitudinea mea distantă şi ostilă.

Cum ar putea oare un bărbat să simtă chiar şi cea mai mică dorinţă pentru o femeie care i-a declarat că mai degrabă s-ar culca cu un măgar decât cu el?

Proprietarii de sclavi încă îmi repugnă, dar nici Silas, nici Jeremy nu sunt exponenţi reprezentativi ai acestui soi de indivizi. Dacă omul alb trebuie neapărat să-l ţină în sclavie pe cel negru, atunci mă rog la Dumnezeu să nu existe decât oameni albi miloşi ca ei. Sunt atenţi la nevoile sclavilor pe care îi deţin şi la confortul acestora şi sunt singurii stăpâni din convoi care oferă corturi pe timpul nopţii pentru proprietăţile lor. Am recunoscut câteva familii de negri din şeptelul tatălui meu, pe care i-a trimis cu noi ca parte a înţelegerii lui cu Silas. Pe aceştia, pentru că nu-i cunoaşte, îi pune în lanţuri noaptea, dar pe sclavii de la Queenscrown, nu, şi le permite copiilor negri cu băşici la picioare să călătorească în căruţa lui în timpul zilei. Asta spune multe despre bărbatul cu care m-am căsătorit, un oarecare pretext pentru a-mi schimba sentimentele faţă de el.

Ne-am întors în tabără în tăcere. El a mers în urma mea, ca şi cum era hotărât să aibă grijă să nu mă abat de la cărare nici cât să arunc o privire. M-a condus până la căruţa mea, unde mi-a spus

înţepat:

— Noapte bună, domnişoară Wyndham! încercaţi să vă feriţi de necazuri până dimineaţă, dacă se poate.

— Cu siguranţă se poate, domnule Toliver, vă asigur, a venit replica mea.

Cu un oftat ce sugera ceva de genul „ţi-am spus eu”, din pricina purtării mele (încercase să mă convingă să renunţ la planul meu de a mă scălda în pârâu), Tippy s-a culcat la loc, dar eu am rămas trează, urmărindu-l pe Silas printr-o mică deschizătură în spatele coviltirului, aranjând plasa de ţânţari a lui Joshua, apoi coborând din căruţă să fumeze o ţigară de foi lângă foc şi să bea un pahar de coniac. Îmi doream să mă duc la el, să-l întreb ce a vrut să spună cu acel răspuns, atât de plin de neîncredere, la rugămintea mea sarcastică de a mă ierta că nu i-am luat în considerare investiţia.

„Asta crezi tu – că mă gândesc la *investiţia* mea?” aproape că a ţipat la mine. A făcut în aşa fel încât să mi se pară absurd să cred că se gândea la „investiţia lui” când a venit după mine, dar ce alt motiv ar avea să-l preocupe binele meu? încă mai simt căldura flăcăruii care-mi pâlpâie în inimă, dar, normal, replica mea arogantă, „păi şi ce, nu vă gândiţi?”, i-a spulberat dorinţa de a-mi da explicaţii. „Credeţi orice vă face plăcere, domnişoară Wyndham”, acesta a fost răspunsul lui.

Ei bine, domnule Toliver, am un răspuns la asta. Îmi face plăcere să cred că nu mă consideri atât de urâtă încât să nu râvneşti deloc la mine. Îmi face plăcere să cred că poţi să vezi dincolo de atitudinea mea respingătoare, un simplu scut în spatele căruia să-mi ascund sentimentele reale pentru tine, care devin din ce în ce mai puternice. Sunt destul de sigură că m-ai respinge cu amabilitate dacă ai descoperi adevărul, dar, ca să-mi salvez demnitatea, nu am de gând să-ţi ofer această şansă. Măcar de-ai fi avut ceva din abilităţile lui Jeremy de a desluşi adevăratele motive şi sentimente ale oamenilor, dar e evident că eşti opac ca o buturugă.

Iată! Cred că am exprimat destul de clar ceea ce îmi face plăcere să cred, domnule Toliver. Într-o săptămână, când mă vei instala în New Orleans, fără îndoială că îţi va face plăcere să crezi că nu va trebui să te gândeşti la mine pentru multă vreme.

Capitolul 31

Convoiul se afla la mai puţin de zece kilometri de New Orleans când un şoim şuierător, apărut de nicăieri, s-a îndreptat în picaj spre capul primului cal din atelajul Jessicăi. Căruţa s-a înclinat şi a ieşit din rând, Jasper nefiind capabil să strunească cele patru animale. Jessica a fost azvârlită de pe banchetă. Tocmai din capul convoiului, Silas a

auzit ţipătul ascuţit al lui Joshua: *Jessica!* întorcându-şi calul, Silas a galopat până la căruţa ei, în care se afla şi Joshua, şi a văzut-o pe Jessica zăcând nemişcată la pământ. A prins hăţurile primului cal şi a stăpânit atelajul, apoi a sărit de pe calul lui şi a alergat spre Jessica. Tippy a scos capul din spatele căruţei, iar Jasper şi Joshua au sărit de pe banchetă, punându-se amândoi pe plâns.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, domnu' Silas, îngăima Jasper.

— Stai lângă cai, i-a ordonat Silas, şi ţine-l şi pe Joshua cu tine.

— Tati, tati, fă-o bine pe Jessica, suspina Joshua.

— O voi face, fiule, i-a răspuns Silas. Du-te cu Jasper acum.

Jessica zăcea fără suflare pe o parte, cu ochii închişi, boneta strâmbă şi rochia din stambă adunată deasupra genunchilor. Silas a întors-o pe spate şi a zărit sânge curgându-i dintr-o rană adâncă de pe frunte, cauzată de impactul cu un pietroi mare şi ascuţit. L-au trecut flori reci pe şira spinării. Respira, dar rana necesita sutură sau cauterizare pentru prevenirea infecţiei, ba chiar a unei posibile cangrene. Tippy a alergat lângă el.

— Avem nevoie de prosoape, Tippy.

— Imediat, domnu' Silas.

Simţind că-i cedează inima, Silas a scos boneta Jessicăi ca să o apese pe rană şi i-a tras

poalele rochiei în jos. Doamne, Dumnezeule! Ce caută fata asta aici, într-un convoi, îmbrăcată în stambă decolorată şi cu cizme pline de noroi? Ce-a fost în mintea tatălui ei să o supună la aşa ceva? Cum de i-a trecut prin cap *lui* să accepte? Jessica a deschis ochii.

— Nu te mişca, i-a spus el încet.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai fost aruncată de pe banchetă.

Tippy s-a lăsat în jos lângă el cu un braţ de prosoape, iar în ochii ei imenşi se citea disperarea.

— Vai, Jessica! a suspinat ea.

— Sunt bine, Tippy.

— Hai să ne asigurăm de asta, a spus Silas. Îl auzea pe Joshua plângând în spatele căruţei. Tippy, am eu grijă de domnişoara Jessica. Du-te şi stai cu fiul meu.

— O, vă rog, lăsaţi-mă să stau cu ea, domnu' Silas!

Jessica a luat-o de mână şi i-a strâns-o uşor.

— Fă cum îţi spune dumnealui, Tippy. Joshua are nevoie de tine.

Silas a aplicat presiune cu un prosop ca să oprească sângerarea, în timp ce-i examina umerii şi braţele în căutarea vreunor fracturi. A apăsat-o pe genunchi şi pe glezne.

— Simţi că ţi-ai rupt ceva?

— Nu. Doar mi-e greaţă şi mă doare capul.

— Ai rămas fără suflare şi ai o tăietură adâncă pe frunte, încearcă să-ţi mişti braţele şi picioarele.

Ascultătoare, Jessica a întins mai întâi un picior, apoi pe celălalt. Şi-a legănat braţele.

— Vezi? Sunt bine, a spus ea fără vlagă.

Dar Silas se îndoia de asta.

Jeremy apăruse cu bandaje şi alifii, iar căruţaşul atelajului din spatele Jessicăi adusese o găleată cu apă din butoiul în care se colecta apa de ploaie, agăţat în spate.

Silas a auzit-o pe Tippy alinându-l pe Joshua în timp ce el şi Jeremy îngrijeau rana Jessicăi. Ea zăcea palidă şi apatică în timp ce ei discutau ce să facă. După ce au curăţat sângele, tăietura nu mai părea atât de gravă pe cât se temuseră. Nu îi ieşise niciun os, dar trebuiau să se ocupe imediat de rană ca să prevină infecţia. Să o ducă pe Jessica cu căruţa la un doctor din New Orleans sau să aducă doctorul acolo? Au convenit că o călătorie hurducăită cu căruţa nu avea să-i facă bine şi că ar pierde mult timp încercând să găsească un doctor în oraşul necunoscut.

— Eu zic să-l lăsăm pe Tomahawk să o vadă, a spus Jeremy. Oamenii lui tratează asemenea răni de sute de ani.

Indianul Creek era deja în apropiere, cu figura lui, de obicei impasibilă, plină de îngrijorare. Atenţia şi amabilitatea Jessicăi îi câştigaseră devotamentul.

— Frunze de aloe, a strigat el. Creşte pe-aici.

— Vezi ce poţi să faci, a strigat Jeremy la el, dar cercetaşul dispăruse deja în pădure.

Convoiul se oprise, şi vestea accidentului Jessicăi ajunsese la urechile tuturor. Generozitatea şi felul ei de a se purta cu copiii mai încălziseră câteva inimi îngheţate, iar oamenii au coborât din căruţe ca să privească îngrijoraţi în direcţia accidentului, dar ştiau deja, din numeroasele probleme de acest fel, întâmpinate în timpul călătoriei, că era mai bine să nu stea în cale şi să rămână lângă familiile şi animalele lor.

Tomahawk Lacy a apărut cu o plantă ţepoasă, cu frunze de un verde-închis. Silas şi Jeremy s-au dat la o parte să-l lase să îngenuncheze lângă Jessica. Ea fusese când conştientă, când inconştientă, dar s-a trezit când indianul i-a desprins bandajul.

— Vă ajut eu, domnişoară Jessica.

— Mulţumesc, domnule Lacy.

Cercetaşul a tăiat câteva frunze cu aspect de cactus, din care s-a scurs o sevă subţire, limpede şi pe care a aplicat-o pe rană.

— Tăietură de sus în jos, a spus Tomahawk, mişcându-şi mâna vertical spre Silas şi Jeremy. Nu pieziş. A tăiat aerul orizontal. Asta bun. Pielea se trage şi creşte la loc.

Jeremy a început de îndată să sfâşie prosopul. Tomahawk i-a spus:

— Rana trebuie mai întâi curăţată cu apă tulburată de foc.

— Fiartă? a întrebat Silas.

Tomahawk a încuviinţat din cap.

— Dacă nu… dacă nu…

Căuta cuvântul în engleză.

— Puroi, infecţie, a tradus Jeremy.

Cercetaşul a încuviinţat din nou din cap.

— Dacă nu infecţie, se face bine, a spus el. Şi-a trecut un deget peste tâmplă. Cicatrice, poate.

— Îţi sunt nespus de recunoscător, i-a spus Silas, sperând că pronosticul lui Tomahawk era corect şi că nu era nevoie de tratamentul uzual împotriva infecţiilor.

Numai imaginea unui fier înroşit în foc, apăsat pe rana Jessicăi, sau a unui ac cu catgut străpungându-i pielea delicată i-a provocat greaţă. A fost adusă apă fiartă, şi Tomahawk a curăţat rana, a aplicat din nou aloe proaspătă şi a legat strâns capul Jessicăi cu o fâşie de prosop ca să strângă pielea. Silas şi Jeremy discutau despre ceea ce aveau de făcut în continuare. S-a luat hotărârea ca Silas să ţină cu grijă capul Jessicăi pe umărul lui şi să o ridice spre Jeremy, urcat în căruţa Conestoga. După ce au făcut asta, Silas s-a urcat numaidecât după prietenul lui, şi împreună au aşezat-o confortabil pe Jessica pe un aşternut din paie.

— Am să stau eu cu ea, a spus Silas. Dacă face febră, cineva trebuie să plece călare după un doctor. Spune-i lui Tippy să rămână cu Joshua în căruţa mea.

— S-ar putea să te cerţi cu Tippy pe tema asta. O să vrea să stea cu stăpâna ei.

— Iar *eu* vreau să stau cu soţia mea, a răspuns Silas pe un ton care a lămurit chestiunea.

— O să am grijă de amândoi şi o să dau ordin să instalăm tabăra aici în noaptea asta, a spus Jeremy. Şi o să aduc şi nişte laudanum. Soţia ta o să aibă o durere de cap îngrozitoare.

Jessica a deschis ochii tocmai când Silas îi aranja plasa de ţânţari.

— O să trăiesc? a întrebat ea.

Lui Silas i s-a părut că întrebarea îi fusese adresată pe un ton glumeţ. S-a ghemuit şi i-a mângâiat părul pe după bandaj.

— Da, i-a spus. Capul ăla al tău e prea tare să-l răpună un pietroi.

Fetei i-a trecut un surâs peste buze.

— Din păcate pentru tine, a spus ea.

Silas a oftat, prefăcut.

— Păcat pentru pietroi.

Jeremy s-a întors cu laudanumul şi cu un fermier local, care ieşise în întâmpinarea convoiului pentru a le vinde oamenilor legume proaspete. Silas ar trebui să audă veştile, i-a spus Jeremy. Silas a spus că pot aştepta până când o determina pe Jessica să înghită o lingură din lichidul maroniu-roşiatic, incredibil de amar, folosit pentru calmarea durerilor.

Ea a gemut când el i-a ridicat capul, cu lingura poziţionată în faţa gurii ei.

— Ce-i asta?

— Ceva care o să te facă să te simţi mai bine.

Gura mare!

Ea s-a strâmbat când a înghiţit, şi Silas i-a dat repede o cană cu apă ca să înlăture gustul.

— Unde-i Tippy? l-a întrebat ea.

— Cu fiul meu.

— De ce nu eşti tu cu el?

— Pentru că sunt aici cu tine.

Pleoapele i s-au lăsat somnoroase în jos.

— Bine, a spus ea.

Fermierul le-a adus veşti care aveau să-i facă pe detractorii lui Tomahawk Lacy să roşească de ruşine începând din ziua aceea ori de câte ori se gândeau la el. Când emigranţii traversaseră Georgia şi Alabama, spre nemulţumirea multora, cercetaşul îndepărtase convoiul de cele câteva oraşe şi aşezări din Nord şi îl ghidase prin păduri dese şi mlaştini, pe rute extrem de anevoioase, dar mai sigure, aproape de graniţa de sud a statelor. Unii nu au pierdut nicio ocazie să critice alegerile cercetaşului privind itinerariul. La un moment dat, un colonist a rămas fără căruţă pe o pantă abruptă şi a dat vina pe Tomahawk.

Bărbatul ar fi îndreptat o furcă din oţel spre cercetaş, dar a intervenit Jeremy, i-a smuls arma din mână şi i-a amintit scandalagiului că pierderea lui se datora doar propriei trândăvii. Ar fi trebuit să blocheze o roată ca să acţioneze drept frână, sau cel puţin să agaţe un buştean de spatele căruţei ca să o echilibreze.

La toate acestea se mai adăuga o

nemulţumire. Coloniştii aflaseră, înainte de a ieşi din Carolina de Sud, că Santa Anna nu mai reprezenta o ameninţare. Fusese capturat când armata lui Sam Houston îi învinsese pe mexicani într-un loc numit San Jacinto. Aşadar, mulţi pretindeau să afle din ce motiv erau nevoiţi să ocolească prin New Orleans şi să traverseze râul Sabine ca să ajungă în Texas.

Jeremy a reiterat ideea că oricine dorea să părăsească convoiul pentru a călători pe traseul iniţial era liber s-o facă. Câteva familii au făcut aşa. Indienii Creek nu aveau să îndrăznească să atace, au declarat ei, plus că aveau rude la Roanoke în Georgia pe care promiseseră să le viziteze în drumul lor. Silas a aflat de la fermier că, spre sfârşitul primăverii, aşezarea de la Roanoke fusese atacată şi arsă din temelii şi că majoritatea familiilor de albi fuseseră masacrate. Mai avusese loc şi o revoltă în ţinutul Chambers din Alabama, de unde mulţi din caravană speraseră să-şi refacă proviziile şi să trimită scrisori. Fără ghidarea înţeleaptă a lui Tomahawk, convoiul de la Willow Grove ar fi căzut cu siguranţă victimă revoltei indienilor Creek.

Cealaltă veste adusă de fermier era chiar mai uluitoare şi mai neliniştitoare. La începutul acelei luni, o ceată de indieni comanşi atacaseră o comunitate din estul Texasului. Arseseră de vii familii întregi în casele lor, violaseră femei, îl torturaseră şi îl uciseseră cu brutalitate pe

patriarhul clanului, John Parker, şi îi răpiseră nepoata de nouă ani, Cynthia Ann.

— Doamne sfinte! a spus Silas, imaginându-şi-l pe Joshua zbierând, cărat pe spinarea unui cal iute al unui comanş, în timp ce scalpul roşcat al Jessicăi flutura în lancea lui. Şi zona e exact cea către care ne îndreptăm noi.

— Un motiv în plus să-i laşi pe Jess şi pe Joshua la New Orleans, a spus Jeremy.

Jessica dormea când Silas s-a întors la căruţă. S-a aşezat lângă ea şi i-a verificat pulsul din când în când, i-a pus mâna pe frunte să vadă dacă are febră şi i-a urmărit tot timpul respiraţia. După o oră de concentrare intensă într-o poziţie incomodă, şi-a întins picioarele şi s-a relaxat în laterala căruţei. A auzit convoiul pregătindu-se pentru înnoptat, iar Maddie i-a adus cina. Tippy l-a adus pe Joshua, şi Silas i-a lăsat să se uite puţin la Jessica înainte de a-i trimite la culcare. S-a lăsat întunericul, şi Silas a aprins o lampă, hotărând să folosească o pernuţă cu franjuri pentru a-şi sprijini spatele. Era dintr-un set din catifea ce stătea amintire pentru luxul lăsat în urmă. A aşezat-o sub el şi a simţit ceva tare. A tras pernuţa de sub el şi a descoperit că obiectul ce-l incomoda era o carte băgată într-un capăt descusut, formând un buzunăraş. Curios, Silas a scos-o de acolo. Era volumul legat în piele roşie, în care o tot văzuse pe Jessica scriind în lungile şi plicticoasele zile ale călătoriei. L-a ţinut în mână de parcă descoperise

Sfântul Graal, amintindu-şi spusele lui Jeremy: *Ţine un jurnal, să ştii. Femeile mărturisesc totul jurnalelor lor. De ce nu arunci o privire ca să te luminezi?*

Silas s-a uitat la Jessica, iar ea dormea dusă. Avea respiraţia regulată. Pielea de deasupra bandajului era rece la atingere. A rearanjat plasa de ţânţari, s-a sprijinit de pernă şi şi-a încrucişat braţele, cartea cea roşie strălucind ca un rubin în ochii lui. Din când în când mai alunga câte un ţânţar, îşi făcea vânt şi asculta sunetele nocturne care umpleau tăcerea nopţii. Într-un târziu, nereuşind să-şi mai ţină în frâu curiozitate, aruncând încă o privire spre pleoapele închise ale soţiei sale, a întins mâna şi a luat cartea.

Capitolul 32

Silas a rămas cu gura căscată. Era într-adevăr opac ca un buştean nevăzând ceea ce Jeremy pricepuse de la bun început. Ca de obicei, atotştiutorul lui prieten avusese o intuiţie corectă în privinţa Jessicăi, dar, sinceri să fim, cum putuse el să-i ghicească el sentimentele dincolo de aparenta indiferenţă de neclintit? Silas s-a uitat la silueta adormită de sub plasa de ţânţari. Doamne sfinte, fata era îndrăgostită de el – sau credea că este! Cum dracu’ se întâmplase una ca asta? Şi el ce sentimente avea faţă de ea? Nu putea nega că ţine la ea – că o doreşte, în ultimul timp dar să o

iubească? încă o iubea pe Lettie şi, ciudat lucru, dorinţa lui pentru Jessica îl făcea să simtă şi mai acut pierderea fostei lui logodnice.

Bănuia că Jessica nu simte iubire pentru el, ci doar atracţie fizică. Era prea tânără şi neexperimentată în privinţa bărbaţilor, ca să-şi dea seama de diferenţă. Silas era conştient că aspectul lui atrăgea femeile, o moştenire de familie pe care în anii tinereţii nu-l deranja să o folosească, nepăsător, în avantajul lui când curta o femeie care-i atrăgea atenţia. Era adesea dezamăgit. Femeile trebuiau să fie interesante ca să devină şi el interesat, şi găsise puţine, dacă găsise vreuna, de genul acesta înainte de a o întâlni pe Lettie şi – trebuia să recunoască – pe Jessica Wyndham.

Silas a studiat-o cu luare aminte. Cum ar putea Jessica să creadă, chiar şi pentru o clipă, că e atât de urâtă încât să nu fie dorită? Trebuie să o scape cumva de această iluzie. Trupul ei era fermecător. Zile întregi, după episodul de la pârâu, nu fusese în stare să-şi ia mintea de la perfecţiunea lui, iar când faţa ei radia de bucurie sau de plăcere, ori când ochii ei negri se măreau de mirare sau de uimire, emana un farmec mai atrăgător decât idealul convenţional de frumuseţe. Se întreba cum de putea aprecia această distincţie la Jessica, când fusese logodit cu o femeie care era prototipul prin excelenţă al farmecului feminin.

Trebuia, de asemenea, să-i schimbe percepţia

Jessicăi cu privire la faptul că el îi purta de grijă doar ca o consecinţă rezultată din condiţia stipulată în contract, aceea că decesul ei ar anula înţelegerea încheiată cu tatăl ei. Trebuia să o convingă că, graţie datoriei lui de *soţ* şi pentru că ţinea la ea, îşi dorea sincer, din toată inima, să o ferească de accidente.

Slavă Domnului că accidentul avusese loc atât de aproape de New Orleans. Până a doua zi, dacă Jessica se simţea suficient de întremată să călătorească, avea să fie în siguranţă la hotelul Winthrop, unde putea primi îngrijirile cuvenite. Acolo ar putea să-şi facă baia zilnică. Conform programului, aveau să îşi instaleze tabăra în afara oraşului vreme de o săptămână, ca să repare echipamentele, să facă aranjamentele în privinţa transportului pe apă şi să refacă proviziile înainte de a porni spre Sabine. Silas avea la dispoziţie şapte zile în care să o vadă pe Jessica repusă pe picioare şi cazată la hotel, înainte de a o părăsi. Până când se întorcea după ea, foarte probabil pasiunea ei nebună pentru el se va fi stins.

A băgat cartea la loc în buzunarul ascuns, a pus perna de unde o luase şi a aşezat-o pe alta la fel drept reazem.

Parcă de-abia aţipise când a fost trezit de Jessie la prima rază de soare ce a pătruns printr-o fantă a coviltirului. Fata se juca cu vârful cizmei lui şi îi zâmbea din culcuşul ei.

— Bună dimineaţa! l-a salutat ea.

Silas a clipit ca să-şi alunge somnul de pe pleoape, dar a surprins privirea speriată a Jessicăi când s-a ridicat şi şi-a scos perna de la spate. Privirea ei s-a îndreptat iute spre cealaltă, care era aşezată într-un colţ.

— Bună dimineaţa! i-a răspuns el. A lăsat nepăsător perna cu franjuri lângă ea. Cum te simţi?

— Ca şi cum aş avea nevoie să beau apă şi să stau într-o casă.

El a ajutat-o să se ridice în capul oaselor, iar ea a luat pernuţa şi şi-a lipit-o de abdomen ca şi cum ar fi avut nevoie de căldura ei.

— Mă refeream la capul tău. Cum mai e?

Cu o urmă de uşurare pe chip, vădit mulţumită de senzaţia dată de pernă, Jessica a dat-o deoparte şi şi-a pipăit bandajul.

— Ca şi cum s-ar fi izbit de un pietroi, şi capul meu a câştigat bătălia.

Silas a zâmbit şi i-a întins o cană cu apă. Deci, îşi amintea că făcuseră haz de necaz.

— Ai stat aici toată noaptea? l-a întrebat ea.

— Da, toată noaptea.

În lumina care creştea, el a observat o dungă vineţie ce-i apăruse sub bandaj, de-a lungul osului frontal.

Ea s-a holbat la el pe deasupra marginii cănii.

— Ţi-era teamă să nu mor?

— Nu. Mi-era teamă că o să trăieşti şi o să fii pentru totdeauna un spin în coasta mea. Totuşi – i-

a luat cana şi i-a umplut-o din nou –, nu mă deranjează spinii. Ce-ar fi trandafirii fără ei?

Privirea ei pe deasupra cănii, în timp ce bea, a lucit cu o surprindere amuzată.

— O observaţie care te pune pe gânduri, a murmurat ea, întinzându-i cana. Îţi mulţumesc pentru… pentru vigilenţă, Silas.

— Cu plăcere, Jessica. Dintr-un impuls, neputând să reziste vulnerabilităţii de copil din ochii ei mari şi căprui, a apucat-o de bărbie. Am s-o trimit pe Tippy să te ajute, apoi trebuie să-ţi schimbăm bandajul.

Jeremy, Tippy şi Joshua aşteptau deja nerăbdători lângă căruţă când Silas a sărit jos.

— Ce face pacienta? a întrebat Jeremy.

— Pare să fie mai bine, a răspuns Silas. Are nevoie de tine, Tippy. După ce te îngrijeşti de ea, să fierbi nişte apă. Joshua, fugi şi adu-l pe Tomahawk. Vreau să-i cureţe rana.

Jeremy se uita insistent la ceva peste umărul lui Silas. Un călăreţ care galopa dinspre New Orleans îi distrăsese atenţia.

— Avem companie, a spus el.

Silas i-a urmărit privirea curioasă şi, preţ de o clipă, i s-a părut că vedea o stafie. O siluetă subţire, în costum negru, cu o pălărie cu pene, călare pe o mânză înaltă şi neagră ca abanosul venea spre tabăra lor. Călăreţul stătea cu spatele drept, dar lejer, în şa, ţinuta lui dând impresia că tot ceea ce cuprindea cu privirea era domeniul lui.

— Francez, pun pariu, a spus Silas. Mă întreb ce-o fi vrând. Te duci tu să-i ieşi în întâmpinare, Jeremy? Eu trebuie să mă relaxez puţin şi să beau o cafea.

Când Silas s-a întors, bărbatul s-a prezentat cu o plecăciune adâncă şi o fluturare dramatică a pălăriei sale ca de muşchetar, îl chema Henri DuMont. Un filfizon, se gândea Silas, dar strângerea mâinii bărbatului era fermă şi căutătura lui, directă. Venise să întrebe dacă s-ar putea alătura convoiului. Îşi dorea să ajungă în Texas – „oameni de nădejde, texanii ăştia, şi simt că aş trăi bine printre ei", a spus el.

— Mă scuzaţi, s-a amestecat Jeremy, cercetarea ţinutei elegante a francezului punând în mod evident la îndoială posibilitatea ca omul să are pământul, dar ce să faceţi acolo?

Bărbatul a fluturat o mână cu manşete din dantelă şi un inel cu sigiliu pe degetul mic.

— Să deschid un magazin universal la fel de mare ca al tatălui meu de aici, din New Orleans, pe care sper că-l veţi vizita cât staţi aici, a spus el pe un ton care sugera că nu se îndoia câtuşi de puţin cu privire la reuşita îndeplinirii ambiţiilor sale. Domnilor, cât timp aveţi de gând să faceţi tabără aici înainte de a porni mai departe?

— O săptămână, i-a răspuns Jeremy. A schimbat o privire cu Silas, care a dat aprobator din cap. Veţi avea răgazul necesar să vă pregătiţi echipamentul?

— E mai mult decât suficient, domnii mei, a răspuns Henri, evident încântat, şi s-a înclinat din nou, fluturându-şi pălăria. *Merçi.* Aveţi toată recunoştinţa mea. Pot să vă ajut cu ceva cât staţi aici? Pot să vă recomand cele mai bune locuri pentru necesităţile dumneavoastră.

— În momentul ăsta ne-ar trebui un doctor, a spus Silas. Soţia mea s-a rănit la cap.

— Doctorul Fonteneau, a sugerat imediat Henri. E cel mai bun din New Orleans. Să-l aduc acum?

— V-aş fi cât se poate de recunoscător, i-a răspuns Silas. Inelul cu sigiliu era gravat cu un blazon regal, a remarcat el. Aşadar, un aristocrat francez. Am aranjat să-i instalez astăzi pe soţia şi pe fiul meu la hotelul Winthrop, în Garden District, şi să rămână acolo până când mă întorc din Texas după ei, a explicat el, dar m-aş simţi mai bine dacă ar examina-o un medic înainte de a risca să sufere alte complicaţii din pricina rănii în timpul transportului hurducăit cu o căruţă.

— Se face, a spus Henri. Mă întorc cu doctorul Fonteneau până la ora prânzului, şi poate că dumneavoastră, domnilor, mă veţi putea sfătui în privinţa pregătirilor pe care să le fac pentru călătoria în Texas.

Bărbatul s-a ţinut de cuvânt, dar până când au ajuns Henri şi doctorul, Tomahawk curăţase rana şi aplicase un strat proaspăt de ulei de aloe, declarând că tăietura începea să se vindece. Nu se

vedea nici urmă de infecţie, şi doar o uşoară pulsaţie îi amintea de încercarea grea prin care trecuse, a spus Jessica.

După serviciile prestate de Tomahawk, Silas a ajutat-o să coboare din căruţă ca să vadă dacă era capabilă să se ţină pe picioare fără să ameţească. În umbra căruţei, gata s-o ajute dacă s-ar fi clătinat, i-a spus:

— Dacă doctorul e de acord, se pare că eşti suficient de bine să călătorim astăzi spre New Orleans.

S-a uitat la faţa ei, căutând un semn care să-i arate cum primeşte vestea că încercările călătoriei sale aproape că se sfârşiseră. N-a fost surprins să constate că a strâmbat uşor din buze înainte de a-şi curăţa de pe fustă noroiul întărit, cu o atenţie exagerată. Încă mai purta rochia din stambă din ziua precedentă.

— Nu mă îndoiesc că siguranţa lui Joshua este principala ta grijă în acest moment, ca şi a mea, desigur, dar fiului tău îi va fi dor de tatăl lui, a spus Jessica pe un ton înţepat. Şi-a exprimat dorinţa de a continua drumul spre Texas alături de tine. Trebuie să fii pregătit pentru plânsetele lui.

— Şi pentru ale tale? nu s-a putut abţine Silas.

Jessica l-a privit, aparent surprinsă că îi putea pune o asemenea întrebare.

— Eu nu plâng din pricina unor decizii în privinţa cărora nu am niciun cuvânt de spus, domnule Toliver.

— Deci, să înţeleg că decizia mea de a vă lăsa la New Orleans te dezamăgeşte şi pe tine?

Ceva în mintea lui l-a avertizat să nu mai continue discuţia înainte de a deschide o uşă pe care era prea târziu să o mai închidă, dar ceva dincolo de curiozitate nu a permis momentului şi ocaziei să treacă.

Întrebarea lui a tulburat-o, se vedea limpede, şi pentru o fată cu o limbă atât de ascuţită, părea absolut incapabilă să-i dea un răspuns. Într-un târziu, a ridicat uşor bărbia şi i-a întors privirea.

— M-am… obişnuit cu rigorile călătoriei, domnule Toliver, şi mă tem că o întrerupere lungă, petrecută într-un hotel din New Orleans, va anula progresele făcute în adaptarea mea la viaţa fără baie.

— Şi ăsta-i singurul motiv pentru care regreţi că nu mergi mai departe?

Faţa ei care roşise o dădea de gol.

— Nu-mi trece altul prin minte.

— Înţeleg.

Nu avea de gând să-i permită să-i cunoască sentimentele pe care le avea pentru el, a înţeles Silas, simţind o dorinţă puternică să o ia în braţe pentru a nu mai întâmpina rezistenţă din partea ei. În schimb, i-a pus o mână pe braţ.

— Jessica, te rog să fii convinsă că nu te las în New Orleans ca să scap de tine, ci ca să mă asigur de bunăstarea şi siguranţa ta. Moartea ta ar fi pentru mine o pierdere mult mai mare decât

termenii unui contract.

A lăsat-o vizibil şocată şi s-a dus să-i întâmpine pe Henri DuMont şi pe doctorul Fonteneau, care veneau călare pe drum. A zâmbit în sinea lui. S-o las să cugete o vreme la *această* revelaţie, s-a gândit el.

Capitolul 33

Un public îngrijorat s-a adunat să fie aproape când era rostit prognosticul doctorului. Jeremy îi alungase pe Tippy, pe Tomahawk, pe Jasper, pe căruţaşul Billy, pe Joshua, pe prietenii lui şi pe părinţii lor la o distanţă semnificativă de găleata întoarsă cu fundul în sus pe care stătea Jessica ca să fie examinată. Doctorul Fonteneau ceruse ca bandajul să fie scos afară din căruţa încinsă şi înghesuită a Jessicăi pentru a avea mai mult loc la dispoziţie şi a evita ca temperatura ridicată să provoace o nouă sângerare.

Numai Silas, cu un evantai în mână, ca să o răcorească pe Jessica şi să alunge muştele şi ţânţarii, Jeremy şi Henri DuMont, care părea deja să fi devenit unul de-al lor, erau martori la examinarea rănii de către doctorul Fonteneau. Doctorul fusese informat despre tratamentul lui Tomahawk şi despre convingerea cercetaşului că un bandaj de compresie avea să închidă rana fără a mai fi nevoie de măsuri mai drastice.

— Prietenul vostru indian a avut dreptate, a

confirmat medicul cu admiraţie şi a declarat-o pe Jessica aptă de drum, sugerând totuşi o amânare de două sau mai multe zile pentru a fi absolut siguri. Până atunci, i-a explicat el Jessicăi, pielea se va fi prins bine dacă ţineţi bandajul strâns legat. Ştiu că probabil vă simţiţi strânsă ca într-o menghină, doamnă Toliver, dar e un disconfort necesar ca să se prindă pielea sfâşiată.

— Nu simt nici pe departe la fel de mult disconfort pe cât simt nevoia să fac o baie şi să-mi schimb hainele, i-a răspuns Jessica, aruncând o privire spre poalele pline de noroi ale rochiei sale din stambă.

Se simţea şi mai neîngrijită acum, în prezenţa lui Henri DuMont, îmbrăcat elegant, fără cusur, dar omul era extrem de manierat, că, pentru nimic în lume, n-ar fi pus-o într-o situaţie stânjenitoare. Când li s-a făcut cunoştinţă, el s-a înclinat şi i-a sărutat mâna cu toată galanteria unui curtean care a cunoscut o doamnă gătită de la curtea regelui.

Francezul i-a cucerit pe loc inima, exclamând când a cunoscut-o pe Tippy:

— Ce creatură adorabilă eşti tu! Ce mai faci, copila mea, şi spune-mi, te rog, cine e răspunzător pentru excelenta croială a rochiei tale?

— Eu, domnule, a răspuns Tippy cu o reverenţă şi un zâmbet care i-a cuprins toată faţa. E drăguţ din partea dumneavoastră că aţi remarcat.

— *Drăguţ?* Şi un *ţărănoi* ar observa.

— Tippy e o adevărată magiciană a acului şi a aţei, ca să nu mai vorbesc de talentul pe care îl are în crearea şi croirea hainelor, l-a informat Jessica, impresionată că el a recunoscut, văzând rochia simplă de muselină a lui Tippy, talentul de croitoreasă de lux al fetei.

— *Serios?* s-a arătat Henri bucuros, privind-o pe Tippy cu şi mai mare interes.

Adunarea a izbucnit în aplauze când Jeremy le-a împărtăşit veştile date de doctor, iar Joshua s-a rupt de grup, urmat de Tippy, şi a alergat lângă Jessica. Henri i-a spus lui Silas:

— La timpul potrivit, trebuie să-mi permiteţi să vă conduc pe drumul cel mai scurt până la Winthrop, unde madame o va scăpa de cel puţin una dintre sursele disconfortului său. Cunosc bine hotelul. Au cadă în fiecare cameră. Proprietarii sunt clienţi vechi ai magazinului tatălui meu şi prieteni de familie pe deasupra. Henry şi Giselle Morgan. Vor avea grijă ca soţia dumneavoastră să se bucure de toată atenţia.

Joshua, ţinând-o posesiv pe după umeri pe Jessica, a intervenit cu o voce piţigăiată:

— O, dar Jessica nu e soţia tatălui meu. E doar prietena noastră, nu-i aşa, Jessica?

Tăcerea a căzut grea. Silas a tras zgomotos aer în piept, Jeremy a început să-şi studieze picioarele, Tippy a ridicat ochii spre cer, iar Henri şi doctorul Fonteneau au schimbat nişte priviri cu

sprâncenele ridicate a uimire.

Jessica era încă aşezată. A destins momentul stânjenitor, luându-l în braţe pe Joshua şi trăgându-l mai aproape de ea.

— Cu siguranţă că sunt prietena ta, micul meu soldăţel, şi voi fi toată viaţa, a spus ea, jucându-se cu nasul lui. Acum, du-te şi adună-ţi prietenii ca să vă citesc.

Silas era bucuros de cele două zile de amânare înainte de a fi nevoit să-şi lase soţia şi fiul la Winthrop. Avea să se întoarcă în tabără după aceea şi să rămână acolo toată săptămâna, făcând vizite periodice la hotel pentru a se asigura că erau bine înainte de a pune din nou în mişcare convoiul, peste şase zile. Sufletul i se întunecase. Simţea o uşurare de nedescris ştiind că fiul său şi Jessica rămâneau la adăpost de ororile care puteau să-i aştepte pe ei. Detaliile torturării diabolice a lui John Parker şi răpirea nepoatei sale făceau ca fiecărui cap de familie din convoi să i se răcească sângele în vine. Nicio durere la gândul despărţirii nu avea să-l convingă să-i ia cu el pe fiul lui şi pe Jessica, dar cât avea să le ducă dorul! Lăsând la o parte singurătatea lui, era conştient de riscurile pe care şi le asuma lăsându-i în urmă. Între el şi fiul lui se crease o legătură pe care luni întregi departe unul de altul o puteau slăbi. Joshua creştea repede. Peste trei zile avea să împlinească cinci ani şi, la vârsta aceea, un băiat are nevoie de

tatăl lui. Era un copil afectuos, foarte sociabil, capabil să lege legături profunde, şi suferea teribil când era rupt de ele. Lui Joshua încă îi era dor de Lettie, de bunica şi de unchiul lui, şi întreba adesea: „Când putem merge să-i vedem din nou, tati?” Silas nu-i pomenise de planurile lui de a-l lăsa în New Orleans şi simţea o strângere de inimă la gândul durerii copilului când avea să-l abandoneze, chiar şi în grija Jessicăi, „prietena” lui.

Jessica. Cum de îi intrase pe sub piele zgâtia aia de fată? Cum – de ce – ajunsese ea, o abolиţionistă, să ţină la el, şi el la ea, chiar dacă era doar pasiune nebună din partea ei şi admiraţie din partea lui? Era atât de nestatornic încât să uite de suferinţa lui cauzată de părăsirea lui Lettie pentru suferinţa părăsirii unei alte femei – o fată pe care abia o cunoştea – timp de luni întregi, poate un an, înainte de a o revedea? Timpul şi distanţa aveau oare să o vindece pe Jessica de sentimentele ei faţă de el? Avea ea oare să-şi citească jurnalul peste câteva luni şi să se întrebe de ce se gândise vreodată că ar fi îndrăgostită de el?

Pentru scurtă vreme, a reflectat în treacăt, fără convingere, la opţiunea de a cumpăra în Louisiana pământ pentru plantaţia lui, dar achiziţia ar fi fost mai costisitoare şi cu mai puţini acri, iar el nu se putea debarasa de imaginea imperiului lui din Texas, care îi stăruia în minte.

Perspectiva aceea maiestuoasă, vastă constituia impulsul ce-l mâna înainte, şi nu trebuia să se gândească la niciun sacrificiu care i-ar fi pus în primejdie realitatea.

Şi, totuşi, cu toate argumentele lui de ordin practic, tristeţea nu i-a dat pace în cele două zile dinainte de a-i însoţi pe Jessica şi pe Joshua la New Orleans, în căruţa lor Conestoga. Îşi petrecea timpul discutând cu Jeremy, cu Henri şi cu capii familiilor despre aranjamente şi pregătiri pentru călătorie, mereu cu un ochi la Jessica, care părea să-şi revină bine. La sfârşitul celei de-a doua zile, după ce fusese treaz mai tot timpul, Silas s-a rostogolit şi l-a sărutat pe creştet pe Joshua. În ultima lor noapte împreună, îi permisese fiului său să doarmă cu el sub cerul liber, lângă foc. Silas i-a vorbit cu tăcerea din inima lui. *Pentru binele tău, tatăl tău trebuie să te lase în urmă, fiul meu, ca şi pentru binele prietenei tale. Am să mă întorc după tine şi după Jessica să vă duc la noi acasă, la Somerset, dar mai întâi trebuie să mă asigur că îi las prietenei tale o amintire ca să nu mă dea uitării.*

În ziua plecării, Jessica s-a supus încercărilor lui Tippy de a o îmbăia în căruţă, abia conştientă de flecăreala cameristei.

Ce păcat că bandajul Jessicăi o împiedica să poarte bonetă, din moment ce nu se putea face mai nimic cu părul ei până când nu era spălat

bine! murmură Tippy. Avea să i-l aranjeze într-o plasă pentru păr şi să calce cea mai bună rochie de zi a Jessicăi, pe care să o poarte la intrarea în New Orleans. Prima impresie era importantă. De asemenea, avea să facă o bentiţă drăguţă care să acopere bandajul, o idee ce putea lansa o nouă modă. Să vadă ce avea de spus domnul DuMont – *Monsieur* DuMont – în privinţa asta. Părea nespus de impresionat de abilităţile ei de croitoreasă – îi arătase haina din piele de căprioară, pe care o făcuse ca surpriză de ziua lui Joshua –, şi, având în vedere domeniul de activitate al lui Henri DuMont, nu era de mirare că era genul de bărbat care să-i aprecieze munca.

În cele din urmă, Tippy a oftat, resemnată.

— Nu asculţi nimic din ce spun, a zis ea, ştiind la cine şi la ce se gândea stăpâna ei. Haide, Jessie, domnul Silas are dreptate să vă lase pe tine şi pe Joshua în New Orleans, aşa că ai face mai bine să accepţi ideea şi să nu mai stai bosumflată din cauza asta.

— Ştiu, a fost de acord Jessica. E egoist din partea mea să vreau să risc şi viaţa ta, şi pe cea a lui Joshua pentru dorinţele mele. Doar că mă tem că Silas o să… mă uite cât e plecat. Facem… *progrese* unul cu altul.

Cu o zi în urmă, după ce Silas îi declarase că moartea ei ar fi o pierdere pentru el, Jessica se întrebase dacă auzise bine. Când a lăsat-o singură, s-a uitat în jur, cu răsuflarea tăiată, după Tippy,

alergând să-i împărtăşească fiecare cuvânt rostit de el, ca să le examineze şi să le analizeze tonul, expresia, nuanţa, dar conştientizarea posibilităţii *fericite* ca Silas să fi ajuns să ţină la ea i-a dat ameţeli.

Stătea încă sprijinită de căruţa Conestoga, când Silas l-a adus pe doctorul Fonteneau. Îngrijorat, scosese un mormăit scurt şi o apucase de umeri ca să îi examineze faţa, întrebând-o, ca orice soţ grijuliu, dacă avea vreo problemă.

— Nu… doar că mi s-a tăiat brusc respiraţia, spusese ea, uitându-se ameţită în ochii lui verzi, cuprinşi de panică.

Tippy i-a spus:

— Ei bine, ştii, desigur, ce trebuie să faci ca să rămâi în gândurile domnului Silas cât e plecat numai Dumnezeu ştie cât timp.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Te gândeşti la ceva anume?

Tippy a săltat capul şi în ochi i s-a aprins o licărire plină de semnificaţii.

— O, Tippy, n-aş putea, a spus Jessica, roşind. N-aş şti… n-aş şti de unde să încep, ce să fac. Nu am niciun fel de experienţă cu asemenea lucruri.

— Aminteşte-ţi cum îl face mama ta pe tatăl tău să fie de acord cu aproape orice, şi o să vină de la sine.

— Mă tem că Silas m-ar respinge.

— M-aş teme mai mult că o să profite de ocazie, a spus Tippy. Multe triumfuri se irosesc

din pricina laşităţii.

Faptul că Tippy a pomenit de laşitate, o idee ce venea de la prietena ei de încredere, care ştia să pătrundă acolo unde îngerii s-ar fi temut să se avânte, a izbit-o pe Jessica direct în inimă, dar a făcut-o totodată să încremenească. Tippy avea dreptate. Mai bine să cunoască înfrângerea prin curaj decât siguranţa prin laşitate.

Dar să-l seducă pe Silas? Nu ştia să facă amor, prin urmare, cum ar putea să se descurce? Unde? Când? Şi ce avea să spună Joshua aflând că tatăl şi „prietena” lui erau cu adevărat soţ şi soţie? *Multe triumfuri se irosesc din pricina laşităţii.* Un adevăr, cu siguranţă, dar nu mai puţin adevărat era şi faptul că ea, Jessica Wyndham Toliver, nu era o laşă.

Capitolul 34

După-amiază, au pornit spre New Orleans, Silas conducând căruţa Jessicăi. Ea şedea pe banchetă lângă el, iar Joshua îşi făcea loc între ei. Henri era călare pe mânza lui nărăvaşă, lângă ei, pe partea fetei, iar Jeremy îi flanca pe partea cealaltă, călare pe calul lui Silas, în timp ce Tippy se legăna sub coviltir. Jasper rămăsese în urmă cu ceilalţi sclavi, sub ochii atenţi ai supraveghetorilor însărcinaţi să se asigure că nimeni nu avea să evadeze în jungla din pădurile din jur şi în mlaştini şi să dispară într-un oraş nu tocmai ostil negrilor.

Planul era ca Jeremy să se întoarcă în tabără cu căruţa trasă de cai imediat ce lucrurile Jessicăi erau descărcate la hotel. Silas avea să-şi petreacă noaptea acolo şi să se alăture convoiului a doua zi. Jessica întrezărise oportunitatea de a acţiona dat fiind că soţul ei urma să rămână peste noapte.

În timp ce sălta pe bancheta căruţei, Jessica avea îndoieli din pricina eforturilor zadarnice ale lui Tippy de a o face să apară proaspătă şi ademenitoare la hotel. Fusese îmbăiată, pudrată, parfumată şi îmbrăcată la momentul potrivit pentru a purcede la drum spre New Orleans dimineaţa, pe răcoare, dar câteva probleme cauzaseră întârzieri. Ca înfăţişarea ei să rămână intactă, Jessica fusese silită să stea până la amiază sub umbreluţă, topindu-se în rochia de zi din tafta, cu trei jupoane apretate pe dedesubt, simţind că ia foc în pantofii din piele de ied şi că o mănâncă părul sub plasa în care era prins, în timp ce toată lumea se agita primprejur, făcând treburi pe care le-ar fi făcut şi ea în mod normal. Simţea că pistruii îi ies în evidenţă pe pielea încinsă, sub un strat de transpiraţie. Singura umbră disponibilă se găsea fie în căruţa înghesuită, fie sub chiparoşii care mărgineau tabăra deschisă, dar, dacă ar fi stat sub ei, ar fi riscat o invazie de purici pe sub pantalonaşi. Jessica nu se simţise mai inconfortabil în viaţa ei.

Până când s-a urcat în căruţă, dezamăgirea se transformase în iritare. Dacă ar fi plecat la timp,

ar fi fost deja conduşi la camerele lor, cu bagajele la locul lor. Ar fi luat prânzul în sufragerie, apoi Joshua ar fi fost trimis împreună cu Tippy să exploreze oraşul. Încă arătând cât se putea de bine, cu excepţia bandajului şi a uşoarei pete decolorate din jurul rănii, Jessica ar fi avut o şansă să rămână singură cu Silas. Avea de gând să-l invite în patul ei. Fuseseră rezervate două camere, una pentru ea şi una pentru Silas şi Joshua. Tippy urma să ocupe una dintre camerele servitoarelor. Jessica plănuia să schimbe acest aranjament. Ea şi Silas urmau să ocupe o cameră, în timp ce Tippy şi Joshua ar fi împărţit-o pe cealaltă. El avea nevoie de supraveghere, iar băieţelului i s-ar fi părut foarte amuzant să-şi petreacă noaptea alături de Tippy, care avea suficientă imaginaţie să-l distreze.

Aşa cum stăteau lucrurile în acel moment, nu aveau să ajungă decât după cină, iar ea şi Silas nu mai aveau ocazia să fie singuri. Ar fi prea târziu ca Tippy să-l mai scoată pe Joshua prin oraş. Silas trebuia să hrănească şi să adape caii, Jeremy avea să rămână şi să împartă masa cu ei în sufragerie, iar bărbaţii aveau să îşi petreacă tot restul serii descărcând bagajele ei din căruţă. După o zi lungă, cel mai probabil Silas avea să se retragă, ca să se trezească devreme a doua zi dimineaţă şi să se întoarcă imediat în tabără.

Nu erau singurii membri ai convoiului care se îndreptau spre New Orleans pentru o scurtă

abatere de câteva zile de la drum. Ca să se asigure că praful drumului avea să se ridice cât mai puţin în jurul căruţei şi să afecteze rana Jessicăi, Silas hotărâse ca drumul micii caravane să fie deschis de Conestoga ei. Jessica îşi făcea mai multe probleme în privinţa rochiei şi a înfăţişării, dar, când s-a urcat în căruţă, deja praful drumului nu prea mai avea importanţă. Aspectului ei a continuat să se deterioreze. În arşiţa zilei, simţea că se sufocă înfăşurată în tafta. Materialul se lipea de trupul ei asudat şi se şifona în contact cu mâinile, care se luptau în permanenţă să ţină fusta la locul ei. Insecte zburătoare, prea mici ca să le vadă şi să le alunge, bâzâiau enervant în jurul capului ei bandajat. În cele din urmă, deranjată de strânsoarea fundei pe care Tippy i-o prinsese peste pansament, Jessica şi-a scos-o, dorind să facă acelaşi lucru cu plasa pentru păr şi cu pelerina de pe umeri. Cât şi-ar mai fi dorit o rochie din stambă şi un jupon din muselină, şi să aibă părul prins în coadă ca de obicei, şi ducă-se pe pustii speranţa ei de a ajunge la Winthrop arătând prea irezistibilă pentru Silas.

Joshua, Silas şi Jeremy nu păreau conştienţi de disconfortul ei, dar s-ar părea că Henri îl simţise. I-a complimentat insistent Jessicăi rochia din tafta, lăudând anumite detalii create şi cusute de Tippy, făcând încă o dată faţa servitoarei să strălucească. Strunindu-şi calul să meargă la pas pe lângă bancheta Jessicăi, Henri i-a descris plăcerile care

o aşteptau la New Orleans: mâncăruri delicioase, restaurante încântătoare, distracţii incitante, magazine minunate (avea să adore magazinul universal al tatălui său!), oameni încântători. Avea să o prezinte prietenilor lui, care să o ia sub aripa lor ocrotitoare în absenţa soţului ei. Dacă dorea, putea să-i găsească şi un profesor particular lui Joshua, şi îi dădea asigurări că băiatul nu avea să ducă lipsă de prieteni de joacă. Madame avea să găsească Garden District foarte asemănător cu Savannah şi Charleston şi avea să se simtă ca acasă la Winthrop, construit pe dealuri şi înconjurat de grădini. Tramvaiul St. Charles, pus în funcţiune cu un an în urmă şi alimentat cu un motor cu aburi, trecea chiar pe lângă hotel ca să o ducă în zona veche a oraşului, cunoscută sub numele de Vieux Carré al creolilor sau Cartierul Francez, un loc cât se poate de uimitor, nefiind însă indicat să rămâi acolo după lăsarea întunericului.

Din când în când, Silas îl întrerupea cu întrebări menite, după cum şi-a dat seama Jessica, să obţină asigurări că ea şi Joshua aveau să fie în siguranţă în absenţa lui. În ultimele două zile, fusese atent, dar rezervat faţă de ea, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva el regreta declaraţia din momentul lor de intimitate din căruţă. Serios, oare ce vedea la omul ăsta?

— N-ai nimic de spus în legătură cu tulburări de natură rasială, Henri? a întrebat Silas.

— Sunt evitate complet, dragă prietene, prin metoda simplă şi practică adoptată de albi şi de populaţia nativă creolă, care au convenit, chiar anul ăsta, să locuiască în zone diferite ale oraşului, i-a răspuns Henri. Creolii, care au colonizat oraşul New Orleans, vor continua să trăiască în Cartierul Francez, în vreme ce nou-veniţii americani bogaţi au ales să locuiască în mult mai dezvoltatul Garden District. Zona aparţine, de fapt, oraşului Lafayette, şi nu prea există interacţiune cu oraşul vechi. Jessica şi fiul tău vor fi la adăpost de locuitorii lui, te asigur.

— Şi locuitorii lui vor fi la adăpost de albi, s-a amestecat Jessica. De fapt, nu mi-a fost niciodată teamă de negri, a continuat ea, şi din ce-am citit despre cultura nativilor creoli, pot să înţeleg foarte bine de ce-şi doresc să trăiască separat de nou-veniţii americani – ca să-şi conserve stilul de viaţă.

Micul ei discurs a fost primit cu o tăcere apăsătoare, iar Jessica a simţit în spate o împunsătură de avertizare din partea lui Tippy. Jessica a observat că Silas avea maxilarul încleştat şi că s-a uitat de îndată spre Joshua ca să vadă dacă a fost atent la comentariul ei. Mai demult, îi spusese: „Ai dreptul să ai propriile sentimente în privinţa sclaviei, domnişoară Wyndham, dar să nu-l influenţezi pe fiul meu să ţi le împărtăşească”. Mă rog, nu contează. Acestor stăpâni de sclavi trebuie să li se reamintească că, deşi e silită să

trăiască printre ei, ea nu este una de-a lor.

Aşa cum se aşteptase Jessica, căruţa şi caii nu au intrat în curtea de la Winthrop decât atunci când aerul era deja înmiresmat de aromele fripturii de vită şi ale chiflelor calde.

— O, plăcerile civilizaţiei! a exclamat Jeremy, descălecând. Îmi lasă deja gura apă.

— Tati, mi-e foame, s-a lamentat Joshua. Putem să mâncăm acum?

— În scurt timp, fiule. Hai să ne înregistrăm la recepţie.

Jessica se bosumflase, lucru neobservat decât de Tippy.

Acum nu mai avea nicio ocazie să-şi consume căsătoria cu Silas. El avea să se întoarcă peste două zile pentru petrecerea surpriză de ziua lui Joshua şi pentru încă o vizită după aceea, dar, până atunci, orice urmă de afecţiune va fi simţit pentru ea avea să dispară şi probabil că avea să fie ostoită şi pasiunea ei. Avea să rămână aşa cum sosise, o virgină căsătorită, ea şi soţul ei fiind doi străini.

Proprietarii au ieşit să-i întâmpine, un bărbat amabil şi soţia lui voioasă, plinuţă şi vorbăreaţă. Henri şi-a fluturat pălăria ca să-i prezinte.

— Oamenii minunaţi pe care-i aşteptaţi, a anunţat el, ca să evite stânjeneala prezentării celor doi oaspeţi drept domnul şi doamna Toliver, a presupus Jessica.

— Înţeleg că aveţi nevoie de două camere,

domnule Toliver, fiecare cu baie separată, a spus Henry Morgan.

— Aşa este, i-a răspuns Silas. Una pentru mine şi soţia mea, cealaltă pentru fiul meu, cu o odaie pentru servitoare lipită de ea, aşa cum l-am rugat pe Henri să vă solicite. Presupun că nu va fi nicio problemă?

— Absolut niciuna, domnule Toliver. Totul este pregătit, i-a spus Henry.

Jessica, încercând iritată să-şi îndrepte cutele rochiei, a ridicat uluită capul.

Silas a aruncat o privire spre ea, cu un surâs pieziş.

— E în regulă, Jessica?

Jessicăi i s-a făcut gura iască.

— Păi… eu… da, a spus ea, înghiţind în sec. Acest… aranjament îmi convine.

Capitolul 35

— Vino şi stai aici, lângă mine, fiule, l-a chemat Silas. Am ceva să-ţi spun.

S-a aşezat pe unul din fotoliile din camera lui Joshua şi l-a tras pe celălalt mai aproape de el. Joshua s-a trântit obosit în fotoliu, gata să meargă la culcare. Se îmbuibase la cină, după o oră de joacă, în timp ce i se cărau bagajele în cameră. În expresia de pe chipul lui se citeau întrebări privind motivul pentru care o bună parte din lucrurile lui fuseseră aduse cu el, dar nu şi-a

exprimat curiozitatea. Joshua credea că urmau să stea la hotel doar o săptămână, cât timp convoiul îşi făcea aprovizionarea şi reparaţiile necesare. Pe băiat îl aşteptau două două veşti uluitoare. Una mai suporta amânare. Silas hotărâse să i-o dea pe cea pe care o considera mai importantă.

— Da, tati?

Silas s-a aplecat mai mult, ca să menţină atenţia lui Joshua, care era somnoros.

— Ţi-am ascuns ceva, pentru că am considerat că n-ai să înţelegi. S-ar putea să nu înţelegi nici acum, dar ai s-o faci când vei fi mai mare.

Joshua îl asculta adormit. Silas a continuat să vorbească.

— Jessica e mai mult decât o prietenă, fiule. E soţia mea şi mama ta vitregă. Ne-am căsătorit în ianuarie la Willowshire.

Joshua a devenit atent.

— Tu şi Jessica sunteţi căsătoriţi? Dar nu vă purtaţi ca şi cum aţi fi, aşa cum se purtau bunica şi bunicul.

— Ştiu. De aceea nu voi dormi cu tine în noaptea asta. Voi fi alături… cu soţia mea. Aşa fac oamenii căsătoriţi… dorm împreună. Tippy va fi în camera ei, chiar lângă a ta, dacă ai nevoie de ceva.

Joshua s-a încruntat.

— Dacă Jessica este mama mea vitregă, asta înseamnă că-mi va fi mamă doar pe jumătate? Nu mă va iubi la fel de mult ca una întreagă?

— Nu, nu înseamnă deloc asta, fiule, a spus Silas, luându-l în braţe pe fiul său. Jessica te iubeşte din toată inima, te asigur de asta. Nu ai fost născut de ea, dar, când Jessica mi-a devenit soţie, tu ai devenit copilul ei.

— Mama mea adevărată a murit acum mult timp, când m-am născut eu, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Ea n-a avut şansa să mă iubească.

— Nu, n-a avut-o, a răspuns Silas cu un nod în gât.

A încercat să îndrepte cu delicateţe un zuluf din părul moale al fiului său.

— Dar Jessica o va face în locul ei.

— Nu am nicio îndoială.

— Şi poate fi în continuare prietena mea?

— Pentru totdeauna. Aşa a promis, şi o consider o femeie care îşi ţine mereu promisiunile.

— O să mă lase să-i spun mama, cum fac prietenii mei cu mamele lor?

— Sunt convins că o să-i facă mare plăcere.

Dintr-odată, spre surprinderea lui Silas, Joshua a sărit de pe genunchii lui şi s-a oprit în picioare în faţa lui. I-a cuprins faţa tatălui său în palme ca să se asigure că are toată atenţia lui.

— Taţi… a spus el, uitându-se fix în ochii lui Silas.

— Da, fiule, a răspuns Silas, amuzat.

— Promite-mi că n-ai să mă iei de lângă Jessica aşa cum m-ai luat de lângă Lettie şi de

lângă bunica şi unchiul Morris.

Silas a simţit lacrimile arzându-i ochii. L-a luat din nou în braţe pe fiul său şi l-a strâns cu putere.

— Îţi promit, Joshua. Am să o ţin pe Jessica lângă noi pentru totdeauna, dacă va vrea să stea.

Deci, asta e, se gândea Jeremy. Până a doua zi, Silas şi Jessica aveau să fie soţ şi soţie. Jeremy auzise instrucţiunile date hangiului şi îl trăsese deoparte pe Silas, ca să nu-l audă ceilalţi.

— Spune-mi să-mi văd de treaba mea, dacă doreşti, dar trebuie să te întreb. Ai vrut să spui ceea ce cred eu în privinţa împărţirii camerei cu Jessica sau ai făcut-o doar de dragul aparenţelor?

— Am vorbit serios.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Ţi-am ascultat sfatul şi i-am citit jurnalul.

— Aha, înţeleg.

— Sper că înţelegi, Jeremy. Ai avut dreptate. Jessica e atrasă de mine, şi eu am ajuns să ţin la ea. Niciunul din noi nu ştie încă încotro ne vor purta sentimentele, dar vreau să fiu corect faţă de ea. Vreau să o fac fericită, dacă e posibil.

Jeremy l-a apucat de umeri pe prietenul lui.

— Nu am nicio îndoială că ai s-o faci, prietene. Vă doresc fericire! Toate urările mele de bine amândurora!

Jeremy era sincer fericit pentru Silas. Prietenul lui nu o merita pe Jessica, nu în felul în care o câştigase, dar Silas avea să ajungă să o iubească – niciodată pe cât avea să-şi iubească

plantaţia, dar suficient, oricum. Remarca lui Silas, *sper că înţelegi, Jeremy*, îi dăduse de înţeles că Jessica era a lui. Jeremy putea să dea uitării speranţa intimă că era posibil ca Jessica să-i cadă în braţe. Această perspectivă părea acum imposibilă. Păcat. Şi-ar fi eliberat sclavii de dragul Jessicăi. Era o persoană extraordinară, care îi câştigase admiraţia tot mai mult pe zi ce trecea. Acum, nu le mai rămânea, lui şi femeii cu care s-ar fi căsătorit bucuros, decât să devină cei mai buni prieteni.

— De unde ai ştiut că o să… vreau? a întrebat Jessica în timp ce Silas desfăcea nasturii ultimului obstacol către celelalte bariere în calea dorinţei lor comune. Jessica stătea nemişcată, în timp ce mâinile lui acţionau.

— Ţi-am citit jurnalul, i-a răspuns Silas.

— *Poftim?*

El a sărutat-o pe gură.

— În timp ce dormeai, a spus Silas apoi, în timp ce ea a închis ochii, cuprinsă de plăcere. Silas i-a sărutat pleoapele. Slavă Domnului că am făcut-o! Aş fi continuat să trăiesc cu amăgirea că mă urăşti.

Jessica a deschis ochii.

— Am încercat. Nu ştiu de ce nu te urăsc.

Urma corsetul, apoi camizolul.

— Nici eu nu pricep, pe cinstea mea, a spus Silas desfăcând panglicile care ţineau accesoriul

de îmbrăcăminte. Am să fac tot ce pot să nu-ţi dau motive să o faci… ca soţ.

Aluzia subtilă era clară. Jessica a acceptat-o. Putea să-i dea motive să-l dispreţuiască în calitatea lui de proprietar de sclavi, dar ca soţ, ca iubit – cum ar putea să urască un bărbat care o umplea de dorinţă fizică?

Corsetul a căzut, şi Silas a tras camizolul peste capul Jessicăi.

— Doamne sfinte! a spus el înfiorat, văzându-i pentru a doua oară sânii.

— Mă ocup eu de restul, s-a oferit Jessica, dezbrăcându-se repede de jupoane şi de pantalonaşi.

Cu ochii la ea, Silas şi-a desfăcut cordonul halatului de casă şi l-a lăsat să cadă pe podea. I-a atins bandajul.

— Eşti sigură că te simţi suficient de bine pentru asta?

— Sunt suficient de bine, a spus ea, dându-i mâna, iar Silas i-a luat-o şi a condus-o spre pat.

Capitolul 36

Silas plecase când s-a trezit Jessica. A întins mâna spre partea lui de pat şi a constatat, şocată, că nu era nimeni acolo. Primul ei gând a fost că fugise de ea, prea stânjenit de pasiunea lor nestăpânită din noaptea precedentă, ca să dea ochii cu ea. Cum l-ar putea învinovăţi? Se purtase

îngrozitor pentru o mireasă… pentru o virgină. Cu siguranţă, el se întreba dacă nu cumva ea avea experienţă, pentru că se lăsase purtată de plăcere foarte firesc şi uşor.

Jessica a dat deoparte cearşaful ca să se ducă la baie şi şi-a desfăcut legătura de la cap, pe care Silas avusese grijă să nu o deranjeze. Şi, totuşi, era un miracol că rana nu arăta mai rău, exceptând inestetica cicatrice decolorată. A lăsat bandajul deoparte până când avea să i-l înlocuiască Tippy şi s-a întors goală în pat, nefiind încă pregătită să abandoneze căldura acestuia, nici amintirea primei sale experienţe sexuale.

Nu fusese nici pe departe cum se aşteptase sau cum fusese prevenită în discuţiile lungi despre noaptea nunţii purtate cu colegele ei de clasă de la internat. Sângerase puţin, dar nu simţise nicio durere, numai o plăcere intensă ce o făcuse să simtă că plutea printre stele. Când Silas a descoperit petele virginale, s-a dus imediat să ude o bucată de cârpă în lighean şi a spălat-o cu atâta tandreţe şi fără a se jena, ca şi cum ar fi îngrijit un bebeluş. A aşezat un prosop curat sub ea, şi s-au întors cu spatele unul la celălalt pentru a cădea în somn, dar nevoia – sau dorinţa carnală, Jessica nu ştia ce anume – a fost mai puternică şi s-au întors din nou unul spre celălalt.

Ar fi trebuit să se ruşineze pentru că se abandonase în braţele unui bărbat pe care abia dacă îl cunoştea, cu toate că era soţul ei, dar nu se

ruşina. Pentru prima oară în viaţa ei, nu se simţea urâtă şi nedorită. Silas a făcut-o să se simtă frumoasă şi dorită şi, în ciuda instinctelor şi a judecăţii ei, numai acest tribut adus vanităţii ei o putea sili să fie fericită cu el. Mai aveau cale lungă până să ajungă să se iubească, şi era posibil ca asta să nu se întâmple niciodată, şi-a dat ea seama. Nu era atât de tânără încât să nu ştie că timpul, obişnuinţa şi diferenţele ireconciliabile puteau sufoca până şi cea mai puternică atracţie, dar nu avea de gând să-şi facă griji pentru ziua de mâine. Avea să trăiască în prezent.

Oare unde plecase Silas? îi era atât de dor de el, suferea după el. Îi spusese că avea treabă în New Orleans în acea zi şi că nu se întorcea la hotel înainte de a porni spre tabără, dar asta era înainte de noaptea trecută. Sperase să ia micul dejun împreună, o formalitate civilizată şi potrivită după consumarea căsătoriei lor.

Jessica a oftat cu mâhnire. Iat-o acolo, pufnind deja ca o soţie dezamăgită de fuga soţului ei de îndatoririle lui matrimoniale.

O uşoară bătaie în uşa dormitorului ei a smuls-o din gândurile ei. Şi-a tras în grabă cearşaful peste sânii dezgoliţi. Tippy, s-a gândit ea, arde de nerăbdare să afle ce s-a întâmplat.

— Intră, a strigat ea.

Uşa s-a deschis, şi a intrat Silas. Era îmbrăcat în haine de salon şi arăta proaspăt, odihnit şi irezistibil de frumos.

— Bună dimineaţa! i-a spus el cu o sclipire sfioasă în ochi. Ce-ţi face capul?

Jessica şi-a acoperit repede rana cu mâna, inima începând să-i bată cu putere.

— Nu te uita. Începe să capete o culoare urâtă, dar, altfel, a supravieţuit nopţii.

— Mă mir. Silas a venit la marginea patului şi i-a dat mâna la o parte ca să se convingă. Mie nu mi se pare că arată aşa urât, a spus el. E un semn al puterii de vindecare graţie tinereţii şi sănătăţii, dar, ca să fim siguri, ar trebui bandajat din nou. O s-o trimit pe Tippy încoace. Şi… ăăă… altfel, eşti bine?

— Găsesc că sunt perfect în regulă.

O tăcere stânjenitoare s-a lăsat o clipă între ei. Jessica a tras cearşaful mai sus şi şi-a ascuns capul între perne.

— Probabil că mă consideri o uşuratică, a spus ea, trăgând cu ochiul la el pe deasupra aşternutului din bumbac.

Un zâmbet i-a destins trăsăturile feţei lui Silas.

— Nu cred aşa ceva. Am fost nespus de flatat de… răspunsul tău la entuziasmul meu.

— Sunt sigură că nu sunt singura femeie care ţi l-a stârnit, dar poţi fi sigur că tu eşti singurul bărbat care mi l-a stârnit vreodată pe al meu.

Zâmbetul lui Silas s-a lărgit şi mai mult.

— Ce compliment uriaş! Sper că experienţa ţi s-a părut mai bună decât dacă ai fi avut-o cu un

măgar.

— N-aş putea să spun din moment ce n-am termen de comparaţie, i-a răspuns cu îndrăzneală Jessica.

Silas a chicotit şi a scos două scrisori din buzunarul interior al hainei, una sigilată cu ceară şi cealaltă băgată într-un plic.

— Poftim. Astea sunt pentru tine. Le-am luat de la recepţie. Familia Morgan a uitat să ţi le dea aseară. După sigiliu, văd că asta e de la mama ta. Sper că îţi transmite veşti bune, dar nu într-atât încât să ţi se facă dor de casă. Trebuie să plec acum, dar mă întorc la amiază să iau masa cu tine şi cu Joshua, apoi va trebui să mă întorc în tabără.

S-a aplecat din nou. Jessica a crezut că voia doar să o sărute pe obraz şi să-şi vadă de drum, dar în ochii lui verzi ca smaraldul a apărut o licărire zburdalnică şi, înainte ca ea să-i poată anticipa mişcarea, a tras cearşaful de pe ea.

— Doamne, fie-ţi milă, Jessica! a oftat el şi şi-a lipit buzele de curba voluptuoasă a sânului ei.

Jessica a avut nevoie de toată stăpânirea ei de sine ca să nu-şi treacă mâinile prin părul lui negru şi să-l tragă lângă ea, dar trebuia să se gândească la Joshua, aflat în camera alăturată. L-a împins la o parte şi s-a învelit la loc.

— Unde e fiul tău? a întrebat ea.

— E jos, a spus Silas îndreptându-se fără tragere de inimă. A luat micul dejun şi şi-a găsit un partener de joacă, pe Jake, unul dintre băieţii

din convoi. Părinţii lui stau aici, la hotel.

— Joshua nu ştie… despre noi, nu-i aşa?

— I-am spus aseară că suntem căsătoriţi. Vrea să-ţi spună mamă.

— Vai, Silas, serios? mă bucuria ei, Jessica aproape că s-a ridicat în capul oaselor. Nu-i venea să creadă. Fusese speriată din pricina posibilităţii destul de mari ca Joshua să o respingă ca mamă, aflând că ea şi tatăl lui erau căsătoriţi. Vrea să-mi spună mamă?

— Şi-a exprimat această dorinţă.

— Sunt onorată, a spus Jessica şi a încercat să rostească cuvântul: *mamă…*

Silas s-a aplecat din nou, iar ea i-a ghicit intenţia jucăuşă de a trage din nou cearşaful de pe ea, dar l-a ţinut cu putere, în ciuda valului de căldură ce-i inunda coapsele.

— Pleacă de-aici ca să-mi pot citi scrisorile, a spus ea, împingându-l cu mâna liberă.

Silas a râs şi a ciupit-o de obraz, dar s-a supus. Jessica l-a urmărit cu privirea până la uşă şi nu-şi dezlipise ochii de la el când el a deschis-o şi s-a uitat înapoi spre ea, serios şi calm.

— Hai să nu punem la îndoială ce s-a întâmplat între noi, Jessica, sau de ce s-a întâmplat. Hai să acceptăm şi să fim… recunoscători.

— Da, Silas, aşa am să fac.

— Mă întorc la ora amiezii, a spus el. Odihneşte-te acum.

Tippy s-a năpustit în cameră, o clipă mai târziu, cu ochii cât cepele văzând că Jessica era încă în pat şi, pe cât se pare, dezbrăcată sub aşternuturi.

— Nu-mi spune că s-a întâmplat, i s-a adresat ea entuziasmată.

— S-a întâmplat, i-a răspuns Jessica, şi nu, n-am de gând să-ţi spun *ce* s-a întâmplat, dar a fost minunat.

— Ei bine, mulţumesc stelelor, şi lunii, şi tuturor astrelor cereşti, a spus Tippy, şi a sunat de două ori din clopoţel ca să ceară apă pentru baie. Acum, poate că domnul Silas se va răzgândi în privinţa intenţiei dumnealui de a te lăsa aici. Crezi că după ce gustă din miere, un bărbat o să lase borcanul în urmă?

— M-am răzgândit eu în privinţa plecării, Tippy. Joshua ştie că suntem căsătoriţi. Silas spune că e încântat şi că vrea să-mi spună mamă. Nu-i aşa că-i minunat? Deci, acum trebuie să mă gândesc nu numai la tine, ci şi la răspunderea pe care o am faţă de micuţul meu… fiu vitreg şi – Jessica i-a aruncat o privire lui Tippy – s-ar putea să trebuiască să mă gândesc şi la mine, pentru orice eventualitate.

— Cum adică pentru orice eventualitate?

— Sunt în perioada fertilă.

— Domnul fie lăudat! Aşa cum avea obiceiul în clipele de exaltare, Tippy şi-a acoperit feţişoara cu mâinile ei mari, nelăsând la vedere decât nişte

smocuri de păr şi urechile. Din spatele palmelor, a întrebat cu o voce înăbuşită: Ai de gând să-i spui domnului Silas?

— Mai vedem, a spus Jessica, scoţând scrisoarea din plicul trimis de la Boston. Jessica nu recunoştea adresa expeditorului. Scrisoarea de la mama ei mai putea aştepta. Jessica dorea nespus de mult să afle veşti de la Willowshire, dar conţinutul scrisorii ar fi putut să o întristeze, şi nu voia ca starea de fericire să îi fie perturbată.

— E de la Sarah Conklin! a exclamat ea surprinsă. S-a mutat la Boston. Îmi scrie că a ajuns cu bine acasă, dar regretă că nepotul ei, Paul, a trebuit să o vadă în starea în care era când a ajuns. Spune că a durat mult timp să i se vindece spatele, dar că acum e bine. Paul vrea să se ducă la West Point şi să devină soldat când va fi mare.

Jessica s-a încruntat, şi Tippy a întrebat-o:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Sarah spune că s-ar putea ca noi să nu apucăm ziua aceea, dar prezice că va fi război între Nord şi Sud din pricina sclaviei.

Pregătind bandajul ca să refacă pansamentul Jessicăi, Tippy a spus încet:

— Ba o să apucăm ziua aceea.

Jessica i-a aruncat o privire şi a trecut-o un fior uşor pe şira spinării. Tippy descindea din stele. Acestea îi spuneau diverse lucruri, şi profeţiile ei nu dădeau niciodată greş.

În plicul de la mama ei erau două scrisori.

— Tippy, uite, e şi o scrisoare pentru tine de la Willie May, a strigat Jessica. Binecuvântată fie mama că a trimis-o în plicul ei! Pariez că tata nu ştie.

Tippy i-a smuls-o din mână, şi cele două şi-au împărtăşit una alteia veştile primite de la mamele lor, până când Jessica a ajuns la ultimul paragraf din scrisoarea ei. Aşa cum se temuse, mama ei pomenea despre lucruri care o tulburau şi o întristau.

— O, nu! a oftat ea.

— Ce e?

— Silas va fi devastat, i se va rupe inima. Cât urăsc să-i spun…

— Ce să-i spui?

— Să-i spun despre Lettie, a răspuns Jessica. S-a măritat cu Morris şi acum e stăpâna de la Queenscrown.

Capitolul 37

Prânzul luat împreună, în familie, a completat perfect noaptea precedentă. Joshua se apropiase cu timiditate de Jessica atunci când Silas l-a adus în camera ei, înainte de a coborî cu toţii la parter. Ea şedea la măsuţa de toaletă, şi Silas l-a condus lângă scaunul ei.

— O să fii mama mea, aşa zice tati.

Jessica i-a luat mânuţele în mâinile ei. I-a vorbit cu o voce joasă şi blândă:

— Asta nu înseamnă că nu putem fi prieteni în continuare.

— Aşa a spus şi tati, dar vreau să fii în primul rând mama mea. Nu mă deranjează să-mi spui ce să fac. Prietenii mei spun că mamele lor le spun ce să facă pentru că-i iubesc.

— E foarte adevărat, i-a spus Jessica.

— Dar ai să-mi citeşti ca de obicei?

— Până când te învăţ să citeşti. Apoi, vei putea să-mi citeşti tu mie.

Joshua a aruncat o privire în sus, spre tatăl lui cel înalt.

— E-n regulă dacă o îmbrăţişez acum?

— Nu cred că se sparge, a spus Silas, făcându-i cu ochiul Jessicăi, un gest plin de semnificaţii intime.

Ea l-a ignorat şi s-a abandonat în îmbrăţişarea braţelor micuţe din jurul gâtului ei. Cum de se întâmplase un asemenea miracol, să-i fie acum soţie acestui bărbat frumos de lângă ea şi mamă acestui copil adorabil, pe care ajunsese deja să-l iubească? înţelepciunea o avertiza să fie cu băgare de seamă la o asemenea fericire ameţitoare, răsădită pe terenul nesigur al căsniciei sale, dar, deocamdată, avea să-i urmeze sfatul lui Silas şi să nu pună la îndoială ceea ce se întâmplase – ceea ce se întâmpla – între ei. Se simţea dorită, se simţea utilă. Avea să se bucure de această experienţă nouă, minunată atât cât avea să dureze.

Sporovăind cu voioşie, au coborât scările ţinându-se de mână şi au intrat în sala de mese ca orice părinţi normali, cu odrasla între ei, alegând o masă de lângă familia din convoi. Aceştia erau Lorimer şi Stephanie Davis şi fiul lor, Jake. Ca şi familia Toliver, erau îmbrăcaţi ca nişte oameni înstăriţi, femeia fiind una dintre puţinele soţii de proprietari de sclavi care fusese cât de cât prietenoasă cu Jessica. Exceptând o oarecare curiozitate privind noul statut conjugal al lui Silas şi al Jessicăi (tovarăşii lor de drum erau la curent cu faptul că cei doi, care locuiseră separat până atunci, împărţiseră o cameră), familia Davis i-a întâmpinat ca pe unii de-ai lor – părinţi ai căror fii se distrau de minune jucându-se împreună.

Jessica se hotărâse să aştepte până când Silas era gata de plecarea spre convoi, ca să-i dea vestea despre căsătoria lui Lettie. Nu voia să strice nicio secundă din timpul petrecut împreună înainte ca el să fie nevoit să plece.

Momentul respectiv a venit prea repede. L-au lăsat pe Joshua să tragă un pui de somn; la fel şi pe Tippy. Plămânul ei era afectat de umiditatea din New Orleans. Silas îşi luase la revedere de la fiul său când îl dusese în pat. Jessica îl însoţise în curte, unde calul lui era înhămat şi înşeuat. Ca orice cuplu, s-au informat unul pe celălalt despre planurile pe care le aveau. Silas urma să se întoarcă peste două zile, ca să participe la petrecerea de ziua lui Joshua. Avea să vină cu

căruţa lui, însoţită de o altă căruţă plină cu copii pentru aniversarea fiului său, şi avea să pună căruţa în vânzare. Avea deja un potenţial cumpărător, care era dispus să-i ofere un preţ corect. Jessica avea să fie ocupată cu aranjatul mesei pentru petrecere împreună cu personalul hotelului şi acceptase oferta lui Henri de a le plimba pe ea şi pe Tippy prin New Orleans. Francezul voia să le arate magazinul universal al tatălui său şi hotelul St. Charles, care era aproape gata şi despre care se spunea că ar fi cel mai mare şi mai grandios hotel din Statele Unite. Joshua era entuziasmat la ideea de a merge cu tramvaiul împreună cu prietenul lui, Jake.

Apoi Jessica a spus:

— Silas, trebuie să-ţi spun ceva.

— Sper că nu e ceva care să-mi spulbere iluzia că eşti fericită.

— N-are nimic de-a face cu fericirea mea, dar s-ar putea să aibă de-a face cu a ta. Fratele tău s-a căsătorit cu Lettie. Mi-a scris mama despre asta.

Jessica şi-a ţinut răsuflarea. În secundele următoare avea să înţeleagă dacă el mai ţinea la Lettie şi suferea din pricina despărţirii irevocabile de ea. Jessica se întrebase adesea dacă Silas s-ar întoarce la Lettie în cazul în care ea ar fi încă nemăritată la împlinirea termenilor contractului, după ce divorţa de ea.

— Chiar aşa? a spus el, scutind-o pe Jessica de două zile de suferinţă în absenţa lui, în care s-ar fi

întrebat dacă Silas era măcinat de regrete. I-a luat mâinile şi i le-a sărutat. Le doresc numai bine fratelui meu şi soţiei lui, a adăugat el, şi sper că neînţelegerile dintre ei pot fi rezolvate la fel de satisfăcător ca ale noastre.

Nu a mai rostit niciun cuvânt şi de pe chip i-a dispărut orice expresie, mai puţin surâsul care-i era adresat ei, în timp ce şi-a dus două degete la pălărie şi a plecat. Jessica şi-a acoperit dosul mâinii cu cealaltă palmă, păstrând pe piele atingerea buzelor lui. Sigur că Silas simţea durere, s-a gândit ea, şi poate şi un sentiment de trădare şi tristeţe la gândul că lucrurile luaseră o asemenea întorsătură. Dar Lettie dispăruse pentru el pe vecie, iar ea era acolo, cel puţin atât timp cât îi luă lui Silas să ducă la îndeplinire termenii contractului încheiat cu tatăl ei.

Silas se bucura că e singur cu calul lui, la kilometri întregi de tabără. Avea nevoie de singurătate, de timp şi de distanţă ca să se adapteze la şocul şi la sentimentele generate de acesta.

Aşadar, Lettie se mulţumise cu Morris. Imaginea fostei lui logodnice, frumoasă, exuberantă, pasională, măritată cu fratele lui nerod, care tot timpul avea pe buze citate din Biblie, era prea dureroasă să şi-o închipuie. Şocul a făcut loc consternării. Apropo de ideea de te culca cu un măgar! Doamne sfinte, ce-o fi fost în

capul lui Lettie să se mărite cu Morris?

Dar, pe când parcurgea drumul în goana calului, Silas a devenit conştient de încă un lucru care i-a alinat tristeţea pentru soarta lui Lettie şi povara vinovăţiei pentru rolul jucat de el în acea situaţie. Fosta lui logodnică ştiuse exact ce voia măritându-se cu Morris. Sacrificându-şi frumuseţea şi trupul pentru neghiobul de frate-său, a câştigat plantaţia Queenscrown, pe care o iubea atât de mult. Silas şi-a amintit cât entuziasm manifestase ea în faţa posibilităţii de a locui un an la plantaţie, înainte de a porni spre Texas. Chiar şi atunci bănuise că atunci când va fi sosit ziua plecării, în ciuda declamaţiilor ei în favoarea aventurii, avea să ezite să părăsească luxul şi confortul. Lettie nu era nicicând mai radioasă decât atunci când umplea cu prezenţa ei saloanele de la Queenscrown, nu părea niciodată că s-ar simţi mai potrivită în vreun alt loc. Queenscrown era premiul ei de consolare, iar Morris, care îi era drag, nu era un înlocuitor prea rău pentru bărbatul care o părăsise.

Mama lui îşi câştigase nora pe care o crezuse pierdută. Aveau să se nască nepoţi pe care să-i crească şi pe care să-i adore. Cu excepţia unei schimbări minore, viaţa şi viitorul fetei şi al familiei pe care le lăsase în urmă aveau să-şi urmeze cursul aşa cum plănuiseră.

Până când a ajuns în tabără, durerea lui Silas se stinsese, şi toată vinovăţia fusese dată uitării.

Se gândea acum la Jessica. Îşi dorea să se poată întoarce să o ia în braţe şi să-i dea asigurări că fosta lui iubire era doar un capitol dintr-o carte pe care o începuse, dar pe care o pusese la loc pe raft neterminată. Nu avea nici interesul, nici dorinţa de a o începe din nou. Vechea lui viaţă dispăruse, cu toţi cei implicaţi în ea. Se îndoia că avea să se întoarcă vreodată în Carolina de Sud şi la Queenscrown, nici chiar ca să o vadă pe mama lui, care avea să-şi îndrepte toată afecţiunea asupra lui Morris şi a lui Lettie, precum şi a nepoţilor ei. Fiul ei mai mic şi nepotul aveau să devină doar o amintire care să-i ocupe gândurile din când în când.

Jessica era viitorul lui, indiferent ce îi rezerva acesta. Umbra inevitabilă a sclaviei plana deasupra fericirii lor. Trebuia să o împiedice să-i corupă fiul – fiul *lor* acum, şi pe copiii care aveau să vină – cu modul ei de gândire. Munca sclavilor era esenţială pentru visul lui la Somerset, şi nu avea să-i permită soţiei lui să se amestece în creşterea moştenitorilor lui, făcându-i să înţeleagă faptul că stilul lor de viaţă şi perpetuarea moştenirii lor ca proprietari de pământ depindeau de asta. Când Silas îl dusese pe Joshua la culcare, copilul îl întrebase dacă avea să îi aducă la petrecere pe Josiah, pe Levi şi pe Samuel, fiii sclavilor, pe care copilul îi trata ca şi pe Jake Davis. Când Silas îi explicase că nu e posibil, fiul lui îl întrebase de ce.

— Petrecerea este doar pentru tine şi prietenii tăi, i-a spus Silas. Josiah, Levi şi Samuel sunt negri.

— Şi ce dacă sunt negri? Nu pot să fie prietenii mei? a întrebat Joshua.

Era prea fraged ca să înţeleagă, aşa cum fusese şi Silas pe vremea când crescuse jucându-se cu copiii sclavilor şi considerându-i prietenii lui. În cele din urmă, prin influenţa naturală a instituţiei care îi dăduse viaţă, aflase şi acceptase diferenţa de statut dintre ei. Nu fusese nevoie să-l înveţe nimeni, dar pe atunci nu exista nicio Jessica Wyndham Toliver care să-i şoptească la ureche opiniile ei divergente.

Totuşi, deocamdată, nu anticipa problemele pe care urma să le aibă cu Jessica în căsnicie. Avea să fie recunoscător că obstacolul la care se aşteptase nu exista. Momentan, fetişcana cu care se căsătorise şi care înflorise ca femeie sub ochii lui nu îl ura.

Capitolul 38

În dimineaţa următoare, Tippy a preluat un mesaj pentru Jessica de la o cameristă a hotelului, care a apărut la uşa ei.

— Este jos un domn care doreşte să discute cu doamna Toliver, i-a spus camerista.

— A spus cine este?

— Un agent al tatălui ei.

I-a întins o carte de vizită lui Tippy.

— O clipă, o anunţ pe stăpâna mea, i-a spus Tippy.

Jessica a citit cartonaşul, şi colţurile buzelor ei s-au lăsat în jos.

— Un anume domn Herman Glover, i-a precizat ea lui Tippy, care lucrează la banca tatălui meu.

Jessica şi-l amintea ca pe un bărbat tras la faţă şi cu mâini osoase, pe care, parcă, razele soarelui nu-l văzuseră vreodată. Era angajatul despre care Jessica o prevenise pe Sarah că era o iscoadă, angajat la bancă să adune dovezi împotriva unui funcţionar de bancă suspectat că era un oponent activ al sclaviei.

— Să-i spun cameristei să-i transmită să aştepte? a întrebat-o Tippy.

— Nu, am să-l primesc, a spus Jessica, ridicându-se pe dată de la măsuţa de toaletă. Tippy o spălase bine pe cap. Avea părul acoperit cu un prosop înfăşurat în jurul capului, dar terminase cu îmbrăcatul şi şedea în faţa oglinzii, pentru ca Tippy, cu mâinile sale dibace, să se ocupe de şuviţele ei umede.

Îl primesc aşa cum sunt şi-l trimit în treaba lui. Avem prea multe de făcut astăzi ca să-mi pierd vremea cu el.

Jessica nu s-a deranjat să-şi mascheze repulsia când a coborât la recepţia hotelului.

— Doreaţi să mă vedeţi? l-a întrebat ea pe

palidul ei vizitator.

— Tatăl dumneavoastră vă transmite salutări, domnişoară Wyndham, a spus bărbatul, făcând o plecăciune adâncă, nu înainte ca expresia lui să vădească surprinderea de a-i vedea capul ascuns sub turban şi pata decolorată de un maroniu-albăstrui a unei răni de pe fruntea ei.

— *Doamna* Toliver, l-a corectat ea. Ce doriţi?

Tulburat, cu un condei în mână, bărbatul a deschis coperta unui carneţel.

— Tatăl dumneavoastră doreşte să-i raportez despre sănătatea şi… starea dumneavoastră de spirit, a spus el şi a purces să scrie.

— Ce scrieţi acolo?

— Păi… că aţi suferit o rană groaznică la cap, domnişoară… ăăă… doamnă Toliver. Aţi putea să-mi daţi detalii, vă rog?

— Dă-mi aia-ncoace, a poruncit Jessica şi i-a smuls carneţelul din mână. S-a repezit la o măsuţă şi s-a aşezat, începând să scrie.

Tată,

Reptila pe care mi-ai trimis-o va face cu siguranţă mare caz de o rană de pe fruntea mea, pe care am căpătat-o când calul din faţă s-a ridicat pe două picioare la atacul unui şoim, şi am fost aruncată din căruţă. Rana se vindecă bine, graţie îngrijirii medicale pe care am primit-o. Sunt instalată confortabil într-un hotel elegant, unde voi aştepta întoarcerea din Texas a soţului meu,

care pleacă la sfârşitul săptămânii. Te vei bucura să citeşti şi să împărtăşeşti cu mama surpriza că fiica ta nu a fost niciodată mai fericită, exceptând tristeţea pe care se aşteaptă să o simtă din pricina absenţei bărbatului pe care i l-ai cumpărat.

Cu speranţa că eşti bine,

Jessica

— Poftim! Raportul ăsta ar trebui să fie suficient cât să-i informeze pe cei din familia mea cu privire la sănătatea şi la starea mea de spirit, a spus Jessica, împingându-i agentului carneţelul. Altceva?

— Ăăă… mm… da, doamnă Toliver. Acum, dacă se poate, aş dori să o văd pe sclava dumneavoastră, Tippy, în persoană.

O, da, s-a gândit Jessica, asigurarea suplimentară a tatălui ei, ca să fie convins că ea îşi respecta partea ei de învoială. S-a îndreptat spre recepţie.

— Sunteţi amabilă să trimiteţi o cameristă după prietena mea, Tippy, ca să vină la recepţie?

Când Tippy şi-a făcut apariţia, devenind o altă însemnare în carneţelul lui Herman Glover, acesta a spus:

— Şi acum, trebuie să vorbesc cu domnul Toliver. Este aici?

— Nu, nu este.

— Ăă, asta înseamnă că nu este *aici* – agentul a fluturat mâna înspre hotel – sau că zace mort pe

undeva?

Gura Jessicăi a avut un spasm. Omul ăsta vorbea serios. Era prea lipsit de umor ca să fi făcut vreo glumă proastă. A ridicat amuzată din sprâncene.

— De mâna mea, probabil?

— Mm, ăăă… da, mi-a trecut şi asta prin cap.

— E teafăr şi nevătămat, bine-mersi, mulţumim foarte mult, dar e în tabăra convoiului de la Willow Grove, la vreo opt kilometri de oraş. Doriţi să vă dau indicaţii cum să ajungeţi acolo?

— Se întoarce curând la hotel?

— Mâine la amiază, pentru petrecerea aniversară a fiului său.

— Atunci, am să-l aştept aici, de vreme ce nu călăresc foarte bine, dar vă asigur că n-am să vă deranjez petrecerea. Am să-l caut mai târziu.

Când îi vei înmâna alte fonduri, dacă chitanţele lui Silas sunt în ordine, s-a gândit Jessica. A doua tranşă pentru Somerset pe care o primea soţul ei.

— Cum doriţi, domnule Glover, a spus ea, simţind că o părăseşte buna dispoziţie.

*

Petrecerea s-a desfăşurat conform planului, exceptând o mică neînţelegere cu proprietarii hotelului. Una era ca servitoarea negresă a unui oaspete să doarmă într-o odaie învecinată, ca să fie lângă stăpâna ei, dar cu totul altceva era să stea cu ea la masă, în sufragerie. Disputa a fost

tranşată când Jessica a aranjat să primească o cameră separată, în care Tippy putea intra pe uşa din spate. Jessica reuşise să-i cumpere câteva cadouri lui Joshua, care însă nici nu se comparau cu surpriza hainei din piele de căprioară făcute de Tippy. Chiar şi Silas, care o ţinea pe Tippy la distanţă sau o evita – Jessica nu ştia sigur –, a fost atât de impresionat, încât a rămas fără grai, ca şi Stephanie David, care părea stânjenită de prezenţa lui Tippy la petrecere. Henri a declarat:

— E o operă de artă, *ma petite.* Nu-i de mirare că tatăl meu – şi-a ridicat în aer mâinile perfect îngrijite, de parcă ar fi căutat cuvântul potrivit – a fost *extatic* văzând extraordinarul model al rochiei lui madame când aţi vizitat magazinul universal.

Tortul de ciocolată cu două etaje, în vârful căruia trona o versiune din zahăr a pălăriei de plantator joase, cu boruri largi, ca a lui Silas, a atras şi el multe laude, în special din partea lui Silas. L-a ridicat pe Joshua să vadă mai bine modelul şi i-a spus:

— Fiule, într-o zi vei purta o pălărie exact ca asta, când vei merge călare pe câmpurile de la Somerset alături de mine.

Toată lumea a aplaudat, inclusiv Tippy, care parcă nici nu realiza că lucrase cu personalul de la bucătărie ca să creeze simbolul oprimării celor ca ea. Încântarea ei că Silas şi Joshua erau entuziasmaţi de eforturile ei a vlăguit-o într-atât că Jessica a hotărât să nu aducă vorba de asta.

Spre seară, după ce i-au condus pe musafirii lui Joshua, care plecau în căruţă înapoi spre tabără, Silas i-a lăsat singuri ca să se întâlnească cu agentul lui Carson Wyndham. După câteva ore, Jessica a plecat să-l caute prin hotel şi l-a găsit în bar, holbându-se într-un pahar cu alcool aşezat pe tejghea. Cu siguranţă că agentul plecase. Pe bar era un plic din piele, o amintire a înţelegerii pe care o făcuse cu tatăl ei, a târgului pe care-l încheiase pentru Somerset. Durerea că îl acceptase îi provoca oare lui Silas acea tristeţe? Jessica i-a pus o mână pe braţ.

— A fost o petrecere încântătoare, a spus ea. Joshua nici nu putea fi mai mulţumit. Cred că e lac de transpiraţie în haina aia de piele, dar refuză să şi-o dea jos.

Silas a părut speriat de apariţia ei şi a luat repede plicul, băgându-l în buzunarul interior al hainei.

— Da, e încântat până peste cap, şi vă sunt recunoscător ţie şi lui Tippy că l-aţi făcut atât de fericit. A gândit bine să facă haina mai mare, ca să-i vină şi când va creşte. E extraordinară Tippy asta a ta, ce să zic.

— I-ar plăcea să fie şi Tippy a ta.

— E negresă, Jessica.

— Nu poţi să faci abstracţie de culoarea pielii ei, să vezi în ea persoana minunată care este şi să o accepţi ca fiind prietena mea, una care merită să fie iubită şi preţuită?

— Nu, Jessica, nu pot, dar pot să o apreciez şi să respect relaţia pe care o ai tu cu ea. Nu pot să-ţi promit mai mult de atât.

— Promite-mi că n-ai s-o vinzi.

— Îţi promit.

— Şi ne vei permite să rămânem prietene apropiate?

El a zâmbit în colţul gurii.

— Am de ales?

— Nu, dar mi-ar plăcea să spui că ne permiţi.

— Atât timp cât trăieşte.

Jessica a zâmbit.

— Foarte bine. Acum, hai să mergem să vedem ce face Joshua.

Au încheiat seara cu o cină frugală, şi, după ce l-a dus la culcare pe Joshua şi i-a dat liber lui Tippy pe timpul nopţii, Jessica s-a întors în camera ei, ca să-l aştepte plină de dorinţă pe Silas, care se dusese la grajd să vadă de calul lui. Era deja în cămaşa de noapte când a auzit o bătaie uşoară în uşa dintre cele două camere. A deschis-o şi l-a găsit pe Joshua, uitându-se la ea cu ochii lui imenşi, înfrumuseţaţi de nişte gene lungi, pe care Tippy le declarase „neconstituţionale” pentru un băiat. Băiatul nu semăna deloc la chip cu tatăl lui. Avea ochi căprui, nu verzi, iar părul, o claie copilărească de bucle castanii, în loc de părul negru cu fir gros şi aspru. Avea un nas micuţ, gura, o arcuire lină, nu o linie curbată.

— Nu puteam să dorm, a spus el cu vocea lui

de copil. Vrei să-mi citeşti, mamă?

Inima Jessicăi s-a topit. Cum ar fi putut să-l refuze?

— Sigur că vreau, Joshua.

— Mulţumesc, a spus el şi, fără alt cuvânt, de parcă ar fi fost un loc familiar, rezervat numai pentru el, s-a cocoţat în pat, ţinând în mâini cartea cu poveşti.

Când Silas a apărut după ceva timp în halatul de noapte, s-a holbat uluit la fiul şi la soţia lui, care şedeau ghemuiţi unul lângă altul pe perne. Jessica a ridicat ochii din carte cu o figură amuzată, iar Joshua, bătând cu palma locul de lângă el, i-a spus:

— Vino lângă noi, tati. Am ajuns la partea interesantă.

— Păi, atunci, n-ar trebui să ratez, a spus Silas şi s-a aşezat pe pat lângă el.

Mai târziu, după ce Joshua adormise în patul lui, iar Silas şi Jessica făcuseră dragoste, Silas a rămas treaz. Agentul nu fusese singurul lui oaspete în după-amiaza aceea, după petrecere. Jean DuMont, tatăl lui Henri, venise şi el în vizită. Vorbind cu el, Silas a înţeles mai bine decât oricare dorinţa noului său prieten de a porni pe un drum separat, departe de un om atât de dictatorial şi de îngâmfat precum proprietarul Magazinului Universal DuMont. Jessica descrisese locul ca fiind magnific – „întrece cel mai elegant magazin de vânzare cu amănuntul, pe care poate să-l ofere

Charlestonul”. Henri îi spusese lui Silas că tatăl lui îl tratează ca pe un lacheu, neîngăduindu-i să ia nici cea mai *petite* decizie. Silas fusese surprins să-l găsească pe bărbat aşteptându-l la bar şi iniţial crezuse că venise cu speranţa de a-l convinge pe fiul său să renunţe la gândul de a i se alătura în emigrarea spre Texas. Dar misiunea lui Jean DuMont era cu totul alta.

— Aveţi în grupul dumneavoastră o negresă cu înfăţişare ciudată, pe nume Tippy, camerista soţiei dumneavoastră, a început bărbatul. Aş dori să o cumpăr.

A menţionat o sumă care a făcut să-i tresară inima lui Silas. Banii i-ar fi de mare folos în planul lui de economisire şi ar scuti câţiva ani din schema de returnare a datoriei către Carson Wyndham.

— Sunt impresionat, domnule, a spus Silas.

— Atunci, ne-am înţeles? a spus Jean DuMont, ridicând aristocratic din sprânceană.

Bărbatul băga deja mâna în buzunarul de la haină ca să scoată carnetul de cecuri, când Silas a spus:

— Nu, domnule, nu ne-am înţeles. Tippy nu e de vânzare.

— Voi dubla suma.

Silas a ezitat. Urmare a căsătoriei, Tippy era proprietatea lui şi o putea vinde, indiferent de înţelegerea dintre Jessica şi tatăl ei, dar tranzacţia ieşea din discuţie, oricât de ispititoare ar fi fost.

Nu-l plăcea pe tatăl lui Henri. Chiar şi în lipsa certitudinii că soţia lui l-ar dispreţui pentru vinderea cameristei, Silas nu ar da-o pe Tippy în slujba acestui om ca să-i ofere Jessicăi libertatea. A rostit fără echivoc:

— Cum am spus, domnule, camerista soţiei mele nu e de vânzare.

Jessica dormea dusă, cu faţa întoarsă spre el. Silas a rezistat dorinţei să o mângâie pe obraz şi să-şi ducă mâna spre sânul ei. Adormită, părea ingenuă şi vulnerabilă, nicidecum femeia pe care el o credea capabilă să mute munţii din loc. Refuzase oferta lui Jean DuMont nu doar din pricina sentimentelor Jessicăi pentru Tippy, ci şi pentru anii pe care el şi Jessica aveau să-i trăiască împreună înainte de a se putea achita de datorie faţă de tatăl ei. Poate că până atunci nu avea să îşi mai dorească să plece.

Capitolul 39

Până la sfârşitul săptămânii, se încheiaseră pregătirile pentru plecarea spre Texas a convoiului de la Willow Grove. Proviziile fuseseră completate, reparaţiile, făcute, medicamentele şi muniţia, procurate. Fuseseră achiziţionate luntre şi plute pentru traversarea râului Sabine, şi se făcuseră aranjamente pentru cei care preferau feribotul. Celălalt cercetaş din slujba lui Jeremy prezentase raportul după mai multe luni de

explorare a traseului reconfigurat înspre pământul negru. Drumul prin zona mlăştinoasă, în sus spre regiunea împădurită dinspre graniţa răsăriteană a noii republici, avea să fie anevoios, dar mai sigur. Comanşii erau încă furioşi, reprezentând o ameninţare constantă la adresa coloniştilor, dar, până la acel moment, cetele războinice rămăseseră la nord de teritoriul spre care se îndreptau.

Silas îşi vându-se căruţa Conestoga, adăugând suma în contul lui suplimentar, iar Herman Glover îi lăsase fonduri mai mult decât suficiente pentru a acoperi cheltuielile estimate. A sosit ziua plecării. Jeremy a venit călare să-şi ia rămas-bun de la Joshua şi de la Jessica, cu trandafirii lui înfăşuraţi în tifon, agăţaţi de crupa calului. Jessica fusese de acord să aibă grijă de ei şi de trandafirii Lancaster ai lui Silas cât ei erau plecaţi.

— Dacă-i lăsăm la tine, Jess, i-a spus Jeremy când a formulat rugămintea, ne vom întoarce cu siguranţă ca să-i luăm.

— Atunci mă voi asigura că sunt îngrijiţi cum se cuvine, i-a răspuns ea, abia reuşind să respire de durere şi nelinişte.

Henri asistase la conversaţie şi întrebase:

— Domnilor, mi se pare că acordaţi mare importanţă acelor crenguţe care par ofilite. Pot să vă întreb de ce?

Silas i-a explicat.

— Uimitor! a spus Henri, vizibil impresionat

când Silas şi-a încheiat relatarea despre familiile Warwick şi Toliver şi despre felul în care au adus simbolul celor două case peste ocean, în lumea nouă. Şi acum vor fi plantaţi într-o altă lume nouă, care aşteaptă să fie cucerită.

— Cu voia lui Dumnezeu, a spus Silas.

— Aşa va fi, a spus Jessica pe un ton care nu admitea să fie contrazisă.

— Altfel, Dumnezeu va da seamă în faţa Jessicăi pentru asta, pun rămăşag, a spus Jeremy cu un surâs ştrengăresc.

Joshua fusese informat, cu o zi în urmă, că tatăl lui trebuia să-l părăsească pentru câteva luni, ca să pregătească o casă pentru ei în Texas.

— Acum, vreau să primeşti vestea ca un tânăr bărbat, i-a spus Silas fiului său. Ai cinci ani acum.

— Da, domnule, a răspuns Joshua, stând milităreşte, în poziţia drepţi, în faţa lui Silas; purta haina din piele de căprioară, prea mare pentru el, iar ochii îi erau umezi şi buzele îi tremurau.

Mai târziu, departe de privirea lui Silas, şi-a îngropat, suspinând, capul în poala Jessicăi.

Lorimer Davis stătea lângă familia lui, Silas, lângă a lui. Aveau caii înşeuaţi. Tippy dispăruse în casă. Jessica fusese încântată când Silas o căutase să-şi ia rămas-bun personal de la ea şi să o sfătuiască să aibă grijă de familia lui. Jessica îl ţinea strâns de mână pe Joshua. Sosise clipa să-şi ia la revedere pentru ultima oară. Silas i-a tras lângă el pe fiul şi pe soţia lui.

— Am să mă întorc după voi când totul o să fie sigur, şi am să vă scriu, a spus cu o voce aspră. O să găsesc o cale să vă trimit scrisori, chiar dacă va trebui să-l împrumut pe Tomahawk de la Jeremy pentru asta. Joshua, ţii minte ce ţi-am spus?

— Da, tati. Trebuie să am grijă de mama.

— Şi trebuie să-ţi spui rugăciunea şi să te porţi cuviincios. Nu uita că eşti un Toliver.

— Da, tati.

— Acum, mergi, te rog, şi stai cu Jake cât vorbesc puţin cu Jessica.

— Da, domnule.

Jessica plecase capul, aşa cum avea tendinţa să facă atunci când nu dorea să vadă nimeni că era pe cale să izbucnească în lacrimi. Silas nu îi putea îngădui aşa ceva şi i-a ridicat bărbia cu vârfurile degetelor. În lunile care urmau, ea ştia că avea să şi-l amintească stând drept lângă magnolia cu frunzele verzi-închis şi florile albe, ceruite, contrastând cu părul lui negru şi cu ochii în care ardeau focuri de smarald. Şi-a spus că nu trebuia să-şi amintească în mod conştient fiecare detaliu al feţei şi al expresiei lui, pentru că, în felul acesta, ar fi dat crezare inimaginabilului.

— Jessica, i s-a adresat el, nu am simţit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine, indiferent cum ai considera asta.

— Nu o consider în niciun fel – absolut în niciun fel. Refuzul de a deveni emotivă i-a făcut cuvintele să sune mai aspru. Ştiu doar că…

— Ce ştii? a întrebat-o el uşor, ca o adiere care i-a ridicat părul dezordonat.

— Că îmi doresc să te întorci.

El şi-a trecut uşor degetele peste rana în curs de vindecare, care îi adusese în acest moment de speranţă şi de disperare.

— Mă bucur. Trebuie să continui să scrii în jurnal, şi am să scriu şi eu într-al meu. Când mă întorc, o să ne citim unul altuia din ele cu voce tare şi astfel nu vom pierde nicio zi împreună. Nu-mi vor fi refuzate aceste câteva luni care vor urma şi în care să veghez asupra fiului meu – fiului nostru – în drumul lui spre maturizare. Îmi promiţi?

— Îţi promit.

— Plec un bărbat fericit. Vrei să mă săruţi?

— Vreau.

În umbra arborelui de magnolie, el şi-a aplecat capul şi Jessica l-a ridicat pe al ei şi s-au sărutat. După aceea, Silas s-a îndepărtat de ea cu o privire pe care ea o credea menită să-i întipărească imaginea în minte. L-a salutat în grabă pe Joshua, care i-a răspuns luând poziţie de drepţi, şi a încălecat.

— Lorimer, a strigat el spre însoţitorul lui, cu o voce rece, sobră, hai să pornim spre Texas.

Stephanie şi Jake, Jessica şi Joshua i-au privit plecând. Tippy s-a strecurat în spatele lor, tăcută ca o umbră, şi nimeni nu a scos o vorbă până când bărbaţii, caii şi căruţele au dispărut din raza lor

vizuală. Apoi, Jessica a spus:

— Tippy, trebuie să găsim nişte găleţi mari. Trebuie să plantăm aceşti trandafiri în pământ reavăn şi să facem tot ce putem ca să-i ţinem vii.

Pentru că aşa cum avea să le meargă trandafirilor, avea să le meargă şi lui Silas şi lui Jeremy, i-a trecut ei prin cap.

Era prima zi a lunii iunie din anul 1836.

Capitolul 40

Fragment din jurnalul lui Silas:

15 septembrie 1836

„Omul propune, Dumnezeu dispune”. Scriitorul acela german din secolul al XV-lea, Thomas Kempis, a avut dreptate când a scris aceste cuvinte; Morris ar fi încântat să mă audă recunoscând asta, cu toate că numai Dumnezeu ştie că am trăit pe pielea mea adevărul acestor vorbe destul de des în aceşti ultimi câţiva ani. Stau acum, în ajunul plecării mele spre New Orleans, şi mă întreb de unde să-mi încep povestirea pentru Jessica despre abilitatea cu care a rânduit Dumnezeu în privinţa propunerii mele de a mă stabili în regiunea cu pământ negru a Texasului. Dacă nu a primit scrisoarea mea din iulie, pe care i-am încredinţat-o unui soldat care se întorcea la Lafayette, nu va şti că membrii convoiului nostru din Willow Grove nu au mai

ajuns în zona cu pământ negru unde-mi fusese alocat terenul. După ce am traversat râul Sabine şi ne-am târât prin zona mlaştinilor, oamenii noştri se săturaseră de suferinţe. Am supravieţuit unor accidentări ale membrelor, ale căruţelor, ale boilor şi ale cailor, prin mlaştini înşelătoare, cu şerpi şi aligatori. La două zile după ce am aşezat tabăra, extenuaţi, pe o movilă acoperită cu brazi, i-am spus lui Jeremy din senin: „Ce zici de locul ăsta?”

Jeremy a părut uşurat. Deja se mirase în repetate rânduri văzând abundenţa de cerbi cu coadă albă şi de curcani sălbatici, izvoare limpezi, argila nisipoasă, adâncă şi fertilă şi marea varietate de arbori, dar admiraţia mea pentru zonă se baza pe o atracţie în plus. Primul Congres al Republicii Texas le dădea în concesiune imigranţilor sosiţi între 2 martie 1836 şi 1 octombrie 1837: 1280 de acri, pentru capii de familie; 640 de acri, pentru bărbaţii neînsuraţi, cu condiţia să locuiască timp de trei ani în Texas. De ce ar plăti cineva doisprezece dolari şi jumătate pe acru în zonele alocate de afacerişti ca Stephen F. Austin, când pământul pe care stătea era gratuit?

Chiar dacă pădurile de conifere aveau să fie mult mai greu de defrişat decât preria cu sol negru, am mai văzut şi alte avantaje de a rămâne în această regiune. Nu doar că economiile făcute graţie preţului pământului aveau să intre în vistieria mea secretă, dar puteam să mă întorc mai

repede după Jessica şi Joshua. De data asta, aveam să o iau pe drumul San Antonio şi să traversez râul Sabine cu feribotul Gaines spre Louisiana şi să-mi aduc familia pe acelaşi drum, pe un traseu mai rapid şi mai uşor spre Texas.

Lorimer Davis, care era suficient de aproape încât să audă conversaţia mea cu Jeremy, mi-a cerut să repet ce spusesem.

Jeremy a răspuns în locul meu.

— Silas m-a întrebat ce părere am despre locul ăsta.

Lorimer a râs cu gura până la urechi şi a strigat spre vecinul lui:

— CE ZICI DE LOCUL ĂSTA?

Când întrebarea a trecut din gură în gură, de la o căruţă la alta, s-a ridicat un cor de aprobări şi, într-o şedinţă ţinută în ziua următoare, coloniştii au votat în unanimitate să se stabilească acolo, printre brazi.

Şi, astfel, chiar în ziua în care am împlinit treizeci de ani, am reuşit să angajez un topograf care să îmi parceleze terenul şi să-mi ofere datele necesare privind localizarea şi hotarele pentru a putea completa cererea către Oficiul Funciar General din Texas, care se deschide în Austin, în decembrie. Am avut grijă să am martori la raportul topografic, care să confirme momentul sosirii mele în Texas, aşa că nu ar trebui să am probleme în a obţine un certificat provizoriu de posesiune asupra terenului până când voi deveni,

în mod oficial, proprietar, peste trei ani. Chiar înainte de încheierea măsurătorii topografice, am început să ridic adăposturi, garduri, hambare şi – cel mai important – să curăţ pământul pentru a putea planta seminţele de bumbac la primăvară. Mă bucur că Jessica nu a fost aici să vadă cât de rău i-am muncit pe sclavii noştri, dar acum avem ceva care începe să semene cu Somerset. Abia aştept să o trec pragul căsuţei noastre din bârne. E rudimentară, în cel mai bun caz, dar e izolată împotriva frigului, pentru că am avut grijă să fie bine astupate toate crăpăturile. Are trei camere şi o mansardă, şi un hol de la balconul din faţă până la un şopron din spate, în care, cu cheltuieli costisitoare, am instalat o cadă pentru Jessica! Sper că va fi încântată. Vreau să mai construiesc o colibă alături, ca să dublez spaţiul, dar nu voi mai face nicio construcţie în plus până când nu mă ocup de alte necesităţi mai urgente.

Sam Houston din Virginia a fost ales primul preşedinte al Republicii Texas, în urmă cu două săptămâni. Poate că acum, noua naţiune va cunoaşte începuturile stabilităţii. Trezoreria e goală, şi e imposibil să obţii credite pentru noua republică. Nu există fonduri pentru a plăti o armată, pentru drumuri sau pentru un sistem de poştă. Mexicul şi indienii reprezintă o îngrijorare permanentă. Houston este în favoarea unei eventuale anexări la Statele Unite şi a relaţiilor paşnice cu indienii. Oponenţii lui susţin

independenţa şi eliminarea indienilor din întreaga republică. Cine va câştiga? Mă văd aderând, într-o bună zi, la un organism politic care decide în asemenea chestiuni, dar, pentru moment, mă voi concentra pe construirea plantaţiei a cărei tradiţie va fi perpetuată de fiul meu şi de fiii lui în acest nou pământ al făgăduinţei şi al oportunităţii.

Mă tem că Jeremy nu-mi va sta alături într-o asemenea întreprindere, cu toate că şi-a parcelat şi el cei 640 de acri – „începutul Companiei de Cherestea Warwick, prietene”, a rostit el cu mândrie în urechea mea, la o săptămână după ce am ajuns aici, spre consternarea mea. „M-am săturat de plantat bumbac, Silas”, mi-a spus el. „Îmi întrevăd viitorul financiar în exploatarea lemnului”. A continuat, spunându-mi că industria cherestelei este abia la început, dar că e convins că va creşte odată cu dezvoltarea naţiunii şi că, în această creştere, va apărea negreşit nevoia de lemn pentru construcţie.

Am fost şocat să constat că e atât de atras de ideea de a părăsi corabia – de a întoarce spatele moştenirii familiei sale, dar, firește, i-am urat succes. În ceea ce mă priveşte, singura chemare a unui Toliver este să cultive pământul – parcele mari de pământ –, şi asta vom face şi eu, şi urmaşii mei.

Henri şi-a ales lotul pe pământul cel mai deluros şi mai infertil, la o distanţă apreciabilă de râu. Îşi imaginează cei 640 de acri ai lui drept

vatră a oraşului pe care îl vom clădi împreună şi a marcat deja locul pe care vrea să-şi amplaseze magazinul – un fel de prăvălie cu de toate la început, spune el, dar mai târziu, după ce se va fi fondat oraşul – „Ah, *mon ami,* un magazin universal care nu s-a mai pomenit până acum!” îi urez şi lui succes din plin şi mă consider norocos să am atât de aproape de mine doi dintre cei mai destoinici bărbaţi pe care-i voi numi de-a pururi prieteni.

Aceasta e ultima mea însemnare în jurnal. Scrisul mi-a oferit consolare în solitudinea mea la capătul multor zile lungi, istovitoare. Imediat ce mă reîntâlnesc cu Jessica şi cu Joshua, nu mai consider că e necesar să aştern pe hârtie evenimentele zilnice pe care le voi trăi împreună cu ei.

(Notă către mine însumi: înainte de a-mi împărtăşi jurnalul cu Jessica, să marchez părţile care trebuie să rămână necitite.)

Capitolul 41

Fragment din jurnalul Jessicăi:

18 septembrie 1836

Silas e plecat de trei luni şi jumătate. Sunt momente în care cred că nu voi mai îndura încă o zi de aşteptare. Acum, că mă simt mai bine, am făcut bagajele şi am aranjat câteva cufere în

căruţă, pregătite să plece numaidecât spre Texas odată ce soseşte el. Stephanie e la fel de agitată ca mine. Şi ea s-a săturat să nu aibă niciun fel de activitate şi să stea închisă într-un hotel cu o obrăznicătură de copil în vârstă de şase ani.

Şi, totuşi, mă bucur că Silas nu a fost aici să mă vadă în primele luni de sarcină. Am trăit lângă oala de noapte, ceea ce nu e o imagine prea plăcută pentru un tânăr soţ. Numai în aceste din urmă săptămâni m-am aventurat să ies, în special ca să iau tramvaiul până la Magazinul Universal DuMont, unde prezenţa mea trebuie să-i reamintească domnului DuMont de ameninţarea pe care o reprezint.

Nu trecuse nici măcar o zi de la plecarea lui Silas, când tatăl lui Henri m-a abordat cu oferta de a i-o împrumuta pe Tippy – „contra unui salariu, desigur”, a precizat el, „din moment ce soţul dumneavoastră spune că fata nu e de vânzare. Chiar a refuzat o ofertă extrem de generoasă”, a adăugat el vexat, ca şi cum ar fi fost încă afectat de ofensă.

M-am holbat la el cu gura căscată, astfel că a înţeles pe dată că oferta pe care i-o făcuse lui Silas era o noutate pentru mine.

— Nu v-a spus soţul dumneavoastră? A, bine, atunci – un zâmbet linguşitor i-a accentuat licărirea de lăcomie din ochi, poate că putem încheia noi doi afacerea, de vreme ce fata este camerista *dumneavoastră* şi puteţi dispune după

cum doriţi.

L-am întrebat care îi fusese oferta pentru Tippy şi, când mi-a spus, aproape că am rămas fără grai. Nu ştiu câţi bani a acceptat tatăl meu să-i dea lui Silas ca să-l scape de mine, dar nu m-ar mira ca suma oferită de monsieur DuMont să fie destul de apropiată. Dacă Silas ar fi acceptat banii, ar fi avut mai puţină nevoie de banii tatălui meu şi de o perioadă mai scurtă de dependenţă faţă de el. Atunci i-ar fi putut arunca în faţă contractul tatălui meu.

Ar fi putut scăpa de mine.

Dar Silas şi-a ţinut promisiunea de a nu o vinde niciodată pe Tippy şi nu a profitat de oferta domnului DuMont.

— Deci? m-a îmboldit vizitatorul meu pe un ton nerăbdător.

M-a cuprins ameţeala. Simţeam că mă desprind de pământ, în ciuda kilogramelor în plus.

— Am să repet cuvintele soţului meu, monsieur, i-am răspuns eu. Camerista mea nu este de vânzare.

— Foarte bine. În cazul ăsta, ce-aţi spune să o angajez pentru… a strâns din buze, făcând calcule, şi a rostit o sumă de bani.

Nu avea să fie pusă la vreo muncă grea, m-a asigurat el. Mai degrabă se gândea că servitoarea mea chiar avea să fie încântată. Intenţiona să o folosească în atelierul lui de creaţie vestimentară.

I-am spus că o să văd ce părere are Tippy.

Când l-am condus la uşă, nu şi-a ascuns nemulţumirea că nu i-am dat un răspuns pe loc – de ce era necesar să discut oferta lui cu o sclavă? dar a acceptat să revină a doua zi de dimineaţă ca să afle ce decizie voi fi luat.

Abia aşteptam să scap de prezenţa lui. Voiam să rămân singură, să mă pot gândi la implicaţiile faptului că Silas refuzase atâţia bani. Mi-am amintit conversaţia noastră din după-amiaza petrecerii, ce a urmat întrevederii lui cu Jean DuMont, dar Silas nu a dezvăluit scopul vizitei acestuia. Cu siguranţă, Silas a conştientizat consecinţele asupra fragilei noastre relaţii dacă o vindea pe Tippy, dar de ce s-ar compara o asemenea pierdere cu un asemenea câştig – inclusiv oportunitatea de a scăpa de soţia cu care fusese silit să se însoare!

Mi-am pus mâinile pe umflătura care reprezenta rodul celor două nopţi în care fuseserăm împreună. Aici, în mine, era sămânţa distrugerii noastre. Nu aveam nevoie de alta. Trebuie să-l accept pe Silas ca stăpân de sclavi, dar n-am să permit ca fiul meu să-l sprijine în negoţul cu fiinţe umane care să presteze munca altora fără a fi recompensaţi pentru munca lor şi fără a avea libertatea de a alege.

Dar conflictul acesta avea să apară destul de curând, mi-am spus eu. Momentan, eram emoţionată – fericită – de sacrificiul pe care consider că soţul meu l-a făcut în numele căsniciei

noastre.

Tippy nu a izbutit să-şi ascundă încântarea pentru oportunitatea de a lucra în atelierul de creaţie al Magazinului Universal DuMont. Salariul nu părea să o intereseze. Plăcerea de a lucra cu mătăsuri şi satin, cu brocart şi corsete fine, şi ţesături din lână a făcut-o să gesticuleze închipuindu-se creatoarea unor splendori într-un asemenea loc.

— Dar cum vei avea grijă de tine şi de Joshua, dacă eu sunt plecată toată ziua? a strigat ea.

— Eu şi Joshua vom avea grijă unul de altul, i-am spus eu.

Fiul meu vitreg era deja un frate mai mare atent, lăsându-şi adesea capul pe umflătura pântecului meu şi vorbindu-i.

— Dacă eşti băieţel, am să te învăţ să faci lucrurile pe care îmi place şi mie să le fac, îi spunea el. Dacă eşti fetiţă, am să te apăr de rele.

În asemenea momente, depuneam un sărut pe creştetul drag al fiului meu vitreg şi mă întrebam dacă e posibil să-mi iubesc propriul copil la fel de mult pe cât îl iubesc pe acest băieţel.

Tippy a acceptat slujba, dar numai după ce l-am avertizat pe monsieur DuMont că avea să răspundă în faţa tatălui meu dacă era tratată necorespunzător sau dacă se profita în vreun fel de ea. I-a smuls şi acceptul de a trimite o trăsură să o ducă şi să o aducă pe Tippy de la magazinul lui amplasat în zona comercială aflată mai sus de

Canal Street. Pentru că oamenii o consideră pe Tippy o ciudăţenie, atrage atenţia, de cele mai multe ori nedorită, oriunde s-ar duce. New Orleansul este exotic, indecent, senzual, misterios, un oraş care te poate înghiţi cu uşurinţă şi, fără protecţia mea, îmi închipui că ar fi atacată pe străzi de huligani, răpită de cei care duc oameni în sclavie sau furată ca să servească, pentru tot restul vieţii ei, vreo stăpână diabolică, în spatele uşilor închise, în conace acoperite cu muşchi.

Aranjamentul a funcţionat de minune, şi, dacă n-ar fi fost Joshua şi poveştile pe care le aducea Tippy acasă în fiecare seară de la Magazinul Universal DuMont, cred că aş fi cedat din pricina irosirii zilnice de timp şi energie în hotelul Winthrop. Din cauza plictiselii şi a rutinei ucigătoare, adesea, am puţine lucruri interesante de scris. Sper că Silas va înţelege motivul spaţiilor goale dintre însemnările mele. Data viitoare, când mă voi întoarce la aceste pagini, poate că voi avea ceva important de relatat.

19 septembrie 1836

Slavă Ţie, Doamne! Aseară am răspuns la o bătaie în uşă şi l-am găsit în prag pe Silas William Toliver.

Capitolul 42

Somerset, ianuarie 1841

Tatăl lui nutrea convingerea că un bărbat trebuie să-şi măsoare viaţa în segmente de câte cinci ani, şi-a amintit Silas. Numai aşa putea avea o imagine clară a câştigurilor şi a pierderilor, a răsplăţii şi a efectelor deciziilor luate, care apoi avea să-i determine hotărârile pentru viitor. Tâmpenii, se gândea Silas atunci când îşi amintea de tatăl său, ca de obicei, cu mânie. Se confrunta cu o situaţie asupra căreia nu puteau aduce lumină niciun câştig şi nicio pierdere, nicio răsplată şi niciun efect al deciziilor pe care le luase în ultimii cinci ani, şi numai Dumnezeu ştia că drumul lui până în acest moment şi în acest loc era presărat cu toate acestea.

Vocile celor doi fii ai săi, care se jucau gălăgioşi în curtea laterală a casei din bârne a familiei lor, l-au atras la fereastră; muzica aceasta îi calma întotdeauna zbuciumul interior. Zbuciumul de astăzi i-a adus în minte amintirea figurii furioase a mamei lui, în salonul de la Queenscrown, când i-a împărtăşit profeţia că pământul lui din Texas avea să fie blestemat. *Nu poate ieşi nimic bun din ceea ce s-a clădit cu un asemenea sacrificiu, şi egoism, şi lăcomie.*

Dar erau oare lăcomie şi egoism în dorinţa lui de a-şi extinde posesiunile în beneficiul familiei sale? Sacrificiu, da. Conştiinţa îl silea să înţeleagă faptul că, dacă folosea banii economisiţi pentru restituirea datoriei faţă de Carson Wyndham ca să mai cumpere pământ, avea să-şi sacrifice

posibilitatea de a-i oferi Jessicăi libertatea. Era convins că nu l-ar părăsi nici pe el, nici căminul pe care şi-l clădiseră chiar dacă i s-ar fi oferit ocazia, dar isprava de a-i achita tatălui ei până la ultima leţcaie pe care i-o dăduse ca să-l scape de fiica lui i-ar dovedi Jessicăi că înţelegerea lor odioasă nu era motivul pentru care soţul ei rămânea căsătorit cu ea. Dar mai avea oare nevoie soţia lui de vreo asigurare? Nu mai adusese vorba de contract încă de la New Orleans. Jessica îl iubea, chiar dacă probabil nu din toată inima, şi el o iubea pe ea, chiar dacă nu exclusiv. Chestiunea sclaviei stătea mereu între ei, ca un fum pe care-l alungau de la masa de prânz, din dormitor şi din preajma copiilor, şi o parte din inima lui bătea pentru pământul care îi solicita atenţia de la răsăritul până la apusul soarelui.

Aşa că, serios, ce motiv avea să-i înapoieze banii lui Carson, altul decât chestiunea mândriei lui personale şi satisfacţia de a-şi imagina figura bărbatului când agentul avea să-i înmâneze un cec cu întreaga sumă pe care el o dăduse cu ţârâita de-a lungul anilor?

Epuizat de gânduri, Silas s-a dus afară să stea cu fiii lui – Joshua, acum în vârstă de zece ani, şi Thomas, de trei ani şi jumătate. Mai avuseseră un fiu, dar murise în pântecele mamei sale, prematur, în septembrie 1836, cu patru luni înainte de a-i veni sorocul, una dintre pierderile călătoriei spre acest loc şi spre acest moment.

Acest loc şi acest moment. Silas s-a uitat în jur, la ceea ce realizase în ultimii cinci ani, şi şi-a îngăduit un neobişnuit sentiment de mândrie, o plăcere pe care considera că ar trebui să o rezerve împlinirii visului său de a deţine plantaţia Somerset, şi nu începutului acestuia. Totuşi, mândria lui era justificată graţie câmpurilor sale întinse, defrişate de brazi dincolo de casa extinsă cu locuinţa sclavilor, pe care o ridicase la mică distanţă şi, cu siguranţă, cu maşina de egrenat bumbac, pe care îşi convinsese vecinii să o cumpere împreună şi să o instaleze pe proprietatea lui. Deţinerea propriei maşini de egrenat constituia o economisire a costurilor şi a efortului de a transporta bumbacul până la cel mai apropiat utilaj, aflat la cincisprezece kilometri depărtare. În câţiva ani, costurile aveau să fie amortizate, iar proprietarii puteau încasa şi ei taxe de egrenare.

Casa lui confortabilă era mărginită, de o parte, de grajduri, şoproane şi ţarcuri bine întreţinute şi, de cealaltă parte, de o curte îngrijită, în care se puteau juca băieţii, o livadă şi două grădini proaspăt săpate. Arătau destul de deplorabil în această zi rece de ianuarie, pământul dintr-una aşteptând să fie însămânţat; crengile uscate şi golaşe din cealaltă dormitau până în primăvară, când fiecare parcelă avea să rodească din abundenţă legume şi trandafiri.

Fusese ideea lui Henri ca Silas şi Jeremy să

planteze amândoi, fiecare în grădina lui, atât trandafiri York, cât şi Lancaster, ca simbol al uniunii celor două case. Tustrei fuseseră aleşi lideri ai noii comunităţi, pe care coloniştii, în mod bizar, dar în unanimitate, conveniseră să o numească şi să o scrie Howboutchere, după întrebarea mult mai cultivată *How about here?*[7], pe care a adresat-o Silas a doua zi după ce convoiul şi-a instalat tabăra între brazi. Lui şi prietenilor lui plantatori nu le-a plăcut deloc această sugestie grosolană şi au propus un compromis: numele oraşului lor avea să se scrie *Howbutker*, cu accent pe ultima silabă.

Henri avea să cultive şi el trandafirii prietenilor lui, i-a anunţat el pe Silas şi pe Jeremy într-una din întrunirile lor. Trăia cu sentimentul că, dacă se iveau neînţelegeri între ei, inevitabil avea să se întâmple şi asta, trandafirii aveau să simbolizeze ceea ce nişte bărbaţi atât de orgolioşi ca ei nu s-ar putea înjosi să rostească în cuvinte.

— Aşa că, dacă vă voi ofensa vreodată, voi trimite un trandafir roşu, ca să-mi cer iertare, a spus el, iar dacă primesc şi eu unul în acelaşi scop, voi trimite înapoi unul alb, care să sugereze că totul e iertat.

Să lăsăm în seama unui francez cu aplecare spre fantezie să facă asemenea propuneri, se gândise Silas, dar Jessica, care întocmea procesul-

---

7 Ce zici de locul ăsta? (vezi jurnalul lui Silas din capitolul 40)

verbal al întrunirilor, fusese încântată de idee şi începuse să noteze fiecare detaliu şi cuvânt al conversaţiei.

— Ce idee încântătoare! a exclamat ea. Am să includ această întrunire în jurnalul meu, pe care sper să-l transform într-o bună zi în istoria familiilor Toliver, Warwick şi DuMont din Texas, demni fondatori ai oraşului Howbutker.

— Şi cum se va intitula cartea ta, draga mea? o întrebase Henri.

— Un titlu simplu, i-a răspuns Jessica. Cartea mea va avea titlul *Trandafiri.*

Silas s-a oprit o clipă să se uite la o altă realizare de care era foarte mândru: fiul său, Thomas, născut pe 1 iunie 1837. „Nu încape nicio îndoială cu cine seamănă!" exclamase Jessica, şi, într-adevăr, pe măsură ce trecea timpul, nu încăpea îndoială că băiatul era un adevărat urmaş al familiei Toliver. Ochii lui de un albastru-închis s-au transformat în verde-deschis, gropiţa din bărbia lui s-a adâncit, şi părul lui, în formă de V în frunte, discretă, dar distinctă, a devenit mai brunet.

Mai pierduse o sarcină după naşterea lui Thomas, dar, de atunci, niciun alt semn de sarcină. Jurnalul Jessicăi, care devenea din ce în ce mai gros, conţinea arborii genealogici ai familiilor conducătoare din Howbutker. Jeremy şi Henri se căsătoriseră în 1837, iar numele celor doi copii ai fiecăruia din ei erau notate şi aveau să se

adauge şi altele când cei doi bărbaţi aveau să devină taţi pentru a treia oară în iulie. Locul din dreptul lui Thomas rămânea gol pe pagină, iar Silas avea sentimentul de nelinişte că aşa avea să rămână.

Văzându-l pe Silas venind din faţa casei, Joshua l-a strigat stăruitor:

— Taţi! Hai să te joci de-a căluţul cu Thomas. M-am săturat să mă călărească!

— Lasă-l să-ţi călărească băţul cu cap de cal, a spus Silas, legănându-l pe Thomas în braţe. La trei ani şi jumătate era deja aproape prea mare să-l mai poată ridica mama lui.

Joshua s-a bosumflat.

— Nu vreau să se joace cu el. Poate să-l rupă.

Silas i-a ciufulit părul lui Joshua, dar nu l-a certat pentru că nu voia să împartă băţul cu cap de cal pe care i-l oferise Jessica pe când avea patru ani. Nu egoismul îl împiedica pe Joshua să-i permită fratelui său mai mic să se joace cu lucrurile lui, ci valoarea pe care unele dintre acestea o aveau pentru el. Plăcuţele din lemn cu literele alfabetului şi cu animalele domestice dăltuite îşi pierduseră de mult culoarea, iar Tippy le adunase ca să le restaureze pentru Thomas, dar băţul cu cap de cal era special pentru Joshua, aşa cum era şi haina din piele de căprioară care nu-i mai venea şi pe care i-o făcuse Tippy la cea de-a cincea lui aniversare. Aşa tânăr cum era, Joshua ajunsese să înţeleagă că ataşamentul faţă de

anumite obiecte le făceau prea valoroase ca să le dea pe mâna altora.

— Oricum, e prea frig să staţi afară, băieţi, le-a spus Silas. Haideţi în casă, şi sunt sigur că mama voastră vă va citi dintr-una din cărţile primite de Crăciun.

— Of, tati, dar sunt prea mare ca să-mi mai citească, a spus Joshua.

Jessica apăruse pe veranda care înconjura casă, strângând un şal în jurul ei.

— Atunci, ce-ar fi să ne citeşti tu frăţiorului tău şi mie? a spus ea, auzind, în mod evident, toată conversaţia. Ador să te ascult citind.

Silas s-a uitat la soţia lui şi a simţit brusc cum gâtul îi e inundat de o explozie de sentimente care aproape că i-a adus lacrimi în ochi. Avea zile în care era atât de prins cu nesfârşitele probleme ale plantaţiei şi nopţi în care era atât de ostenit, încât abia dacă reuşea să-şi scoată cizmele, când abia dacă o observa, aşa cum un om nu e conştient de aerul pe care îl respiră. Dar ea era acolo, prezenţa ei îl susţinea constant, şi nu şi-ar fi imaginat viaţa fără ea. Erau fericiţi împreună în locul acela, în ciuda recoltelor ratate, a temerii de indieni, a muncii nesfârşite şi a pierderii pruncilor nenăscuţi. Nicio clipă nu-i slăbise dorinţa pentru ea, nici plăcerea companiei ei. Ba chiar ambele sporiseră cu timpul, într-atât încât absenţele lui în perioadele în care îşi ducea bumbacul la destinaţie ajunseseră mai mult decât putea îndura. Oare

Jessica putea crede pe deplin că nu banii tatălui ei îl ţineau lângă ea, ci iubirea pentru ea şi nevoia de ea? A încetat vreodată inima unei femei să-şi aducă aminte ceea ce mintea ei alesese să uite?

Cu economiile lui, ar fi putut cumpăra micul lot învecinat, care i-ar da acces direct la râul Sabine şi i-ar permite să construiască un debarcader de unde şi-ar putea transporta bumbacul pe plute până la Galveston, şi apoi pe vasele cu aburi care se îndreptau spre New Orleans şi spre porturi mai îndepărtate. Ar fi scutit de transportul dificil al bumbacului cu căruţa până la un debarcader din amonte şi de taxele de servitute pe care le percepea proprietarul. Cu timpul, ar putea percepe şi el asemenea taxe.

— Silas? Jessica a coborât treptele verandei, iar Thomas s-a smuls din braţele lui ca să alerge la ea. Eşti iar pierdut în gânduri. La ce te gândeşti?

— La cât de mult te iubesc, a spus el cu vocea răguşită de emoţie. Dacă aş fi Morris, aş cita din Pilde, dar aş modifica versetul. „Am găsit o femeie virtuoasă, şi preţul ei întrece pe acela al mărgeanului.[8]

— Ei, slavă Domnului că nu eşti Morris, i-a răspuns Jessica, niciodată încântată de efuziuni sentimentale, dar în obraji i-a apărut acea roşeaţă

---

8 Pildele lui Solomon 31: 10. Modificarea constă în faptul că Silas afirmă că a găsit o astfel de femeie, în timp ce în textul biblic versetul este „cine poate găsi o femeie virtuoasă?

care însemna că era plăcut surprinsă, Silas ştia asta. Nu vorbeau prea des despre iubire. Vii înăuntru? l-a întrebat ea.

— Nu, i-a răspuns. Luase hotărârea. Mă duc până la casa Wilton să vorbesc cu care despre terenul pe care îl are de vânzare. Vreau un răspuns în după-amiaza asta.

— Avem bani pentru asta?

— Am câte ceva pus deoparte, iar Carl e dispus să vândă sub preţul pieţei. E puţin probabil să mai găsesc o jumătate de lot atât de ieftin.

— Foarte bine, atunci, dar te întorci la cină?

— N-aş pierde-o pentru nimic în lume, şi apoi – Silas a zâmbit spre Joshua, care se dusese să se încălzească sub şalul Jessicăi – am să mă joc de-a căluţul cu Thomas.

— Foarte bine, tati, a spus Joshua, imitând expresia familiară a Jessicăi.

Silas nu s-a dus imediat să-şi înşeueze calul, ci s-a uitat la Jessica, îndemnându-i pe cei doi băieţi să intre în casa din bârne, apoi la fumul ce se ridica leneş din horn pe cerul hibernal, înainte de a închide uşa, ea i-a aruncat o privire, iar Silas a sperat că nu i-a citit pe chip sentimentul de vinovăţie că din nou alegea Somerset în defavoarea ei.

Capitolul 43

Îndepărtându-se de mulţimea care se adunase

ca să celebreze cea de-a şaptea aniversare a înfiinţării coloniei Willow Grove, Jeremy a ales o bancă la umbra unui stejar roşu ca să admire împrejurimile şi să se gândească la anii care îi aduseseră în acest loc, la această dată din iulie 1843. Îşi acorda oarecare credit pentru decizia unanimă de a se stabili aici. Din clipa în care convoiul intrase în pădurea de conifere, fusese fermecat de zonă. O altă vocaţie decât cultivarea pământului îl cucerise, îi pusese sângele în mişcare, şi s-ar putea să nu se mai fi mişcat spre preria cu pământ negru de la vest. Silas îl cunoştea bine. Simţise ezitarea prietenului său de a merge mai departe către destinaţia plănuită, şi poate că această şovăială a lui îl făcuse pe Silas să întrebe: „Ce zici de locul ăsta?” în orice caz, el, Silas şi Henri aleseseră bine locul pentru oraşul pe care speraseră să-l ridice. Howbutker câştiga în importanţă, pentru că era prima comunitate pe acest mal al râului Sabine prin care treceau coloniştii când intrau în Texas dinspre Louisiana, şi mulţi se opreau aici; plus că era singurul oraş care se putea lăuda cu câteva linii de diligenţe care ofereau transport spre inima republicii aflate în plină dezvoltare. Fuseseră stabilite locurile pentru tribunal, biserică şi şcoală şi fusese proiectată strada principală, un cerc în jurul pieţei oraşului, care avea să devină şi locul clădirii consiliului, în cazul în care comisarul funciar alegea Howbutker drept capitală districtuală.

Fuseseră şapte ani productivi pentru el şi pentru ceilalţi fondatori. Henri avea un magazin de îmbrăcăminte înfloritor şi pus la punct, în mare parte datorită talentelor uimitoare ale lui Tippy, care contribuiseră la colecţia lui elegantă. Cu permisiunea Jessicăi şi cu priceperea dobândită lucrând cu tatăl lui Henri, Tippy trecuse din magazinul universal al lui Jean DuMont direct la fiul acestuia care nutrea vădita speranţă de a-şi depăşi tatăl. Magazinul lui Henri se extinsese şi găzduia o largă varietate de produse în fiecare sezon, iar acum avea clienţi care veneau tocmai de la San Antonio şi Houston şi din metropola Galveston, ca să se aprovizioneze cu lucruri pe care nu le puteau găsi la ei acasă.

Somerset devenise cea mai mare plantaţie de pe cuprinsul aşezării, iar Silas încă mai avea planuri de extindere. Jeremy ştia de unde proveneau banii care îi permiteau prietenului său să cumpere mai mult pământ, sclavi şi animale de tracţiune, să ridice mai multe construcţii la fermă şi colibe pentru muncitori (cu cheresteaua cumpărată de la Compania de Cherestea Warwick), dar Silas avea discernământ în afaceri şi pricepere în administrarea pământului, ambele calităţi fiind puse cu succes în slujba prosperităţii plantaţiei lui.

Compania de Cherestea Warwick din Howbutker nu se bucura de atâta prosperitate – nu încă. Afacerea pornise cu greu. Jeremy

construise un gater alimentat cu apă şi un depozit pentru cherestea, dar, cu toate că în noua republică era mare cerere de lemn pentru construcţie, problema consta în transportul către client. Erau puţine drumuri, şi râurile nu erau navigabile decât la primele inundaţii. Copacii lui erau tăiaţi cu toporul şi cu fierăstrăul, căraţi groaznic de încet de animalele de tracţiune până la gater sau până pe malul râului, unde cheresteaua era încărcată pe plute şi trimisă la gaterele de pe coastă, care-i plăteau pentru transport. Ambele operaţiuni erau dificile şi la mila terenurilor alunecoase şi a vremii adesea nefavorabile, dar Jeremy avea răbdare. Nu era decât o chestiune de timp, de ordinul câtorva ani, până când Texasul avea să fie anexat Uniunii, iar finanţarea drumurilor pentru transport comercial avea să fie primul lucru solicitat Statelor Unite. În cele din urmă, vapoarele cu aburi aveau să-şi croiască drum în susul râului şi să ofere o modalitate de a-şi transporta cheresteaua spre oraşele de pe coastă, şi avea să vină, cu siguranţă, şi calea ferată. Noi unelte erau inventate, care să facă exploatarea forestieră mai sigură şi mai rapidă, şi, între timp, cererea disperată de cherestea pentru construcţii avea să fie în continuă creştere. Jeremy se pregătea pentru ziua în care Compania de Cherestea Warwick avea să fie unul dintre principalii operatori forestieri din Texas, cumpărând suprafeţe de păduri de conifere

de-a lungul râului Sabine, în jurul aşezării Howbutker, şi la sud, spre Nacogdoches, cel mai vechi oraş din Texas. Pentru a-şi spori moştenirea şi venitul, cumpărase câteva afaceri înfloritoare de pe coastă. Şi se şi căsătorise.

Pe soţia lui o chema Camellia Grant, iar Jeremy îi fusese prezentat atunci când l-a cunoscut pe tatăl ei, bancher din New Orleans, în 1837. Bruce Warwick, iubitul tată al lui Jeremy, decedase şi îi lăsase fiului său mai mic partea sa din Meadowlands în bani gheaţă. Statele Unite treceau printr-o criză monetară în acel an, şi puţine bănci erau sigure şi solvabile, iar banca lui August Grant era una dintre ele. Jeremy a rămas o lună la New Orleans, ca să o curteze pe Camellia şi să se însoare cu ea, apoi a adus-o în modesta, dar confortabila lui locuinţă din pădurile de conifere din Texas. Rămânând însărcinată încă din noaptea nunţii, soţia lui se întorsese în confortul splendid al casei părinteşti din New Orleans în timpul celor nouă luni de sarcină, şi la fel a procedat la sarcinile următoare. Născuse cel de-al treilea copil cu două veri în urmă şi venise să locuiască în Howbutker cu un soţ care începea, în sfârşit, să o cunoască.

Festivităţile aniversare se desfăşurau în centrul oraşului în plină dezvoltare. Compania de Cherestea Warwick furnizase băncile rudimentar cioplite pe care oamenii şedeau sub copaci sau în corturi, la umbră. De pe banca lui, Jeremy o vedea

bine pe Jessica Toliver într-unul din corturi. Le servea tort şi punci unor copii de sclavi care-şi aşteptau cu nerăbdare rândul la coadă, sporovăială lor entuziastă ajungând până la el din cealaltă parte a pieţei.

Era greu de crezut că Jessica avea acum douăzeci şi cinci de ani şi era deja o legendă a vremurilor sale, chiar dacă nu cea mai greşit înţeleasă şi subestimată. Circulau zvonuri că salvase un indian comanş care dăduse de necaz pe malul unui pârâiaş, chiar lângă Howbutker. Silas era plecat cu bumbacul la Galveston atunci. Jessica o pusese pe Tippy să-l îngrijească pe războinic şi să-l gonească de acolo înainte ca membrii comunităţii să prindă veste de prezenţa lui şi să-l spânzure de stejarul roşu sub care şedea Jeremy. Dacă zvonul era adevărat – şi cine s-ar îndoi că Jessica ar ajuta un războinic inamic, din moment ce părere ei că albii au furat pământurile indienilor era bine cunoscută –, era absolut logic că indianul venise să exploreze zona în vederea unui atac. Jeremy dădea crezare zvonurilor şi considera că bunătatea Jessicăi a salvat Howbutker şi fermele învecinate de incursiunile sălbatice ale comanşilor de pe urma cărora suferiseră alte aşezări.

Jeremy îşi iubea soţia. Era blândă şi suavă ca o pisicuţă cuibărită lângă el noaptea şi, mai mult decât atât, venera pământul de sub tălpile lui. Îi născuse cu dârzenie trei fii – nu aveau să mai facă

alţi copii, pentru că el nu mai voia ca ea să stea din nou departe de el –, dar Camellia s-ar ofili ca floarea al cărei nume îl purta dacă ar fi silită să facă faţă răspunderilor şi provocărilor cu care se confrunta zilnic Jessica la Somerset. Din acest motiv, Jeremy îi construise soţiei sale o casă în oraş, administrată de un alai de servitori, ca să-i asigure confortul cu care era obişnuită. Între timp, la Somerset, Jessica se ocupa de nevoile familiei şi ale sclavilor, îngrijea livada şi grădinile, îşi oferea serviciile ca soră medicală, medic, profesoară şi veterinar în timp ce supraveghea nesfârşitele îndatoriri legate de curăţenie, spălat de rufe, cusut, ţesut, gătit şi pus conserve. Din când în când, rutina ei zilnică era tulburată de câte un animal sălbatic venit în vizită, de vreun şarpe veninos în casă, de vreo epidemie de malarie, vreun accident sau vreun deces.

De multe ori, Jeremy se minunase de tăria fetei pe care o cunoscuse îmbrăcată în rochie din brocart şi conduri din satin şi purtând o broşă de smarald la cea de-a optsprezecea ei aniversare.

Entuziasmul unanim a crescut atunci când şi-au făcut apariţia un fotograf de dagherotipuri şi asistentul acestuia, pe care Silas se dusese să-i aducă de la debarcader. Fotograful venise în susul râului de la Galveston ca să facă fotografii familiilor care-şi puteau permite. În timp ce bărbatul şi-a instalat echipamentul voluminos, femeile şi-au strâns laolaltă bărbaţii şi copiii, dacă

nu să pozeze în faţa aparatului, măcar să vadă invenţia uluitoare a unei drăcovenii care putea imortaliza imaginea oamenilor şi a peisajelor pe o plăcuţă din cupru. Jessica şi-a lăsat treburile în seama lui Tippy şi a venit să se alăture Camelliei şi soţiei lui Henri, Bess, amândouă purtând hainele cele mai bune şi chinuindu-se să-şi ţină lângă ele copilaşii de doi ani, în timp ce soţii lor alergau să-i adune pe ceilalţi şase copii care lipseau. Joshua, acum în vârstă de doisprezece ani, trebuia să fie cu Jake Davis şi cu prietenii lor, iar Thomas, care împlinea şase ani în iunie, trebuia să fie cu Jeremy Jr., cu Stephen Warwick şi cu fiii lui Henri, Armând, în vârstă de şase ani, şi Philippe, care avea cinci ani.

Taţii i-au găsit pe toţi cei şase băieţi admirând un armăsar într-un padoc din spatele fierăriei, un bălţat alb cu roşcat, cu picioarele albe de la jumătate în jos. Animalul avea osatură puternică, dar capul şi gâtul delicate, arcuite acum, ca să se uite cu precauţie la băieţi. Armăsarul îi atrăsese atenţia mai cu seamă lui Joshua. Băiatul şedea pe o bârnă din gard, încercând să-l atragă pe bălţat spre mâna lui întinsă.

— E de vânzare la un preţ bun, i-a spus fierarul lui Silas. A ajuns la mine pe post de plată a unei datorii. Fiul tău pare de-a dreptul fermecat de el. Nu e vremea ca băiatul să aibă calul lui?

Jeremy a simţit că Silas se aprinde şi s-a îndepărtat precaut. Nu era vreun secret că Silas le

oferea o protecţie exagerată celor doi fii ai săi. Jessica pierduse două sarcini în cei şapte ani de căsnicie, iar Silas îi mărturisise lui Jeremy că şi-a pierdut speranţa de a mai avea vreun alt moştenitor.

— E prea mic, i-a răspuns Silas fierarului, cu o privire dură, care îi dădea acestuia de înţeles să-şi vadă de treaba lui.

— Prea mic? a hohotit fierarul. Păi, băieţii mei au avut fiecare calul lui înainte să împlinească opt ani. Urcă-i de mici în şa, şi n-or să ştie niciodată ce-i aia teamă.

— Taţi… s-a rugat Joshua. Jake are calul lui.

Silas l-a ridicat pe Joshua, prea uşor pentru vârsta lui, şi l-a dat jos de pe gard.

— Poate la anul de ziua ta, fiule. Acum, hai să facem fotografia.

Fotograful şi-a instruit muşteriii:

— Va trebui să staţi absolut nemişcaţi timp de cincisprezece minute. Nu vorbiţi. Nu vă foiţi. Nu zâmbiţi. Cea mai mică mişcare va distruge dagherotipul. Dacă are nevoie cineva de o proptea pentru gât, v-o fixează asistentul meu.

Membrii familiei Toliver, Warwick şi DuMont au stat perfect nemişcaţi, chiar şi cei mai mici, care au adormit în braţele lor în acest timp. A fost prima şi singura fotografie a lui Joshua Toliver. În timp ce părinţii lui savurau o îngheţată cu prietenii, în umbra înserării, Joshua a încălecat pe bălţatul pe care fierarul îl înşeuase pentru el.

— Călăreşte-l în jurul păşunii să te obişnuieşti cu el, apoi mergi cu el spre piaţă. Când o să vadă taică-tu cât de bine îl struneşti, pun pariu că o să ţi-l cumpere.

Cel care a călărit spre piaţă a fost însă fierarul.

— Fiul tău, a început el cu o voce înecată, speriindu-i pe soţii Toliver care şedeau pe băncuţele lor de pin, înconjuraţi de prieteni. A... a... a fost azvârlit de calul la care se uita în după-amiaza asta. Ai face bine să vii repede.

Întreaga adunare s-a năpustit spre padocul înverzit ca să-l găsească pe Joshua zăcând nemişcat în umbra unui eucalipt gigantic, deja fără viaţă. Jessica, îngenunchind lângă trupul lui, a ridicat privirea spre Silas, într-un şuvoi de lacrimi, şi a rostit cuvintele care aveau să ţipe în coşmarurile lui pentru tot restul vieţii:

— Suntem blestemaţi, Silas! Suntem blestemaţi!

Capitolul 44

În primăvara anului 1846, Carson şi Eunice Wyndham i-au vizitat pe fiica şi pe ginerele lor la Somerset. Veniseră special cu scopul finalizării înţelegerii dintre Silas şi Carson şi ca să-şi cunoască nepoţelul, care i-a câştigat de îndată inima lui Eunice.

— Mi-aş dori ca Benjamin să fi trăit să-l vadă

pe băiat, a spus ea. Ar fi mulţumit să vadă că nepotul lui e un Toliver din cap până-n picioare. Băieţii lui Morris… ei bine, seamănă cu Lettie şi nu au nici cel mai mic interes pentru plantaţie.

— În privinţa asta, seamănă cu Morris, a răspuns Silas sec, simţind o urmă de regret la gândul că Lettie născuse trei copii sănătoşi – doi băieţi şi o fată, pe care Eunice a descris-o ca fiind, în chip regretabil, „osoasă” ca Morris.

Şedeau toţi cinci pe fotolii, pe veranda din faţa casei din bârne a familiei Toliver, şi o privire la faţa stoică, lipsită de orice expresie a soţiei sale la primirea acestor veşti l-a făcut pe Silas să se ruşineze de invidia pe care o simţise pentru o clipă. Ştia la ce se gândea ea. I-ar fi întins mâna ca să-i ofere alinare, dar asta n-ar fi făcut decât să o stânjenească şi să agraveze suferinţa pe care încerca să şi-o ascundă.

Încă de când fusese curăţat primul acru de pământ de la Somerset, chiar dacă se mustra pentru asemenea gânduri, Silas se întrebase cum – când avea să se manifeste „blestemul” pământului său. Unde era blestemul în producţia de bumbac care, după un început mai dificil, crescuse an după an? Unde pândea? în ploaia abundentă care cădea exact la momentul potrivit, în sănătatea şi robusteţea sclavilor şi ale animalelor sale, în izbăvirea familiei şi a lucrătorilor săi de accidente şi molime, şi de focul ce putea rade de pe faţa pământului recolta şi

clădirile unui fermier cât ai clipi din ochi? Cum erau toate aceste binecuvântări blestemate de profeţia mamei sale?

Dar uneori, după ce el şi Jessica făceau dragoste, stătea treaz până târziu în noapte, asaltat de demonii care veneau ca să bântuie sufletele celor vinovaţi, şi se întreba dacă nu cumva blestemul era în pântecele soţiei sale. Prostii… îşi spunea el în zorii dimineţii. Jessica era pur şi simplu… stearpă. Nimic – cu siguranţă nu un blestem – nu purta vina pentru asta. Joshua murise de mâna unui fierar necugetat, care-l lăsase să încalece un cal necunoscut. Dacă era să se simtă vinovat în vreo privinţă – şi se simţea –, se gândea Silas în timp ce-l privea pe Carson arzând ceremonios contractul cu partea aprinsă a trabucului său, era faptul că renunţase la intenţia lui de a-i înmâna un cec pentru suma pe care i-o plătise bărbatul ca să se însoare cu fiica lui. Cât i-ar fi plăcut să vadă faţa nemernicului – şi pe a Jessicăi – când Carson ar fi realizat că tot ceea ce deţinea ginerele său, inclusiv iubirea fiicei sale, fusese câştigat cu mâna lui. Silas Toliver ar fi fost liber şi scutit de orice datorie pe care o avea la Carson Wyndham, iar Jessica ar fi avut în sfârşit dovada că numai iubirea l-a ţinut pe soţul ei lângă ea.

Dar acestea erau doar fantezii. Dorinţa de a dezvolta şi de a-şi îmbunătăţi pământul fusese prea mare. După construcţia debarcaderului, a

început din nou să pună bani deoparte, dar un fierar din Illinois, pe nume John Deere, a inventat şi produs un model de plug din oţel, care putea trece prin pământul lipicios fără să se afunde, şi Silas a cedat în faţa tentaţiei de a cumpăra câteva asemenea utilaje. Plugurile trase de un singur cal i-au economisit timp şi bani, pentru că lamele de oţel, spre deosebire de plugul din lemn pe care ţăranii îl foloseau de secole, puteau întoarce brazda indiferent de vreme sau în orice condiţii s-ar fi prezentat terenul. Înainte, trebuia să aştepte câteva zile ca să se usuce pământul îmbibat de apă sau, dacă era prea uscat, să folosească trei oameni şi câteva animale puternice ca să poată ara un câmp.

Mai fuseseră şi alte „cântece de sirenă” irezistibile, pe care le ascultase şi în faţa cărora cedase în cei zece ani de îndatorare faţă de Carson, până când toţi banii puşi deoparte s-au epuizat. Jessica nu ştiuse niciodată de intenţia lui de a-i înapoia banii tatălui ei. Era un secret – şi un regret – pe care Silas avea să-l ducă în mormânt. În timp ce privea cum contractul se transformă în cenuşă într-o farfurioară din lut, ruşinea eşecului său l-a ars până în străfundul fiinţei sale când l-a auzit pe socrul lui, cu o mişcare condescendentă a mâinii care ţinea trabucul înspre casa lor din bârne cu şase camere, spunând:

— Toate bune şi frumoase, Silas, dar e timpul ca fiica mea să locuiască într-o casă

corespunzătoare. Aşa cum ţi-am promis, ai în bancă banii pentru asta, şi am să-ţi trimit un arhitect bun.

Eunice, aşezată lângă Jessica, a bătut-o uşor pe braţ pe fiica ei.

— Nu ţi-ar plăcea o casă mare şi nouă, pe măsura statutului tău, draga mea? Dar, chiar în momentul când a spus asta, o privire tristă i-a trădat din nou consternarea ce se citea clar pe chipul ei atunci când a dat ochii cu fiica ei pentru prima oară după zece ani. Doamne, dar ai… îmbătrânit frumos, spusese ea ca să-şi ascundă stânjeneala reacţiei pe care o avusese văzând trupul subţire al Jessicăi în rochia ei simplă, de ţărancă, şi părul ei roşcat, prins într-un coc strâns sub bonetă.

— Mulţumesc, mamă, spusese Jessica atunci când şi-a întâlnit părinţii la staţia de diligenţe.

Avusese de gând să-i întâmpine în singura rochie bună pe care o lăsase pe Tippy să i-o coasă; avea fusta croită, după ultima modă, în formă de clopot şi talia joasă, dar cusătura mânecilor strâmte îi împiedica mişcările braţelor, aşa că alesese să îmbrace rochia din material ţesut în casă, pe care o purta zi de zi.

— Una pe măsura statutului meu? a repetat Jessica întrebarea mamei sale.

— Ca membră a familiei Wyndham, ca… Eunice a aruncat o privire spre Silas şi, deşi părea iritată s-o spună, a adăugat: ca soţie a

proeminentului tău bărbat, aici, în noul stat Texas.

Silas a pufăit din ţigara rulată; nu îi conveneea conversaţia purtată în prezenţa lui Thomas. Era o altă sursă de ruşine, şi fiul lui nu avea să afle niciodată că Somerset şi conacul familiei erau finanţate de altcineva decât de tatăl lui. Thomas nu avea decât nouă ani, dar era iscoditor şi deja în stare să priceapă aluzii, nuanţe, conversaţii mascate.

— Ce-i ăla contract? a întrebat el când Carson a adus vorba despre el şi a scos documentul din buzunarul de la haină.

— O înţelegere scrisă, i-a răspuns Carson. Asta de aici e între mine şi tatăl tău.

— Şi ce v-aţi înţeles?

— Am să-l las pe tatăl tău să-ţi spună, dacă doreşte, a răspuns Carson, aruncându-i un zâmbet arogant lui Silas.

— Sunt afaceri care ne privesc numai pe mine şi pe bunicul tău, Thomas, i-a spus Silas. Du-te şi ajută-l pe Jasper cu mânzul abia fătat.

— Jasper! a exclamat Carson. Vorbeşti de negrişorul ăla slăbănog, pe care te-am lăsat să-l iei cu tine, Jessica?

— Da, tată, a răspuns Jessica cu buzele strânse. Ascultase schimbul de replici dintre Silas şi tatăl ei cu un dispreţ vizibil – pentru amândoi, Silas nu avea niciun dubiu. Nu ştiu ce ne-am face fără el. Jasper are vreo douăzeci şi opt de ani acum, e însurat şi are câţiva copii frumoşi. Unul

dintre ei, o fată, îmi e extrem de dragă. O cheamă Petunia.

Carson a ridicat uşor din sprânceană spre soţia lui, sugerând, în mod evident, că fiica lor, la douăzeci şi opt de ani, nu se schimbase foarte mult. A făcut un gest nepăsător cu mâna în care ţinea trabucul, abandonând subiectul sclavului şi a odraslelor sale.

— Lasă-l pe Thomas să stea aici, a trecut el peste ordinul lui Silas. Eu şi bunica lui avem şi aşa prea puţin timp la dispoziţie ca să petrecem cu el.

— Da, tati, lasă-mă să stau, s-a rugat Thomas.

— Du-te la grajd, fiule. Am să vin să te iau peste puţin timp ca să stai cu bunicii tăi.

Aruncând o privire cruntă spre Carson, pentru a-i da de înţeles că nu avea să-i permită în ruptul capului să-l facă de râs în faţa fiului său, Silas a încremenit când a auzit-o pe Jessica spunând pe neaşteptate:

— Aş vrea să construim casa în oraş, pe stradă cu familiile Warwick şi DuMont.

Silas a scos surprins ţigara din gură.

— Nu aici, la Somerset?

— Nu, în Howbutker, pe Houston Avenue, lângă prietenii noştri.

— Ei, din moment ce eu plătesc, zic că fiica mea îşi poate construi casa oriunde pofteşte, a spus Carson.

Şi-a băgat trabucul în gură şi s-a lăsat în fotoliul de pe verandă, ţinând degetele mari în

buzunarele vestei şi aşteptând să vadă ce avea de spus ginerele său despre asta.

Ignorându-l pe Carson, Silas a scrutat-o pe soţia lui cu privirea. Strălucirea ei pălise întrucâtva de la moartea lui Joshua. Ea şi Joshua fuseseră neobişnuit de apropiaţi, păsându-le amândurora de cei năpăstuiţi, de animale şi de natură, pasionaţi de cărţi şi studiu. Thomas era mai legat de pământ; nicicând nu era mai fericit ca atunci când îl însoţea la câmp pe tatăl lui – *Parcă am călări printre nori, tati!* –, şi aproape de când era de-o şchioapă manifestase interes pentru recoltă şi egrenarea bumbacului. *De ce trebuie să fie solul cald înainte de a planta? Cum se separă seminţele de fibră, tati?*

Spre deosebire de Joshua, nu încăpea îndoială că Thomas era conştient de locul lui ca fiu al stăpânului de la Somerset. Se juca cu copiii sclavilor – avea Jessica grijă de asta –, dar nu-i numea prietenii lui, aşa cum făcuse Joshua. Prietenii lui erau fiii familiilor Warwick, DuMont şi Davis. Încet, pe măsură ce Thomas părăsea anii micii copilării, Silas îl vedea devenind ceea ce scumpul lui frate n-ar fi putut fi niciodată: un descendent până în măduva oaselor al moştenirii familiei Toliver.

La scurtă vreme după moartea lui Joshua, Silas intervenise când Jessica a ascuns preţiosul băţ cu cap de cal al băiatului şi haina lui din piele de căprioară.

— N-ar trebui să i le dăm lui Thomas în amintirea fratelui său? a sugerat el.

— Nu. Thomas le-ar folosi numai până când se vor învechi, la fel ca amintirile lui despre Joshua, apoi le-ar arunca, a spus ea, uluindu-l pe Silas cu amărăciunea ei. Prefer să le păstrez eu în amintirea… în amintirea pe care o am eu despre Joshua.

În timp ce se gândea la soţia sa, lui Silas i-a trecut prin cap că ea voia să locuiască departe de plantaţie pentru că nu dorea să vadă că pasiunea pentru această îndeletnicire îl prinsese deja pe fiul ei. Probabil că nu dorea să rămână în casa care-i fusese cămin lui Joshua şi în care suferise şi pierderile de sarcină. Sau… Silas a observat privirea Jessicăi aţintită asupra cenuşii contractului. După ziua de astăzi, putea fi faptul că soţia lui nu mai voia să trăiască înconjurată de amintirea învoielii din pricina căreia locuia acolo?

— Tu ce spui, Thomas? a întrebat Jessica. N-ai vrea să locuieşti în Howbutker, aproape de Jeremy Jr., de Stephen, de Armând şi de Philippe?

— Mie îmi place aici, i-a răspuns Thomas.

— Sigur că-ţi place, a murmurat Jessica.

În noaptea aceea, înainte de a se urca în pat lângă soţia lui, Silas a aşezat un trandafir roşu într-un pahar cu apă şi l-a lăsat lângă sobă. În dimineaţa următoare, Jessica s-a răsucit spre el când a intrat în bucătărie.

— Pentru ce-i ăsta?

— Ca să spun că-mi pare rău. O să construim casa în Howbutker, a spus Silas.

Capitolul 45

Soţii Wyndham – la insistenţele lui Eunice – o aduseseră cu ei pe Willie May pentru a-şi vedea fiica, aşa că Jessica a condus cu mare plăcere o nouă ceremonie la ferma familiei Toliver după plecarea părinţilor ei spre Carolina de Sud.

— Cu acest act îţi redau libertatea, Tippy, cea mai dragă prietenă a mea, a spus ea, întinzându-i lui Tippy un document ce atesta eliberarea ei din sclavie. Din moment ce am îndeplinit condiţiile din contractul tatălui meu, nu mai poate să mă ameninţe cu vânzarea mamei tale.

Tippy a împăturit documentul şi l-a strecurat în corsajul rochiei. Rochia ei nu era făcută din materialele scumpe pe care le folosea pentru cliente, nici nu era la fel de modern croită. Deşi Tippy devenise parteneră – chiar dacă în secret – în recent redenumitul Magazin Universal DuMont, nu se făcea să apară la fel de bine îmbrăcată ca doamnele albe care frecventau salonul de prezentare. Primea salariu şi un procent din profiturile magazinului. Trăia într-o căsuţă deţinută de Henri, amplasată în apropierea magazinului. El, Bess şi cei trei copii ai lor ţineau la ea.

— Îţi mulţumesc, Jessica, prietena mea dragă,

a spus Tippy, cu zâmbetul ei strălucitor, larg.

Era însă conştientă, ca şi familia Toliver de altfel, că documentul ascuns în sân nu însemna că era liberă. Nu ar proteja-o de piaţa de sclavi dacă ar fi prinsă în afara comunităţii care *o* favoriza. Culoarea pielii ei, în ciuda remarcabilelor ei talente, foarte numeroase pentru o negresă, încă îi impunea să stea ascunsă în ungherele întunecate ale încăperii în prezenţa albilor.

— Bineînţeles, o vei asista pe soţia mea în alegerea materialelor şi a culorilor pentru noua noastră locuinţă, a spus Silas pe tonul formal pe care îl folosea când i se adresa.

Tippy a răspuns, făcând o mică reverenţă:

— Voi face asta bucuroasă, domnule Silas.

Construcţia casei de pe Houston Avenue a început vara.

Jessica a ales un loc care îi oferea vedere asupra întregii străzi, care se umplea acum de case impresionante aparţinând comercianţilor prosperi şi plantatorilor ale căror soţii erau obosite de munca grea de a supraveghea o casă şi o locuinţă pentru sclavi în mijlocul câmpului. Familia Warwick îşi construise un edificiu ca un castel medieval în susul străzii, numit conacul Warwick, mai jos de vila de inspiraţie franceză, din piatră gri, ce sugera dragostea lui Henri pentru grădinile ordonat aranjate din ţara lui natală. Un lot mai încolo, familia lui Lorimer Davis îşi construise o casă pătrăţoasă, cu coloane, în

stilul somptuos federal, şi alături se ridica un conac în stil neorenascentist italian, proprietatea unui alt plantator din convoiul venit de la Willowshire. Familia lui Silas Toliver a adoptat stilul arhitecturii greceşti, tradiţional pe Aleea Plantaţiilor.

A durat aproape un an să finalizeze conacul alb, cu trei etaje şi coloane, o splendoare ce domina bulevardul de pe o colină ceva mai înaltă decât a vecinilor săi. Holul elegant de la intrare, cu oglinda aurită din podea până în tavan şi cu portretul ducelui de Somerset, camerele spaţioase, cu tavane înalte, scara ce se curba graţios, şemineurile din marmură şi candelabrele din cristal, frizele elaborate, basoreliefurile şi pervazurile ferestrelor atrăgeau laude din partea tuturor. Silas şi Jessica răspundeau cu nişte zâmbete forţate opiniei, adesea formulate, că norocul trebuie să-i fi surâs lui Silas Toliver.

În primăvara anului următor finalizării casei, Jessica l-a văzut pe Jeremy discutând cu negrii care îi aduseseră cherestea finisată, ce urma să fie folosită la construcţia unui foişor şi a arcadelor pentru trandafiri, pe care avea de gând să le ridice în partea de răsărit a casei sale. „Vreau să stau în foişor în soarele dimineţii şi să-mi văd trandafirii cum se trezesc la viaţă”, îi spusese ea lui Jeremy.

Negrii erau foşti sclavi pe care Jeremy îi eliberase la scurtă vreme după sosirea în Texas. Le oferise libertatea tuturor sclavilor săi, dar, deşi

nu mai erau în robie, puţini aleseseră să plece. Nu era sigur pentru oamenii eliberaţi să plece peste graniţă, iar cei rămaşi lucrau ca angajaţi ai Companiei de Cherestea Warwick. Primeau salariu şi locuinţă într-o clădire cochetă a companiei, cunoscută sub numele de Hollows.

Eliberarea sclavilor de către Jeremy nu prea le convenise celorlalţi proprietari de sclavi, care ameninţaseră să boicoteze Compania de Cherestea Warwick, dar devenise evident relativ curând că Jeremy avea suficiente afaceri în afara regiunii ca să acopere comenzile companiei, fără a avea nevoie de ale lor. În plus, le plăcea de Jeremy şi de graţioasa lui soţie, iar deranjul de a cumpăra şi transporta cherestea finisată de la kilometri întregi depărtare devenea prea mare.

Jessica îi atrăsese atenţia lui Silas asupra tranziţiei reuşite de la sclav la angajat, dar acesta îi răspunsese pe un ton ridicat:

— Îmi sugerezi să *plătesc* un negru în care am investit mii de dolari pentru *munca* lui?

— Lasă-i să muncească până recuperezi banii pe care i-ai cheltuit cu ei, apoi angajează-i ca salariaţi, i-a propus ea.

— Nu mi-aş permite asemenea salarii.

— Atunci, dă-le măcar o parte din recoltă. La asta se va ajunge, Silas, a declarat Jessica, rămânând fermă pe poziţii. Dacă va fi război, Sudul va pierde. Nordul îi va elibera pe sclavi, şi singura cale prin care-ţi vei putea planta

bumbacul va fi să le permiţi negrilor noştri să împartă profiturile.

— N-o să fie niciun război, a afirmat Silas, refuzând să mai asculte măcar un cuvânt din partea Jessicăi pe tema conflictului crescând dintre Nord şi Sud pe tema sclaviei.

Sclavii lor erau fericiţi, i-a spus el. Cântau în timp ce lucrau la câmp. Nimeni din Texas nu putea afirma că e mai bine îmbrăcat, hrănit, adăpostit şi doftoricit. Fiecare familie avea un petic de grădină, pomi fructiferi şi nuci, propria vacă de lapte şi sâmbetele şi duminicile libere, ca să se odihnească. El nu destrăma familii. I-a reamintit soţiei sale că, riscând dezaprobarea celorlalţi plantatori, pentru crearea unui precedent nedorit, îi satisfăcuse toate pretenţiile privind confortul şi siguranţa sclavilor lui, şi acum nu mai voia să audă o vorbă pe această temă.

Jeremy i-a trimis pe oameni în treaba lor, şi-a scuturat mâinile de praful de cherestea şi s-a dus lângă Jessica, pe veranda cu coloane corintice cu vedere la bulevardul larg, Houston Avenue, recent pavat cu cărămizi din argila roşie din regiune. Era aprilie 1848.

— Ei, don’şoară Jess, cum le merge trandafirilor dumitale? a întrebat-o el, scoţându-şi pălăria în timp ce se aşeza şi îşi întindea picioarele lungi.

— Pot să-ţi spun mai exact după ce îi transplantez de la Somerset, a răspuns ea, lăsând

ironia aluziei să plutească între ei.

Jeremy a început să râdă.

— Ah, soţul şi fiul.

— Nu-mi fac griji în privinţa trandafirilor Lancaster şi York.

Jessicăi îi plăceau nespus momentele de conversaţie cu Jeremy, un alt avantaj de a locui în oraş şi pe acea stradă, în afară de Tippy, Jeremy îi era cel mai bun prieten. Jessica îi putea spune orice, mai degrabă decât Camelliei sau lui Bess şi chiar decât lui Silas. În mod ciudat, soţul ei şi soţia lui Jeremy nu vedeau în relaţia lor specială vreun motiv de gelozie, ceea ce făcea ca prietenia lor să fie şi mai comodă. Acum, când familia Toliver venise să locuiască pe Houston Avenue, Jessica şi Jeremy puteau sta mai des de vorbă.

— Nu crezi că e momentul să începi să plantezi florile? a întrebat-o Jeremy. Până n-o faci, locul ăsta n-o să arate ca un cămin.

— Ei bine, la fel ca Silas şi Toliver, trandafirii sunt mai fericiţi acolo.

— O să fie fericiţi şi aici, Jess. E o casă splendidă.

— Dar, aşa cum ai spus şi tu, e o casă, nu e un cămin încă. Poate că eu voi fi fericită aici, pentru că sunt în stare să fiu, dar mă tem că Thomas nu va fi. Îi place să trăiască mai aproape de prietenii lui, dar îi e dor de Somerset, şi acum, când vechea noastră căsuţă din bârne i-a fost cedată vechilului lui Silas, Thomas nu are unde în altă parte să pună

capul jos în afară de patul lui de pe Houston Avenue.

— Şi nu ăsta era planul?

Jessica a surâs uşor. Jeremy era înzestrat cu o percepţie absolut neobişnuită şi reuşea mereu să vadă dincolo de intenţiile cuiva.

— Vreau ca fiul meu să stea câteva ceasuri departe de plantaţie… şi de tatăl lui, a adăugat ea cu sinceritate.

Jeremy a ridicat din sprâncene.

— Bine că nu vrei să despici un fir de păr.

— Ei bine, am de gând să încerc, a răspuns ea. Mi-am ţinut promisiunea faţă de Silas că nu-mi voi exprima opiniile divergente în faţa fiului nostru, dar nu pot spune acelaşi lucru în privinţa comportamentului meu. Până acum, nu a avut ochi pentru *exemplul* pe care i-l dau, dar Silas e de acord cu mine că, la unsprezece ani, băiatul are nevoie de mai multă şcoală decât îi putem oferi noi. Vreau ca Thomas să aibă *de ales* în privinţa lucrurilor pe care doreşte să le facă în viaţă. Cum să le cunoască dacă nu are şansa educaţiei? Poate că îşi va dori să studieze medicina sau dreptul, să devină jurnalist sau profesor.

— Toate bune şi frumoase, Jess, dar cum vei obţine asta aici, în Howbutker?

— Silas a fost de acord să-i angajăm un meditator.

— Ah, a spus Jeremy, ridicând o sprânceană. În speranţa că un meditator poate obţine ceea ce

tu ai promis să nu faci?

Jessica a zâmbit. Încă o dată, Jeremy citise printre rânduri, ceea ce făcuse şi Jessica atunci când primise o scrisoare de la Guy Handley drept răspuns la scrisoarea ei în urma anunţului dat de acesta din rubricile de *cereri de muncă* din *Houston Telegraph* şi *Texas Register*. În anunţ se descrisese drept „profesor de discipline umaniste cu accent special pe literatura clasică”. Jessicăi îi atrăsese atenţia formularea „discipline umaniste”. În scrisoare, Guy Handley îi explicase că este din Virginia şi că a absolvit Colegiul William and Mary. Fusese meditatorul personal al copiilor unui important plantator din Houston până când angajatorul său fusese ucis în Războiul Mexican. Văduva urma să se mute înapoi la familia ei din Louisiana, dar el dorea să rămână în Texas. Era bucuros să vină la Howbutker pentru un interviu, dacă era amabilă să-i indice o dată şi o oră.

— Vine mâine cu diligenţa, i-a spus Jessica lui Jeremy, şi sper din suflet ca Thomas să se ataşeze de el şi de studiile lui. Nu a fost deloc încântat când a auzit că va fi la şcoală jumătate din zi.

— Şi aşa ar trebui să fie toţi copiii noştri, a spus Jeremy, ridicându-se şi schimbându-şi pălăria. Şcoala publică nu se deschide până anul viitor, şi nu cred că avem şanse să atragem talente precum Sarah Conklin.

Uluită, Jessica i-a aruncat o privire şi au trecut-o fiorii văzând licărirea cu subînţeles din

ochii lui Jeremy. Oare comentariul lui despre Sarah era o altă frază cu dublu sens menită să-i sugereze că el intuise motivul real pentru care spera ea să-l angajeze pe Guy Handley? Era ca şi cum Jeremy citise scrisoarea profesorului şi văzuse cerculeţul ce servea drept punct pe i în *Al dumneavoastră, cu cordialitate* de la finalul mesajului, în mod normal, înlocuirea simbolului obişnuit n-ar fi însemnat nimic pentru Jessica, dar în scrisorile lui Sarah Conklin observase un cerculeţ similar pus pe i-urile din numele lor. Numai aceia care ştiau de codurile utilizate ca formă de comunicare secretă în calea ferată subterană ar fi dat atenţie coincidenţei. Oare Guy Handley, profesorul pe care spera să-l angajeze pentru fiul ei, era un abolиţionist?

Capitolul 46

30 iunie 1848

Poate că nu reprezintă nimic cerculeţul acela de deasupra literei *i.* Poate fi un simplu semn de vanitate personală, şi nu un cod de identificare, dar o asemenea libertate excentrică în scris nu o caracterizează pe Sarah, o adeptă a purismului în privinţa scrierii şi vorbirii limbii engleze, şi nici pe domnul Handley. N-aş îndrăzni să mă interesez de această practică în corespondenţa mea cu Sarah de teamă ca nu cumva vreun funcţionar poştal, văzând o scrisoare expediată spre un oraş din

nord, să o deschidă ca să dea în vileag vreun simpatizant. În ceea ce-l priveşte pe domnul Handley, continui să caut semne, dar până acum nu am niciun indiciu că „profesorul celor de pe Houston Avenue” este un susţinător al cauzei nordiştilor. Noi – şi familiile DuMont şi Warwick – vorbim despre el în aceşti termeni, pentru că acum le predă şi copiilor acestora, în fiecare după-amiază, după lecţiile cu Thomas.

Domnul Handley a sosit acum două luni. L-am aşteptat la diligenţă şi l-am adus aici pentru un interviu. Nu era cum mă aşteptam eu sau Silas. Mi-am dat seama că Silas a fost surprins când au făcut cunoştinţă. Am discutat mai târziu chestiunea în particular. Amândoi ne-am fi aşteptat să cunoaştem un bărbat delicat, palid, miop, cu mâini albe ca un crin şi o strângere de mână firavă, cu siguranţă o persoană care-şi petrece aproape tot timpul în casă, absorbită de lectura unei cărţi, atunci când nu le predă elevilor. Domnul Handley, deşi subţirel şi nu foarte înalt, ne-a spulberat de îndată aşteptările. I-am putut citi inteligenţa şi pofta de viaţă în privirea lui pătrunzătoare, limpede, şi i-am simţit încrederea în sine în strângerea fermă de mână. Hainele sale erau într-adevăr impecabile fără a lăsa impresia că ar respinge ideea de a-şi scoate fracul impecabil sau de a-şi sufleca mânecile scrobite, dacă era nevoie. Eu şi Silas, Jeremiah şi Maddie – cunoscători neîntrecuţi ai oamenilor –, şi mai ales

Thomas, l-am plăcut pe loc, spre marea mea uşurare. Fiul nostru chiar s-a arătat puţin gelos la gândul că trebuie să-şi împartă profesorul cu prietenii săi.

L-am instalat pe domnul Handley în apartamentul de deasupra şopronului în care ţinem trăsura; aranjamentul îi convine de minune, şi am stabilit şi un program. De la nouă dimineaţa până la amiază, îl meditează pe Thomas. A adus cu el cărţi, ultimele ediţii legate de lectură, scriere şi aritmetică, dar partea preferată a lui Thomas este studiul *Iliadei* lui Homer. Va fi interesant să aud de la Thomas punctul de vedere al domnului Handley în privinţa poemului. Va scoate oare în evidenţă faptul că războiul e glorios sau că decimează familii şi proprietăţi şi reprezintă o risipă de timp şi vieţi omeneşti?

Am încercat să-l trag de limbă pe domnul Handley cu privire la tensiunile crescânde dintre Nord şi Sud, ca să-mi dau seama dacă avem un abolиţionist în mijlocul nostru şi, în acest caz, dacă este un membru activ sau un simplu partizan al ideii, dar nicio vorbă sau faptă a lui nu mi-a oferit vreun indiciu în privinţa afinităţilor sale. Îi tratează pe Jeremiah şi pe Maddie cu un respect mai profund decât obişnuita politeţe pe care un superior i-o arată unui servitor, poate pentru că simte că le împărtăşeşte statutul. Odată, i-a ţinut locul lui Jeremiah, care era bolnav, iar un musafir l-a luat drept omul nostru de serviciu. Musafirul

nostru l-a tratat cu dispreţul specific unui om plin de propria importanţă şi, la plecare, când domnul Handley i-a întins bastonul şi pălăria, s-a răstit la el: „Asta-i pălăria mea?”

Fără a clipi măcar, domnul Handley i-a răspuns: „Asta nu am de unde să ştiu, domnule, dar este pălăria cu care aţi venit”.

Războiul Mexican s-a încheiat în februarie, iar Mexicul a cedat Statelor Unite aproximativ şapte teritorii, care, cu timpul, vor fi anexate Uniunii. Achiziţia a generat o nouă confruntare între membrii Congresului în favoarea şi împotriva sclaviei. Dacă teritoriile sunt acceptate ca state libere, echilibrul puterii va fi perturbat, iar Nordul poate obţine mai multe voturi decât Sudul în chestiunile legate de sclavie – ar putea chiar să o abolească.

L-am întrebat direct pe domnul Handley care crede că va fi rezultatul dezbaterilor, sperând că-mi va mărturisi care *ar trebui* să fie rezultatul.

— Compromisul, mi-a răspuns el, în care niciuna din părţi nu obţine ceea ce vrea.

Răspunsul lui neutru nu mi-a satisfăcut curiozitatea, dar nici nu mi-a potolit-o, aşa că m-am hotărât să-l fac să iasă la lumină, dezvăluindu-i simpatiile *mele.* Voiam să ştie că nu e singur.

Familiile Warwick şi DuMont ne vizitează adesea, iar Guy Handley se alătură întâlnirilor noastre, spre bucuria tuturor. E foarte inteligent şi fermecător, iar Jeremy şi Camellia, Henri şi Bess

sunt încântaţi de felul în care îi învaţă carte pe copiii lor. I-a făcut pe băieţi chiar să recite fragmente din piesele lui Shakespeare, iar în august va avea loc o reprezentaţie teatrală a piesei *Macbeth*; fiii noştri şi Nanette DuMont vor fi actorii.

Simpatiile mele nu reprezintă niciun secret printre aceşti oameni, prietenii noştri cei mai apropiaţi. Sunt ca o familie pentru Silas, pentru Thomas şi pentru mine. Nici unii dintre ei nu deţin sclavi, şi adevărul adevărat e că, în grupul nostru, numai Silas consideră sclavia esenţială pentru economia sudului. Mi-am ales bine momentul. Şedeam cu toţii la masă, iar eu am spus, pe un ton destul de firesc:

— Înţeleg că luna viitoare va avea loc la New York o Convenţie pentru Drepturile Femeilor.

— Serios? a întrebat Camellia cu ochii ei mari, albaştri. Pentru ce?

— Ca să declare că femeile ar trebui să aibă drept de vot, să aibă acces la educaţie egală, să deţină controlul asupra propriului corp şi a proprietăţii şi plată egală pentru muncă egală, am declamat eu.

— Am citit despre asta, a spus Jeremy. Le urez noroc.

— Mie mi se pare corect, a spus Henri.

Silas s-a uitat la mine, din capătul celălalt al mesei, cu un surâs.

— Eu credeam că doamnele noastre au deja

toate aceste drepturi, în afară de dreptul de vot. Domnilor, vă imaginaţi ce s-ar întâmpla dacă le-am refuza soţiilor noastre ceea ce-şi doresc?

A izbucnit un ropot de hohote de râs, iar eu am spus:

— Asta nu spune decât că noi, doamnele aşezate la această masă, nu suntem chemate să luptăm pentru ceea ce ar trebui să fie dreptul nostru, dar adevărul este că, în această ţară, femeile nu au mai multe drepturi decât un negru de la câmp, şi fie ca el să apuce ziua în care să fie liber.

Domnul Handley s-a uitat fix la mine în timp ce toţi ceilalţi îşi mâncau desertul; remarca mea nu i-a deranjat nici cât un ţânţar care le-ar fi aterizat în frişcă. Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se gândea. Oare era pur şi simplu şocat că soţia unui proprietar de sclavi avea o asemenea opinie sau că tocmai descoperise un aliat în tabăra inamică? Indiferent ce i-ar fi trecut lui prin minte, eu îmi făcusem cunoscute gândurile mele. Acum nu trebuie decât să aştept şi să văd ce se întâmplă.

Capitolul 47

Cea de-a patra sâmbătă a fiecărei luni în care se instala frigul era printre zilele pe care Silas le aştepta cu cea mai mare bucurie din tot anul. Tradiţia întâlnirii la Somerset cu Jeremy, cu

Tomahawk, cu Henri şi cu toţi fiii lor, pe măsură ce aceştia creşteau, începuse cu câteva ierni în urmă. Tomahawk rămăsese în slujba lui Jeremy, mâna lui dreaptă indispensabilă. Cunoştinţele lui despre animale, natură şi teren se potriveau perfect cu învăţăturile suplimentare despre afacerile cu cherestea şi creşterea vitelor de care se ocupa Jeremy pe terenul lui despădurit şi replantat cu secară pe care o vindea ca furaj, dar îndeletnicirea lui preferată era să vâneze pentru angajatorul lui şi pentru prietenii acestuia.

Într-o sâmbătă dimineaţă, când temperatura scăzuse sub zero grade, el şi Jeremy au ajuns la Somerset cu două căprioare eviscerate şi scurse de sânge, aruncate peste şeile cailor. Vânatul lui Tomahawk era extrem de preţuit. Toată lumea avea încredere că nu împuşca niciodată vânatul în burtă, nu doar din cauza faptului că era un gest inuman, dar şi pentru că stârvul s-ar fi alterat rapid şi ar fi împiedicat maturarea, procedeu prin care carnea devenea mai fragedă şi mai gustoasă. Maturarea se făcea atârnând căprioara de copite, timp de câteva zile până la o săptămână, pentru a permite enzimelor să treacă prin ţesutul dur. Vânătorii lipsiţi de experienţă în privinţa acestui stadiu al eviscerării ezitau să atârne căprioara mai mult de câteva săptămâni de frică să nu se strice carnea, dar Tomahawk ştia exact la ce oră să taie animalul şi să-l aducă acasă, la masă.

Nefiind niciodată un vânător pasionat, Silas şi

familia lui şi-au întâmpinat cu recunoştinţă oaspeţii şi i-au ajutat tot restul zilei să tranşeze animalele, inclusiv pe Jessica să le împartă sclavilor o bună parte din cantitatea de carne. Nu după multă vreme, s-a dat startul grătarelor în curtea de la Somerset şi în perimetrul sclavilor, aromele cărnii fripte amestecându-se în depărtare. Drept răsplată pentru efortul şi generozitatea lui Jeremy şi ale lui Tomahawk, nu era nimic mai bun decât să rămână la cină şi la un pahar, două de vin de mure.

Graţie generozităţii lui Jeremy şi priceperii de vânător a lui Tomahawk, Henri a fost inclus în ritualul de sâmbătă, dar deja Jessica locuia în oraş, lăsându-i numai pe bărbaţi să măcelărească şi să macereze carnea pentru păstramă şi pentru cârnaţi. Multă mâncare şi băutură, râsete, conversaţii şi glume proaste, potrivite numai între bărbaţi uşurau eforturile trudei. La scurt timp după aceea, a patra sâmbătă din lunile reci a fost însemnată în calendare, în casele familiilor Toliver, Warwick şi DuMont drept „Ziua Bărbaţilor la Somerset”.

Şi aşa se face că Silas şi vechii lui prieteni, împreună cu fiii lor, s-au reunit într-o sâmbătă dimineaţă senină, dar geroasă, ultima din octombrie 1850. Cu aceste ocazii, Silas îşi dorea să-şi fi păstrat casa din bârne, locuită acum de vechilul lui. Cabana din buşteni cu o singură cameră, pe care o ridicase pentru a-i servi drept

spaţiu de birou şi de dormit era prea mică pentru hrănirea şi adăpostirea a patru oameni maturi şi a şase flăcăi mari, dar pământul de afară era tare şi potrivit pentru a întinde mese şi scaune.

Până la amiază, terminaseră cu măcelărirea animalelor şi se aprindeau focurile pentru frigări. Un butoi cu bere englezească de la taverna din oraş, deja desfăcut, era aşezat în apropiere, iar cănile cu cacao trimise de Jessica pentru băieţi îi încălzeau pe aceştia lângă cărbunii focului de tabără.

Silas se bucura de aceste momente de relaxare cu prietenii săi bărbaţi în inima regatului său. Era încântat mai cu seamă să le împărtăşească şi cu Thomas, acum în vârstă de treisprezece ani. Băiatul îi semăna atât de mult la chip, maniere şi atitudine. Oricât ar fi căutat şi şi-ar fi dorit să găsească, Silas nu descoperise nici măcar un pistrui al Jessicăi la fiul lor, lucru observat şi de ea, cu toate că Thomas o iubea mult. Chiar în dimineaţa aceasta dăduse peste ei doi în bucătărie; Jessica era în halat, Thomas, în hainele lui de vânătoare. Ea se trezise devreme, ca să verifice coşurile cu merinde pe care aveau să le ia cu ei la plantaţie. Thomas venise în spatele ei şi o cuprinsese cu braţele pe mama ei de talie, lăsându-şi bărbia pe umărul ei. Ajunsese la o asemenea înălţime, că trebuia să se aplece ca să îşi poată ţine capul acolo unde pe vremuri găsea alinarea.

— Eşti prea înalt pentru perna aia, Thomas, îi spusese ea.

— Nu sunt pregătit să fiu, i-a replicat el.

Silas şi-a dat seama că răspunsul lui Thomas a încântat-o. S-a răsucit în îmbrăţişarea lui şi şi-a umezit degetele ca să netezească linia rebelă a sprâncenelor lui negre, atât de asemănătoare cu ale tatălui lui. În timp ce ea se uita la el, Silas a surprins privirea plină de tristeţe a cuiva care trebuie să elibereze o pasăre dragă, crescută de pui.

— Ba da, eşti, a spus ea încetişor şi i-a tras în jos capul cu păr des ca să-l sărute pe frunte. Să ai o zi frumoasă alături de tatăl tău, fiule!

În asemenea momente, Silas suferea după celălalt fiu al său, îngropat în cimitirul local. Somerset nu s-ar fi bucurat niciodată de devotamentul lui Joshua, ca de al lui Thomas. Joshua ar fi rămas lângă Jessica.

Îngândurat, Silas şi-a întins picioarele şi şi-a fixat mâinile pe abdomenul încă ferm, uitându-se peste capetele celor din grupul aşezat în jurul focului de tabără. Cu excepţia conacului pe care şi-l imaginase dominând întinderea imensă de pământ, visul său legat de Somerset devenise realitate. Mai erau încă multe de făcut – pământ de achiziţionat, sclavi, animale şi utilaje de cumpărat, clădiri de extins, dar plantaţia fusese pusă pe picioare. Tot ceea ce deţinea era al lui, liber de orice datorie, chiar dacă nu fusese întru

totul câştigat de mâna lui. Totuşi, nu avea datorii, iar producţia fusese atât de abundentă în ultimii ani, că reuşise să pună deoparte o parte din profitul care nu-i era de trebuinţă pentru cheltuieli, ca să-i dea banii înapoi lui Carson Wyndham. De data asta nu avea să mai eşueze. Nu avea să mai cedeze nici unei tentaţii care să-l distragă de la ţelul său. Se gândea că ar mai avea nevoie de încă doi ani ca să lichideze socotelile cu omul pentru care timpul nu-i ostoise ura. Silas spera doar că socrul lui, care se apropia de şaptezeci de ani, avea să trăiască destul cât să-şi primească toată plata.

Era un lucru pe care Silas simţea că trebuie să-l facă: să-şi plătească datoria faţă de tatăl Jessicăi, pentru a satisface părticica aceea din inima ei care nu a fost niciodată a lui. După tot acest timp, Silas simţea că Jessica ţinea pentru ea o fărâmă, în caz că nu i-ar ajunge dragostea şi grija lui. Mai dăinuia încă un ecou slab, dar persistent al modului în care îi devenise soţie, precum şi întrebarea dacă el ar fi dorit-o sau nu dacă avea de ales. Silas era hotărât să înlăture pentru totdeauna această îndoială. Pierzându-l în faţa morţii pe fiul vitreg pe care-l iubise ca pe copilul ei şi pe băiatul căruia îi dăduse viaţă în faţa unui sistem pe care îl ura, Jessica avea să aibă cel puţin siguranţa că bărbatul ei nu iubea şi nu dorea nicio altă femeie lângă el în afară de ea.

Silas şi-a îndreptat atenţia asupra fiilor celor

trei prieteni ai lui. Erau băieţi arătoşi cu toţii, un amestec între mamele lor încântătoare şi chipeşii lor taţi. Băieţii cei mai mari – Thomas, Jeremy Jr. şi Armând – erau la fel de inseparabili la treisprezece ani cum fuseseră pe când erau în scutece. Următorii, în ordinea vârstei – fiul lui Henri, Philippe, şi Stephen Warwick, unul de doisprezece ani, celălalt de unsprezece –, aveau o legătură la fel de strânsă şi îndelungată. Robert, mezinul familiei Warwick, puţin bolnăvicios din cauza unei bronşite cronice, şi superba fiică în vârstă de şapte ani a lui Henri, Nanette, erau de vârste apropiate şi fuseseră tovarăşi de joacă, dar la nouă ani, Robert se îndepărtase de fetiţă, îndreptându-se spre sfera înaltă a fraţilor lui şi a prietenilor acestora. Era primul an în care Robert se alătura grupului exclusiv masculin de la Somerset.

Lui Silas i-ar fi făcut plăcere să-l includă şi pe Guy Handley în adunarea lor, dar fusese angajat profesor la şcoala publică, atunci când fusese deschisă, iar băieţii – elevii lui – ar fi considerat că prezenţa lui îi îngrădeşte.

Conversaţia a devenit serioasă atunci când a ajuns la prevederile Compromisului din 1850, ratificat de Congres şi semnat ca lege de către preşedintele Fillmore la sfârşitul lunii septembrie. Au fost de acord cu toţii că Texasul fusese favorizat. Când statul acceptase să renunţe la o parte a teritoriului său, Statele Unite fuseseră de

acord să-şi asume datoriile fostei republici.
o mişcare care nu putea fi decât de bun augur pentru economia texană. Dar o prevedere a compromisului îl tulbura profund pe Silas. California fusese acceptată în Uniune ca stat liber, şi acum ambele camere ale Congresului erau controlate de aboliţionişti.

Discuţia a fost întreruptă brusc de sunetele stridente ale lătrăturilor câinilor şi de galopul cailor îndreptându-se spre Somerset. S-ar putea să fi fost numai imaginaţia lui Silas, dar i s-a părut că o tăcere mormântală s-a aşternut peste locuinţele sclavilor, aflate la patru sute de metri distanţă.

Bărbaţii, femeile şi copiii care locuiau acolo trebuiau să recunoască sunetul. Era zarva patrulelor care căutau sclavi fugiţi. Silas şi oaspeţii lui erau deja în picioare când un efectiv de şase bărbaţi, conduşi de Lorimer Davis, a ajuns la ei călare. Silas nu a ratat sclipirea din ochii lui Lorimer la vederea întrunirii la care el şi fiul său nu fuseseră invitaţi niciodată. Cu toate că Thomas îl plăcea pe Jake, Silas nu se dăduse niciodată în vânt după Lorimer sau după soţia lui. Plantatorul avea o fire nesuferită. Îi plăcea prea mult să se joace cu biciul, iar Silas o considera pe Stephanie greţos de preţioasă.

— Ziua bună, domnilor! a spus plantatorul, ducându-şi mâna la pălărie. Iertare că ridicăm praful peste bucatele domniilor voastre, dar îl căutăm pe unul dintre negrii mei care a fugit azi-

noapte, şi nici nu era un negru oarecare de la câmp. Era servitorul meu de casă de la plantaţie. Hal de loialitate!

Putem să perchiziţionăm locuinţele sclavilor tăi? N-avea cum să fi ajuns prea departe.

— Vă însoţesc, i-a răspuns Silas, lăsându-şi jos halba cu bere.

Cu niciun chip nu avea de gând să-i lase pe Lorimer şi pe huliganii lui să răscolească prin colibele muncitorilor lui după omul respectiv, băgând spaima-n ei cu bicele şi puştile lor. Îi părea rău să audă că fugarul era Ezekiel. Servitorul familiei Davis fusese de multă vreme alături de ei şi avea o fire blândă, în special cu copiii. Thomas şi prietenii lui ţineau la el. Silas a putut vedea suferinţa din ochii băieţilor când şi-au îndreptat atenţia asupra bărbaţilor.

— Vin şi eu, a spus Jeremy, îndesându-şi umerii largi în haina de pădurar.

— Şi eu, s-a oferit Henri, proptindu-şi trupul masiv lângă Silas. Băieţi, le-a spus el copiilor, voi staţi aici şi întreţineţi focul.

Percheziţia nu l-a scos la iveală pe servitorul evadat de pe plantaţia Davis. Locuinţele sclavilor au rămas în bună regulă, iar sclavii lui Silas, a căror recunoştinţă faţă de stăpânul lor plin de umanitate şi de prietenii acestuia era vizibilă în prezenţa celorlalţi bărbaţi plini de cruzime, simţeau asta, s-au întors la dansurile şi la focurile lor. În minţile tuturor celor aflaţi la Somerset –

albi şi negri –, stăruia imaginea îngrozitoare a pedepsei pe care avea să o primească Ezekiel atunci când avea să fie prins.

Capitolul 48

— Mi-am amintit de cuvintele lui Thomas Jefferson din 1782, din *însemnările despre Virginia* când am citit maculatura aia abominabilă, a spus Jessica, vorbind cu Tippy despre Compromisul din 1850 după ce prietena ei a terminat de citit articolele acestuia republicate în *Democratic Telegraph and Register of Houston.*

Tippy a întins mâna să ia un sandviş de pe platoul oferit de Jessica.

— Şi care au fost acestea?

— Jefferson a spus: „Tremur cu adevărat pentru naţiunea mea când mă gândesc că Dumnezeu e drept”.

— Amin, a spus Tippy. E numai o chestiune de câţiva ani până când Sudul va simţi biciul acestei dreptăţi pentru că l-a înrobit pe negru. Tot ceea ce face acest compromis este să tragă de timp până când se va declara războiul dintre Nord şi Sud. E inevitabil. Nordul nu va adera niciodată la Legea Sclavilor Fugari, iar Sudul nu va tolera niciodată nerespectarea acesteia.

— Dumnezeu să ne ajute! a spus Jessica, încremenită de spaimă când s-a gândit la conflict din perspectiva singurului ei fiu.

Thomas avea treisprezece ani. În câţiva ani, avea să ajungă la vârsta încorporării.

— O, iartă-mă că bat aşa câmpii, a spus Tippy, privirea ei îndurerată reflectând-o pe aceea de pe chipul Jessicăi. Am uitat ce ar însemna războiul pentru tine şi Silas.

— Fie că e rostit, fie că nu, adevărul e unul singur, şi trebuie să trăiesc cu el, a spus Jessica, turnând pentru fiecare încă o ceaşcă de ceai negru Assam Gold de pe măsuţa pentru ceai Regency din lemn de trandafir.

Ceaiul, masa şi mare parte din mobila aleasă pentru elegantele încăperi ale conacului Toliver erau importate din Anglia.

— Trebuie să avem în casă lucruri care ne oglindesc originile, spusese Silas atunci când au discutat chestiunea mobilierului cu Henry Howard, renumitul arhitect trimis de Carson din Louisiana ca să proiecteze conacul familiei Toliver.

Silas nu-i ceruse lui Tippy să se implice în alegerea mobilierului, dar ea aprobase cu aplomb deciziile luate de arhitect, în special pentru salonul de dimineaţă, în care ea şi Jessica luau ceaiul.

— Poate că, printr-un miracol, presimţirile mele sumbre nu se vor adeveri niciodată, a spus Jessica. Silas susţine că nu va fi război. Industria noastră e prea importantă pentru cei din nord, susţine el. Fabricile lor sunt prea dependente de

bumbacul din sud pe care să-l ţească şi să-l transforme în haine pentru profitabilele lor pieţe străine.

— Sarah ce spune în scrisorile ei?

Jessica a sorbit din ceai, încălzindu-şi buzele reci.

— Că Mişcarea Abolţionistă nu poate fi oprită. Din punctul ei de vedere, va fi război. Nepotul ei, Paul, va fi în mijlocul focurilor de armă. A absolvit West Point şi a fost numit sublocotenent al Armatei Statelor Unite.

Tippy a amestecat zahărul din ceai cu linguriţa.

— Lorimer Davis şi oamenii lui au venit la mine acasă în căutarea sclavului evadat, a spus ea. Era convins că bietul om se va îndrepta spre casa mea.

Jessica a lăsat îngrozită ceaşca din mână.

— Cum îndrăzneşte! Au abuzat de tine?

— Mi-au distrus casa. Henri era plecat la Somerset cu soţul tău şi cu domnul Jeremy, altfel i-ar fi oprit.

— Cu siguranţă am să-i povestesc lui Silas despre asta…

— Nu, Jessica, te rog. Tippy a ridicat o mână în semn de implorare. Las-o aşa. Nu i-am spus nici măcar lui Henri. Mi-am făcut ordine în casă şi totul e în regulă.

Jessica a declarat furioasă:

— O, dac-aş fi fost bărbat, aş fi…

Zgomotul de paşi – tocuri de cizme pe podelele lustruite din lemn de nuc din holul de la intrare – le-a dat de veste privind sosirea lui Silas, iar Tippy a schimbat imediat subiectul.

— Henry Howard a făcut o treabă splendidă proiectând această casă, a spus ea. Când am mers cu Henri la New Orleans, ca să-l ajut să dezafecteze magazinul universal al tatălui său – Dumnezeu să-i odihnească sufletul bătrânului! –, am văzut lucrările arhitectului vostru în casele din oraş ale baronesei Pontalba, în Cartierul Francez. Domnul Howard a proiectat balustrade din fier forjat pentru fiecare verandă, cu iniţialele baronesei inscripţionate în centru.

Jessica şi-a muşcat buza. O întrista nespus faptul că Tippy nu se simţea în largul ei să vorbească liber în casa prietenei sale celei mai bune, în faţa soţului acesteia. Tippy nu-i câştigase niciodată inima lui Silas, cu toate că îi tolera cu mare politeţe vizitele în casa lui – şi încă pe uşa din faţă. Nu exprimase niciodată asta, dar reţinerea lui Silas faţă de Tippy sugera că nu putea accepta locul pe care i-l acordase soţia lui în casa lor.

Ca de obicei, Jessica a cooperat cu diplomaţia lui Tippy.

— Ce interesant! spunea ea exact când Silas a intrat în salonul de dimineaţă.

— Ce-i interesant? a întrebat-o el.

Jessica s-a întors să-l salute şi a simţit un val

de plăcere senzuală încă surprinzător după cincisprezece ani de căsnicie şi ţinând cont de diferenţele pe care le toleraseră, dar pe care nu le depăşiseră niciodată. La patruzeci şi patru de ani, Silas era mai viril şi mai chipeş ca oricând. Hainele lui de moşier se potriveau cu trăsăturile lui izbitoare de Toliver şi cu silueta lui înaltă, autoritară. Alături de Jeremy şi de Henri, îşi petrecuse amiaza împreună cu alţi membri ai consiliului orăşenesc, într-o şedinţă de informare a proprietarului unei bănci cu privire la cerinţele arhitectonice din Howbutker pentru clădirile comerciale. Astfel de şedinţe erau numeroase acum, când Howbutker era unul dintre cele mai mari şi mai prospere oraşe din stat. La solicitarea lui Silas, prima comisie de urbanism aprobase, în 1839, o propunere care stipula că orice construcţie publică sau comercială va fi construită în stil renascentist grec, tradiţional pentru sud.

— O las pe Jessica să vă explice, a spus Tippy, ridicându-se, aşa cum făcea mereu în prezenţa lui Silas, ca un gest premergător plecării ei în grabă.

— Tippy a venit să-mi aducă o nouă invenţie care se numeşte ac de siguranţă, a spus Jessica, deschizând o cutie de pe o măsuţă alăturată ca să-i arate lui Silas conţinutul. Henri a reuşit să obţină un transport şi, bineînţeles, Tippy trebuia să-mi aducă şi mie câteva. I-a întins un dispozitiv de prindere făcut din sârmă, răsucit într-un cerculeţ la un capăt, pentru a forma un arc, şi terminat la

capătul celălalt cu un cârlig metalic ca să asigure încuietoarea şi protecţie de vârful ascuţit al acului.

— Foarte inteligent, a spus Silas când Jessica i-a arătat cum funcţionează. Trebuie să pleci atât de curând, Tippy?

— Mă tem că da, domnule Toliver, i-a răspuns Tippy, schimbul politicos de replici fiind în acelaşi timp şi salut şi rămas-bun, într-o manieră obişnuită pentru ei doi.

Rareori schimbau mai mult de câteva cuvinte.

Jessica a condus-o la uşă, iar, când s-a întors în salonul de dimineaţă, Silas avea în mână ziarul, lăsat deschis la pagina pe care o împărţiseră ea şi Tippy.

— Nu e nevoie să-mi explici, a spus el. Asta explică esenţa conversaţiei voastre.

— Să-ţi torn o ceaşcă de ceai? l-a întrebat Jessica, ignorând observaţia acidă, şi şi-a întins poalele rochiei sale de zi din mătase marmorată ca să se aşeze la loc la măsuţa de ceai.

Jupoanele apretate şi ţepene din anii anteriori fuseseră înlocuite cu crinoline mai uşoare, pe care Jessica le găsea mai suportabile.

Silas a luat-o de mână şi a tras-o înapoi în picioare.

— Poţi să mă duci sus, a spus el, fiind evident ceea ce voia să spună.

— Poftim? în miezul zilei?

— Thomas nu va fi acasă până seara târziu. E

cu Jeremy Jr. şi cu Armând; s-au dus la Somerset să-i ajute pe Jasper şi pe oamenii lui să adune porcii în ţarcuri. Jasper va avea grijă să nu dea de belele. În plus – Silas a tras-o mai aproape –, am văzut privirea din ochii tăi când am intrat în cameră.

— Ce privire? a spus Jessica inocentă, cu respiraţia tăiată. N-am idee despre ce vorbeşti.

— Ba da, ai, dar aş fi bucuros să-ţi traduc printr-o demonstraţie, a spus el, jucând jocul sexual pe care îl începuseră cu mult timp în urmă, la hotelul Winthrop.

Înainte ca el să o conducă în sus pe scară, privirea Jessicăi a căzut pe cuvântul COMPROMIS din titlurile incendiare din ziar. Compromisul îi menţinuse căsnicia. Tolerarea reciprocă a convingerilor pe care le aveau le permitea să facă dragoste în cursul după-amiezii, iar Silas putea încă să o poarte pe culmi, dincolo de nori. Dar, în esenţă, erau două entităţi ireconciliabile. Avea oare să izbucnească războiul între ei atunci când avea să izbucnească, în cele din urmă, în realitate?

Capitolul 49

— Mă iertaţi că vă deranjez în timpul lecturii, don’şoară Jessica, dar v-aşteaptă domnul Handley jos, a anunţat-o Maddie pe stăpâna ei în salonaşul apartamentului matrimonial unde Jessica obişnuia

să citească în majoritatea după-amiezilor. Spune că e important să stea de vorbă cu mneavoastră.

— A, sigur că da, cobor imediat, Maddie, a spus Jessica, încântată. Îi lipsise faptul că fostul meditator al fiului ei nu mai era disponibil de când se mutase din apartamentul lui de deasupra şopronului trăsurii într-o cameră dintr-o pensiune din apropierea şcolii. Pregăteşte o tavă cu ceai, dacă eşti amabilă, şi poate am să-l conving să stea o vreme.

Minunată sincronizare! s-a gândit Jessica, lăsând un semn de carte în tomul ce conţinea traducerea în limba engleză a *Meditaţiilor* lui Marcus Aurelius, primit recent de la Sarah Conklin. Nu exista o persoană mai potrivită decât Guy Handley cu care să discute opiniile filosofice ale împăratului roman. Ce conducător omenos şi înţelept fusese acesta – ultimul mare împărat al Romei, rămas în istorie graţie reformelor sale sociale şi legilor care le-au oferit mai multe drepturi femeilor şi sclavilor. Cei aflaţi la putere în Statele Unite – fie la Washington, D.C., fie în mici orăşele ca Howbutker – puteau să se inspire în judecata lor din reformele împăratului: „Lăsaţi opiniile să circule, şi niciun om nu se va simţi nedreptăţit. Dacă niciun om nu se consideră nedreptăţit, atunci nu există nedreptate”.

Nu era *asta* oare hrană pentru minţile conducătorilor care considerau că dizidenţilor trebuie să li se pună botniţă? Asta, dacă nu cumva

trebuie chiar spânzuraţi de copacul cel mai apropiat.

Coborând scările, Jessica s-a oprit deodată. De ce ar veni Guy Handley în vizită la ea într-o zi din cursul săptămânii, când şcoala era încă deschisă? O, Doamne! Nu o fi vorba de Thomas!?

A grăbit paşii spre salon. Guy Handley stătea în picioare în faţa şemineului, uitându-se la focul aprins, puternic, menit să alunge frigul după-amiezii de noiembrie. Avea încă haina pe el, iar bastonul şi pălăria erau pe o masă, la îndemână când dorea să plece. Deci nu avea de gând să stea mai mult.

— E vorba de Thomas? a întrebat Jessica din cadrul uşii.

Guy Handley s-a întors iute, iar Jessica şi-a lipit mâna la baza gâtului văzând expresia de pe chipul lui. Era împietrită, prevestind veşti proaste. Fostul meditator de pe Houston Avenue a făcut un pas în faţă şi i-a întins o mână liniştitoare.

— Nu, nu, a spus el. Vă cer iertare că aspectul meu vă dă o impresie falsă.

— Unde e Thomas?

— E încă la şcoală, împreună cu ceilalţi elevi. Mi-am lăsat asistentul cu ei. Am venit cu altă problemă, iar timpul este foarte preţios.

Jessica s-a prăbuşit uşurată pe cel mai apropiat fotoliu. Adusese cartea despre meditaţii cu ea şi a aşezat-o pe o masă.

— Ce problemă? a întrebat ea cu răsuflarea

tăiată.

— Jessica… am nevoie de ajutorul tău.

Nu i se adresase niciodată altfel decât pe numele de familie şi nu ar fi procedat altfel nici acum, s-a gândit Jessica, dacă n-ar fi fost într-o situaţie disperată.

— Îl ai dacă ţi-l pot oferi, a răspuns ea.

— Eu…

S-a uitat în jur, apoi spre uşa deschisă spre hol, şi a traversat încăperea ca să închidă uşile duble grele.

— Doamne sfinte, Guy! a spus încet Jessica. Despre ce e vorba?

— Vreau să mă ajuţi să aranjez evadarea unui sclav.

A rămas şocată, cu gura întredeschisă. Nu i-a luat decât câteva secunde ca să-şi revină.

— Fugarul lui Lorimer Davis, a spus ea.

— Da. Domnul Davis a vândut-o pe soţia bărbatului unui plantator din Houston, iar el a fugit în speranţa că o va găsi. L-am ascuns într-un şopron de la şcoală, dar nu mai poate sta încuiat acolo. Ştiu că îmi asum un risc imens venind la tine, iar dacă nu eşti de acord să mă ajuţi, tot ceea ce sper este că nu vei da alarma.

— Eşti aboliţionist.

— Da.

— *Ştiam eu!* a spus Jessica, lovind triumfătoare braţul fotoliului. Eşti membru al Căii ferate subterane?

— Da.

Jessica s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna.

— Strânge-mi mâna. Şi eu sunt abolţionistă. Ce vrei să fac?

L-a văzut aproape clătinându-se de recunoştinţă când i-a strâns mâna.

— Vrei să-l ascunzi pe omul ăsta – Ezekiel îl cheamă – în vechiul meu apartament de deasupra şopronului trăsurii, până când fac eu aranjamentele pentru a-l duce într-un loc sigur? a întrebat-o Guy.

— Crezi că va fi în siguranţă acolo?

— Nu mă pot gândi la un loc unde e mai puţin probabil să caute patrulele.

Gândurile Jessicăi se învârtejau. I-au fugit la ziua aceea, la Willowshire, când ea şi Willie May l-au ascuns pe Jasper în foişor. Oamenii tatălui ei căutaseră prin fiecare dependinţă, fără a le trece măcar prin cap că un sclav ar alege o ascunzătoare atât de aproape de conac. Din punctul de observaţie al garajului, fugarul putea privi pe fereastra de deasupra străzii direct spre veranda casei din oraş a lui Lorimer Davis. Ce ironie splendidă!

— Ai dreptate, i-a spus ea, retrăgându-şi mâna. Am s-o fac. Tu nu ai mijloc de transport pentru el. Propun să-l iau eu în cupeul meu, după ce se termină orele la şcoală, şi să-l aduc încoace.

Guy a clătinat din cap; expresia îngrozită de

pe chipul lui a fost alungată de un zâmbet uluit.

— Eşti o femeie uimitoare, Jessica Toliver! Ştiam eu că pot avea încredere în tine. Asta era şi propunerea mea, dar ce facem cu Thomas? Vine încoace după şcoală.

— Numai cât să-şi schimbe hainele şi să-şi înşeueze calul, a răspuns Jessica, apoi împreună cu Jeremy Jr. şi Armând se duc la Somerset să ajute la tăiatul porcilor. Fiul şi soţul meu nu vor ajunge acasă decât la lăsarea serii.

— Şi servitorii?

— Putem avea încredere în ei că nu-i vor spune nimic lui Silas şi cu siguranţă nici lui Thomas, dacă dau din întâmplare peste Ezekiel. Ştiu că e un sclav fugar, şi am auzit-o azi-dimineaţă pe Maddie rugându-se la Dumnezeu să scape în siguranţă.

În casa aceea nu aveau nicio Lulu, s-a gândit Jessica. Avusese ea grijă de asta.

— Splendid, a spus Guy. Şi-a luat pălăria şi bastonul. Trebuie să mă întorc. Nu îndrăznesc să-l las pe om singur prea mult timp, în caz că ar putea da cineva peste el. Jessica… doamnă Toliver… cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată? Cu speranţă şi noroc, Ezekiel va fi oaspetele dumitale doar pentru câteva zile.

— Ştii, desigur, ce ţi se va întâmpla dacă eşti descoperit? Te vor biciui şi alunga din oraş.

— Ştiu, dar asta nici nu se compară cu ceea ce-i vor face lui Ezekiel.

— Eşti un om curajos, Guy Handley, şi, te rog, spune-mi Jessica, i-a propus ea.

Imediat după plecarea lui, Jessica a trimis-o pe Maddie acasă la Bess DuMont cu un bileţel prin care-i cerea nişte ierburi care nu creşteau în grădina familiei Toliver.

— Ce-i ăla anason? a întrebat-o Maddie, încruntându-se de uimire. Cum îl folosesc?

— Are gust de lemn-dulce, şi am de gând să-l folosesc la aluatul pentru prăjituri.

— Mneavoastră, donşoară Jessica? N-aţi mai făcut prăjituri de ani de zile.

— Păi, e timpul să-mi bag din nou nasul prin oale, a spus ea, încercând să-şi domolească nerăbdarea.

Ceilalţi servitori au primit sarcini care să-i ţină în încăperile din partea din faţă a casei, iar Jeremiah a fost trimis să plivească grădina laterală, de unde nu o putea vedea pe stăpâna lui ducând păturі şi o oală de noapte spre garajul în care ţineau trăsura.

Când Thomas s-a întors de la şcoală, flămând ca de obicei, Jessica l-a gonit de lângă tava cu ceai, neatinsă, pe care o pregătise Maddie pentru Guy Handley, spunându-i că îi împachetează prăjituri şi sandvişuri ca să le ia cu el la Somerset.

— Ar trebui să pleci spre plantaţie cât încă mai e lumină, ca să-i fii de ajutor tatălui tău, a spus ea, o schimbare de atitudine care a atras o privire ciudată din partea fiului ei.

Thomas era obişnuit ca mama lui să nu piardă niciun prilej de a trage de timpul petrecut împreună, dar părea mulţumit că ea avea vizite de făcut. Mai devreme, Jessica pregătise un coş cu mâncare „pe care să-l ducă unor bolnavi”, îi explicase ea lui Maddie. Sclavul avea să ia coşul sus cu el şi trebuia să-i ajungă până când Jessica găsea o modalitate să-l umple la loc. Mulţumită lui Henry Howard, arhitectul, fuseseră construite nişte scări în plus în interiorul garajului, care duceau spre apartament, ca să fie folosite în zilele cu vreme rea, iar sclavul se putea strecura cu uşurinţă jos din şaretă ca să dispară în bezna de nepătruns.

Jeremiah înhămase calul la cupeul închis, pregătit pentru ea, când Thomas şi prietenii lui au pornit la drum pe bulevard. Guy o urmărise şi a condus calul spre uşa şopronului din spatele şcolii. Şi-au atins scopul în mai puţin de un minut, dar pentru orice persoană care ar fi recunoscut mijlocul de transport personal al Jessicăi într-un loc atât de ciudat, Guy a descărcat câteva unelte de grădinărit pe care, chipurile, le luase cu împrumut.

Revenind pe Houston Avenue, Jessica l-a eliberat pe pasagerul ei, ca acesta să se grăbească pe scări, dar nu l-a însoţit. Jeremiah avea să vină să deshame calul. Jessica spera că acesta nu avea să simtă mirosul puternic moscat amestecat cu sudoare şi frică, lăsat în urmă de sclav.

— Găseşti sus tot ce ai nevoie, îi şoptise Jessica fugarului la scurt timp după ce au ajuns.

— Sunt recunoscător, doamnă.

— Nu uita. Niciun sunet. Nici măcar unul. Nu strănuţi, nu tuşeşti, nu te mişti şi nu aprinzi lumina. Grajdul e chiar lângă garajul trăsurii, iar soţul şi fiul meu îşi ţin caii acolo pe timpul nopţii şi vin şi pleacă în timpul zilei.

— Da, doamnă.

Îl întâlnise pe bărbat numai în rarele ocazii în care familia Davis primea vizite la casa lor de pe plantaţie, dar ştia că soţia lui era camerista personală a lui Stephanie în casa lor de pe Houston Avenue.

— Îmi pare rău pentru soţia ta, i-a spus Jessica. Poate… poate că va fi bine tratată.

— Bărbatul care a cumpărat-o era un om rău. *Of, Della…* a suspinat omul.

Cum spera oare Ezekiel să o salveze, s-a întrebat Jessica, scârbită să audă în durerea lui ecouri ale condiţiei negrului înrobit de pretutindeni. În noaptea aceea, stând întinsă lângă bărbatul ei adormit, cu inima încă pulsându-i în gât pentru siguranţa nenorocitului ocupant al apartamentului de deasupra garajului, lamentările lui Ezekiel au bântuit-o până în zorii zilei.

Capitolul 50

Guy spusese că în două zile avea să vină după

„încărcătura” lui, în întunericul nopţii, fără să prindă de veste careva din casă. Avea să înlăture toate dovezile prezenţei sclavului. Ar fi cel mai bine dacă Jessica s-ar lipsi de folosirea şaretei până când avea să vină el la uşa ei, sub un pretext oarecare, ca să-i spună că Ezekiel a plecat şi că totul e în regulă – poate ca să-i împrumute o carte care credea că o interesa.

Era spre sfârşitul dimineţii celei de-a treia zile, şi Guy tot nu apăruse. Jessica se simţea ca un tigru în cuşcă. Nici nu putea spune de câte ori aruncase priviri furişe pe fereastra din spate a conacului, cu vedere la foişor, spre grădina de trandafiri şi garajul trăsurii, atentă să nu le stârnească soţului şi fiului său curiozitatea. Guy nu l-ar fi putut ţinui pe fugar într-un moment mai nepotrivit. Şcoala fusese închisă pentru Ziua Recunoştinţei, iar frigul şi ploaia îl ţinuseră pe Thomas în casă jucând kems, un joc de cărţi, cu Jeremy Jr” cu Armând şi cu Jake Davis. Chiar şi Silas pleca în fiecare zi spre plantaţie mai târziu ca de obicei. Angajase un administrator care să preia din numeroasele lui îndatoriri, aşa că acum avea mai mult timp liber să se bucure de o viaţă tipică pentru un plantator. Una dintre plăcerile lui era să stea până târziu în pat cu Jessica, dar ea era prea agitată să-i poată răspunde motivului pentru care făcea asta.

Pe măsură ce trecea ziua, un noian de gânduri înspăimântătoare a năpădit-o pe Jessica ca nişte

umbre. Dacă i s-a întâmplat ceva lui Guy? Dacă a fost prins şi nu poate veni să-şi ridice încărcătura? Dacă Ezekiel era încă în garajul trăsurii? Dacă duhoarea oalei de noapte pline se simte de jos, de pe scări? Dacă omul a rămas fără mâncare şi apă?

— Donşoară Jessica, pe cuvânt de onoare, în ultimele câteva zile vă purtaţi ca o pasăre care n-are unde-şi odihni aripile, a remarcat Maddie. V-a răpus vremea asta?

— Asta e, Maddie, i-a răspuns Jessica. Mor să lucrez în grădină.

— Agitaţia dumitale n-o să facă pământul cela din grădină să se usuce mai degrabă. De ce nu mergeţi în vizită la prietene? Reumatismul lui Jeremiah nu-l supără chiar cât să nu vă poată pregăti şareta.

Ascultând-o, Jessicăi i-a venit inspiraţia. Servitorii erau obişnuiţi ca ea să le acorde respect. Nu li s-ar părea ciudat dacă şi-ar fi înhămat singură calul ca să-l scutească pe Jeremiah de agravarea durerilor din încheieturile lui atinse de artrită.

— Dă-i pace, a spus Jessica. Dacă mă hotărăsc să ies, mă ocup eu de şaretă.

Acum era momentul perfect. Prânzul se încheiase. Servitorii din casă luau şi ei masa în bucătărie. Silas plecase spre plantaţie, iar Thomas se mutase cu jocul de cărţi în susul străzii, la familia Davis. Jake le-a spus că tatăl lui încă îl mai căuta pe majordomul lor. Jessica şi-a pus boneta şi

şalul, apoi şi-a luat umbrela.

Nu a anunţat-o pe Maddie că pleacă şi s-a strecurat pe uşă, pe o terasă laterală, ca să se ducă spre garajul trăsurii. Poate că nimeni din casă nu avea să-i observe absenţa. Dacă îl găsea pe Ezekiel în apartament, avea să se ducă degrabă la pensiune, să stea de vorbă cu Guy Handley. Dacă vreun curios se întreba de ce soţia lui Silas Toliver îl vizitează pe tânărul şi chipeşul profesor – se gândea la proprietăreasa băgăcioasă a lui Guy –, avea să invoce pretextul că dorea să-l invite la masă cu familia ei de Ziua Recunoştinţei.

Jessica a tras cu dificultate uşa grea a garajului trăsurii. Trebuia să o lase deschisă ca să-şi vădească intenţia de a înhăma calul la cupeu, în caz că era descoperită, dar ploaia avea să o adăpostească odată ajunsă înăuntru. Nu se simţea niciun miros uman în aerul jilav. Jessica a aşteptat, ascultând, dar nu a auzit decât ploaia căzând pe acoperiş. Prin ferestrele bătute de ploaie ale bucătăriei, luminate cu lămpi cu gaz, îi vedea pe servitori aşezaţi în jurul mesei; Jeremiah era în capul mesei, cu spatele la ea. Era foarte puţin probabil să observe cineva că uşa de la garaj era deschisă.

Jessica a urcat repede scările până la spaţiul îngust de la etaj şi a bătut la uşă.

— E cineva acolo? a şoptit ea.

Niciun răspuns. A încercat mânerul uşii, încremenind când a simţit rezistenţă din interior.

— Cine-i acolo? a spus ea mai tare.

A auzit paşi îndepărtându-se în grabă de uşă şi a deschis-o, găsindu-l pe Ezekiel înfăşurat într-o pătură, îmbrăţişând peretele cel mai îndepărtat, cu ochii ieşiţi din orbite de frică. Jessica şi-a reluat suflul.

— De ce eşti încă aici? a întrebat ea, intrând în cameră, dar lăsând uşa deschisă ca să o alerteze prezenţa cuiva jos.

— Bărbatul, bărbatul n-a venit după mine, a spus Ezekiel. Nu v-a spus?

— N-am auzit niciun cuvânt de la el.

— Zice că v-a trimis un bilet.

— Nu l-am primit. De-aia am venit încoace acum – ca să aflu ce s-a întâmplat.

Negrul a strâns mai tare pătura.

— Bărbatul spune că nu e sigur să călătorim. Stăpânul meu şi patrulele cu câini dau roată. Bărbatul spune că vine după mine mai târziu, la noapte. Stăpânul Davis o să fie ocupat, se pare.

Joacă pocher cu Silas, şi-a amintit Jessica. Era a treia miercuri din lună, şi venea rândul lui Lorimer să primească oaspeţi în casa lui din oraş. Jocul se întindea de obicei până după miezul nopţii. S-a uitat în jur. Sclavul rămăsese „la locul lui” chiar şi aici. Nu dormise în patul pregătit, ci pe un morman făcut pe podea din lucrurile lui. Nu mâncase la masă, ci direct din coş, nici nu încercase să aprindă soba, cu toate că temperatura scăzuse sub nivelul de îngheţ în două

dintre nopţile în care fusese încuiat aici. Nu se simţea miros de sudoare sau de oală de noapte. La adăpostul întunericului, riscase să coboare scările din spate ca să verse oala şi să se spele în ploaie.

— Când l-ai văzut ultima oară pe… bărbat?

Jessica observase că sclavul nu-i spunea lui Guy pe nume, aşa că nu trebuia să o facă nici ea. Era foarte probabil ca Ezekiel să nu ştie că omul care avea să-i fie călăuză era profesorul local. Dacă era prins, sclavul îl putea recunoaşte pe Guy, dar nu avea să le dea numele lui celor care puneau mâna pe el.

— Azi-noapte, pe la miezul nopţii. Mi-a adus mâncare şi o haină, i-a răspuns Ezekiel. A desfăcut pătura ca să-şi dovedească spusele. Atunci mi-a spus că o să plecăm în noaptea asta.

— Biletul de care spuneai… ai spus că mi l-a *trimis.*

— Ca să vă spună că sunt încă aici.

Jessica a simţit un fior pe şira spinării. Biletul trebuie să-i fi fost trimis printr-un mesager, dar prin cine? Şi cui îi fusese înmânat? Dacă ar fi ajuns la unul dintre servitori, Jessica era sigură că l-ar fi primit. Poate lui Thomas? Era foarte posibil ca fiul ei să fi uitat să i-l dea. Fusese oare scris codificat, ca să protejeze activitatea lor secretă? Unde era acum biletul? Fusese interceptat sau trimis la altă casă?

— Ai nevoie de ceva până pleci? a întrebat ea.

Înainte ca el să apuce să răspundă, s-au auzit

paşi pe scările din lemn. Imediat, Ezekiel a dispărut în spatele unei draperii trase ca să ascundă oala de noapte, dar care nu reuşea să-i ascundă vârfurile pantofilor. Jessica abia a apucat să se întoarcă spre uşa deschisă, când Silas a apărut în prag, cu ploaia şiroindu-i de pe pălărie şi de pe haină.

— Ce mama dracului e asta? a întrebat-o el.

Jessica a rămas nemişcată, cu gura căscată de şoc şi spaimă.

— De… de unde ai ştiut că sunt aici? a reuşit ea să rostească întretăiat.

— Adică, în afară de faptul că nu erai nicăieri în casă, că uşa de la şopron era deschisă şi că fustele tale au lăsat o dâră de apă pe scări? Unde-i ăla?

— Unde-i cine?

— Guy Handley.

— *Guy Handley?*

Silas şi-a îndreptat privirea spre locul acoperit de draperie şi a studiat cu răceală spaţiul din care sclavul îşi retrăsese picioarele. Din numai doi paşi, a traversat încăperea până la draperie şi a dat-o la o parte.

— Ce-i asta, pentru numele lui Dumnezeu? *Ezekiel?* a exclamat Silas, dându-se în spate pe călcâie.

— Domnule Toliver, l-a salutat Ezekiel cu o voce slabă şi cu o înclinare formală a capului, de parcă l-ar fi întâmpinat la plantaţia Davis.

— Silas, te rog, l-a implorat Jessica. S-a dus lângă el şi l-a apucat de bărbie ca să-i abată privirea şocată de la sclavul care încerca să-şi păstreze demnitatea lipit de peretele de lângă oalele de noapte. Trebuie să mă asculţi. Dacă i-l predai pe Ezekiel lui Lorimer, ştii ce-o să-i facă. Te rog, te rog, Silas, gândeşte-te că ar fi fost soţia ta. Ce-ai face dacă eu aş fi vândută şi despărţită de tine? N-ai fugi şi tu ca să mă găseşti?

Silas şi-a mutat privirea încremenită asupra ei.

— Despre ce naiba vorbeşti? a întrebat-o.

— Lorimer a vândut-o pe soţia lui Ezekiel unui plantator din Houston, iar el a fugit ca să o salveze, i-a explicat Jessica.

— Unde-i Guy Handley?

— Nu ştiu.

— Nu-i aici?

Jessica şi-a trecut vârful limbii peste buzele uscate. Trebuia să pretindă că nu ştie nimic despre implicarea lui Guy, până nu era sigură cât de mult ştia Silas.

— De ce-ar fi aici? a întrebat ea.

Pometii înalţi ai lui Silas s-au colorat puternic.

— Nu te… nu te… nu te întâlneşti cu el pentru o legătură amoroasă?

Înţelegând în sfârşit, Jessica a făcut indignată un pas înapoi.

— Silas Toliver! Ce te-a făcut să te gândeşti la una ca asta?

El a scos din buzunar un bileţel împăturit.

— Ăsta, i-a răspuns el, întinzându-i-l. Ca să nu mai zic că te-ai purtat… distant în ultimul timp. L-am interceptat pe băiatul care l-a adus. A spus că trebuie să ţi-l dea numai ţie, dar când l-am ameninţat cu bastonul, mi l-a dat.

Jessica a citit biletul: *Mă tem că nu va fi posibil să ne întâlnim aşa cum am plănuit. Ne vedem curând. Cu devotament, Guy H.*

— Of, Doamne!

Aşadar, biletul căzuse în mâinile lui Silas, iar el îi înţelesese greşit mesajul. Nu mai avea de ales. Silas ştia că Guy Handley era implicat, fie ca amant al ei, fie ca părtaş la evadarea unui sclav. Nu avea cum să-l mai protejeze. Jessica s-a uitat în sus la soţul ei, simţind un val profund de compasiune pentru tortura pe care cu siguranţă o îndurase, în ciuda certitudinii ei că, dacă i-l preda pe Ezekiel lui Lorimer, căsnicia lor avea să se încheie.

— Nu e ceea ce crezi, a spus ea, trecându-şi degetele peste pometii lui în flăcări. Nu m-aş face nicicând vinovată de infidelitate faţă de tine. Guy Handley e călăuză în Calea ferată subterană. A venit la mine să-l ajut să-l ţină pe Ezekiel departe de brutele lui Lorimer, până când putea fi dus de aici în siguranţă. Guy trebuia să vină la noi acasă ca să-mi dea de ştire că misiunea lui a fost îndeplinită, dar se pare că s-a ivit o problemă. Dacă e să fiu spânzurată, măcar să fie pentru infracţiunea corectă.

Silas a închis ochii, respirând încet.

— Doamne, Jessica, tu eşti viaţa mea şi moartea mea. Când am citit acel bilet, m-am gândit la ce e mai rău… A aruncat o privire spre sclav, ţintuit de perete de groază, cu privirea fixă ca a unui animal prins în capcană. Silas s-a întors spre soţia lui. Chiar n-am să fiu niciodată scutit de biciul voinţei tale? Ce vrei să fac?

— O să ne ajuţi? l-a întrebat ea, neîndrăznind să spere.

— Nu mă voi amesteca în evadarea lui Ezekiel.

— Vorbeşti serios, Silas? N-ai de gând să i-l predai lui Lorimer?

— Lorimer n-are decât să se împotmolească în propriul noroi, încercând să-l găsească, i-a răspuns Silas. Nu va primi niciun ajutor de la mine.

— Fiţi binecuvântat, domnule Toliver! a spus Ezekiel şi s-a ghemuit suspinând la podea.

Capitolul 51

Nu se mai uitase niciodată până atunci în ochii unui sclav, asta dacă nu cumva căuta vreo dovadă a inocenţei sau a vinovăţiei, vreun semn de sănătate sau de boală. Silas nu dădea atenţie, în privinţa sclavilor săi, la simptomele de durere sau de suferinţă, de nevoie sau de speranţă. Nu era de datoria stăpânilor, nici în interesul lor, să-şi facă probleme în legătură cu sentimentele servitorilor,

dar Silas nu-şi putea şterge de pe retină expresia din ochii lui Ezekiel când Jessica i-a cerut să se pună în pielea omului. *Gândeşte-te că ar fi fost soţia ta. Ce-ai face dacă eu aş fi vândută şi despărţită de tine? N-ai fugi şi tu ca să mă găseşti?*

— Plusez, Silas. Silas? Nu m-ai auzit? Plusez.

— Poftim? O, da, da, bineînţeles. Prea mult pentru mine. Mă retrag.

— Unde ţi-a fost mintea în seara asta, *mon ami?* Te costă mult drumurile astea, a comentat încet Henri lângă el.

— Am multe pe cap, Henri, i-a răspuns Silas la fel de încet.

— Şi pe suflet, dacă nu mă înşel.

— Eşti prea înţelept, Henri.

Erau şase la masa de pocher, patru plantatori, printre ei şi Silas, plus Jeremy şi Henri. Fumul era gros şi dialogul volubil. Lui Lorimer Davis îi plăcea să-şi primească musafirii cu generozitate, aşa că ţinea deschisă tabachera specială cu ţigări de foi, decantoarele de whisky erau umplute constant, şi bufetul era încărcat cu toate bunătăţurile din cămară. Silas se servise cu un trabuc cubanez, dar abia dacă se atinsese de mâncare sau de băutură. Mai devreme, conversaţia se concentrase în primul rând asupra sclavului evadat, de negăsit, al lui Lorimer şi asupra locului în care s-ar putea afla acesta.

— Credem că s-a dus la Houston ca s-o

găsească pe nevastă-sa aia, a spus Lorimer, dar nu va fi în libertate pentru prea multă vreme. Toate patrulele, şi şerifii, şi vânătorii de recompense de aici până la Houston sunt în alertă, inclusiv Damon Milligan, plantatorul care a cumpărat-o pe soţia lui Ezekiel. Damon va fi cu ochii-n patru după el.

— Dar băiatul ştie unde s-o caute? îl întrebase Silas.

Lorimer a dat ochii peste cap.

— Da, mulţumită intenţiilor nechibzuite ale soţiei mele. Lui Stephanie i-a părut rău de băiat şi i-a cerut lui Damon să scrie numele şi adresa plantaţiei în faţa lui Ezekiel. Voia să-i dovedească servitorului că ştie unde să-i trimită soţiei lui câte o scrisoare din partea lui din când în când.

— Drăguţ din partea ei, a spus Jeremy.

Lorimer a ridicat din umeri, strâmbându-se.

— N-ar fi trebuit să-i fac pe plac, dar tocmai o vândusem pe cea mai bună cameristă pe care a avut-o vreodată. Ce puteam să fac? Din clipa în care lui Damon i-au căzut ochii pe Dellea, a vrut-o, şi mi-a făcut o ofertă de nerefuzat. Dar dacă n-aş fi fost atât de indulgent, băiatul n-ar fi ştiut încotro să se îndrepte şi probabil că nici n-ar fi fugit.

— Nu poţi să te învinovăţeşti că ai inimă bună, Lorimer, a spus unul dintre plantatori.

Discuţia a alunecat uşor spre alte subiecte, puţine însă i-au stârnit interesul lui Silas. Avea în continuare ochii aţintiţi asupra ceasului de pe

poliţa şemineului şi a mişcării lente a acului spre miezul nopţii, oră la care se spărgea petrecerea, urmând ca bărbaţii să se îndrepte spre casele lor de pe Houston Avenue. Cu siguranţă că până la această oră Ezekiel va fi fost strecurat afară. Noaptea era în avantajul lui. Ploaia se oprise, dar cerul era încă acoperit de nori, care nu lăsau la vedere luna şi stelele. Silas nu auzise niciun lătrat de câini. Acesta era semn bun.

Schimbul de cuvinte dintre Henri şi Silas a fost înăbuşit de vocea puternică a lui Lorimer, perorând despre firea trădătoare a negrilor.

— Nu poţi avea încredere în ei. Nici măcar într-unul. Acum, unii dintre voi, cei aflaţi la această masă, puteţi să nu fiţi de acord cu felul în care-mi tratez sclavii, dar ascultaţi-mă bine, dacă îi tratezi cu prea multă îngăduinţă sau le dai prea mult, se vor întoarce împotriva ta. Majordomul meu e un exemplu foarte bun în sensul ăsta. L-am tratat pe băiat cu respect şi i-am dat tot ce-şi poate dori un sclav. Un acoperiş bun deasupra capului, mâncare din belşug, un statut în gospodăria mea, şi uite-mi răsplata…

— Dar i-ai vândut soţia, Lorimer, a întrerupt Silas, aproape în şoaptă, discursul bărbatului pentru a-i reaminti.

Lorimer a rămas cu gura căscată, încremenind în mijlocul propoziţiei. O tăcere stânjenitoare s-a aşternut la masă. Ceilalţi jucători au rămas cu ochii în cărţi.

Lui Lorimer i-a revenit graiul.

— Aşa, şi ce importanţă are asta?

— Are importanţă, pentru că o iubea, i-a răspuns Silas.

— Şi de unde dracu’ ştii tu asta? l-a întrebat Lorimer.

— Nu ne iubim şi noi cu toţii soţiile?

Stupefiat, Lorimer a rămas tăcut preţ de câteva secunde până când şi-a recăpătat forţa pentru o nouă diatribă. A tras umerii în spate şi a răbufnit.

— Noi suntem bărbaţi albi, a început el dogmatic. Bărbaţii albi îşi iubesc soţiile. Bărbaţii negri doar copulează. Nu sunt capabili de sentimente mai subtile, asociate cu iubirea. Aşadar, relaţiile dintre ei şi femeile lor nu au niciun fel de importanţă. Nu sunteţi de acord cu mine, domnilor?

Toţi plantatorii, cu excepţia unuia singur, au încuviinţat din cap. Silas a bătut cu degetul în masă.

— Dă-mi o carte.

Ieşind împreună în întunericul nopţii, după încheierea jocului de cărţi, Jeremy l-a întrebat pe Silas:

— Ce-a fost cu toată tărăşenia asta?

— Să mor dacă ştiu, Jeremy.

— Ţi l-ai făcut duşman pe Lorimer Davis.

— Mare pagubă, a spus Silas.

Aerul rece i-a limpezit mintea lui Silas în timp

ce mergea de-a lungul bulevardului pavat cu cărămidă roşie. Era singurul dintre cei cinci vecini care locuia în această direcţie, şi se bucura să fie singur. Ce îl apucase oare să-l provoace pe Lorimer în felul acela? Nu ar fi schimbat maniera omului de a-i trata pe negri nici dacă-i desfăcea capul şi îl spăla cu var. Silas citise cu uşurinţă întrebarea de pe chipurile tuturor, chiar şi ale lui Jeremy şi Henri. Îl influenţaseră simpatiile abolţionioste ale Jessicăi? Nu, puterea de persuasiune a soţiei lui nu avea niciun efect asupra lui. Se săturase pur şi simplu de demagogia lui Lorimer şi voise să-i atace infatuarea insuportabilă.

A doua zi, s-a trezit înainte de revărsatul zorilor şi a constatat că Jessica nu era în pat atunci când a întins mâna după ea. Silas ştia unde se dusese şi a aşteptat raportul. După zece minute, soţia lui a năvălit în dormitorul lor, încă în capot, şi a anunţat:

— A plecat! Nu e niciun semn că ar fi fost aici vreodată. Slavă Domnului! Crezi că Guy ne va contacta astăzi?

Profesorul a sunat la clopoţelul de la intrare când luau micul dejun, iar soţii Toliver şi-au abandonat cerealele fierbinţi, aromate cu ghimbir şi miere, ca să-şi primească musafirul în bibliotecă, poruncindu-i fiului lor să nu se ridice de la masă. În încăperea lambrisată cu lemn, fostul meditator i-a întins mâna lui Silas.

— Domnule Toliver, Ezekiel mi-a spus ce aţi făcut… sau, mai bine-zis, ce n-aţi făcut, şi vă sunt cât se poate de recunoscător. Bănuiesc că acum ştiţi… ce mai fac în afară de profesia de dascăl.

— Va trebui să părăsiţi ţinutul, domnule Handley.

— Sunt conştient de asta. Vă mulţumesc că nu m-aţi trădat.

— Nu pot să promit că n-am s-o fac dacă nu plecaţi.

— Înţeleg.

— Guy, a intervenit Jessica, Ezekiel e în drum spre un loc sigur?

— A fost dus până la un adăpost, ca să aştepte transportul spre Louisiana, şi de acolo va fi îmbarcat pe un vas care pleacă spre nord, dar spune că nu pleacă nicăieri fără soţia lui. Nu am nicio posibilitate să o salvez pe ea, şi mă tem că Ezekiel va încerca din nou imposibilul.

— Poftim? a exclamat Silas. E nebun?

Guy a ridicat din sprânceană.

— Chiar trebuie să întrebaţi asta, domnule Toliver, un soţ atât de devotat ca dumneavoastră?

Silas a avut un schimb de priviri cu Jessica, femeia fără de care nu putea trăi, şi a văzut pălind în ochii ei toate speranţele pentru Ezekiel. Silas avusese o noapte proastă încercând să facă pace cu propria-i conştiinţă. Ştia ce avea de făcut. S-a întors spre Guy.

— Puteţi să-l mai ţineţi pe Ezekiel încă vreo

câteva zile acolo unde e acum?

— Păi… eu… da, da, cred că pot, a bâiguit Guy.

— Şi aţi avea loc şi pentru soţia lui în planurile dumneavoastră de evadare?

— Da, bineînţeles. De ce? Ce aveţi de gând să faceţi?

— Am să mă duc la Houston să o iau pe nevasta lui Ezekiel.

Jessica stătea aşezată. S-a uitat la el cu privirea uimită a celor cu deficienţă de auz, care se străduiesc să dea un sens sunetului. Silas a tras-o de picioare şi a luat-o în braţe.

— Jessica, de ani de zile mă străduiesc să pun bani deoparte ca să-i plătesc tatălui tău suma de bani pe care mi-a dat-o ca să pun pe picioare Somerset şi toate astea – a făcut un gest cu capul spre casă –, dar am tot cedat tentaţiei de a cheltui economiile pe necesităţile plantaţiei. Am o sumă pusă deoparte, care va acoperi în mare parte suma pe care i-o datorez, dar dacă o cumpăr pe soţia lui Ezekiel ca să i-o înapoiez, voi epuiza toate aceste fonduri, şi s-ar putea să nu mai fie timp să le recuperez înainte de moartea tatălui tău. Înţelegi ce-ţi spun?

Ochii ei căprui-închis s-au mărit, încercând să priceapă.

— Ai… ai… ai pus bani deoparte ca să i-i dai înapoi tatălui meu… pentru… pentru mine?

— Am vrut să-ţi demonstrez că după New

Orleans aş fi rămas căsătorit cu tine şi fără banii lui.

— Şi… ai de gând să-ţi foloseşti… economiile ca să o răscumperi pe soţia lui Ezekiel?

— Sunt sigur că Damon Milligan îmi va cere un preţ pentru care voi avea nevoie de fiecare cent economisit.

— De ce? a întrebat Jessica pe un ton încărcat de neîncredere. De ce ai răscumpăra-o pe soţia lui Ezekiel?

— Pentru că dacă ai fi fost vândută tu, nu m-aş da în lături de la nimic ca să te iau înapoi. De aceea ştiu că Ezekiel o să ajungă să fie omorât.

— O, Silas…

Jessica l-a luat în braţe şi, oftând din toţi rărunchi, a închis ochii şi şi-a lăsat capul pe pieptul lui, sub bărbia lui. În acel moment, Silas s-a simţit ca o corabie ajunsă în sfârşit în port. După ce Jessica i-a murmurat din nou, el i-a simţit lacrimile prin pânza cămăşii.

Capitolul 52

Un soare palid a continuat să strălucească deasupra oraşului Howbutker şi a destinelor familiilor Toliver, Warwick şi DuMont în următorul deceniu. Clipe senine de pace şi binecuvântare au fost presărate cu murmurul îndepărtat al ameninţărilor războiului şi cu tragediile naturale sau produse de mâna omului. Comunitatea s-a

dezvoltat. Regiunea, având în centrul său oraşul Howbutker, a continuat să atragă colonişti dornici de pământ, printre aceştia, plantatori din statele sudiste, care credeau că, dacă se declara războiul dintre nord şi sud, acesta nu avea să ajungă până în Texas. Noi afaceri păreau să răsară în fiecare lună în oraş şi, în câţiva ani, cartierul cu străzi pavate cu cărămidă roşii şi clădiri cu coloane greceşti se putea lăuda că are printre rezidenţii săi profesionişti doi doctori, trei avocaţi, un arhitect, doi profesori de şcoală publică, un specialist în cazane cu aburi şi un artist plastic. Alte surse ale mândriei comunitare erau cele trei biserici, şcoala publică cu patru camere, biblioteca regională, poşta şi clădirea ziarului, întinse de-a lungul străzilor menţionate, care duceau spre rotonda tribunalului, dar regele suprem al arterei sale comerciale era Magazinul Universal DuMont.

Datorită cererii publicului, galeria din aur şi sticlă, mahon şi marmură s-a extins, ocupând un întreg cvartal. La începutul anului 1856, înainte ca al cincilea guvernator al Texasului, Elisha Marshall Pease, să se mute în recent construită reşedinţă a guvernatorului în Austin, soţia lui, Lucadia, a venit în vizită la Henri cu speranţa de a primi un sfat cu privire la mobilarea reşedinţei cu două etaje, din cărămidă gălbuie, într-un stil inspirat din renaşterea artei greceşti. Cei două mii cinci sute de dolari alocaţi de legislatura Texasului pentru mobilare nu-i ajungeau prea mult, dar

Henri şi Tippy au făcut tot ce le-a stat în putinţă. Rezultatele uluitoare au fost atât de admirate de cei care au intrat în reşedinţa guvernatorului, încât un reporter de mondenităţi de la *State Gazette* din Austin s-a simţit obligat să scrie că „aceia care se apucă de o activitate, de orice fel, cu consecinţe în plan social ar trebui să înceapă cu o vizită la Magazinul Universal DuMont din Howbutker, Texas, pentru a-i consulta pe proprietarul său extrem de abil şi pe talentata lui asistentă”.

Asemenea comentarii s-au adăugat reputaţiei crescânde a magazinului de a fi punctul terminus înainte de achiziţionarea oricărui produs, de la lenjerie de damă până la tacâmuri pentru masa din sufragerie. Până la sfârşitul deceniului, magazinul universal al lui Henri, alcătuit odinioară doar din două raioane, devenise principalul reper al Texasului privind îmbrăcămintea la modă şi decoraţiunile pentru casă.

Compania de Cherestea Warwick şi-a văzut la rândul ei afacerile extinse, deşi cuferele pline se datorau, în parte, investiţiilor făcute pe tăcute de Jeremy în întreprinderi comerciale dincolo de prima sa dragoste, prelucrarea lemnului. În 1843, în timpul unei vizite la New Orleans, unde îşi dusese soţia şi copiii să-i vadă pe părinţii ei, a cunoscut un profesor de la Universitatea din New York, pe nume Samuel B. Morse. Portretistul se afla într-un turneu ca să strângă bani pentru

finanţarea producţiei unei maşinării pe care o inventase şi pe care o numea telegraf; acesta putea să transmită cu succes mesaje pe calea firelor, utilizând electricitatea. Jeremy a înţeles potenţialul invenţiei, i-a plăcut ceea ce a auzit şi a investit în Compania de Telegraf Morse. În şase ani, investiţia lui crescuse de patru ori, iar preţul acţiunilor sale în cadrul companiei se ridicase la valori uriaşe.

Începând cu anul 1858, Jeremy a avut parte de recompense financiare similare când s-a alăturat unei echipe de finanţişti din New York, ca să investească într-o fabrică producătoare de alimente conservate pe bază de lapte, rezistente în timp, care nu necesitau refrigerare. Procesul a fost dezvoltat şi patentat de un fost rezident al Texasului, pe nume Gail Borden, care crease prima hartă topografică a statului. Vânzările laptelui condensat al lui Borden s-au intensificat, ceea ce a dus la deschiderea altor fabrici de lapte condensat în New York şi Illinois, care au generat venituri imense pentru investitorii iniţiali în cadrul companiei. În timp ce rezultatele acestor riscuri financiare îi ofereau luxul atât de drag soţiei sale, Jeremy se considera, înainte de toate, un cherestegiu care nutrea convingerea nestrămutată că, într-o bună zi, compania lui avea să se afle în top, alături de cele mai mari întreprinderi din Texas.

Producţia de bumbac şi, odată cu aceasta,

Somerset şi cultura plantaţiilor au înflorit în anii 1850, în ciuda Panicii din 1857, când epoca prosperităţii în zonele vestice şi nordice ale ţării s-a sfârşit brusc – chiar dacă temporar. Cererea de bumbac în Statele Unite, Mexic şi Marea Britanie atinsese apogeul istoric, făcând trecerea spre epoca de aur a sistemului plantaţiilor şi scutind sudul şi zona răsăriteană a Texasului de recesiunea care afecta celelalte ramuri industriale. Somerset era liderul regional în aprovizionarea unui număr în continuă creştere de fabrici şi ţesătorii din nord, care înghiţeau baloturile crude de „aur alb”, transformându-le în pânză. Expresia „Bumbacul este rege” a apărut pe la mijlocul deceniului, o descriere adecvată a unei recolte de bani gheaţă, ce reprezenta jumătate din totalitatea exporturilor Statelor Unite şi întărea convingerea lui Silas Toliver că războiul nu avea să se abată niciodată asupra lor.

— Nordul are nevoie de Sud ca să menţină economia stabilă, şi cum naiba s-o facă dacă aboleşte sclavia? întreba el, ca să combată argumentele celor care susţineau contrariul.

În timp ce unii dintre conducătorii oraşului şi dintre prietenii lui Toliver se îmbărbătau cu încrederea lui Silas, cei mai mulţi erau rezervaţi. De-a lungul deceniului, Sudul – de care Texasul era strâns legat ca pielea de os – a îndurat ceea ce regiunea considera a fi o mănuşă care îl lovea încontinuu peste faţă. Au apărut tot mai multe

cărţi şi articole care atacau sclavia. Cea mai incendiară dintre toate a fost apariţia, în 1852, a *Colibei unchiului Tom,* un roman antisclavie, considerat de statele libere o descriere corectă şi completă a sistemului brutal pe care se clădeau economia sudului şi clasa plantatorilor. Opera de ficţiune a lui Harriet Beecher Stowe a înfuriat statele care favorizau sclavia, iar *Democratic Telegraph and Register* a denunţat-o drept „flagrant părtinitoare şi complet neadevărată" şi a diminuat şi mai mult dorinţa celor din sud de a soluţiona în chip paşnic diferendele cu nordul.

Problemele constante generate de refuzul statelor libere de a respecta Legea Sclavilor Fugari, intrată în vigoare în 1850, reprezentau o altă sursă majoră de conflict şi înăspreau nemulţumirile crescânde ale Sudului în privinţa vecinilor de la nord. Noua lege a creat o forţă a comisarilor federali, autorizaţi să-i urmărească pe sclavii fugari în orice stat din Statele Unite şi a împuternicit cetăţeni care să asiste la capturarea acestora. Pentru a-i proteja pe fugari, unele state din nord au reacţionat introducând Legi ale Libertăţii Personale, care abrogau legea federală, ceea ce i-a înfuriat pe sudişti, care considerau adoptarea acestora neconstituţională.

În legislaturile sale statale, Sudul se întreba cât mai poate rămâne parte a unei uniuni care îşi bătea joc, în mod ostentativ, de primele articole ale Constituţiei, care stipulau fără echivoc că rolul

guvernării era „să asigure liniştea domestică” şi „să promoveze bunăstarea generală”, când liderii politici din nord încurajau adăpostirea fugarilor, insurecţiile sclavilor, revoltele antisclavagiste, răspândirea de propagandă părtinitoare şi subminarea legilor din sud. Cu alte cuvinte, cum putea Sudul să continue să le dea ascultare reprezentanţii aleşi ai nordului care făceau tot ce le stătea în puteri, cu care de altfel fuseseră investiţi, ca să-i distrugă liniştea domestică şi bunăstarea generală? Cum putea patria să nu susţină doctrina exprimată de Declaraţia de Independenţă, conform căreia „ori de câte ori, o formă de guvernare devine distructivă pentru obiectivele pentru care a fost înfiinţată, poporul are dreptul să o modifice sau să o abolească şi să instituie o nouă guvernare”?

Opinia generală era aceea că, în cele din urmă, statele sclavagiste aveau să se sature de practicile samavolnice ale nordului şi aveau să se separe de Uniune. Pe Houston Avenue, supranumită de rezidenţii mai puţin distinşi „Aleea Fondatorilor”, asemenea discuţii le dădeau fiori mamelor şi unora dintre taţii ai căror fii, dacă suna goarna, aveau să fie la vârsta potrivită şi să aibă mai multe motive decât oricine să lupte pentru moştenirea şi pentru stilul lor de viaţă.

Dar ameninţarea secesiunii şi discuţiile despre război rămâneau doar la acest nivel şi, în vreme ce locuitorii din Howbutker îşi ţineau ochii aţintiţi

asupra orizontului în căutarea conflictului pe cale să izbucnească, continuau şi să se scalde în soarele binevoitor al prosperităţii, al progresului şi al unei relative păci.

Unii au mai şi decedat. În 1853, New Orleansul a fost lovit de o epidemie de friguri galbene în urma căreia şi-au pierdut viaţa peste cinci mii de locuitori. Printre aceştia, s-au numărat şi părinţii Camelliei Warwick. Participând la funeralii, soţii Warwick au aflat că Henry şi Giselle Morgan, proprietarii hotelului Winthrop, care rămăseseră prieteni cu familia lui Henri, muriseră şi ei din cauza virusului răspândit de ţânţari, în februarie 1854, a sosit o scrisoare de la Eunice Wyndham, anunţând-o pe Jessica că „Willie May murise în pace, în timpul somnului”. Jessica nu avea să o ierte niciodată pe mama ei pentru că nu a telegrafiat imediat vestea morţii lui Willie May, ca Tippy să poată participa la înmormântare.

Pe 10 august 1856, în timp ce participa la un bal al debutantelor într-o staţiune din golful de pe Last Island, la sud de Louisiana, Nanette DuMont, în vârstă de cincisprezece ani, a fost târâtă în larg când un uragan din Atlantic a măturat insula. Trupul ei nu a fost găsit niciodată. Familiile au fost devastate de pierderea frumoasei fete, care le fusese tuturor ca o fiică. În amintirea ei, Henri şi Bess l-au pensionat pe căluţul ei, Flight O’Fancy, pe care Nanette îl călărise în competiţii de echitaţie pentru domnişoare, ca să nu-l mai

încalece nimeni vreodată.

Spre sfârşitul toamnei, în anul 1858, Tomahawk Lacy a plecat călare la vânătoare de cerbi şi nu s-a mai întors. Două săptămâni mai târziu, Jeremy a condus o patrulă de căutare să scotocească pădurile preferate de indian pentru vânătoare şi i-a găsit rămăşiţele însângerate, identificându-l numai după cizme şi puşcă. S-a presupus că fidelul cercetaş îşi găsise sfârşitul în braţele şi fălcile puternice ale unui urs grizzly.

Fondatorii oraşului Howbutker şi-au jelit morţii, dar s-au bucurat de copiii, familiile şi prietenii rămaşi lângă ei într-o epocă a holerei, a malariei şi a frigurilor galbene, a ameninţării încă constante a atacurilor indienilor şi a pericolului permanent al răscoalelor sclavilor. Le făcea plăcere să-şi distragă atenţia de la toate acestea organizând spectacole artistice şi festivaluri de muzică şi de producţii teatrale, pe care averile şi statutul lor cereau să le ofere comunităţii. Aveau mijloacele şi timpul liber să se delecteze cu cărţi şi reviste, cu lecturi şi cluburi de pocher, petreceri, dansuri şi baluri mascate, tipice pentru clasa socială din care făceau parte. Se bucurau de luxul călătoriei cu vasul cu aburi îmbunătăţit şi cu trenul la evenimente sociale din New Orleans, Houston şi Galveston, într-un timp incomparabil mai scurt decât dacă ar fi mers călare sau cu trăsura.

Pe măsură ce treceau anii 1850, anunţuri

uluitoare despre noi invenţii, cum ar fi maşina de cusut, pasteurizarea laptelui şi maşina de spălat cu centrifugă au apărut în ziarele din Howbutker, făcându-i pe locuitorii săi să clatine din cap la minunile epocii în care trăiau. Cu siguranţă nicio ţară normală, cu un asemenea viitor excepţional, nu avea să-şi distrugă progresul prin izbucnirea unui război, susţineau vocile raţiunii.

Dar spre sfârşitul deceniului, în decembrie 1859, un aboliţionist instigator care condusese un raid împotriva Arsenalului Federal al Statelor Unite în Harpers Ferry, Virginia, a fost spânzurat pentru intenţia sa de a le oferi arme sclavilor ca să iniţieze o rezistenţă armată împotriva stăpânilor albi. John Brown fusese găsit vinovat de trădare împotriva Commonwealth-ului Virginiei, de uciderea a cinci partizani ai sclaviei şi de instigarea unei răscoale a sclavilor. În nord era preamărit ca martir al cauzei libertăţii, în sud era stigmatizat ca un dement şi un ucigaş a cărui osândă bine meritată era ştreangul. Mulţi scriitori de seamă ai vremii – din sud, William Gilmore, Mary Eastman şi John Pendleton Kennedy, şi din nord, Henry David Thoreau, Ralph Waldo Emerson şi Walt Whitman – au avut un cuvânt greu de spus fie în sprijinul, fie împotriva spânzurării, dar comentariile făcute de Henry Wadsworth Longfellow i-au dat fiori Jessicăi Toliver. Cu privire la execuţie, faimosul poet a prezis: „Curândă vreme vom culege furtuna pe care a semănat-o

vântul”.

PARTEA A TREIA
1860 – 1879

Capitolul 53

În luna august a anului 1860, un străin a apărut de după şopronul trăsurii conacului Toliver şi a abordat-o pe Maddie, care întindea rufe la uscat pe o frânghie.

— ’neaţa, mătuşică! a spus el. Stăpâna casei e-acasă?

Lui Maddie nu i se mai întâmplase niciodată să vadă un bărbat alb care să-şi ducă mâna la pălărie în faţa ei. Avea senzaţia că bărbatul zăbovea de ceva vreme prin jurul acareturilor de pe lângă casă, urmărindu-le pe ea şi pe cameriste la treabă, în ziua de spălat. Asta i-a trezit suspiciuni. Era ceva oarecum nepotrivit la el, cu toate că nu putea spune exact ce anume. Era un bărbat frumos, îmbrăcat prezentabil, în costum şi cămaşă curate, şi avea maniere plăcute, poate prea alese pentru o negresă. De ce intrase în curte de pe drumul spre păşune din spatele casei şi nu din Houston Avenue?

Maddie a răspuns din impuls, sperând că fetele în casă, care se opriseră din lucru ca să-i acorde întreaga lor atenţie străinului înalt şi roşcovan, nu aveau să-i dezmintă spusele. Domnişoara Jessica era singură în casă.

— Nu, domnu’, nu-i. Voi fi încântată să-i transmit un mesaj.

— Când vine?

— Nu vine prea curând, domnu’.

Bărbatul a aruncat o privire pe furiş la foişor şi, alarmată, Maddie s-a întrebat dacă nu cumva se gândea să stea acolo şi să aştepte întoarcerea stăpânei sale.

— Atunci, bănuiesc că va trebui să revin, a spus el.

— Cum vă numiţi, domnu'?

— N-are importanţă, a răspuns el, plecând în grabă.

Maddie a aşteptat până când a auzit portiţa scârţâind, apoi şi-a reluat treaba.

Ar fi înştiinţat-o pe Jessica despre incident, dar, la scurtă vreme după plecarea bărbatului, a simţit că-i vine rău şi s-a aşezat pe un scaun de pe veranda din spate să-şi facă vânt. A închis ochii şi a scos un suspin. Una dintre servitoare a găsit-o puţin după aceea, cu mâna încă încleştată pe evantaiul din paie, surprinsă în cea din urmă mişcare a ei pe acest pământ.

În ţipetele care s-au înălţat spre cer şi în agitaţia ce a urmat morţii ei, bărbatul care apăruse în chip misterios în curtea din spate în acea dimineaţă a fost dat uitării, dar un băiat de prăvălie, care făcea o livrare venind prin păşune şi pe drumul de serviciu din spatele conacelor l-a zărit părăsind proprietatea familiei Toliver. Băiatul, care cunoştea pe toată lumea din oraş, nu-l mai văzuse niciodată, o poziţie periculoasă pentru străini în Howbutker la acea vreme. Forţele locale nu se arătau deosebit de amabile cu

persoanele cu identitate necunoscută, care călătoreau prin regiune.

În iulie, izbucnise un incendiu într-o mică drogherie din Dallas şi se întinsese cu repeziciune, arzând o mare parte din districtul comercial al oraşului. În atmosfera politică deja tensionată din pricina discuţiilor despre secesiune şi război, sporită de un val prelungit de căldură ce inflama spiritele, au apărut suspiciuni că focul fusese pus de către aboliţionişti. Incendii similare distruseseră deja părţi din alte oraşe din Texas, şi fusese descoperit un document interpretat drept dovadă că incendiile erau rodul activităţii unor grupări radicaliste antisclavie, hotărâte să facă uz de foc, asasinat şi distrugere a proprietăţii private pentru a influenţa opinia publică împotriva menţinerii Texasului ca stat sclavagist. Grupările erau suspectate că ar pune la cale evadări ale sclavilor, că ar fura animalele de povară, că ar da foc maşinilor de egrenat bumbacul, hambarelor şi câmpurilor şi că ar otrăvi fântânile. Exista o frică de nestăpânit că se pusese la cale un plan pentru o răscoală de proporţii a sclavilor. Chibritul care a aprins butoiul cu pulbere a fost conflagraţia din Dallas. Paranoia s-a răspândit, mânată de titluri din ziare care vuiau de acte de un vandalism revoltător, fie că era adevărat sau nu, şi de articole scrise de editori entuziaşti, care cereau pedepsirea neîntârziată şi fără milă a făptaşilor. Peste noapte, s-au format organizaţii secrete şi

grupuri de cetăţeni vigilenţi, acţionând fără jurisprudenţă, pentru a investiga şi interoga pe oricine ar fi fost bănuit că ar fi agitator de sclavi sau susţinător al cauzei nordului. Nefericiţii indivizi erau supuşi unor tratamente terifiante, iar dacă nu erau convingători în a-şi dovedi nevinovăţia, de multe ori sfârşeau atârnaţi de copacul cel mai apropiat.

Băiatul de prăvălie şi-a încetinit căruţul ca să-i arunce o privire lungă bărbatului care încăleca, băgând de seamă cum şi-a tras pălăria în jos peste partea expusă a feţei când au trecut unul pe lângă celălalt. Conducătorul căruţului era doar un pic mai mare ca un flăcău şi era singur. Era şi mai mic de statură decât călăreţul. Altfel, băiatul de prăvălie l-ar fi oprit şi chestionat. Trebuia să se mulţumească doar cu raportul pe care avea să i-l facă comandantului patrulei vigilenţei publice, al cărui mândru membru era. La întâlnirea din acea seară, avea să-i spună domnului Lorimer Davis că a văzut un străin pe drumul din spatele conacului soţilor Toliver şi avea să păstreze adânc întipărită în minte figura lui neclară pentru identificare.

Câteva săptămâni mai târziu, Jessica s-a alăturat clubului ei de lectură din salonul de influenţă Ludovic al XIV-lea al lui Bess DuMont, la prima ei ieşire în societate de la moartea lui Maddie. În cadrul întâlnirilor din anii mai senini, conversaţia pe teme sociale, ce preceda dezbaterea pe marginea cărţii se învârtea în jurul

unor subiecte mărunte. O regulă nescrisă a clubului era ca subiecte deprimante, precum moartea, boala şi chestiunile politice, nemulţumirile legate de copii, soţi şi socri să fie lăsate acasă. Dar conversaţia din acea zi despre avantajele jupoanelor la modă pe cerc de crinolină în comparaţie cu mai anevoioasele şi mai călduroasele crinoline multiple nu putea ţine la distanţă discuţia plină de îngrijorare despre zvonurile că se punea la cale o conspiraţie prin care sclavii să fie înarmaţi pentru o revoltă extinsă în întregul stat. Nerostită, dar profund resimţită printre soţiile plantatorilor, majoritare în încăpere, era teroarea de violurile negrilor care căutau răzbunare împotriva soţilor acestora. Era o teamă cu care ele şi fiicele lor trăiseră încă de la căsătoria în interiorul castei plantatorilor şi explica de ce unele dintre ele alegeau să trăiască în oraş, departe de plantaţiile lor.

— Lorimer s-a hotărât să le ordone tuturor sclavilor noştri să înveţe cele zece porunci, a anunţat Stephanie Davis. Îi pune să le recite pe fiecare în parte în fiecare duminică dimineaţa, punând accent pe „Să nu ucizi”.

— Sunt sigură că e foarte eficient, a comentat Bess DuMont, făcându-i cu ochiul Jessicăi peste buza ceştii de ceai.

— Şi mai puternic decât exemplul pe care-l dă el, sunt convinsă, nu a rezistat Jessica să nu remarce, dar a regretat de îndată acea izbucnire.

N-ar fi trebuit să participe în acea zi la întâlnire. Nu avea starea de spirit să fie sociabilă. Multe griji îi apăsau greu inima, iar o serie de nopţi nedormite o făcuseră irascibilă. Simţea înţepătura corsetului, pe care se hotărâse să-l scoată imediat ce ajungea acasă, iar cuşca din sârmă a noilor cercuri ale fustei făcea imposibilă găsirea unei poziţii confortabile. Căldura din cameră era sufocantă, fluturarea constantă a evantaiului ei şi adierea produsă de rotaţia dispozitivelor de tavan, ultimul răcnet ale familiei DuMont, fiind ineficiente. Aceste unităţi erau activate cumva de un sistem cu apă, care învârtea cele două palete.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o Stephanie.

— Suntem conştiente toate cât e de îndemânatic Lorimer cu biciul şi cu funia, Stephanie. Asta-i tot ce-am spus.

— Dar sugerând atât de multe, i-a întors-o Stephanie, sfredelind-o cu privirea. Majoritatea oamenilor de pe-aici consideră biciul şi funia instrumente ale justiţiei pe care suntem toate conştiente că soţul *tău* pare a se împotrivi să le folosească.

Lorimer a fost atât de dezamăgit când Silas a refuzat să se alăture patrulei vigilenţei. Poate că nu are interesul să menţină pacea şi ordinea.

— Poate că nu are interesul să ocolească legea, i-a întors-o Jessica.

O linişte grea s-a aşternut în încăpere. Toţi

ochii erau aţintiţi asupra celor două femei care, metaforic vorbind, păreau să-şi fi scos mănuşile elegante pentru o luptă cu pumnii goi. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

— Am tot vrut să te întreb, dacă eşti amabilă să-mi răspunzi, Jessica, a continuat Stephanie aparent fără vreo intenţie să abandoneze subiectul, cine a fost vizitatorul tău de sex masculin de acum câteva săptămâni? Nu era dintre ai noştri. Băiatul nostru de prăvălie nu l-a cunoscut când l-a văzut furişându-se pe portiţa voastră din spate. Soţul meu ar dori să ştie. Este interesat de străinii din oraş, mai ales de cei care fac vizite la rezidenţa Toliver în asemenea vremuri.

Jessica şi-a lăsat jos ceaşca şi s-a întrerupt din a-şi face vânt cu evantaiul.

— Poate că vei fi tu atât de amabilă încât să-mi explici despre ce vorbeşti, Stephanie. Nu ne-a vizitat niciun străin acasă.

— Se pare că nu pe uşa din faţă. Altfel, de ce-ar fi plecat pe poarta din spate?

— Sunt sigură că n-aş putea să-ţi spun. Maddie ar fi putut şti, dar ne-a părăsit.

— Nemaipomenit de convenabil!

— Doamnelor! a intervenit Bess DuMont. Începem discuţia despre *Moara de pe Floss*? Pot să vă împărtăşesc cea mai minunată informaţie despre autor, George Eliot. *El* e de fapt o *ea.* Numele autoarei este Mary Anne Evans…

Jessica nu asculta. Poate că Stephanie împrăştia bârfe, dar nu ea le scornea. Acum şi-a amintit că una dintre servitoare menţionase că Maddie a murit „imediat după ce a stat de vorbă cu un bărbat alb, roşcovan, în curtea din spate”. În şocul durerii sale, Jessica considerase că bărbatul nu putea fi decât vreun vagabond care cerşea bani şi nu se mai gândise la asta.

Lorimer vedea abolţionişti pândind de după fiecare tufiş sau copac şi, potrivit aluziei lui Stephanie, deloc subtilă, cu siguranţă făcuse cele mai groaznice speculaţii despre musafirul din curtea din spate a familiei Toliver. Jessica avea să le ia la întrebări pe servitoare când ajungea acasă, dar, Doamne sfinte! Oare Guy Handley, oriunde o fi fiind el acum, îi trimisese un emisar ca să se asigure de ajutorul ei pentru cauza nordiştilor?

Capitolul 54

Călare pe calul lui, Silas privea, din locul lui preferat, peste întinderea pârjolită de secetă a plantaţiei Somerset. Punctul de observaţie nu îi oferea imaginea completă a celor trei mii de acri, dar îi furniza o panoramă care îi dădea măsura lăţimii şi a întinderii domeniului său. În trecut, scena îl umplea de o asemenea bucurie a posesiei încât, uneori, când era singur, îşi striga exaltarea către cer. Alteori, călărea până în acest loc pentru a-şi găsi pacea şi liniştea, când avea nevoie să-şi

aline sufletul, în acea zi, pământul care se întindea cât vedea cu ochii i-a lăsat inima la fel de uscată ca şirurile nesfârşite de tulpini arse, noduroase la care se uita. În acea zi, nu simţea niciun fel de pace acolo, în al său Galaad, şi nu avea să mai simtă încă mult timp de acum încolo.

Era sfârşit de octombrie, 1860.

Lângă el, călare pe calul lui bălţat, Thomas i-a spus:

— Greu de privit, nu-i aşa, tată?

— În mai multe feluri, i-a răspuns Silas.

Devastarea era mai dificilă pentru Thomas, a recunoscut Silas în sinea lui. Thomas nu trăise ca tatăl lui atâtea atacuri ale mamei naturi asupra trudei oamenilor, iar aceasta fusese cea mai rea din toate câte văzuseră amândoi vreodată. Din senin, Silas s-a gândit la Morris. Fratele său ar atribui cine ştie ce semnificaţie apocaliptică distrugerii din faţa lui, probabil extrasă din Apocalipsa după Ioan, şi nu era exclus să aibă dreptate. Seceta verii nenorocite care abia trecuse putea prezice sfârşitul lumii ce avea să vină.

Anul începuse calm, dar nespus de înşelător, după cum se dovedise apoi. Niciodată nu-şi mai văzuseră plantatorii şi fermierii din estul Texasului semănăturile atât de verzi şi de bogate, atât de pline de promisiuni pentru o viitoare recoltă abundentă. Luna martie adusese cantităţi perfecte de ploaie şi de soare, iar vântul său, temutul adversar al solului fin, aerat şi al plantelor

sădite chiar sub suprafaţa pământului, fusese surprinzător de blând. Se bucuraseră cu toţii, dar după ce aprilie şi mai au trecut fără o picătură de ploaie, speranţa pentru o recoltă cât de mică s-a spulberat complet când iunie a adus un val de arşiţă care a pârjolit pământul uscat până când abia dacă au mai rămas o tulpină de bumbac, un fir de grâu, orz sau porumb să se usuce în vânturile fierbinţi, prăfoase – vestitori ai unei ruine ce avea cu siguranţă să aducă pierzania asupra Texasului şi a statelor sudice, dacă aveau să se separe de Uniune.

Citindu-i „gândurile inimii”, cum le numea Jessica, Thomas l-a întrebat:

— Crezi că secesiunea e inevitabilă, tată?

— Sunt la fel de sigur cum sunt că o să plouă până la urmă.

— Şi apoi războiul?

— Şi apoi războiul. Silas nu mai putea nega. Dacă venea secesiunea, urma războiul. Senatorul de Illinois, Abraham Lincoln, fusese nominalizat candidatul republicanilor la preşedinţie şi, după toate probabilităţile, avea să câştige. Îşi exprimase clar poziţia politică într-un discurs în Congres, în iunie 1858, în care declarase că „o casă împărţită împotriva ei înseşi nu poate rezista. Cred că acest guvern nu poate accepta la nesfârşit pe jumătate sclavie, pe jumătate libertate”. Ca preşedinte al Statelor Unite, Lincoln jurase că nu avea să facă niciun compromis în privinţa chestiunii sclaviei şi

că nu avea să recunoască legitimitatea secesiunii.

— Semnele catastrofei sunt aici, fiule, a spus Silas. Sudul se va separa, fie că administraţia domnului Lincoln acceptă sau ba.

Instigatorii sudişti nu vor accepta niciodată ca o guvernare centrală să treacă peste drepturile statelor, iar oameni ca bunicul tău şi ca plantatorii texani care au fondat republica ar prefera să moară decât să se supună unui organ legislativ care va distruge modul de viaţă al înaintaşilor lor.

Silas a tras aer rece în piept, prima alinare după arşiţa verii, dar nu a făcut decât să-i agraveze durerea neliniştii din piept.

Fiul său i-a citit din nou gândurile.

— Ce te face să fii atât de sigur că va fi război?

— Aboliţioniştii republicani sunt hotărâţi să elibereze sclavii din această ţară, iar Lincoln e hotărât să păstreze ţara intactă. Sudul consideră că are autoritatea legală să-şi păstreze sclavii şi dreptul constituţional la secesiune. Atitudinile divergente produc un conflict fatal. Războiul este inevitabil, iar nordul va învinge.

Thomas şi-a rearanjat poziţia în şa, semn că în sinea lui se frământa pentru tatăl lui.

— De ce?

— Pentru că are tot ce sudul şi Texasul nu au.

Silas a plesnit o musculiţă care zbura bâzâind în jurul capului său, tulburându-i plăcerea de a simţi adierea ce îi zvânta transpiraţia de pe faţă.

— Are industrie, fabrici, căi ferate şi o forţă uriaşă şi pregătită de mână de lucru furnizată de imigrările masive din Europa. Sudul are câteva oraşe mari, nicio cale ferată demnă de a fi menţionată, imigraţie slabă şi câteva fabrici – toţi ăştia sunt factori care vor acţiona împotriva noastră într-un război cu nordul.

— Şi ce-o să se întâmple atunci?

Silas a slăbit hăţurile calului ca să-l lase să pască cele câteva fire de iarbă. Se învinuia că Thomas, la douăzeci şi trei de ani, nu era mai bine informat cu privire la situaţia civilă explozivă care plutea deasupra viitorului şi chiar a întregii lui vieţi. Thomas nu manifesta interes pentru chestiuni care nu aveau legătură cu creşterea bumbacului. Citea cu religiozitate *Cultivator,* un periodic publicat la New York pentru fermieri, şi devora flecare articol de ziar legat de cele mai recente tehnici agricole şi progrese în utilajele agricole, dar nu dădea prea multă atenţie evenimentelor politice curente. Silas nu văzuse niciun motiv să-i bulverseze mintea cu articole despre previziuni sumbre care era posibil să nu se adeverească niciodată. În ciuda sfatului înţelept al Jessicăi, chiar şi la masa de prânz, singura ocazie pentru discuţii în familie, evitase să vorbească despre conflictul care lua tot mai mult amploare.

— Ce poate face Thomas în privinţa asta? o întrebase el pe Jessica.

— A fi prevenit înseamnă a te înarma din timp,

îi răspunsese ea.

— Să se înarmeze? Cu ce?

— Cu un plan de salvare a plantaţiei de la distrugerea pe care o vor aduce schimbările, dacă vine războiul.

Silas a urmărit un şoim de prerie coborând în viteză să prindă o şopârlă în retragere rapidă – o imagine potrivită pentru criza curentă, s-a gândit el.

— Lincoln îi va elibera pe sclavi, şi sistemul plantaţiilor se va sfârşi, i-a răspuns el fiului său. Modul de viaţă de care ne bucurăm acum va dispărea.

Thomas a privit fix în depărtare, încleştându-şi maxilarul. Era înalt, bine făcut, un bărbat în toată puterea cuvântului, dar Silas nu putea alunga din memorie imaginea flăcăului de odinioară, lipsit de griji şi încrezător, neştiutor în privinţa lumii care se întindea dincolo de Somerset. Silas se învinuia şi pentru asta.

— Nu poţi să-ţi mulţumeşti decât ţie însuţi că trăieşte şi şi-ar da viaţa pentru plantaţie, i-a spus Jessica. Nu ţi-ai dorit devotament de la fiul tău?

— Ba da, dar nu excluzând orice altceva.

— Va trebui să înveţe, aşa cum a învăţat şi tatăl lui, că sunt mai multe de iubit pe lume în afară de pământ şi de creşterea bumbacului, i-a spus ea.

Şi Silas îi putea citi gândurile fiului său. Thomas îşi imagina Somerset – moştenirea lui,

pământul tatălui său, unica ocupaţie pentru care simţea că s-a născut – căzută în ruină.

— Şi la ce ne vom întoarce atunci? a întrebat Thomas.

Era o întrebare pe care Silas o anticipase, iar răspunsul la ea era motivul pentru care îi ceruse fiului său să se întâlnească acolo în acea zi, în acel loc al singurătăţii şi al reflecţiei. Pentru că, desigur, dacă avea să fie război, Thomas avea să se înroleze. Nu avea să-şi exercite dreptul legal de a-l angaja pe altul să meargă în locul lui, opţiune pe care o avea ca fiu unic al unui om bogat. Această certitudine terifiantă îi ţinea treji noaptea pe Silas, pe Jeremy şi pe Henri, lucrând până târziu în birourile lor ca să-şi ţină minţile ocupate şi lăsându-şi în paturile lor soţiile la fel de afectate de insomnii. Silas rămânea uneori fără aer imaginându-şi-l pe fiul său în mijlocul luptelor, vulnerabil în faţa unui glonţ de puşcă, a unei lame de cuţit, a întemniţării, a torturii, a morţii. Îi rămânea mâncarea în gât, era scăldat în sudoare, sângele i se ridica la cap, cuvintele îi rămâneau în gât ori de câte ori îşi imagina toate nenorocirile care puteau să se abată asupra singurului său copil pe câmpul de bătălie.

Somnul lui era veşnic bântuit de blestemul mamei lui.

— Trebuie să-i oferim un motiv dincolo de noi şi de el însuşi ca să rămână în viaţă, îi spusese Jessica.

— Ca de exemplu? întrebase Silas, simţind efortul ochilor săi chinuiţi de nesomn să rămână lipiţi asupra soţiei lui.

— Trebuie să salvezi iubirea vieţii lui de dragul lui.

— Somerset.

— Ştii ce trebuie să faci ca să o păstrezi, Silas.

— Da, mulţumită ţie, Jessica.

Şi aşa, urmând propunerea de demult a Jessicăi, Silas pusese la cale un plan pentru salvarea plantaţiei Somerset atunci când susţinerea de bază a supravieţuirii sale nu avea să mai existe. Plantaţia – certitudinea că avea să-l aştepte – avea să-i servească lui Thomas drept o imagine de care să se agaţe şi care ar putea să-l aducă acasă în siguranţă. O asemenea imagine îi fusese de folos lui Silas la sosirea în Texas. Visul la Somerset era întotdeauna în calea lui. Acea imagine îi dăduse curaj, îi dăduse, de asemenea, înţelepciunea să întâmpine obstacole care-i puneau viaţa în pericol cu răbdarea şi bună judecată, să nu cedeze terorii şi disperării. Imaginea mintală a pământului pe care-l numea al lui îi oferise un motiv să trăiască.

Asta îşi dorea să-i ofere şi lui Thomas. Silas nu voia să inspire laşitate – siguranţă cu orice preţ ci să-l influenţeze pe fiul său să adopte o atitudine prudentă, să asculte glasul raţiunii, să nu-şi asume riscuri prosteşti, care l-ar fi putut împiedica să se întoarcă în locul pe care-l iubea. Era atât de puţin

în faţa războiului, când panica şi disperarea – şi simpla bravură – prevalau adeseori, dar era tot ceea ce-i putea oferi fiului său. Dincolo de asta, trebuia să lase soarta lui Thomas în mâinile lui Dumnezeu.

Silas a spus:

— De aceea te-am adus astăzi aici, Thomas, ca să discutăm o cale de a salva Somerset. Hai să stăm de vorbă aici.

Au descălecat şi s-au mutat la umbra unui stejar roşu pălit de arşiţă, unde s-au aşezat pe pământ, iar Silas i-a explicat.

Thomas a ascultat şi apoi a întrebat:

— E singura cale?

Silas a încuviinţat din cap.

— Singura. Plantatorii din estul Texasului vor râde de planul meu, dar bănuiesc că va fi adoptat de fiecare dintre cei care doresc să salveze măcar o fărâmă din traiul cu care s-au deprins.

— Binecuvântată fie mama şi inima ei miloasă pentru cei năpăstuiţi de soartă! a spus Thomas.

Silas a izbucnit într-un hohot scurt de râs.

— Amin. Numai Dumnezeu ştie că dacă n-ar fi fost mama ta…

Capitolul 55

Chestiunea cu Ezekiel fusese un punct de răscruce în viaţa lui Silas. Pentru prima dată, i-a văzut pe negri ca pe nişte fiinţe umane, pe sclavii

lui ca pe nişte individualităţi. Rezistase în faţa acestor noi percepţii, dar parcă o forţă necunoscută îl silea să privească spre peisajul sclaviei şi să îl vadă aşa cum era de fapt. Simplu spus, era un sistem aprobat de lege, prin care un grup de oameni era silit să muncească pentru alt grup fără ca munca să le fie remunerată. În lumina orbitoare a acestei realităţi, Silas a înţeles că nu era corect.

Ei bine, asta e, se gândise el. Somerset nu putea exista fără munca sclavilor, iar Somerset avea să existe. Dar la scurt timp după aceea, l-a trimis pe Jasper, vechilul lui, să-i anunţe pe sclavi că nu dorea să-i mai spună *stăpân,* ci pe nume. Care din ele, era alegerea lor. Probabil că fuseseră de acord în unanimitate, pentru că din ziua aceea niciun sclav nu i s-a mai adresat altfel decât cu *domnu' Silas,* o alegere care i-a făcut plăcere, pentru că era mai afectuoasă decât mai formalul *domnu' Toliver.*

A început să facă mici schimbări în felul în care se desfăşurau lucrurile pe plantaţie. Drept răsplată pentru loialitatea şi conştiinciozitatea lor, Silas le-a permis celor mai harnici lucrători să folosească un acru de pământ pentru a-şi creşte propriul bumbac. Atunci când acesta se cântărea, erau plătiţi pentru contribuţia lor, scăzând costurile datorate lui Silas pentru seminţe şi pentru închirierea nominală a animalelor şi a utilajelor agricole. Silas era scrupulos de corect în

afacerile cu lucrătorii săi, şi, cu timpul, a obţinut şi alte beneficii în afară de acela de a-şi fi uşurat conştiinţa. Robii favorizaţi căpătau un nou statut printre ai lor, trudeau mai mult pentru stăpânul lor, şi lăsau impresia că, dacă li s-ar oferi libertatea, nu ar pleca, încotro să se ducă? Unde să găsească de lucru? Unde ar găsi hrana, adăpostul, îngrijirea medicală şi hainele pe care le aveau aici? Domnul Silas era bun şi blând. Puteau să aibă încredere că îi trata cum se cuvine.

Aceste sentimente au fost preluate de către vechilii şi administratorii funciari ai lui Silas, ceea ce a dus la noi schimbări. Disputele dintre muncitori erau acum ascultate în loc ca aceştia să fie pedepsiţi pe dată. Soţilor li se permitea să stea cu soţiile lor în ultimele luni de sarcină, iar femeile nu trebuiau să lucreze la câmp la fel de multe ore ca bărbaţii. Silas a renunţat la jgheaburile folosite pentru hrănirea copiilor mici, instalate în curtea comună. Copiii sclavilor lui nu erau porci, avea el grijă să se ştie. În locul acestora, a angajat Compania de Cherestea Warwick să monteze un şir de mese lungi cu bănci, la care copiii să mănânce folosind tacâmuri decente. S-au luat măsuri suplimentare pentru sporirea siguranţei personale, a sănătăţii şi a igienei. S-au construit toalete. S-au reparat colibele sclavilor. S-au achiziţionat pălării de paie cu boruri largi care să înlocuiască prosoapele înmuiate în apă, ca să le ţină răcoare capetelor

lucrătorilor sub soarele arzător, şi s-au împărţit mănuşi care să protejeze mâinile sclavilor care lucrau cu securea, cu joagărul sau la diverse utilaje. S-a alocat o bucată de pământ pentru un cimitir al sclavilor mult deasupra nivelului apei. Un gard din fier forjat, pe care creşteau nişte tufe cu floricele roşii înconjura perimetrul, iar mormintele erau marcate cu cruci respectabile, purtând numele şi data morţii răposatului.

Silas a slăbit frâiele în privinţa sclavilor săi, nu şi autoritatea însă. Productivitatea plantaţiei Somerset era principala lui preocupare. Pe parcursul anului, a devenit clar că guvernatorul Sam Houston avea să piardă legislatura Texasului în faţa secesioniştilor. Susţinătorilor opiniilor sale – Silas fiind unul dintre ei potrivit cărora Statele Unite se puteau descurca fără Texas, dar Texasul nu se putea descurca fără Statele Unite, li s-a închis gura de către oameni obtuzi şi impulsivi, care preferau să-şi rezolve problemele prin acţiuni extreme şi pripite.

Până în octombrie 1860, Silas era pregătit să accepte ideea Jessicăi de agricultură prin arendă ca fiind singura cale ca Somerset să supravieţuiască curentului emancipării sclavilor. De aici, planul prezentat lui Thomas. Pentru a-şi asigura o forţă de muncă stabilă, i-a explicat Silas fiului său, care îl asculta cu atenţie, trebuia să le dea foştilor săi sclavi un motiv să rămână la Somerset. Avea să ofere fiecărui cap de familie

posibilitatea de a închiria o bucată de pământ pentru a planta bumbac şi avea să continue să-i găzduiască, să-i hrănească şi să le ofere adăpost, după cum şi să le pună la dispoziţie seminţele, utilajele şi animalele necesare lucrării pământului. Când recolta era culeasă şi dusă pe piaţă, Silas avea să le dea sclavilor lui de odinioară jumătate din preţul de vânzare pentru recolta lor, după deducerea cheltuielilor pentru ceea ce le furnizase de-a lungul anului.

Planul avea şi dezavantaje. Cel mai evident era, bineînţeles, faptul că profiturile produse de Somerset aveau să se împartă.

— Mama ta îi spune *diviziunea veniturilor,* i-a spus Silas lui Thomas, cu un zâmbet amar.

Producţia de bumbac – lăsând la o parte capriciile naturii şi alte dezastre care puteau rade de pe faţa pământului o recoltă – era bună doar cât exista o mână care se lucreze pământul, şi, odată ieşiţi de sub ameninţarea biciului, nu exista nicio garanţie că dijmaşii aveau să mai lucreze orele necesare ca pământul să fie rentabil. Chemarea nordului – promisiunea de locuri de muncă, trai şi condiţii de lucru mai uşoare, un respect mai mare acordat membrilor rasei negre – avea să-i atragă pe mulţi fără îndoială. Era posibil ca şi anii nefavorabili să-l descurajeze pe lucrător să rămână. Putea pleca în orice moment, lăsând bumbacul să putrezească pe câmp.

Dar dacă Somerset reuşea să reziste până

când naţiunea şi pieţele redeveneau stabile şi până când profitul era din nou rezonabil, plantaţia avea să înflorească din nou. Cu timpul, invenţiile de utilaje agricole care înlocuiau munca omului aveau să amelioreze problema lucrătorilor neserioşi şi a penuriei de mână de lucru, şi – dacă le surâdea şansa – puteau să aibă bani ca să cumpere plantaţiile învecinate, despre care Silas prevestea că aveau să se îndrepte spre faliment în clipa în care erau eliberaţi sclavii.

Dar acestea erau preocupări şi speranţe pentru viitor. Ca să se pregătească să întâmpine inevitabilul, i-a spus Silas lui Thomas, se hotărâse să mărească numărul familiilor de sclavi cărora le oferea loturi pe care să-şi planteze propriul bumbac. Favoriţilor lui, care îşi dovediseră deja valoarea, avea să le atribuie mai mulţi acri. Până la încheierea războiului, spera să aibă pe poziţii o forţă de muncă alcătuită din sclavi eliberaţi care să prefere să accepte condiţiile arendei într-un loc şi la un proprietar de încredere, pe care îl cunoşteau, în loc să plece spre un teritoriu străin şi spre un angajator necunoscut.

— Dar ei nu trebuie să ştie ce ai de gând cu ei până la momentul potrivit, nu-i aşa? l-a întrebat Thomas.

— Exact. Vreau să prindă gustul de a fi plătiţi pentru munca lor în loc să vadă cum tot profitul ajunge la moşier. Va fi o temelie bună pentru momentul în care li se va oferi oportunitatea să

închirieze pământul pe care l-au muncit ca sclavi.

— Aşadar, de când intenţionezi să-ţi pui planul în aplicare?

— De acum, de astăzi, i-a răspuns Silas. A desfăcut o hartă făcută sul, pe care i-a arătat-o lui Thomas. Reprezenta proprietatea Somerset, împărţită în loturi, iar pe ea fuseseră notate nişte nume. Uită-te la asta şi spune-mi dacă eşti de acord cu împărţirea loturilor şi cu familiile pe care le-am ales ca fiind cele mai bune variante pentru planul meu.

Thomas a studiat schiţa, dând aprobator din cap.

— Sunt cei pe care i-aş fi ales şi eu. Văd că le-ai dat feciorilor lui Jasper câte un acru de fiecare.

— Vom avea nevoie să-i ţinem lângă noi când va sosi timpul, şi ştiu că Jasper ar prefera ca băieţii lui să rămână acasă. Mergem mai întâi pe la el ca să-i dăm veştile bune. Deci, ce spui de planul meu, fiule?

— Că e excepţional şi că e *singura* şansă ca Somerset să supravieţuiască, dacă se întâmplă ceea ce prezici tu. Thomas a făcut harta sul şi i-a întins-o lui Silas. Am o singură întrebare, tată. Dijmaşilor li se va permite vreodată să *cumpere* pământul pe care-l iau în arendă?

— Nu, cât trăiesc eu, a spus Silas, şi sper că nici cât vei trăi tu. La semnarea contractului le voi da clar de înţeles, în scris, că înţelegerea nu le oferă această opţiune. Când îşi va permite,

dijmaşul va avea dreptul să-şi cumpere propriile animale şi utilaje, şi orice alt lucru de trebuinţă, ca să-şi lucreze pământul în loc să le închirieze de la mine, dar nu şi pământul luat în arendă. Atât timp cât voi trăi eu, nimeni în afară de un Toliver nu va deţine nici măcar un singur acru din Somerset.

— Nici cât voi trăi eu, tată, a declarat Thomas. Ai cuvântul meu.

Silas a simţit un gol în stomac când a auzit cuvintele rostite de fiul său.

— Atunci, hai să facem rondul.

Jasper a fost încântat când Silas l-a întrebat dacă i-ar plăcea să aibă mai mulţi acri pe care să-i considere ai lui, ca să-şi poată planta bumbacul.

— Să-i consider ai mei?

— Adică să-i cultivi *ca şi cum* ar fi ai tăi, ca să ai mai mulţi bani în buzunar.

Jasper a zâmbit cu gura până la urechi. După propriile sale calcule, avea aproximativ patruzeci şi doi de ani şi era tatăl a doi băieţi şi al unei fete. Petunia era cea mai mare dintre copiii lui şi favorita dintotdeauna a Jessicăi. La şaptesprezece ani, Petunia dăduse naştere unei fiice pe nume Amy, care avea acum patru ani. Soţul ei se înecase la pescuit, când i se răsturnase barca pe un lac din apropiere.

— Vai, domnu’ Silas, ce pot să zic-n-afar de da, a spus Jasper. ’N-afar de asta, n-aş şti ce să zic decât mulţumesc, domnul sunteţi stăpânu cel mai

generos care-a fost vreodată pe lume, domnu'.

— Şi încă un lucru, a spus Silas. Discută cu soţia ta, dar, dacă sunteţi de acord cu toţii, şi vrea şi Petunia, eu şi domnişoara Jessica am dori ca ea şi fiica ei să vină să locuiască în casă cu noi. După cum ştii, Maddie a murit de curând, şi domnişoara Jessica e sigură că Petunia va deveni o bună servitoare, şi ne-ar face tuturor plăcere prezenţa micuţei în casă.

— O să fie încântată când i-oi zice, domnu' Silas. Pe cuvânt de onoare, sunteţi aşa de buni cu noi.

Silas şi Thomas au încălecat pe cai ca să treacă pe la ceilalţi lucrători buni şi să le dea vestea arendării pământului. Din şa, Silas s-a uitat în jos către Jasper. Câţi ani trecuseră oare de când Jessica, dârza lui soţie, îl înfruntase pe tatăl ei şi îl salvase pe Jasper de soarta care-l aştepta cu siguranţă? El îi răsplătise curajul cu loialitate, devotament şi statornicia datoriei în slujba familiei sale. Jasper şi-ar fi dat viaţa pentru ea. Fusese un prieten grijuliu pentru Joshua, un îndrumător pentru Thomas, un mediator înţelept între Silas şi sclavii lui. Era un om bun, care îşi merita libertatea, dar, cu noul plan, Jasper avea să-şi ducă viaţa fără vreo schimbare notabilă a statutului, dar cu o diferenţă uriaşă, pe care Silas spera că bărbatul nu avea să o remarce vreodată. Ca niciodată până atunci, sclavul şi stăpânul aveau să fie legaţi cot la cot, parteneri egali în

salvarea plantaţiei Somerset.

Capitolul 56

Din scaunul ei înalt din foişor, Jessica privea dincolo de gardul din fier, de-a lungul drumului de serviciu, spre păşunea pe care rezidenţii de pe Houston Avenue îşi păşteau caii. Calul singuratic de pe câmp, în acest sfârşit de ianuarie 1861, era Flight O'Fancy, o imagine care îi dădea Jessicăi mereu o senzaţie de gol la amintirea morţii lui Nanette DuMont. Ca un ceasornic la ora înserării, a apărut Robert Warwick să ia mânza devenită iapă, cu căpăstrul în mână, chemarea lui plină de afecţiune ajungând până la Jessica, în balansoarul ei din foişor. Iapa a ciulit urechile la auzul vocii lui Robert şi s-a dus spre el ca să-şi bage botul la gâtul lui, cum făcea de obicei. Îngrijitorul ei i-a trecut căpăstrul peste cap, iar iapa l-a urmat docilă spre grajdul familiei DuMont.

Jessica şi-a înghiţit lacrimile. Era atât de plângăcioasă în aceste zile. O lovise „plaga vârstei mijlocii" şi lăcrima din orice, dar credinţa perseverentă a lui Robert faţă de Flight O'Fancy în aceşti cinci ani scurşi de la moartea lui Nanette era de ajuns să stârnească lacrimile oricui. Robert ceruse să i se dea lui în grijă calul pur-sânge atunci când îşi pierduse partenera de joacă din copilărie, iar acum, deşi trecut de douăzeci de ani, Robert avea grijă de cal ca de o legătură a lui cu

fata pe care jurase să o ia în căsătorie când aveau să fie mari.

Jessica şi-a şters lacrimile cu marginea şalului. Nu trebuia să se ruşineze de emotivitatea ei. Avea atâtea motive de emoţie zilele acestea, şi nu se întrevedea nimic la orizont care să potolească şirul neîntrerupt de veşti devastatoare început chiar înainte de Crăciun, când Carolina de Sud s-a separat de Uniune. Zece zile mai târziu, trupele acesteia au luat cu asalt Arsenalul Statelor Unite din Charleston, şi, la începutul lui ianuarie, acea acţiune incendiară a fost urmată de momentul în care guvernatorul Francis Pickens, un musafir obişnuit la Willowshire, a dat ordin să se tragă asupra unei nave neînarmate de aprovizionare, trimisă să întărească garnizoana Uniunii la Fort Sumter, în portul Charleston.

— A început, a spus Silas cu o voce răguşită de dezamăgire în timp ce le citea cu voce tare Jessicăi şi lui Thomas telegrama fratelui său despre atac.

În aceeaşi zi în care s-a tras asupra vasului, s-a separat şi statul Mississippi. Câteva zile mai târziu, Florida a ieşit din Uniune şi a schimbat „Statele Unite” în „Statele Confederate” în constituţia sa. Alabama i-a urmat repede exemplul. Era de aşteptat ca Louisiana să se alăture haitei în câteva zile, iar în Texas se derula procesul politic care să ducă la referendum chestiunea separării de Statele Unite. Vântul

bătea copleşitor în favoarea secesiunii.

— Cine o să apere Texasul, dacă toţi bărbaţii noştri în putere pleacă să lupte de partea sudului? se întreba Thomas cu glas tare în faţa familiei şi a prietenilor. Cine o să le protejeze soţiile şi copiii de indienii comanşi şi Kiowa şi de mexicanii care abia aşteaptă ca Texasul să fie neprotejat ca să ne invadeze graniţele? Ştiţi prea bine că Federaţia va încerca să impună blocada asupra râurilor şi a coastei noastre, ca să ne împiedice să ajungem la proviziile de alimente. O să ne înfometeze. Eu sunt pentru formarea unei brigăzi care să rămână şi să lupte aici, în patria natală.

Părinţii lui l-au ascultat, dându-i dreptate în privinţa îngrijorării lui întemeiate, dar nu puteau decât să ridice neputincioşi din umeri. Dorinţa lui Thomas de a înfiinţa o gardă locală care să apere râurile şi coasta şi să protejeze comunitatea de atacurile indienilor a părut în ochii multora dintre prietenii lor proprietari de sclavi, ai căror fii deja mureau să ducă lupte în sud, drept laşitate. Era doar un alt exemplu care îi diferenţia pe membrii familiei Toliver de restul celor asemenea lor, spuneau ei. Mai întâi, Silas Toliver se însoară cu o abolиţionistă, apoi creează un precedent insultător pentru cultura lor, cocoloşindu-şi sclavii aşa cum niciun alt plantator n-ar îndrăzni să conducă o plantaţie şi să se aştepte la profit. Vocea lui Silas era singura voce de plantator din regiune care se opunea secesiunii, şi se făcuse auzită chiar şi în

legislatura statului în sprijinul pledoariilor guvernatorului Houston ca Texasul să rămână parte a Uniunii. Era, prin urmare, de mirare că fiul său prefera să rămână acasă în loc să se alăture fraţilor săi texani să protejeze oamenii şi proprietatea sudului inferior împotriva invadatorilor nordişti?

Jessica a oftat. Sentimentul de a fi o paria nu îi era necunoscut, dar se adăuga tristeţii ei, făcând-o gata să izbucnească în lacrimi la căderea unei frunze. Tippy plecase din Howbutker. Într-o dimineaţă de octombrie, cu un an în urmă, de ziua Jessicăi, un bărbat îmbrăcat ca prim-ministrul Angliei intrase în Magazinul DuMont şi îi prezentase cartea de vizită lui Henri. Venise să o vadă pe Tippy. Era proprietarul unei firme newyorkeze de manufactură şi design de haine de damă şi văzuse mostre ale artei uluitoare ieşite din mâna asistentei lui Henri în rochiile purtate de clientele sale aflate în vizită în oraş.

— Ştiam că asta o să urmeze, a spus Henri la masa săptămânală a familiilor Toliver, Warwick şi DuMont. Ca să fiu cinstit, a trebuit să o încurajez pe Tippy să plece. Oportunitatea pe care i-a oferit-o omul ăla, salariul… A ridicat din umeri, dar îi strălucea o lacrimă în ochi. Cum aş fi putut să nu fac asta?

— Am s-o însoţesc eu la New York, s-a oferit Jeremy. Am nişte afaceri acolo.

Şi aşa se despărţiseră Jessica şi prietena ei de

o viaţă, căreia i se spunea acum pe numele adevărat, Isabel, după cum insistase noul ei angajator. Tippy se împotrivise plecării cu înverşunare şi vărsase multe lacrimi, dar Jessica a văzut în ochii ei ceva – şansa imaginată a unui vis devenit realitate – care nu a lăsat-o să asculte argumentele prietenei sale împotriva oportunităţii de a fi pe propriile picioare.

— Trebuie să pleci, Tippy.

— Cum pot să te părăsesc, Jessica?

— Pe uşa din faţă, scumpa mea prietenă. Asta va însemna pentru tine această oportunitate.

— Ţi-am stricat aniversarea.

— O să mai am şi altele.

Tippy şi-a îndoit degetul mare ca pe vremuri, iar Jessica şi l-a agăţat pe al ei.

— Ce ne promitem? a întrebat ea.

— Că vom fi din nou împreună la a cincizecea aniversare a fiecăreia, i-a răspuns Tippy.

Jessica a examinat primele brânduşe galbene şi zambile care se iţeau în jardinierele din fier aranjate în jurul foişorului. Bulbii nu ieşeau niciodată din pământ fără să-i amintească Jessicăi de Tippy şi de vazele cu brânduşe şi zambile împletite cu şiraguri şi panglici din satin alb, pe care le aranjase ea în onoarea unui eveniment petrecut în ianuarie cu foarte mulţi ani în urmă. În dimineaţa aceasta, când Silas o sărutase de rămas-bun, ea nu îi atrăsese atenţia asupra amintirii. Faţa lui era adumbrită de griji şi purta

semnele numeroaselor nopţi nedormite.

— Nu ne căuta pe mine şi pe Thomas în seara asta până nu ne vezi venind, îi spusese el. E nevoie de noi să-i ajutăm pe vechili să calmăm agitaţia sclavilor şi să-i ţinem la locul lor.

Jessica înţelesese. Zvonurile despre situaţia politică începeau să ajungă la locuinţele sclavilor şi pe câmpurile de bumbac, iar plantatorii erau în alertă la cel mai mic semn de rebeliune. Îşi condusese bărbatul fără a-i reaminti că în acea zi era a douăzeci şi cincea aniversare a nunţii lor.

— Don’şoară Jessica, a strigat-o Petunia, care a apărut fluturând o scrisoare adusă de Jeremiah de la poştă. Ceva pentru mneavoastră, şi pare important, al fel nu v-aş fi deranjat.

Jessica şi-a strâns şalul în jurul ei şi a luat foaia împăturită de hârtie grea, de culoare crem, lipită cu un sigiliu de ceară cu aspect oficial. Adresa pentru retur indica expeditorul ca fiind o firmă de avocatură din Boston.

— Mulţumesc, Petunia.

— Intraţi curând, donşoară Jessica? a întrebat-o grijulie Petunia. Se face frig afară.

— Îmi place temperatura. E o pauză binevenită după arşiţa de astă-vară, i-a răspuns absentă Jessica, studiind învelitoarea scrisorii.

— E ora cinei, i-a reamintit Petunia. Nu vreţi să veniţi să gustaţi oarece? Domnu’ Silas şi domnişoru' Thomas n-or să fie acasă Dumnezeu ştie până când. Ei e-nvăţaţi cu cinele reci, da’ nu

vreţi mneavoastră ceva cât îi masa caldă?

— Nu, mi-ajunge un ceai, i-a răspuns Jessica. Adu-l afară, te rog frumos, cât văd eu ce-i cu scrisoarea asta.

— Ar trebui să fie şampanie şi tort, donşoară Jessica. Aţi uitat că azi sărbătoriţi douăşcinci de ani de la nuntă?

Jessica şi-a privit surprinsă tânăra servitoare.

— De unde Dumnezeu ştii tu asta?

— Cum Dumnezeu aş putea să uit vreodată? în ianuarie 1856, am căzut la pat cu pneumonie şi aţi insistat să mă aduceţi la casa din oraş, ca să fie un doctor aproape, să mă poată îngriji, îmi aduc aminte că aţi plecat de la petrecerea de la parter şi aţi venit în odaia mea în rochia frumoasă de bal, ca să-mi luaţi temperatura. Când v-am întrebat de ce sunteţi aşa gătită, mi-aţi spus că-i aniversarea nunţii mneavoastră. Era cinşpe ianuarie. Mi-aduc aminte pen' că aţi spus data.

— Aşa e, 15 ianuarie, a spus Jessica, amintindu-şi de petrecere.

O piatră de hotar, aşa numise Silas cea de-a douăzecea aniversare a nunţii lor. *Trebuie să dăm câte o petrecere la fiecare cinci ani, ca să celebrăm binecuvântarea căsniciei noastre.*

— Dar hai să fie secretul nostru, Petunia, a spus Jessica. Domnul Silas se va simţi prost că a uitat. Are atâtea pe cap în ultimul timp. Spune-i micuţei Amy, când te duci în casă, că o să-i citesc înainte de culcare.

— Îi spun cu siguranţă, donşoară Jessica. O să se bucure nespus. Mă duc să v-aduc ceaiul acum.

Jessica a rupt sigiliul scrisorii. Mesajul i-a spulberat hotărârea de a-şi ţine lacrimile în frâu. Murise mătuşa Elfie. Mătuşa ei văduvă, bună la suflet, pe care nu o mai văzuse de la dizgraţia ei în Ajunul Crăciunului, în statul ei natal, murise în ziua secesiunii Carolinei de Sud. Scrisoarea din partea avocatului îi prezenta condoleanţe, oferind şi detalii despre moartea mătuşii sale, dar şi notificarea uluitoare că Elfie Summerfield îi lăsase întreaga avere nepoatei sale, Jessica Wyndham Toliver. Avocatul o implora pe Jessica să călătorească la Boston ca să semneze actele şi să se ocupe de imobilul „de mărime apreciabilă” lăsat ei moştenire prin testamentul mătuşii sale.

Jessica îşi amintea bine impunătorul conac. În anii petrecuţi la internat, trăise numeroase clipe fericite vizitându-şi mătuşa în salonul victorian, luând masa cu ea în însoritul salon de dimineaţă, dormind la sfârşit de săptămână într-un dormitor cu un tapet înflorat şi desemnat „camera Jessicăi”. Casa şi mobilierul său opulent erau ale ei acum.

Dar ce să facă ea cu ele? Cum putea să călătorească singură în nord – acum un teritoriu inamic –, ca să îndeplinească termenii testamentari?

Capitolul 57

Silas nu a ajuns acasă înainte ca Jessica să se ducă la culcare, căzând de data aceasta într-un somn adânc, şi era deja plecat în dimineaţa următoare, când s-a trezit ea. Pe perna lui, lângă a ei, era un trandafir roşu cu un bilet. *Iartă-mă, iubirea mea. Îmi pare rău că nu mi-am amintit de aniversarea noastră, dar am să mă revanşez cumva faţă de tine, cea care a devenit inima mea. Al tău pe vecie, Silas.*

Jessica a apropiat floarea de nas ca să-i simtă parfumul. Probabil că Silas îl adusese de pe plantaţie, unde câţiva dintre trandafirii Lancaster transplantaţi după ce fuseseră aduşi cu căruţa din Carolina de Sud încă mai reuşeau să înflorească în fiecare anotimp. Soţia lui Jasper avea grijă de ei, motiv pentru care încă mai erau câţiva în vechea grădină de trandafiri a Jessicăi chiar şi la această dată.

Jessica a simţit o urmă de amărăciune. Acum nu mai putea să-i spună lui Silas de moartea mătuşii Elfie sau să-i arate scrisoarea de la avocatul ei decât seara târziu. Erau nevoiţi să se hotărască rapid dacă ea, o sudistă, o soţie de plantator, trebuia să rişte un drum la Boston, cazanul acela clocotind de activităţi aboliţioniste şi de febra războiului.

Jeremy i-a oferit o posibilă soluţie la dilema sa

când a trecut pe la ea ca să-i lase exemplarul familiei Warwick din *Atlantic Monthly,* potrivit înţelegerii dintre cele trei familii să-şi împartă abonamentele la publicaţii pentru a acoperi costurile poştale exorbitante. Fondat în Boston în 1857, periodicul conţinea articole scrise aproape exclusiv din perspectivă aboliţionistă nordistă şi le dădea vecinilor încă un motiv să pună la îndoială loialitatea celor trei familii faţă de cauza sudistă. Jeremy le considera criticile ridicole. Era de părere că dacă vrei să-ţi cunoşti duşmanul, trebuie să-i citeşti publicaţiile.

A găsit-o pe Jessica tăind crengile trandafirilor, în timp ce Amy, fetiţa de cinci ani a servitoarei sale, se juca lângă ea, făcând voioasă plăcinţele din noroi.

— ’neaţa, Jess. Cum le mai merge trandafirilor tăi? a strigat el.

— Nu prea bine, Jeremy. Avem o pierdere în familie. Ai timp pentru o ceaşcă de cafea?

— Întotdeauna.

— O anunţ pe Petunia. Hai să stăm în foişor, ca să pot fi cu ochii pe asta mică.

La cafea, Jessica i-a împărtăşit vestea morţii mătuşii sale.

— Mi-o amintesc bine, a spus Jeremy. O femeie încântătoare, şi se vedea că te iubea din tot sufletul.

— Sigur mă iubea. În testamentul ei, mătuşa Elfie mi-a lăsat mie toate posesiunile ei

pământeşti. Jessica i-a descris conţinutul scrisorii avocatului şi i-a explicat dilema ei. Avocatul spune clar că preferă să iau în stăpânire casa şi celelalte bunuri în loc să le las în grija firmei sale, dar sunt sigură că Silas va dezaproba cu tărie să mă aventurez în teritoriul inamic, cu războiul care pândeşte, şi, sincer, nu sunt nici eu sigură că am curajul ăsta. Dacă se declară războiul cât sunt acolo, s-ar putea să nu am cum să mă mai întorc acasă.

— Eu plec la New York peste câteva zile cu nişte treburi; sper să apuc să plec şi să mă întorc înainte de a începe să bubuie tunurile. Ai încredere în mine să pun la punct afacerile mătuşii tale în locul tău? N-ar fi o problemă să mă duc până la Boston. Sunt sigur că va fi de ajuns o scrisoare către avocatul ei prin care mă împuterniceşti să acţionez în numele tău.

Jessica a simţit că i se ridică o piatră de pe inimă.

— O, Jeremy, ai face asta? Bineînţeles că am încredere să acţionezi în numele meu, dar mă tem că procesul vinderii casei şi a bunurilor, toată hârţogăria, diverse alte chestiuni îţi vor întârzia revenirea acasă. Ai putea să rămâi blocat în nord, şi cine ştie ce ţi s-ar putea întâmpla…

Jeremy i-a aruncat un surâs plin de farmec, ca de băieţel. Nu îmbătrânise prea mult de când stătuse alături de Silas la nunta lor, în vreme ce părul ca pana corbului al lui Silas era acum

aproape în întregime argintiu.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, i-a spus Jeremy. Ajung eu înapoi. Vor avea grijă partenerii mei de afaceri şi prietenii nordişti. Şi-a terminat cafeaua şi s-a ridicat să plece. Vorbeşte cu Silas şi dă-mi de ştire. Plec poimâine. Şi, Jess…

Bărbatul a avut o ezitare.

— Da, Jeremy?

— Să nu uiţi că, în Texas, proprietatea moştenită pe care o femeie o obţine în timpul căsătoriei sale este numai a ei, nu şi a soţului ei.

Jessica l-a întrebat, uluită:

— Şi îmi aminteşti asta… din ce motiv?

— Te-aş sfătui să laşi banii obţinuţi de pe proprietatea mătuşii tale într-o bancă din Boston. Cred că suntem cu toţii de acord că, dacă vine războiul, Sudul va trage lozul necâştigător. Băncile noastre vor fi sever afectate, iar moneda noastră, devalorizată complet. Numai cei care sunt prevăzători şi-şi scot banii din Texas, depunându-i la loc sigur, vor fi în stare să treacă peste ceea ce va urma.

— Şi tu ţi-ai urmat propriul sfat? l-a întrebat Jessica.

Cu toate că soţii Warwick nici n-ar fi visat să aducă vorba de succesul întreprinderilor financiare ale lui Jeremy, nu era niciun secret că ajunseseră familia cea mai bogată din ţinut şi printre cele mai bogate din Texas. Jeremy era o specie rară de investitor: un vizionar cu o minte

abilă pentru afaceri.

— Ăsta e motivul pentru care plec la New York într-o asemenea perioadă, i-a spus el, punându-şi pălăria ca să plece. Doar un gând. Uită că am spus ceva dacă sugestia mea îţi contrazice părerile.

Sugestia nu-i contrazicea părerile, reflecta Jessica după plecarea lui Jeremy. Avusese nevoie să i se reamintească drepturile de proprietate de care se bucurau femeile din Texas încă din 1840, când a intrat în vigoare un statut ce le acorda femeilor drepturi unice asupra proprietăţii pe care o deţineau la data căsătoriei, ca şi a celor obţinute în timpul acesteia. Nu că Silas ar fi făcut-o vreodată, dar, după 1840, Tippy nu mai era a lui să o poată vinde.

Reflectând profund, Jessica şi-a strecurat scrisoarea în buzunar şi s-a ridicat din balansoar să se ducă în grădină şi să o ia pe Amy. Era ora gustării pentru copil şi, cum îi încuraja complice producţia de plăcinţele de noroi, a luat-o pe fetiţă şi a dus-o în casă să o facă prezentabilă pentru prăjitura cu prune şi laptele mamei sale. În timp ce o spăla pe Amy pe faţă şi pe mânuţe, Jessica se gândea la aspectele practice ale sfatului lui Jeremy.

Avea sens să lase banii mătuşii sale – banii *ei* acum – în banca mătuşii Elfie, dar se temea de o ceartă cu Silas. Plantaţia era prosperă, dar trăiau adesea de la o recoltă la alta. Silas nu putea rezista dorinţei de a mai achiziţiona pământ pe

măsură ce acesta devenea disponibil, mai multe animale şi echipamente agricole de ultimă oră, să ridice mai multe hambare, şoproane şi garduri. Uneori, rămâneau fără bani gheaţă, nu cât să nu-şi poată plăti facturile sau să aibă grijă de sclavii lor, dar suficient cât să se îngrijoreze dacă nu se făcea bumbacul. Seceta din vara trecută le secase toată rezerva de bani gheaţă, un exemplu grăitor despre felul în care li se puteau goli buzunarele. După război, forţa de muncă fiind nesigură, cum puteau să ţină plantaţia în stare de funcţionare fără banii mătuşii Elfie?

Jessica a trimis-o pe Amy la mama ei, în bucătărie, şi s-a dus în salonul de dimineaţă să analizeze mai bine direcţia în care apucau gândurile sale. Dacă banii din moştenirea ei erau depuşi în vreo bancă locală, aveau să dispară curând la fel ca toate resursele lor suplimentare. După douăzeci şi cinci de ani de căsnicie, cunoştea bine înclinaţiile soţului ei – şi pe ale ei. Silas nu avea să poată rezista tentaţiei de a cheltui banii pe plantaţie, iar ea nu avea să-i poată refuza folosirea acestora. Jessica credea în planul lui Silas de a salva Somerset după război, dar diverse probleme l-ar fi putut împiedica, şi atunci n-ar mai fi avut mijloacele financiare să susţină pământul care trebuia păstrat pentru Thomas.

Jessica a scos scrisoarea din buzunar şi a strecurat-o într-un compartiment secret al biroului ei. Apoi a sunat clopoţelul ca să-l cheme pe

Jeremiah, şi, după ce l-a trimis la treaba lui, a scos o foaie de hârtie de scris şi şi-a înmuiat pana într-o călimară cu cerneală.

Jeremy a ajuns la scurt timp după ce terminase de compus scrisoarea.

— Jeremiah m-a prins tocmai la timp cu mesajul tău, Jess, a spus el, păşind în salonul ei de dimineaţă. Eram în drum spre birou. Bănuiesc că e vorba de propunerea mea.

Jessica i-a înmânat scrisoarea pe care o scrisese, sigilată cu o pată de ceară verde-închis ştanţată cu un trandafir, blazonul familiei Toliver.

— Am hotărât să accept oferta ta amabilă de a mă reprezenta, Jeremy. Eşti autorizat în scris prin această scrisoare. Este adresată avocatului mătuşii Elfie şi te împuterniceşte să acţionezi în numele meu ca să îi vinzi casa şi bunurile.

— Şi ce vrei să fac cu banii?

— Scrisoarea te împuterniceşte, de asemenea, să deschizi un cont pe numele meu la banca mătuşii Elfie.

Sprâncenele aurii ale lui Jeremy s-au ridicat întrebător.

— Silas a fost de acord să-ţi laşi banii în Boston?

Jessica a plecat bărbia şi s-a uitat de jos în sus la Jeremy.

— Am mai văzut privirea asta la boxerul meu, după ce a mâncat un tort întreg de pe măsuţa de ceai, i-a spus Jeremy. Ce se întâmplă, Jess?

Jessica i-a făcut semn să se aşeze şi s-a întors pe scaunul ei de la masa de scris.

— Silas nu ştie de moartea mătuşii Elfie şi nici că mi-a lăsat averea ei. Nu a văzut scrisoarea de la avocatul ei. A plecat dimineaţă, înainte de a apuca să i-o arăt.

— După cum am spus, nu plec doar pentru câteva zile. Ai timp destul să i-o arăţi şi să discuţi ce vreţi să faceţi cu banii, i-a spus Jeremy.

Jessica a luat o figură rebelă.

— Nu vreau să discut asta cu el. Nu vreau să ştie de bani. Am motivele mele, Jeremy, aşa că nu te mai uita aşa la mine. Îmi dau seama că îl înşel pe Silas, dar e spre binele lui şi al fiului nostru – şi pentru Somerset. Silas va intra în bani dacă îi depozităm aici, fie-mi iertată lipsa de loialitate că spun asta, dar ştim amândoi că ăsta-i adevărul. Bărbaţii Toliver nu au fost niciodată la fel de… mă rog, la fel de prudenţi în chestiunile de afaceri ca voi, cei din familia Warwick. Jessica a ridicat bărbia şi a adăugat cu demnitate: Dacă povara înşelătoriei mele e prea grea pentru prietenul lui cel mai bun, voi înţelege, fără îndoială.

Jeremy a tăcut o clipă înainte de a răspunde. Nu băgase încă scrisoarea în buzunar.

— Dacă nu fac asta pentru tine, ce-ai să faci?

— Am să plec la Boston şi am să mă ocup singură de această chestiune. Dacă mă reţine acolo războiul, am să stau în casa mătuşii Elfie, sub protecţia lui Sarah Conklin.

Jeremy s-a ridicat în picioare.

— Văd că te-ai gândit la toate. S-a îndepărtat, ca şi cum ar fi avut nevoie să mediteze în singurătate, frecându-şi bărbia atent bărbierită. Nici el, nici Silas nu purtau barbă, în trend cu moda vremii la bărbaţi. După o clipă, s-a răsucit din nou spre ea. Pentru Somerset, zici?

— Şi pentru Silas şi Thomas.

— Totuna. Jeremy s-a apropiat de Jessica, încă aşezată la birou, şi s-a uitat stăruitor în ochii ei. Ştii ce se va întâmpla dacă Silas află că am făcut asta pe la spatele lui?

— Sunt conştientă de riscuri, Jeremy, şi mă dispreţuiesc că îţi cer ţie asta. Ştiu cât preţuiţi amândoi prietenia dintre voi, dar nu ştiu altă cale de a salva visul lui Silas pentru Somerset. Va avea nevoie de bani când se termină războiul, şi nu vom mai avea alţii.

— Cunosc de mult, chiar cu mult înaintea ta visul lui Silas de a avea Somerset, draga mea, i-a spus încet Jeremy. Bine, am s-o fac, cu speranţa că Silas nu va descoperi niciodată rolul pe care l-am jucat în această afacere.

Jessica s-a ridicat în foşnet de mătăsuri şi s-a îndreptat spre el. I-a pus o mână pe reverul redingotei elegant croite.

— Nu va afla niciodată de la mine, Jeremy, îţi dau cuvântul meu, deopotrivă cu adânca mea recunoştinţă.

— O combinaţie puternică, care mă va face

mereu să mă supun în faţa dorinţelor tale, a spus Jeremy, pecetluind înţelegerea cu o strângere scurtă a mâinii ei. Şi bănuiesc că vrei să văd ce face Tippy cât sunt la New York?

— Dacă nu va fi prea mare deranjul.

— Şi să o contactez pe Sarah Conklin cât voi fi în Boston?

— N-aş îndrăzni să-ţi cer asta, i-a răspuns Jessica, ochii ei mărindu-se, plini de speranţă.

Jeremy a chicotit şi a introdus scrisoarea într-un buzunar interior al redingotei.

— Ai îndrăzni orice, Jessica Wyndham Toliver, a spus el. Am să iau adresele înainte de a pleca.

Capitolul 58

În noaptea de 12 aprilie 1861, chiar înainte de revărsarea zorilor, Silas a ţipat prin somn din cauza unui coşmar în care a auzit din nou prevestirea mamei sale. „Nu!” a urlat el, trezind-o brusc pe Jessica aflată lângă el. Ea s-a uitat la ceasul cu cadran mare de pe poliţă, vizibil datorită razelor lunii care răzbăteau prin fereastra deschisă. Era ora 4.30.

— Silas, trezeşte-te! Ai un coşmar! a spus ea, zgâlţâindu-i umărul gol. Şi-a retras imediat mâna. Doamne, aici e frig şi tu transpiri.

Silas a deschis ochii, eliberându-se din ghearele coşmarului în semiîntunericul rece al ultimei suflări ale unei ierni lungi.

— Iar am avut visul ăla, a spus el.

— Ce vis?

Silas s-a rezemat de speteaza patului şi şi-a trecut mâna prin părul jilav. A luat un pahar cu apă de pe poliţa lui şi a sorbit îndelung, ca să-şi potolească setea. Nu-i spusese niciodată Jessicăi despre blestemul aruncat de mama lui asupra plantaţiei Somerset sau despre teroarea lui că acesta avea să se manifeste luând viaţa singurului său copil supravieţuitor. Din când în când, în decursul ultimului an chinuitor, mama lui îl vizitase în vis cu ameninţarea ei cumplită, iar el se trezise brusc cu inima bubuindu-i în urechi şi cu pielea scăldată de o frică atât de profundă, încât se ridica din pat pentru tot restul nopţii, ca nu cumva să se întoarcă la acel vis.

Dar niciodată până acum, oroarea imaginată nu se transformase în realitate în coşmarurile lui. În noaptea aceasta, a văzut-o în vis pe mama lui arătând cu degetul înspre ceva ascuns de bumbacul înalt de pe câmpurile de la Somerset. *Uită-te!* i-a strigat ea. *Ţi-am spus că pământul tău e blestemat!* Iar silueta întinsă între rândurile înflorite spre care-şi îndreptase degetul era cadavrul lui Thomas.

Înainte ca raţiunea – şi obişnuita lui precauţie – să-l poată opri, a izbucnit:

— Jessica, tu crezi în blesteme?

Răspunsul nu a venit imediat, iar Silas şi-a întors spre ea privirea înceţoşată, alarmat de

izbucnirea lui şi de tăcerea ei cufundată în gânduri. Îşi amintea oare cuvintele pe care le rostise în momentul în care l-au descoperit pe Joshua? Răscolise oare cărbunii care arseseră mocnit atâţia ani sub straturile de cenuşă?

— Cred că… ceea ce numim noi blestem este, de fapt, o oprire a binecuvântărilor naturii, i-a răspuns Jessica. Ca ploaia care ar trebui să cadă în anotimpul potrivit şi nu cade.

Ca femeile, hărăzite să fie mame minunate, care nu pot concepe sau nu pot păstra copiii în pântecele lor, s-a gândit Silas.

— Nu crezi că blestemul e o pedeapsă dată de Dumnezeu pentru păcate din trecut? a întrebat-o el.

Spera ca subiectul acela să fie declarat ridicol şi să nu mai constituie prilej de conversaţie. Nu ştia dacă soţia lui crede sau nu în existenţa divinităţii. Jessica mergea la biserică doar ca să ţină de credinţa lui în tradiţia de duminică şi ca Thomas să aibă contact cu învăţăturile credinţei creştine, pe care fiul lor era liber să o accepte sau să o respingă, dar ea nu părea să manifeste vreun interes pentru religie. Silas nu o auzise niciodată invocând numele lui Dumnezeu, nici chiar în momente de disperare, nici nu o văzuse citind din Biblie. Din câte ştia el, Biblia regelui Iacob, pe care ea pusese mâna atunci când schimbaseră jurămintele de cununie, nu se clintise niciodată de pe raftul pe care i-l atribuise.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, a spus Jessica. S-a cuibărit mai aproape de el şi şi-a lăsat capul pe pieptul lui gol. Spune-mi despre visul ăsta care nu-ţi dă pace, iubire. Presupun că are legătură cu un blestem.

Iubire… un alint plin de gingăşie şi de dorinţa de a asculta şi de a înţelege. Silas avea senzaţia că îi dădeau lacrimile, ceea ce l-a surprins. Jessica îi spunea uneori fiului lor „scumpule”, dar Silas putea număra pe degetele de la o mână de câte ori i se adresase lui cu un cuvânt de alint similar. Nu era genul de femeie precum Camellia sau Bes, ori, ferească Dumnezeu, precum Stephanie Davis, care să se adreseze întruna cu formule afectuoase, aşa că acestea aveau valoare mai mare. Alinat, a mângâiat-o pe creştet. Îndrăznea oare să-i povestească despre prevestirea mamei lui, care îl bântuise încă de când aruncase primele seminţe în solul de la Somerset? Era cazul să-i vorbească despre soluţia extremă la care se gândea ca să alunge cea mai mare temere a vieţii lui – a vieţii Zor?

Nu era un lucru asupra căruia să decidă singur.

— Mama mea a profeţit că un blestem se va abate asupra plantaţiei Somerset pentru sacrificiul pe care l-am făcut ca să-mi împlinesc ambiţia de a avea propria plantaţie, a început Silas. Nu i-am dat atenţie. Erau vorbele unei femei furioase şi dezamăgite că nu m-am însurat cu fata pe care şi-

o dorea ea ca noră, mi-am spus. Dar apoi ai pierdut prima sarcină, copilul conceput cu atâta pasiune şi bucurie, apoi ai mai suferit un avort spontan după naşterea lui Thomas, apoi… se pare că n-ai mai putut să rămâi gravidă… Şi apoi, când l-am pierdut pe Joshua…

Jessica s-a foit brusc în braţele lui, iar el a strâns-o mai tare ca să o împiedice să plece de lângă el îndurerată. A continuat:

— Şi mi-ai spus: „Silas, suntem blestemaţi”. Îţi aminteşti?

Ea a înclinat capul pe pieptul lui în semn de aprobare.

— Îmi amintesc.

— Posibilitatea m-a posedat ca un demon, că probabil *suntem* blestemaţi. Eu şi inocenta mea soţie, pedepsiţi pentru pactul pe care l-am semnat eu cu diavolul în Carolina de Sud, pentru suferinţa pe care i-am provocat-o lui Lettie, pentru târgul egoist şi deliberat pe care l-am făcut de dragul pământului.

Jessica stătea întinsă pe spate, nemişcată, iar Silas şi-a dat seama că s-ar putea să-i fi înţeles greşit cuvintele. Cum ar fi putut să nu o facă? I-a ridicat bărbia şi a privit-o în ochi.

— Nu că aş regreta vreo clipă decizia de a mă însura cu tine, Jessica. Spune-mi că eşti sigură de asta.

S-a smuls din braţele lui şi şi-a aranjat pernele la spate ca să se aşeze lângă el.

— Sunt sigură de asta, Silas. Încotro baţi cu discuţia asta?

— Nu cred că blestemul s-a sfârşit, i-a spus el direct. Cred că pregăteşte o ultimă lovitură de răzbunare. A aruncat pătura de pe el şi a coborât din pat în izmene. Te deranjează dacă fumez? a întrebat-o el, punând un halat pe el.

— Nu, dacă-ţi scoate prostia asta din cap, i-a răspuns Jessica.

Silas a aprins o ţigară de foi şi a tras adânc din ea.

— E o prostie, Jessica?

— *Silas Toliver!* i s-a adresat Jessica pe un ton aspru. Eram înnebunită de durere când a murit Joshua şi aş fi spus orice, în clipa aia, *chiar* am simţit că eram blestemaţi cu neputinţa noastră de a face şi de a păstra copii, dar mi-am dat seama mai târziu că astea nu erau decât renghiurile naturii. Moartea lui Joshua a fost un accident care s-ar fi putut abate asupra oricărui băiat de doisprezece ani curios şi aventuros. Hai să fim recunoscători că am fost binecuvântaţi cu un fiu sănătos, inteligent, harnic – un moştenitor perfect pentru Somersetul tău. Singura noastră grijă trebuie să fie ca el să supravieţuiască.

— Exact! Silas a tăiat aerul cu ţigara de foi. Ca fiul nostru să trăiască – asta ne dorim amândoi, dacă am putea cere orice pe lume. Viaţa lui e cel mai important lucru de pe pământ – mai importantă decât Somerset.

Jessica şi-a întors urechea spre el, ca şi cum nu-l auzise bine.

— Unde baţi, Silas?

El a lăsat ţigara fumegândă pe o scrumieră şi a venit să se aşeze lângă ea pe pat. Jessica s-a tras înapoi nesigură; ochii ei negri îi erau adumbriţi de îndoieli privind sănătatea lui mintală.

— Ce-ar fi dacă... din cauza obsesiei mele pentru Somerset... blestemul ni-l ia pe Thomas? a spus el. Dacă Dumnezeu, ca pedeapsă finală pentru târgul pe care l-am încheiat cu tatăl tău, rânduieşte să nu lase niciun moştenitor să deţină plantaţia?

Jessica l-a lovit peste braţ în semn de dojană.

— Ridicol! i-a răspuns ea. Absurd! Dacă... dacă Thomas piere, blestemul n-o să aibă nimic a face cu asta. Oamenii proşti, care fac războiul, vor fi răspunzători!

— Dar ca să fim siguri, eu... Jessica... eu... Avea vocea aspră ca un joagăr despicând lemnul. Eu... eu... mă gândesc să renunţ la Somerset – să vând plantaţia –, să o scot din mâinile familiei Toliver, orice, ca să scăpăm de blestem şi ca fiul nostru să se întoarcă teafăr acasă.

Jessica, albă la faţă ca perna de sub capul ei, l-a apucat de ambele mâini.

— Silas, tu auzi ce spui? îndrugi nişte superstiţii prosteşti. Nu există niciun blestem. Pe Dumnezeu nu îl interesează dacă renunţi tu la Somerset sau nu. Sincer, chiar crezi că renunţarea

la plantaţie va garanta siguranţa lui Thomas? *Chiar crezi?*

Ridicase vocea, pe un ton de neîncredere şi panică. Silas s-a smuls din strânsoarea ei şi s-a ridicat din pat, ducându-şi un deget la buze. Camera fiului lor era chiar lângă a lor.

— Vorbeşte mai încet, a spus el. Fereastra e deschisă, şi nu vreau ca Thomas să audă aşa ceva.

— Cred şi eu că nu, l-a repezit Jessica. Acum, răspunde-mi la întrebare. Chiar crezi că un asemenea sacrificiu l-ar aduce înapoi pe Thomas?

— Nu ştiu, i-a răspuns el. În visul din noaptea asta, l-am văzut pe Thomas zăcând fără viaţă printre şirurile de bumbac de la Somerset. I-am văzut cadavrul clar ca lumina zilei.

Asta a redus-o pe Jessica la tăcere. A strâns din buze, iar el şi-a dat seama că îşi imagina scena. Silas a luat ţigara de foi şi a tras până când a simţit fumul arzându-i plămânii.

— A fost doar un vis, a spus Jessica într-un târziu. Atât, Silas, nimic mai mult. Dacă vinzi Somerset, îi vei vinde sufletul lui Thomas. Fie că supravieţuieşte sau nu, fără sufletul lui nu va putea trăi.

— Va fi viu, a spus Silas.

— Dar va trăi? Jessica a dat la o parte cuverturile, şi-a luat papucii de noapte şi s-a dus să-l îmbrăţişeze. Silas, dacă n-ai fi făcut, cum îi spui tu, un pact cu diavolul, uite de la ce te-ai fi salvat. Nu te-ai fi însurat cu mine. Eu aş fi

îmbătrânit într-o mănăstire din Anglia, neştiind vreodată ce înseamnă să iubesc şi să fiu iubită, să fiu soţie şi mamă. N-ai fi fost tatăl lui Thomas. N-ai fi fost stăpânul acestui pământ care îţi aparţine de drept prin curaj, trudă şi perseverenţă. Nu ţi-ai fi împlinit chemarea moştenirii familie tale, nici nu te-ai fi bucurat de prosperitatea, respectul şi fericirea pe care le-ai câştigat. Ai fi fost scutit de toate astea ca să duci viaţa care-ţi fusese hărăzită la Queenscrown. Spune-mi drept, dragul meu. Aşa cum au ieşit lucrurile până la urmă – Lettie aparent fericită, mama ta înconjurată de nepoţi, noi doi meniţi unul altuia –, unde e blestemul în toate astea? în loc să te gândeşti la un Dumnezeu răzbunător, n-ai putea mai bine să crezi că providenţa a avut grijă de tine când ai făcut pactul cu diavolul?

Ochii lui Silas s-au umplut de lacrimi. Putea simţi cum discursul Jessicăi, în care înşira toate lucrurile care n-ar fi existat niciodată – logica acestuia –, avea efect, eliberându-l de demonii care-l ţineau legat. Putea fi oare vorba de faptul că nu era vinovat de nimic altceva decât că urmărise destinul rostuit pentru el? Numai Dumnezeu ştie că povara de a fi un Toliver era suficientă pedeapsă. A lăsat ţigara deoparte şi şi-a strâns în braţe soţia.

— Nu te-am iubit niciodată mai mult decât în clipa asta, i-a spus el cu o voce întretăiată, uluit în faţa minunii de a se fi eliberat.

— Atunci, poţi să mi-o dovedeşti, i-a propus Jessica, ducându-l înapoi în pat.

Capitolul 59

Thomas s-a îndepărtat în tăcere de fereastra deschisă a camerei părinţilor lui, uluit şi şocat. Auzise fiecare cuvânt din conversaţia mamei şi a tatălui lui. Neputând să doarmă, ieşise pe verandă şi îşi luase un scaun lângă camera lui ca să privească răsăritul unei noi zile de nesiguranţă, când l-a auzit ţipând pe tatăl lui. Sărise în sus să se ducă la ei, dar vocea mamei sale îl oprise. După câte se pare, tatăl lui avusese un coşmar.

Ca să fie sigur că nu se înşela, Thomas se apropiase de fereastra lor, deschisă pentru a lăsa să pătrundă răcoarea înainte să se instaleze căldura primăverii şi să apară ţânţarii. Tatăl lui avea cincizeci şi cinci de ani, şi neliniştea ultimelor luni se vedea pe el. În urmă cu un an, un bijutier din oraş, de aceeaşi vârstă cu tatăl lui, murise în pat lângă soţia lui, inima lui nefiind în stare să suporte chinul unui coşmar.

Sărmanul lui tată avea motive să aibă coşmaruri, s-a gândit Thomas. Evenimentele din ultimele luni îşi spuneau cuvântul. Pledoariile lui Silas Toliver împotriva secesiunii, în faţa legislativului texan şi a prietenilor săi cu influenţă, rămâneau în continuare neascultate. Pe întâi februarie, Texasul a devenit cel de-al şaptelea stat

care s-a alăturat nou formatei naţiuni care-şi spunea Statele Confederate ale Americii, pe scurt, Confederaţia, din raţiuni de economie de cuvinte. Vechiul prieten al tatălui său, guvernatorul Sam Houston, fusese înlăturat din funcţie după ce s-a încuiat în pivniţa clădirii guvernatorului din Austin, refuzând să iasă şi să semneze documentele care parafau separarea de Uniune. Contrar opiniilor prietenilor înspăimântaţi ai familiei Toliver, tatăl său fusese un fervent susţinător al opiniilor guvernatorului cu privire la soarta inevitabilă a statului, dacă avea să fie smuls de la pieptul care-l hrănea. A simţit o scârbă imensă când opinia publică s-a întors împotriva lui Sam Houston şi l-a silit pe eroul de la San Jacinto, pe omul căruia statul îi datora atât de mult, să demisioneze din funcţia de guvernator şi să se retragă împreună cu familia sa în Huntsville, Texas.

Şi, totuşi, tatăl său perseverase în încercarea de a convinge pe oricine îl asculta că sudul era depăşit din punctul de vedere al forţei militare şi al armamentului şi inferior din toate punctele de vedere. Tipic pentru acceptarea vederilor sale, într-o şedinţă a consiliului orăşenesc, convocată pentru a se pune în discuţie înţelepciunea secesiunii şi consecinţele unui conflict armat, un fermier a îndrăznit să-l înfrunte pe remarcabilul Silas Toliver.

— De ce ţi-am da ascultare? Ani la rând ai

susţinut că nu va fi război.

— Asta a fost înainte de alegerea domnului Lincoln, a replicat tatăl lui. Ascultaţi vocea raţiunii, i-a implorat el. Numai o treime din populaţia Texasului deţine sclavi. De ce trebuie ca o mână de oameni să dicteze un curs al evenimentelor ce va duce tot restul statului la ruină economică şi la pierderi de vieţi omeneşti pentru susţinerea unei cauze cu siguranţă pierdute?

Pledoariile lui fuseseră întâmpinate cu huiduieli şi fluierături. Nici reacţia plantatorilor, când tatăl său îi încurajase să-i urmeze planul pentru salvarea plantaţiei Somerset de la distrugere în cazul emancipării sclavilor, nu fusese mult mai politicoasă. Credeau cu toţii, până la ultimul, în reuşita Sudului. Niciun preşedinte nordist nu avea să aibă ceva de spus în privinţa drepturilor cetăţenilor confederaţi de a deţine sclavi. Marea Britanie şi Franţa aveau să se alăture Sudului în caz de război, iar Statele Unite aveau să dea înapoi. Cele două mari ţări europene depindeau de bumbacul din regiune, iar sclavii erau o necesitate pentru producţia de bumbac. Sub nicio formă nu aveau să permită sistări ale importurilor din cauza Congresului domnului Lincoln.

Thomas îl văzuse pe tatăl lui pălind la aceste presupuneri optimiste.

— Proştii ăştia nu ştiu că agenţii distribuitori

de bumbac la Londra ne-au prevenit că Anglia are în depozite un stoc imens de bumbac, în condiţiile în care mare parte din producţia de grâu a Europei a avut de suferit? murmura el. Marea Britanie e mult mai dependentă de cerealele nordului decât de bumbacul sudului!

Poziţia antiseparatistă a tatălui său, combinată cu vestitele vederi antisclavagiste ale mamei lui au atras oprobriul familiei Toliver. Spre marea dezamăgire a tatălui său, nu a fost reales în consiliul orăşenesc. Părinţii şi-au retras copiii din Clubul de Lectură pentru Tineri al mamei sale. Numai statutul lor de primi colonişti şi fondatori ai oraşului, precum şi prietenia strânsă a familiilor DuMont şi Warwick i-au salvat de marginalizarea completă de societatea din Howbutker. Henri DuMont şi Jeremy Warwick aveau atâta putere economică şi influenţă în regiune – şi chiar în întregul stat –, că nimeni nu îndrăznea să-i excludă pe soţii Toliver de pe lista invitaţilor; nu că invitaţiile lor ar fi fost acceptate.

Cea mai cruntă acuzaţie – şi cea care-l tulbura cel mai rău pe Thomas – fusese afirmaţia lui Lorimer Davis, potrivit căreia Silas Toliver îşi pierduse minţile de teamă că, în caz de război, fiul şi unicul său moştenitor avea să fie ucis. Nu trebuie să-l asculte nimeni, a declarat plantatorul. Frica de părinte şi teama că Somerset ar putea cădea pradă uitării erau singurele sale motive de a se opune secesiunii.

În noaptea aceasta, îndepărtându-se de fereastra camerei părinţilor săi, Thomas s-a văzut silit să creadă că auzise dovada faptului că teoria lui Lorimer Davis era corectă. S-a simţit aproape îngreţoşat de revelaţia tulburătoare că tatăl său luase în calcul ideea de a vinde Somerset ca să-i asigure lui întoarcerea acasă în siguranţă în caz de război. Doamne sfinte, ce idee înfiorătoare, incredibilă! Ştia că tatăl lui îl iubeşte – prea mult, se gândea el uneori –, dar să vândă Somerset? Ca să îmbuneze un blestem imaginar? Slavă Domnului că mama lui îl făcuse să vadă ridicolul ideii.

Thomas s-a aşezat pe un scaun în camera lui, uluit de dovada pe care o auzise în această noapte că anumite zvonuri care-i trecuseră pe la ureche, de-a lungul anilor, aveau un temei real. Iţele bârfelor, aluziilor, şuşotelilor, ale numelor vag familiare, deopotrivă cu propriile sale impresii şi cunoştinţe despre istoria familiei, au început să se ţească şi să capete contur. Nu pusese niciodată la îndoială dragostea dintre tatăl şi mama sa, dar existaseră insinuări că mariajul lor fusese aranjat. Puternicul lui bunic, Carson Wyndham, fusese implicat şi, în Carolina de Sud, îi dăduse nişte bani lui Silas Toliver. Miza tranzacţiei era ca tatăl lui să o părăsească pe femeia cu care trebuia să se căsătorească în schimbul banilor cu care să-şi cumpere plantaţia din Texas.

La urechile lui Thomas nu ajunseseră decât

frânturi din aceste zvonuri, şi nu fusese niciodată destul de curios încât să se întrebe dacă erau întemeiate. Dar era evident că în viaţa tatălui său *existase* o altă femeie: această Lettie despre care vorbise în această noapte. Nu era cumva soţia fratelui său, Morris? Ea să fi fost sacrificiul de care vorbise tatăl său? Aparent, pactul său cu diavolul era de fapt cel făcut cu bărbatul bogat, care îi devenise socru. Era adevărat că Wyndham îl plătise pe Silas Toliver ca să se însoare cu fiica lui? De ce? Ca ea să nu ajungă la mănăstire? Şi chiar folosise tatăl său banii ca să finanţeze Somerset?

Thomas şi-i amintea bine pe bunicii săi de la Willowshire – în special pe bunicul său cel impunător –, chiar şi numai din scurta lor vizită de demult. Singura reuniune cu părinţii mamei sale fusese una tensionată. Thomas îşi amintea de ceremonia arderii unui contract, care îl călcase pe nervi pe tatăl său, iar părinţii săi nu fuseseră deloc trişti să-i vadă plecaţi. Ştia foarte puţine despre ramura de la Queenscrown a familiei sale. Exista o bunică pe nume Elizabeth care le scria din când în când, dar nu venise niciodată în vizită la ei, şi nici ei la ea. Ştia şi de existenţa unui unchi, Morris, şi odată auzise şi numele *Lettie,* despre care Thomas presupusese că ar fi soţia lui, dar părinţii lui nu discutau despre ei în prezenţa lui.

Thomas înţelegea acum destul de clar de ce

bunica lui profeţise că un blestem avea să se abată asupra pământului fiului ei, dar cum putea tatăl lui să se gândească inteligent, raţional la asta? Chiar credea că moartea lui Joshua şi neputinţa mamei sale de a avea copii erau pedepse ale lui Dumnezeu pentru nu ştiu ce înţelegere făcută de el acum douăzeci şi cinci de ani? Sau că moartea fiului său avea să fie ultima lovitură a răzbunării? Prostii, pur şi simplu! Dacă avea să fie război, Thomas avea să se ducă. Sub ce formă, asta era altă discuţie. În februarie, guvernatorul adjunct al Texasului însărcinase un comitet cu liniştea publică să recruteze voluntari, dar el, Jeremy Jr" Armând, Stephen şi Philippe (Robert suferea de o bronşită suficient de severă cât să-l scutească de serviciul militar) se hotărâseră deja să aştepte şi să se înroleze în regimentul care avea să apere Texasul.

Desigur, putea fi ucis, şi atunci Somerset rămânea fără moştenitor, dar se gândise deja la o soluţie pentru această eventualitate. Avea de gând să discute a doua zi cu părinţii lui despre cererea în căsătorie a Priscillei Woodward. El şi Priscilla se cunoşteau de când tatăl ei îşi deschisese, cu zece ani în urmă, cabinetul, fiind unul din cei doi medici ai oraşului, şi o curta de un an.

Thomas aşteptase să aibă pentru ea aceleaşi sentimente pe care le manifesta ea faţă de el, vădit şi cu mândrie, dar, deşi îi plăcea de ea şi îl încânta compania ei, avea impresia că lipseşte

ceva. Era cea mai drăguţă fată din oraş, cu bucle aurii bogate şi ochi albaştri strălucitori, şi emana o bună dispoziţie benefică pentru firea lui mult mai sobră. Era oarecum exagerat de impresionată de casa lui de pe Houston Avenue şi de legătura lui cu monarhia britanică, dar era de înţeles. Priscilla crescuse într-o casă modestă, care încă le servea drept cămin celor doi fraţi mai mari, angajaţi cherestegii la Compania de Cherestea Warwick. Mesele familiei Woodward constau în carne şi cartofi, servite la masa din bucătărie împreună cu fraţii ei încă în haine de lucru şi cu mânecile suflecate. Cel mai elegant obiect al doamnei Woodward era un serviciu englezesc de ceai din porţelan de proastă calitate. Priscillei nu îi era ruşine cu familia ei – Thomas n-ar fi suportat una ca asta dar aprecia rafinamentul casei şi al stilului său de viaţă şi toate calităţile pe care le avea el.

Ideea de a se căsători cu ea a prins treptat contur atunci când l-a izbit aceeaşi conştientizare a realităţii care îl tulbura atât de profund pe tatăl lui. Dacă murea, ce avea să se aleagă de Somerset când pleca şi tatăl său din această lume? Ideea ca plantaţia să plece din sânul familiei Toliver i se părea abominabilă. Nu trebuia să se întâmple, iar Priscilla Woodward era soluţia în acest sens. Avea să se însoare cu ea şi să-şi înceapă de îndată viaţa de familie. El avea aproape douăzeci şi patru de ani. Era timpul să-şi pună pirostriile, să devină

tată. Se simţea mult mai bine acum în privinţa faptului că nu avea sentimente atât de profunde pe cât i-ar fi plăcut faţă de viitoarea lui soţie, înţelesese, din conversaţia părinţilor săi, că nici tatăl lui nu o iubea pe mama lui atunci când s-au căsătorit, şi totuşi, bătrânul, la vârsta lui, îi dădea dovezi de iubire.

Cumva uşurat, Thomas s-a târât înapoi în pat ca să mai prindă o oră de somn înainte ca soarele să răsară complet. Când s-a trezit, prin telegraf sosise ştirea, distribuită în întreaga comunitate, că, exact la ora la care Silas ţipase în somn, forţele confederate deschiseseră focul asupra trupelor federale staţionate la Fort Sumter în portul Charleston. Izbucnise Războiul Civil.

Capitolul 60

— Nu o iubeşte, să ştii.

Jeremy a ridicat sprâncenele de culoarea nisipului.

— Ce te face să spui asta, Jess?

— E un lucru pe care o mamă îl ştie despre fiul său. E un boboc acolo, dar nu e înflorit.

— Poate că va înflori în toată gloria, cum s-a întâmplat cu tine şi cu Silas.

— Poate. Se însoară cu ea ca să aibă un moştenitor pentru Somerset.

— Eşti sigură de asta?

— Foarte sigură.

— Şi Priscilla e conştientă de acest lucru?

Jessica a ridicat din umeri.

— Nu-mi dau seama.

— Ea îl iubeşte?

— Cred că ea aşa consideră. Fata e atât de romantică. În ochii ei, Thomas e o partidă bună – frumos, dintr-o familie importantă, cu sânge albastru, ceea ce o farmecă. Îl vede pe Thomas ca pe un cavaler pe un armăsar alb, venit să o izbăvească de ţăranul cu care mai mult ca sigur s-ar mărita dacă n-ar salva-o el, dar spune şi că-şi doreşte copii, şi bineînţeles că asta îl încântă pe Thomas. Respectul şi atracţia reciproce, precum şi legătura creată de copii, pot avea o contribuţie mare pentru o căsnicie fericită.

Jeremy şi-a aprins o ţigară de foi.

— Într-adevăr, a murmurat el.

— Şi, într-un fel, lăsând deoparte frumuseţea ei, a continuat Jessica, Priscilla îmi aminteşte de Lettie. Acum vreo două zile i-a spus lui Thomas: „Eşecul este singura experienţă pentru succes”. Nu ţi se pare stilul lui Lettie?

— Aşa cum era pe vremuri, a spus Jeremy. Crezi că Silas a observat asemănarea?

— Silas nu observă decât bumbacul, ca şi fiul său.

Trecuseră trei săptămâni de la declararea războiului. Jeremy, dorind să-şi vadă fraţii înainte ca blocada porturilor sudului de către unionişti să facă imposibilă vizita la plantaţia familiei din

Carolina de Sud, se întorsese cu veşti de pe Aleea Plantaţiilor. În acea zi, îi adusese Jessicăi veşti de la familia ei. Aflase astfel, cu spaimă, că tatăl ei era bolnav de inimă şi că sănătatea mamei sale se deteriora. Michael profitase de scutirea acordată bărbaţilor aflaţi încă la vârsta încorporării, ale căror servicii erau esenţiale în război. Şiretul lor tată anticipase blocada în scopul sistării exportului de bumbac, şi o bună parte din Willowshire recolta acum ca să vândă trupelor confederate.

— Îţi transmit cu toţii toată dragostea lor, Jess, i-a spus Jeremy.

Inima Jessicăi bătea acum în amintirea dureroasă a zilelor mai fericite alături de părinţii ei. Nu avusese nicio dorinţă să se întoarcă în casa în care se născuse. Ultima şi singura vizită a părinţilor ei şi neglijenţa intenţionată a mamei sale de a o anunţa pe Tippy de moartea lui Willie May îi alungaseră interesul de a-i mai vedea. Acum nu avea să-i mai vadă niciodată. Poate pe Michael, dacă avea să supravieţuiască războiului.

— Şi ce veşti ai de la familia Toliver? a întrebat ea.

— Nici la capitolul ăsta nu am chiar cele mai bune veşti, i-a răspuns Jeremy. Sănătatea lui Elizabeth e şubredă, cum e de aşteptat la optzeci şi unu de ani. Morris a îmbătrânit şi el şi s-a transformat într-un fel de predicator fără sutană. Îşi petrece mare parte a timpului „făcând munca

Domnului”, cum spune el. Silas ar fi nefericit dacă ar vedea în ce stare e plantaţia.

— Fiii lui nu-l ajută?

— Înţeleg că moştenesc lipsa de pricepere a tatălui lor şi că şi-au pus toată încrederea în vechilii lor, o şleahtă de trândavi, din ce spun fraţii mei. La primul foc de armă, băieţii Toliver au plecat să se alăture armatei generalului Lee în Richmond.

— Şi fiica lui?

— E dulce ca mama ei, dar, din păcate, seamănă cu Morris şi nu are niciun adorator. Îi e scris să rămână fată bătrână.

— Şi… Lettie?

— Lettie şi-a… pierdut strălucirea. Am fost şocat să văd cât e de istovită, ca să fiu sincer. Are multe îndatoriri şi griji. Elizabeth are permanent nevoie de îngrijire, iar servitorii nu prea sunt de ajutor în gospodărie, pentru că Morris refuză să-i disciplineze. Administrarea plantaţiei a căzut pe umerii ei. Casa e dărăpănată şi nu au bani să îi redea gloria de altă dată. Morris i-a înglodat în datorii din care nu au cum să iasă, şi, bineînţeles, Lettie e groaznic de îngrijorată din pricina fiilor ei.

Jeremy s-a oprit, văzând-o pe Jessica tresărind.

— Să continui?

— Vrei să spui că mai e şi altceva?

— Mă tem că da. Fratele ei, pe care îl idolatriza, care a fost la West Point, a ales să

rămână în armata unionistă. A devenit inamic.

Jessica a clătinat din cap cu tristeţe.

— Mi se rupe inima pentru ea. Şi tatăl ei? Mai trăieşte?

— A murit anul trecut după o luptă lungă cu ftizia.

— Of, Doamne!

Jessica a sorbit din ceaiul cu gheaţă. Oricât regret simţea faţă de circumstanţele neplăcute în care se găsea Lettie, Silas nu trebuia să le afle niciodată. S-ar simţi răspunzător – şi chiar era –, iar autoblamarea i-ar resuscita credinţa în blestemul acela absurd şi într-un Dumnezeu răzbunător, decis să-l pedepsească. Şi-a întins evantaiul, pierdută în gânduri. Nu răzbătea nicio adiere prin obloanele deschise. Toropeala verii îi copleşea. Stăteau în salonul ei de dimineaţă, acolo unde-l convinsese pe Jeremy să-i fie aliat în înşelătoria faţă de soţul ei. El îşi dusese splendid la îndeplinire misiunea secretă. Jeremy se ocupase de vânzarea casei şi a bunurilor mătuşii sale şi depusese o mică avere într-o bancă din Boston, pe numele ei. Îi adusese veşti despre acomodarea fericită a lui Tippy la New York şi despre activităţile abolţioniste neîntrerupte ale lui Sarah Conklin la Boston.

— Ai fost la Boston? comentase surprins Silas la întoarcerea lui Jeremy. Pentru ce? Am crezut că te duci la New York.

— A trebuit să mă ocup de afacerile de acolo

în numele unui prieten, îi răspunsese el.

Jessica şi-a lăsat cu grijă jos paharul cu ceai.

— Jeremy, prietene, în afară de veştile cu privire la sănătatea lui Elizabeth, trebuie neapărat să-i povesteşti lui Silas tot ce mi-ai spus mie?

Jeremy a privit-o sceptic.

— Ce doreşti să fac, Jess?

— Eşti un bărbat cu o intuiţie şi o înţelegere remarcabile. Trebuie oare să-ţi explic cum îl vor afecta pe Silas veştile despre dificultăţile prin care trece Lettie?

— Îmi sugerezi să nu-i spun despre situaţia de la Queenscrown? O să mă întrebe sigur, şi trebuie să-i spun adevărul.

— *Tot* adevărul?

— Ce parte sugerezi să omit? Chiar dacă nu aduc vorba de Lettie, va deduce ravagiile pe care i le-au provocat proasta administrare şi nesăbuinţa lui Morris.

— Trebuie să-i spui neapărat că ai fost la Queenscrown?

— Îmi ceri *să mint?*

— Nu. Îţi cer să nu-i relatezi tot adevărul.

— De ce, Jess? Au trecut mai bine de douăzeci şi cinci de ani de când Silas şi Lettie au fost… apropiaţi. Şi-a făcut patul cu Morris. Trebuie să doarmă în el, la bine şi la rău.

O bătaie uşoară în uşă i-a întrerupt. Jessica a strigat să intre, şi Petunia a băgat capul pe uşă.

— Mă scuzaţi, donşoară Jessica, dar ce

porţelanuri vreţi să folosiţi diseară?

— Chelsea, i-a răspuns Jessica.

— Şi unde vreţi să ia loc doctorul şi doamna Woodward?

— Doctorul Woodward va sta la dreapta mea, iar doamna Woodward la stânga domnului Silas.

— Şi domnu' Thomas şi don'şoara Priscilla?

— Faţă-n faţă. Nu contează de care parte a mesei, atât timp cât se uită unul la altul.

Petunia a chicotit.

— Da, doamnă, a spus ea şi s-a retras.

Jessica a explicat.

— I-am invitat pe părinţii Priscillei la cină, diseară, ca să oficializăm logodna copiilor noştri. Silas e fericit până peste cap că se însoară Thomas. Speră să fie bunic la anul pe vremea asta.

— Ah. Şi să aibă moştenitorul pentru Somerset asigurat.

Jessica a oftat.

— În cazul în care Thomas nu se întoarce din război, înţelegi. Sper doar ca un asemenea aranjament să nu aducă regrete viitoare.

Ca de obicei în aceste zile, când se gândea la motivele pentru care se însura Thomas, Jessica îşi amintea de scurtul toast al mamei sale închinat în cinstea ei şi a lui Silas, în biblioteca de la Willowshire, când îşi exprimase speranţa că aveau să găsească şi alt motiv care să-i ţină împreună în afară de angajamentele asumate prin contract. Ei găsiseră. Ceva îi spunea că Thomas şi Priscilla nu

aveau să găsească.

S-a ridicat, prea agitată şi prea încinsă în poalele largi ale rochiei de dimineaţă ca să poată sta jos. Cel care crease mânecile acelea în două straturi, în formă de pagodă, pe care le purtau femeile în perioada aceea merita împuşcat, indiferent cine ar fi fost, s-a gândit ea iritată, întrebându-se dacă să-i dezvăluie lui Jeremy teama secretă a lui Silas cu privire la existenţa unui blestem asupra familiei Toliver.

— Nu mă înţelege greşit, Jess, dar oamenii s-au căsătorit şi pentru motive mai puţin nobile decât să aibă copii care să moştenească roadele muncii grele ale părinţilor, a spus el.

Jessica şi-a făcut rapid vânt cu evantaiul.

— A, n-am nicio problemă cu motivele nici unuia din ei de a se căsători. Doar că sunt mai puţin optimistă în privinţa fericirii lor. S-ar putea ca ea să nu ajungă niciodată să cunoască fiorul de a pune pe jar inima soţului ei. A aruncat o privire furişă spre Jeremy, surâzând uşor. E una dintre cele mai minunate experienţe pe care le poate cunoaşte vreodată o femeie.

Evitând privirea Jessicăi, Jeremy a şters cu mâna un fir de scrum care îi căzuse pe genunchi din ţigara de foi. Dacă ar fi întrebată, minunata lui soţie ar spune că lumea ei e perfectă. Era căsătorită cu un bărbat bogat şi frumos şi era mama a trei fii la fel de frumoşi, inteligenţi şi responsabili. Bărbaţii din viaţa ei o tratau ca pe o

regină. Locuia într-o casă magnifică şi avea servitori care să-i satisfacă orice dorinţă, şi nu ducea lipsă de nimic. Dar simţise vreodată fiorul de a pune pe jar inima soţului ei? Jeremy nu prea credea. Numai femeia micuţă, gingaşă, care stătea în lumina dimineţii ce se strecura pe sub obloanele ridicate ar fi avut puterea asta – până în ziua de azi. Jeremy a clătinat din cap. Nu frumuseţea fusese ceea ce-l atrăsese la ea – Jessica nu era o femeie frumoasă –, deşi timpul, în felul lui capricios şi milos adăugase o oarecare drăgălăşenie înfăţişării ei inedite. Pistruii i se estompaseră şi pielea ei căpătase luminozitatea unui porţelan fin, ce contrasta cu ochii întunecaţi, la fel de plini de vitalitate la patruzeci şi şase de ani aşa cum fuseseră la optsprezece. Îşi menţinea o siluetă care nu avea nevoie de corset ca să creeze impresia unei talii subţiri, şi primele fire argintii îi nuanţaseră părul strălucitor, cârlionţat, purtat într-un coc elegant la ceafă, conferindu-i tonul roşiatic, tomnatic al frunzelor de stejar roşu. Pe tâmplă încă i se zărea vag cicatricea rănii pricinuite de căderea din căruţă din urmă cu mai bine de un sfert de secol.

— Dai din cap, Jeremy, i-a spus Jessica. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că ai să mă convingi încă o dată să-l înşel pe Silas.

Cu poalele ample ale rochiei fluturând, s-a repezit spre scaunul lui.

— Nu să-l înşeli, Jeremy – *să-l protejezi.*

— Atunci, ia loc, te rog, şi explică-mi diferenţa.

Jessica s-a aşezat din nou la locul ei. Era absolut ridicol, se gândea ea, dar revelaţia lui Silas, care urmase coşmarului dinainte de revărsatul zorilor, sădise o sămânţă în mintea ei, de obicei nereceptivă la chestii iraţionale. Nu trebuia să îi permită să germineze. Încercase, fără prea mare succes, să o înlăture scriind în jurnal, dar poate că discuţia cu Jeremy avea să spulbere micul sâmbure lipsit de noimă. S-a uitat la el din partea cealaltă a camerei, atât de sigură de el şi de locul lui în lume.

— Jeremy, tu crezi în blesteme? l-a întrebat ea.

Capitolul 61

Conveniseră, încă de la prima telegramă despre deschiderea focului asupra fortului Sumter, că aveau să se înroleze împreună – Thomas, Jeremy Jr., Stephen şi Armând – şi că se vor alătura unităţii militare desemnate să apere de invazii graniţele statului lor natal, precum şi coasta în faţa asediului. Frontierele nordice şi răsăritene ale Texasului erau deosebit de vulnerabile la incursiunile inamice din teritoriile libere Oklahoma şi New Mexico, ca şi dinspre Louisiana, dacă statul cădea cumva în mâinile unioniştilor. Potrivit unor rapoarte credibile,

federalii aveau planuri să-i silească pe texani să furnizeze vite armatei unioniste, iar aceştia deţineau rute detaliate de pătrundere. La acestea se adăuga teama că gospodăriile aveau să fie expuse distrugerilor devastatoare şi sălbăticiei comanşilor imediat ce Cavaleria Statelor Unite şi Texas Rangers[9], paznicii frontierei, erau retrase din stat ca să se alăture fiecare armatei sale. Marina Statelor Unite îşi croia drum prin Atlantic, blocând porturile sudiste, ca să împiedice exportul bumbacului şi trecerea bunurilor de consum, a alimentelor şi a armamentului către Confederaţie. Era numai o chestiune de timp până când flota Uniunii ajungea în Golful Mexic, de unde avea să navigheze spre porturile texane cu o misiune similară. Menţinerea unei rute navale pentru transportul recoltei texane spre Europa şi Mexic, în schimbul muniţiei de care aveau disperată nevoie era absolut esenţială. Pentru a rezolva aceste temeri, Edward Clark, guvernatorul în

9 Organ poliţienesc de tradiţie, cu jurisdicţie în Texas, cu sediul în capitala statului, Austin, creat în 1823 de către Stephen F. Austin printr-o chemare sub arme. Din 1835, s-a creat un corp special pentru apărarea graniţelor. Unitatea a fost desfiinţată de autorităţile federale în perioada Reconstrucţiei de după Războiul Civil, dar a fost rapid reînfiinţată odată cu reinstaurarea guvernării locale. Organizaţia are o semnificaţie culturală deosebită pentru statul Texas şi a participat la numeroase evenimente din istoria acestui stat, precum şi a Republicii Texas (1836-1846).

funcţie al statului, l-a trimis pe căpitanul organizaţiei militare Texas Rangers, luptător experimentat, să formeze o gardă locală şi a declarat Howbutker locul pentru mobilizare.

Căpitanul Jethro Burleson se alăturase legendarilor Texas Rangers la vârsta de douăzeci de ani şi îşi petrecuse ultimii douăzeci şi doi de ani apărând frontiera Texasului împotriva răufăcătorilor, a bandiţilor mexicani şi a indienilor prădători. Generalul Zachary Taylor, sub a cărui comandă luptase în timpul Războiului Mexican, îi spunea Wind Rider[10], pentru că putea călări armăsarul cel mai iute cu priceperea unui războinic comanş.

Jessica l-a detestat de îndată ce l-a văzut, pentru că se distinsese în războiul cu indienii Cherokee din 1839, în estul Texasul, în care fusese ucis Bowles, căpetenia tribului, un om înţelept şi venerabil în vârstă de optzeci şi trei de ani. Jessica susţinuse lupta de decenii a căpeteniei Bowles de a asigura pentru poporul său drepturile asupra pământului în Texas.

Dar dacă cineva putea să-i aducă fiul înapoi de la război în siguranţă, s-a gândit ea, uitându-se la veteranul încărunţit, musafirul ei la cină, căruia nu-i mai tăcea gura, acesta era căpitanul Jethro Burleson.

Thomas i-a surprins privirea şi i-a făcut cu ochiul. Ea i-a întors un mic surâs care nu i-a

10 Călăreţul vântului

alungat vizibila îngrijorare de pe faţă. Tatăl lui şedea în capul mesei, la fel de sobru, flancat de bărbaţii din familiile DuMont şi Warwick, la fel de mohorâţi, şi de Jake Davis, care nu permitea ca neînţelegerile alor săi cu familia Toliver să intervină în prietenia lui cu tovarăşul său din copilărie.

Singurele femei prezente erau Jessica şi Priscilla, dar niciuna nu aducea vreun plus de strălucire la cea oferită de candelabrul cu lumânări. Thomas era foarte conştient de gândurile sumbre ale mamei sale, în timp ce căpitanul Burleson spunea că se aşteaptă ca războiul să fie „mult mai lung decât realizează neisprăviţii ăştia din legislativ”, ca şi de meditaţiile soţiei sale. Priscilla spera, probabil, că seara nu avea să se sfârşească niciodată, pentru că asta însemna ca ea şi Thomas să se retragă la etaj, în camera pregătită pentru proaspeţii însurăţei, înainte ca el să plece la datorie, iar acolo era de aşteptat ca ea să-şi îndeplinească îndatoririle maritale.

Noaptea nunţii lor fusese un dezastru. Thomas anticipase că Priscilla aştepta cu nerăbdare împlinirea actului marital, dorindu-şi la fel de mult ca şi el să aibă repede un copil, dar ea fusese irascibilă, temătoare, tensionată în braţele lui, strângând cu putere din ochi şi din dinţi, de parcă s-ar fi aşteptat să primească un pumn în figură. Zbierase la prima tentativă de penetrare.

— Nu sunt pregătită, a strigat ea, împingându-l la o parte. Te rog, opreşte-te!

El s-a simţit ca un monstru.

— Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?

— Eşti… este… atât de mare… atât de…

A strâmbat din buze a dezgust şi s-a îndepărtat de el, făcându-se ghem.

Bineînţeles că Priscilla nu mai văzuse până atunci un bărbat gol, dar Thomas se gândea că mama ei o informase cu privire la aşteptările pe care le avea soţul ei de la ea în noaptea nunţii. Sau poate chiar o făcuse, s-a gândit el. Ima Woodward era o puritană. Probabil că o băgase în sperieţi pe fiica ei.

— Ei bine, scumpo, e normal ca… organul genital al unui bărbat să se… mărească atunci când el doreşte o femeie.

Ea i-a aruncat o privire peste umăr.

— Mă doreşti? Nu o faci doar ca să mă laşi însărcinată?

— Sigur că nu, a minţit-o el.

A doua noapte, nu fusese mai bine. Priscilla se arătase dispusă, dar el putea la fel de bine să încerce să aprindă un foc cu vreascuri ude. În a treia noapte, au reuşit să copuleze, dar nu a fost actul încântător, plin de iubire, pe care şi-l imaginase Thomas. În vreme ce ea şedea întinsă pe partea ei de pat, el a întrebat-o dezamăgit:

— Ce e în neregulă, Priscilla? Poţi să-mi explici motivul repulsiei tale? Nu mă iubeşti?

— Ba sigur că te iubesc, i-a răspuns ea cu o voce melancolică, sunând ca plânsetul unui pisoi pierdut de mama lui. Doar că totul este atât de… atât de înfricoşător.

Înfricoşător? Cunoscuse numeroase femei, dar niciuna dintre ele nu se plânsese că ar înfricoşa-o. Tuturor le plăcea nespus felul lui de a face dragoste.

S-a întors spre ea, impresionat de silueta fragilă a trupului ei sub aşternuturi, de strălucitoare părului ei blond, ciufulit, pe pernă, şi a mângâiat-o pe faţa ovală, delicată ca un trandafir.

— O să fie bine, Priscilla, i-a spus el. E nevoie doar de timp şi de răbdare.

Dar la două săptămâni de când se căsătoriseră, el nu mai avea nici timp, nici răbdare. În câteva zile, la începutul lui iunie, compania lui avea să îşi desfăşoare forţele, alăturându-se altui grup din Galveston, ca să apere coasta, şi, până în acel moment, Thomas nu avea niciun motiv să creadă că-şi lăsase soţia însărcinată.

Aşezată pe locul ei la masă, Priscilla s-a luminat brusc şi s-a lansat într-un subiect care ajunsese să o fascineze:

— Domnule căpitan Burleson, vreau să fiţi conştient că îi luaţi cu dumneavoastră pe fiii unor aristocraţi ai căror înaintaşi s-au achitat de datoriile lor cu multă vitejie pe câmpurile de

bătălie din Anglia, l-a informat ea.

Era din cauza vinului, un anestezic menit să-i amorţească groaza pentru noaptea care urma, s-a gândit Thomas, dându-şi seama abia atunci că soţia lui era cherchelită. Priscilla era o femeie delicată şi cuviincioasă – o fată, pentru că nu avea nicio pretenţie asupra teritoriului mamei lui. Nu îi stătea în fire să aibă asemenea izbucniri şi să discute un subiect care nu-l interesa deloc pe căpitan şi care i-ar fi stânjenit pe părinţii lui şi pe musafirii lor, dacă ar fi continuat, dar Priscilla avea un interes ieşit din comun pentru legăturile familiei lui şi ale celor mai buni prieteni ai lor cu trecutul monarhist.

— Cum aşa, doamnă Toliver? a întrebat-o căpitanul, ridicând din sprâncenele zburlite, semn că se arăta interesat din politeţe.

— Nu are rost să povestim despre asta, a intervenit numaidecât Jessica şi a sunat din clopoţelul de argint de lângă farfuria ei să o cheme pe Petunia. Domnilor, în salon vă aşteaptă vin de Porto şi trabucuri.

Priscilla s-a simţit respinsă, şi lui Thomas i-a părut rău pentru ea. S-a dus în spatele scaunului ei şi i-a şoptit la ureche:

— Altă dată, scumpa mea, când vom avea chef cu toţii să-ţi împărtăşim entuziasmul.

— Încercam doar să schimb subiectul, şi sunt atât de mândră de istoria familiei tale, i-a spus ursuză Priscilla.

— Ştiu, Priscilla, dar nimănui în afară de noi nu-i pasă de asta. Ia vinul cu tine. S-ar putea să te ajute să te relaxezi.

— Ar fi bine, a spus ea, ridicând decantorul cu oarecare disperare ca să-şi mai toarne vin în pahar.

Thomas a oftat şi a lăsat-o singură, alăturându-se bărbaţilor.

Cât au băut vin de Porto, au fumat şi au discutat despre război, gândurile lui Thomas au fost numai la fata cu care se căsătorise. Nu reuşea să înţeleagă. Când o femeie iubea un bărbat, dorinţa ei cea mai firească, cea mai normală din lume nu era oare să fie aproape de el, să-l simtă în trupul ei, să-l posede şi să-l ţină lângă ea? Priscilla spunea că îl iubeşte. Oare simţea că el nu-i împărtăşeşte sentimentele şi de aceea nu se putea dărui pe deplin actului marital? Sau simţea pur şi simplu repulsie faţă de tot ceea ce era asociat cu actul sexual – transpiraţia, şi fluidele, şi împerecherea animalică, senzaţia de violare personală şi… durere.

Obrajii i s-au înfierbântat când s-a gândit, ruşinat, la durerea ei în timpul penetrării cu mult timp înainte ca el să-şi poată atinge obiectivul, nemaivorbind de plăcere. Ce avea de făcut? Nu avea de gând să-şi siluiască soţia. Încercase să fie blând şi atent, dar răbdarea îl părăsea, deopotrivă cu timpul care-i mai rămânea de stat acasă. Făcuse oare o greşeală îngrozitoare? Se înşelase

în privinţa sentimentelor Priscillei faţă de el? Oare luase drept iubire simpla ei amorezare de fizicul lui, de importanţa familiei lui şi de legătura neamului Toliver cu monarhia britanică? îl minţise când îi spusese că îşi doreşte copii la fel de mult ca el?

Thomas s-a uitat, în partea cealaltă a încăperii, la tatăl său, încă robust şi chipeş la vârsta lui, încă extrem de atrăgător pentru mama lui, care îl adorase cu mult timp înainte ca el să simtă acelaşi lucru pentru ea, dacă Thomas interpretase corect secretele pe care le auzise lângă fereastra dormitorului ei în zorii dimineţii, cu un an în urmă. Henri şi Bess, Jeremy şi Camellia se bucuraseră de căsnicii lungi şi fericite, din câte îşi dădea el seama. Cât de mult îşi dorea acelaşi lucru pentru el şi Priscilla!

Dar – nu trebuia să uite – cuplurile acestea se căsătoriseră din dragoste.

S-a scuzat cât vinul încă avea efect asupra soţiei lui. Poate că alcoolul avea să o elibereze de inhibiţii, şi în seara aceasta aveau să atingă – recunoştea! – singurul scop pentru care se căsătorise cu fata de la etaj, care îl aştepta cu cearşaful tras până sub bărbie.

Capitolul 62

5 septembrie 1863

Văd că ultimele mele însemnări au fost scrise

în iulie 1861. Au trecut mai bine de doi ani de când mi-am notat gândurile, şi sentimentele, şi evenimentele acestor vremuri dureroase, care-ţi îngheaţă sângele în vene, abătute asupra Americii. Ca mamă a unui fiu, nu mă pot gândi la pământul meu natal ca la două naţiuni diferite. Tragediile războiului ne fac una singură.

Spaţiul izbitor de gol dintre ani nu reflectă lipsa de evenimente de pe aici, ci pur şi simplu lipsa de chef şi a penuriei de hârtie şi cerneală necesare să le aştern în scris pentru posteritate. Râd, dar numai în batjocură, când îmi amintesc de lăudăroşenia lui Lorimer Davis, care susţinea că yankeii aveau să fie puşi pe fugă de către confederaţi până la 1 mai 1862; trecuse cu puţin peste un an de la declararea războiului. Ei bine, întâi mai a venit, dar nu a fost motiv de panglici, şi flori, şi dansuri tradiţionale. Nimeni nu avea chef de sărbătorit.

Doamne, sigur că nu. Până în luna aprilie a acelui an, confederaţii suferiseră pierderi inimaginabile, Shiloh din Tennessee şi New Orleans căzând în mâna nordiştilor. În iulie, flota unionistă a ocupat Galvestonul, iar în septembrie, armata generalului Lee a pierdut o bătălie importantă în faţa trupelor, copleşitoare numeric, ale armatei federale la Antietam, în Maryland. Răniţii se scurg către casă, unii schilodiţi, alţii care îşi pierduseră auzul sau văzul. Fiul măcelarului s-a întors cu nasul retezat de un

glonţ. Of, ce poveşti spun tinerii aceştia întorşi de pe front! Ei, care plecaseră în sunet de fanfară şi cu steaguri fluturânde, cu pântecele pline de fripturi şi pui prăjit după picnicuri şi petreceri, cu uniformele lor improvizate nepătate de sânge – cei care vor vorbi măcar despre câmpurile morţii. Cei mai mulţi nu vorbesc deloc. Tăcerea lor e ca un mormânt ce-i înconjoară.

Relatările din ziare izbesc ca un pumn în inimă. Majoritatea soldaţilor din ambele tabere abia dacă au ieşit din adolescenţă, nu au niciun fel de experienţă în privinţa bătăliilor, a armelor, şi nici nu ştiu pentru ce se luptă. Luptele cu inamicul se duc în stil napoleonian. Tinerii sunt aliniaţi şi mărşăluiesc în şiruri spre duşmanii din tranşee. Cei aliniaţi, încă în picioare, îi atacă apoi pe cei din tranşee în luptă corp la corp. Urmarea sângeroasă trebuie să fie cea mai îngrozitoare, cea mai păgână imagine de pe pământ, comparabilă numai cu taberele militare mizerabile şi cu condiţiile teribile care generează boli contagioase de toate felurile. Un reporter a scris că dacă nu te ucide glonţul, te va ucide cu siguranţă boala. Walter Bates, frizerul, şi-a pierdut fiul într-o epidemie de febră tifoidă, iar Billy Costner a murit cu intestinele distruse de dizenterie. Rujeola, varicela, oreionul şi tusea convulsivă netratate sunt doar câteva dintre epidemiile care pot ameninţa vieţile soldaţilor izolaţi în tabere pline cu gunoi, resturi de mâncare, mormane de bălegar

şi leşuri. Consumul de hrană şi de apă infestate reprezintă un alt pericol pentru şansele de supravieţuire.

Ascult istorisirile şi citesc articolele din ziare fără să respir, pentru că, bineînţeles, mă gândesc la Thomas, şi la băieţi, şi la condiţiile în care trăiesc, la pericolele pe care le îndură. E într-o unitate specializată, care face incursiuni îndrăzneţe în Louisiana ca să slăbească capacitatea inamicului de a traversa râul Sabine spre Texas. Este imperios necesar ca taberele lor să fie neadăpostite şi cel mai adesea aşezate lângă mlaştini stătute pline cu şerpi, crocodili şi ţânţari purtători de malarie. Fiul nostru nu ne-a dat multe detalii despre gradul imens de pericol al misiunilor sale în cele câteva ocazii în care a ajuns acasă, dar eu şi tatăl lui ne putem da seama după ochii adânciţi în orbite şi obrajii scobiţi, după trupul lui slab, după aspectul hainelor lui. În ultima lui vizită, Thomas mi-a cerut toate rezervele de cerneală şi hârtie, pentru că fusese însărcinat să le scrie părinţilor sau soţiilor bărbaţilor din unitatea lui care îşi pierduseră viaţa într-un incendiu violent, aprins după o bătălie aprigă pe un câmp uscat.

— Ai nevoie de toată hârtia mea? l-am întrebat eu.

Mi-a răspuns cu o grimasă cruntă.

— Am nevoie de toată.

Mi se pare dureros de amuzant că Henri,

binecuvântată fie-i inima de francez, a insistat ca băieţii să fie îmbrăcaţi în uniforme croite pe măsură, aşa cum erau specificaţiile armatei confederate în acel moment. Uniformele acelea au văzut de mult colbul drumului.

Henri mi-a furnizat cerneală şi hârtie, iar astăzi, când scriu, sângele fiecăruia dintre noi, cei din regiune, a îngheţat. Ocuparea Texasului de Est e doar o chestiune de săptămâni, dacă trupele noastre – printre care Thomas, Jeremy Jr., Armând, Jake şi cei doi fraţi ai Priscillei – nu reuşesc să ţină forţele armate unioniste la canalul Sabine, o cale navigabilă spre coasta golfului ce duce spre râul Sabine. Speranţa federalilor este că vor reuşi să pătrundă în interiorul statului cu intenţia de căpetenie de a jefui orice vor întâlni în cale, pentru a-şi alimenta maşinăriile de război şi pentru a confisca bumbacul pentru fabricile de textile din nord. Au ajuns la noi veşti îngrozitoare, cum că navele de transport şi canonierele încărcate cu mii de soldaţi unionişti au pătruns pe canal, apărat numai de un fort cu personal militar insuficient, unde băieţii noştri au fost trimişi ca întăriri.

De va fi ca fiul meu să piară, aceasta va fi ultima mea însemnare în jurnal. Altcineva – un DuMont sau un Warwick, chiar şi Priscilla, dacă mai are chef – va trebui să preia cronica familiilor fondatoare din Howbutker. Nu vor exista generaţii viitoare de Toliveri care să o citească.

Cel puţin, aşa se pare acum. În fiecare dimineaţă mă trezesc cu povara grijii unei mame pentru fericirea unicului ei copil, dar şi a Priscillei. A fost evident după prima lor noapte împreună că lucrurile nu au mers bine în dormitor, iar după mai multe dimineţi în care copiii au coborât la micul dejun traşi la faţă, dezamăgiţi, eu şi Silas bănuim că Priscilla se teme de intimitatea maritală. Silas nu l-ar învinui niciodată pe Thomas. „Uită-te la el!" se repezea tatăl lui. „Îţi imaginezi o femeie tânără care să nu-l dorească pe fiul nostru? Doamne, fiecare femeie pe care o cunoaşte îşi ridică poalele în faţa lui!"

Silas o face pe mama Priscillei – „pruna aia uscată de femeie, dotată cu la fel de mult apetit sexual cât o lingură de lemn" – responsabilă pentru a-i fi inoculat fiicei sale teama ridicolă de bărbaţi. Dar trebuie să-mi asum şi eu o oarecare responsabilitate pentru amorezarea lui Thomas de Priscilla şi pentru incapacitatea lui de a o înţelege. El a crescut fără surori şi cu o mamă care nu are nevoie de cocoloşeală sau ridicare în slăvi, de răsfăţ sau de iubire exprimată prin cuvinte. Lui Thomas nu i-a trecut niciodată prin cap că Priscilla suferă după asemenea manifestări ale devotamentului.

Dar dacă Thomas ar iubi-o pe fată, înţelegerea nevoilor ei ar veni în mod firesc. Ar avea dorinţa să-i facă plăcerile. Nu îi atrag atenţia lui Silas că e posibil ca Priscilla să fi înţeles până acum că

Thomas s-a căsătorit cu ea numai ca să-i aducă pe lume un moştenitor şi că lipsa apetitului ei sexual s-ar putea să se datoreze dorinţei fetei de a nu fi folosită. Oricât de mult l-ar iubi pe Thomas, are şi ea mândria ei. În cel mai rău caz, dacă fata chiar suferă de o afecţiune sexuală, faptul că ştie de lipsa sentimentelor lui faţă de ea nu e, cu siguranţă, de niciun ajutor.

Îi văd îndepărtându-se unul de altul, şi asta mă întristează. Prăpastia căscată prea mult între doi oameni poate face imposibil ca aceştia să se mai regăsească. Aceasta e temerea mea pentru Thomas şi Priscilla.

Capitolul 63

După ce fiii lor au plecat la război, Silas, Henri şi Jeremy au extins Ziua Bărbaţilor la Somerset, incluzând acum a patra sâmbătă a fiecărei luni, în loc să-şi limiteze întâlnirile la lunile de iarnă. Moartea lui Tomahawk pusese capăt scopului întâlnirilor, dar deja carnea proaspătă provenită de la vânatul cercetaşului încetase de multă vreme să reprezinte motivul ca bărbaţii să se adune în jurul focului de tabără din faţa biroului cu o singură încăpere al lui Silas de la plantaţie. După plecarea fiilor, cei trei prieteni vechi luaseră în discuţie o schimbare a locului, fără niciun rezultat însă. Încă mai cărau coşurile cu mâncare şi un butoi cu bere, ca să se oprească sub nucul care

umbrea pământul bătătorit din faţa cabanei lui Silas.

În ultimii patru ani, discuţiile din jurul focului de tabără fuseseră sumbre pentru taţii ai căror fii fuseseră implicaţi în aproape toate bătăliile şi ciocnirile de pe graniţă, ca să respingă invadatorii de la căderea Galvestonului, în 1861. Brigada locală a căpitanului Burleson se ocupase de apărarea rutelor comerciale interne, a căilor ferate, a podurilor, a liniilor de telegraf şi efectuase raiduri în teritoriul inamic în scopul distrugerii aceloraşi obiective. Thomas şi Philippe aproape căzuseră prizonieri în Shreveport când se întâlniseră cu un grup de rezistenţă decis să arunce în aer canonierele Uniunii ancorate pe râul Sabine.

Întâlnirea din acea zi era cea mai sumbră de până atunci. Era luna mai 1864. O bătălie crâncenă, pe care ziarele o numeau Campania Red River, avusese loc între trupele rebele şi cele federale pe malurile râului care forma graniţa dintre Texas şi Oklahoma. Era o altă încercare a unioniştilor de a invada Texasul, iar unitatea băieţilor era chiar în miezul evenimentelor. Unul dintre obiectivele Uniunii era capturarea oraşului Marshall, aflat la vreo treizeci de kilometri de Howbutker, şi distrugerea fabricilor care asigurau muniţie şi bunuri cruciale pentru Confederaţie. Ocuparea oraşului Marshall ar fi deschis poarta către estul Texasului şi către restul statului şi ar fi

oferit acces invadatorilor la bumbac, animale domestice, cai şi hrană. Aveau să lase în urma lor jafuri şi ruine, distrugerile aruncând înapoi cu douăzeci de ani infrastructura şi dezvoltarea economică a statului. Confederaţii erau hotărâţi să reziste la frontieră cu orice preţ, şi încă o dată localnicii ascundeau în casele lor arme pregătite pentru apărare, dacă yankeii reuşeau să pătrundă.

Cei trei vechi prieteni ezitaseră să-şi lase femeile singure, dar acestea insistaseră. Invazia nu avea să vină în zilele următoare, şi ştiau cât de mult se bucurau şi câtă nevoie aveau soţii lor de întâlnirile acestea numai între bărbaţi, ca să se relaxeze, să discute afaceri şi să înjure fiecare politician care a generat vreodată războiul, şi fiecare general care a trimis vreodată bărbaţii la luptă.

Ziua era prea călduroasă ca să facă focul. Petunia trimisese ultimul borcan cu picioare de porc murate, o şarlotă de porumb, o salată de castraveţi şi ceapă, ouă umplute şi felii de „pâinea Petuniei”, făcută din făină măcinată de ovăz şi nuci pecan. Henri contribuise cu o budincă de prune conservată, importată din Anglia, prin contrabandă, trecând de blocada unioniştilor.

— Festin! a declarat Henri, desfăcând coşul. Cât mi-aş dori ca băieţii să se poată bucura şi ei de atâta abundenţă!

— Poate că în curând, a spus Silas. Nu văd cum ar putea războiul să mai dureze prea mult.

— Până primăvara viitoare, zic eu, a spus Jeremy.

Bărbaţii şi-au auzit dorinţa din glasuri. Deasupra lor, precum fumul din trabucuri, plutea teroarea nerostită că miracolul supravieţuirii fiilor lor, după patru ani de lupte, putea să nu mai dureze mult.

Henri şi Jeremy şi-au umplut farfuriile. Silas a refuzat, preferând încă un pahar cu bere.

— N-ai de gând să mănânci nimic, Silas? l-a întrebat Henri.

— Nu mi-e foame. Am să gust ceva mai târziu.

Silas a observat schimbul de priviri dintre cei doi vechi prieteni ai săi.

— În regulă, despre ce-i vorba? i-a întrebat el. Simt un secret între voi doi.

I-a răspuns Henri.

— Nu arăţi prea bine, *mon ami.* Ai slăbit şi ţi-a pierit culoarea din obraji.

— Tuturor ne-a pierit culoarea din obraji, i-a spus Silas. Cărui tată care are copilul în război nu i-a dispărut?

— Cred că e cazul să consulţi un doctor, i-a spus Jeremy.

— Woodward e un şarlatan, şi aş provoca un seism în familie dacă m-aş duce la concurenţă. Sunt bine. Doar că am… alte griji.

— Credeam că plantaţia merge nemaipomenit în condiţiile date, a spus Henri.

— Nu-i vorba de asta.

— Atunci, despre ce-i vorba, Silas? l-a întrebat Jeremy încet.

Silas a tras aer în piept şi l-a ţinut o clipă. Bărbaţii nu-şi fac confesiuni ca femeile. Se descurcă cu treburile lor fără să aibă nevoie de sfaturi sau îndrumare, nici chiar din partea prietenilor celor mai apropiaţi; îşi rezolvă problemele, îşi păstrează secretele. Dacă un bărbat are nevoie de un ascultător, de obicei se îndreaptă spre soţia sa. Dar, uneori, nu-i poate împărtăşi soţiei îngrijorarea sa. Are nevoie de urechea unui alt bărbat – a unui prieten de încredere –, iar Silas avea avantajul de a avea doi prieteni de încredere în Jeremy şi Henri. Dar nu putea să scape de povara durerii care îi pârjolea inima asemenea unui foc pârdalnic. Ce alinare i-ar fi putut oferi prietenii săi? Ce sfat, ca să rezolve problema? în opinia lui, Silas nu i-ar putea descrie nici măcar Jessicăi nefericirea pricinuită de vinovăţia pe care o simţea pentru că îl încurajase pe Thomas să se însoare cu Priscilla, şi totul de dragul unui moştenitor pentru Somerset. Aveau să se înveţe minte vreodată bărbaţii Toliver?

Silas a expirat aerul.

— E… e vorba de fiul şi de nora mea, a spus el. Atât putea dezvălui. Nu sunt fericiţi.

— Păcat, a murmurat Henri.

— Îmi pare rău, a spus şi Jeremy. Care pare să fie problema?

— Nu sunt… compatibili. Silas a luat o

înghiţitură bună de bere, ca să înlăture gustul amar pe care-l simţea tot timpul în gură în ultimele zile. Îşi simţea stomacul gol. Nu avea poftă de mâncare şi simţea că alcoolul i se urcă direct la cap. Odinioară, credeam că Thomas şi Priscilla sunt un cuplu potrivit, a spus el.

— Poate că nu au avut încă şansa să fie un cuplu, câtă vreme băieţii abia dacă au ajuns acasă timp de câteva săptămâni în ultimii ani, a încercat Jeremy.

Silas s-a străduit să zâmbească.

— Armând şi Jeremy Jr. sunt căsătoriţi de mai puţin de un an, şi soţiile lor sunt deja însărcinate.

— Deci, îţi doreşti un nepot? l-a întrebat Henri.

— Da, dar mai mult decât atât... Silas s-a ridicat şi şi-a băgat mâinile în buzunare. Of, la naiba! Trebuia să-şi reverse sentimentele asupra cuiva, altminteri exploda. Nu a ezitat să facă asta. Ştiam că Thomas nu o iubea pe Priscilla atunci când s-a căsătorit cu ea, dar m-am gândit că ea îl iubeşte pe el şi că afecţiunea ei va umple golul. Thomas ar fi urmat să-i răspundă la sentimente aşa cum… am ajuns şi eu să o iubesc pe mama lui. Voiam ca el să trăiască fiorul descoperirii unor lucruri mărunte, încântătoare, pe care nu le ştia despre fată, despre mintea ei, despre inima ei, despre trupul ei, genul de lucruri care mă înnebuneau pe mine la Jessica atunci când m-am căsătorit cu ea, de care eram mândru şi bucuros,

care au făcut ca ea să-mi devină indispensabilă, dar…

— Dar Priscilla nu e Jessica, a spus Jeremy.

— Nu, cu siguranţă nu e. Silas s-a aşezat din nou, forţa picioarelor părăsindu-l. Nu există surprize dulci, nici dorinţe secrete, nici pasiuni ascunse în spatele uşii închise a soţiei lui Thomas. După părerea mea, Priscilla Woodward e o cameră goală.

— Dumnezeule, ai milă! a exclamat Henri.

Silas s-a îngrozit de sine însuşi, simţindu-se un trădător faţă de soţia fiului său, nora sa, membră a familiei sale. S-a înroşit.

— Iertare că vorbesc cu atâta sinceritate despre sentimentele mele. Mi-e ruşine de mine însumi, a spus el.

Henri a ridicat mâinile.

— *Mon ami,* nu e nimic de iertat şi n-ai niciun motiv să te simţi ruşinat. Sentimentele nu sunt corecte sau greşite. Ele sunt, pur şi simplu.

Jeremy şi-a dres glasul.

— Şi te simţi vinovat pentru căsătoria lui Thomas?

— Am încurajat-o.

— Dar a fost decizia lui Thomas să se însoare cu ea, Silas, nu a ta, i-a spus Jeremy.

— Dar a fost o decizie pe care eu am provocat-o, din cauza… pasiunii mele obsesive pentru plantaţie. Ca să mă mulţumească, Thomas a vrut să lase un moştenitor pentru Somerset în cazul în

care… Silas nu suporta să rostească acele vorbe. Şi-a trecut o mână peste faţă, simţind-o osoasă, şi a continuat cu disperare în glas. Nu pot dormi noaptea de grijă că, din cauza mea, Thomas e condamnat la o căsnicie lipsită de iubire şi poate de prunci. Acum, că războiul e pe sfârşite şi sunt şanse bune ca el să se întoarcă teafăr acasă… Silas a lăsat nerostită ideea evidentă că, dacă fiul său ar fi aşteptat, ar fi cunoscut şi s-ar fi căsătorit cu o femeie pe care să o iubească. Mă bântuie sacrificiul inutil pe care l-a făcut pentru Somerset, a adăugat el ostenit.

— Repet, a fost decizia lui Thomas, nu a ta, a spus Jeremy.

— Sunt de acord, a spus Henri, întorcându-şi palmele în sus. Păcatele părinţilor… nu trebuie să le poarte copiii. Îşi pot face propriile păcate.

Silas le-a aruncat un surâs palid.

— Încercaţi să mă absolviţi de vină.

— Iertarea păcatelor nu e necesară atunci când nu există vinovăţie, a spus Jeremy.

— Vreau doar ca Thomas să fie fericit, vreau asta mai mult decât orice altceva, cu moştenitor sau fără.

— Ştim, i-a răspuns Jeremy, şi dacă Dumnezeu ascultă, o ştie şi El. De aceea nu e niciun blestem la mijloc. Te gândeşti la Thomas, nu la Somerset.

— Şi nu trebuie să renunţăm la speranţa că, odată încheiat războiul, când Thomas şi Priscilla vor fi împreună, timpul, pacea şi intimitatea le vor

rezolva problemele, a spus Henri. A ridicat paharul, iar Silas şi Jeremy le-au ridicat şi ei pe ale lor. Prieteni, un toast pentru întoarcerea acasă în siguranţă a fiilor noştri şi pentru fericirea lor viitoare.

— În sănătatea lor, au închinat bărbaţii şi, în timp ce bea, Silas s-a gândit că trebuia să îi ceară lui Jeremy să-şi explice comentariul.

Ce l-a făcut să aducă vorba despre un *blestem*? Dar intenţia i s-a risipit într-un acces de recunoştinţă pentru loialitatea şi înţelegerea prietenilor lui şi în timp ce conştientiza revenirea unei senzaţii de plenitudine între coaste şi a unei dureri în zona inghinală.

Jeremy i-a citit gândurile, ca de obicei.

— Silas, băiete, a spus el, trebuie să te duci la un doctor.

— Cred că am să mă duc, i-a răspuns Silas.

Capitolul 64

Războiul a ajuns în Howbutker în septembrie 1864 şi l-a răpit pe unul dintre cei mai iubiţi fii ai oraşului. Jessica, Priscilla şi Petunia erau în bucătărie pregătind pachete cu cenuşă de coceni de porumb ca substituent pentru sodă, pe care să le împartă vecinilor, când Amy, în vârstă de opt ani, „ajutorul mamei”, a fost trimisă să deschidă uşa din faţă la auzul clopoţelului. Lipsurile din timpul războiului şi blocada unionistă a vaselor de

aprovizionare generaseră nişte idei ingenioase în privinţa născocirii unor înlocuitori de cafea, fainã, piper, zahăr şi sare. Rezidenţii de pe Houston Avenue formaseră o cooperativă de schimb. Aceştia aveau sarcini precise de a prepara mari cantităţi de articole surogate care să fie împărţite între ei. De exemplu, Bess DuMont devenise destul de pricepută la prăjirea şi măcinarea ghindei şi a seminţelor de bame, pentru prepararea unei cafele destul de decente, iar Camellia Warwick perfecţionase arta de a face o fainã rezonabilă din cartofi. Femeile de pe Houston Avenue transformaseră trocul într-o activitate socială matinală, primind, cu rândul, întreg grupul în casele lor. Jessica avea să fie gazdă în ziua următoare.

— Probabil e doamna Davis, care-mi aduce un aranjament pentru masă din crizantemele dumneaei, a spus Jessica.

— Cu siguranţă a fost mai amabilă de când s-a dovedit că domnu' Silas a avut dreptate în toate privinţele şi că soţul ei s-a înşelat, a replicat Jessica. Trebuie să-i recunoaşteţi asta. Îşi acceptă greşeala, dar nu-şi cere scuze.

— Slabă răzbunare pentru Silas, totuşi, a spus Jessica.

Previziunile lui Silas se îndepliniseră. Confederaţia nu fusese capabilă să se susţină împotriva puterii militare a Nordului, şi umblau zvonuri că se pregătea o mare invazie care să

ducă Sudul la ruină. Franţa şi Marea Britanie nu săriseră în ajutorul Confederaţiei în schimbul bumbacului, aşa cum se aşteptase toată lumea, iar sclavii fugeau de pe plantaţii cu sutele din cauza lipsei vechililor şi neavând niciun stimulent care să-i determine să rămână. Până în acel moment, forţa de muncă de la Somerset, cu excepţia câtorva dezertări, rămăsese intactă.

Dar un băieţel din vecini a fost cel care a dat buzna în bucătărie, cu Amy alergând după el; pe feţişoara ei era vizibilă panica. Băiatul şi-a smuls pălăria de pe cap, cu răsuflarea tăiată şi roşu la faţă.

— Domnişoară Jessica, a spus el cu o voce întretăiată, au venit tunicile albastre.[11]

Jessica a sărit în picioare.

— *Poftim?* Unde sunt?

— Pe păşunea din spatele casei dumneavoastră. Fură caii.

— Priscilla, ştii unde sunt pistoalele. Înarmează-i pe servitori, a ordonat Jessica. Petunia, tu stai aici cu Amy. Leon, tu ştii să foloseşti o puşcă?

— Sigur că ştiu. M-a învăţat tati, pentru orice eventualitate.

— Ce ne facem? a întrebat-o nora ei, cu ochii măriţi de groază.

— Nu ştiu.

---

11 Uniforma unioniştilor era albastră, iar a confederaţilor, gri.

Jessica a luat flinta pregătită lângă uşa cămării şi s-a îndreptat spre uşa din spate. Toţi bărbaţii de pe stradă erau plecaţi la treburile lor, iar copiii erau la şcoală. Jessica s-a întrebat într-o doară de ce Leon, fiul bancherului lor, era acasă. A auzit o tuse parcă provenind de la cineva foarte răcit şi a înţeles de ce. Numai femeile erau acasă, majoritatea trăgând un pui de somn la acest ceas al zilei, iar servitorii lor nu-şi dădeau seama ce înseamnă scena de care au dat cu ochii când au păşit pe podeaua înaltă a foişorului şi s-au uitat spre păşune.

Vreo doisprezece bărbaţi călare, purtând uniforma armatei federale, aruncau laţuri făcute din funii ca să prindă caii pentru trăsurile locatarilor de pe Houston Avenue, lăsaţi liberi în timpul zilei. Caii se opuneau capturării, evitând cu succes nodurile funiilor aruncate spre capetele lor. Spre oroarea ei, Jessica a văzut-o pe Flight O'Fancy printre ei. Calul pur-sânge i-a atras atenţia ofiţerului plutonului. I-a auzit clar ordinul: *Puneţi mâna pe calul ăla!*

Stătea acolo, neajutorată. Soldaţii nu trebuiau să pună mâna pe calul lui Nanette, dar ce putea să facă ea, o femeie singură cu o flintă împotriva a doisprezece bărbaţi înarmaţi? Nu trebuia să rişte să fie rănit Leon sau să o expună pe Priscilla. Doar să o fi văzut, şi cine ştie ce i-ar fi putut face soldaţii. Şi-ar fi dorit să-l aibă lângă ea pe Jeremiah, înţelept şi puternic, dar acesta murise

cu două ierni în urmă. Incapabilă să ia o decizie, a rămas fără suflare când l-a văzut pe Robert Warwick alergând spre păşune cu pistolul în mână. Uitase că e acasă, lucrând, aşa cum făcea mereu, în atelierul lui de tâmplărie. Îi făcea un birou lui Thomas ca dar de bun-venit acasă. O, *Doamne sfinte, nu!*

Priscilla, Leon şi servitorii ieşiseră din casă, cu arsenalul de puşti în mâini, luate din biroul lui Silas.

— Priscilla, fugi la casele învecinate şi dă-le de veste vecinilor ce se întâmplă şi să se înarmeze, i-a spus ea. Spune-le să transmită şi ei vestea mai departe, din casă-n casă. Grăbeşte-te! Nu e timp de pierdut.

— Da, doamnă, i-a răspuns Priscilla, părând uşurată de sarcina primită.

Ofiţerul superior, locotenent după tresele paralele de pe benzile galbene de pe umerii lui, şi-a răsucit calul când s-a apropiat Robert şi şi-a scos pistolul din teacă. Fără a se gândi, dar cu suficientă prezenţă de spirit să lase flinta în urmă, Jessica a coborât în goană treptele foişorului şi a ieşit pe poarta gardului din fier de-a lungul drumului de serviciu, urlând *Nu! Nu!*

Toţi bărbaţii s-au întors spre ea. Flight O'Fancy, văzându-l pe Robert, se oprise din alergat şi venea spre el.

— Domnişoară Jessica! a exclamat Robert, din vocea lui răzbătând surprinderea când ea a ajuns

în dreptul grupului. Ce faceţi aici?

— Sper să-i bag minţile în cap fiului fiecărei mame de pe aici. Bună ziua, domnule locotenent!

Locotenentul, rămas cu gura căscată, şi-a recăpătat graiul şi, adresându-i-se cu apelativul „doamnă”, şi-a dus mâna înmănuşată la borul pălăriei de cavalerist.

— Robert, dragul meu, a spus Jessica, lasă jos pistolul, te rog. Ar fi inutil împotriva atâtor oameni.

La cei douăzeci şi trei de ani ai săi, Robert nu scăpase de şuieratul şi horcăitul plămânilor. Din pricina bronşitei lui aveai impresia că un vânt mai puternic l-ar putea doborî din picioare. Nu avea nicio şansă să provoace o unitate de cavalerie călare.

— Eu aş face cum spune ea, i-a spus locotenentul pe un ton şi cu o privire de oţel, care nu păreau să accepte contraziceri.

Flight O’Fancy ajunsese lângă ei, tresăltând cu nervozitate din crupă.

— Nu puteţi lua această iapă, a spus Robert, lăsând în jos pistolul, dar ţinându-l lângă el.

— Ba am s-o iau şi am să-i iau pe toţi, aşa că lasă arma jos şi plecaţi amândoi de unde aţi venit, şi n-o să păţiţi nimic rău.

— Nu o luaţi, a spus Robert cu obstinaţie, având maxilarul încleştat. Nu va fi un cal de război pentru armata unionistă.

— Ba va fi când voi termina eu cu ea.

— Nu, niciodată, aş prefera să o văd moartă, a declarat Robert şi a ţintit pistolul într-un punct din spatele urechii lui Flight O'Fancy şi a tras.

Jessica nu-şi putea crede ochilor. După privirile lor încremenite, nici bărbaţilor călare nu le venea să creadă. A durat o clipă, cât calul s-a prăbuşit cu un zgomot asurzitor la pământ şi cât s-a risipit fumul din pistolul lui Robert, ca să realizeze cu toţii ce se întâmplase.

— Păi, mă rog, n-ar fi trebuit să faci asta, a spus locotenentul şi şi-a îndreptat arma spre capul lui Robert.

— *Nu, vă rog!* a urlat Jessica, dar a fost prea târziu. Glonţul l-a izbit pe Robert în mijlocul frunţii, şi el s-a prăbuşit grămadă lângă trupul calului căzut. Jessica s-a lăsat în genunchi lângă el şi i-a legănat capul însângerat în poală. Murise pe loc, având sfidarea întipărită în privirea-i îngheţată. Jessica s-a uitat în sus la ofiţer cu o privire înlăcrimată, îngrozită. Cum ai putut să faci aşa ceva? Era doar un băieţel.

— N-am fost cu toţii odată? a spus locotenentul. Un bărbat care împuşcă un cal atât de frumos pentru motivul pe care mi i-a spus merită să moară.

— Calul a fost al fetei pe care a iubit-o. Ea a murit la cincisprezece ani. Robert avea grijă de iapă în amintirea ei, a spus Jessica, cu ochii plini de lacrimi.

Remuşcarea s-a aşternut pe faţa

locotenentului. S-a uitat o clipă în altă parte, de-a lungul păşunii înverzite, apoi din nou la Jessica.

— Războiul nu este altceva decât un şir de judecăţi eronate tragice, doamnă. Regretele mele sincere pentru a mea.

Jessica a auzit agitaţie în spatele ei şi s-a uitat peste umăr, văzându-le pe doamnele de pe Houston Avenue şi pe servitoarele lor luând poziţie de tragere, ocupând aproape toată lungimea drumului de serviciu. Aveau arme în mâini şi fuseseră instruite toate cum să le folosească pentru a-şi apăra căminul. Printre ele erau mame ai căror fii fuseseră pierduţi sau răniţi în bătăliile din Texas şi din întregul sud. Păreau să aştepte toate un semnal de la ea.

Camellia Warwick, minionă, delicată, s-a smuls din rând cu un ţipăt şi a alergat spre ei, fusta ei umflată mai să o ridice de la pământ.

— Pleacă acum, tinere, şi du-te acasă la mama ta, care nu va cunoaşte niciodată durerea pe care i-ai pricinuit-o mamei acestui băiat. Rămâi, şi va mai fi vărsare de sânge, posibil al tău.

— Nu duc război împotriva femeilor şi a servitorilor, a spus locotenentul, dar am de gând să iau caii. Spune-le oamenilor tăi să stea potoliţi, şi o să ne vedem de drum.

Silas era la cabinetul doctorului Woodward când s-a întâmplat tragedia. După aceea, s-a dus călare la Somerset, la locul lui preferat de observaţie, de unde-şi putea privi plantaţia şi

rezultatele muncii de o viaţă. Pacea care-i calma de obicei mintea tulburată şi i se strecura în suflet nu a venit de data aceasta. Nu a auzit de evenimentul tragic şi nici de eroismul soţiei sale până când nu s-a întors acasă, pe înserat. Era suficientă tristeţe, s-a gândit el. S-a hotărât să aştepte până când trecea şocul morţii lui Robert înainte de a-i da Jessicăi vestea despre diagnosticul doctorului Woodward.

Capitolul 65

Ziua de 12 aprilie 1865 avea să rămână în analele familiilor Toliver, DuMont şi Warwick ca ziua în care „băieţii” au venit acasă. Războiul dintre Nord şi Sud practic se încheiase. Pe 9 aprilie, generalul Robert E. Lee, comandant al forţelor armate confederate, recunoscând rezultatul inevitabil, predase trupele formate din 28.000 de soldaţi comandantului Uniunii, generalul Ulysses S. Grant, la Appomattox, în Virginia, pentru a evita alte pierderi de vieţi omeneşti şi distrugerea proprietăţilor sudiste. Şi una, şi alta erau cutremurătoare. Cuvintele de avertizare ale lui Sam Houston, că, în caz de război, statul avea să piardă „floarea bărbăţiei Texasului”, se aplicau în cifre devastatoare confederaţilor texani care apăraseră sudul. Jake Davis era printre ei. Spre sfârşitul războiului, se separase de garda căpitanului Burleson, ca să se

alături Brigăzii Texane care lupta în teatrul de operaţiuni din răsărit sub comanda generalului Lee. Jake a fost cel care a trimis vorbă familiei Toliver că Willowshire fusese ars din temelii de către unul dintre regimentele de sub comanda generalului armatei Statelor Unite William T. Sherman în timpul marşului său prin Carolina de Sud. Jessica a putut să-şi imagineze cu uşurinţă scena dezastrului din descrierea pe care fratele său, Michael, i-a oferit-o lui Jake.

Februarie era întotdeauna o perioadă sumbră a anului pe Aleea Plantaţiilor; într-o după-amiază, Michael rămăsese încremenit când unul dintre servitorii lui dăduse buzna în bibliotecă şi anunţase venirea tunicilor albastre. Fratele ei se holbase pe fereastră la un colonel unionist călare, care conducea o coloană de soldaţi în uniforme albastre, în pas domol, pe aleea desfrunzită de la Willowshire spre intrarea din faţă a conacului. Jessica a fost recunoscătoare pentru faptul că părinţii ei nu mai trăiau ca să vadă ce a urmat. Potrivit relatării făcute de Michael lui Jake, fratele ei ieşise să-i întâmpine pe intruşi şi rămăsese pe verandă cât ofiţerul comandant descălecase, în timp ce oamenii lui rămăseseră în şa, încercuindu-l.

— Bună ziua! i s-a adresat ofiţerul lui Michael, scoţându-şi mănuşile în timp ce urca scările. Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt colonelul Paul Conklin. Poate că v-o amintiţi pe mătuşa mea.

Michael a recunoscut că se albise cu siguranţă precum bumbacul, pentru că, bineînţeles, şi-o amintea pe Sarah Conklin.

Colonelul i-a dat voie să-şi scoată familia, servitorii şi câinii de vânătoare din casă înainte de a fi aprinse focurile, dar a ordonat ca orice altceva să rămână în urmă. Jessica a considerat că de dragul prieteniei sale cu iubita lui mătuşă nu le-a permis soldaţilor să jefuiască locuinţa copilăriei sale, şi i-a fost recunoscătoare pentru asta.

Băieţii au venit acasă cu o zi înainte ca Silas să cadă la pat, de unde nu avea să se mai ridice niciodată. Până atunci, reuşise să meargă călare la plantaţie în fiecare zi, să-şi vadă de afaceri şi să participe la şedinţele consiliului orăşenesc, în care fusese reales. Suspectând boala lui Silas pe baza simptomelor, doctorul Woodward îl trimisese la Houston, la un doctor specializat în cancerul sângelui. Specialistul a confirmat diagnosticul doctorului Woodward: Silas suferea de o boală numită leucemie. Nu exista tratament, nici vindecare.

Thomas a fost distrus. Nicio durere pe care o trăise în război nu se compara cu jalea apropiatei morţi a tatălui său. Se întorsese acasă în septembrie pentru înmormântarea lui Robert şi observase cât de mult îmbătrânise tatăl său. Ceva nu era în ordine, dar pusese totul pe seama anilor de griji că singurul său copil putea să se numere printre pierderile de război, iar moartea lui Robert

lăsase şi ea urme. Părinţii lui, mai dragi ca oricând, şi soţia, o străină, sufereau profund pentru familia Warwick. În timpul acelei vizite acasă, i-a spus Priscillei:

— Vreau un copil, Priscilla, şi îl vreau acum. Mă înţelegi?

Ea a încuviinţat din cap, speriată, dar lui Thomas nu i-a păsat. Pentru numele lui Dumnezeu, la ce se aşteptase fata asta când devenise soţie? Că avea să fie aşezată pur şi simplu pe un raft şi privită? La ce folos, dacă nu-i era iubită, tovarăşă sau ajutor şi dacă nu-i putea oferi copii?

Ea s-a supus, şi Thomas a lăsat-o să se întrebe unde dispăruse soţul ei blând, atent şi înţelegător, dar, când s-a întors definitiv în aprilie, a găsit-o însărcinată în opt luni. El s-a rugat noapte de noapte pentru ca pruncul său să se nască sănătos şi ca tatăl lui să trăiască ca să vadă un Toliver din a treia generaţie, care avea să devină într-o bună zi moştenitorul plantaţiei Somerset.

— Nu ştiu cum am să pot trăi fără Silas, i-a spus Jessica lui Jeremy.

Se întâlneau în continuare în unele dimineţi, la ora zece, ca să bea o ceaşcă de cafea amară din ghindă, făcută de Bess DuMont, în foişorul unde laudanumul îi uşurase durerile lui Silas şi îi permitea să doarmă.

— Nu e vorba de trăit, a spus Jeremy cu vocea înecată de durere. E vorba să supravieţuieşti

pentru cei rămaşi în urmă.

El şi Henri veneau zilnic să-l întreţină pe Silas, să-i aducă bârfe, ultimele veşti de pe front, să ajute la baia lui, să stea cu el când Jessica avea nevoie de o pauză. Jeremy îi citea când i-a slăbit vederea. Henri îi aducea bunătăţi de la magazin. Durerea din spatele aparentei lor bune dispoziţii îi sfâşia inima Jessicăi.

Silas a mai trăit trei săptămâni după ce Priscilla a adus pe lume un băiat sănătos de patru kilograme. Ea a cerut ca fiul ei să fie botezat Vernon, după un membru obscur în genealogie, pe care ea îl reînviase şi îl ridicase la rangul de erou pe baza participării acestuia în Războiul celor două roze.

— *Vernon,* a repetat Silas, cu vocea răguşită de durere şi de medicamente, stând rezemat în pat ca să ţină copilul în braţe pentru prima oară. Îmi place numele. Cât de inteligent din partea ta, Priscilla! Văd că micul soldăţel are urechile tale delicate. Te deranjează că pentru toate celelalte trebuie să-i învinovăţeşti pe cei din familia soţului tău?

— Sunt încântată, a izbucnit Priscilla, aruncând o privire spre Thomas, care stătea lângă tatăl lui, de cealaltă parte a patului.

Jessica i-a surprins privirea. Era plină de un dor lipsit de speranţă: *Am prestat. Acum iubeşte-mă.* Dar atenţia soţului ei era îndreptată asupra lui Silas, în mod evident întipărindu-şi în amintire

bucuria tatălui său în timp ce se uita la faţa nepotului său.

În perioadele de luciditate, Silas îl chema pe Thomas la capul patului său şi petreceau fiecare minut disponibil discutând despre registre contabile şi documente oficiale ale afacerii, şi despre planuri pentru supravieţuirea plantaţiei Somerset. Silas l-a prevenit că Texasul şi Sudul intrau într-o perioadă lungă de instabilitate.

— Statul nostru nu se va grăbi să îngenuncheze în faţa dominaţiei Nordului şi s-ar putea ca Texasul să nu fie reprimit în Uniune încă multă vreme, a prezis el între două momente de pierdere şi recuperare a vocii. Ilegalităţile vor fi de nestăpânit, şi vechea ordine a structurii noastre sociale va cădea în ruină. Banii noştri se vor devaloriza, şi valoarea pământului va scădea drastic, dar nu trebuie să disperi, fiule. Vor veni vremuri mai bune, şi Somerset va prospera din nou.

Incapabilă să stea departe de sunetul vocii lui Silas, atât timp cât mai avea ocazia să o audă, Jessica şedea în salonul de alături, lipită de peretele de lângă patul lui în timpul acestor întrevederi, şi auzea fiecare cuvinţel. Era sfâşiată între dorinţa de a-i mărturisi lui Silas despre contul ei bancar de la Boston, pentru a-i uşura grijile cu privire la bani, şi riscul ca el să îl ponegrească pe Jeremy, aflând de pactul lor ca să ţină banii ascunşi de el.

— Nu-ţi asuma riscul, Jess, a sfătuit-o Jeremy în timpul unuia dintre momentele lor de respiro din foişor. De dragul meu, nu-i spune.

— Crezi că ar mai conta în acest moment că am fost în cârdăşie?

— Sunt sigur că ar mai conta.

Jessica a simţit o tonalitate stranie în glasul lui.

— De ce?

Jeremy descoperise un cui slăbit la balansoar. Şi-a abătut atenţia de la discuţie, încercând să-l împingă la loc cu degetul mare.

— Ai încredere în mine, Jess. În unele privinţe, îl cunosc pe soţul tău mai bine decât tine. L-ar deranja că ai avut mai multă încredere în mine decât în el şi că am acţionat fără ştirea lui.

— Cum doreşti, Jeremy, i-a răspuns Jessica. N-aş face nimic care să dăuneze prieteniei voastre de-o viaţă, nu acum, când sfârşitul lui e aproape.

Înainte de a-şi da obştescul sfârşit, Silas a fost informat despre asasinarea preşedintelui Abraham Lincoln, în aprilie, despre capturarea preşedintelui Confederaţiei, Jefferson Davis, în mai în Georgia, despre posibilitatea ca gazul natural să înlocuiască lumânările pentru iluminat şi lemnul pentru gătit, şi a auzit anunţul rostit cu mândrie de Jessica despre Maria Mitchell, o susţinătoare a mişcării pentru drepturile femeilor, care devenise prima femeie profesor de astronomie din Statele Unite când i s-a oferit un

post la Colegiul Vassar din New York. Silas zâmbise în colţul gurii şi întrebase: „Ce naiba o să se aleagă de lumea asta?”, câştigând o palmă plină de afecţiune peste braţ din partea soţiei sale.

În ultima zi a vieţii lui, Jessica l-a auzit pe Silas şoptindu-i întretăiat lui Thomas:

— Fiule, sunt conştient… că mariajul tău nu e… nu e deloc cum ţi-ai dori să fie, dar ai să accepţi… un sfat din partea tatălui tău?

— Am acceptat întotdeauna, tată.

— S-ar putea să nu ajungi… niciodată… să o iubeşti pe Priscilla… dar trebuie… să o respecţi pentru dragostea pe care ţi-o poartă. Nu e… puţin lucru. Trebuie onorată. Acordă-i favoarea… acceptării iubirii ei… dacă… nu altceva…

Jessica s-a ridicat în picioare, cu mâna lipită de buze. Fusese un chin pentru Silas să rostească acele cuvinte, printre ultimele pe care credea că avea să le audă vreodată de la soţul ei. Teama ei s-a dovedit justificată. Tocmai când se crăpa de ziuă în dimineaţa următoare, s-a trezit dintr-un somn epuizant, simţind cum Silas îi strânge mâna.

— Jessica… a icnit el.

Ea s-a trezit de îndată şi s-a lipit de el.

— Da, iubirea mea?

— A… fost… mi…

Buzele lui au luat forma literei în cu care începea cuvântul respectiv; acesta însă nu a mai fost rostit niciodată.

— Minunat, a spus Jessica. I-a închis încet

pleoapele şi l-a sărutat pe buze. Da, a fost, iubitul meu cel mai drag.

Silas a murit în zorii zilei de 19 iunie 1865, ziua în care comandantul suprem al forţelor unioniste din stat a emis ordinul ca Proclamaţia Emancipării, care abolea sclavia, să intre în vigoare în Texas.

Capitolul 66

Aici a început o perioadă ale cărei evenimente nu aveau să ajungă în ultimul jurnal al Jessicăi vreme de mai bine de un an. Volumul elegant, legat în piele roşie, al primelor ei însemnări fusese urmat de jurnale utilitare, cu coperte negre, care au făcut mai apoi loc unor caiete obişnuite, când acestea erau disponibile. Un noian de gânduri, impresii, experienţe dispus în ordine cronologică pe un raft din biroul ei, început în primele luni ale căsniciei sale cu Silas. Ultima însemnare era făcută în iunie 1865. Nu mai urma niciuna. Pe ultima pagină scria:

L-am îngropat pe Silas. Thomas a dorit să-i înmormântăm trupul la Somerset, într-un loc despre care nu ştiau decât el şi Silas. „Oferă o privelişte de ansamblu asupra plantaţiei, mamă, şi tata mergea adesea acolo ca să mediteze”, mi-a spus el. „Mi-ar plăcea să-l vizitez acolo”.

M-am gândit la Joshua, singur în lotul familiei

în cimitirul regional, unde s-a înălţat o piatră de mormânt în amintirea lui Nanette DuMont şi unde e îngropat Robert Warwick, dar nu am putut să-i refuz fiului meu dorinţa inimii. Nu ştiam de un asemenea loc, dar sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre Somerset.

Chiar e un loc frumos acela în care odihneşte soţul meu. Un stejar roşu îi umbreşte mormântul, şi în apropiere curge un pârâiaş. Vântul e blând acolo şi poartă murmurul cântecelor religioase şi al celor cântate de lucrători la câmp. Bănuiesc că Thomas se opreşte adeseori acolo ca să stea de vorbă cu tatăl lui. E un loc intim, numai al lor, şi mă simt exclusă, dar mă bucur că nu m-am opus alegerii pe care Silas ar fi aprobat-o. Eu am fost inima lui, dar Somerset a fost sufletul lui.

Peste ani, Jessica avea să citească *Freamătul dintr-o casă,* un poem de Emily Dickinson, care descria perfect activităţile ei de după moartea lui Silas şi explica perioadele lungi dintre scrierile sale. Când a luat din nou, în sfârşit, condeiul în mână, s-a dus la paginile goale din luna iunie a acelui an şi a scris în jurnalul ei cuvintele nemuritoare ale poetei:

Freamătul dintr-o casă
În dimineaţa de după moarte
Cea mai solemnă sârguinţă a ei
Jucată pe pământ.

Măturatul inimii
Şi punerea iubirii la păstrare
Nu vom mai dori să o folosim
Pentru eternitate.

Silas şedea întins în salon, în ultima oră a priveghiului, când în mâinile lui Thomas a ajuns, de la oficiul de telegraf, o copie a Proclamaţiei Emancipării. Ordinul era susţinut de sosirea la Galveston a generalului Uniunii, Gordon Granger, şi a unui efectiv de două mii de soldaţi care să aibă grijă ca ordinul să fie pus în aplicare. Thomas l-a citit şi, fără o vorbă, l-a dat şi celorlalţi plantatori din încăpere, apoi s-a dus lângă tatăl lui şi i-a pus o mână pe fruntea rece.

— A venit, tată, a spus el.

Jessica spera că amintirea zilei în care fiul său le-a citit sclavilor proclamaţia nu avea să se stingă niciodată. S-au adunat de pe toată plantaţia pentru înmormântare, o mare de chipuri sumbre, multe scăldate în lacrimi. Ultimii bulgări de ţărână s-au aruncat cu lopata peste mormântul lui Silas şi s-au depus flori în faţa pietrei de mormânt. Slavă Cerului, era o zi răcoroasă graţie unei adieri în vârful dealului şi soarelui acoperit de nori.

— Faceţi linişte, a spus Thomas ridicând mâna şi vorbind mai tare către adunare. Am ceva important să vă citesc.

S-a făcut tăcere şi toate feţele s-au întors asupra lui. A început să declame conţinutul

Ordinului General nr. 3:

Cetăţenii Texasului sunt informaţi că, în concordanţă cu o proclamaţie din partea Executivului Statelor Unite, toţi sclavii sunt liberi. Acest lucru implică egalitatea absolută a drepturilor personale şi a drepturilor de proprietate între foştii stăpâni şi sclavi, şi legătura existentă până la această dată între ei devine aceea dintre angajator şi angajat plătit. Oamenii eliberaţi sunt sfătuiţi să rămână liniştiţi în casele lor actuale şi să lucreze contra unor salarii. Aceştia sunt informaţi că nu li se permite să cerşească la unităţile militare şi că nu le va fi tolerată trândăvia nici acolo, nici în altă parte.

Sclavii s-au uitat unii la alţii. Un fior de neliniște a străbătut adunarea. Jasper şi fiii săi se aşteptaseră la acest anunţ şi fuseseră informaţi de conţinutul lui.

— Ce înseamnă asta? a întrebat cineva.

— Înseamnă că eşti liber, i-a răspuns Jasper.

— Domnu’ Thomas nu mai e stăpânu meu de-acuma?

— Este *angajatorul* tău, dacă vrei să rămâi aici.

Cei mai mulţi au rămas. Thomas şi-a procurat contractele pe care agentul de la Biroul Eliberaţilor le pregătise pentru foştii stăpâni şi sclavi şi, până la sfârşitul lunii, Somersetul fusese

parcelat în loturi de câte cincizeci de acri într-un sistem ce a ajuns să fie cunoscut sub numele de agricultură în arendă, încă o dată, un Toliver fusese deschizător de drum, anticipând inevitabilul, iar tranziţia lui Thomas de la stăpân la proprietar de pământ şi a sclavilor săi de la robi la lucrători plătiţi a fost relativ lipsită de suferinţă.

Dar familia Toliver nu era ocolită de critici. Cei mai mulţi plantatori nu doriseră să-şi informeze sclavii, până în perioada recoltei, cu privire la emanciparea lor, dar Thomas luase hora înainte şi făcuse anunţul cu privire la legea eliberării, astfel că le spulberase aceste speranţe. Vestea s-a răspândit de la un câmp de bumbac la altul, iar muncitorii negri au plecat cu sutele, lăsându-şi săpăligile acolo unde le aruncaseră.

— Ei, Jessica, acum cred că eşti fericită, a spus Lorimer Davis.

— Ai crede asta la atât de scurt timp după moartea lui Silas? l-a întrebat Jessica.

— Ştii foarte bine că mă refer la abolirea sclaviei.

— Sunt mereu fericită atunci când se face dreptate, i-a spus Jessica.

Sclavii lui Lorimer îi lăsaseră acestuia bumbacul să se usuce necules pe câmp şi nu îi atrăsese îndărăt cu nicio promisiune privind vreun tratament mai bun. Fără suficientă forţă de muncă, plantaţia Davis, ca multe altele din regiune, era în pragul colapsului financiar.

Trupele generalului Granger au fost urmate de alte cincizeci de mii care au venit în valuri în Texas să ocupe oraşele, conform politicii legii marţiale impuse de Congresul Statelor Unite asupra „provinciilor ocupate” ale Confederaţiei. Ocupaţia unionistă a fost prima fază a unei perioade pe care liderii din Congres au denumit-o oficial Reconstrucţia. Urma ca ofiţerii federali să înlocuiască autorităţile civile, să îi protejeze pe negrii eliberaţi de opresiune şi să asigure securitatea agenţilor Biroului Eliberării, o organizaţie de sprijin înfiinţată de guvernul Statelor Unite ca să-i ajute pe foştii sclavi să se adapteze la condiţia de oameni liberi. Cetăţenii din Howbutker, furioşi din pricina ofensei aduse, în condiţiile în care sângele oraşului fusese vărsat ca să apere cu succes graniţele Texasului, şi-au ţinut cu toţii răsuflarea gândindu-se ce avea să însemne ocupaţia.

Într-o după-amiază de la începutul lui iulie, când Houston Avenue picotea în arşiţa miezului de vară, amorţeala a fost întreruptă de zgomot de copite lovind pavajul din cărămidă al străzii. Jessica era la etaj, împlinind dureroasa sarcină de a pune la păstrare hainele lui Silas într-un sac din bumbac, când a auzit zarva. Era singură în casă, cu excepţia servitorilor. Thomas era la plantaţie, ca de obicei, iar nora ei îl dusese pe Vernon în vizită la cealaltă bunică a lui. Jessica s-a oprit din împăturitul cămăşii lui Silas. A ştiut pe dată că

sosise temuta forţă de ocupaţie. Umblase vorba că erau pe drum, pe măsură ce aceştia înaintau. Cetăţenii îşi ascunseseră bunurile de preţ, auzind relatări din comunităţi deja ocupate cum că locuinţele particulare erau folosite pentru a-i încartirui pe bărbaţi, şi existau multe speculaţii că yankeii aveau să-şi stabilească tabăra pe Houston Avenue şi că ofiţerii lor aveau să exproprieze conacele.

În câteva minute, s-a auzit zgomot de paşi alergând pe scări, în timp ce clopoţelul de la intrare s-a auzit în toată casa. Uşa s-a deschis larg. Petunia nu se mai deranjase să bată.

— Don’şoară Jessica, a spus ea cu răsuflarea tăiată, e nişte soldaţi ai Uniunii pe verandă.

Jessica a terminat cu calm de împăturit cămaşa lui Silas.

— Foarte bine, Petunia, mă duc să văd ce vor.

Nu-şi putea linişti bătăile accelerate ale inimii în timp ce cobora scările. Existaseră raportări cu privire la incidenţa unor abuzuri violente ale trupelor de ocupaţie. În Gonzales, un grup de soldaţi unionişti se simţiseră jigniţi de comentariul unui doctor şi îl scoseseră târât de picioare din cabinet, apoi îl împuşcaseră în plină stradă. Casele şi magazinele erau devastate, comori personale, furate, proprietăţile, distruse, şi îşi permiteau libertăţi cu femeile. Jessica depozitase, cu multe luni în urmă, un pistol în sertarul de jos al şifonierului ei.

A văzut pe geam vârful pălăriei unui ofiţer federal şi încă alte câteva apărând în spatele lui. A deschis uşa.

— Bună ziua! Pot să vă ajut cu ceva?

Ofiţerul, un bărbat înalt care abia părea trecut de treizeci de ani, tocmai îşi scutura colbul drumului de pe haina lui de un albastr-închis, cu fireturi aurii. În lipsa uniformei, aspectul lui de băieţandru ar fi fost plăcut. Jessica era atrasă de cei blestemaţi cu nuanţa tenului ei, dar, în cazul maiorului, părul lui cărămiziu şi faţa albă presărată cu pistrui erau mai plăcute la un bărbat, compensate de trăsături regulate şi dinţi albi, drepţi. Când a văzut-o pe Jessica, şi-a dus mâna la pălărie şi s-a înclinat uşor.

— Sunt maiorul Andrew Duncan, doamnă. Iertaţi deranjul şi aspectul meu prăfuit, dar pot să intru?

— Am de ales?

— Îmi pare rău, nu.

Jessica a aruncat o privire stăruitoare spre cizmele lui, iar ofiţerul a zâmbit şi şi-a şters picioarele pe covoraşul din verandă.

— Ajunge atât?

Jessica s-a dat la o parte din cadrul uşii, iar maiorul a precizat că oamenii lui aveau să rămână afară. A intrat, aducând cu el mirosul unui bărbat care petrecuse multe zile în şa. Ochii ofiţerului au trecut peste holul magnific, luminat cu oglinzi şi dominat de portretul ducelui de Somerset.

— Atât de frumos pe cât l-a descris el!

Jessica l-a privit nedumerită.

— Pe cât l-a descris cine?

— Vărul meu, i-a răspuns maiorul. Guy Handley. Sunt sigur că vă amintiţi de el.

Capitolul 67

— Guy? a repetat Jessica. Sigur că-mi amintesc de el.

— Am venit chiar eu aici acum câţiva ani, dar numai până în curtea din spate. Am venit să vă înregistrez ca spion pentru armata Uniunii, în caz de război, dar mi-a spus menajera că nu sunteţi acasă. Era ziua de spălat rufe, îmi aduc aminte.

Jessica s-a dus cu gândul în trecut, amintindu-şi vag de o aluzie răutăcioasă făcută de Stephanie Davis cu privire la prezenţa unui bărbat străin furişându-se pe portiţa din spate – „nu era dintre-ai noştri”, spusese ea, sugerând că bărbatul era un abolţionist venit să o implice în activităţi necurate. Jessica îşi pusese întrebări un timp după aceea. O singură dată, suspiciunile lui Stephanie nimeriseră la fix.

— N-aş fi făcut-o, a spus Jessica, simţind că o cuprinde un val de indignare. Simpatiile mele pentru cauza abolţionistă nu includeau şi trădarea faţă de ţara pe care ştiam că fiul meu avea să se înroleze ca să o apere.

— Guy mă prevenise în această privinţă, de

aceea nu am mai revenit. Maiorul s-a uitat în jur. V-aş ruga să-mi permiteţi să iau loc, dar starea pantalonilor mei v-ar murdări fotoliile. Poate mă veţi putea conduce să discutăm într-un loc în care voi pricinui cât mai puţine daune tapiseriilor dumneavoastră elegante.

— În biroul soţului meu sunt scaune din piele.

— Vă rog să mă conduceţi. Şi ce mai face soţul dumneavoastră?

— A murit.

Zgomotul cizmelor maiorului pe podeaua lustruită din hol s-a oprit brusc.

— O, îmi pare rău, a spus el pe un ton de profund regret. Guy îl considera un om extraordinar.

— Aveţi idee ce s-a întâmplat cu Ezekiel şi cu soţia lui? l-a întrebat Jessica.

— Trăiesc în Massachusetts, la o fermă de vaci. Sunt mândrii părinţi a doi băieţi gemeni.

— Şi Guy?

— A căzut la Bull Run.

Jessica a scos un ţipăt de durere.

— O, nu!

Guy fusese ucis în prima bătălie importantă din Războiul Civil.

Maiorul a luat-o de braţ.

— Ne aşezăm? a sugerat el cu blândeţe.

Jessica l-a condus în birou şi i-a indicat un scaun în faţa biroului lui Thomas, care îl înlocuise pe cel vechi al lui Silas, şi s-a aşezat la birou.

Maiorul şi-a trecut admirativ mâna peste suprafaţa fină din lemn de pin a biroului.

— Ce măiestrie extraordinară! a spus.

— A fost făcut pentru fiul meu de Robert Warwick, un prieten de familie nemaipomenit de talentat la tâmplărie.

Maiorul zărise numele *James Toliver* gravat discret, cu litere cursive, într-un colţ al biroului.

— Am înţeles că fiul dumneavoastră se numeşte Thomas.

— Aşa este, a spus Jessica, întrebându-se de unde ştie maiorul. James este al doilea prenume al fiului meu. Robert avea strania predilecţie de a scrie de la coadă la cap. Nu a apucat să graveze numele folosit de fiul meu.

— De ce nu?

— A fost împuşcat în cap de un ofiţer de cavalerie unionist.

Maiorul Duncan a părut uşor încurcat.

— Pare o ocazie potrivită să ne prezentăm condoleanţe reciproce pentru morţii noştri din război.

— Vă rog să-mi spuneţi ce alt scop are vizita dumneavoastră, domnule maior.

Andrew Duncan s-a aşezat picior peste picior şi şi-a pus pălăria de cavalerist pe genunchi. O dâră de noroi îi atârna de talpa ghetei.

— După cum sunt convins că ştiţi, nu este o vizită de curtoazie. Eu şi oamenii mei ne aflăm aici ca să plasăm Howbutker sub autoritatea Armatei

Statelor Unite…

— Un eufemism pentru dictatură militară, cred eu, l-a întrerupt Jessica.

Maiorul a înclinat din cap.

— Dacă vreţi, dar, în orice caz, ne aflăm aici ca să menţinem ordinea şi, în acest scop, vom respecta regulile stabilite în privinţa ocupaţiei militare. Dacă nu vom fi provocaţi, vom respecta toate persoanele şi proprietatea privată. Jaful este interzis. Vor fi aplicate pedepse severe oricărui subordonat al meu care abuzează de restricţiile puterii lui. Aveţi cuvântul meu în această privinţă.

Jessica a încuviinţat din cap.

— Sună rezonabil şi păreţi un bărbat care nu-şi dă şi nu-şi retrage cuvântul cu uşurinţă, dar de ce simt că există un *totuşi*?

— Totuşi, a adăugat el, ne aşteptăm la cooperare din partea orăşenilor – fără şicanări, conflicte sau alte acte deplasate menite a-mi provoca soldaţii. Au luptat cu tot atât de mult curaj în război ca şi soldaţii dumneavoastră şi… iertaţi-mă că vă reamintesc, dar au învins. Cu alte cuvinte, doamnă Toliver, nu trebuie să existe niciun act de subminare a însărcinării cu care am fost trimişi aici, anume să menţinem liniştea şi ordinea şi să ne asigurăm că dorinţa Congresului este adusă la împlinire.

Jessica a ridicat nedumerită din umeri.

— Nu am nicio intenţie să-i şicanez sau să-i provoc în vreun fel pe soldaţii dumneavoastră,

domnule maior Duncan, aşa că de ce-mi spuneţi mie toate astea?

Maiorul şi-a schimbat poziţia picioarelor şi s-a aplecat în faţă.

— Neştiind de moartea soţului dumneavoastră, am venit să-i cer să se alăture prietenilor dumnealui – a cercetat o foaie de hârtie pe care a scos-o din buzunarul interior al tunicii şi a citit Henri DuMont şi Jeremy Warwick. Guy mi-a spus că sunt nişte oameni influenţi în oraş. Speram să mă bucur de asistenţa lor ca să convingă anumite… grupuri recalcitrante că opoziţia lor faţă de prezenţa noastră nu va avea ca rezultat decât mai multă vărsare de sânge.

— Vorbiţi despre membrii grupului de vigilenţă care-şi spun patrule cetăţeneşti.

— Exact.

— Fiul nostru, Thomas, a preluat îndatoririle tatălui său, iar fiii domnilor pe care i-aţi menţionat au şi ei oarecare influenţă, în afară de Jeremy şi de Henri, aş putea să le spun şi lor să discute cu dumneavoastră. Sunt sigură că vor fi de acord cu scopul dumneavoastră de a convieţui în bună pace.

— Vă rămân deosebit de recunoscător, doamnă Toliver, a spus Andrew, ridicându-se în picioare. Şi acum mă tem că mai trebuie să abuzez într-o privinţă de bunăvoinţa dumneavoastră.

Acum e-acum, s-a gândit Jessica, tresărind în sinea ei. Maiorul intenţiona să-i ceară – să-i

ordone – ca el şi ofiţerii lui să fie cazaţi în conac.

— Aş vrea ca oamenii mei să campeze pe păşunea din spatele acestei străzi, şi înţeleg că aveţi o cameră disponibilă deasupra garajului trăsurii. O voi solicita pentru uzul meu personal. Vreţi să aveţi grijă să-mi fie pregătită?

Jessica a oftat uşurată în sinea ei.

— Dacă insistaţi, domnule maior.

— Mă tem că da.

În hol, s-au auzit paşii Priscillei care se întorcea cu bebeluşul din vizită de la mama ei. Vernon plângea. Nu-şi făcuse somnul. Jessica a auzit-o pe Priscilla strigând-o agitată – reacţie în urma şocului de a găsi un grup de soldaţi unionişti relaxându-se în veranda din faţa casei.

— Sunt în birou, Priscilla, a strigat Jessica.

Priscilla a dat buzna în încăpere şi, preţ de câteva secunde, Jessica a fost fermecată de frumuseţea ei. Căldura şi teama îi aduseseră o roşeaţă în obraji, care îi punea în evidenţă ochii albaştri. Zulufii blonzi ai părului ondulat natural cădeau de-o parte şi de alta a feţei sale în formă de inimioară, punând în valoare o piele perfectă ca o petală de trandafir de York.

— O! a exclamat Priscilla, oprindu-se brusc când l-a văzut pe ofiţerul unionist.

— Priscilla, draga mea, dumnealui este… Jessica s-a întors spre maior şi l-a văzut holbându-se ca hipnotizat la nora ei. Ăă, dumnealui este domnul maior Duncan, a spus ea. Este

comandantul batalionului Armatei Statelor Unite care va ocupa Howbutker. Domnule maior, nora mea, cea de-a doua doamnă Toliver.

Priscilla, legănându-l pe Vernon, care scâncea şi se agita în braţele mamei sale, i-a spus:

— Îmi pare bine. Ce mai faceţi?

Vocea ei era pe atât de uluită şi captivată pe cât era privirea uimită a maiorului.

Maiorul Duncan şi-a recăpătat stăpânirea de sine. A făcut un pas înainte şi i-a întins mâna cu palma deschisă în sus. Timidă, Priscilla şi-a lăsat degetele pe ea, iar el le-a dus scurt la buze.

— Bine fac, doamnă Toliver. Scuze pentru intruziunea în viaţa dumneavoastră.

Jessica s-a alarmat. Priscilla şi-a retras mâna şi s-a uitat la Jessica, de parcă ar fi aşteptat o funie salvatoare după o cădere bruscă în ape adânci.

— Trebuie să-l culc pe Vernon, a spus ea pe un ton agitat.

— Aşa să faci, fata mea, i-a spus Jessica. Sunt sigură că maiorul te va scuza.

— Cu multă ezitare, a spus maiorul Duncan, făcând o plecăciune galantă, dar şi cu înţelegere. Băieţelul trebuie să doarmă.

După ce Priscilla a ieşit din încăpere, Jessica a întrebat:

— Sunteţi căsătorit, domnule maior?

— Nu, doamnă. Sunt militar de carieră, şi vocaţia mea nu mi-a permis acest lucru.

Şi-a pus la loc pălăria pe cap, şi Jessica l-a condus la uşă.

— Când plănuiţi să preluaţi camera de deasupra garajului trăsurii?

— Mâine-dimineaţă, dacă se poate.

Jessica aproape că i-a sugerat că există locuinţe mai confortabile decât apartamentul cu o singură cameră, dar s-a răzgândit. Maiorul putea fi de acord şi hotărî că un dormitor din conac i-ar conveni mai bine.

Jessica a chemat-o pe Petunia ca să organizeze o echipă de curăţenie pentru garaj, apoi s-a dus sus ca să stea printre lucrurile împrăştiate din şifonierul lui Silas. Îi simţea mai mult prezenţa când era înconjurată de obiectele lui personale. Câtă nevoie avea de consolarea lui în acest moment! Atracţia fizică pe care o simţise între Priscilla şi maiorul Duncan o tulbura. Poate că din partea maiorului nu era nimic mai mult decât admiraţia firească a unui bărbat viril faţă de o femeie frumoasă, iar din partea Priscillei, plăcerea atracţiei unui bărbat chipeş, un fior care îi lipsea, fără îndoială, în relaţia cu soţul ei.

În ultima vreme, era dureros să priveşti căsnicia lor. Thomas pusese cuvintele tatălui său la inimă şi nu exista bărbat pe lume care să-şi trateze soţia cu mai mult respect sau politeţe, deşi complet lipsit de afecţiune, iar ea îi răspundea cu aceeaşi rigiditate.

Fiul şi nora ei valsau unul în jurul celuilalt ca

nişte manechine, jucând rolurile de soţ şi soţie fără căldură sau spontaneitate, bebeluşul fiind singura legătură dintre ei. În timpul logodnei, discutaseră de construcţia unui conac pe plantaţie pentru ei doi, dar nu mai aduseseră vorba de atunci. Când Jessica l-a întrebat pe Thomas motivul, el i-a răspuns că Priscilla prefera să locuiască în oraş, ca să fie aproape de părinţii ei, şi că el nu dorea să o lase singură pe mama lui în casa de pe Houston Avenue. Dacă n-ar fi fost Vernon, care gângurea pe podeaua salonului după cină, distrându-i, Jessica n-ar fi suportat serile plicticoase în compania lor.

Capitolul 68

De la fereastra ei de la etaj, Jessica îl vedea pe maiorul Andrew Duncan venind şi plecând. Cobora scările de la apartamentul său la răsăritul soarelui, ca să se alăture oamenilor lui pe păşune, unde aceştia montaseră corturi şi aprinseseră focuri de tabără. Presupunea că acolo îşi bea cafeaua şi îşi lua micul dejun. Abia dacă dormea în camera de deasupra şopronului. Luase în stăpânire o clădire din oraş pentru a-i servi drept garnizoană a companiei sale, lângă Biroul Eliberaţilor şi aproape de locul pe care-l alesese pentru o şcoală pentru copiii sclavilor eliberaţi.

Poveşti despre corectitudinea maiorului, cutezanţa lui şi sancţionarea fără întârziere a

nelegiuirilor au ajuns până pe Houston Avenue. Până la sfârşitul lunii, negustorii şi orăşenii începuseră să constate, fără tragere de inimă, că prezenţa oamenilor lui era o stavilă împotriva bandelor de bandiţi, dezertori şi răufăcători tentaţi să vandalizeze magazine, plantaţii şi ferme ţărăneşti, lipsite de apărare din cauza pierderii bărbaţilor în război. Patrula cetăţenească a amuţit după ce un tribunal militar i-a găsit pe doi dintre membrii ei vinovaţi că aproape au omorât în bătaie un negru eliberat şi i-a condamnat la închisoare pe viaţă în Huntsville, Texas. Hoţii de cai erau urmăriţi şi puşi la stâlpul infamiei sub soarele arzător, iar braconierii condamnaţi pentru uciderea vitelor erau aruncaţi în închisoare, primind numai pâine şi apă. Între timp, soldaţii federali se ocupau de una dintre principalele sarcini ale ocupaţiei lor: construirea unei şcoli pentru copiii sclavilor eliberaţi.

Jessica aproba din toată inima eforturile susţinute ale maiorului Duncan de a vedea şcoala ridicată şi avea de gând să se ofere a fi prima profesoară atunci când clădirea era gata. Aveau să se ridice obiecţii – ideea ca o femeie albă să umple capetele copiilor negri cu învăţătură! dar nimeni nu se aştepta la altceva din partea Jessicăi Wyndham Toliver.

Nu a durat mult până când Andrew Duncan a devenit oaspete săptămânal la cina din sufrageria familiei Toliver. Serile erau singurele momente

când Thomas venea acasă de la plantaţie şi când maiorul unionist era liber de sarcinile sale ca să poată discuta chestiuni de importanţă publică. Uneori, Jeremy, Henri şi fiii lor li se alăturau după masă la ţigări de foi şi vin de Porto. Conversaţiile şi râsetele lor răzbăteau adesea până la Jessica la etaj, în patul ei, iar ea considera veselia împărtăşită de bărbaţi, care fuseseră odinioară duşmani, un lucru foarte bun. Şi el un om de cultură, era evident că maiorul considera conacul Toliver, cu numeroasele sale opere de artă, un refugiu foarte apreciat de la abjecţiunile şi tensiunea zilelor sale. De asemenea, Jessicăi i se părea evident – deşi fiului ei nu – că el o socotea pe Priscilla una dintre numeroasele opere de artă din casă.

În timpul unei asemenea cine, la două luni de la instaurarea ocupaţiei, Priscilla a lansat vestea surprinzătoare că dorea să se înscrie voluntară să predea la şcoală când aceasta se deschidea.

— Vai, Priscilla, ce minunat! a exclamat Jessica. Putem merge împreună. Domnule maior, şi eu plănuisem să-mi ofer serviciile ca voluntară.

Priscilla s-a întors spre Jessica cu fruntea încruntată.

— Şi în cazul ăsta, cine va sta aici să aibă grijă de Vernon?

Surprinsă de iritarea din tonul nurorii sale, Jessica i-a răspuns:

— Păi, Petunia şi Amy, desigur.

— Nu vreau să crească în primii lui ani de viaţă fără prezenţa unui membru al familiei. Tatăl lui nu este niciodată acasă în timpul zilei. Una din noi trebuie să stea aici şi insist că eu am nevoie de o variaţie. Tu ţi-ai îndeplinit timpul în slujba comunităţii, Jessica.

Toată lumea a ascultat această tiradă, perplexă. Era pentru prima oară când Priscilla punea piciorul în prag în orice privinţă, iar figura şi tonul sfidător nu admiteau să fie contrazisă. Thomas a spus:

— Are dreptate, mamă. Tu poţi sluji cauzei ajutând-o pe Priscilla să adune cărţi şi să facă planuri de lecţii. Lasă-i ei acest proiect. Îi va da şansa să arate oraşului ce poate.

El a vorbit ca un stăpân al casei, iar Priscilla ca stăpâna ei, o schimbare de statut pe care Jessica era foarte dispusă să o accepte şi să o recunoască. I-ar fi făcut plăcere să audă că Thomas îi ia partea soţiei sale şi ar fi fost încântată de formidabila privire de mândrie pe care i-a aruncat-o dacă n-ar fi suspectat că dorinţa plină de obstinaţie a Priscillei de a preda la şcoală nu avea prea mult de-a face cu iniţierea copiilor sclavilor eliberaţi într-ale scrisului şi cititului.

— N-am putea să-l lăsăm pe Vernon la cealaltă bunică a lui în timpul în care noi am fi la şcoală? a sugerat Jessica.

— Dorinţa mea este ca el să stea aici cu tine. E clar că preferă compania ta, nu pe a mamei mele.

Ea este... mă rog, nu ştie să se poarte cu el cum ştii tu.

— Atunci, aşa rămâne, a spus Thomas. S-a întors spre Jessica, care şedea în dreapta lui. Din diplomaţie, ea îi cedase Priscillei locul din capul mesei când Thomas i-a luat locul lui Silas, după moartea acestuia. Nora ei nu păruse niciodată până în seara aceea să se simtă în largul ei acolo. Mamă, tu ţi-ai câştigat dreptul de a-i lăsa pe alţii să ridice torţa pentru negri, i-a spus Thomas pe un ton mai blând. Stai acasă şi bucură-te de nepotul tău.

Faţă în faţă cu Jessica, maiorul Duncan, strălucind după o îmbăiere pe cinste în baia pe care le ceruse oamenilor săi să o construiască în spatele grajdurilor şi mai chipeş ca oricând în uniforma lui bleumarin cu epoleţi aurii, a rămas tăcut, părând a alege să se ţină la distanţă de o chestiune ce căpăta amploarea unei dispute familiale. Jessica se întreba dacă bărbatul avea vreo idee despre ce era vorba de fapt. Bărbaţii sunt atât de obtuzi când vine vorba de amăgirile femeilor.

— Cum doreşti, Priscilla, a convenit Jessica, dar nu uita că vei fi sub ochii cercetători ai orăşenilor.

Dojana mascată a trecut peste capul bălai al Priscillei.

— Nu mai mult decât ai fost tu dintotdeauna, Jessica. Voi încerca să mă descurc cu graţia de

care ai dat tu dovadă.

Thomas a chicotit.

— Ai preveni-o pe Priscilla cu privire la dezaprobarea oamenilor din oraş, când tu nu ai dat niciodată două parale pe ea, mamă?

— Nu mă refeream la dezaprobare, Thomas. O avertizam doar pe soţia ta să nu dea motive pentru bârfe nepotrivite.

Priscilla a spus:

— Vrea să spună să nu-i învăţ pe copiii negri lucruri pe care n-ar trebui să le înveţe, aşa cum ar fi făcut ea, nu-i aşa, Jessica? Nu-ţi face probleme. Nimeni nu va avea motive să-mi găsească pricină în privinţa asta. Am să le predau un curriculum simplu, bazat pe citire, scriere şi aritmetică.

Thomas a chicotit din nou.

— Cred, Priscilla, că mama spune să fii atentă să nu le dai altora impresia că devii ca ea.

— Cred că e foarte puţin probabil, a răspuns cu ţâfnă Priscilla. Ochii ei albaştri scăpărau, iar în ei Jessica a văzut clar semnele geloziei faţă de soacra ei. Conştient sau nu, Thomas îi dăduse soţiei sale impresia că o compară cu mama lui şi că o găseşte inferioară. E imposibil să copiezi un original, a adăugat Priscilla.

— Bine zis, doamnă Toliver, a intervenit maiorul, ridicând paharul cu vin înspre Priscilla.

Aruncându-i din nou o privire plină de mândrie soţiei sale, Thomas a făcut la fel.

— Da, într-adevăr, a spus el.

Jessica a oftat în sinea ei. Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Ce-i mai venea să-l strângă de gât pe Thomas pentru că-i refuza Priscillei ceea ce orice soţie are nevoie şi îşi doreşte – să fie remarcată şi apreciată de soţul ei. Chiar nu vedea cât era de încântătoare? Nu încăpea îndoială că Priscilla era cam prostuţă şi prea impresionată de numele şi poziţia familiei, dar avea suflet bun şi o fire afectuoasă. Nu-i putea aprecia aceste calităţi dincolo de expresia lor întru satisfacerea lui în dormitor? Era atât de indiferent faţă de sentimentele ei, că era orb la faptul că o lăsase vulnerabilă în faţa atenţiei altor bărbaţi?

Nu ştia el oare că, lăsată pradă indiferenţei, inima unei femei se poate răci?

Trăiau vremuri cum nu mai trăiseră vreodată până atunci; Jessica avea nevoie disperată de Silas. Thomas trecuse peste sfaturile ei din simplul motiv că nu considera că ar avea nevoie de ele. Silas ar fi vorbit cu el ca de la bărbat la bărbat, ca de la soţ la soţ. Thomas nu s-ar fi simţit jignit. Parcă îl şi auzea pe fiul ei: *Mamă, ce tot spui acolo?*

Două săptămâni mai târziu, Priscilla a abordat-o pe Jessica „într-o chestiune delicată”. Când a auzit asta, pe Jessica au trecut-o fiorii. Şi-a aţintit privirea asupra feţei nurorii sale, căutând vreun indiciu că fata era conştientă de calea periculoasă pe care apuca. În ultima săptămână,

Priscilla supraveghease ultimele retuşuri la şcoală. Biroul Eliberaţilor înscrisese elevi, iar primele ore urmau să înceapă peste o săptămână. Priscilla lăsase în seama Jessicăi sarcina de a pregăti planurile de lecţii, de a aduna cărţi de la vecini şi prieteni şi de a asigura proviziile necesare şcolii, de vreme ce nora ei simţea că e nevoie de serviciile ei pe şantier.

— Avem nevoie de mai mult spaţiu, i-a spus Priscilla drept explicaţie pentru că-i cerea Jessicăi să renunţe la dormitorul şi la salonul pe care îl împărţise cu Silas. Jessica avea să primească apartamentul pe care-l ocupaseră ea şi Thomas într-o altă aripă a casei. Ne-ar plăcea să transformăm salonaşul într-o cameră pentru Vernon, unde va avea mai multă intimitate.

— Intimitate? Vernon are cinci luni, a spus Jessica.

— O să crească.

Jessica era incapabilă să refuze. Casa îi aparţinea şi era în poziţia în care îşi putea exercita pe deplin autoritatea asupra ei, dar n-ar fi făcut-o de dragul armoniei în familie. Era bucuroasă că Thomas şi Priscilla renunţaseră la ideea construirii unui conac la Somerset. Jessica voia ca Vernon să crească în casa familiei, departe de plantaţie. Poate că în felul acesta copilul avea să scape de înrâurirea pe care aceasta o avea asupra tatălui lui.

Priscilla se dusese la fereastra ce dădea înspre

garajul trăsurii atunci când i-a adresat cererea Jessicăi, având o expresie de speranţă pe chip. Fata chiar credea că soacra ei e oarbă?

— Când vrei să faci mutarea, Priscilla? a întrebat-o ea.

Priscilla s-a întors spre ea, evident uşurată de acceptarea Jessicăi.

— Imediat ce îi pot pune pe servitori să se ocupe de chestiunea asta, a răspuns ea.

Capitolul 69

Era începutul lui octombrie 1866 când Jessica a putut relua al treizecilea an al însemnărilor ei despre problemele care afectau vieţile familiilor Toliver, Warwick şi DuMont. Într-o dimineaţă, a deschis cu inima grea coperta din carton tare a caietului ei în apartamentul în care începuse să se ocupe de corespondenţă după ce îi predase complet Priscillei administrarea gospodăriei. Odată cu cedarea prerogativelor de stăpână către nora sa, îi cedase acesteia şi salonaşul ei de dimineaţă, cu singura condiţie ca biroul ei să fie mutat sus, în apartamentul personal. Toamna se instalase cu furie şi în ferestre bătea o ploaie rece, dar în cămin ardea focul. Petunia îi adusese un ibric cu ceai aburind.

Jessica s-a uitat fix la foaia albă, goală. De unde să înceapă să însemneze pentru posteritate – şi pentru propria ei memorie, atunci când avea să

înceapă să o părăsească – sfârşitul unei ere pe care o cunoştea de patruzeci şi nouă de ani? Astăzi era ziua ei de naştere. Şi-a turnat o ceaşcă de ceai şi a reflectat. Exista vreun alt loc din care să înceapă în afară de locul în care s-a născut?

„Patria-mamă”, aşa cum mulţi dintre cei din convoiul de căruţe de la Willowshire continuau să numească statul Carolina de Sud, fusese pedepsită cu cea mai mare asprime în marşul generalului Sherman prin sud. Infrastructura ei zăcea în ruină. Căile ferate, podurile, drumurile, cheiurile, maşinile de egrenat şi depozitele fuseseră dărâmate. Plantaţiile fuseseră jefuite, casele, acareturile şi câmpurile, arse complet, vitele, furate sau măcelărite, şi utilajele agricole, distruse. Niciuna dintre familiile de plantatori Wyndham, Warwick şi Toliver nu scăpase din calea distrugerii. Michael trăia acum cu familia lui într-o colibă cu două camere, pe locul pe care se înălţase odinioară Willowshire. Unul dintre fraţii lui Jeremy fusese ucis inutil, apărând proprietatea familiei, iar celălalt pornise împreună cu familia spre America de Sud ca să o ia de la capăt. Morris a murit de un atac de cord la scurt timp după ce armata lui Sherman a ajuns în Columbia, capitala Carolinei de Sud, iar cei doi fii ai săi nu au supravieţuit bătăliei de la Shiloh. Lettie şi fiica ei plecaseră să locuiască la sora ei, în Savannah.

Jessica şi-a notat în gând: *Începe de unde a început totul.*

Norocul membrilor familiilor Warwick şi DuMont din Texas reprezenta un prilej de însemnări mai fericite. Jeremy şi Henri se descurcaseră din punct de vedere economic, Henri rezonabil, Jeremy excelent. Tot ceea ce atingea Jeremy părea să se preschimbe în aur, forma de plată pe care insista să o folosească. În aprilie, Compania Americană de Telegraf, la care el avea acţiuni, a fost înghiţită de Western Union, transformând-o în cea mai mare companie de telegrame din ţară, şi pe Jeremy într-un om foarte bogat. Flutura indiferent din mână la orice manifestare a admiraţiei pentru afacerile sale de succes. Inima lui rămăsese la industria cherestelei, şi optimismul nu-l părăsise niciodată. „Adevărata bogăţie a Texasului, prieteni, e în lemn”, spunea el. „Aşteptaţi şi veţi vedea”.

Fiii lui, care supravieţuiseră, se căsătoriseră şi le oferiseră numeroşi nepoţi părinţilor. Cel mai mare, un băieţel cu un an mai mare decât Vernon, se numea Jeremy III. Camellia spunea, râzând, despre cei care purtau numele soţului ei că ar fi „Jeremy tatăl, Jeremy fiul şi Jeremy sfânta teroare”.

Blocada afectase importurile din Europa ale lui Henri, dar legăturile lui cu francezii, care erau o prezenţă constantă în golful Mexic şi care fuseseră simpatizanţi ai cauzei confederate, rezolvaseră parţial problema. Având imunitate diplomatică, curierii francezi puteau transporta

bunuri dincolo de graniţele Texasului, iar mărfurile care nu puteau fi transportate astfel erau aduse prin contrabandă. Urmând sfatul lui Jeremy, Henri îşi depozitase şi el profitul de dinainte de război într-o bancă din nord. Împărtăşea entuziasmul prietenului său cu privire la dezvoltarea pe care cu siguranţă avea să o cunoască Texasul ca urmare a exodului de oameni din sud, în căutare de noi începuturi într-un stat nedevastat de război. Având această convingere, cumpărase loturi de pământ în Howbutker, pe care să le închirieze pentru proprietăţi comerciale şi rezidenţiale.

Dintre cei doi fii ai familiei DuMont, numai Armând se însurase şi era tatăl unui băieţel viguros, pe care părinţii săi au ales să-l boteze Abel. Era de aceeaşi vârstă cu Jeremy III şi aşteptau cu toţii ca Vernon şi băieţii să ajungă să se bucure de o prietenie la fel de strânsă ca cea legată între bunicii şi părinţii lor.

Stând în faţa paginii încă goale, Jessica se gândea ce-şi cât de mult – să includă din problemele familiei sale din ultimele optsprezece luni. Lăsând la o parte geloziile şi resentimentele personale împotriva Toliverilor, comunitatea simţea că trebuie să li se acorde drepturile cuvenite, iar numele familiei sale ieşise din război mai influent ca oricând. Cursul evenimentelor îl exonerase pe Silas pentru vederile lui. Erau numeroşi aceia care îşi doreau să-i fi ascultat

sfaturile înţelepte şi să-i fi urmat exemplul. Thomas, criticat pentru că nu şi-a luat arma pe umăr ca să lupte în sud, era recunoscut ca fiind printre cei mai bravi dintre apărătorii statului natal, iar Jessicăi i se atribuise un statut de legendă în analele oraşului Howbutker pentru că… ei bine, pentru că era Jessica.

Somerset fusese printre puţinele plantaţii din estul Texasului care să se ridice din cenuşă cu un reazem solid pentru supravieţuire. Silas reuşise să trimită un transport important de bumbac în Anglia înaintea blocadei unioniste, şi plăţi de mii de dolari aşteptau să fie colectate după război. La un loc cu banii despre care Thomas aflase uluit că mama lui îi depozitase într-o bancă din Boston, fiul ei avea venitul necesar să înlocuiască echipamentele vechi şi animalele de tracţiune, să facă reparaţii şi să-şi plătească foştii sclavi atât de bine, că puţini şi-au părăsit locul de muncă. Anul acesta, recolta fusese bună şi comerţul cu bumbac pe pieţele nordiste şi europene începuse să se revigoreze.

Vernon avea aproape un an şi jumătate şi era lumina vieţii lor. Pentru toţi, umplea golul pierderii lui Silas. Privindu-şi nepotul, erau momente când Jessica se gândea că şi-ar fi dorit nespus ca Silas să-l fi putut cunoaşte. Pe măsură ce creştea, îşi făcea griji că băiatul avea să fie afectat de tensiunea dintre părinţii lui, dar până când avea să fie suficient de mare încât să-şi dea

seama de asta, căsnicia lor avea să fie învăluită într-o aură de respect şi acceptare reciprocă, ce putea trece drept iubire. O vreme, Priscilla dăduse impresia că ar fi o altă femeie, una mai liberă, mai plină de viaţă, mai fericită. Jessica nu avea nicio dovadă că maiorul Duncan era responsabil pentru această schimbare, dar aceasta apăruse în săptămâna deschiderii noii şcoli. Priscilla înflorea. Jessica era sigură că înflorirea ei nu avea legătură cu predatul numerelor, al alfabetului şi al scrisului unui grup de copii negri neastâmpăraţi, puşi pe şotii şi nespălaţi, închişi într-o sală de clasă în care căldura şi umezeala se făceau simţite din plin. A recunoscut râsul voios al Priscillei, ochii sclipitori şi mersul semeţ din nopţile de care se bucurase ea însăşi alături de Silas.

Jessica nu şi-a exprimat presupunerile. Nu putea decât să spere în discreţia nurorii sale şi în faptul că Thomas era orb la motivele schimbării Priscilla. Treptat, fetei i-au dispărut timiditatea, nesiguranţa şi temerile care se accentuaseră după ce se căsătorise cu Thomas – pentru că se căsătorise cu Thomas, după părerea Jessicăi. Dar fiul ei nu a observat.

— Te prinde profesia de dascăl, i-a spus el soţiei sale, iar Jessica a remarcat interesul lui sporit faţă de ea.

A început să vină mai devreme acasă, şi, iniţial, Jessica s-a temut că intrase la bănuieli, dar el nu-şi dorea decât să fie acasă, cu soţia şi cu fiul

lui. Jessica a ajuns să se scuze după cină, invocând un pretext oarecare ca să îi lase pe el, pe Priscilla şi pe copil singuri în salon, pentru a se bucura de o seară intimă împreună.

Viaţa lor amoroasă părea să se fi îmbunătăţit. Într-o dimineaţă, Jessica s-a trezit singură la micul dejun.

— Unde sunt fiul şi nora mea? a întrebat-o ea pe Petunia.

— Nu s-au dat încă jos din pat, a răspuns Petunia cu un surâs sfios. Am avut eu grijă de copil.

La două luni de la începerea şcolii, au avut loc aproape simultan trei evenimente care aveau să o facă pe Jessica să se întrebe neîncetat dacă aveau vreo legătură între ele. Şcoala a ars din temelii, un act criminal, care nu a surprins pe nimeni, de vreme ce existau în comunitate facţiuni indignate de justificarea existenţei sale, dar care a pus capăt carierei didactice a Priscillei. La scurt timp după aceea, maiorul Duncan a solicitat şi i s-a încuviinţat transferul, iar Priscilla a anunţat că e însărcinată.

Capitolul 70

— Mamă, e bucăţică ruptă din tine, a spus Thomas, întorcând spre Jessica ghemotocul înfăşat din braţele lui pentru ca ea să-şi vadă nepoata pentru prima dată.

— Vai, Doamne! a spus Jessica, uitându-se, prin deschizătura păturii roz, la feţişoara roşie a micuţei Regina Elizabeth Toliver.

— Gata, gata, a dojenit-o Thomas, mustrarea din glasul lui amestecându-se cu râsul mândru al unui tată încântat de copilul lui nou-născut. Ştiu că n-ai fost niciodată prea încântată de pielea ta albă, şi de pistrui, şi de părul roşcat, dar tata le adora, şi eu la fel, şi am să le ador şi la îngeraşul ăsta.

Şi-a lipit buzele de fruntea minusculă.

— Poate că nu va avea pistruii mei, a spus Jessica fără convingere, gândindu-se la originile copilei.

Thomas a zâmbit spre fiul său în vârstă de doi ani, care stătea agăţat de piciorul lui; băieţelul se uita în sus la el cu ochi plini de curiozitate în privinţa obiectul din braţele tatălui său care îl fermecase atât de mult. Erau singuri în bibliotecă. Soţii Woodward erau sus cu fiica lor, iar mama Priscillei avea să dea buzna în curând ca să ia copilul să-l ducă înapoi la sânul fiicei sale.

— Bun, a spus Thomas, e rândul tău, Vernon. Vino, hai să stăm jos şi să ţi-o prezint pe surioara ta.

Jessica l-a privit pe fiul ei cel înalt trăgând un scaun ca să-i faciliteze nepotului ei accesul la prima fată născută de douăzeci de ani în familia Toliver. Bucuria lui Thomas pentru sexul copilului a fost o surpriză pentru ea. Sperase să aibă un

băiat pentru ca Vernon să aibă un partener de joacă. Thomas nu ezita să spună că îşi doreşte ca Vernon să aibă mulţi fraţi. Nu îi plăcuse că rămăsese singur la părinţi după moartea lui Joshua şi întrebase: „Când o să am şi eu un alt frate, ca prietenii mei?”, până când se făcuse suficient de mare încât să ştie că nu trebuia să pună asemenea întrebări.

— De douăzeci de ani! exclamase Priscilla după ce Thomas o informase cu privire la aspectul puţin cunoscut din istoria familiei Toliver, după anunţul doctorului că dăduse naştere unei fiice. Asta înseamnă o generaţie întreagă!

— Ai făcut ceea ce nicio altă femeie din familie n-a fost în stare să facă în atâţia ani, a spus Thomas, ştergând afectuos cu un prosop părul ud al soţiei sale.

— Nu eşti dezamăgit? l-a întrebat ea.

Priscilla zăcea epuizată în pat după trei ore petrecute în chinurile facerii, pe care le îndurase cu uluitoare forţă şi răbdare.

Concurentul doctorului Woodward fusese solicitat să o asiste la naştere şi îi declarase tatălui Priscillei, care aştepta nerăbdător în hol, că nu mai văzuse niciodată o mamă atât de cooperantă.

— Chiar îşi doreşte copilul ăsta, a spus el.

Thomas i-a spus drăgăstos:

— Nu, nu sunt dezamăgit. Îmi pare rău că ţi-am dat prilejul să mă întrebi.

— Îţi doreai atât de mult un fiu.

— Îmi doream un alt copil. Ţinând cont de fiii născuţi în familiile de pe aici, nici n-am îndrăznit să visez că voi deveni tatăl unei fete.

— Nu te deranjează că… nu seamănă cu niciunul din noi? l-a întrebat Priscilla.

— Deloc. Seamănă mai mult cu mama.

— Sunt atât de uşurată că simţi asta, i-a spus Priscilla.

Jessica ascultase conversaţia dintr-un colţ al camerei (îi cedase mamei Priscillei poziţia de asistentă de lângă vechiul ei pat) şi se întrebase de ce ar conta paternitatea copilului. Ce avea de-a face sângele familiei cu iubirea unui copil?

Totul, dacă Thomas avea să bănuiască vreodată că fiica lui nu e o ramură din arborele genealogic al familiei Toliver, s-a gândit ea. Până acum, nu bănuise nimic. Se pare că atracţia dintre Priscilla şi maiorul Duncan îi scăpase complet. Nici măcar diminuarea bunei dispoziţii a soţiei sale după plecarea maiorului nu i-a stârnit suspiciuni. A dat vina pe distrugerea şcolii:

— Era atât de pasionată de munca ei acolo, a spus el.

— Sunt sigură că asta-i explicaţia, i-a răspuns Jessica, dar nu a fost surprinsă când Priscilla, sub pretext că e însărcinată, a refuzat cererea Biroului Eliberaţilor de a-şi relua activităţile didactice într-un depozit părăsit, până când se construia o altă clădire.

Paternitatea, sângele, legăturile moştenite

erau importante pentru Thomas. Jessica a simţit fiorii unei presimţiri negre în timp ce-l asculta explicându-i lui Vernon îndatoririle sale de frate al surorii lui celei mici. Dacă Thomas, fără vreun motiv aparent, se întreba dacă micuţa roşcovană, pe care o numea fiica lui, era cu adevărat carnea şi sângele lui? Dacă într-o zi obişnuită, în timp ce o urmărea jucându-se pe Regina Elizabeth, purtătoarea numelui bunicii lui de la Queenscrown, îşi amintea pe neaşteptate de maiorul Andrew Duncan şi de felul în care se trezise la viaţă soţia lui în timpul misiunii acestuia în Howbutker? Dacă făcea nişte legături şi apoi, dintr-odată, Thomas ar şti, cu aceeaşi certitudine cu care ştia că soarele avea să răsară a doua zi? Nu era exclus ca el să conştientizeze realitatea.

I se întâmplase şi ei. Jessica şi-a amintit cu claritate momentul în care a devenit brusc conştientă de faptul că Jeremy Warwick o iubise dincolo de limitele prieteniei lor, cu toate că atenţia lui n-ar fi depăşit niciodată limitele fraternităţii. Cele trei familii jucau crochet pe peluza soţilor Warwick, Jeremy era în echipă cu Jessica, Henri cu Camellia, în timp ce Bess servea limonadă. Mingea lui Jeremy a trecut prin ultima portiţă şi a atins ţinta. „Am câştigat”, a spus el, şi, în clipa aceea, Jessica a ştiut.

Iar Jeremy nu se îndoia că Silas ştiuse. Conştientizarea acestui fapt a fost motivul pentru care Jeremy îi ceruse să nu-i dezvăluie lui Silas,

când acesta era pe moarte, secretul banilor depozitaţi în Boston şi al modului în care ajunseseră acolo. *Ai încredere în mine, Jess. În unele privinţe, îl cunosc mai bine decât tine pe soţul tău. L-ar deranja că ai avut mai multă încredere în mine decât în el şi că am acţionat fără ştirea lui.*

Dar Silas avusese încredere în fidelitatea lor faţă de el ca să nu fie deranjat de prietenia lor deosebită, şi aşa avea să fie în continuare. Fusese şocată de descoperire, dar Jeremy nu avea să afle niciodată ceea ce simţise ea în ziua aceea.

— Da, am câştigat, a spus ea, luând mingea şi agitând-o triumfătoare spre ceilalţi.

Dar, Dumnezeule, ce tragedie ar fi dacă Thomas ar descoperi că Regina Elizabeth a fost zămislită de un alt bărbat, şi încă un ofiţer unionist pe deasupra. Nu aveau să se adune şi să se lipească în veci cioburile la loc – nici ale căsniciei sale, nici ale relaţiei lui Thomas cu fiica lui.

— Maci, a strigat Vernon. Părul ei are culoarea macilor.

— Aşa o să-i spunem, fiule. O s-o strigăm Poppy[12].

Alcătuiau un tablou superb, fiul ei radiind de bucurie şi nepotul ei cel curios, îngrămădindu-se peste bebeluşul din braţele lui Thomas, o imagine perfectă pentru un pictor de portrete. Jessica s-a

12 Mac, dar şi nume de alint pentru fete

întrebat de ce ea, în calitate de membră a primei generaţii, nu se putea sili să întregească scena.

— Vino lângă noi, mamă, până nu o iau pe mica prinţesă de lângă noi.

Invitaţia lui Thomas a fost întreruptă de apariţia Petuniei care a deschis uşa bibliotecii.

— Don’şoara Priscilla m-a trimis să iau copilul, domnu’ Thomas. E timpul s-o alăpteze.

Într-adevăr, copilul începuse să plângă de foame, agitându-şi mânuţele şi picioruşele sub păturică. Fără tragere de inimă, Thomas i-a întins servitoarei bebeluşul.

— Să mi-o aduci înapoi, Petunia, a spus el. Vreau să-şi cunoască tatăl.

Petunia a aruncat o privire spre Jessica, care s-a uitat în altă parte, simţind cum i se strânge stomacul.

— Cum spuneţi mneavoastră, domnu’ Thomas, a răspuns Petunia.

Restul primăverii şi al verii au fost marcate de tulburări civile, în timp ce Jessica se apropia de a cincizecea ei aniversare. Succesorul maiorului Duncan a fost înlocuit cu un general cu mână de fier, comandant al tuturor forţelor militare unioniste din Texas. Nemulţumit de încercările regiunii de a se sustrage directivelor impuse de Congres asupra structurii sale politice, sociale şi economice, generalul şi-a stabilit reşedinţa în Howbutker şi i-a stârnit imediat pe cetăţeni, înlăturând consiliul orăşenesc ales şi înlocuindu-l

cu oamenii numiţi de el. Numai cei care au depus „Jurământul” impus de guvern, prin care declarau că nu se oferiseră niciodată voluntari să ridice armele împotriva Statelor Unite şi nici „nu oferiseră ajutor, susţinere, sfaturi sau încurajări persoanelor implicate în ostilităţi armate” puteau deţine slujbe administrative. Thomas a fost înlăturat de îndată din fruntea consiliului local, iar Armând DuMont din funcţia de primar.

Aceste funcţii, împreună cu altele devenite vacante prin demiterile făcute de comandant, au fost ocupate de nişte târâie-traistă[13] nordişti, numiţi astfel pentru că cei mai mulţi dintre ei sosiseră cărându-şi tot avutul în traiste din pânză. Aceşti indivizi au năvălit să cumpere ferme distruse, plantaţii şi herghelii de cai la preţuri derizorii faţă de cât ar fi trebuit să-l plătească pentru o proprietate similară, cu aceeaşi forţă de muncă, în statele din nord. Regiunea aştepta cu prudenţă şi furie să vadă ce fel de control aveau să exercite aceştia, din noua lor poziţie de putere, asupra locuitorilor.

O epidemie de friguri galbene s-a abătut în anul 1867, ca să pună capac nenorocirilor din estul Texasului, precum şi un nou dăunător ce

13 *Carpetbagger,* termen peiorativ asociat cu oportunismul şi exploatarea de către persoane venite din exterior. Originar, termenul îi desemna pe nordiştii republicani radicali veniţi în sud în timpul Reconstrucţiei ce a urmat Războiului Civil, pentru a ocupa posturi de conducere în vederea obţinerii de foloase materiale.

distrugea frunzele, numit viermele armatei, care le-a dat bătăi de cap plantatorilor de bumbac. Sufocându-se de căldură cu ferestrele închise, ca să ţină ţânţarii la distanţă, Jessica se gândea la achiziţia făcută de secretarul de stat William Seward, care a cumpărat Alaska de la Rusia, adăugând peste un milion şi jumătate de kilometri pătraţi de frig teritoriului Statelor Unite, şi se întreba dacă ar fi posibil să cultive acolo bumbac. Copiii erau agitaţi, Thomas era îngrijorat şi irascibil, Jessica, extenuată de munca ei deprimantă într-un spital caritabil, înfiinţat pentru veteranii din Războiul Civil. Priscilla, pe de altă parte, părea să se ridice deasupra tuturor, mulţumită de relaţiile sale îmbunătăţite cu soţul ei, care îi dădea dreptul să-şi exercite şi mai mult autoritatea asupra gospodăriei.

— Ce naiba faci acolo, Jessica?

Jessica s-a întors, auzind vocea poruncitoare. Priscilla stătea în cadrul uşii cămării în care Jessica numărase proviziile în continuă scădere, încă insuficiente după război.

— Păi… a spus Jessica, enervată că trebuia să dea explicaţii, cred că poţi să vezi şi singură – verific cămara să văd câte provizii de mâncare mai avem.

— Asta nu era treaba mea?

— Ar fi, dacă ai face-o.

— Am fost ocupată cu copiii.

— De-aia mă ocup eu de asta.

Asemenea schimburi de replici nu erau neobişnuite între ele. Fata îndrăgostită şi sfioasă, care venise la ei, uimită de eleganţa şi rafinamentul socrilor ei, dispăruse – acea fată de dinaintea sosirii maiorului Andrew Duncan şi a eliberării de anumite inhibiţii, de care beneficiase şi Thomas.

Dar octombrie a adus vreme mai rea şi anunţul că Priscilla era din nou însărcinată. Un musafir surprinzător o aştepta pe Jessica în după-amiaza aniversării ei. A fost chemată în salon ca să găsească o negresă cu picioare subţiri, de vârsta ei, îmbrăcată într-o rochie de prinţesă, fără crinoline şi cercuri metalice, ce conferea o oarecare formă siluetei sale mărunte şi dizgraţioase. Femeia a arborat un zâmbet larg văzând uluirea Jessicăi.

— Doar nu credeai că aş rata a cincizecea ta aniversare, nu-i aşa? a întrebat-o Tippy.

Capitolul 71

Soţii DuMont se ocupaseră de aranjamentul vizitei-surpriză şi le-au sărbătorit pe cele două femei în conacul lor printr-o petrecere ce amintea de cele din deceniul antebelic. Hainele invitaţilor erau în mod evident mai demodate şi mai ponosite, iar rochiile fără cercuri pentru crinolină, uşor bufante ale Camelliei Warwick, Bess DuMont şi Tippy ieşeau în evidenţă ca nişte ponei în culori

strălucitoare pe un carusel decolorat de vreme.

— Războiul şi-a luat tributul, a comentat mai târziu Tippy despre musafiri şi despre numărul redus al participanţilor la petrecerea de pe Houston Avenue.

— Aşa cum a prezis Silas, a spus Jessica.

— Am observat că a lipsit familia Davis. Nu au venit pentru că eu sunt una din sărbătorite?

— Nu au venit pentru că sunt ruşinaţi şi extrem de amărâţi prin pricina faptului că au sărăcit. Pot să-i înţeleg şi să îi compătimesc până la un punct. Şi-au pierdut fiul, pe Jake, în război, un băiat atât de dulce şi de bun. Lui Thomas şi băieţilor încă le e dor de el. Dar Lorimer este răspunzător pentru toate celelalte pierderi suferite. A contrazis predicţia lui Silas că aveam să pierdem fără drept de apel în faţa nordului şi a continuat să cumpere pământ şi sclavi – pe credit –, când oricare alt om raţional ar fi aşteptat sfârşitul războiului. Când nu şi-a mai putut plăti ipotecile, toată proprietatea lui a trecut în mâinile unor comisionari din Galveston, inclusiv casa lor de pe Houston Avenue. Generalul de armată însărcinat cu administraţia districtului a închiriat-o pentru el şi pentru ofiţerii lui, încă o palmă grea pentru soţii Davis. Nu sunt singurii care trec prin nenorocirea asta. Multe alte familii importante de plantatori din tot estul Texasului împărtăşesc aceeaşi soartă.

Tippy a clătinat din cap cu tristeţe.

— Dar Somerset a supravieţuit.

Jessica a ridicat din umeri.

— Silas a avut grijă să supravieţuiască de dragul lui Thomas, iar Thomas va avea grijă de dragul fiului său. La trei ani, Vernon pare să fie făcut din aceeaşi plămadă ca tatăl lui. Se roagă de el să îl însoţească dimineaţa, dar poate că preferă compania tatălui său unei case pline de femei?

— Băiatul e ca el, a spus Tippy pe tonul ei profetic, familiar.

Jessica a simţit că o trece un fior. Ea şi Tippy se bucurau de soarele de toamnă pe veranda din faţă, acolo unde stătuseră atât de des de vorbă, indiferente la indignarea vecinilor că una dintre ai lor era văzută bând ceai cu o negresă. Jessica a pufnit la dispreţul lor. Cei care reuşiseră să-şi păstreze casele de pe Houston Avenue, cu excepţia familiilor DuMont şi Warwick, trebuiau să se simtă la fel de privilegiaţi din punct de vedere financiar şi eu la fel de multe relaţii sociale ca Tippy. Isabel, cum i se spunea acum, devenise una dintre cele mai căutate creatoare de modă din America. Rochiile şi accesoriile create de ea pentru fabrica de confecţii din New York la care fusese angajată iniţial fuseseră prima lovitură, ce îi adusese alte oferte, chiar mai avantajoase, de slujbe în lumea *haute couture.* Ca să fie numită *haute couture* (tradus de Tippy drept „cusătură la nivel înalt”), o casă de modă trebuia să aparţină Camerei Sindicale pentru Haute Couture din

Paris, reglementată de Ministerul francez al Industriei. Tippy nu crea modele decât pentru singura firmă americană care se putea declara membră a acestei respectabile organizaţii. Printre clientele ei se numărau membrele de sex feminin ale familiilor Astor, Vanderbilt şi Morgan, şi se împrietenise cu Sarah Josepha Hale[14], editoare a faimoasei *Godey's Lady's Book*[15] şi importantă şi influentă arbitră a eleganţei americane.

— Nu ştiu dacă îmi doream să aud asta, a spus Jessica, întinzându-i frişca.

— Că Vernon e ca tatăl lui? De ce nu?

Jessica şi-a amestecat ceaiul. Cum să-i răspundă lui Tippy? Avea aceeaşi dilemă ca atunci când a revenit la jurnal după o lungă absenţă şi nu a ştiut de unde să înceapă, dar, spre deosebire de paginile goale, Tippy avea să o asculte şi să-i răspundă. Singura şi cea mai veche confidentă a ei de sex feminin urma să plece dimineaţă, cu trenul, până la New Orleans, şi de acolo mai departe spre New York, însoţită de Jeremy, care avea afaceri în marele oraş. Jessica nu mai avea decât câteva ore de dispoziţie să profite de sfaturile ei.

— Thomas a călcat pe urmele tatălui său şi s-a însurat cu o femeie pe care nu o iubea, de dragul plantaţiei Somerset, a spus Jessica.

---

14 Importantă scriitoare şi editoare americană, autoare a celebrului poem pentru copii *Mary Had* A *Little Lamb*

15 Publicaţie pentru femei, celebră în perioada de dinaintea şi din timpul Războiului Civil, ce apărea la Philadelphia

Tippy a ridicat din sprâncene. Ca şi părul, erau cenuşii şi subţiri.

— Se pare că Thomas e la fel de norocos în privinţa asta cum a fost Silas când s-a căsătorit cu tine, a spus ea.

— O, a ajuns să ţină destul de mult la Priscilla.

Jessica a auzit o bufnitură în casă, lângă ferestrele salonului sub care şedeau. Servitorii mutau mobila ca să cureţe covoarele.

— Ţi-ai terminat ceaiul? a întrebat ea.

Tippy a aruncat o privire în ceaşcă.

— Contează?

— Nu. Haide să ne plimbăm prin grădină. Trandafirii Lancaster şi York arată cel mai bine acum.

Departe de casă şi de urechile servitorilor, Jessica i-a povestit despre sosirea frumosului şi charismaticului maior Duncan, într-o perioadă în care căsnicia fiului şi a nurorii sale trecea printr-o perioadă dificilă.

— Era evident pentru toată lumea în afară de Thomas că era îndrăgostit de ea, a spus ea, dar mă tem că nora mea, dornică de atenţie cum era, a cedat în faţă… interesului lui.

— Şi Thomas a aflat?

— Nu, slavă Domnului. Era chiar după război. Îşi pierduse tatăl şi avea multe griji pe cap.

Tippy a întrerupt-o pe Jessica.

— Şi care e problema, Jessica? Căsnicia lor nu pare cu nimic mai rea, şi din câte-mi spui despre

frigiditatea Priscillei, maiorul Duncan s-ar putea să-i fi făcut o favoare lui Thomas.

— O, nu o condamn pe fată pentru aventura ei, dacă a avut-o într-adevăr, şi nu la fiul meu mă gândesc.

— Dar la cine atunci?

— La Regina Elizabeth.

Întunecimile adânci ale ochilor imenşi ai lui Tippy au lucit plini de înţelegere.

— Vrei să spui…

— Da.

— Cum poţi fi sigură?

— Nu sunt sigură. Erau la poarta grădinii. Jessica a descuiat-o şi au intrat. Poate că maiorul Duncan şi Priscilla nu au făcut decât să flirteze. Poate că el nu a făcut-o decât să se simtă bine în pielea ei, să se elibereze de teama ei de sex. Mă îndoiesc că asta a fost tot, dar e posibil. Priscilla e o fată impresionabilă. Dar dacă, printr-un capriciu al sorţii, Thomas află despre ei? Dumnezeu să ne aibă în pază! Ar fi mai rău decât să se dărâme casa în jurul nostru. Thomas nu ar mai avea niciodată aceleaşi sentimente faţă de copil. Tippy – Jessica s-a întors implorator spre ea –, tu te pricepi la astfel de lucruri. Tu vii din stele. Vom şti vreodată cu siguranţă că Regina este o Toliver?

Tippy s-a încruntat, reflectând asupra întrebării.

— Cred că în timp toate lucrurile ascunse sunt dezvăluite, Jessie, aşa că da, într-o zi vei şti, dar

sper că nu va fi prea târziu să o mai iubeşti.

— Ce te face să spui asta? a întrebat-o Jessica uluită. Bineînţeles că iubesc copilul!

— Nu aşa cum ai iubi-o dacă ai fi sigură că prin vine îi curge sângele fiului tău.

Jessica s-a întors ruşinată cu spatele.

— Mereu ai fost în stare să vezi ceea ce alţii nu vedeau. Of, Doamne, Tippy! Sunt atât de dezgustată de mine însămi, dar… Când mă uit la ea, văd pistruii şi părul roşcovan al maiorului Duncan. Mi-a devenit antipatic. A profitat de situaţie, şi Priscilla i-a permis. Chiar dacă înţeleg cum şi de ce s-a întâmplat şi nimeni nu a păţit nimic rău, nu pot să mă abţin să nu mă uit la copil ca la rodul trădării lor.

— Eşti mamă, Jessica. Crezi că Priscilla, justificat sau nu, i-a fost infidelă fiului tău, şi e normal ca asta să îţi afecteze sentimentele faţă de ea şi faţă de copil, dar uită-te cât de mult o iubeşti pe Amy, fiica Petuniei. Ea nu e din sângele tău, nici măcar din rasa ta.

— E adevărat, Tippy, dar a iubi un copil al unei prietene nu e acelaşi lucru cu a iubi un copil din propria familie. Regina e adorabilă, şi nu i-aş purta vreodată pică pentru indiscreţiile mamei sale, dar pur şi simplu nu pot simţi că am cu ea legătura de sânge pe care o simt cu Vernon.

— Crezi cu adevărat că Regina nu este copilul lui Thomas, nu-i aşa?

— Nu mă pot lepăda de certitudinea asta, şi

ştii bine că nu am fost niciodată genul care să acorde prezumţia de nevinovăţie când cred că nu există.

Tippy a clătinat cu tristeţe din cap.

— Păcat, draga mea, pentru că Regina te va iubi pe tine cel mai mult şi va căuta aprobarea ta mai mult decât pe a celorlalţi.

Jessica s-a uitat la trandafirii albi şi roşii din grădina ei, cu capetele lor înălţate strălucind în soarele de toamnă. Avea să vină oare vreodată clipa când avea să fie silită să depună un trandafir roşu la picioarele nepoatei sale? La şase luni, Regina dădea deja semne ale prezicerii lui Tippy. Ca pisicuţa din casă, care căuta compania Jessicăi, deşi ea nu simţea nicio afecţiune deosebită faţă de feline, bunica ei era aceea spre care ridica Regina mânuţele din pătuţul ei şi de pe podeaua din salon, în poala Jessicăi se oprea din plâns când nimeni altcineva nu reuşea să o liniştească.

— Thomas îl iubeşte pe fiul său, a spus Jessica, dar o venerează pe fiica lui, şi la fel şi Vernon. Nici nu vreau să mă gândesc la durerea lor sau a Reginei dacă adevărul iese vreodată la lumină. Dacă n-ar fi fost Somerset, Thomas nu s-ar fi însurat niciodată cu Priscilla. M-am temut dintotdeauna că la un moment dat va plăti un tribut pentru această decizie. Sper din toată inima că nu Regina va fi cea care va duce povara asta.

— Nu-mi aduc aminte să fi căzut ghinionul asupra lui Silas pentru că s-a însurat cu tine,

Jessica.

Râsul lipsit de voioşie al Jessicăi a despicat aerul răcoros ca un cuţit.

— O, dar a căzut, Tippy! O, ba da, a căzut.

Capitolul 72

O bătaie uşoară în uşă a smuls-o pe Jessica de la jurnalul ei. Amy, care aduce ceaiul de dimineaţă, s-a gândit ea. Fata avea şaptesprezece ani şi devenise indispensabilă în gospodărie. Jessica se oferise să o trimită la Colegiul Oberlin din Ohio, prima instituţie de învăţământ superior care accepta femei şi negri, dar Amy refuzase. Locul ei era acolo, a spus ea. Îi plăcea viaţa ei şi să trăiască „printre cărţi şi flori, şi printre cei pe care îi iubesc şi de care trebuie să îngrijesc”, dar Jessica suspecta că la mijloc era şi o poveste de dragoste. Amy „ieşea” cu paznicul familiei DuMont, şi o nuntă se prefigura la orizont cu destulă certitudine. O irosire, se gândise Jessica, simţindu-se vinovată că dăduse o mână de ajutor la crearea legăturii pe care Amy refuza să o rupă. Se simţea prost mai ales pentru că Amy o considera una dintre cei care aveau nevoie de îngrijire.

Devotamentul lui Amy şi al mamei sale faţă de Jessica era unul dintre numeroasele aspecte neplăcute cu care trebuise să se lupte nora ei odată cu trecerea anilor, iar poziţia Jessicăi în

gospodărie se schimbase oarecum. Tot mai des, începuse să zăbovească în camera ei până târziu în fiecare dimineaţă.

Data din partea de sus a paginii noi din jurnalul ei părea că se uită fix la ea – 7 noiembrie 1873. Unde zburaseră toţi anii aceia? Fiul ei avea treizeci şi şase de ani, Vernon, opt, iar David, cel mai mic nepot al ei, cinci. Regina avea… şase ani, şi-a amintit Jessica. A lăsat condeiul din mână.

— Intră, Amy.

Niciun răspuns. Uimită, Jessica s-a ridicat de la birou. Poate că Amy avea nevoie de ajutor cu tava cu ceai. Faţa palidă şi pistruiată care a întâmpinat-o când a deschis uşa era a Reginei, un fapt fără precedent. Nepoata ei nu mai venise până atunci în camera ei.

— Bună dimineaţa, bunico! a spus ea, uitându-se fix la Jessica, cu ochii măriţi de incertitudinea că e bine-venită.

Privirea i-a săgetat inima Jessicăi. Ce era cu ea, ce făcuse sau spusese că fetiţa să se îndoiască de faptul că bunica ei se bucura să se afle în compania ei?

— Bună dimineaţa, Regina! Ce te aduce la uşa mea în dimineaţa asta?

— Am venit… să-ţi aduc un cadou.

— Un cadou? a întrebat-o Jessica pe un ton care exprima surprindere şi bucurie. Păi, intră şi hai să vedem ce mi-ai adus. A zâmbit şi i-a întins mâna, iar fetiţa a apucat-o. Avea o mânuţă

delicată, cu o formă elegantă. Nimeni din familie nu avea mâinile Reginei. Ai venit la ţanc pentru ceai. Amy mi-l va aduce în curând. O să punem mult lapte şi zahăr în el, ca mama ta să nu aibă obiecţii în privinţa cofeinei.

— Ar fi foarte bine, a spus Regina.

Amuzată – copila începuse să-i imite expresiile –, Jessica i-a propus:

— Vrei să stăm la măsuţa de ceai, ca să avem lumină de la fereastră?

— Ar fi foarte bine, i-a răspuns Regina, punând pe masă cadoul înfăşurat în batistă. S-a aşezat cu spatele drept, aranjându-şi cu grijă fusta cu volane complicate a rochiţei din mătase. Mama ei îi punea deja corset şi o îmbrăca în haine la modă pentru copii, cumpărate de la recent redenumitul Magazin DuMont. Vrei să-ţi deschizi cadoul? a întrebat-o Regina.

— Vreau.

Jessica a desfăcut pătrăţelul dantelat din pânză şi a găsit înăuntru un pacheţel de gumă de mestecat Adams no. 1. Invenţia apăruse pe piaţă abia de un an, iar, dintre toţi oamenii, trebuiau să-i mulţumească generalului Antonio Lopez de Santa Anna pentru descoperirea ei. Articolele de presă atestau că noul desert popular apăruse atunci când fostul dictator, trăind în exil la New Jersey, îi vându-se un stoc de gumă *chicle,* pe care îl cumpărase din Mexic, lui Thomas Adams, un inventator, ca înlocuitor pentru cauciuc.

Inventatorul observase că lui Santa Anna îi plăcea să mestece *chicle*-ul, o substanţă gumată naturală, ce se găsea în arborii pereni din America Centrală. Eşuând în eforturile lui de a întări materialul pentru a-l utiliza în obiecte pentru care era nevoie de cauciuc, Thomas Adams a molfăit într-o zi un cocoloş din stocul lui, a descoperit că-i plăcea şi a fiert un lot pentru a crea fenomenul care revoluţionase piaţa, ţinut acum în mână de Jessica.

— Vai, ce deliciu! a strigat ea, mimând plăcerea la vederea produsului negru şi nearomat „întinde şi pocneşte”, care devenise ultimul răcnet al modei.

— Am cumpărat-o cu banii mei de buzunar, pentru tine, de la magazinul lui Monsieur DuMont, a spus Regina cu mândrie.

— Câtă grijă din partea ta să te gândeşti la mine! a spus Jessica, sperând că fetiţa nu se aştepta ca ea să mestece acea porcărie în prezenţa ei.

A auzit zgomot de porţelanuri pe coridor – Amy aducea, în sfârşit, ceaiul. Jessica avea să o invite să rămână şi ea. Spre deosebire de Petunia, Amy ţinea la fetiţă, iar ceaiul avea să le dea ei şi nepoatei sale ceva de făcut şi un subiect de conversaţie.

Ochii Reginei s-au îndreptat curioşi spre biroul Jessicăi.

— Scrii o carte? a întrebat-o ea cu sfială.

— Ceva de genul ăsta. E un jurnal.

— Ce este un jurnal, dacă mi-e permis să întreb?

— Ţi-e permis. Cuprinde însemnarea unor întâmplări din viaţa unei persoane.

— Întâmplări?

— Evenimente care apar în viaţa de zi cu zi a unei persoane, şi a familiei, şi a prietenilor săi, şi în casă, şi oraşul său, precum şi sentimentele acestei persoane cu privire la aceste evenimente. E o înregistrare în scris a amintirilor.

— Scrii despre mama şi tata?

— Da.

— Şi despre Vernon şi David?

Jessica a avut o ezitare. Ştia unde duce această conversaţie.

— Da, i-a răspuns.

Fetiţa a întrebat-o cu timiditate în glas şi cu sfială în ochi:

— Despre mine scrii vreodată?

— Da, i-a răspuns sincer Jessica. Deseori.

Faţa copilei s-a luminat.

— Serios? Ce scrii?

— Că eşti un copil foarte dulce şi drăgăstos, cu maniere perfecte şi o conduită pe care cu siguranţă nu ai moştenit-o de la Toliveri.

Regina a râs cu veselie, arătându-şi dinţişorii frumoşi şi limbuţă rozalie.

— Dar tati spune că semăn leit cu tine, a spus ea, întristându-se puţin. Şi eu vreau să fiu ca tine.

Jessica a rămas fără replică. A întâmpinat-o cu recunoştinţă pe Amy, care aducea tava cu ceai.

— Am un musafir la ceai, a spus Jessica, şi era pe cale de a o invita pe Amy să li se alăture, când privirea de pe chipul Reginei, purtând în ea o rugăminte, a oprit-o. Nu-i cere să stea cu noi, o implora, de parcă fetiţa i-ar fi citit intenţia. Eşti drăguţă să ne mai aduci o ceaşcă? Şi adu şi nişte prăjiturele. Eu şi Regina vom da o mică petrecere.

— Revin îndată, a spus Amy, făcându-i cu ochiul Reginei. Vezi cum te porţi, micuţo.

— De parcă ar fi cazul să-i reaminteşti, a dojenit-o Jessica.

— Cine e băiatul din fotografie, bunico? a întrebat Regina, fâţâindu-se pe scaun sub greutatea fustei şi a jupoanelor, ca să studieze un dagherotip aşezat pe raftul de deasupra biroului Jessicăi.

Jessicăi i s-a oprit răsuflarea. Trecuseră mulţi ani de când cineva observase fotografia şi, adesea în ultimul timp, se pomenise amintindu-şi de Joshua.

— Este Joshua. Fratele tatălui tău.

Regina i-a aruncat o privire întrebătoare.

— Celălalt fiu al tău?

— Da, celălalt fiu… al meu.

— Şi unde e?

— A murit, acum mulţi ani, pe când avea doar doisprezece ani. A fost azvârlit de pe cal şi şi-a rupt gâtul din pricina căzăturii.

— O! a spus Regina, apăsându-şi mânuţele delicate pe obraji, imitând-o pe mama ei în momentele de disperare. Îmi pare atât de rău, bunico. Cred că ai fost foarte tristă.

— Am fost. Mi-e dor de el şi în ziua de azi.

— Era ca tati?

— Nu. Erau foarte diferiţi.

— În ce sens?

— Tatăl tău a îndrăgit întotdeauna pământul. Fratele lui îi iubea pe oamenii de pe pământ.

— Şi asta îi făcea diferiţi?

— Da, asta îi făcea diferiţi.

— Şi îi iubeai diferit din pricina asta?

— Cred că da, i-a răspuns Jessica. Ce întrebare era asta la un copil de şase ani? Dar nu şi din punctul de vedere al gradului, a adăugat ea.

— Al gradului?

— Al cantităţii. Nu exista nicio diferenţă în ceea ce priveşte *cantitatea* de iubire pe care le-o ofeream. I-am iubit pe amândoi în mod egal. Jessica simţea că începe să i se încingă faţa. Fetiţa ştia. Oricât încerca Jessica să nu dea dovadă de favoritism, cumva Regina devenise conştientă de faptul că sentimentele bunicii ei faţă de fraţii ei nu erau aceleaşi cu cele faţă de ea, iar această conştientizare provocase întrebările ei. Amy a sosit cu cealaltă ceaşcă de ceai şi cu o farfurie cu prăjiturele. Regina a început din nou să se foiască pe scaun. Jessica s-a aşezat în faţa ei, alungându-şi lacrimile din ochi. Să-ţi prepar ceaiul cum cred eu

că ţi-ar plăcea? a întrebat-o.

— Ar fi foarte bine.

Cu grijă, Jessica şi-a văzut de prepararea ceaiului. Copila aceasta s-a baricadat în spatele unui zid de maniere elegante ca nu cumva să-mi provoace dezaprobarea, s-a gândit ea. Cum se poate gândi vreodată că i-aş răni inimioara sensibilă?

— După ce ne terminăm ceaiul, vrei să-mi citeşti una dintre poveştile tale? a invitat-o Jessica. Putem sta lângă foc şi asculta vântul care suflă secrete din afara casei. Putem încerca să ghicim ce spune.

Faţa copilei s-a luminat.

— Numai eu? Nu trebuie să te împart cu fraţii mei?

— Numai tu şi cu mine, i-a răspuns Jessica.

— Şi putem să ne învelim în cuverturi?

— Şi putem să ne învelim în cuverturi.

— Asta ar fi într-adevăr foarte bine, a spus Regina.

Capitolul 73

Priscilla s-a oprit la uşa apartamentului Jessicăi. Cu toate că toţi membrii familiei erau plecaţi de acasă pentru restul după-amiezii şi avusese grijă ca servitorii să aibă treabă jos, s-a uitat în ambele direcţii ale holului imens înainte de a deschide uşa. A simţit o iritare familiară în

stomac. Chiar şi după cinci sau şase astfel de incursiuni secrete în camera Jessicăi, încă mai tremura la gândul că soacra ei putea să fi uitat ceva şi să se întoarcă, sau – Doamne fereşte!

— Petunia, câinele de pază al Jessicăi. Menajera putea să apară cu aşternuturi curate sau cu trandafiri din grădină, sau din orice alt motiv şi să o prindă la biroul Jessicăi.

Ce scuză plauzibilă putea oferi ca să explice de ce s-a strecurat în camera soacrei sale şi i-a citit jurnalele intime pe care le scotea dintr-un sertar încuiat atunci când ştia că Jessica e plecată? Pur şi simplu nu exista niciuna, şi, încă de la început, Priscilla a ştiut că îşi tăia craca de sub picioare în privinţa relaţiei cu Thomas şi cu Jessica dacă ar fi prinsă, dar considera că riscul merită şansa infimă de a fi descoperită. Până atunci, Jessica nu avusese nici cea mai mică bănuială că îi umblase cineva la jurnale. Priscilla era atentă la felul în care erau aranjate în teancuri de fiecare dată când descuia dulapul de sus al biroului şi le aşeza la loc exact în aceeaşi poziţie, punând cheia exact unde o găsise.

Aproape din clipa în care s-a născut Regina, Jessica o tratase pe fiica ei cu o precauţie pe care nu o arăta faţă de Vernon. O vreme, Priscilla crezuse că asta se datora faptului că primul nepot ocupa locul central în afecţiunea unei bunici.

— Al doilea nepot nu stârneşte la fel de multă vâlvă ca primul, nu-i aşa? a întrebat-o ea pe mama

ei.

— Vai, ba sigur că da, i-a răspuns ea. De ce mă întrebi?

— Jessica nu pare să fie la fel de fascinată de Regina cum e de Vernon.

— Asta pentru că îi plac mai mult băieţii. A crescut numai fii, slavă Domnului. Firea ei nu e suficient de caldă pentru fiice, după cum poţi mărturisi şi tu.

Priscilla fusese de acord. Ea şi Jessica nu se ataşaseră niciodată una de alta, spre marea dezamăgire a Priscillei, dar ceea ce spunea mama ei nu explica afecţiunea Jessicăi faţă de Amy şi încântarea ei în faţa tuturor copiilor, indiferent de sex, rasă sau clasă socială.

— Ai halucinaţii, i-a spus Thomas când adusese vorba de această diferenţă. Mama nu arată nicio preferinţă pentru Vernon faţă de Regina.

Şi, într-adevăr, când s-a născut David, aparent Thomas avea dreptate. Jessica părea foarte grijulie să-şi distribuie în mod egal afecţiunea între cei trei nepoţi, dar faţă de Regina manifesta mereu o oarecare rezervă. Trebuia să fii mamă ca să-ţi dai seama.

Această rezervă a Jessicăi faţă de Regina a stârnit tensiuni în relaţia liniştită pe care Priscilla încercase până atunci să o menţină în convieţuirea cu soacra ei. Micile gelozii pe care se chinuise să şi le controleze s-au transformat în resentimente.

Nu era ceva neobişnuit la o noră care-şi împarte teritoriul cu soacra ei. Susţinerea neclintită, implicită a lui Thomas faţă de mama sa în faţa soţiei lui (cu toate că Jessica nu provoca niciodată o situaţie care să o facă necesară) a început să o macine. Enervarea când vedea respectul arătat de copii faţă de bunica lor, deşi cu mama lor se dovedeau impertinenţi, deferenţa pe care Petunia şi ceilalţi servitori i-o arătau Jessicăi, când ea.

Priscilla, era stăpâna casei, au ieşit la iveală, toate pricinuite de strania lipsă de ataşament a soacrei sale faţă de Regina.

Atunci, de ce, se întreba Priscilla, nu reuşise să vadă evidenţa până în decembrie 1874, anul trecut, când fiica ei avea şapte ani? O lovise ca un trăsnet – cheia misterului care îi stăruia în faţa ochilor încă de la naşterea Reginei. Jessica suspecta că fiica ei e rodul adulterului, că maiorul Andrew Duncan, şi nu Thomas, este tatăl nepoatei sale.

Conştientizarea bruscă aproape că o adusese în pragul leşinului când cele trei familii se adunaseră în Ajunul Crăciunului pentru petrecerea anuală cu grog. Erau la familia DuMont, şi copiii erau în jurul bradului, desfăcându-şi cadourile. Regina era îmbrăcată într-o rochie din catifea verde cu un guler din dantelă albă şi cu o fundă verde, cu rămurele de merişor şi ilice, singura fată între băieţi – o prinţesă printre supuşii ei, Vernon şi David, Abel,

Jeremy III şi fraţii lor mai mici. Bess a făcut o observaţie:

— Pe cuvântul meu, Jessica, nepoata ta seamănă cu tine tot mai mult cu fiecare an.

Jessica şi-a lăsat oarecum deliberat ceaşca cu grog pe farfurioară.

— Nu văd cum ar putea fi posibil. Regina e atât de drăguţă.

A fost un comentariu complet inofensiv, dar Priscilla şi-a fixat soacra cu o privire uluită pe care avea senzaţia că Jessica a simţit-o, dar pe care a evitat-o intenţionat, menţinându-şi atenţia asupra grupului.

În noaptea aceea, Priscilla stătuse trează, întinsă pe pat lângă Thomas, încremenită de groază. Dacă Jessica, în vreun moment de neatenţie şi de enervare, i-a divulgat lui Thomas suspiciunile ei? Atunci, s-a strecurat încet, în mintea ei amorţită, ideea de a-i citi jurnalele Jessicăi. Soacra ei scria în ele cu religiozitate, pregătind cartea pe care intenţiona să o scrie despre familiile fondatoare din Howbutker. Probabil că-şi revărsa sufletul în ele. Ce alt loc mai bun să afle dacă temerile sale erau fondate, dacă nu gândurile Jessicăi aşternute pe hârtie? Jurnalele erau ţinute sub cheie, dar, cu un an în urmă, după ce Regina fusese invitată în camera bunicii sale, o văzuse pe Jessica depozitându-şi jurnalul curent, încuind uşa servantei şi ascunzând cheia sub o călimară de cerneală.

Priscilla găsise cheia la câteva secunde după ce intrase în camera Jessicăi.

Se dusese direct la jurnalul pe care scria 1866, anul instaurării ocupaţiei unioniste în Howbutker, şi a găsit justificarea pentru teroarea ei. Era aşa cum îşi imaginase: Jessica o bănuia că întreţinuse relaţii sexuale cu maiorul Duncan. Însemnarea, care o făcuse să-şi înăbuşe un ţipăt, era datată 19 august 1866.

Ezit să-mi încredinţez îngrozitoarele suspiciuni, de teamă că paginile acestea ar putea fi citite de alţi ochi decât de ai mei, dar mi-e inima grea şi nu am unde să mă descarc în altă parte. Cred că încântătoarea mea noră are o aventură cu maiorul Andrew Duncan. Am urmărit neajutorată cum copila aceasta dornică de iubire a cedat în faţa atenţiilor chipeşului maior. E atât de orbită de pasiunea ei pentru el, că nu vede că e absolut evident pentru mine şi posibil pentru Petunia, dar slavă Domnului, nu şi pentru Thomas. El nu vede nimic dincolo de îndatoririle lui la Somerset şi de venerarea lui Vernon.

Apoi, mai departe, un alt paragraf scris rapid şi datat 10 aprilie 1867: *Astăzi s-a născut Regina Elizabeth Toliver. Este excepţională, absolut perfectă. Are pielea albă şi părul roşcat – ca mine, spune toată lumea. Ei bine… vom vedea.*

Şi, în acelaşi an, la scurtă vreme după aniversarea de cincizeci de ani a Jessicăi, scrisese:

Tippy îmi spune că într-o bună zi voi şti dacă fetiţa este o Toliver. Mă întreb cum vom ajunge să ştim asta. Cum ni se va revela?

Priscilla fusese nevoită să scormonească după aceste comentarii personale printre însemnări despre evenimente locale şi naţionale, veşti despre prieteni, invenţii, modă, cărţi, muzică – *în acest an 1867, Johann Strauss fiul a dat lumii noastre înspăimântătoare unul dintre cele mai frumoase şi mai liniştitoare valsuri compuse vreodată:* Dunărea albastră, scria Jessica pe una dintre pagini. Priscilla s-a oprit, amintindu-şi de noaptea în care valsase pe o compoziţie de Brahms în braţele maiorului Duncan, la petrecerea dată de el pentru oamenii din oraş. Faţa i-a luat foc de groază. Cum a putut să fie atât de proastă încât să nu-şi dea seama că oricine s-ar fi uitat era în stare să vadă ceea ce se petrecea între ei?

Thomas nu avusese ochi pentru asta. Priscilla se uitase peste umărul lui Andrew spre soţul ei, înghesuit într-un colţ cu ceilalţi plantatori, şi ştiuse că era în siguranţă. În orice caz, el nu avea să observe. Obosise nespus să aştepte atenţia soţului ei, se săturase să iubească un bărbat care nu avea să nutrească niciodată faţă de ea sentimentele pe care ea le dorea şi de care avea nevoie. El se însurase cu ea ca să-i facă un moştenitor. Thomas era cel dorit de inima ei, dar – aşa cum observase şi scrisese şi Jessica – era

flămândă după genul de atenţie pe care i-o acorda Andrew, şi pe care nu o primea din partea soţului ei. Era oare posibil ca, uitându-se la Regina, tot oraşul să se întrebe ceea ce Thomas nu observase nicio clipă?

Priscilla aşezase jurnalele la loc, în ordine cronologică, înainte să o părăsească norocul. Uluită de informaţia aflată, a ieşit din camera Jessicăi, să se gândească la implicaţii. Jessica nu acţionase pe baza suspiciunilor, cu excepţia reţinerii, conştiente sau nu, a afecţiunii ei faţă de Regina în comparaţie cu cea de care se bucurau băieţii, dar Priscilla observase o schimbare de atitudine faţă de fiica ei în ultimul an. Poate că Jessica devenise conştientă de sentimentele Reginei faţă de ea, sânge din sângele ei sau nu, şi Jessica n-ar fi zdrobit niciodată inima unui copil.

Jessica nu avea să-i pomenească niciodată lui Thomas despre suspiciunile ei. De ce ar fi făcut-o? Fiul şi nora ei erau acum mulţumiţi unul cu altul. Familia lor era înfloritoare, căminul, liniştit. Dacă mariajul lor nu era chiar aşa cum şi-ar fi dorit ei să fie, era totuşi unul destul de bun. Obţinuseră amândoi lucrul pentru care încheiaseră târgul. Thomas avea doi fii moştenitori, şi Priscilla avea titlul de doamna Toliver, cu toate prerogativele acestui nume. Îşi câştigase şi acum ocupa un loc special în inima soţului ei. De ce şi în ce scop ar vrea o mamă şi o bunică iubitoare să dorească distrugerea tuturor acestora?

Timpul avea să-l şteargă pe maiorul Duncan din memoria oraşului. Era plecat de şapte ani. Deunăzi, cineva avusese dificultăţi în a-şi aminti numele lui. Priscilla nu-şi putea imagina o altă ameninţare pentru liniştea ei. Viaţa avea un fel al ei de a scoate la lumină gunoiul băgat sub preş, cum ar spune Jessica, dar, deocamdată, Priscilla nu vedea niciun motiv să se aştepte la vreo dezvăluire.

Nu s-ar fi întors niciodată la jurnale ca să-şi continue incursiunile secrete în camera Jessicăi, dacă n-ar fi observat o referinţă ciudată, care i-a atras atenţia şi i-a stârnit şi mai mult interesul pentru istoria familiei Toliver. Priscilla nu a rezistat tentaţiei de a investiga, aşa că a revenit la începuturile jurnalelor, în căutarea originii şi semnificaţiei faptului respectiv, la care se făcea referire. Găsise numeroase menţiuni şi, între timp, intrase în posesia unor dezvăluiri uluitoare despre persoana soacrei sale, şi adunase informaţii şocante, pe care avea să le stocheze ca să-i servească drept protecţie pentru fiica ei. Mai avea încă trei ani de jurnal de parcurs, ca să încheie lectura despre viaţa privată a Jessicăi Wyndham Toliver, şi Priscilla afla tot ceea ce scrisese soacra ei despre blestemul familiei Toliver.

Capitolul 74

În 1876, Rutherford B. Hayes, un republican, a

fost ales preşedinte al Statelor Unite în cele mai disputate alegeri prezidenţiale din secolul al XIX-lea. Votul popular l-a preferat pe oponentul lui Hayes, Samuel Tilden, un democrat, guvernator al statului New York. Trei voturi ale electoratului au fost indecise. Analiştii politici ai vremii considerau că s-a încheiat pe ascuns o înţelegere care l-a dus pe Hayes la Casa Albă. Democraţii sudişti din comisia care trebuia să decidă soarta alegerilor au fost de acord să-i acorde lui Hayes votul electoratului în schimbul retragerii de către republicani a trupelor federale din sud şi al încheierii Reconstrucţiei. Înţelegerea a dus la Compromisul din 1877, o convenţie nescrisă prin care guvernul naţional avea să permită fostelor state confederate să se autoguverneze fără intervenţia nordului în afacerile lor interne.

Urmarea a fost că negrii eliberaţi au rămas fără protecţie şi la mila legilor Jim Crow[16]. Acestea erau statute statale şi federale, menite să îi separe pe negri de societatea albilor, să-i lipsească de drepturi civile şi să-i readucă la statutul deţinut înainte de război. Sistemul împărţirii recoltei, aşa cum fusese gândit să funcţioneze pentru sclavul eliberat, îl lega contractual pe mai departe faţă de

16 Legi locale şi statale, instituite în statele sudiste cu privire la segregarea rasială, adoptate după perioada Reconstrucţiei şi rămase în vigoare până în 1965. Sintagma *Jim Crow Law* a apărut pentru prima dată într-un articol publicat în 1892 în *The New York Times* cu privire la legile electorale din Sud.

stăpânul lui de odinioară. Manipularea proprietarului de pământ era una simplă: pe credit, îi asigura arendaşului său aprovizionarea cu cele necesare – un măgar, plug, seminţe, locuinţă şi provizii cu care să înceapă – prin înţelegerea contractuală conform căreia costul acestor cheltuieli avea să fie dedus din partea lui de recoltă la vremea vânzării acesteia. Foarte adesea, conform registrelor contabile ale proprietarilor albi de pământ, datoria arendaşului negru analfabet depăşea profitul, iar acesta era silit să rămână legat de pământ pentru încă un an, ca ciclul să se repete, menţinându-l pentru totdeauna îndatorat până peste cap faţă de moşier. Salvarea de la acest tip de tiranie era aproape imposibilă. Lucrătorii care fugeau de îndeplinirea obligaţiilor legale erau urmăriţi de şerifi locali sau de grupuri angajate în acest scop şi readuşi în slujba moşierului până la achitarea datoriei.

Reacţia negrilor la această reinstaurare a dominaţiei albilor a fost „Exodul negrilor din 1879”, în cadrul căruia douăzeci de mii de negri au părăsit regiunile producătoare de bumbac ale fostei Confederaţii pentru promisiunea acordării unor terenuri gratuite în Kansas, Oklahoma şi Colorado. Printre ei s-au numărat şi cei doi fii ai lui Jasper, împreună cu familiile lor.

— Dar de ce? a întrebat neîncrezător Thomas atunci când Rând, cel mai în vârstă dintre cei doi

fii, l-a abordat pentru a-i da vestea iminentei lor plecări. Nu aţi fost trataţi corect?

— N-am fost niciodată trataţi mai bine, domnu' Thomas, iar io şi familia mea, ca şi familia fratelui meu vă suntem foarte recunoscători. Datorită împărţelii corecte făcute de mneavoastră, avem banii să plecăm şi s-o luăm de la capăt. Am primit educaţie ca să fim siguri că nu ne înşală nimeni, şi pe asta tot mneavoastră v-o datorăm. Plecarea noastră n-are nimic de-a face cu mneavoastră, ci cu speranţa că avem propriul pământ, pe care nu l-am avea nicicând dacă rămânem la Somerset.

Thomas a auzit o tonalitate inconfundabilă în vocea lui Rând, amintindu-i că dacă era de acord să-i vândă lui şi fratelui său, Willie, pământul pe care îl lucrau (solicitare făcută de nenumărate ori), nu aveau să mai plece. Privirea lui Rând spunea că încă nu era prea târziu să încheie afacerea.

— Mi-aş dori să văd o cale de a vă vinde pământul pe care îi aveţi în arendă de atâţia ani, Rând, dar pământul familiei Toliver nu a fost de vânzare niciodată, şi nici nu va fi vreodată. E o promisiune pe care i-am făcut-o tatălui meu şi pe care intenţionez să mi-o ţin.

— Aşa cum ne-aţi explicat destul de clar de-a lungul anilor, a spus Rând. Io şi Willie o să ne ocupăm de însămânţare, mai stăm pân' la botezul fetiţei lui Amy şi apoi, pe-aci ne e drumul. Poate

ajungem în Kansas la timp să obţinem o recoltă de grâu până nu vine iarna.

Rând venise să-şi ia rămas-bun. Se adunaseră în faţa fostei case a familiei lor, pe care Thomas o preluase ca birou pentru plantaţie după ce fusese eliberată la moartea lui Jasper. Vernon, în vârstă de paisprezece ani, stătea lângă tatăl lui. În prezenţa fiului său, Thomas a avut grijă să dea exemplul pe care spera să îl urmeze băiatul când avea să devină stăpânul plantaţiei. Fiul lui ştia că suferea pentru pierderea a doua dintre cele mai muncitoare, loiale şi de încredere familii de acolo, dar nu-şi putea permite să fie morocănos din cauza asta. Rând, fratele lui şi familiile lor erau liberi să plece. Rând i-a întins mâna, şi Thomas i-a strâns-o.

— Sunt sigur că aţi auzit poveşti despre nemernicii care solicită bani în avans ca să vă ducă în ţara făgăduinţei şi apoi nu apar la data plecării, le-a spus Thomas. Aveţi grijă cu ei şi să ştiţi că, dacă lucrurile nu merg aşa cum trebuie în Kansas, puteţi să vă întoarceţi oricând. În aceleaşi condiţii ca până acum.

— Ştim asta, domnu’ Thomas. Rând şi-a pus la loc pe cap pălăria veche, pătată de sudoare. S-a uitat la Vernon. Băieţii mei mi-au zis să-ţi zic la revedere, domnişorule Vernon. Ar fi venit şi ei încoa, da le-a fost prea greu.

Thomas l-a văzut pe fiul înghiţind cu dificultate.

— O să… o să-mi fie dor de ei, a spus Vernon. Nu-mi pot imagina cum voi merge la pescuit fără ei.

— Nici ei. Rând s-a întors spre Thomas. Ei bine, adio din partea noastră, a tuturor, domnu' Thomas, şi spuneţi-i Petuniei că o să-i scriem.

Nici Thomas, nici Vernon nu au spus nimic în timp ce l-au privit pe fiul cel mare al lui Jasper îndepărtându-se pe calul lui. El şi fratele lui, Willie, îşi petrecuseră toată viaţa pe plantaţie. Thomas crescuse împreună cu ei, după cum Vernon crescuse împreună cu fiii lor. Jasper venise în Texas cu familia Toliver şi devenise o parte integrantă a istoriei Somersetului. Rămăşiţele lui erau îngropate la loc de cinste în cimitirul de pe terenul pe care stăpânul lui îl curăţase cu ajutorul lui.

— Nu puteai să le vinzi pământul pe care-l lucrau, ca să rămână aici, tati?

Thomas i-a ridicat bărbia băiatului ca să se uite la el. Vernon îi ajungea acum până aproape de umăr, dar nu avea să treacă mult timp până când aveau să se privească direct în ochi.

— Sunt lucruri mult prea importante ca să punem sentimentele personale înaintea lor, fiule. Somerset este unul dintre ele. Pământul acesta aparţine familiei Toliver, şi nici măcar un acru din el nu e de vânzare, cu niciun preţ, sub niciun motiv. Suntem singurii săi proprietari. Nu împărţim controlul asupra lui cu alţi oameni. Nu

trebuie să uiţi asta.

— N-am să uit, tati.

Thomas a încuviinţat din cap. Nu avea nicio îndoială că băiatul avea să ţină minte. Fiul lui semăna atât de mult cu el la paisprezece ani. Vernon iubea plantaţia şi era interesat de ea încă de când era de-o şchioapă şi mergea printre şirurile cu bumbac, purtat de mână de tatăl lui. David, fiul lor de unsprezece ani – neastâmpăratul familiei –, la fel. Thomas fusese binecuvântat cu doi fii interesaţi să deprindă tainele administrării unei plantaţii. David ar fi fost şi el acolo în acea zi, dar i se îngăduise să joace, în acea sâmbătă, un joc de baseball, noul sport al secolului al XIX-lea. Amândoi înţelegeau care erau aşteptările de la un Toliver. Thomas nu le-ar fi permis fiilor săi să trăiască de pe urma roadelor muncii familiei lor fără a-şi aduce contribuţia la ea. Nicio odraslă a lui nu avea să se bucure de importanţa numelui său fără să merite dreptul de a-l purta.

Şi fiica lui îşi înţelegea rolul de membră a unei familii care trăia pe baza aşteptărilor moştenirii şi tradiţiilor sale. Thomas a zâmbit automat gândindu-se la Regina. Fiii veneau de la zei, dar fiicele veneau de la îngeri. În dimineaţa aceasta, îi spusese:

— Tati, Petunia şi Amy sunt triste.

Fusese prima dintre copiii lui care să-i spună tati. Începuse cu *ta-ti,* iar băieţii adoptaseră forma de adresare a surorii lor. Regina era adeseori

deschizătoare de drum pentru felul în care erau făcute şi spuse lucrurile în casa Toliver. Dintre toţi Toliverii pe care-i ştia el, ea reprezenta cea mai autentică definiţie a nobleţei. Bună la suflet, cu spirit puternic, generoasă şi graţioasă, era cea mai aproape de adevărata semnificaţie a regalităţii.

— Ştiu, scumpo, i-a răspuns el.

— Fraţii Petuniei şi familiile lor pleacă de la Somerset. Nu poţi să faci nimic ca să-i convingi să rămână?

— Nu pot. Plecarea este decizia lor.

Fusese unul din rarele momente în care îi refuza ceva fiicei sale, iar dezamăgirea ei l-a străpuns ca un cuţit. Pentru o fracţiune de secundă, chiar a luat în calcul ideea să se răzgândească – ar fi alungat cu orice preţ privirea îndurerată de pe feţişoara aceea dulce şi pistruiată. În schimb, a ridicat-o în poală. La doisprezece ani, era încă o copilă ca să poată sta pe genunchii lui, în fortăreaţa braţelor lui. Majoritatea taţilor i-ar fi oferit un dar care să compenseze pentru cererea refuzată, dar asta nu avea să meargă în cazul Reginei. Nicio concesie nu o putea abate de la dorinţa ei iniţială. Nu putea fi cumpărată.

— Pleacă înspre un loc pe care ei îl consideră mai bun, i-a explicat el.

Fetiţa s-a încruntat.

— Mai bun ca Somerset?

— Da.

— Nu există niciun loc mai bun decât Somerset, a spus ea.

El a îmbrăţişat-o.

— Sper că fraţii Petuniei nu vor afla acest lucru în Kansas.

Ori de câte ori era cuprins de o dispoziţie melancolică, ca în acea zi, Thomas se gândea la familia lui şi se însenina. Era cu adevărat un bărbat binecuvântat să aibă acasă o soţie harnică şi o mamă iubitoare, amintirea unui tată devotat şi trei copii încântători care să-i spună tati. Uneori, numai se umplea de atâta dragoste şi mândrie, că se gândea că avea să explodeze.

— De ce zâmbeşti, tati?

În vocea lui Vernon se simţea o urmă de dezaprobare. Lui abia i se zvântaseră lacrimile, şi tatăl lui zâmbea.

Thomas l-a luat pe fiul său de după umeri şi s-au întors să intre în cabană.

— Mă gândeam cât sunt de norocos să fiu tatăl a trei copii minunaţi, a spus el.

— Moştenitori ai Somersetului. Nu asta suntem?

— Ţi-ai învăţat bine lecţiile, fiule. Da, moştenitori ai Somersetului. Aş fi vrut ca tatăl meu să trăiască ca să vadă că nu există niciun blestem al pământului.

— Blestem?

Thomas îşi dorea să-şi fi ţinut gura. Vernon

era extrem de tenace atunci când voia să afle ceva.

— O piază-rea, i-a explicat Thomas. Chipurile, aruncată de o forţă supranaturală ca să facă rău cuiva sau unui lucru, ca pedeapsă pentru faptele rele făcute.

— Tatăl tău a făcut fapte rele?

— Chiar deloc. A făcut… anumite sacrificii, ca să se asigure că poate înfiinţa Somersetul.

— Şi care au fost acestea?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ce fel de pedeapsă credea el că o să-i arunce blestemul?

Thomas a ezitat. Frigurile galbene făceau ravagii în Louisiana şi aveau cu siguranţă să treacă graniţa înspre estul Texasului, dar toate ferestrele din casa familiei de pe Houston Avenue fuseseră acoperite de curând cu nişte împletituri metalice, numite plase, ca să împiedice intrarea ţânţarilor purtători de maladie. Exista un risc permanent să revină holera sau alte boli ori accidente care puteau răpi viaţa copiilor lui cât ai clipi din ochi, dar nu din pricina unei profeţii rostite de mama furioasă a tatălui său acum aproape o jumătate de secol. Şi, totuşi, superstiţios, Thomas simţea o şovăială în a exprima temerea tatălui său, anume că afurisenia ei avea legătură cu procrearea şi menţinerea în viaţă a moştenitorilor Toliver. Silas Toliver îşi făcuse griji degeaba. Într-adevăr, îşi pierduse

primul născut, dar Joshua, Dumnezeu să-i aibă în grijă sufletul frumos, nu a fost un moştenitor adevărat pentru Somerset. Adevăratul moştenitor al lui Silas Toliver era viu şi sănătos, iar nepoţii lui aveau să ducă numele Toliver şi plantaţia spre generaţia viitoare.

— E pierdere de vreme să discutăm prostii, i-a spus Thomas fiului său. Nu există niciun blestem.

PARTEA A PATRA
1880 – 1900

Capitolul 75

Jeremy s-a uitat de jur-împrejurul salonului-sală de bal la grupul adunat să-l întâmpine pe Philippe DuMont. Fiul burlac, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, al lui Henri şi Bess DuMont revenise acasă pentru o scurtă perioadă înainte de a se prezenta la noua lui slujbă la Agenţia de Detectivi Pinkerton din New York, după o muncă de unsprezece ani alături de Texas Rangers, forţa de cavalerie a statului organizată în timpul Revoluţiei din Texas pentru a-i păzi frontierele. Erau acolo douăzeci şi două de persoane de diferite vârste, toţi membri ai familiilor DuMont,

Toliver şi Warwick. Numărul nepoţilor sporise prea mult ca să mai încapă la masa din sufrageria lui Bess, aşa că pentru masa în cinstea întoarcerii acasă de mai devreme, prilej de numeroase comentarii obraznice, tinerii fuseseră încă o dată aşezaţi la „masa copiilor”. A treia generaţie de odrasle Toliver era alcătuită de Vernon, în vârstă de cincisprezece ani, Regina, treisprezece ani, şi David, doisprezece. Din clanul DuMont făceau parte fiii lui Armând, Abel, de şaisprezece ani, şi Jean, de treisprezece. Grupul Warwick era alcătuit din copiii lui Jeremy Jr., Jeremy III, şaisprezece ani, şi Brandon, treisprezece, şi din băieţii lui Stephen, Joel, în vârstă de cincisprezece ani, şi Richard, şaisprezece.

Bess îşi dorise o petrecere mai mare pentru întoarcerea acasă a fiului ei, dar Philippe respinsese hotărât ideea, dezarmându-şi refuzul vehement apucând-o pe mama lui de bărbie, *ceea. ce,* aşa cum îi spusese ea râzând Camelliei, îi alungase, ca întotdeauna, dezamăgirea.

Ţineau cu toţii foarte mult la Philippe, dar el nu prea fusese niciodată unul de-al lor. Înalt, zvelt, masiv, cu o constituţie complet lipsită de eleganţă spre deosebire de tatăl şi de fraţii săi, Philippe se dovedise a fi, dacă nu oaia neagră a familiei, oricum foarte diferit de membrii acesteia. Încă de când îi dăduseră tuleiele, observaseră cu toţii că al doilea născut al lui Henri avea o fire milităroasă, în chip enigmatic domolită de bunătatea lui faţă

de cei slabi şi neajutoraţi. Se amuzaseră pe seama protecţiei lui obsesive pentru surioara lui, Nanette, şi a faptului că făcuse pe gardianul discret al fiului astmatic al lui Jeremy, Robert. Numai să-şi fi bătut cineva joc de Robert, şi nefericitul răufăcător avea de-a face cu pumnii înaltului, puternicului şi neînfricatului Philippe. Jeremy îl iubise pentru asta. Moartea lui Nanette umbrise ultimii ani ai adolescenţei lui Philippe, iar uciderea fără sens a lui Robert fusese încă un motiv pentru furia crescândă împotriva celor care le făceau rău celor slabi. Philippe se întorsese din război împreună cu fratele său, Armând, ca să-l ajute pe tatăl lor să conducă Magazinul DuMont, toată lumea aşteptându-se ca cei doi să preia poziţia lui Henri la pensionarea acestuia.

În mai puţin de o lună, Philippe plecase ca să se înroleze în Texas Rangers. Nu era făcut să lucreze în spatele unei tejghele de galanterie, a spus el, şi nici să locuiască într-o casă elegantă cu servitori care să-i lustruiască ghetele şi să-i facă patul. Era născut să poarte piele de căprioară, să mănânce lângă focul de tabără şi să trăiască sub cerul liber. În plus, Texasul avea nevoie de oameni ca el ca să-i apere graniţele de comanşi şi de indieni Kiowa, şi de apaşi care încă mai atacau trenurile lipsite de apărare şi fermele, ucigând bărbaţi, violând femei şi luând copii în captivitate.

Spre marea durere a lui Bess şi spre amărăciunea lui Henri, Philippe nu s-a întors

acasă în 1870, când Texas Rangers au fost înlocuiţi de o forţă de menţinere a păcii numită Poliţia Statală a Texasului. Organizaţia sa fiind desfiinţată, Philippe s-a îndreptat spre nord, spre Panhandle, şi şi-a vândut serviciile ca pistolar pentru fermierii care încercau să-şi apere pământurile de preluarea acestora de către baronii vitelor.

Alegerea guvernatorului Richard Coke, în 1873, a dus la lichidarea abuzivei Poliţii Statele şi la reinstaurarea structurii Texas Rangers. Philippe s-a reînscris imediat şi a contribuit la formarea miturilor născute din capturarea şi uciderea unor infractori notorii şi din înfrângerea şi izgonirea indienilor din câmpiile Texasului.

Acest ultim aspect a făcut-o pe Jessica să ridice din sprâncene când Philippe le relata despre rolul jucat de Rangers în predarea căpeteniei comanşe Quanah Parker, care a marcat sfârşitul războaielor cu indienii din Texas. Jeremy remarcase că mimica Jessicăi avea un fel aparte de a transmite un mesaj, în seara aceasta, arcuirea discretă a unei sprâncene indica dezgustul ei faţă de distrugerea satelor comanşe de către armata americană şi faţă de împuşcarea celor trei mii de cai ai indienilor, avutul lor cel mai de preţ. Indiferent de brutalitatea împotriva coloniştilor şi a vânătorilor de bivoli, care justificau masacrul în opinia lui Philippe, după felul în care Jessica ridicase sprânceana, Jeremy

ştia că inima ei bătea încă pentru indieni şi pentru toţi oamenii dezrădăcinaţi din pricina lăcomiei omului alb, şi avea să rămână neclintită în sentimentele ei până în ultima ei zi.

Până în ultima ei zi. Jeremy spera că aceasta era încă departe. O pierdea pe Camellia. Boala de plămâni care ar fi luat în cele din urmă viaţa fiului său îi răpea acum micuţa floare.

— Quanah Parker… a murmurat Bess. Nu e fiul Cynthiei Ann Parker, capturată de comanşi pe când era doar o fetişcană?

— Da, a spus Henri. A fost răpită în 1836, când avea nouă ani, şi a fost capturată din nou în 1860…

— De către Rangers, conduşi de căpitanul Sul Ross, a intervenit Philippe cu mândrie în glas.

Jeremy, Jessica şi Henri s-au uitat unii la alţii, privirile lor reflectând amintirea unor vremuri pe care tustrei le trăiseră împreună.

— *Mon Dieu,* a spus încetişor Henri, au trecut patruzeci şi patru de ani de la masacrul lui John Parker şi de la dispariţia acelei fetiţe?

— Iar noi ne îndreptam exact într-acolo, a spus Jeremy.

— Vai, povesteşte-ne, bunicule, s-a rugat Brandon, fiul mai mic al lui Jeremy Jr.

— Altă dată, a spus Jeremy. Aţi avut suficiente lecţii de istorie pentru o seară, iar eu trebuie să mă duc să văd ce face bunica ta.

S-a ridicat de pe scaun cu un trosnet al

articulaţiei piciorului. Jessica se ridicase şi ea, tăcerea ei sugerând că în minte îi sălăşluia descrierea lui Philippe a ultimei bătălii în campania împotriva indienilor de acum şase ani. Jeremy şi-ar fi dorit ca Philippe să nu fi dat atâtea amănunte. Copiii aveau să retrăiască în coşmaruri relatarea masacrului făcută de el.

— Să te conduc acasă, Jess? E atât de întunecată noaptea asta, a spus Jeremy în holul impunător al conacului DuMont, în timp ce servitorii îi ajutau să se îmbrace cu hainele călduroase de stradă.

Era februarie 1880.

— Ar fi minunat, Jeremy. Îl anunţ pe Thomas. El şi Priscilla vor dori să mai rămână o vreme, ca să stea de vorbă cu Philippe.

Şi-au adresat puţine cuvinte pe drumul parcurs pe jos spre conacul familiei Toliver, împovăraţi amândoi de anii plini de amintiri evocaţi de Philippe când adusese vorba de Quanah Parker, dar şi de tristeţea pentru boala Camelliei. Într-un târziu, Jeremy a spus:

— Resimt fiecare clipă din cei şaptezeci şi patru de ani, Jess.

Jessica l-a luat de braţ.

— Nu devin mai uşori, nu-i aşa?

— Nici mai simpli, spre binele tuturor. Singura apărare împotriva efectelor timpului este să te menţii ocupat.

— Şi tu, cu siguranţă, eşti ocupat, i-a spus

Jessica.

Durase patruzeci de ani, dar odată cu instalarea căilor ferate, Jeremy începea să vadă justificată credinţa lui în cherestea ca industrie importantă în Texas şi Compania de Cherestea Warwick drept purtătoare de flamură a acesteia. Până în 1878, când se construiseră mai multe linii de cale ferată în Texas decât în tot restul ţării, suprafaţa mare de teren a companiei cu lemn de pin virgin şi stativele imense cu lemn de esenţă tare erau pregătite pentru adunat şi trimis pe calea ferată pentru traverse, vagoane de marfă şi gări, iar cu valul de comenzi de la constructorii comerciali şi dezvoltatorii imobiliari în oraşele noi, care se înfiinţau şi în regiunile care se organizau, compania începuse să construiască gatere suplimentare şi clădiri pentru lucrătorii săi, toate supervizate de Jeremy şi de cei doi fii ai săi, Jeremy Jr. şi Stephen.

— Mă gândesc uneori să o las mai moale, să petrec mai mult timp cu Camellia, îi spusese Jeremy Jessicăi cu un an în urmă, într-una din vizitele lui în foişor. Vrea să o duc în Europa, ştii? Aş putea să mă retrag, să-i las pe băieţi să se ocupe de afacerile cu cherestea şi să mă concentrez asupra celorlalte companii pe care le deţin, dar suntem în ajunul unor zori excepţionali şi vreau să simt soarele pe faţă când va răsări.

Jessica s-a întrebat dacă Jeremy îşi amintea aceste cuvinte şi dacă regreta că a pus interesele

de afaceri înaintea dorinţelor soţiei sale, acum, când pentru ea se scurgea timpul de a mai simţi soarele pe faţă.

Jeremy îi citise gândurile cu siguranţă.

— A fost o soţie minunată, Jess.

Jessica i-a auzit un suspin adânc în gât.

— Da, a fost, Jeremy.

Răsuflarea lor se ridica în rotocoale de abur în faţa lor, nori îngheţaţi de vapori înghiţiţi de noaptea neagră. Temperatura îi permitea Jessicăi să poarte capa călduroasă din focă, pe care i-o dăruise familia de Crăciun, iar lui Jeremy, haina din păr de cămilă cu revere ample din miel. Aerul de cristal purta promisiunea că urma să ningă până dimineaţă.

— Mai bună soţie decât i-am fost eu soţ.

— Camellia n-ar fi de acord cu asta.

— Nu, n-ar fi, dar eu ştiu.

Jessica i-a pus o mână pe rever. Ajunseseră la treptele din faţă ale verandei.

— Atunci las-o să moară fără să ştie, Jeremy.

O rază de lună i-a surprins uluirea din priviri.

— Ştii? a întrebat-o el.

— Ştiu.

— Dar asta nu înseamnă că nu putem fi pentru totdeauna cei mai buni prieteni.

— Vom fi întotdeauna cei mai buni prieteni, Jeremy.

El şi-a aplecat capul şi i-a sărutat obrazul rece.

— Noapte bună, Jess!
— Noapte bună, Jeremy!

Capitolul 76

Avusese o dimineaţă plină de vizite din partea nepoţilor ei. Mai întâi, Vernon, care a bătut la uşă în timp ce Jessica se îmbrăca.

— Bunico, ne ajuţi pe mine şi pe David să hotărâm ce să-i luăm lui Poppy de ziua ei?

Mai târziu, la micul dejun, după ce toată lumea terminase de mâncat şi plecase, David, favoritul ei, rămăsese în urmă. Jessica era singura persoană din casă cu care nepotul ei mai mic putea să discute despre pasiunea lui pentru baseball. Se părea că John „Monte” Ward devenise primul aruncător care atinsese două baze într-un meci, când echipa lui, New York Gothams, îi învinsese cu 10 la 9, în mai, pe cei de la Boston Beaneaters.

— Nu crezi că ar fi fost ceva de văzut, bunico? a întrebat el.

— Cu siguranţă că da, a fost de acord ea.

— Poate tu şi cu mine mergem să vedem un meci împreună într-una din zile.

— Nu mă îndoiesc, a spus Jessica.

Acum venise Regina să o vadă. Din foişor, Jessica a văzut-o pe nepoata ei ieşind pe uşa cu plasă din spatele casei.

— Mă gândeam eu că o să te găsesc aici, a

strigat ea către bunica ei.

Nu că trebuia să te gândeşti prea mult, a reflectat Jessica, cu afecţiune însă, în timp ce o privea pe Regina ridicându-şi fusta şi coborând cu graţie treptele spre aleea pavată cu cărămidă, ce ducea la foişor. Pentru că vremea îi permitea, Jessica şedea mereu în balansoar la ceasul acesta al zilei, ca să-şi bea ceaiul de dimineaţă. Regina moştenise întrucâtva lipsa de atenţie a mamei sale, dar asta făcea ca firea ei dulce să fie adorabilă, spre deosebire de Priscilla. Era imposibil să nu o adori.

— Am mai adus o ceaşcă, a spus Regina. Nu te deranjează să împarţi din ceainicul tău cu mine, nu?

— Sunt încântată de companie, ca întotdeauna, i-a răspuns Jessica, făcându-i loc pe balansoar. Ce ai aici? E oare pachetul mult aşteptat cu tipare de la Tippy?

Regina a chicotit.

— Mi se pare drăguţ că-i spui uneia dintre cele mai mari creatoare de modă din America Tippy, când toată lumea îi spune Isabel.

— N-a fost întotdeauna Isabel. Ce model ai ales?

— Ei bine, despre asta voiam să vorbesc cu tine. Regina a scos trei plicuri dintr-un sac de hârtie lipit, noul gen de ambalaj pentru expediţia bunurilor uşoare. Trebuie să mă asigur de ajutorul tău cu tati.

Jessica i-a turnat Reginei o ceaşcă de ceai.

— Nu-mi pot imagina de ce ai avea nevoie de ajutorul meu cu tatăl tău. Trebuie doar să ceri, şi el va face tot ce doreşti.

Regina a zâmbit.

— Nu şi într-o chestiune ca asta, a spus ea. Vreau să-l rog pe croitorul lui Armând să-mi facă rochia pentru petrecerea mea aniversară după modelul ăsta – i-a întins Jessicăi unul dintre cele trei plicuri cu ilustraţii colorate –, dar eu şi mama suntem de acord că tati va crede că e prea îndrăzneţ. Ea ar vrea să aleg unul dintre cele mai decente, dar vreau să-l convingi tu pe tati că acesta e cel care mi se potriveşte.

Jessica şi-a scos ochelarii din buzunarul rochiei ca să studieze ilustraţia de pe plicul ce conţinea bucăţi de material tăiate aproximativ pe dimensiunile Priscillei. Rochia de seară era etichetată ca fiind un model „Isabel”, creată pentru Compania E. Butterick din New York. Tippy lucra pentru această companie din 1876, când Ebenezer Butterick i-a oferit postul de creatoare principală a imperiului său de tipare. De la introducerea revoluţionară, în 1867, a tiparelor pentru uz casnic, se dezvoltase şi cuprindea o sută de sucursale şi o mie de agenţii de-a lungul Statelor Unite, în Canada, la Paris, Londra, Viena şi Berlin. Rochia avea un decolteu adânc şi o talie de circumferinţa uneia de viespe. Jessica putea înţelege de ce Thomas avea să obiecteze. La

aproape şaisprezece ani, Regina avea o siluetă voluptuoasă – „o altă atracţie pentru care suntem cu toţii de acord că trebuie să te învinuim pe tine, mamă”, o acuzase fiul ei cu un oftat de tată, dându-şi ochii peste cap.

— Împlinesc şaisprezece ani, bunico, a spus Regina. E timpul ca tati să-şi dea seama că nu mai sunt o fetiţă.

— Taţii nu-şi dau seama niciodată că fiicele lor nu mai sunt fetiţe, i-a spus Jessica. A aruncat o privire spre model. Ce-ar fi dacă croitoreasa ar sălta doar un pic decolteul şi ar lăsa mai mult umerii? în felul ăsta, vei avea pielea expusă vederii suficient de mult şi vei obţine acelaşi efect.

— Vai, bunico, eşti un geniu! a strigat Regina, aruncându-se de gâtul Jessicăi. Mulţumesc că nu mi-ai propus *dantelă* ca mama. Îţi poţi imagina, dantelă pe decolteul unei asemenea rochii? Ar *distruge* pur şi simplu efectul pe care încerc să-l obţin.

— Şi care ar fi efectul ăla? Să zdrobeşti inima fiecărui băiat din încăpere?

Regina s-a aşezat confortabil lângă Jessica pe balansoar.

— Nu pe a fiecărui băiat, a spus ea. Numai pe a unuia. Tyler McCord.

— Băiatul crescătorului de vite.

— Chiar el. O, bunico, este… frumos. Atât de înalt şi puternic – ca tati.

— Da, e un flăcău destul de chipeş, a fost de

acord Jessica.

— Mai degrabă drăguţ decât chipeş. Bunico, tu câţi ani aveai când te-ai căsătorit?

Of, of, şi-a spus Jessica în sinea ei. Putea ghici motivul din spatele întrebării.

— Optsprezece, i-a răspuns.

— Şi acum o să-mi spui că optsprezece ani, când te-ai măritat tu, însemnau altceva decât înseamnă acum, nu?

Regina a ridicat capul şi i-a aruncat Jessicăi o privire pe sub sprâncene. În zilele în care mama ei nu „primea musafiri”, Regina îşi purta podoaba de păr cărămiziu desfăcută şi fluturând, refuzând să stea locului pe scaun o oră cât îi trebuia lui Amy să-i ridice tot părul, mândria ei, într-un coc franţuzesc în vârful capului. O boare de vânt de aprilie îi agita şuviţele, ridicându-le de pe faţa ei palidă, pistruiată. Jessica nu se uita niciodată în ochii verzi, presăraţi cu puncte de culoarea alunei ai nepoatei sale fără a încerca să şi-i amintească pe cei ai maiorului Duncan. La câteva săptămâni după ce făcuse cunoştinţă cu el, nu se mai uitase niciodată la ei.

— Absolut deloc, a răspuns ea la presupunerea Reginei. Optsprezece ani înseamnă optsprezece ani în orice generaţie, cu toate că anii nu reflectă întotdeauna vârsta cuiva.

Regina a sorbit din ceai şi s-a uitat la Jessica pe deasupra ceştii.

— Tu aveai optsprezece ani când ai împlinit

optsprezece ani?

— În unele privinţe, da, dar nu în toate.

— Erai pregătită pentru căsătorie?

Jessica a ezitat, apoi a zâmbit.

— Nu eram pregătită pentru Silas Toliver.

— Serios? Regina a făcut ochii mari. Jessica ştia că fata adoră momentele acestea, când era singură cu ea şi putea smulge de la bunica sa amintiri din tinereţea ei. Dar el era pregătit pentru tine?

— Cred că pot spune cu siguranţă că nu era.

Râsul Reginei a răsunat în toată curtea, un râs tânăr, cristalin şi fericit, cu o săptămână înainte de aniversarea ei de şaisprezece ani. Când a redevenit serioasă, a spus:

— Cu siguranţă, Tyler este pregătit pentru mine.

— Asta îl îngrijorează pe tatăl tău. La şaisprezece ani, consideră că tu cu siguranţă nu eşti pregătită pentru el.

— Dar voi fi la optsprezece. Bunico, vreau să mă mărit cu Tyler. Taţi, bineînţeles, face o criză de nervi. El nu crede că Tyler e suficient de bun pentru mine.

— Ei, acum, a spus Jessica, asta aduce în discuţie un alt principiu al taţilor când e vorba de fiicele lor. Taţii consideră că niciun bărbat nu e suficient de bun pentru fetiţele lor.

— Şi tatăl tău a crezut că bunicul Silas nu era suficient de bun pentru tine?

Jessica a tăcut un moment, sorbind din ceai. Regina a aşteptat, cu o privire de anticipare a răspunsului.

— Sunt sigură că da, a spus Jessica, tamponându-şi buzele cu şerveţelul, dar bunicul tău l-a surprins prin faptul că m-a făcut fericită. Ce culoare şi ce material crezi că vei alege pentru rochie?

— O, va trebui să mă sfătuiesc cu Armând în privinţa asta, a spus Regina, atenţia fiindu-i imediat distrasă de model. Cred că o culoare intensă şi satin, cu mănuşi lungi până la cot din acelaşi material…

Jessica auzea fără să asculte. Se gândea la Jeremy Sr. El sperase că, într-o bună zi, unul dintre nepoţii lui, Jeremy III sau Brandon, avea să-i câştige inima Reginei – „un amestec al sângelui familiilor noastre, Jess. Ce întorsătură a sorţii mai bună de atât?” Strălucirea din ochii lui făcuse să fie clară dorinţa lui de a avea într-un strănepot o bucăţică din Jessica Toliver, pe care să o păstreze.

Camellia murise în primăvara anului 1880, cu trei ani în urmă. Fiii lui Jeremy stăteau la casele lor, iar tatăl lor umbla de unul singur prin conacul lui impunător, având doar o bucătăreasă şi o menajeră, care să se îngrijească de necesităţile lui domestice. Când nu muncea douăsprezece ori pe zi, iar copiii şi prietenii nu-i ocupau prea mult orele de răgaz pe cât le-ar fi permis el, îşi umplea timpul stând acasă şi citind pe săturate. Era cel

mai bine informat dintre toate familiile. De la Jeremy a aflat Jessica despre experimentele unui anume Gregor Mendel, un călugăr austriac, ale cărui cercetări în încrucişarea soiurilor de mazăre de grădină duseseră la descoperirea că principiile de bază ale eredităţii în privinţa culorii, a formei şi a înălţimii plantelor se puteau aplica şi la trăsăturile oamenilor şi ale animalelor. Jeremy i-a arătat un capitol dintr-o carte ce explica felul în care anumite trăsături ale unei fiinţe umane, numite dominante şi recesive şi având de-a face cu orice, de la culoarea părului la temperament, puteau dispărea la generaţia a doua, ca să reapară la următoarea.

— Aşa că acum avem o explicaţie pentru părul roşu, pistruii şi figura fermecătoare a Reginei, a spus Jeremy.

De obicei, Jessica nu se simţea confortabil atunci când se făcea aluzie la comparaţia trăsăturilor fizice ale nepoatei sale cu ale ei. Comparaţia era valabilă cu maiorul Andrew Duncan, în memoria tuturor celor care şi-l aminteau. Dar Jeremy îi oferise chiar mai mult decât o pistă falsă. Împrumutase cartea şi i-o arătase lui Thomas.

— Cred că ţi se va părea interesant, a spus ea. Capitolul însemnat explică de ce e vina mea.

Într-o rară manifestare de afecţiune, cu toate că Jessica o iubea din suflet pe fată, şi-a pus un braţ pe după umerii nepoatei sale şi a tras-o într-o

îmbrăţişare. Peste o săptămână, Regina avea să împlinească şaisprezece ani. Peste alţi doi ani, avea să se căsătorească. Avea să-şi părăsească familia ca să plece să locuiască cu soţul ei la ferma lui de animale. Avea să aibă propria familie. Pe măsură ce avea să îmbătrânească, prinsă în îndatoririle ei de soţie şi mamă, timpul avea să-şi impună voinţa asupra feţei şi a siluetei ei. Simpla trecere a anilor avea să elimine orice legătură cu maiorul unionist, care venise în Howbutker cu mult timp în urmă. Ce-ar fi putut isca asta? Regina trebuia doar să treacă de următorii doi ani, iar Jessica nu putea anticipa vreo situaţie sau ocazie care să ridice problema paternităţii.

— Am să pun o vorbă bună pe lângă tatăl tău în privinţa rochiei, a spus ea.

Capitolul 77

Thomas s-a uitat deznădăjduit la soţia lui.

— Îmi ceri *mie* să ridic o pălărie pentru tine de la modistă? De la un atelier pentru dame? Şi dacă nu ştiu cum arată?

— Pălăria sau atelierul?

— Pălăria. Atelierul e la capătul primei străzi de după Cerc, nu-i aşa?

— Ăla e. Şi nu e o pălărie, dragul meu, e o *bentiţă.* Şi nu trebuie să ştii cum arată. Doamna Chastain, modista, va şti.

— Nu poţi să trimiţi o servitoare?

— Sunt ocupate toate, mă ajută cu petrecerea. Thomas, te rog – *am nevoie* de bentiţa aia astăzi, ca Regina să o poată proba înainte de ziua de mâine şi să fie modificată dacă nu i se potriveşte. E o surpriză. Am comandat-o luna trecută, ca să-i completeze rochia. Va fi un adaos perfect.

— E pentru Regina? De ce n-ai spus aşa?

Priscilla a oftat, frustrată.

— Tot ce am de făcut este să spun că e pentru Regina, şi dorinţa mi-e îndeplinită. Nu ţi-am spus pentru că nu poţi să păstrezi un secret faţă de ea.

— Mi le smulge din gură.

— Asta numai pentru că îi sugerezi că ştii ceva ce i-ar plăcea şi ei să ştie.

— Doamna Chastain, zici? Ea e femeia cu care trebuie să vorbesc?

— E proprietara atelierului. Aşteaptă pe cineva care să ridice bentiţa. O s-o aibă pregătită şi va trebui să nu întârzii.

— Ce culoare are? Bentiţa.

— Un verde-deschis de vară pe un voal auriu.

— Sună drăguţ. O să-i scoată Reginei în evidenţă ochii căprui.

Priscilla s-a ridicat în grabă de la biroul ei din salonul de dimineaţă, un înlocuitor masiv şi bogat ornamentat al biroului Queen Anne delicat al Jessicăi.

— Dragul meu, dacă nu te superi, am nevoie de bentiţa aia cât se poate de repede. Mai am o grămadă de lucruri de făcut astăzi ca să termin

pregătirile pentru petrecere şi aş vrea să tai asta de pe listă când se întoarce Regina de la lecţia de pian. Vine *toată lumea* de pe lista de oaspeţi. *Nimeni* n-ar rata ocazia.

— Atât timp cât toată lumea vine ca să sărbătorească ziua de naştere a fiicei noastre, şi nu din curiozitate pentru casă, a spus Thomas.

Priscilla şi-a apăsat mâna pe inimă ca să sugereze dezgustul faţă de o asemenea idee.

— *Bineînţeles* că toată lumea vine ca să sărbătorească ziua de naştere a Reginei. Nu am făcut mai mult decât alţii de pe Houston Avenue în privinţa redecorării casei, a spus ea. Nu vine nimeni ca să fie impresionat.

— Aha, a spus Thomas, renunţând să mai stea picior peste picior şi ridicându-se. Şi tot ce am de făcut e să mă duc să ridic bentiţa?

— O să fie gata ambalată, pregătită s-o iei.

— Sper că femeia aia nu are lenjerie intimă în vitrină.

— E un atelier de *pălării,* Thomas.

Era o zi plăcută pentru o plimbare prin oraş, şi Thomas era bucuros să iasă din casa care nu mai semăna cu căminul copilăriei lui. Cu excepţia apartamentului mamei lui, soţia redecorase complet locuinţa, etajul, parterul, chiar şi biroul lui, atunci când el fusese plecat într-o călătorie de afaceri la Galveston. Aproape fiecare element al casei însorite a copilăriei lui, cu ornamentele sale albe, cu pereţii albaştri, cu canapelele şi fotoliile

crem şi draperiile din mătase în culori pastel fusese înlocuit cu nuanţele închise ale perioadei victoriene. Chiar şi denumirile nuanţelor – roşu vin de Burgundia, verde muşchi, roz-cenuşiu, gri umbră, maro autumnal – îl deprimau pe Thomas. Mobilierul masiv, ornamentat, lemnul de culoare închisă, geamurile vitrate, pereţii îmbrăcaţi în damasc, ţesăturile grele accesorizate cu ciucuri, cordoane, franjuri, mărgele şi paiete înlocuiseră decorurile mai delicate, mai discrete, mai graţioase ale mamei sale.

— Locul ăsta s-a transformat într-un muzeu nenorocit, i s-a plâns Thomas lui Armând când decoratorul lui şi-a terminat treaba.

— Asta a vrut soţia ta, prietene, i-a răspuns Armând.

Totuşi, trecuseră aproape douăzeci şi şapte de ani de când casa fusese renovată, iar Thomas nu dorise să deschidă cutia Pandorei refuzând cererea Priscillei de a „reface câteva lucruri”. Când se dusese să-i ceară permisiunea mamei sale, aceasta îi spusese:

— Las-o să facă aşa cum doreşte, Thomas, şi nu te gândi la mine. Voi veţi locui aici mult timp după ce eu nu voi mai fi.

Remarca ei îi picurase în inimă o tristeţe pe care nu mai reuşea să o alunge. Mama lui avea şaizeci şi şapte de ani. În fiecare zi a vieţii lui, îi era dor de tatăl lui. Jeremy şi Henri, care îi erau ca nişte părinţi, îmbătrâneau. Cât de nefericit

avea să se simtă când aceştia nu aveau să mai fie pe lume. Îi avea pe prietenii lui – Jeremy Jr., Stephen şi Armând, cei mai buni – şi pe copiii lui, desigur, dar scumpa lui fiică avea să se căsătorească în curând, şi, cu timpul, şi Vernon, şi David. Aveau să plece din casa lui, şi el avea să rămână cu Priscilla.

La asta se gândea când a intrat în micul atelier la care fusese trimis, numit simplu Atelierul Modistei. Locul nu era deschis de multă vreme. Toate informaţiile despre el proveneau de la Armând, care conducea acum magazinul universal. Atelierul Modistei făcea concurenţă liniei de pălării de damă a prietenului său, dar Armând a ignorat provocarea cu o fluturare din mână, ca şi cum ar fi alungat o muscă.

— E loc destul pentru toţi, iar doamna Chastain oferă anumite modele pe care eu nu le am. Proprietăreasa e văduvă de război. Soţul ei a fost ucis la Manassas. Nu are copii. E o femeie destul de încântătoare, de fapt. Îi urez numai bine.

Un clopoţel de argint de la uşă i-a anunţat prezenţa. Thomas nu a avut decât câteva secunde la dispoziţie ca să înregistreze parfumul plăcut şi feminitatea profundă a locului înainte ca o femeie să iasă din spatele unei draperii din dantelă trasă în dreptul unei deschizături din spatele atelierului.

— Bună ziua, domnule! Pot să vă ajut cu ceva?

A vorbit cu o voce gravă, cea mai frumoasă pe care o auzise el vreodată. Spre marea lui uimire,

Thomas a simţit furnicături pe piele.

— Ăăă… doamna Chastain?

— Da.

— Sunt… Thomas Toliver şi… am fost trimis să ridic un pachet pentru soţia mea.

Femeia a zâmbit. Thomas a simţit cum devine tot mai tensionat.

— Ştiu cine sunteţi, domnule Toliver. A întins mâna sub tejghea şi a scos un pacheţel. Cred că acesta e pentru dumneavoastră. A fost achitat deja. Sper că fiica dumneavoastră va fi mulţumită.

— O… sunt… sunt destul de sigur că va fi foarte încântată. Nu-i venea să creadă. Conversase cu uşurinţă cu cei mai bogaţi şi puternici, venerabili şi erudiţi, faimoşi şi notorii, şi totuşi iată-l acolo, având limba legată în prezenţa unei modiste a cărei însemnătate pentru lume era insignifiantă.

— Aţi dori să vedeţi articolul pe care l-a achiziţionat soţia pentru fiica dumneavoastră? înţeleg că trebuie să fie o surpriză.

— Aşa spune mama ei. Da, mi-ar plăcea foarte mult să-l văd.

— Haideţi să-l desfacem, atunci.

A aşezat pachetul pe tejghea şi cu mişcări uşoare, îndemânatice, a desfăcut funda.

— Cum vi se pare? a întrebat ea, ridicând bentiţa împletită din rozete de satin în acele nuanţe de verde şi auriu, aşa cum îi descrisese soţia lui.

Thomas a luat în mână excepţionalul model.

— Are culoarea ochilor fiicei mele.

— Căprui alună, mi s-a spus.

— Da, căprui.

— Deci nu verdele pur al dumneavoastră.

— Nu, nu. Au propria culoare, aparte.

— Înţeleg că are părul roşcat.

— Da, ca al mamei mele.

— Culoarea asta ar trebui să se potrivească foarte bine cu părul ei.

Trebuia să-i dea bentiţa înapoi, ca să o poată împacheta la loc, s-a gândit Thomas.

— Cum… funcţionează? a întrebat el.

Femeia i-a luat din mână creaţia arcuită.

— Aşa, a spus ea şi i-a făcut o demonstraţie. Articolul e făcut să ţină părul pe spate şi să încadreze faţa. Sunt convinsă că va arăta încântător pe capul fiicei dumneavoastră. S-o împachetez la loc?

— Da, vă rog.

Thomas i-a urmărit mâinile care lucrau, având o structură osoasă delicată ca de porţelan. Încă mai purta un cerculeţ din aur pe inelar. Femeia i-a întins pachetul.

— Poftiţi, a spus ea cu un zâmbet care i-a răscolit inima. Abia aştept să o văd pe fiica dumneavoastră purtând bentiţa în fotografia de la rubrica mondenă a ziarului de duminică.

— Am o idee mai bună, a spus Thomas. De ce nu veniţi la petrecerea fiicei mele, ca să vedeţi

creaţia cu proprii ochi? E mâine-seară la ora şapte. Sunt sigur că fiica mea va fi încântată să vă mulţumească personal.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, dar… ce va spune doamna Toliver?

— Mama?

— Nu, soţia.

— O. Păi, şi ea va fi la fel de încântată.

— Pot să… mă mai gândesc la invitaţie, domnule Toliver?

— Da, bineînţeles. Thomas a luat pachetul ambalat la loc. Şi, apropo, puteţi să-mi spuneţi Thomas.

Femeia i-a întins mâna.

— Jacqueline, a spus ea.

El i-a strâns-o uşor.

— Jacqueline. Poate te vei gândi serios la invitaţia mea?

— Poate. La revedere… Thomas.

Thomas şi-a dus mâna la pălărie.

— Ne vedem mâine-seară, sper.

Capitolul 78

— *Ce*-ai făcut? l-a întrebat Priscilla.

În faţa oglinzii, Thomas continua să-şi lege cu calm nodul de la cravata neagră.

— Am invitat-o pe doamna Chastain, modista, la petrecerea aniversară a fiicei noastre. M-am gândit că i-ar plăcea să-şi vadă opera de artă

purtată.

— Thomas… Priscilla s-a aşezat între soţul ei şi oglindă. Jacqueline Chastain e o persoană destul de drăguţă, dar este o *modistă,* o… *comerciantă.*

Thomas a pus o palmă pe braţul soţiei sale şi a dat-o la o parte din faţa oglinzii cu blândeţe, dar cu fermitate.

— Şi?

— *Şi?* Şi nu se face ca oameni de teapa ei să fie invitaţi la petrecerea Reginei! Asta e!

Terminând de făcut nodul la cravată, Thomas a lăsat privirea în jos spre soţia lui.

— Acum, tu cum te-ai fi simţit dacă ar fi spus cineva aşa ceva despre tine, ca fiică a unui doctor? A unui taie-oase, cum ar spune unii?

Priscilla s-a înroşit la faţă.

— Să nu vorbeşti aşa despre tatăl meu, Dumnezeu să-l ierte!

— Nu vorbesc despre tatăl tău, ci despre tine, Priscilla. Încearcă să te pui în pielea celei care ai fi fost, dacă nu te măritai cu un Toliver.

Ochii Priscillei scăpărau flăcări.

— Şi *tu* gândeşte-te la copiii pe care nu i-ai fi avut dacă nu te însurai cu mine, i-a spus ea.

— Crede-mă, Priscilla, mă gândesc în fiecare zi. Stai calmă, scumpa mea. După cum arată doamna Chastain, nu mănâncă prea mult.

În timp ce Thomas se plimba printre oaspeţi, aştepta ca ea să-şi facă intrarea. La masă, locul lui Jacqueline Chastain fusese pregătit cât mai

departe posibil de locul lui din capul mesei. Thomas a fost tentat să mute cartonaşul cu numele ei mai aproape de el, dar şi-a dat seama că ar fi stârnit bănuielile soţiei sale. Oare ce-l apucase? Avea idei periculoase – sau poate că nu? E atât de greşit, de imoral, să admiri o femeie frumoasă, care nu e soţia ta? Să te bucuri de simpla plăcere a prezenţei sale? în nouăsprezece ani de căsnicie, nu se uitase niciodată la altă femeie în… felul în care n-ar trebui să o facă un bărbat odată ce şi-a luat o soţie cu care a făcut copii. N-ar fi putut explica impulsul care-l determinase să o invite pe doamna Chastain la petrecerea fiicei lui, nici entuziasmul la gândul că avea să o revadă. Schimbase doar câteva cuvinte cu ea, petrecuse doar câteva minute în compania ei, dar nu-şi putea scoate din cap vocea ei, faţa ei încântătoare şi manierele ei plăcute. Aproape că spera să nu apară, iar dacă nu venea, nu avea niciun motiv să creadă că aveau să se mai întâlnească vreodată.

Thomas s-a concentrat asupra fiicei lui, care râdea, strălucind în cercul ei de prieteni, cu Tyler McCord înfiinţat lângă ea. A oftat. Băiatul era o partidă bună. Provenea dintr-o familie stabilă, iubitoare, şi era în mod evident îndrăgostit până peste urechi de Regina, şi ea de el. Toată lumea din familia Toliver îl plăcea, mai cu seamă băieţii. Tyler putea discuta cu Vernon despre pământ şi cu David despre baseball, iar familia McCord deja o

trata pe Regina ca pe una de-a lor. Ca tată, Thomas nu putea cere mai mult. Bentiţa din satin de un verde strălucitor punea în valoare cascada de cârlionţi de foc ai fiicei sale. În centrul bentiţei, era fixată o mică broşă cu diamant, pe care el şi Priscilla i-o oferiseră în onoarea celei de-a şaisprezecea aniversări.

— Mulţumesc, mami şi tati, le spusese Regina în felul ei exuberant, când deschiseseră cadourile mai devreme. (Vernon şi David îi oferiseră dresuri din mătase, iar bunica ei, agrafe emailate.) Când voi purta această broşă, îmi voi aminti mereu minunata petrecere pe care mi-aţi oferit-o la a şaisprezecea aniversare.

Priscilla cumpărase bijuteria ca să o prindă pe rochia Reginei, dar Thomas o oprise, sugerându-i să o înfigă în centrul bentiţei.

— Tati! Ce idee încântătoare! strigase Regina, iar Thomas ignorase privirea bănuitoare cu care îl săgetase Priscilla în timp ce ideea lui era pusă în aplicare.

Cât şi-ar fi dorit ca doamna Chastain să fie acolo ca să vadă etalarea creaţiei sale. Priscilla îi spusese Reginei că fusese făcută special pentru ea şi se lăudase că nimeni altcineva din oraş nu avea ceva asemănător. Fotografiile pentru ziar, pe care fotograful i le făcuse fiicei sale, nu aveau să o pună în valoare.

— Mă scuzaţi, domnu’ Thomas, i-a şoptit la ureche Barnabas, soţul Petuniei şi omul de

serviciu al familiei Toliver. Doamna aceea, Jacqueline Chastain, pe care o aşteptaţi, e la uşă.

I-a întins lui Thomas cartea ei de vizită.

Lui Thomas i-a tresăltat inima.

— Păi, sigur, hai să mergem să o aducem, Barnabas.

Femeia stătea în holul luminat de candelabru, prea încărcat de mobilier, cu o demnitate menită să ascundă incertitudinea primirii sale, a dedus imediat Thomas. El a simţit cum îl cuprinde un val de furie. Avea să se asigure că nimeni nu-i dădea motive să nu se simtă bine-venită în casa *lui.* S-a dus spre ea zâmbind şi i-a întins mâna. Ea purta o rochie albă ce contrasta cu luxul rochiilor de seară pe care le purtau toate femeile prezente la petrecere; preferase o creaţie mai lejeră, cu umeri căzuţi – propriul ei model, a ghicit Thomas, şi i-a admirat curajul de a manifesta un spirit de frondă. Părul ei negru era aranjat într-o cunună împletită în creştetul capului şi prins cu funde galbene din satin.

— Doamnă Chastain, a spus el, luând-o de mână. Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit!

— E plăcerea mea, chiar dacă uşor descurajată de nervozitate, domnule Toliver, a spus Jacqueline.

Thomas i-a oferit braţul lui.

— Cunosc un antidot perfect pentru asta, doamnă Chastain. Haideţi la masa cu punci.

Priscilla şi-a întâmpinat musafira cu farmecul ei versat de gazdă care nu se deranja să-şi arate surprinderea că modista avusese impertinenţa să-şi facă apariţia.

— Sper din tot sufletul că nu v-aţi dat peste cap ca să onoraţi invitaţia făcută aşa din scurt, doamnă Chastain. Soţul meu poate fi… exagerat de entuziast uneori.

— Absolut deloc, doamnă Toliver, şi admir entuziasmul. E o trăsătură atât de generoasă.

Când Thomas a însoţit-o pe nou sosită să o cunoască pe fiica lui, Regina şi-a aruncat braţele în jurul ei.

— Ador, ador, *ador* bentiţa, doamnă Chastain. Vă mulţumesc *atât* de mult pentru creativitatea, şi timpul, şi *efortul* pe care i le-aţi dedicat.

— Să o văd purtată în părul dumneavoastră face insignifiante şi timpul, şi efortul, domnişoară Toliver.

— O, vă rog, spuneţi-mi Regina, şi îmi daţi voie să vă spun şi eu Jacqueline? E un nume atât de frumos. Franţuzesc, nu-i aşa?

Lui Thomas îi venea să-şi îmbrăţişeze fiica. Când Jacqueline s-a întors ca să-i cunoască pe Vernon şi pe David, care fuseseră chemaţi pentru prezentări, a tras-o pe Regina lângă el şi a sărutat-o pe tâmplă.

— Te iubesc, Poppy!

— Şi eu te iubesc, tati!

Când i-a prezentat-o pe Jacqueline mamei

sale, Thomas a surprins ridicarea imperceptibilă de sprânceană spre el, care, în tinereţea lui, anunţa iminenţa unei discuţii ce avea să urmeze.

Jessica a făcut-o pe Jacqueline să se simtă imediat în largul ei, complimentându-i rochia.

— Văd că sunteţi de acord, ca şi mine, cu părerea lui Oscar Wilde că aceste „îmbunătăţiri ale rochiilor" sunt o monstruozitate a timpurilor moderne. Prietena mea, Tippy – Isabel – creează acum rochii fără aceste chestii dezgustătoare. Aţi auzit de Isabel?

— Sigur că am auzit, doamnă Toliver, a răspuns Jacqueline, părând uluită. O *cunoaşteţi* pe Isabel? Personal?

— Cu siguranţă o cunosc foarte bine.

Înveselit, Thomas le-a privit pe cele două femei apropiindu-se una de alta într-o conversaţie animată despre istoria mamei sale cu Tippy. Nu după multă vreme, li s-au alăturat şi alţi oaspeţi, soţiile admirându-i rochia lui Jacqueline, iar bărbaţii admirând-o pe Jacqueline.

Când s-a încheiat seara, Thomas a întrebat-o:

— Cu ce aţi venit, doamnă Chastain?

— Cu o trăsură închiriată, i-am spus birjarului să revină la zece.

— Jackson e probabil beat deja în birtul local. Am să-mi chem vizitiul să vă conducă acasă cu trăsura noastră.

Ar fi preferat să o conducă personal, dar asta ar fi însemnat să-şi forţeze norocul. A condus-o la

trăsură şi i-a dat instrucţiuni vizitiului să nu plece până când doamna Chastain nu era instalată în siguranţă în locuinţa sa de deasupra atelierului. Şi-au strâns mâinile.

— La revedere… Jacqueline. Îţi mulţumesc din suflet că ai venit.

— A fost drăguţ din partea ta să mă inviţi… Thomas.

Ea i-a zâmbit, lumina lunii strălucind în părul ei întunecat, pe fundele galbene din satin.

— Poate că vom avea ocazia să ne mai întâlnim, a spus el.

— Nu prea cred că e probabil, dar e drăguţ că v-aţi gândit la asta. La revedere… domnule Toliver.

Thomas a privit trăsura îndepărtându-se şi şi-a înghiţit nodul dureros din gât.

Capitolul 79

David Toliver, în vârstă de cincisprezece ani, se îmbrăca în linişte în întunericul dormitorului pe care îl împărţea cu fratele lui mai mare, Vernon, dar aparent, nu în destulă linişte.

— David, ce faci?

Vocea puternică, autoritară a fratelui său l-a făcut să tresară. Nimic nu-i scapă lui Vernon, s-a gândit David iritat.

— Mă îmbrac, i-a răspuns el scurt.

— De ce?

— Mă duc la moara veche să mă antrenez.

— Ba nu te duci. Taţi o să-ţi rupă urechile. Ştii bine că ne aşteaptă la Somerset în dimineaţa asta, să-l ajutăm cu egrenatul.

— Mă întorc înainte să-şi dea seama că am plecat.

Vernon s-a ridicat în capul oaselor, trecându-şi o mână prin părul negru, ciufulit după somn.

— E prea întuneric ca să joci baseball, şi nu vreau să te duci singur.

David a terminat de încheiat nasturii cămăşii.

— Cine eşti tu? Tatăl meu? Doar pentru că ai optsprezece ani, asta nu-ţi dă dreptul să-mi spui mie ce să fac. Mă întâlnesc cu Sam şi cu Nick acolo, e bine? Ne antrenăm câteva ore şi mă întorc la timp pentru micul dejun. Nu mă pâri. Promiţi, frate?

— Nu-mi place, David. Deloc. Iazul ăla de lângă vechea moară atrage tot felul de creaturi noaptea, şi e întuneric beznă afară.

În plus, am auzit că în noaptea asta s-ar putea să umble Ku Klux Klanul.

— Nu ne jucăm în iaz, Vernon, şi e cinci dimineaţa, aproape de răsărit. Nu auzi clopotele? Şi cei din KKK n-o să-l deranjeze pe unul dintre băieţii Toliver.

— Cu atâtea baloturi câte o să cărăm, de ce simţi nevoia să te antrenezi? Nu trebuie să-ţi odihneşti braţul înainte de meciul de duminică?

David şi-a vârât braţele în mânecile hainei şi a

zâmbit ghiduş către fratele lui. Dintre cei doi, Vernon era avantajat din punct de vedere fizic. Corpul scund şi îndesat al lui David şi trăsăturile faciale colţuroase contrastau vizibil cu trupul înalt, zvelt, sculptat al fratelui său, nemaivorbind de părul răvăşit, negru ca pana corbului al lui Vernon, pe care David îl numea în glumă „coroana Toliverilor”. Spre deosebire de el, părul subţire ca de bebeluş al fratelui său mai mic era de un şaten nedefinit.

Dar personalitatea lui David compensa pentru diferenţa nedreaptă. Zâmbetul îi lumina ochii de un albastru intens şi sugera inteligenţa ascuţită şi umorul neastâmpărat ascuns în spatele unor maniere rezervate, care îl făceau favoritul printre prieteni, în detrimentul sobrului său frate. Era jucăria preferată a fetelor, chiar dacă nu era iubitul lor, inima oricărei petreceri, chiar dacă nu craiul balului. Era disperarea ocazională a mamei sale şi veselia zilnică a tatălui său. Bunica şi fraţii lui îl adorau.

— Dacă ai juca baseball, Vernon, ai înţelege. Braţul unui jucător are nevoie de antrenamente zilnice, mai ales dacă joacă în a treia bază. E nevoie de un braţ puternic să trimiţi mingea din a treia bază în prima.

Fratele său şi-a tras înapoi pătura peste cap.

— Doar să ai grijă, a adăugat el de sub pături.

David a ieşit în linişte pe uşa laterală a casei, în loc să rişte să iasă pe uşa din spate, de la

bucătărie. Locuinţa lui Amy, a soţului ei şi a fiicei lor, Sassie, era chiar lângă cămară, şi, de când murise mama ei, anul trecut, Amy se putea trezi la zgomotul făcut de un şoarece în salon. Ar fi încercat să-l convingă să nu plece, iar asta ar fi produs un tărăboi pe care l-ar fi putut auzi părinţii lui din dormitorul lor de la etaj, aflat chiar deasupra bucătăriei. Ameninţarea „cavalerilor albi", cum îşi spuneau membrii înfăşuraţi în cearşafuri ai Ku Klux Klanului, ţinea pe toată lumea în casă până se lumina de ziuă, iar Amy avea o frică nestăpânită de ei.

— Poţi să fii tu un Toliver, dar dacă dai peste ei şi vezi ceva ce n-ar trebui să vezi, şi ei te văd, îi spusese ea într-o altă dimineaţă, când îl prinsese strecurându-se afară din casă ca să se întâlnească cu băieţii la locul lor de joacă. Odată ce toarnă alcool pe gât, adunăturii ălei a de indivizi ignoranţi din drojdia societăţii, ascunşi sub cearşafuri, nu i-ar păsa dac-ai fi fiul lui Iisus; ar avea grijă că n-o să spui nimic nimănui niciodată.

David nu se dăduse de gol că avea deja cunoştinţă de identitatea celor mai multe scursuri ale societăţii, ascunse sub glugi, pentru că amicul lui de la baseball, Sam Darrow, îi spusese, punându-l să jure că avea să păstreze secretul. Domnul Darrow mergea cu ei. David şi-a dat seama că nu avea de ce să-şi facă griji din cauza tatălui lui Sam.

Şi-a îndesat mai bine şapca pe cap şi mănuşa

de aruncător fără degete în buzunarul hainei şi, cu bâta de baseball pe umăr, a ieşit în întunericul răcoros. A tras în piept aerul înviorător al dimineţii. Doamne, ce bine era să trăieşti, mai ales în această perioadă a anului! îi plăcea toamna, când frunzele începeau să capete culoarea focului, şi zilele deveneau răcoroase – vreme perfectă pentru baseball –, iar el avea ani întregi înainte să se bucure de joc. Nu trebuia să renunţe când avea să ajungă la maturitate. Uimitoarea recunoaştere venise la petrecerea pentru aniversarea de şaisprezece ani a surorii lui, în primăvară. Întâmplarea făcuse să se uite în cealaltă parte a camerei, la tatăl lui care stătea alături de cei mai buni prieteni ai săi, Armând DuMont, Jeremy Jr. şi Stephen Warwick, toţi în jur de patruzeci şi cinci de ani, încă bine sănătoşi şi plini de energie, şi a făcut un mic calcul. Avea peste treizeci de ani să mânuiască bâta şi să arunce mingea spre prima bază până să ajungă la vârsta lor.

Grupul de băieţi cu care juca acum, alcătuit din fiii prietenilor tatălui său, avea să se transforme într-o echipă de bărbaţi ca aceea fondată în Marshall anul trecut. Până atunci, Howbutker probabil că nu va avea să deţină nicio echipă de adulţi. Oameni ca tatăl lui nu înţelegeau rostul pentru care nişte bărbaţi în toată firea încercau să lovească o minge cu o bâtă şi apoi alergau să atingă un sac cu rumeguş fără a fi atinşi. Nu înţelegeau priceperea şi strategia

implicate, felul în care un aruncător îl putea deruta şi păcăli pe cel de la bătaie, nici nu cunoşteau sentimentul minunat de a atinge toate bazele. Nu înţelegeau, pur şi simplu, deşi taţii erau cu toţii de acord cu interesul arătat de fiii lor acestui sport, atât timp cât nimeni nu era rănit.

Era un norocos, hotărâse David la petrecere. Putea să facă ambele lucruri pe care le iubea cel mai mult pe lume: să cultive bumbac şi să joace baseball. Avea şi cei mai buni părinţi, cel mai bun frate, cea mai bună soră, cea mai bună bunică din lume, chiar dacă ar fi fost contrazis în această privinţă de prietenii lui din clanurile Warwick şi DuMont, care îşi considerau familiile destul de speciale.

Sam Darrow şi Nick Logan îl aşteptau pe terenul de joc, nerăbdători să scape de tremurat în focul jocului. În spatele lor, moara părăsită se întrevedea în beznă, silueta ei fiind estompată de aburul ce se ridica din apele iazului calde încă graţie verii indiene lovite de frontul de aer rece care venise pe timpul nopţii. Lotul de pământ abandonat de lângă moară şi iaz fusese luat în stăpânire, cu ani în urmă, de băieţii din oraş ca teren de joacă şi de întâlnire. Meciul de duminică împotriva celor din Marshall avea să se joace în mod oficial în parcul oraşului, care oferea o estradă şi spaţiu pentru spectatori.

Sam şi Nick erau singurii din echipă dornici şi suficient de curajoşi să se strecoare afară fără

ştirea părinţilor, ca să întâlnească la ora aceasta atât de matinală. David ştia că mama lui nu aproba să se asocieze cu cei de „soiul lor”. În privinţa aceasta, dădea dovadă de aroganţă. Băieţii nu erau de pe Houston Avenue, unde locuiau ceilalţi jucători. Casele lor erau la ţară, iar taţii lor nu purtau frac şi vestă la serviciu. Unul dintre ei era frânar la căile ferate South Pacific, iar celălalt lucra într-o tăbăcărie. Ca şi în cazul lui David, taţii lor îi aşteptau cu treburi după micul dejun, sâmbăta, când toată lumea muncea până la amurg, iar mamele lor refuzau cu îndârjire să-i lase să iasă din casă după cină şi lăsarea întunericului. Nu era chip să se strecoare afară atunci. În casele Darrow şi Logan, serile de sâmbătă erau destinate îmbăierii şi lustruitului pantofilor pentru şcoala de duminică şi biserică. Aşa că, doar când se crăpa de ziuă puteau profita de singura şansă să se antreneze înaintea jocului de a doua zi după-amiază.

— Hei, băieţi! a strigat David, simţind cum zâmbetul îi crapă faţa îngheţată.

Ceilalţi i-au răspuns în acelaşi fel, gata să înceapă antrenamentul. Miza în această dimineaţă era ca Sam să-şi exerseze aruncările, Nick, bătăile, şi David, apărarea. Acestea erau abilităţile lor speciale, pe care le stăpâneau cel mai bine din echipă. Se lumina de ziuă când băieţii şi-au scos hainele, şi David şi-a tras mănuşa subţire, fără degete, recent confecţionată pentru protejarea

mâinii unui apărător. Nick şi-a ocupat poziţia la bătaie, Sam, la aruncare, iar David s-a pregătit să prindă sau să alerge după minge.

La prima lovitură a bâtei lui Nick, mingea a sărit peste capetele aruncătorului şi al lui David şi a aterizat în bezna de lângă malul iazului.

— Bună lovitură! a strigat David, alergând după minge înainte ca aceasta să dispară din raza lor vizuală. Fă aşa mâine de câteva ori, şi jocul e al nostru!

La naiba, unde s-o fi dus? s-a întrebat David, mijind ochii în întuneric printre umbrele chiparoşilor, ca să găsească mingea maro din piele îngropată în iarba înaltă şi umedă şi în plantele mlaştinii. Nu îndrăznea să o piardă. Era o minge A.G. Spalding, pe care i-o dăruise tatăl lui de Crăciun, cea pe care aveau de gând să o folosească în meciul de a doua zi. L-a auzit strigând pe unul dintre băieţi – „David, ai grijă la şerpi!”, i s-a părut că a fost Nick –, când a văzut mingea şi a întins mâna stângă după ea ca să nu-şi ude mănuşa de apărător.

A văzut prea târziu primejdia neagră deranjată de minge şi a încremenit de groază când o viperă mocasin de apă s-a ridicat drept spre el, cu gura deschisă lucind albă în întuneric, şi şi-a înfipt colţii adânc în mâna lui. Şarpele s-a agăţat până când David l-a smuls din carnea lui şi l-a aruncat spre iaz. L-a auzit căzând în apă în timp ce el s-a îndepărtat împleticindu-se de zona periculoasă,

holbându-se la rănile care începeau să sângereze. În câteva secunde, îşi simţea mâna ca şi cum ar fi fost prinsă între cărbuni încinşi.

Băieţii au venit ţipând spre el.

— M-a muşcat, a spus David, simţind deja un gust metalic în gură. A simţit o schimbare de ritm cardiac şi o lipsă de aer în plămâni. Vederea i s-a înceţoşat. În timp ce îl cuprindea greaţa, l-a auzit pe Sam jeluindu-se „Vai, Doamne! Vai, Doamne!” şi s-a gândit la meciul în care nu avea să trăiască să mai joace.

Capitolul 80

După înmormântare, într-o dimineaţă devreme, Thomas a plecat călare la Somerset şi a descălecat pe ridicătura de pământ unde era îngropat tatăl lui. Frunzele de stejar roşu îşi schimbau culoarea, ca şi cele ale oţetarului, ale arborelui tupelo şi ale nucului american printre pinii care mărgineau drumul spre plantaţie. Ştia că nu avea să trăiască suficient încât dimineţile de octombrie în tonuri portocalii şi aurii să nu-i aducă în amintire ziua în care fiul său mai mic a căzut în braţele morţii înainte de răsăritul soarelui. Thomas şi-a scos pălăria şi s-a lăsat pe vine lângă piatra de mormânt. S-a uitat fix la ea, amintindu-şi mai cu seamă o frântură din conversaţia pe care o auzise între mama şi tatăl lui, cu douăzeci şi doi de ani în urmă. I-au venit în minte fragmente din

cuvintele tatălui său.

Mama a prevestit că un blestem se va abate asupra Somersetului pentru sacrificiul pe care l-am făcut ca să-mi împlinesc ambiţia de a deţine propria plantaţie... Nu i-am dat atenţie... Dar apoi, ai pierdut prima sarcină, şi ai mai pierdut încă una după naşterea lui Thomas... şi după aceea... se pare că n-ai mai putut... să mai rămâi gravidă. Şi apoi, când l-am pierdut pe Joshua...

Thomas nu uitase niciodată ecoul neliniştii tatălui său în timpul confesiunii făcute mamei sale. *M-a posedat ca un demon posibilitatea că suntem blestemaţi... că suntem pedepsiţi pentru... pentru târgul egoist pe care l-am făcut cu bună ştiinţă de dragul pământului...*

Thomas a scuturat din cap ca să alunge orice gând că moartea fiului său se datora vreunui blestem, dar mintea lui nu voia să renunţe. Venise în locul în care-şi aducea adeseori grijile, temerile, speranţele, reuşitele, foarte adesea căutând îndrumare şi răspunsuri, ca şi cum tatăl lui l-ar fi putut sfătui de dincolo de mormânt. Rareori se întâmpla să plece fără să aibă inima mai uşoară, fără o hotărâre mai fermă, fără a avea un sens mai clar al direcţiei. Venise să caute eliberarea de ideea ridicolă, care îl scotea din minţi fără milă de când băieţelul lui fusese adus acasă deja în ghearele morţii, după o dimineaţă de antrenament la baseball, dar, în timp ce se holba la piatra de mormânt, Thomas a început să aibă sentimentul

îngrozitor că nu venise în locul potrivit.

Cu ochii minţii, îl putea vedea pe tatăl lui aşa cum şi-l amintea cel mai bine: înalt, semeţ, autoritar, cu privirea fixată înainte, neabătută. Astăzi, totuşi, amintirea acelei priviri limpezi nu-i confirma opinia lui Thomas că blestemul Toliver ar fi o absurditate. Dimpotrivă, credea că tatăl lui l-ar fi contrazis.

Era clar că şi el, ca şi tatăl lui, sacrificase fericirea altcuiva pentru propriile interese şi regretul îl ajunsese din urmă, ceea ce era un blestem în sine. Thomas se întreba adesea, în special acum, când se gândea uneori că Priscilla îl urăşte, cât de fericită ar fi fost ea dacă s-ar fi căsătorit cu un bărbat care să o iubească. El îi răpise această fericire, şi din acest motiv plătise cu propria lui fericire, care fusese sacrificiul lui personal. Dar oare „învoielile egoiste, făcute cu bună ştiinţă” de dragul pământului aveau drept consecinţă moartea lui David? Sigur că nu. Bărbaţii se căsătoreau tot timpul cu femei din alte raţiuni decât iubirea, şi copiii mureau. Nu era niciun blestem la mijloc. Henri şi Bess pierduseră o fiică, Jeremy şi Camellia Warwick, un fiu. Şi asupra lor plana un blestem?

Thomas s-a ridicat, şi-a aşezat pălăria pe cap şi s-a uitat în zare, dincolo de rândurile de bumbac, acolo unde sălăşluia adevărata lui alinare. Muncitorii culegeau câmpurile bogate.

Era o imagine splendidă. Lăţimea, lungimea –

puterea – acelui alb întins mai mult decât puteai cuprinde cu privirea îi umplea sufletul, asta nu putea să nege. Şi l-a amintit pe tatăl lui explicându-i Priscillei atunci când s-au logodit: „Toliverii nu sunt marinari. Nu suntem făcuţi să batem oceanele şi să navigăm. Că-i bine, că-i rău, suntem bărbaţi mânaţi de o nevoie moştenită să deţinem pământ – loturi imense – şi să îl posedăm, aşa cum au făcut strămoşii noştri în Anglia şi în Carolina de Sud”.

Cum putea un bărbat să nege cine şi ce era, ce scop avea în viaţă, ce îi trebuia ca să supravieţuiască, ce credea că trebuie să le transmită copiilor lui din toată inima? Dacă jalea îi sporea văzând moştenirea pe care fiul său mai mic nu trăise să o împartă cu fratele lui, asta se datora ironiei sorţii, nu vreunui blestem. Îi fusese răpit un moştenitor pentru a cărui naştere se căsătorise cu o femeie pe care nu o iubea, dar pierderea lui nu avea nimic de-a face cu sacrificiile pe care el sau tatăl lui le făcuseră pentru Somerset. Thomas a jurat să aibă neîncetat în minte acest lucru.

Capitolul 81

În ultima zi a anului 1883, Jessica a scos un carneţel din teancul de jurnale din dulăpiorul de sus al biroului ei, a ajustat fitilul lămpii cu kerosen pe fundalul amurgului şi şi-a datat ultima însemnare a anului.

31 decembrie 1883

S-a stins o lumină în casa Toliver, una pe care toate lumânările de Crăciun n-au reuşit să o aline. Ce sărbători triste anul acesta – mai rău chiar decât atunci când a murit Silas. Silas trăise, David, nu. Şocul morţii nepotului meu încă ne copleşeşte, iar jalea noastră va dăinui încă multă, multă vreme – pentru totdeauna pentru părinţii lui. Părinţii nu trec peste moartea unui copil. Cât mi-aş dori să-i alin pe fiul meu şi pe soţia lui, dar nu am ce consolare să le ofer. M-am scuzat când a venit pastorul cu Biblia lui. Nu voiam să-i aud vorbele goale. Când a plecat predicatorul, faţa lui Thomas era la fel de sumbră, ochii Priscillei, la fel de goi, ai lui Vernon, la fel de plini de lacrimi cum fuseseră şi la venirea lui. Regina se refugiase în braţele lui Tyler, unde şi-a petrecut aproape tot timpul de la înmormântarea fratelui ei. Prezenţa tăcută a lui Henri, a lui Bes şi a lui Jeremy a fost o consolare. Ei ştiu. Au trăit ceea ce trăiesc acum Thomas şi Priscilla. Thomas plânge şi pentru Vernon. Îşi aminteşte de pierderea fratelui său, Joshua.

Pe lângă tristeţea din casă, mai e şi distanţa pe care o văd căscându-se între Thomas şi Priscilla. Fiul meu este nedumerit de recluziunea ei furioasă. Durerea ar trebui să-i unească. Şi eu sunt la fel de uluită. De parcă Priscilla îl învinuieşte pe Thomas pentru moartea fiului lor,

ca şi cum a aflat cumva de blestemul familiei Toliver şi crede că e responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar cum ar putea ea să ştie, dacă nu cumva…

Jessica a lăsat condeiul din mână şi a început să privească, fără să vadă afară, pe fereastra întunecată. Precum mişcarea bruscă a şarpelui care curmase viaţa nepotului ei, o posibilitate inimaginabilă i-a apărut în minte. Dumnezeule mare! Oare Priscilla îi citise jurnalele? Din ce altă sursă ar fi putut afla despre blestem? Informaţia nu putea să vină de la Thomas. Lui nu i se dezvăluise prostia care-l bântuise pe tatăl lui. Dar ar fi oare fata atât de lipsită de principii, atât de josnică? Jessica avea cumva halucinaţii? îşi judeca greşit nora?

Putea exista şi o altă cauză care să explice aversiunea Priscillei faţă de soţul ei. În seara petrecerii Reginei, soţia lui observase atracţia dintre Thomas şi Jacqueline Chastain. Din câte ştia Jessica – şi asta nu i-ar fi scăpat –, Thomas nu făcuse nimic în privinţa acestei fascinaţii, dar de atunci Jessica era convinsă că Priscilla devenise duşmanca modistei. Lucrurile nu păruseră a fi aşa de la început. Priscilla a început să-şi cumpere toate pălăriile de la Atelierul Modistei, atât de multe, încât, într-o seară, la cină, Thomas făcuse nişte comentarii în privinţa acestei extravaganţe.

— Sunt încântat că-i dai de lucru doamnei

Chastain, Priscilla, dar chiar e cazul să o susţii ca şi cum ai fi singura ei clientă din Howbutker? o întrebase el.

— Am dat sfară-n ţară şi îmi duc toate prietenele la uşa ei, i-a răspuns Priscilla.

Dar Jessica a observat că Priscilla nu purta niciodată pălăriile, şi a prins de veste, prin intermediul lui Bess, că cineva împrăştia scrisori prin ţinut, defăimând moralitatea văduvei care deţinea atelierul modistei. Acestea susţineau că Jacqueline îi sedusese soţul şi le avertiza pe femei că, atât timp cât era în oraş „destrăbălată", soţii lor erau în pericol să cadă pradă mrejelor ei.

— Cine ar face una ca asta? a întrebat Bess. Eşti tentat să te întrebi, bineînţeles, dacă nu cumva scrisorile spun adevărul, cu toate că doamna Chastain nu pare genul, dar cine ştie? E foarte frumoasă şi e singură.

Jessica avea idee cine. La ea nu ajunsese nicio scrisoare, o dovadă în plus că mâna Priscillei fusese cea care ţinuse condeiul. Nora ei cumpărase pălăriile ca să alunge suspiciunile în privinţa ei. Bess distrusese exemplarul ei cu informaţii scornite din rea-voinţă, aşa că Jessica nu putea compara semnătura autoarei cu aceea a Priscillei. Jessica fusese într-o dilemă din pricina indeciziei. Dacă nora ei era nevinovată de asemenea răutăţi, confruntarea ei ar fi aprins între ele un fitil ce putea să nu mai fie stins niciodată. Iar dacă fata era vinovată, Thomas n-ar

fi putut să mai trăiască sub acelaşi acoperiş cu ea, şi ce ar însemna această înstrăinare pentru copii? Jessica se gândea că nu are încotro decât păstreze tăcerea şi să spere că planul făptaşei nu urma să aibă vreun efect asupra prosperităţii atelierului doamnei Chastain.

Dar dacă Priscilla *era* vinovată de asemenea acte de înşelătorie, cât de deplasat ar fi fost să se strecoare în camera soacrei sale, să descuie sertarul de la biroul ei şi să-i citească jurnalele personale? Ideea era atât de înspăimântătoare, încât Jessica s-a ridicat brusc şi a început să străbată camera în lung şi în lat. Doamne sfinte, ce secrete îngropate va fi dezgropat fata asta! Şi de ce le citise de fapt? Cu siguranţă că interesul ei privind originile familiei soţului ei nu era *atât* de mare!

În mintea ei, Jessica a trecut în revistă informaţiile cu care ar fi fost acum la curent nora ei dacă citise jurnalele. Cantitatea şi natura intimă a conţinutului au îngrozit-o, în special suspiciunea ei că fata avusese relaţii cu Andrew Duncan şi faptul că îl credea tatăl Reginei.

Jessica s-a silit să rămână calmă. S-ar putea totuşi să-şi imagineze demoni care nu existau. Priscilla nu făcuse niciodată aluzie la informaţiile aflate, nici măcar printr-o privire piezişă. Nu le folosise în avantajul ei în faţa Jessicăi, pe care ajunsese să o displacă, dar, pe de altă parte, de ce ar fi făcut-o, ca să rişte să fie descoperită? Ce o

făcuse să se înhame la o misiune atât de periculoasă precum lecturarea jurnalelor soacrei sale? Cu siguranţă ştia că dacă era descoperită, cădea în dizgraţia soacrei, ceea ce ar duce la respingerea totală din partea lui Thomas. Ce anume o făcuse să-şi pună în pericol căsnicia şi poziţia extrem de apreciată?

Jessica s-a dus la fereastra ce dădea spre aleea garajului trăsurii. Uneori, la primele ore ale dimineţii, i se părea că încă aude zgomotul copitelor calului maiorului Duncan, ducându-l seara târziu spre locuinţa lui. Deodată, i-a venit în minte cheia misterului. Bineînţeles. Maiorul! Roşcovanul şi pistruiatul Andrew Duncan era motivul pentru care Priscilla îi citise jurnalele.

Jessica s-a întrebat de ce îi luase atât de mult timp să îşi dea seama. Cumva, îi dăduse Priscillei motive să se întrebe dacă soacra ei o suspecta de o aventură cu maiorul, aşa că apelase la singura sursă logică de informaţii şi o găsise.

Jessica s-a prăbuşit într-un fotoliu, într-o învălmăşeală de gânduri. Şi acum ce? Nici nu se punea problema să o expună pe femeie în faţa lui Thomas. Cerule atotputernic, ce nenorocire ar declanşa asta! Ar fi scandalul adulterului Priscillei, chestiunea paternităţii Reginei, înstrăinarea maritală – toate venind peste moartea lui David. În plus, Jessica nu avea nicio dovadă că soţia fiului ei chiar îi citise jurnalele. Priscilla putea – şi ar fi făcut-o – nega totul, iar Jessica trebuia să se

gândească la copii. Încă o dată, nu trebuia să agite apele liniştite. Jessica se temea că alte necazuri ar putea isca moartea nepotului ei dacă Priscilla ştia acum despre blestemul Toliver.

Unul câte unul, Jessica a început să scoată jurnalele din birou şi să le aranjeze în ordine cronologică în feţele de pernă. Când acestea s-au umplut, a încuiat pachetele în şifonier şi a ascuns cheia în ornamentul de la piciorul patului. Dacă Priscilla venea în vizită şi constata că dispăruseră, avea să-şi dea seama destul de curând că fapta ei de neiertat fusese descoperită.

Capitolul 82

Era din nou primăvară. Arborii erau în floare. Intrând călare în oraş, venind dinspre Houston Avenue, Thomas s-a întrebat dacă avea să se mai simtă vreodată aşa cum se simţise anul trecut pe vremea asta, când fiica lui împlinise şaisprezece ani. Pe atunci, se simţise în floarea unei vieţi pline, poate cu excepţia căsniciei sale, dar un bărbat nu le putea avea pe toate. Dar asta fusese cu un an în urmă, apoi moartea lui David făcuse să se pogoare întunericul, care-i făcea pe membrii supravieţuitori ai familiei sale să se simtă ca şi cum ar fi fost îngropaţi ei înşişi în adâncul negru al pământului. Ieşiseră la lumină după o vreme, dar niciunul dintre ei nu mai era ca înainte.

Era nevoie de mai mult timp, şi-a spus Thomas

în sinea lui. Apoi, poate că viaţa avea să îşi reia cursul normal, sau aproape de normal. Deocamdată, era foarte puţin entuziasmat faţă de starea actuală a lucrurilor: căsnicia lui, îndatoririle civice – uneori, chiar şi Somersetul. Îşi îndeplinea toate obligaţiile, dar inima lui nu era la acele ocupaţii care odinioară îi oferiseră un scop şi bucurie. Un târâie-traistă candida pentru postul lui din consiliul orăşenesc, şi Thomas se gândea să i-l cedeze fără luptă. Vernon practic preluase administrarea plantaţiei, iar în ceea ce priveşte căsnicia lui, pur şi simplu nu avea energia să aprindă o flacără din tăciunii aproape stinşi mai mult decât părea Priscilla să-şi dorească să le simtă căldura. Încă era surprins de faptul că îi respinsese încercările de a o consola după moartea lui David. Se îndepărtase de el, iar uneori o surprindea uitându-se acuzator la el – de parcă l-ar fi învinovăţit pe el de moartea fiului lor. După un timp, Thomas a pus răceala ei pe seama atitudinii cumpătate pe care o adoptase şi el de ceva vreme, îl pierdeau pe primul lor născut, care intra în viaţa de adult, iar prezenţa vitală a fiicei lor avea să dispară din casă anul următor, când avea să se căsătorească. Priscilla avea să rămână cu anostul ei soţ şi cu bătrâna mamă a acestuia.

În dimineaţa aceasta, se ducea să ia masa cu Armând. Un alt nor întunecat se abătea asupra lor. Henri DuMont suferea de o boală incurabilă, iar Armând trecea prin chinurile prin care trecuse

şi Thomas atunci când propriul tată era pe moarte. Ca atunci, când Armând îi oferise alinarea prieteniei sale, Thomas avea să i-o ofere pe a lui.

Mai întâi, avea o treabă cu omul care se ocupa de presa lui de seminţe de bumbac, amplasată în cealaltă parte a oraşului. Thomas înfiinţase presa în 1879, când seminţele de bumbac erau la mare căutare pentru întrebuinţări variate, de la nutreţ pentru animale la material pentru umplut saltele. Uleiul din seminţe de bumbac îl depăşise pe cel din seminţe de in ea sursă principală de ulei vegetal în Statele Unite, şi se deschisese o piaţă cu noua invenţie a margarinei, care avea nevoie, pentru producerea ei, de ulei ca substitut al grăsimii animale. În această zi, trebuia să discute cu maistrul său despre extinderea capacităţii presei pentru a putea onora avalanşa crescândă de comenzi. Thomas simţea că ar trebui să fie fericit să discute planul de sporire a acestei surse profitabile de venit, dar efectiv nu avea dispoziţia necesară.

Într-un gest reflex, când a intrat în oraş, Thomas s-a uitat în josul străduţei lăturalnice, ce ducea la atelierul lui Jacqueline Chastain. Nu îndrăznise niciodată să-şi îndrepte calul în acea direcţie, de teamă ca nu cumva o singură privire aruncată ei prin ferestrele cu menouri să-i dea motive să se oprească. Trecuse un an de când o văzuse ultima oară, în trăsura lui care o condusese acasă. Femeia îi trimisese un bilet în care îşi

prezenta condoleanţele pentru moartea lui David, iar el rezistase impulsului nebunesc de a se duce la ea ca să-şi plângă durerea la pieptul ei încântător.

În dimineaţa aceasta, a cedat dorinţei de a trece pe lângă atelierul ei. Ce dracu' mai conta, oricum? Poate că nu avea să mai simtă acelaşi lucru, revăzând-o după un an. El nu mai era acelaşi bărbat. Poate că nici ea nu mai era aceeaşi femeie. În plus, nu avea să se oprească şi să intre. Avea să-şi îngăduie o privire scurtă şi să-şi vadă de drum mai departe.

Câteva clipe mai târziu, Thomas a tras de hăţurile calului în faţa atelierului. S-a uitat, nevenindu-i a crede, la anunţul de pe geam: ÎNCHIS. Vitrinele erau golite de atrăgătoarele obiecte, pălării de damă, umbrele, mănuşi şi poşete expuse acolo cu un an în urmă. Părea un loc părăsit, închis de ceva vreme. Thomas a descălecat şi a încercat uşa. Era încuiată. A aruncat o privire înăuntru, la rafturile goale şi la tejgheaua pe care nu se afla nimic. Ce mama dracului? S-a dat îndărăt de lângă intrare şi s-a uitat în sus, spre etaj, uşurat să vadă un şir de muşcate pline de viaţă într-o jardinieră la fereastră. Cineva locuia acolo.

Thomas şi-a legat calul de stâlp şi a ocolit clădirea până în laterala acesteia, unde o scară oferea acces către apartamentul de sus. A ascultat şi s-a uitat după un semn de viaţă, vreo mişcare în

spatele draperiei, vreun sunet casnic, dar nu a văzut şi nu a auzit nimic care să-i dea de înţeles că era cineva acasă. Ceva s-a atins de piciorul lui. O pisică. A sărit pe treapta de jos şi a urcat scările până sus, unde a început să miorlăie poruncitor în faţa uşii închise. Thomas şi-a ţinut răsuflarea când aceasta s-a deschis, şi Jacqueline Chastain a apărut în prag.

Thomas a strigat-o încetişor.

— Jacqueline?

Ea a ieşit în coridor şi s-a uitat în jos.

— Thomas? Ce faci aici?

— Păi… păi… am văzut anunţul în geam. Habar n-aveam că… atelierul tău s-a închis.

— Da, de patru luni deja. Afacerea mea… a dat faliment.

Consternat, el a pus un picior pe treapta de jos. Femeia avea o privire înfrântă, în ciuda posturii ei drepte şi a frumuseţii lipsite de orice podoabă în această dimineaţă. Purta o rochie de casă, şi părul negru îi cădea lejer pe umeri.

— Dar părea să-ţi meargă bine, a spus el.

— A mers… o vreme.

S-au uitat unul la altul.

— Şi o să mai rămâi în Howbutker?

— Încă puţin doar, până reuşesc să fac alte aranjamente. Armând DuMont a fost atât de amabil să mă lase să stau în apartament, dar nu mai pot să-l deranjez multă vreme. Sunt sigură că îl împiedic să închirieze spaţiul.

— Armând DuMont?

— El deţine clădirea. Îmi pare atât de rău să aud că tatăl său este bolnav.

Numai Armând, Dumnezeu să-i binecuvânteze inima generoasă, şi-ar fi închiriat proprietatea unui concurent, s-a gândit Thomas. Nu avusese habar.

— Pot să urc pentru o ceaşcă de cafea? a întrebat el dintr-un impuls.

După o uşoară ezitare, ea i-a răspuns:

— Poţi.

L-a servit cu cafea aburindă în nişte ceşti delicate de porţelan. S-au aşezat în mica odaie de la stradă, ce-i servea drept salon. Thomas a observat cutii ambalate aşezate din loc în loc, înghesuind spaţiul şi aşa îngust.

— Şi unde pleci? a întrebat-o el.

— Înapoi acasă, în Richmond, Virginia. Am o soră acolo. Ea şi soţul ei au fost de acord să mă primească la ei. Sper să găsesc de lucru în atelierul vreunui pălărier din oraş.

— Când… se va întâmpla asta?

— Peste câteva săptămâni, după ce voi reuşi să scap de restul stocului. A arătat spre cutiile din lemn. Un magazin universal din Marshall a fost de acord să le preia, şi astfel voi avea bani de drum.

El a simţit că i se strânge inima.

— Îmi pare rău că nu a mers afacerea. Eşti atât de talentată. Mă gândeam că ai o grămadă de lucru.

Ea i-a zâmbit cu tristeţe.

— Şi chiar aveam, dar… A ridicat din umeri. N-a fost să fie. Cum te descurci… de la tragedie?

— Mă… descurc, a spus el cu un surâs uşor.

Ea a încuviinţat din cap, un răspuns simplu, şi a închis preţ de o clipă ochii în care se oglindea o înţelegere fără margini. Thomas o considera genul de femeie care nu ar fi încercat să-l consoleze cu banalităţi. Pisica, un motan cenuşiu, a sărit în poală la ea şi s-a făcut ghem acolo cu o atitudine posesivă. Ea a sorbit din cafea. Thomas şi-a aşezat ceaşca pe masă. Era cazul să plece. Nu mai era nimic de spus, cu toate că nenumărate cuvinte se luptau să-şi croiască drum în eter. Nu ştia nimic despre această femeie. Oamenii te pot amăgi. Pot să te surprindă şi să te dezamăgească. Instinctele versate şi corecte te pot trăda. Dar de un lucru era sigur în privinţa lui Jacqueline Chastain. Era prea specială ca să locuiască într-o mansardă sau în odaia din spate a surorii ei şi prea talentată ca să lucreze pe două parale, vânzând marfa altuia într-un magazin de pălării.

S-a aplecat în faţă.

— Doamnă Chastain – Jacqueline –, dacă ai găsi un post potrivit aici, în Howbutker, ai rămâne?

— Da, bineînţeles, a răspuns ea, iar el nădăjduise să perceapă o fărâmă de speranţă în vocea ei, care însă părea resemnată. Totuşi, nu mă aştept ca un asemenea post să fie disponibil.

— De ce nu?

— Există… unele urzeli în acest oraş, a căror influenţă m-ar împiedica să primesc unul.

El s-a încruntat.

— Cum ar fi? Ale cui?

Ea s-a ridicat, ţinând în braţe pisica. Vizita luase sfârşit.

— Nu am libertatea să vă spun, domnule Toliver, dar apreciez grija pe care mi-o arătaţi. Vă mulţumesc că v-aţi interesat de bunăstarea mea. L-a condus la uşă şi a zâmbit în semn de rămas bun, întinzându-i mâna. Timpul nu vă va vindeca durerea din inimă, a spus ea, dar sper că anii vor umple golul cu amintiri fericite despre fiul dumneavoastră.

— Nu e ultima oară când auziţi de mine, doamnă Chastain, a spus Thomas, refuzând să accepte că nu avea să o mai revadă vreodată, după cum sugera tonul vocii ei. Nu trebuie să vă pierdeţi credinţa.

— Mă tem că am pierdut-o deja, domnule Toliver, i-a răspuns ea…

Capitolul 83

Uitând de întâlnirea cu maistrul de la presa de seminţe de bumbac, Thomas s-a îndreptat spre Magazinul Universal DuMont. I se tăia mereu răsuflarea când păşea în aerul rarefiat dinăuntru, ceea ce rareori se întâmpla mai des de două ori pe

an, când făcea cumpărături pentru cadourile de Crăciun ale Reginei şi ale mamei sale. După primele încercări eşuate de a o mulţumi pe soţia lui cu alte ocazii de oferit cadouri, ea prefera să le şoptească la ureche lui Henri sau lui Armând ce i-ar plăcea. La rândul lor, ei îi transmiteau informaţia, iar el spunea să treacă respectivul obiect în contul lui, să-l împacheteze şi să i-l trimită acasă. Thomas nu-şi putea aminti niciun obiect pe care să-l fi ales personal ca să i-l ofere Priscillei pentru a celebra vreo ocazie specială.

Magazinul Universal DuMont era un palat placat cu aur, marmură şi oglinzi, ale cărui mărfuri fine şi multiple funcţionalităţi erau făcute să strălucească de zeci de candelabre din cristal luminate cu gaz. Se lăuda cu raioane separate pentru îmbrăcăminte de bărbaţi, femei şi copii, alături de secţiuni pentru bijuterii, cadouri, decoraţiuni de interior şi blănuri. Sub acoperişul său erau găzduite o ceainărie, un salon de coafură, o librărie, ateliere de design şi croitorie şi birouri administrative, toate înşirate pe trei etaje la care se ajungea pe o scară elegantă.

Thomas considera magazinul un fenomen al Texasului. Ce om de afaceri ar visa vreodată să deschidă un magazin cu vânzare cu amănuntul ca Magazinul Universal DuMont într-un orăşel din estul Texasului, aşteptându-se să obţină un profit care să-i justifice dimensiunile costisitoare şi stocul de marfa? Dar Henri DuMont exact asta

făcuse. Încă de la început, instinctul lui de a-şi identifica baza de clienţi, cunoaşterea gusturilor vizitatorilor regulaţi şi a obiectelor pe care erau dispuşi să dea banii fuseseră farul călăuzitor din spatele succesului magazinului. Henri cunoştea valoarea reclamei şi a publicităţii şi fusese dintotdeauna în pas cu cerinţele moderne ale timpurilor în care trăia. El şi Armând fuseseră printre puţinii comercianţi care înţeleseseră că producţia de masă, adusă de Războiul Civil, avea să schimbe felul în care se îmbrăcau, făceau cumpărături şi mâncau americanii. Au înţeles că bărbaţii şi femeile trecuseră de la hainele lungi, costisitoare, făcute pe comandă, de lux, şi pregătiseră, în consecinţă, magazinul pentru apariţia hainelor de gata, care puteau fi cumpărate imediat, direct de pe umeraş.

Clienţii veneau de pretutindeni, făcând astfel concurenţă competitorilor lui Henri din oraşele din Texas şi din cele din Louisiana şi Mexic. În preajma sărbătorilor de Paşte şi de Crăciun, nu era ceva neobişnuit ca grupuri întregi de familii să vină în Howbutker şi să petreacă un weekend la hotelul Fairfax ca să-şi facă cumpărăturile la Magazinul Universal DuMont, sau ca întregi cârduri de cucoane să sosească cu trenul într-o isterie a cumpărăturilor care subţiau stocul din cutiile strălucitoare ale magazinului. Raionul de decoraţiuni interioare DuMont era la mare căutare, şi niciun fermier sau crescător de

animale pricopsit din Texas n-ar fi îndrăznit să-şi trimită fiica să-şi finalizeze studiile fără a o dota mai întâi cu haine din colecţia de ultim moment de îmbrăcăminte feminină existentă în magazin. În prezent, clienţii nu mai trebuiau să viziteze magazinul ca să cumpere cele necesare. Puteau comanda direct din catalogul poştal al Magazinului Universal DuMont, o inovaţie iniţiată în 1872 de către Aaron Montgomery Ward.

Thomas a urcat scările până la etajul al doilea, unde se aflau birourile vitrate, cu vedere la nivelul principal. L-a găsit pe Armând în biroul lui, trecând de cel al lui Henri, unde scaunul fondatorului de la masa lui de lucru zăcea gol şi trist. Armând, cu figura lui uscăţivă, aristocratică, vădind chinul pe care-l cunoscuse Thomas văzându-şi tatăl murind, a aruncat o privire la ceasul de pe poliţa căminului când secretara l-a introdus în birou pe Thomas.

— Ai ajuns devreme, a spus el. Cred că ţi-e foame.

Thomas a trecut direct la subiect.

— Armând, am nevoie de o favoare.

Prietenul lui s-a sprijinit de speteaza scaunului şi şi-a agăţat degetele mari de marginea buzunarelor vestei lui din mătase.

— Cere şi ţi se va da.

— Nu te grăbi, prietene. Ceea ce trebuie să-ţi cer s-ar putea să nu-ţi placă, dar eu sper că da.

— Spune, prietene.

— E vorba de Jacqueline Chastain. După cum ştii, atelierul ei a dat faliment. Cred că e aproape săracă lipită pământului. A fost foarte generos din partea ta să o laşi să locuiască în apartament până când va putea să-şi facă alte aranjamente.

Armând a înlăturat laudele cu o fluturare a mâinii.

— E o femeie care merită.

— Mă bucur că gândeşti aşa, a spus Thomas. Am vorbit cu ea în dimineaţa asta. Planurile ei de viitor par destul de sumbre. Are de gând să se ducă să locuiască la sora şi cumnatul ei, în Richmond, Virginia, unde speră să găsească de lucru într-un atelier al vreunui pălărier de prin partea locului.

Armând asculta răbdător, iar Thomas bănuia că prietenul lui, care îl cunoştea foarte bine, anticipase deja favoarea pe care urma să i-o ceară.

— Mă întreb dacă nu cumva ai vreun post în magazin care să necesite experienţa ei şi i-ai putea oferi o slujbă, a spus Thomas. Nu ştiu nimic despre pălăriile de damă, dar din câte am văzut în atelierul ei, când am ridicat bentiţa aia pe care a purtat-o Regina la ziua ei…

Armând s-a aplecat în faţă şi şi-a sprijinit coatele pe birou.

— Mi-aş dori să fi putut opri ce s-a întâmplat, dar nu am reuşit.

— Păi, na, nu puteai să-i trimiţi tu clienţi.

— Nu mă refer la asta. Mă refer la planul

deliberat de a boicota atelierul doamnei Chastain. Cineva a împrăştiat nişte scrisori care au lansat o campanie de bârfe împotriva ei. Lucruri odioase, care au ajuns, evident, la urechile cui trebuia, şi – Armând a ridicat din umerii lui bine făcuţi – ai văzut rezultatul când ai trecut pe la atelierul ei.

Thomas a simţit că i se urcă sângele la cap.

— Scrisori?

— Foarte dăunătoare nu doar afacerii ei, ci şi ei personal. Biata femeie este *persona non grata* acum şi a devenit practic o pustnică.

— Şi ştii cine a fost răspunzător pentru aceste scrisori?

Armând l-a privit fix.

— Am o oarecare idee.

— Cine?

— Nu te-am minţit niciodată, Thomas, aşa că nu mă întreba.

— Dar ştii?

— Am bănuieli destul de întemeiate. Acum, în ceea ce priveşte rugămintea ta, aş fi bucuros să o angajez pe doamna Chastain. Avem ce face cu o creatoare atât de talentată ca ea. M-am gândit şi eu să-i ofer slujba, dar date fiind circumstanţele, cu reputaţia ei distrusă, n-am… n-am crezut că va dori să rămână în Howbutker. Să o caut?

— Ţi-aş rămâne cât se poate de recunoscător, Armând, a spus Thomas, încercând să se gândească cine anume ar merge atât de departe ca să distrugă o femeie ca Jacqueline Chastain.

Avea să se ducă acasă şi să o întrebe pe Priscilla. Ea era membră a tuturor organizaţiilor de femei din ţinut, teritorii fertile pentru bârfa. Dacă ştie cineva, ea este aceea, iar când va afla numele făptaşului…

Şi-au dat mâinile, dar Armând l-a strâns mai tare când Thomas a vrut să şi-o retragă.

— Thomas, prietene, te sfătuiesc să nu mai investighezi chestiunea.

Thomas l-a cercetat, nedumerit.

— De ce? Oricine ar fi merită să fie alungat din oraş!

Armând i-a lăsat mâna.

— Ne mai vedem la dejun? Am să trec pe la doamna Chastain în drum spre Fairfax şi am să-ţi comunic răspunsul ei.

— Iar eu s-ar putea să am numele vinovatului până atunci. Mă duc acasă acum. Sunt convins că Priscilla are idee cine se află în spatele tărăşeniei. Soţia mea a făcut tot ce a putut ca să o ţină pe doamna Chastain pe linia de plutire. Cred că a cumpărat vreo douăsprezece pălării.

— Serios? Armând a ridicat din sprânceana fină. Ce… generos din partea ei! La unu, la Fairfax, da?

Thomas a dat ghes calului să pornească la galop spre Houston Avenue şi era pe la jumătatea drumului când a smucit de hăţuri atât de brusc, că animalul aproape că şi-a pierdut echilibrul. L-a străbătut un fior de groază, de parcă s-ar fi

afundat într-o apă îngheţată. Doamne Sfinte! Priscilla! Priscilla a scris scrisorile! Trebuia doar să se întrebe cine ar vrea să o vadă pe jacqueline Chastain plecată din oraş, ca răspunsul să-i apară clar în minte. Trebuia doar să-şi amintească purtarea ciudată a lui Armând şi avertismentul mascat sub formă de sfat, remarca lui Jacqueline – *există nişte urzeli în acest oraş, al căror efect m-ar împiedica să primesc un post* –, ca să ştie că răzbunătoarea, afurisita, geloasa lui soţie era răspunzătoare.

Priscilla! Soţia lui cea fără minte, care se credea superioară unei mici negustorese care a avut graţia şi bunătatea să păstreze tăcerea cu privire la răutatea ei în faţa soţului. Thomas era convins că Jacqueline o suspecta pe Priscilla. Şi-a amintit de facturile pentru pălării pe care le semnase soţia lui, achiziţiile fiind un vicleşug menit să-i înşele pe el şi pe alţii, ca să nu poată ghici că ea era vinovata care ţinuse în mână condeiul otrăvit. Fără îndoială, Jacqueline intrase în posesia unei scrisori, şi ea va fi comparat scrisul cu semnătura soţiei lui de pe facturi. Desigur, Armând făcuse şi el acelaşi lucru. Priscilla încercase cu siguranţă să-şi schimbe caligrafia, dar numeroasele înfloriturii ale acesteia o dădeau în vileag.

Thomas a îndemnat calul să meargă mai departe şi şi-a controlat respiraţia ca să-şi stăpânească furia. Trebuia să aibă grijă cum să o

confrunte pe Priscilla. Nu trebuia să uite că e mama copiilor lui şi că încă jeleşte pierderea unui copil. Din acelaşi motiv, trebuia să se gândească la Vernon şi la Regina şi să evite să le provoace mai multă suferinţă, văzându-şi părinţii sărind unul la gâtul celuilalt. Erau deja conştienţi, din păcate, că mama şi tatăl lor nu aveau o căsnicie la fel de fericită ca părinţii prietenilor lor. Soţiile şi soţii din familiile Warwick şi DuMont se iubeau. Copiii lui nu puteau spune acelaşi lucru despre el şi Priscilla.

Dar Priscilla nu trebuia să scape basma curată în urma acestui act de răutate lipsit de inimă îndreptat împotriva unei fiinţe umane nevinovate. Avea să găsească o cale să se asigure de asta.

Capitolul 84

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Henri DuMont, în vârstă de optzeci şi trei de ani, a închis ochii pentru totdeauna în timp ce vorbea cu Jeremy, care stătea lângă patul lui. Dându-şi seama cel dintâi că s-a dus, Jeremy a pus cu blândeţe o mână pe fruntea lui şi a spus: „Adio, vechi prieten”. Au izbucnit imediat plânsetele. Armând jelea incontrolabil în faţa fiilor săi în lacrimi, Abel şi Jean, iar Philippe, veteran al multor războaie, şi-a aplecat capul într-o atitudine de jale imposibil de consolat. Soţia lui Armând stătea lângă pat, aşteptând să-şi ofere braţele

soţului ei, în timp ce Bess, cu umerii ţepeni, cu buzele strânse, a tras cu stoicism cearşaful peste faţa celui care-i fusese soţ vreme de patruzeci şi opt de ani.

În holul din faţa dormitorului lui Henri, Thomas şi Jessica aşteptau veştile inevitabile alături de Jeremy Jr. şi de soţia acestuia. La auzul bocetelor, Thomas a luat-o pe Jessica de după umeri.

— Acum e lângă tata, mamă.

— Da, a răspuns Jessica, silindu-se să vorbească dincolo de durere. A fost un prieten atât de bun, atât de nobil şi de generos.

Thomas şi-a şters lacrimile şi a lăsat-o pe mama lui să stea cu Bess, în timp ce el a coborât scările în salon, ca să le dea vestea lui Vernon şi Reginei, şi prietenilor lor de aceeaşi vârstă din familia Warwick, Brandon, Richard şi Joel. Regina a intuit mesajul înainte ca el să vorbească şi s-a ridicat ca să-l îmbrăţişeze.

— Vrei să merg cu tine acasă, tati? a întrebat ea, când el a spus că trebuie să se ducă să-i spună şi mamei lor.

— Nu, Poppy. Rămâi cu Abel şi cu Jean. Vor avea nevoie de alinarea ta.

Thomas a parcurs pe jos, târşindu-şi picioarele, distanţa scurtă până la casa lui. Doamne, şi-ar fi dorit să poată fi cu Jacqueline Chastain! Unul dintre oamenii cei mai dragi pe lume murise, iar omenirea era mai săracă din

cauza asta, iar el voia să se afle în compania unei femei care înţelegea această pierdere şi durerea lui.

Când se întâlnise cu Armând la Fairfax, prietenul lui i-a spus că Jacqueline acceptase oferta lui de a crea pălării pentru magazinul lui şi de a se ocupa de raionul de accesorii pentru dame. Ca parte a salariului ei, avea să păstreze apartamentul de deasupra atelierului, cu înţelegerea că veniturile ei aveau să crească pentru a acoperi costul locuinţei, dacă ar fi fost închiriată.

Recunoscător, adânc mişcat de generozitatea prietenului său de o viaţă, Thomas a întrebat:

— Armând, dar dacă reputaţia lui Jacquelinei Chastain e compromisă, nu rişti să-ţi afecteze afacerile?

— Am credinţa că muşteriii mei vor recunoaşte o doamnă atunci când vor vedea una, i-a răspuns Armând.

Nu era un titlu potrivit şi pentru soţia sa, s-a gândit Thomas cu repulsie intrând în casă. Sassie, fiica lui Amy, în vârstă de opt ani, a alergat să-l întâmpine.

— Don’şoara Priscilla e sus, domnu’ Thomas.

A mângâiat-o pe obraz. Era scăldat de lacrimi. Servitorii familiei DuMont împrăştiaseră deja pe Houston Avenue vestea că domnul Henri murise. Henri avusese mereu grijă ca Petunia şi Amy, şi acum Sassie, să primească atenţii de la magazin,

în special de Crăciun.

— Mi-era atât de drag, a spus Sassie, cu guriţa tremurând. A fost un om atât de drăguţ.

— A fost, într-adevăr, mititico, i-a răspuns Thomas. Mă duc sus. Nu-i nevoie să-i spui stăpânei că sunt acasă.

A găsit-o pe Priscilla probând pălării. Pe pat, era înşirată o colecţie din cele negre. Hristoase! înnebunită după haine, soţia lui se hotăra deja cu ce să se îmbrace la înmormântare. S-a întors de la oglindă, luând o mină potrivită cu tristeţea împrejurării.

— Amy mi-a adus vestea, Thomas, a spus ea. Îmi pare atât de rău. Ştiu cât de mult ţineai la Henri. Cum se simte Bess?

— Tu cum crezi că se simte?

Ea a ridicat din umeri, afişând adevărata expresie a feţei.

— Am întrebat şi eu.

Thomas a arătat spre colecţia de pălării.

— Ce-s astea?

— Ce ţi se pare că sunt?

Era atât de extenuat de genul acesta de schimb de replici din conversaţiile lor limitate.

— Care anume sunt de la atelierul doamnei Chastain?

Priscilla s-a întors din nou spre oglindă.

— Niciuna. Toate sunt de la Magazinul Universal DuMont.

— Unde sunt cele pe care le-ai cumpărat de la

Atelierul Modistei?

Ea i-a aruncat o privire scurtă peste umăr.

— Spui numele de parcă ţi-ar fi familiar.

— Unde sunt, Priscilla?

— În şifonierul de acolo. De ce te interesează?

El a deschis uşile şifonierului şi a găsit un maldăr de pălării de damă aruncate cu nepăsare unele peste altele, fără grija de a strivi penele, panglicile şi florile. Încă aveau pe ele etichetele cu preţul. Priscilla nu avusese niciodată de gând să le poarte. Nu intenţionase niciodată să ducă vestea pentru a le atrage pe celelalte femei la uşa lui Jacqueline Chastain, aşa cum susţinuse. Thomas a tras cu grijă o pălărie neagră din grămadă.

— Uite, a spus el, pe asta vreau să o porţi la înmormântare.

Ea a pălit uşor.

— De ce?

— Ca să faci reclamă talentelor doamnei Chastain. Nu de asta le-ai cumpărat? M-am întâlnit cu Armând astăzi, şi mi-a spus că au fost împrăştiate scrisori pline de venin, care i-au terfelit onoarea doamnei Chastain, cu scopul de a o izgoni din oraş. După câte se pare, a funcţionat. Atelierul ei este închis. Nu-mi pot imagina cine ar face un lucru atât de reprobabil. Tu poţi, Priscilla?

Pe gâtul alb al soţiei sale, Thomas a văzut cum aceasta înghite rapid în sec.

— Nu, nu pot, dar de ce să-i mai port pălăria dacă… dacă a dat faliment?

— A, păi n-a dat chiar de tot. Armând a angajat-o pe post de creatoare şi supraveghetoare într-unul din raioanele lui pentru dame. Asta înseamnă că poate să rămână în oraş, şi cred că ar fi foarte frumos din partea ta să porţi una dintre pălăriile ei, ca declaraţie a susţinerii tale. Lasă oraşul să vadă că nu crezi un cuvinţel din aiurelile pe care le conţin scrisorile alea. Apropo, ai primit şi tu una?

Priscilla a înghiţit în sec din nou.

— Nu, n-am primit.

Thomas a început să scoată pălăriile din şifonier, înşirându-le pe mese şi pe scaune.

— Făptaşul a fost destul de isteţ să nu-ţi trimită şi ţie una, sunt convins. A studiat fiecare dintre creaţiile feminine, reţinând detaliile, conştient de atenţia îngrijorată a soţiei sale. Nu-mi amintesc să te fi văzut purtând vreuna dintre astea, a spus el.

Priscilla a izbucnit într-un râs nervos.

— De ce ţi-ai aminti? Niciodată nu observi asemenea lucruri.

— Pe astea o să mi le amintesc. Unde sunt celelalte – cele pe care le porţi?

În tăcere, cu o expresie tensionată, Priscilla i-a indicat un alt şifonier. Thomas a tras de şnurul clopoţelului, apoi a deschis uşile şifonierului. Fără un cuvânt, a început să tragă pălăriile de pe rafturi şi să le arunce pe pat. A apărut Amy.

— A sunat cineva?

— Eu, Amy, i-a răspuns Thomas. Te rog, strânge pălăriile de pe pat şi împarte-le prietenelor tale sau du-le pe toate la biserică pentru vânzările de vechituri, cum doreşti tu. Domnişoara Priscilla n-o să mai aibă nevoie de ele. Când termini, aşază pălăriile de pe masă şi scaune în spaţiul eliberat din şifonier.

Amy a căscat ochii, uimită, şi a răspuns:

— Da, domnu' Thomas, mă duc să aduc nişte saci de bumbac ca să le adun.

După ce uşa s-a închis, Thomas s-a uitat pieziş, scrutând-o pe soţia lui.

— Nu cred că mai e ceva de spus sau de făcut în această privinţă, nu-i aşa, Priscilla?

Priscilla i-a răspuns cu o faţă încordată:

— Bănuiesc că nu.

— Foarte bine. Acum, te rog să mă scuzi, mă duc la Somerset să vizitez locul de veci al tatălui meu.

Capitolul 85

În anii care au urmat după moartea lui Henri, cercul fiilor fondatorilor oraşului Howbutker s-a strâns şi mai mult. Thomas, Jeremy Jr. şi Armând împliniseră cincizeci de ani, Stephen venea şi el rapid din urmă. Fiii lor, abia trecuţi de douăzeci de ani, erau foarte implicaţi în afacerile familiilor, lăsându-şi taţii să mai petreacă timp unul cu altul. Membrii clanurilor se împărţeau în grupuri sociale

pe criteriul vârstei. Jessica, Bess şi Jeremy alcătuiau un grup. Thomas, Armând, Jeremy Jr. şi Stephen îl formau pe al doilea, iar fiii lor – Vernon şi Jeremy III, Brandon, Richard şi Joel Warwick, şi Abel şi Jean DuMont – alcătuiau grupul celor mai tineri.

Thomas era încântat de asocierea cu cei trei prieteni ai săi. Fără ei, ar fi fost un bărbat singuratic. Fiica lui se căsătorise – şi era fericită, după cum observa el jubilând – şi aştepta primul ei copil anul următor, în 1887. Însoţită de Jeremy şi Bess, mama lui era plecată într-o croazieră în jurul lumii, ce avea să dureze o bună parte a anului, apoi cei trei plănuiau să le viziteze pe Tippy la New York şi pe Sarah Conklin la Boston. Nu avea să fie acasă până în săptămâna dinaintea Zilei Recunoştinţei.

Vernon îşi mutase reşedinţa, pe timpul săptămânii, în vechea casă a lui Jasper, pe care o redecorase cu ferestre cu obloane şi alte dotări potrivite unui moştenitor de la Somerset. Nu mai fusese niciodată acelaşi după moartea lui David şi părea să prefere solitudinea, punându-şi toată energia în cultivarea bumbacului. Era o perioadă exaltantă şi fructuoasă pentru creşterea celei mai profitabile recolte din Texas. În ciuda îmbunătăţirilor aduse procesului de egrenare şi inventării unui compresor care putea presa baloţii de peste două sute de kilograme până le reducea dimensiunile la jumătate, pentru a fi transportaţi

mai uşor pe calea ferată aflată în continuu proces de dezvoltare, plantatorii puteau satisface cu greu cererea de bumbac. Thomas se ocupa încă de administrarea de zi cu zi a muncii lui de o viaţă, dar nu mai era atât de absorbit ca pe vremuri. Îşi invidia prietenii pentru faptul că îşi menţineau interesul pentru vocaţiile lor chiar dacă o lăsaseră mai uşor, ca să savureze roadele succesului lor.

Thomas recunoştea că o viaţă de familie fericită era pe deplin legată de entuziasmul unui bărbat pentru alte activităţi, o binecuvântare de care prietenii lui se bucurau, iar el, nu. Ca atunci când abia se căsătoriseră, el şi Priscilla se străduiau să salveze aparenţele. Se tratau unul pe celălalt cu un respect dureros, care, în opinia lui Thomas, ascundea cu greu ranchiuna pe care i-o purta soţia lui. O dăduse în vileag, şi acum îl ura pentru că îi descoperise capacitatea de a face răutăţi. Nu avea să-şi mai recâştige niciodată stima în ochii lui, aşa că se consola gândind tot ce se putea mai rău despre el. După ce copiii şi mama lui plecaseră de acasă, Amy întrebase dacă Thomas dorea să ia mesele împreună cu Priscilla, la măsuţa din salonul de dimineaţă, dar el refuzase. Intimitatea ar fi fost de nesuportat. Au continuat să mănânce în sufragerie, fiecare la câte un capăt al mesei lungi. Noaptea dormeau cât mai departe unul de celălalt în patul pe care îl împărţeau. Thomas dorea să doarmă separat, dar nu se putea hotărî să sugereze un aranjament care

ar fi însemnat repudierea absolută a soţiei sale.

Cei patru prieteni şi-au făcut obiceiul să ia masa împreună la Fairfax în fiecare miercuri. Thomas venea călare de la plantaţie şi îşi priponea calul în faţa Magazinului Universal DuMont. Ar fi putut să meargă călare mai departe, până la restaurantul hotelului, dar îi plăcea să îl ia pe Armând şi să se plimbe cu el până la intrare. Cel puţin aceasta era scuza pe care şi-o oferea, când ştia prea bine că acela era singurul prilej de a o vedea pe Jacqueline Chastain.

În cei doi ani de când fusese angajată la magazin, devenise de neînlocuit. „Nu ştiu ce ne-am face fără ea”, spunea Armând. „Creativitatea ei îmi aminteşte de cea a lui Tippy”. Nu durase mult ca demnitatea, sinceritatea şi decenţa lui Jacqueline să-i facă pe clienţi să se îndoiască de conţinutul defăimător al scrisorilor otrăvite. La o petrecere în casa DuMont, Thomas a auzit o cucoană proslăvind priceperea „vânzătoarei aceleia elegante, pe care ai angajat-o, Armând”, şi încheind cu declaraţia: „Indiferent cine a fost nemernicul care a răspândit scrisorile alea odioase, care au calomniat-o pe doamna Chastain, ar trebui să fie biciuit”. Thomas avusese grijă să nu se uite în direcţia Priscillei.

Era din nou miercuri. Thomas a intrat în edificiul comercial, luminat de candelabre, având ochii antrenaţi să se uite mai întâi în direcţia tejghelei cu accesorii pentru dame. Jacqueline

Chastain l-a văzut şi i-a zâmbit. Îl aşteptase. De regulă, el spunea ceva de genul „Bună ziua, doamnă Chastain” şi îşi ridica uşor pălăria. „Cum vă merge astăzi?”

— Minunat, domnule Toliver, dar dumneavoastră?

— Mai bine acum, doamnă Chastain. Mă bucur atât de mult să vă revăd.

— Asemenea.

Asta era tot. Un observator abia dacă l-ar fi zărit pe Thomas încetinind pasul când trecea pe lângă tejgheaua în spatele căreia stătea Jacqueline Chastain. Nu schimbau niciodată mai mult de câteva cuvinte. Uneori, ea se ocupa de cliente, iar atunci el se mulţumea doar să-şi ridice uşor pălăria în drum spre scări.

Dar, de fiecare dată, faptul că o vedea şi îi auzea vocea făcea să-i salte inima preţ de câteva secunde. După câteva luni de lucru la magazin, Jacqueline se mutase din apartamentul ei de deasupra fostului atelier în cel pe care îl ocupase Tippy şi care era plasat în apropiere. Avea un gărduleţ alb şi o grădiniţă lângă aleea principală. Thomas ştia că Jacqueline nu avea niciun mijloc de transport şi se bucura că nu mai avea mult de mers pe jos după programul de la magazin. În această zi, nu era la fel de multă lume ca de obicei în magazin, iar în raionul de accesorii pentru dame nu era nicio clientă; Jacqueline stătea în spatele tejghelei strălucitoare din sticlă, arătând

ca o regină rămasă fără supuşi.

— Doamnă Chastain… a început Thomas, dar s-a oprit.

Era într-o dispoziţie deosebit de melancolică astăzi. Mai devreme, avusese o discuţie cu fiul lui pe plantaţie. În ultimul timp, Vernon îi făcea curte unei fete drăguţe, fiica proprietarului unei ferme de lapte, pe care familia Toliver îl cunoştea de mulţi ani.

— O iubeşti? îl întrebase Thomas.

— Păi… nu ştiu, tati. Cum e să iubeşti o femeie?

Thomas nu i-a putut răspunde. Nu trăise experienţa. În schimb, i-a spus:

— Pot să-ţi spun cum e să nu iubeşti o femeie.

Şi aşa, ca de la bărbat la bărbat, Thomas i-a împărtăşit povestea căsătoriei lui cu mama lui ca să obţină un moştenitor pentru Somerset.

— Am crezut că vom ajunge să ne iubim, dar m-am înşelat, a concluzionat el.

— Regreţi? l-a întrebat Vernon. Nu se arătase surprins de mărturisirea făcută de tatăl său. Oricât ar fi încercat părinţii lui să o ascundă, copiii fuseseră conştienţi de lipsa de afecţiune dintre ei. Vreau să spun, a meritat sacrificiul făcut pentru Somerset?

— Da, plantaţia a meritat, fiule. Vremurile au dictat ceea ce a trebuit să fac. Bineînţeles că mă întreb cum ar fi fost căsnicia mea – şi a mamei tale – dacă nu m-aş fi pripit atunci când am făcut-o şi

dacă nu m-aş fi căsătorit pentru motivul pentru care am făcut-o. Dar consolarea mea este că dacă nu m-aş fi însurat cu Priscilla, nu aş fi fost tatăl a trei copii minunaţi. Nu vei şti niciodată cât de mult vă iubesc până când nu vei avea propriii tăi copii, Vernon. Şi, încă o consolare, fiule. Pot să mor ştiind că sacrificiul meu pentru pământul tatălui meu, şi strădania, şi munca mea nu au fost în zadar.

Thomas s-a uitat peste câmpurile culese, în timp ce vântul stârnea resturile albe din jurul plantelor jupuite, care arătau ca nişte petice de zăpadă, şi a simţit o revigorare a mândriei de odinioară.

— Am un singur regret, a recunoscut el.

— Care, tati?

— Că am să mor fără să fi fost vreodată cu femeia pe care o iubesc.

Aceasta era Jacqueline Chastain, s-a gândit Thomas, profitând de rara ocazie de o privi direct în faţă. E cu siguranţă trecută de patruzeci de ani, a presupus el. Timpul nu îi afectase frumuseţea. Aspectul ei încântător era susţinut de o înţelepciune feminină perceptibilă în postura şi manierele ei, în zâmbet şi în ochi, şi în vocea incomparabil de caldă.

— Domnule Toliver, i-a răspuns Jacqueline, cu o uşoară ridicare din sprâncene, care sugera că era nedumerită de întrebarea lui.

— În curând va fi Ziua Recunoştinţei, a spus

el, înspăimântat de remarca fără sens.

— Da, am auzit că se apropie.

— Mama mea revine acasă din croaziera în jurul lumii.

— Sunt convinsă că îi aşteptaţi întoarcerea cu mare entuziasm. Va avea atât de multe de povestit.

— Şi eu o să fiu bunic. Fiica mea va naşte primul copil la anul, în aprilie.

— Ce minunat pentru dumneavoastră!

Probabil că Armând îl aştepta deja. Trebuia să plece, dar încă zăbovea. Ce mai face pisica? a întrebat-o Thomas. Leneşă şi grasă, i-a răspuns ea. Grădina ei? Garofiţele de grădină apăruseră din abundenţă anul acesta. Parfumul lor era încântător. Era la curent cu scandalul care clocotea în Paris cu privire la portretul lui Madame X făcut de John Singer Sargent[17]? Fascinant ce-i poate stârni pe oameni, ea ce crede? Da, a fost de acord ea. Ei i se părea splendid tabloul, iar rochia neagră, obiectul controversei dintre critici, era foarte potrivită cu frumuseţea femeii. Francezii erau de obicei atât de… partizani ai lipsei de pudibonderie.

Thomas s-a întrebat cum era oare viaţa ei când se ducea acasă, după închiderea

17 Celebru portret al unei tinere americane căsătorite în înalta societate pariziană, realizat în 1884, a avut parte de o receptare controversată, publicul fiind scandalizat de postura modelului şi de rochia decoltată, considerate sugestive din punct de vedere sexual în acea perioadă

magazinului. Cum îşi făcea de lucru în căsuţa ei? Era singură? îşi făcuse mulţi prieteni? Era curtată? Armând o descria drept „extraordinar de independentă 1, preferând să facă chiar ea munci de bărbat prin casă decât să accepte asistenţa echipei lui de mentenanţă.

Thomas a studiat vitrina de sub tejghea.

— Aş vrea să cumpăr ceva mamei de bun-venit acasă. Ce mi-aţi recomanda?

— Tocmai am primit o colecţie de evantaie splendide, uşoare, dar foarte eficiente pentru verile de la noi. Doriţi să vi le arăt?

— Cu siguranţă.

Thomas a cumpărat un evantai, apoi l-a văzut pe Armând coborând scările, cu privirea aţintită imediat pe culoarul pe care bănuia că se va afla prietenul lui.

— Mi-a făcut plăcere, doamnă Chastain… Jacqueline, a spus el.

— La fel şi mie, domnule Toliver… Thomas, a răspuns ea.

Când a ajuns acasă, târziu la amiază, îl aştepta Priscilla.

Capitolul 86

După ce îşi ducea calul în grajd, Thomas intra întotdeauna în conac pe uşa de la bucătărie. În mediul impecabil şi plăcut înmiresmat al oalelor şi tigăilor atârnate, al plăcii de tocat bine frecate şi

al suprafeţelor de lucru, putea fi sigur că avea să fie întâmpinat de Petunia, pe când trăia aceasta, de care îi era dor, şi acum de Amy şi de fiica ei, Sassie. Amy îl întreba cum i-a fost ziua şi era sincer interesată de relatarea lui. Uneori, se aşeza cu o ceaşcă de cafea ca să-i asculte bârfele colportate neîncetat de la o casă la alta, pe Houston Avenue. Ocazional, mai ales de când mama lui plecase în excursie, Thomas se descărca de grijile pricinuite de Somerset sau de consiliul oraşului. Ştia că mărturisirile lui nu treceau niciodată dincolo de uşa casei. Găsea mereu ceva delicios de luat în trecerea lui prin bucătărie, iar în această zi a remarcat o farfurie plină ochi cu prăjiturelele din nuci pecan, preferatele fiului său. Vernon venea la cină şi avea să stea acasă tot weekendul.

— Domnu' Thomas, soţia vrea să vă vedeţi în salonul de dimineaţă, i-a spus Amy în loc de salut.

Tonul ei îngrijorat şi privirea fixă l-au avertizat să fie în gardă. Dacă era după Priscilla, aceasta ar fi trimis-o pe Amy, împreună cu soţul şi fiica ei, la plantaţie, să culeagă bumbac alături de familia unchiului ei, Jasper. Cei doi fii ai lui Jasper, Rând şi Willie, se întorseseră la Somerset după ce găsiseră Kansasul prea aglomerat şi neospitalier, şi condiţiile pentru fermieri nici pe departe pe atât de avantajoase, pe cât trâmbiţau reclamele. Priscilla putea fi stăpâna casei, dar personalul asculta de Amy, a cărei loialitate se manifesta faţă

de Jessica. Thomas era conştient că situaţia din casă o scotea din minţi pe soţia lui.

— Amy mi-a spus că vrei să mă vezi, a spus Thomas, intrând în salonul de dimineaţă.

Detesta ceea ce făcuse Priscilla din încăperea ce-i servise drept refugiu pe când era copil. Lumina care se răspândea peste tot prin obloanele ferestrelor era blocată acum de draperii groase, şi odinioară fuseseră fotolii confortabile peste tot, pe care să te poţi aşeza. A rămas în picioare. Priscilla s-a ridicat brusc de la biroul ei supradimensionat, cu maxilarul încleştat, semn al furiei nedisimulate.

— Am suportat multe abuzuri din partea ta, Thomas, dar asta n-am să tolerez, a spus ea.

Abuzuri? Nu se atinsese nici măcar de un fir de păr al soţiei lui când era furios, iar ea aruncase cu banii în stânga şi-n dreapta, fără discernământ. Thomas a spus:

— Şi ce anume n-ai să tolerezi din partea mea, Priscilla? Luminează-mă, te rog.

Ea s-a apropiat de el. Talia ei uşor îngroşată şi şoldurile mai late îi trădau intrarea în vârsta mijlocie, dar faţa stătea încă mărturie pentru frumuseţea ei de odinioară. De multă vreme aspectul ei uluitor nu-i mai accelera bătăile inimii.

— Jacqueline Chastain, a spus ea printre dinţii încleştaţi.

El şi-a lăsat involuntar capul pe spate.

— Ce-i cu ea?

— Ai o aventură cu ea – sau, cel puţin, ai vrea

să ai.

Thomas a izbucnit într-un hohot de râs scurt.

— Cine ţi-a spus?

— Am eu sursele mele, dar nici n-am nevoie de ele. Orice idioată oarbă poate să-şi dea seama de ce te opreşti în fiecare miercuri la Magazinul Universal DuMont ca să te întâlneşti cu Armând.

Thomas a ridicat din sprâncene.

— Poate pentru că acolo e magazinul lui?

— N-o face pe inocentul cu mine. Ai putea să te întâlneşti cu el la Fairfax pentru dejunul vostru săptămânal.

— Clienţilor li se cere să nu-şi lege caii lângă restaurant, dacă e posibil, din motive evidente. După cum ştii, geamurile dau în stradă. În plus, mie şi lui Armând ne face plăcere plimbarea pe jos.

Priscilla a strâmbat din buze.

— Poţi să-mi oferi ce scuză doreşti, dar nu-ţi merge cu mine, Thomas. Ştiu că te opreşti la tejgheaua doamnei Chastain de fiecare dată când intri în magazin. Faţa ţi se metamorfozează. Ai fost descris ca un şcolar care-i aduce un măr profesoarei lui preferate.

— De către cine? Şi cum Dumnezeu ştii tu un asemenea cuvânt, *metamorfoză*?

Ea părea gata să-l plesnească. A strâns mai tare din dinţi.

— N-are importanţă de unde ştiu, şi să nu crezi că nu ştie tot oraşul, dar ascultă la mine,

Thomas… Priscilla a venit mai aproape, atât de aproape, că Thomas îi putea vedea firișoarele de păr de deasupra buzei acoperite de un strat fin de sudoare. Dacă tu mă faci *pe mine* de râs, încurcându-te cu doamna Chastain, am să *te* fac să regreţi pentru tot restul vieţii tale. Am să te fac să suferi mai mult decât ai putea crede, mai mult decât ai putea îndura. Să nu te îndoieşti de asta, m-auzi?

Thomas s-a dat înapoi din faţa furiei ei. Nu fusese soţul pe care mizase ea atunci când fusese de acord să se căsătorească, asta recunoştea şi el. Încercase să se revanşeze pentru asta permiţându-i să cheltuie bani, tolerându-i poziţia superioară pe care şi-o aroga în calitate de soţie a lui Thomas Toliver, snoaba care devenise. El îi dispreţuia pe snobi, oameni care se considerau mai buni decât alţii graţie şansei de a se naşte într-o familie înstărită sau căsătoriei, unor poziţii pe care nu şi le câştigaseră singuri. Snob însemna literalmente „lipsit de nobleţe”, ceea ce i se aplică Priscillei. El nu putea tolera o asemenea aroganţă nici din partea ei, şi a întâmpinat-o cu o atitudine zeflemitoare.

— Continui să mă uluieşti, Priscilla. Mai întâi *metamorfoză,* acum asta. Ce te face să crezi că ai posibilităţile să-ţi pui în aplicare asemenea ameninţări?

Ea a ocupat tot spaţiul dintre ei, şi el i-a simţit răsuflarea mirosind a alcool. Băuse.

— Ştiu despre familia ta lucruri care i-ar da fiori oricărui om în parte din acest ţinut, dacă ar fi cunoscute.

Thomas a căscat ochii, întrebător.

— Serios? Ai făcut tu descoperiri în istoria familiei mele care să-ţi hrănească flecărelile destrăbălate? Aş da oricât să le aud. În ceea ce priveşte poveştile de genul ăsta, mi s-a părut mereu că Toliverii sunt cam plicticoşi.

Ea s-a îndepărtat de el, temându-se că spusese prea mult. Pentru a mia oară, Thomas s-a întrebat cum de se putuse păcăli să creadă că femeia aceasta putea fi soţia perfectă pentru el. A presupus că surprinderea privind interesul ei pentru istoria familiei lui, în special pentru legăturile lor cu monarhia britanică, îl convinsese că o ceruse în căsătorie pe femeia potrivită. Niciun detaliu despre vreo legendă sau vreun fapt real legat de familie nu scăpase curiozităţii ei. Fusese încântat când Priscilla sărea în sus la cea mai neînsemnată picanterie din trecutul familiilor Toliver şi Warwick aruncată inocent la masă, ceea ce avea de obicei drept urmare devierea conversaţiei spre o lecţie de istorie ţinută de către tatăl lui.

Thomas plecase la război fericit că Priscilla era dispusă să le insufle copiilor lor cunoaşterea şi preţuirea rădăcinilor din care se trăgea el. O asemenea înţelegere îi lega pe descendenţi de familie şi de pământ, îi făcea să-şi asume

angajamentul de a duce mai departe ceea ce începuseră tatăl şi bunicul lor. Indiferent de soarta pe care ar fi avut-o, şi-a amintit Thomas, sub tutela lui Silas Toliver, Priscilla nu avea să le permită copiilor lui să uite cine erau şi ce îndatoriri aveau faţă de numele familiei lor.

Cât de prost fusese!

— Ce spuneai, draga mea? a întrebat-o el politicos.

Ameninţările soţiei sale păreau a un val a cărui forţă a slăbit brusc. Curajul dat de alcool o părăsise. S-a îndepărtat şi mai mult de el. Trupul părea să i se prăbuşească şi a îngăimat:

— Tu… tu… doar fii atent pe unde mergi… asta-i tot ce spun, Thomas. Nu-ţi voi permite să ne faci copiii de ruşine.

— Nu mi-aş face niciodată copiii de ruşine, Priscilla, şi, te rog, ascultă ce am să-ţi spun eu ţie. Dacă aud vreodată un cuvânt rostit în faţa altcuiva despre suspiciunile tale cu privire la o legătură amoroasă între mine şi doamna Chastain, am să te fac eu pe tine să-ţi doreşti să n-o fi făcut. Nu mă gândesc la mine sau la tine, nici măcar la copiii noştri. Mă gândesc la doamna Chastain, care e complet nevinovată de acuzaţiile tale nefondate. Ce te face să crezi că s-ar implica într-o relaţie cu un bărbat însurat? Aşadar, nu e deloc probabil să mă fac vinovat de acuzaţia pe care mi-o aduci.

Thomas a lăsat aluzia să plutească într-o linişte în care Priscilla părea prea rănită ca să

vorbească.

— Şi transmite-i micii tale spioane din Magazinul Universal DuMont că o să am grijă să rămână fără slujbă dacă mai aud măcar o şoaptă defăimătoare împotriva doamnei Chastain, a continuat el. O s-o fac responsabilă personal.

Cineva şi-a dres glasul în spatele lor. Thomas şi Priscilla s-au răsucit la auzul sunetului. Vernon stătea în pragul uşii.

— Am venit la cină, mami şi tati, a spus el.

Capitolul 87

Lui Thomas îi plăcea ginerele lui şi era recunoscător că măritişul fiicei lui îi dăduse şansa de a-i cunoaşte mai bine pe părinţii băiatului. Până atunci, Curtis şi Anne McCord fuseseră pentru el simple cunoştinţe. Locuiau la o fermă de vite imensă, într-o casă foarte mare, cu doi băieţi gemeni necăsătoriţi, cu câţiva ani mai mici decât fiul lor, Tyler. Până şi Priscilla era încântată de familia în care intrase fiica ei. Pe lângă faptul că erau bogaţi şi foarte respectaţi, membrii familiei McCord o iubeau şi o tratau pe Regina ca pe fiica sau sora pe care o doriseră întotdeauna şi n-o avuseseră. Locuinţa lui Tyler şi a Reginei era într-o anexă din curte transformată într-o căbănuţă încântătoare sub îndrumarea plină de pricepere a decoratorului lui Armând DuMont. Lui Thomas îi plăceau nespus casele fiicei şi socrilor ei,

luminoase şi aerisite, cu verandele lor spaţioase şi acoperite cu plase în partea din spate, oferind astfel priveliştea întinderii verzi a fermei şi înlăturând inconvenientul muştelor şi al ţânţarilor.

La familia McCord, Thomas se simţea ca acasă. În după-amiaza acelei zile, familia lui fusese invitată la un grătar de duminică la ferma de vite. Era aprilie 1887, iar primul lui nepot urma să vină pe lume în acea lună. Întâlnirea din acea zi avea probabil să fie ultima fără prezenţa unui bebeluş în sânul familiei. Jeremy Warwick Sr. şi Bess DuMont fuseseră şi ei invitaţi. Amabilitatea soţilor McCord de a-i invita şi pe ei – familia extinsă a Toliverilor – la această petrecere era unul dintre numeroasele motive pentru care Thomas îi aprecia şi îi plăcea. Rostea în fiecare zi o rugăciune de recunoştinţă pentru căsnicia binecuvântată şi pentru fericirea fiicei lui. Nu-şi făcea griji în privinţa Reginei. Despre Vernon însă nu putea spune acelaşi lucru.

După ce s-a îmbrăcat, Thomas a coborât la parter, mergând în camera fiului său. Şi Vernon aprecia ieşirile la ferma McCord. Părinţii lui nu făceau niciodată un efort pentru a-l smulge de la Somerset, aşa cum se întâmpla în cazul altor evenimente.

— Thomas, băiatul ăsta nu visează decât bumbac, îi spusese Priscilla. Trebuie să facem ceva, să-l *atragem* cu ceva – să-l determinăm să fie interesat şi de altceva în afară de nenorocita asta

de plantaţie!

Thomas era de acord, dar nu i-a amintit soţiei sale că „nenorocita aia de plantaţie” îi sponsoriza extravaganţele pe care ea se simţea îndreptăţită să şi le permită drept compensaţie corectă pentru celelalte lipsuri din viaţa ei. Vernon a deschis uşa când a auzit ciocănitul. Ce flăcău arătos mai era! Semăna cu bunicul lui mai mult decât el. Thomas putea vedea la el însuşi trăsăturile moştenite ale neamului Toliver – ochii verzi ai ducelui de Somerset, părul negru, o vagă gropiţă în mijlocul bărbiei –, dar era mai scund şi înzestrat cu o siluetă mai puţin elegantă decât aceea zveltă înfăţişată în tabloul din holul mare, căreia Silas Toliver îi semănase, ca şi fiul lui acum, ca două picături de apă.

— Eşti gata? a întrebat Thomas, dar a constatat pe dată că întrebarea nu-şi avea rostul.

Vernon era îmbrăcat pentru a merge la călărie cu gemenii McCord, care erau apropiaţi de vârsta lui, având douăzeci şi doi de ani. Aveau de gând să facă o plimbare în jurul fermei înainte de masă, un bun prilej de socializare pentru Vernon. Băiatul era singuratic. Fusese deosebit de apropiat de fraţii lui, iar acum fratele lui era mort, iar sora lui, căsătorită. Avea puţin timp de petrecut alături de cei din clanurile Warwick şi DuMont şi o părăsise pe fata fermierului de lactate, după o discuţie purtată cu tatăl lui, la plantaţie, în luna noiembrie a anului trecut.

— Da, domnule, i-a răspuns Vernon. A coborât toată lumea?

— Toată lumea, în afară de noi. Au sosit şi Jeremy şi Bess, iar trăsura e trasă în faţă. M-am gândit că noi doi i-am putea urma călare. Am pus să-ţi înşeueze calul.

— Asta înseamnă, desigur, că vrei să stai de vorbă cu mine.

— A trecut ceva timp.

Fiul său nu pomenise de disputa dintre părinţii lui, pe care o auzise întâmplător în acea după-amiază de noiembrie. Nu îi stătea în fire. Vernon nu se amesteca niciodată în treburile nimănui în afară de ale lui. Thomas şi Priscilla încremeniseră amândoi, întrebându-se cât de mult auzise fiul lor. Priscilla încercase să zâmbească.

— Nu... nu te aşteptam aşa devreme, îngăimase ea.

— Aşa s-ar părea, spusese Vernon şi se întorsese, pur şi simplu, urcând în camera lui.

Luaseră cina împreună într-o atmosferă tensionată, iar a doua zi de dimineaţă, Vernon era plecat deja când Thomas coborâse la cafea. Dar azi avea de gând să deschidă subiectul legat de Jacqueline Chastain şi să lămurească orice bănuială a fiului său în privinţa faptului că tatăl lui ar avea o aventură cu ea.

După acea după-amiază teribilă, Thomas devenise mai circumspect în privinţa scurtelor schimburi de cuvinte cu doamna Chastain. În

afară de spioana Priscillei, mai puteau observa şi alţii, dând naştere la speculaţii. Trebuia să se gândească la reputaţia femeii, dar pur şi simplu nu putea pune capăt scurtelor conversaţii pe care le purtau în fiecare miercuri fără a-i oferi măcar o explicaţie. S-a gândit să treacă pentru ultima oară pe la tejgheaua ei sau să-i trimită un bilet acasă, dar dacă spunea sau scria un lucru care crea impresia că discuţiile dintre ei însemnaseră mai mult decât intenţionase ea? El presupusese că ea simţea acelaşi lucru ca şi el, dar dacă se înşela? Nu avea abilitatea de a discerne autenticitatea sentimentelor ei, şi ce puteau face în situaţia în care ea îi împărtăşea trăirile? El era însurat, iar Jacqueline Chastain era o femeie vulnerabilă, singură într-un oraş care n-ar pregeta să o pună la stâlpul infamiei pentru cea mai mică suspiciune de indecenţă.

Aşa că nu făcuse nimic. Începuse să se întâlnească cu Armând la Fairfax şi nu o mai văzuse pe doamna Chastain de atunci.

Au pornit cu Jessica, Jeremy, Bess şi Priscilla urcaţi în trăsură, cu Barnabas, pe capră, Thomas şi Vernon, călare în spate. Alcătuiau un convoi de mici dimensiuni, dar impresionant. La insistenţele Priscillei, Barnabas se îmbrăcase în livrea, o uniformă roşie cu fireturi negre, completată cu o cravată din dantelă albă. Doi armăsari negri cu cozile ridicate şi capetele semeţe trăgeau trăsura neagră, strălucitoare, împodobită cu auriu. Din

nou, datorită uneia dintre propunerile neclintite ale Priscillei, pe uşi era încrustată stema Toliverilor, un trandafir roşu împletit cu instrumente de război, aşezat pe un fundal verde-închis.

Era o frumoasă amiază de duminică. Fuseseră împreună la slujbă în dimineaţa aceea, iar Thomas îşi amintea că pastorul citise din Pilde: învaţă-l pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, şi când va fi bătrân, nu se va abate de la ea.

Vernon era dovada cuvintelor Evangheliei. Toate neajunsurile muncii de fermier – munca istovitoare pentru spate, recoltele ratate, grijile în privinţa vremii şi a banilor – nu erau suficiente să-l facă pe fiul lui să ia în calcul o altă ocupaţie, precum mulţi alţi fii ai altor fermieri din zonă. Mulţi dintre ei nu doriseră să lucreze pământul părinţilor şi se lăsaseră atraşi de slujbe în oraşele mari sau plecaseră la colegiu ca să-şi facă o carieră profesională. Dar, în unele privinţe, Thomas nu dorea ca exemplul lui să-i influenţeze fiul. Trebuia să-l prevină pe Vernon în privinţa sacrificiilor pe care le făcea pentru plantaţie. Vernon nu trebuia să facă nimic ca să aţâţe spiritul care, potrivit credinţei bunicului său – şi chiar a lui Thomas, în momentele sale de slăbiciune, pe măsură ce îmbătrânea –, sălăşluia la Somerset.

Dar acesta era un subiect pentru o altă ocazie. În după-amiaza aceasta, Thomas voia să-l tragă de

limbă pe Vernon cu privire la cât de mult auzise din tirada mamei lui şi dacă era curios în privinţa ameninţărilor ei. Priscilla fusese beată, dar nu într-atât încât să nu fi crezut cu tărie în ceea ce spusese. Avertismentele ei îl uluiseră pe Thomas. Nu le acordase importanţa cuvenită, cerându-i Priscillei explicaţii, dar ce lucruri ştia ea oare despre familia lui care să îi dea fiori oricărei persoane din ţinut? Cum îl putea oare răni mai mult decât ar fi putut crede, mai mult decât ar fi putut suporta?

Vernon i-a zâmbit.

— Deci, vrei să vorbim? l-a invitat el.

Thomas şi-a strunit calul în aşa fel încât să rămână mai în urmă ca să nu poată fi auzit de cei din trăsură.

— Fiule, în legătură cu cearta pe care ai auzit-o între mine şi mama ta…

— Nu e treaba mea, tati.

— E treaba ta să ştii că tatăl tău…

Apropierea grăbită a unor copite din spatele lor l-a întrerupt. Caii lor au simţit zgomotul şi au încercat să se dea înapoi, iar Barnabas a direcţionat atelajul înspre marginea drumului.

— Unde mama dracului s-or fi grăbind aşa într-o duminică după-amiaza? a exclamat Thomas.

Un bărbat şi o femeie, călărind în linie cu toată viteza, se apropiau de ei. Thomas i-a recunoscut ca fiind înlocuitorul răposatului doctor Woodward şi o moaşă din zonă.

Doctorul a recunoscut trăsura şi a tras brusc de hăţuri, în timp ce moaşa şi-a continuat drumul mai departe în goana calului.

— Domnule Toliver, cred că veţi dori să veniţi cu mine, a spus el, dar grăbiţi-vă.

— De ce? a întrebat Thomas, cuprins deodată de o premoniţie îngrozitoare.

— Fiica dumneavoastră. Mi-au trimis vorbă de la ferma McCord că naşte şi că nu e bine. Mă duc la ferma lor acum.

Fără a mai aştepta răspuns, doctorul a smucit hăţurile şi a dispărut într-un nor de praf.

Priscilla scosese capul din trăsură, cu ochii albaştri măriţi de panică.

— Thomas, am auzit bine? E vorba de Regina?

— Ai auzit bine, i-a răspuns Thomas cu vocea întretăiată. Vernon, rămâi cu mama ta. Barnabas, fii atent la drum, dar grăbeşte-te.

A înfipt rapid un pinten în crupa calului şi a pornit în galop în urma doctorului, cuprins de cele mai rele presimţiri.

Capitolul 88

A ajuns la câteva minute în urma doctorului. Bărbaţii McCord – Tyler, fraţii lui gemeni şi tatăl lor – stăteau în picioare în veranda ce înconjura casa principală, cu capetele plecate şi cu umerii prăbuşiţi. Când Thomas a sărit de pe cal, privirea lui înnebunită s-a fixat mai întâi asupra lui Curtis

McCord. Fermierul avea mâna încleştată pe falcă, în postura unui om cuprins de o mare disperare, iar groaza a pus stăpânire pe Thomas. Când l-a văzut, Curtis a trecut printre băieţii lui şi a coborât în grabă scările.

— Slavă Domnului că ai venit, omule! Ai ajuns la timp…

— Pentru ce?

— Ai face bine să te grăbeşti, a spus Curtis. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar ai face bine să te grăbeşti.

Thomas a trecut pe lângă el. A văzut cu coada ochiului faţa scăldată de lacrimi a lui Tyler în timp ce alerga pe scări ca să intre în casă; un sentiment greu de vinovăţie se putea desluşi în privirea înroşită a ginerelui său, pe care a lăsat-o în jos în secunda în care a întâlnit-o pe cea a tatălui soţiei sale.

Recunoscându-l, o servitoare nu a făcut decât să-i indice direcţia în sus pe scări, spre o cameră aflată în capătul extrem al holului. Chiar înainte de a ajunge la ea, lui Thomas i s-a întors stomacul pe dos de la duhoarea caldă, astringentă de sânge şi alte fluide corporale, un miros pe care nu-l mai simţise de pe vremea zilelor trăite în mijlocul răniţilor şi al muribunzilor pe câmpurile de bătălie din Texas, în timpul Războiului Civil. S-a năpustit spre uşa deschisă şi a fost întâmpinat de mexicanca înaltă şi taciturnă, care se ocupa de casă cu o mână de fier. Femeia s-a proţăpit în faţa

lui.

— Nu puteţi intra, *Señor.* Doctor aici acum. Nu voie bărbaţi înăuntru.

— Pe dracu’ nu pot! Sunt tatăl ei!

Thomas a împins-o pe servitoare din calea lui şi a intrat în cameră. Un ţipăt i s-a smuls din gât. Fiica lui zăcea pe pat, sub un cearşaf plin de sânge de la jumătate în jos. Faţa ei straniu de palidă, înconjurată de o claie de păr închis la culoare de sudoare şi cu pistruii ieşindu-i în evidenţă precum scorţişoara presărată pe o farfurie albă, părea să plutească deasupra pernei. Şi-a mişcat capul când l-a auzit, dar ochii i-au rămas închişi.

— Taţi…

Regina i-a remarcat prezenţa ridicând cu dificultate o mână, iar Thomas s-a grăbit să i-o cuprindă, siluetele lui Anne McCord, a doctorului şi a moaşei fiind neclare de cealaltă parte a patului.

— Sunt aici, Poppy, sunt aici, a spus Thomas. A îngenuncheat lângă pat, simţind că se sufocă. Ce poate tati să facă pentru fetiţa lui?

— Ţine-mă… de… mână, a murmurat Regina, cu ochii încă închişi şi respiraţia grea.

Doctorul a ridicat cearşaful şi a aruncat o privire sub el.

— Pentru totdeauna, dacă vrei, scumpa mea, a spus Thomas, mângâindu-i fruntea rece şi udă. Nu plec nicăieri.

— Bebeluşul… s-a născut… mort, a şoptit Regina. Băiat…

— Şşt, odihneşte-te acum, scumpo. O să fie bine.

— Mama?

— E pe drum încoace. Şi bunica, şi Vernon.

A auzit vocea isterică a Priscillei de la parter, urmată de un ropot grăbit de paşi pe scări. Când Thomas s-a uitat spre uşă, l-a văzut pe doctor clătinând din cap spre moaşă şi a simţit că i se prăbuşeşte pământul de sub genunchi. Câteva secunde mai târziu, Priscilla a năvălit în cameră, urmată de mama lui, dar ajunseseră prea târziu. Thomas s-a întors spre fiica lui şi a observat cum pieptul i se lasă în ultima-i suflare.

Începând să bocească, Priscilla l-a dat pe Thomas la o parte, trântindu-l la pământ, şi şi-a dus fiica la piept, legănând-o aşa cum făcea când Regina era copil. Thomas s-a ridicat în picioare şi a căzut pe un scaun din apropiere, acoperindu-şi faţa cu mâinile în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. I-a auzit pe Anne şi pe doctor spunându-i ceva mamei lui înainte ca ei şi moaşa să se strecoare afară din cameră, apoi Jessica a venit şi s-a oprit lângă el, punându-i o mână pe umăr. I-a simţit atingerea uşoară ca pe o piatră ce îl strivea. Semnificaţia gestului trecea dincolo de simpla compătimire, dincolo de simpla înţelegere a durerii lui. Şi-a ridicat faţa brăzdată de lacrimi.

— Mamă, noi, Toliverii, suntem blestemaţi?

Ea a închis ochii la întrebarea lui. Avea chipul ofilit, şi Thomas şi-a amintit brusc cât era de bătrână – împlinea şaptezeci de ani în octombrie, luna în care lui îi murise alt copil.

— Nu ştiu, i-a răspuns ea.

— Eu ştiu! a ţipat deodată Priscilla. S-a răsucit spre ei, încă strângându-şi fiica în braţe, ochii ei plini de lacrimi scăpărând scântei de ură şi având gura contorsionată. Voi, Toliverii, sunteţi blestemaţi, blestemaţi, *blestemaţii* a zbierat ea. Şi băieţelul meu, şi acum şi fiica mea sunt morţi din cauza acestui blestem! Doamne, mi-aş fi dorit să nu fi intrat niciodată în familia asta! Mi-aş fi dorit să nu fi dat vreodată ochii cu *niciunul* dintre voi! Lua-v-ar dracu'!

Vernon avea să intre în curând. Nu trebuia să o audă pe mama lui spunând asemenea lucruri. Thomas s-a silit să vorbească.

— Priscilla… te rog. Eşti tulburată. Nu ştii ce vorbeşti.

— Pe dracu' nu ştiu!

Cu grijă, Priscilla a lăsat-o jos pe fiica ei şi s-a ridicat să-i înfrunte. Avea pălăria strâmbă, partea din faţă a corsajului ei plin de panglici era pătată de sudoarea chinurilor fiicei sale. Nebunia îi strălucea în ochi. Buzele i se strâmbau înfiorător în timp ce continua să ţipe, fără să-i pese de ploaia de consecinţe ce avea să cadă.

— Tatăl Jessicăi l-a plătit pe Silas Toliver să o părăsească pe femeia pe care o iubea ca să se

însoare cu mama ta, Thomas. Ştiai asta? Preţul au fost banii cu care să cumpere Somerset – altarul sacru la care vă închinaţi voi, Toliverii.

Priscilla se repezise lângă scaunul lui Thomas ca să-i vorbească direct în faţă.

— Bunică-ta a prezis că un blestem se va abate asupra pământului din cauza a ceea ce a făcut el, iar tatăl tău a ajuns să o creadă când şi-a pierdut fiul şi pe ceilalţi copii pe care i-ar fi avut dacă n-ar fi trădat-o pe femeia cu care ar fi trebuit să se însoare. Până în ziua morţii lui, tatăl tău a crezut că fiii lui – moştenitorii Somersetului – erau născuţi să moară din cauza piezei-rele pe care a atras-o asupra lui când a făcut pactul cu diavolul.

Pironit în scaun, Thomas a întrebat-o înspăimântat:

— De unde ştii tu toate astea?

— Mi-a citit jurnalele, i-a răspuns cu calm Jessica.

Priscilla a clipit şi a privit-o pe Jessica de parcă abia atunci îşi dădea seama de prezenţa ei în încăpere. Thomas a văzut cum uluirea ia locul furiei în momentul în care soţia lui a remarcat-o pe mama lui în încăpere.

— Ai citit jurnalele mamei mele? a întrebat-o el cu o voce răguşită.

Priscilla s-a dat înapoi, nesigură pe ea, strângând din ochi şi apăsându-şi degetele pe tâmple, ca şi cum nu ştia sigur unde se află.

— Nu! Am auzit zvonuri, atâta tot.

— Mă tem că nu, a spus Jessica. S-a dus lângă pat şi şi-a trecut podul palmei peste obrazul nepoatei sale. Aplecându-se, a sărutat-o pe fruntea cadaverică. Somn lin, copilă iubită! S-a îndreptat şi s-a uitat la Priscilla şi la Thomas cu o figură la fel de impasibilă ca a unei statui din marmură. Aveţi grijă ce spuneţi. Vernon e în hol.

— Mai ţine-l acolo o vreme, mamă, şi închide uşa, a spus Thomas când ea s-a întors să plece.

Priscilla se îndepărtase de el. Când s-a închis uşa, el a întrebat-o:

— Este adevărat, Priscilla? Ai citit jurnalele mamei?

— Nu! Şi, oricum, de ce ar fi atât de important? Fiica noastră e moartă.

Priscilla şi-a acoperit faţa cu palmele şi a început din nou să bocească. Thomas s-a ridicat cu dificultate de pe scaun. Ar fi vrut să aibă puterea să o strângă în braţe pe mama fiicei lui, dar nu a făcut-o. Sentimentele lui faţă de soţia lui erau la fel de moarte ca trupul de sub cearşaful îmbibat de sânge.

— Trebuie să vorbim cu Tyler, să-i cerem permisiunea să ne luăm fata acasă, a spus el.

Patru zile mai târziu, în după-amiaza înmormântării, când cei care o jeleau pe Regina Elizabeth Toliver McCord au văzut-o îngropată în cimitirul familiei alături de fiul ei născut mort, membrii familiei Toliver s-au adunat tăcuţi în salonul conacului. Stăteau trântiţi în fotolii şi pe

canapele, prea secătuiţi emoţional să se mai poată mişca sau vorbi. Priscilla şi Jessica nu-şi scoseseră pălăriile, nici Thomas şi Vernon cravatele scrobite. Amy a intrat pe tăcute ducând o tavă cu ceai şi turte de cartofi, coapte special, şi a ieşit.

Thomas şi Priscilla nu-şi adresaseră un cuvânt mai mult decât era necesar din seara în care mica procesiune se întorsese pe Houston Avenue, împingând căruţul ce aducea acasă trupul fiicei lor, ca să fie îmbăiat şi înveşmântat pentru priveghi. Cu buzele strânse şi cu ochii uscaţi, întâmpinaseră potopul de musafiri sosiţi la conac. În seara în care s-au întors acasă, Thomas a dormit într-una din camerele de oaspeţi. A doua zi, a ordonat personalului să îi mute lucrurile din camera pe care o împărţise cu Priscilla.

— Cineva ar trebui să spună ceva, a spus Vernon.

Jessica a turnat ceaiul.

— Un cubuleţ sau două? a întrebat ea, ţinând ridicat cleştişorul pentru zahăr.

— Niciunul, a spus Vernon, ridicându-se în picioare. Trebuie să plec la plantaţie.

— Eu mă duc să mă odihnesc, a spus Jessica. Poate că ar trebui să te duci şi tu, Priscilla.

— Da, a convenit ea cu indiferenţă.

— Thomas?

Mama lui a aruncat o privire înspre el.

Thomas şi-a tras picioarele ca să se ridice.

— Eu nu vin acasă la cină, a spus el.

Priscilla i-a aruncat o privire sălbatică.
— Şi unde te duci?
— Afară, i-a răspuns el.

Capitolul 89

— Te-ai dus să te întâlneşti cu *ea,* nu-i aşa? a rostit o voce din umbrele unui alcov aflat faţă în faţă cu dormitorul lui Thomas.

Thomas s-a răsucit pe călcâie. Alcovul era un spaţiu utilitar adânc, prevăzut cu rafturi pentru tăvi de ceai şi cafea. Când erau copii, David şi Regina se jucaseră de-a v-aţi ascunselea acolo, primul loc în care se căutau unul pe altul.

— Te-ai apucat să mă spionezi, Priscilla? a întrebat-o Thomas, introducând cheia în broască.

Priscilla a ieşit din întuneric în holul luminat doar de o lampă de perete. Era aproape miezul nopţii. Lui Thomas i s-au părut sinistre foşnetul şi strălucirea rochiei sale în lumina aruncată de singura lumânare. Slăbise în cele două luni care se scurseseră de la moartea fiicei sale, iar faţa ei căpătase un aspect bântuit. Thomas îi înţelegea durerea, dar numai ca părinte care împărtăşea suferinţa în urma morţii copilului amândurora. Nu se putea convinge să o aline ca soţ. Durerea Priscillei era potenţată de regretul ei că se scăpase în privinţa lecturării jurnalelor mamei lui. Thomas nu se mai întreba de unde aflase ea despre lucrurile menite să-ţi dea fiori, pe care el

nu le ştiuse niciodată. Nu-i mai păsa că l-ar putea face să sufere mai mult, dincolo de capacitatea lui de a crede şi de a suporta. Trăia deja asta.

— Nu te spionez, i-a răspuns Priscilla. Simt că trebuie să stau pe lângă uşa soţului meu, sperând că voi reuşi să vorbesc cu el. Te-aş fi aşteptat în cameră, dar simţi nevoia să încui uşa.

— Am destule motive, nu crezi? a întrebat-o Thomas. Discutăm mâine-dimineaţă. E târziu şi sunt obosit. Du-te la culcare.

Priscilla s-a înroşit la faţă, dar şi-a încleştat maxilarul.

— O să vorbim acum. Vreau să ştiu dacă ăsta-i adevărul.

— Care adevăr?

— Că te vezi cu Jacqueline Chastain.

— Dacă prin *văzut* înţelegi că am mai dat ochii cu ea prin oraş, întâmplător.

— Am auzit că ai condus-o cu trăsura duminica trecută.

— M-am oferit să o conduc când ea era în drum spre biserica ei, iar eu spre a mea. Era prea cald să meargă pe jos.

— Cât de convenabil că s-a întâmplat să vă întâlniţi exact în duminica în care eu am fost prea deprimată ca să merg la biserică!

— Crezi ce vrei, Priscilla.

Thomas a deschis uşa. Se săturase de această conversaţie.

— Nu te interesează ce vorbeşte lumea? l-a

întrebat ea.

Thomas a intrat în cameră şi a tras-o după el. Nu voia ca vocea stridentă a soţiei sale să se audă până în apartamentul mamei lui, din celălalt capăt al coridorului. A închis uşa.

— Ce spune *lumea,* Priscilla, sau e iarăşi vreuna dintre speculaţiile tale nefondate?

— Unde-ai fost în seara asta?

— Am jucat cărţi cu Jeremy Jr., cu Armând şi cu Philippe. Philippe a venit acasă în permisie.

— N-ai fost cu ea?

— N-am fost niciodată cu ea.

— Nu te cred.

— Ei, ai tot dreptul.

— Unde te duci când nu eşti nici acasă, nici la plantaţie şi nici plecat cu treburi ale consiliului?

— Păi, hai să vedem ce-a mai rămas. Bănuiesc că sunt acasă la unul dintre prietenii mei de-o viaţă.

— Se pare că petreci o groază de timp cu ei.

— Aşa s-ar părea.

— De ce petreci atât de mult timp la plantaţie? Credeam că se ocupă Vernon de locul ăla acum.

— Se ocupă, dar are nevoie de mine.

— L-ai întors împotriva mea.

— *Tu* l-ai întors împotriva ta, Priscilla. Era în faţa uşii la familia McCord şi a auzit fiecare cuvinţel al tiradei tale.

Ca de obicei, atitudinea ofensivă a Priscillei s-a năruit. Şi-a încolăcit braţele în jurul taliei sale

subţiate ca şi cum încerca să se controleze.

— Thomas… eram… eram… tulburată, cum ai spus şi tu. De ce n-aş fi fost? Fiica mea tocmai murise. Nu ştiam ce vorbesc. N-ar trebui să fiu făcută răspunzătoare.

— Ai citit jurnalele mamei mele?

— *Nu!* a exclamat Priscilla, negarea vehementă făcând-o să se înroşească la faţă. Tot ce am spus s-a bazat pe zvonuri. Cele trei familii alimentează bârfele. Ar trebui să ştii asta.

— Ştiu, a recunoscut Thomas, şi dacă e vreo consolare, şi eu… m-am întrebat dacă vreo… mână a răzbunării e responsabilă pentru tragediile petrecute în familia Toliver din cauza sacrificiilor pe care eu şi tatăl meu le-am făcut pentru plantaţie, dar asta numai în momentele de disperare. Nu cred în asemenea superstiţii, nici măcar o secundă. Căderea fatală a fratelui meu de pe cal, morţile fiului şi fiicei noastre, neputinţa mamei mele de a păstra sarcinile şi de a mai avea alţi copii nu sunt cu nimic mai misterioase decât moartea fiicei familiei DuMont într-un uragan sau a fiului lui Warwick de mâna unui ofiţer unionist în timpul războiului. În fiecare an, mor tinere femei la naştere. Ce i s-a întâmplat lui David i se putea întâmpla oricărui băiat care se juca pe lângă iaz.

În chip straniu, Priscilla rămăsese stană de piatră. O licărire la fel de ciudată îi juca în ochi. S-a îndreptat de spate.

— Ai spus că ai făcut şi tu sacrificii pentru

Somerset. Care au fost acelea, Thomas? Am fost şi eu unul dintre ele?

Thomas a auzit un slab ecou de speranţă că avea să infirme bănuiala ei. S-a întors cu spatele şi a început să-şi descheie nasturii de la vestă. Cât de mult sperase că ea nu avea să-i pună niciodată această întrebare! Priscilla îi oferise copiii. Indiferent ce făcuse, le fusese mamă iubitoare.

— Răspunde-mi, Thomas. Vreau să ştiu.

El şi-a desfăcut butonii de la manşete.

— Da, Priscilla, tu ai fost sacrificiul pe care l-am făcut pentru Somerset.

S-a aşternut o tăcere asemenea celeia ce urmează după bubuitura tunetului. Thomas a continuat să stea cu spatele la ea, nedorind să vadă cât de rău o rănise.

Priscilla l-a întrebat cu o voce surprinzător de fermă:

— Ai vrut un moştenitor în caz că erai ucis în război, şi nimeni, cu excepţia mea, nu era disponibilă sau potrivită la momentul acela. Asta a fost?

— Aşa este. M-am gândit că putem să facem lucrurile să meargă.

— Şi din cauza sacrificiului pe care l-ai făcut tu însurându-te cu mine, doi dintre copiii noştri sunt morţi.

— Nu cred asta.

— Ei bine, eu o cred. Şi mama ta la fel. Am minţit, Thomas. I-am citit jurnalele.

Thomas s-a răsucit exact la timp să-i vadă lacrimile de profundă durere ţâşnindu-i din ochi şi s-a străduit să-şi stăpânească reacţia. Îi năruise orice îndoială pe care poate o mai avea cu privire la motivele lui de a se căsători cu ea. Să bănuiască era una. Să ştie cu certitudine era cu totul altceva. Era surprins că după atâţia ani, ea încă mai păstra speranţa că se căsătorise cu ea din dragoste.

— Îmi pare rău, Priscilla, i-a spus el. Te-am înşelat, dar am sperat că viaţa pe care ţi-am oferit-o – una care părea să-ţi facă plăcere – şi copiii vor fi recompensat asta. Ştiu că ţi-am refuzat anumite plăceri şi bucurii pe care le-ai fi cunoscut dacă… aş fi simţit altceva sau dacă te-ai fi căsătorit cu altcineva, dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai citit jurnalele mamei mele? Ca să aduni informaţii pentru istoria familiei Toliver pe care o scrii?

Ea a scos o batistă din mâneca rochiei de casă, pe care o avea la îndemână pentru momente dramatice care loveau fără avertizare. Şi Thomas avea grijă să aibă una în buzunarul hainei pentru clipele de răvăşitoare amintiri şi suferinţe.

Priscilla şi-a şters ochii, apoi a băgat cu grijă batista înapoi în mânecă. Încetase să mai plângă pentru el, părea să sugereze gestul ei.

— Bănuiesc că aş putea să folosesc această scuză, dar m-am săturat să mint, a spus ea. Se pare că tu nu ai această tendinţă, aşa că am să încerc şi eu adevărul de data asta, ca să văd de ce-

ţi place *ţie* atât de mult. Am citit jurnalele Jessicăi să aflu dacă m-a suspectat că am avut relaţii sexuale cu maiorul Andrew Duncan.

Thomas s-a holbat la ea, incapabil să vorbească din pricina şocului.

Priscilla l-a privit cu inocenţă.

— Jessica o făcea, de fapt. Suspecta adevărul, adică. I-am găsit reflecţiile pe tema asta scrise negru pe alb în jurnalul ei din 1866.

— Priscilla… ai… avut… relaţii?

— Sigur că da, aşa că să nu crezi că m-am maturizat fără să fi experimentat acele plăceri şi bucurii pe care mi le-ai refuzat tu.

Amintirea elegantului ofiţer cu părul roşcovan, care locuise în apartamentul de deasupra garajului trăsurii în timpul ocupaţiei unioniste, în urmă cu peste douăzeci şi unu de ani, l-a străfulgerat pe Thomas. Douăzeci şi unu de ani…

— N-ai observat nici măcar o dată, nu-i aşa? a spus Priscilla cu o satisfacţie arogantă strălucindu-i în ochi. Erai atât de absorbit de sfânta ta plantaţie şi atât de indiferent faţă de mine, nu ţi-ai aruncat nici măcar o dată ochii în direcţia mea şi a lui Andrew, dar mama ta a făcut-o. De ce crezi că a ţinut-o pe Regina la distanţă toată viaţa?

S-a uitat atent la faţa Priscillei.

— Nu cumva îmi spui că Regina era…

— Fata maiorului Andrew Duncan? Ba da, asta îţi spun.

Thomas s-a împleticit pe picioare, ca şi cum îi fusese aruncat acid în faţă.

— Iată, i-a spus Priscilla. Această informaţie ar trebui să te scutească întrucâtva de durerea pe care o trăieşti după moartea Reginei şi, cu siguranţă, de orice sentiment de vinovăţie te-ar măcina pentru lipsa ta de atenţie faţă de mine.

— Minţi… minţi, Priscilla. Spui toate astea ca să te răzbuni pe mine, ca să mă faci să sufăr…

— Păi, te-am prevenit că deţin informaţii cu care să fac asta, nu-i aşa?

— Regina a fost fiica mea! A *mea!*

— De la cine crezi că a moştenit părul roşcat, şi pistruii, şi culoarea tenului?

— De la mama!

— Sau de la maiorul Duncan. Nu vom şti niciodată cu siguranţă acum, nu-i aşa? Priscilla s-a apropiat mai mult ca să-l privească sfidător pe Thomas în ochi, cu dinţii ei mici încleştaţi. Te-am iubit, Thomas. *Pe tine* te-am dorit. Nu banii tăi, nici numele, nici *compensaţiile* pe care mi le-ai aruncat drept preţ de răscumpărare. Sigur, aveam reţineri când ne-am căsătorit, dar cu căldură şi siguranţa iubirii tale aş fi putut să trec peste ele, aşa cum am trecut cu Andrew. Datorită lui m-am schimbat şi am devenit femeia de care ai putut să te bucuri vreme de câţiva ani. L-a bătut uşor peste cămaşă. O să-ţi ia o vreme să te obişnuieşti cu *adevărul,* Thomas, dar o să mergem mai departe aşa cum am mers dintotdeauna, şi ar fi bine să nu

mai aud de flirturile tale cu Jacqueline Chastain. Îmi datorezi fidelitatea.

Thomas i-a dat mâna la o parte.

— Mâine-dimineaţă declanşez procedurile, a spus el.

Priscilla a ridicat capul întrebător.

— Ce proceduri?

— Procedurile de divorţ. Te acuz de adulter.

Capitolul 90

Priscilla a început să-l implore.

— Gândeşte-te la Vernon, i-a spus ea. Gândeşte-te la Regina, ce va însemna asta pentru amintirea ei.

— Mă aştept să te gândeşti *tu* la ei, Priscilla.

Au existat discuţii, firește, când a început să umble vorba prin ţinut că Thomas şi Priscilla Toliver puneau capăt căsniciei lor de douăzeci şi şase de ani, dar un scandal de proporţii a fost evitat când Priscilla a fost de acord să-i permită lui Thomas să divorţeze în liniște. Thomas i-a expus termenii. Nu avea să precizeze, în faţa judecătorului regional, motivele pentru care cerea divorţul, dacă ea părăsea casa pur şi simplu, fără a-i contesta petiţia, şi ieşea din viaţa lui fără dreptul legal de a reveni, în spaţiul public în care avea să se înregistreze motivul disoluţiei uniunii lor, el avea să accepte să fie scrisă explicaţia standard, obişnuită. Avea să se consemneze că

mariajul devenise „insuportabil din cauza conflictelor sau a neînţelegerilor dintre parteneri, care distrug scopurile legitime ale relaţiei maritale şi împiedică orice speranţă rezonabilă de reconciliere”.

— Nicio speranţă rezonabilă de reconciliere, Thomas? a întrebat Priscilla cu o voce frântă.

— Niciuna.

Şi asta a fost tot. Priscilla a ales metropola Houston ca nouă rezidenţă, datorită faptului că era accesibilă pe calea ferată, făcând astfel posibile vizitele lui Vernon, ale fraţilor ei şi ale celor câţiva prieteni pe care îi mai avea. Thomas a instalat-o într-o casă mică, dar elegantă, în cel mai prestigios cartier din oraş, a deschis un cont bancar pe numele ei şi a aranjat să-i plătească un personal alcătuit din trei servitori şi pentru cal şi trăsură.

Divorţul s-a finalizat nouăzeci de zile mai târziu, când judecătorul districtual a parafat documentul care-l elibera pe Thomas din căsătoria lui, iar în a nouăzeci şi una zi, acesta a vizitat-o pe Jacqueline Chastain. Trei luni mai târziu, erau căsătoriţi. Încă o dată, Magazinul Universal DuMont îşi pierduse creatoarea de excepţie.

Patru ani mai târziu, în 1892, Vernon i-a întins conductorului biletul şi s-a aşezat în compartimentul de clasa întâi. Trenul începuse să pufăie pe la marginea oraşului Howbutker, şinele urmând malul unui lac. Prin geamul de lângă locul

lui, Vernon a observat cum chiparoşii iubitori de apă îşi lepădau frunzele, primii arbuşti din Texas care făceau asta, anunţând venirea toamnei. Într-o dimineaţă de octombrie exact ca aceasta, în urmă cu nouă ani, murise frăţiorul lui mai mic. David ar fi avut douăzeci şi trei de ani dacă ar fi trăit. Durerea care-i săgeta uşor inima de fiecare dată când îşi amintea de fratele său s-a adăugat la dispoziţia tristă a lui Vernon. Era în drum spre Houston să-şi petreacă weekendul în vizită la mama lui. O iubea şi îi părea rău pentru ea, dar era îngrozit de orele în care stătea închis în căsuţa ei, văzând ceea ce-şi permisese ea însăşi să devină.

Mama lui pierduse tot ceea ce îi hrănise vanitatea. Purtase haine şi podoabe potrivit statutului de soţie a lui Thomas Toliver şi poziţiei lor din înalta societate din Howbutker – din întreg statul, de fapt. Exceptându-i pe copiii ei, trăise ca să impresioneze, să fie văzută, să fie băgată în seamă. Acum îi lipsea această motivaţie de a se aranja şi de a arăta cât se poate de bine, iar faptul că luase în greutate şi afişa un aspect neglijent demonstrau acest lucru.

Vernon nu putea spune sau face nimic ca să-i încurajeze munca de caritate, interesele intelectuale sau găsirea de noi prieteni în noul ei mediu. Mama lui prefera să trăiască ascunsă, departe de stigmatul divorţului şi de umilitoarea recăsătorim a tatălui său cu „ţiitoarea” lui, şi să se

afunde în jalea pierderii a doi dintre copiii ei şi a statutului pe care îl avusese odinioară.

Vernon a scos un oftat. Nu era un moment oportun să stea departe de plantaţie. Era vremea recoltei, şi un nou dăunător îndrăzneţ pătrunsese pe teritoriul statului, venind din Mexic prin oraşul texan Brownsville. Se numea gărgăriţă, un gândăcel mic şi afurisit de vreo şase milimetri, cu aripi şi o gură remarcabilă. Cultivatorii de bumbac şi porumb se mai confruntaseră şi în trecut cu ameninţări din partea insectelor, dar se părea că nu există nicio posibilitate de apărare împotriva acesteia. Vernon avea să piardă şedinţa plantatorilor şi a fermierilor, ţinută în acea seară cu scopul de a discuta un plan de bătaie cu un reprezentant al Departamentului de Stat pentru Agricultură, dar nu putea să o lase singură pe mama lui în ajunul comemorării morţii fratelui lui. Tatăl lui avea alinarea mamei lui vitrege, Jacqueline Chastain.

Vernon se simţise deznădăjduit în faţa destrămării căsniciei părinţilor săi, chiar dacă acceptase iminenta realitate după ce se dusese la bunica lui şi o implorase să-i dea explicaţii cu privire la ceea ce auzise din camera în care sora lui zăcea moartă. Fusese şocat că mama lui îi citise jurnalele bunicii (ca şi tatăl lui, nu a crezut în dezminţirea ei), dar acum, că fuseseră scoase la lumină anumite secrete, Vernon a insistat ca Jessica să-i spună care era povestea blestemului

familiei Toliver. Tatăl lui era prea devastat ca să-l abordeze pe el.

Iar bunica lui se învoise, relatându-i pierderile care s-au succedat până în ziua acelui scandal îngrozitor, când încremenise în holul casei de la ferma McCord. Ideea că asupra Somersetului plana un fel de blestem aruncat de străbunica lui din Carolina de Sud, înainte ca Texasul să devină măcar republică, era o tâmpenie, bineînţeles. A luat-o pur şi simplu drept un alt reproş aruncat în faţă tatălui său de mama lui. Vernon era deja conştient de resorturile căsniciei lor şi era destul de sigur că nici mamei lui nu îi erau străine. Înţelegea motivele tatălui său şi resentimentele mamei sale. Ceea ce nu ştiuse şi îl captivase a fost începutul turbulent al istoriei aparent fericite a bunicilor lui.

Vernon se simţise uşurat că David şi Regina nu mai erau acolo ca să sufere din cauza divorţului şi că erau scutiţi să o vadă pe mama lor în situaţia actuală. Întreaga împrejurare nefericită îl făcuse să se hotărască să nu se căsătorească niciodată decât cu o femeie pe care să o iubească şi care să-l iubească la rândul ei, dar asta îi stârnea o nouă îngrijorare: Şi dacă nu avea să găsească niciodată această femeie? Ce avea să se facă atunci? Avea douăzeci şi şapte de ani şi nu se întrevedea la orizont niciuna care să întrunească pretenţiile lui. Era singurul moştenitor supravieţuitor al Somersetului. Ce avea să se

întâmple cu plantaţia dacă el nu avea niciun urmaş Toliver care s-o moştenească?

Dar nu voia să mai adauge şi această grijă la dispoziţia pe care o avea în acest moment, aşa că a scos din servietă un raport ca să studieze informaţiile sumare despre gărgăriţe adunate de oamenii de ştiinţă experţi în domeniul bumbacului. Gărgăriţa, a aflat Thomas, putea zbura pe distanţe scurte, dar fenomenele meteorologice, ca de exemplu uraganele, frecvente în golful Mexic în septembrie, le puteau purta departe de mediul lor de viaţă. Era adânc cufundat în lectură când o bătaie uşoară în uşa compartimentului i-a întrerupt concentrarea.

— Intră! a strigat el, încă absorbit.

Bertram, un bărbat negru, însoţitorul de vagon cu care Vernon devenise prietenos în călătoriile lui spre Houston, a băgat capul pe uşă.

— Mă scuzaţi, domnu' Toliver, da mă gândeam dacă v-aţi supăra să împărţiţi compartimentul de clasa întâi cu o femeie care se dă jos la Houston. E în spate, la clasa a treia, cu o ceată de huligani gălăgioşi, decişi să o impresioneze, şi se vede că nu-i place societatea lor. E tăcută, domnu'. Sunt sigur că n-o să vă deranjeze de la lucru.

— O, sigur, a răspuns Vernon, fluturând din mână fără să ridice ochii din hârtii. Trimite-o încoace.

Escortată de însoţitorul de vagon, femeia a intrat după câteva minute. Vernon s-a uitat în sus,

intenţionând să dea politicos din cap în semn de bun-venit şi apoi să se întoarcă la raportul lui. În schimb, a făcut ochii mari şi a rămas cu gura căscată.

— Vă mulţumesc atât de mult, domnule, a spus musafira lui, părând să nu-i observe privirea fascinată.

Avea pălăria într-o parte şi părea să fi rămas fără suflare. Şi-a lăsat jos geamantanul şi umbrela şi s-a aşezat pe locul din faţa lui, în colţul opus, de lângă uşă, ca şi cum nu voia să-i invadeze spaţiul. Fără a-i mai arunca o altă privire, şi-a aranjat pălăria, o chestie din paie prea elegantă pentru podoaba ei atrăgătoare de păr castaniu-roşcat strălucitor adunat într-un coc ce părea că avea să se desfacă la următoarea hurducătură a trenului. Moda renunţase la abundenţa extravagantă de volane şi volănaşe, pe care mama lui încă le prefera, iar costumul mai simplu de călătorie al femeii, cu corsetul strâns pe corp, talia de clepsidră şi fusta dreaptă îi venea excelent pe silueta bine înzestrată. Vernon s-a gândit că nu mai văzuse niciodată o femeie mai dezirabilă decât ea.

Pălăria fiind la locul ei, tovarăşa lui de compartiment şi-a încrucişat mâinile în poală şi a tras adânc aer în piept, cu aparentă uşurare, ceea ce i-a scos în evidenţă pieptul plin. L-a surprins privind-o insistent, şi buzele ei pline s-au arcuit într-un surâs.

— Promit că n-am să vă deranjez, a spus ea cu o voce caldă, răguşită, ce sugera posibilităţi fantastice sub aşternuturi.

Vernon şi-a întins picioarele, s-a aşezat mai drept şi şi-a dres glasul.

— Vă invit să mă deranjaţi cât de mult doriţi.

O sprânceană castanie i-a trădat femeii surpriza. El s-a gândit că e abia trecută de douăzeci de ani.

— Atunci… credeţi că l-aţi putea chema pe însoţitorul de vagon să-i cereţi un pahar cu apă? a întrebat ea, lipindu-şi mâna pe gâtul de culoarea fildeşului. Mor de sete.

— Apă pentru un gât mort de sete? Pot să vă sugerez ceva care stinge mai bine setea?

— Ca de exemplu? a întrebat ea, cu ochii ei de ambră plini de curiozitate.

— Şampanie, i-a răspuns Vernon, întinzând mâna spre cordonul clopoţelului pentru însoţitorul de vagon.

— La unsprezece dimineaţa?

— E aproape amiază.

— O, bine, eu… Mâna i s-a dus spre gulerul înalt al bluzei. Dacă insistaţi…

— Cu siguranţă insist, a spus Vernon, zâmbind.

O chema Daria Henley. Se întorcea la Houston după o vizită la mătuşa ei, o văduvă care încă se descurca să conducă o fermă aparţinând familiei sale de două generaţii. Tatăl ei era diriginte de

poştă în Houston. Mama ei decedase. Ea lucra la o editură, după ce obţinuse o diplomă de secretară.

— Şi ce faceţi la editură?

— Citesc şi corectez manuscrise – materiale predate de scriitori.

La al doilea pahar de şampanie, a întrebat-o:

— De ce nu sunteţi măritată – o femeie ca dumneavoastră?

Ea a sorbit din şampanie. La invitaţia lui, se mutase pe locul de la fereastră, în faţa lui.

— Am fost logodită, dar am rupt logodna.

— De ce? a întrebat Vernon, mai lucid decât fusese vreodată în viaţa lui.

În mod evident, Daria Henley nu era la fel de lucidă. I-a explicat, ameţită:

— Am descoperit în timp că nu ne potriveam.

— Serios? Cum v-aţi dat seama?

— Eram destul de sigură că nu era genul de bărbat care să comande şampanie ca să stingă setea din gâtul uscat al unei doamne la unsprezece dimineaţa.

Vernon a început să râdă, simţind deodată că nu mai avea nicio grijă pe lume, o stare pe care nu o mai trăise de multă vreme. Comentariul ei însemna că urmărea să prindă un bărbat cu avere sau unul galantoni? Spera să afle. Băgând mâna în buzunar, a scos o cutiuţă subţire din piele din care a extras o carte de vizită. I-a întins-o.

— Mă întreb dacă-mi veţi permite să vă fac o vizită cât sunt în Houston, domnişoară Henley?

— Vai, domnule Toliver, aş fi încântată, i-a răspuns ea.

Capitolul 91

Intenţionase să stea în Houston numai în weekend şi să plece duminică pentru a ajunge acasă la timp să poată merge călare până la Somerset ca să vadă cum decursese primul cules, dar Vernon a rămas patru zile în oraş. Când s-a întors în casa lui de pe Houston Avenue, Jacqueline l-a întâmpinat cu un mic strigăt de uşurare.

— Vernon, am fost atât de îngrijoraţi. Am crezut că ţi s-a întâmplat ceva.

— Ar fi trebuit să trimit o telegramă. Îmi pare rău. Jacqueline… pot să discut ceva cu tine?

Vernon a tras-o deoparte în bibliotecă ca să discute în intimitate. Fusese întâmpinat de o suită de feţe îngrijorate – ale lui Amy, Barnabas, Sassie şi ale altor servitori. Bunica lui era la etaj, iar tatăl lui, la plantaţie. Când a rămas singur cu mama lui vitregă, Vernon i-a spus:

— Jacqueline… cred că m-am îndrăgostit.

— Ah, a spus ea. Deci, asta-i cauza întârzierii. Cine e? Cum v-aţi cunoscut?

Jacqueline era una dintre persoanele cu care puteai vorbi cel mai uşor pe lume. La început, Vernon nu se arătase încântat; nu era chiar împotriva ei, dar cu siguranţă nu în favoarea ei.

Dar la câteva săptămâni de când ea a venit să locuiască în casa copilăriei lui, a înţeles ce-l atrăsese pe tatăl lui la ea. Vernon se aşteptase ca ea să preia frâiele casei, făcând numeroase schimbări, la voia întâmplării, impunându-şi voinţa, gusturile şi autoritatea, dar nu se întâmplase nimic din toate acestea. Ea se amestecase pur şi simplu printre ei, câştigase imediat inimile servitorilor, aprobarea soacrei sale şi, treptat, admiraţia fiului ei vitreg. A adus în casă o prezenţă calmă şi liniştitoare şi, în ciuda cutelor de durere săpate pentru totdeauna pe fruntea tatălui său în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, Vernon nu-l mai văzuse niciodată atât de fericit – dacă îl văzuse vreodată fericit.

— În trenul spre Houston, a răspuns el la întrebarea mamei lui vitrege. Jacqueline, tu crezi în dragoste la prima vedere?

Jacqueline a strâns din buze.

— La vârsta ta, cred în atracţie fizică la prima vedere.

— De ce la a mea? De ce nu la a ta, atunci când v-aţi cunoscut tu şi tatăl meu?

Vernon aflase de la mama lui că făcuse „greşeala vieţii ei” când îl trimisese pe tatăl lui la atelierul lui Jacqueline Chastain ca să ridice o bentiţă pentru aniversarea de şaisprezece ani a surorii lui. „Ceva s-a aprins în el şi în femeia aia, şi a rămas cu siguranţă aprins”, spusese mama lui pe un ton acuzator.

Jacqueline i-a răspuns.

— Pentru că la vârsta tatălui tău şi a mea, am recunoscut, dincolo de atracţia fizică, un lucru care ne lipsea amândurora şi pe care ni-l puteam oferi unul altuia.

— Cum ştii când e mai mult decât ceva fizic?

— Asta ştii numai când ajungi să cunoşti cealaltă persoană.

Vernon şi-a trecut agitat mâinile prin păr.

— Nu ştiu dacă pot aştepta să ajung să o cunosc pe Daria Henley. Sunt atât de… atât de înnebunit după ea acum, Jacqueline. Abia am reuşit să mă desprind de ea ca să mă urc în tren. Voiam să o bag în geamantan şi să o aduc acasă cu mine. N-am crezut niciodată că aş putea simţi aşa ceva pentru o femeie, dar nu sunt capabil să judec, să respir când mă gândesc la ea.

Mama lui îl prevenise că Daria putea fi o vânătoare de averi, dar greşea, Vernon era sigur de asta. A hotărât să reducă impresia de bogăţie pe care i-o dăduse ocupând compartimentul de clasa întâi în tren, comandând şampanie franţuzească, îmbrăcat în hainele lui elegante, şi să vadă ce avea să facă ea. A vizitat-o în a doua noapte de şedere în Houston şi, în loc să o ducă la restaurantul elegant de deasupra clubului pentru domni, din care făceau parte şi el şi tatăl lui, a condus-o la un stabiliment mult mai modest. Purta nişte haine mai puţin elegante pe care le ţinea la mama lui ca să le îmbrace prin casă şi a condus-o

la casa îngustă cu trei etaje a tatălui ei, şi de acolo, într-o trăsură de piaţă. Dacă Daria a fost surprinsă sau dezamăgită în aşteptările ei cu privire la bărbatul care i-a apărut la uşă, diferit de cel mult mai bogat cu care împărţise un compartiment în tren, nu a dat niciun semn. Părea doar încântată că el îşi onorase cererea de a o revedea. În tren, Vernon evitase cu abilitate să vorbească despre sine, iar ea fusese prea politicoasă să-l întrebe cu ce se ocupă. Mai târziu, în timpul conversaţiei, i-a spus că se ocupa de o fermă de bumbac din estul Texasului împreună cu tatăl lui.

— O muncă foarte grea, spusese Daria. Mătuşa mea ar putea să confirme.

După ce i-a relatat mamei sale vitrege aceste detalii, Vernon a întrebat-o:

— Crezi că va fi ofensată când va afla că sunt bogat?

— Adică te gândeşti că ea va crede că te-ai îmbrăcat mai modest şi ai dus-o în locuri pe care le-ai considerat mai potrivite pentru o femeie de condiţia ei?

— Eşti atât de isteaţă, Jacqueline, a spus Vernon. Da, exact asta vreau să spun.

— Fii sincer cu Daria, Vernon. Explică-i că nu la condiţia *ei* te gândeai, ci la a ta, şi mărturiseşte-i motivul îngrijorării tale. Dă-i şansa de a fi nemulţumită de tine sau de a înţelege nevoia ta de a cunoaşte temeiul interesului ei.

— Totuşi, a spus Vernon, simţindu-se chinuit de remuşcări, a fost groaznic din partea mea.

— Da, a fost, aprobă Jacqueline. Există şi alte modalităţi, în afară de a şterbi încrederea cuiva, ca să-ţi dai seama de adevăratele sentimente ale unei persoane.

Vernon a revenit la uşa Dariei sâmbăta următoare, după ce îi trimisese o scrisoare prin care o anunţa de întoarcerea lui. Se hotărâse să mai aştepte puţin înainte de a-şi dezvălui statutul social, de teamă să nu sară scântei. *Statut social.* Nu-i plăcea deloc acea sintagmă. Îi amintea de mama lui. Pentru a evita să-şi împartă timpul limitat cu mama lui, marcat de un sentiment de vinovăţie, a rezervat o cameră într-un hotel aflat la mică distanţă de locuinţa familiei Henley. La primele ore ale amiezii, a tras de şnurul clopoţelului de la intrarea lor.

— Am ajuns prea devreme? a întrebat el când ea a deschis uşa, iar bătăile inimii lui i s-au accelerat de îndată.

— Nu suficient de devreme, a spus ea zâmbind. De dimineaţă mă tot uit după tine.

Ea pregătise un coş cu merinde pentru picnic şi ştia un parc încântător, nu prea departe. Vremea de toamnă era perfectă pentru plimbare. Nu era nevoie să cheltuie bani pe trăsură, i-a spus ea. Au găsit un loc cu multă iarbă, la umbra unui copac, şi au întins o pătură. După sandvişuri şi prăjituri, Vernon şi-a lăsat capul în poala ei, iar ea

i-a citit.

— Mie îmi place să citesc poezie. Îmi dai voie? a întrebat ea, fluturând prin faţa lui un volum subţirel cu poezii de Henry Wadsworth Longfellow.

— Mie îmi place să ascult poezie, a minţit Vernon. Citeşte-mi.

Ea i-a mângâiat părul, i-a masat tâmplele, i-a netezit fruntea în timp ce citea pasajele, sunetul vocii ei senzuale plutind deasupra lui precum acordurile vreunui corp ceresc dincolo de timp şi spaţiu. El s-a topit în încântarea coapselor ei de sub capul lui, doar materialul fustei şi al juponului ei separându-l de carnea ei fierbinte. Nu mai petrecuse niciodată o după-amiază perfectă precum aceasta.

— Mergi la biserică duminica? a întrebat-o el, sperând într-un răspuns negativ din partea ei şi că avea să poată petrece împreună cu ea cele câteva ceasuri ale dimineţii următoare înainte de a fi nevoit să prindă trenul spre Howbutker.

— Uneori, i-a răspuns ea. Tatăl meu nu merge la biserică.

S-au oprit în faţa uşii ei. Felinarul de pe verandă era aprins. Luaseră cina într-o cafenea din apropiere.

— Şi mâine… te duci? a întrebat-o el.

— Nu, speram că o să fii de acord să iei micul dejun cu mine şi cu tata.

— Mi-ar face mare plăcere, a răspuns Vernon,

uşurat, şi a întins mâna deasupra capului ei ca să stingă felinarul, rămânând într-un semiîntuneric în care nu pătrundea lumina lunii pline. Şi mi-ar face mare plăcere şi să te sărut, a adăugat el.

Ea i-a răspuns, fluturând sfioasă din genele-i de un maroniu-roşcat.

— Păi… dacă insişti…

— Poţi să fii convinsă că insist.

El şi-a aplecat capul, înecându-se în ochii de ambră, înainte ca aceştia să se închidă, iar ea s-a supus buzelor lui cu o pasiune care l-ar fi făcut să o considere uşuratică, dacă n-ar fi crezut că fata îi împărtăşea sentimentele – că erau făcuţi unul pentru celălalt. Vernon şi l-a amintit pe tatăl lui spunându-i: „Fiule, nu există un deşert mai uscat decât o căsnicie fără iubire. Însoară-te din iubire sau nu te însura deloc”.

— Nici măcar pentru Somerset? întrebase el.

— Nici măcar pentru Somerset.

Vernon şi-a mai amintit, de asemenea, cum privea peste câmpurile de la Somerset după un anotimp deosebit de secetos. Ploaia căzuse peste noapte, ajutând pământul uscat, umplând jgheaburile dintre rândurile de bumbac cu apa dătătoare de viaţă, ce avea să ajungă la rădăcinile lor, şi gustase din dulcea ostoire a setei lor. Vernon trăia aceeaşi senzaţie şi acum.

Dar avea să urmeze sfatul lui Jacqueline. Ştii totul despre o femeie atunci când ajungi să o cunoşti. Nu avea să repete greşeala tatălui său.

Buzele lor s-au despărţit, iar trupul ei a rămas încă lipit de al lui; Vernon s-a uitat în ochii aceia de ambră şi a rostit cuvintele pe care spera să i le spună în fiecare noapte pentru tot restul vieţii:

— Ne vedem dimineaţă.

— Te aştept.

A doua zi dimineaţă, după ce Daria i-a făcut cu mâna lui Vernon, urcat într-o trăsură de piaţă, tatăl ei a păşit în spatele ei.

— Când ai de gând să-i dai de ştire că ştii cine e? a întrebat-o el.

— Când mi-o va spune el, a răspuns Daria. Asta se va întâmpla destul de curând.

Ei i se păruse cunoscut din tren. Claia aceea de păr negru ca smoala, ochii de un verde uimitor, bărbia despicată, frumuseţea lui pură erau cu adevărat remarcabile ca să nu-i trezească sentimentul că-i văzuse fotografia într-un articol ajuns pe masa ei de redactor. Editura îşi oferea serviciile şi redacţiilor unor ziare. Omisese intenţionat această informaţie atunci când îi explicase lui Vernon îndatoririle ei. După întâlnirea lor, îl întrebase pe şeful ei despre Vernon Toliver, iar acesta cunoştea bine numele de familie. Toliverii erau „texani vechi”, i-a spus el – plini de bani şi importanţi în colţul lor de stat – şi i-a recomandat Dariei, spre documentare, numere mai vechi din ziare care conţineau articole despre familia băiatului din perioada Republicii până în prezent. Până la sfârşitul săptămânii, la a doua

ieşire cu Vernon Toliver, ea era foarte informată cu privire la istoria cultivatorilor de bumbac Toliver din Howbutker, Texas.

Daria nu era nicidecum rănită că Vernon făcuse un secret din prestigiul şi bogăţia lui. Considera omisiunea inteligentă. N-o cunoştea el prea bine, dar nu trebuia să-şi facă griji. Nu umbla după banii lui. Îşi dorea pur şi simplu să devină soţia lui şi să aibă grijă de el pentru tot restul vieţii. El avea nevoie de ea, iar ea avea să-i ofere deplina fericire. Avea să aibă mulţi copii – băieţi, spera ea. Nu considera că e făcută să fie mamă de fete. Erau prea prefăcute, iar ea ştia că n-ar fi fericită să împartă iubirea soţului cu o altă femeie, fie ea şi fiică. Când Vernon avea să se convingă de dragostea ei, avea să îşi dezvăluie sentimentele faţă de ea. Până atunci, Daria avea să lase timpul, natura şi propriile instincte să-i conducă.

Capitolul 92

Decembrie 1893

A fost un an petrecut în sunetul clopotelor – cele trei din clopotniţa întâii Biserici Metodiste din Howbutker. Biserica le revendică, dar acestea aparţin, de fapt, comunităţii, ca mijloc de a-i anunţa pe cetăţeni orele zilei, izbucnirea incendiilor, inundaţiile sau diferite infracţiuni. Spărgătorii băncii au fost prinşi anul acesta, când un funcţionar s-a strecurat afară în timpul jafului

şi a tras clopotele, scoţând oamenii în stradă, inclusiv pe şerif, iar infractorii au căzut direct în braţele ajutoarelor lui.

În primăvară, clopotele au vestit faptul că trei cupluri şi-au pus pirostriile în faţa altarului. Trei dintre fiii din cea de-a treia generaţie a fondatorilor oraşului Howbutker şi-au rostit jurămintele nupţiale în faţa mireselor: Jeremy III, în aprilie, Abel, în mai, şi Vernon, în iunie. Aş fi purtat aceeaşi rochie în toate cele trei ocazii, dacă nu mi-ar fi trimis Tippy haine pentru fiecare eveniment în parte.

„Acum, Jessica”, m-a dojenit ea în scrisoarea inclusă în coletul trimis de la birourile ei imense de pe Broadway, New York, „vreau să văd fotografii cu tine purtând pe rând aceste rochii la fiecare nuntă. La cum te cunosc, o să tragi din şifonier vreo vechitură şi o s-o porţi la toate nunţile. Trebuie să-i faci mândri pe băieţi”.

De parcă ar observa cineva cu ce e îmbrăcată o bunică gârbovită din partea familiei mirilor. Dar am fost cât se poate de onorată când Abel şi Jeremy III mi-au cerut să stau lângă familiile lor, de vreme ce sunt ultima dintre mamele originare ale clanului. Bess DuMont s-a dus. Eu am fost cea care i-a găsit trupul în grădină, unde mă dusesem să mă întâlnesc cu ea şi cu Jeremy la cafea. Ne obişnuiserăm toţi trei să ne întâlnim în fiecare marţi dimineaţă în grădina din spate la unul din noi, un obicei pe care ni-l făcuserăm după

întoarcerea din croaziera noastră în jurul lumii. Am ajuns un pic mai devreme şi mi s-a spus că Bess încă aduna flori pentru vaza de pe tava cu cafele, micul detaliu personal pe care adora să îl adauge produselor de patiserie franţuzeşti pe care Jeremy le devora. Mi-am găsit prietena dragă zăcând lângă coşul căzut cu bujori şi gura-leului. Zăcea cu faţa întoarsă şi cu ochii deschişi ca şi cum fusese lovită brusc de dorinţa de a-şi lipi urechea de pământ. Un fluture dădea frenetic din aripi pe umărul ei, beneficiar îndoliat al filantroapei care îi oferise splendida grădină.

Aşa că şi pentru Bess au bătut clopotele.

La scurt timp după aceea, Armând s-a dus să aducă trupul fratelui său, Philippe, care a fost ucis într-un schimb de focuri cu membrii unui grup binecunoscut, care îşi spun Gloata sălbatică, o adunătură de răufăcători violenţi, condusă de un tip pe nume Bill Doolin. Philippe lucra încă la Agenţia de detectivi Pinkerton şi fusese convocat în Oklahoma ca să ajute forţele de ordine să facă faţă bandei care teroriza întregul stat. Citez cuvintele lui Armând la înmormântarea lui Philippe: „Mă bucur că îngerii au venit după mama înainte de a fi nevoită să-şi îngroape fiul despre care a crezut dintotdeauna că o să moară de arma de foc cu care a trăit”.

Iar anul acesta a luat şi viaţa vechii mele inamice, Stephanie Davis. Lorimer a murit cu ani în urmă „de inimă rea, după ce a fost silit să-şi

împartă recolta din propriul lui pământ vândut unui târâie-traistă”, cel puţin aşa a spus Stephanie, şi toţi cei rămaşi din convoiul de la Willowgrove am fost de acord. Stephanie a murit la azilul de bătrâni, înfiinţat pentru numărul tot mai mare de văduve bătrâne, sărăcite de război, din rândul cărora făcea parte cu siguranţă şi Stephanie. Surorile de Caritate se ocupă de el, şi eu fac voluntariat o dată pe săptămână, ca să ofer puţină alinare rezidentelor. Mult timp, am fost pentru Stephanie o amintire a ceea ce pierduse, şi se îndepărta când mă vedea, dar, treptat, amărăciunea ei a pălit când a conştientizat faptul că eram printre puţinii care şi-l mai aminteau pe fiul ei, Jake, şi „cum era el”. Aşa că ne petreceam ceasuri lungi amintindu-ne de Jake şi de Joshua, precum şi de timpul petrecut împreună în New Orleans şi de anii de chinuri din Texas care urmaseră.

Stephanie mi-a lăsat un dar – o cutie a amintirilor pe care poate că n-aş fi deschis-o niciodată dacă n-ar fi fost ea. M-a inspirat să purced la a-mi ordona materialul pentru istoria familiilor fondatoare din Howbutker. La şaptezeci şi şase de ani, nu-mi pot permite să tărăgănez lucrurile. Mă aşteptasem să folosesc şi compilaţia Priscillei din istoria familiei, dar, spre marea surpriză a mea şi a lui Thomas, şi-a luat colecţia cu ea după divorţ. Thomas crede că fosta lui soţie va face o ceremonie de incinerare.

Aşadar, clopotele bat pentru nunţi şi înmormântări, pentru naşteri şi decese în acest an, 1893. Au note plăcute şi note neplăcute, aşa cum au şi anii. Dintre notele plăcute, fiul şi nepotul meu sunt fericiţi în căsniciile lor. Soţiile lor par să li se potrivească de minune. Jacqueline Chastain e o binecuvântare pentru noi toţi; Daria, numai pentru Vernon. Dacă ar fi după Daria, l-ar izola pe soţul ei de restul familiei, l-ar ţine numai pentru ea, aşa cum au tendinţa să facă femeile posesive, care au nevoie de întreaga atenţie a soţilor. Ştie că Vernon nu i-ar permite-o niciodată, aşa că e atentă cu tatăl lui şi cu Jacqueline, şi cu mine, dar şi cu clanurile Warwick şi DuMont, pe care nepotul meu le consideră ca făcând parte din familie.

E o femeie vicleană această Daria Henley. Vernon nu şi-a mai încăput în piele de încântare când ea a fost de acord să locuiască separat de noi, pe Houston Avenue. Era convins că Daria, trăgându-se dintr-o familie mai modestă, avea să dorească să locuiască la conac, dar ea i-a dat asigurări că, atât timp cât sunt împreună, nu contează unde stau. Jacqueline şi-a ţinut gura, dar sunt convinsă că a văzut şi ea, ca şi mine, că acceptarea amiabilă a Dariei a fost un mijloc de a evita să-l împartă pe Vernon cu ceilalţi membri ai familiei, în special cu femeile.

Ei bine, cine ar putea-o învinovăţi? Trei femei într-o casă, dintre care una exagerat de autoritară,

ar genera o viaţă de familie inconfortabilă pentru bărbaţi. Sincer, eu şi Jacqueline am răsuflat amândouă uşurate la decizia proaspeţilor însurăţei de a închiria o căsuţă în Howbutker, proprietatea lui Armând DuMont, până când aveau să se hotărască unde şi când să-şi construiască o casă a lor.

Ca aspect negativ, anul se încheie cu ţara aflată în criză financiară. Omul alb nu a învăţat nimic din lecţiile de istorie. Lăcomia lui nu-i îngăduie să înveţe din greşelile istoriei, ca să nu le repete. Cauzele Panicii din 1893 sunt aceleaşi cu cele care au fost responsabile de criza economică din 1873. Extinderea prea mare a căilor ferate, construirea prea multor clădiri, fabrici, docuri, mineritul şi cultivarea recoltelor – cumpărate pe credite susţinute numai de promisiunea unor venituri nesigure – au dus la colapsul pieţelor financiare, şi aici, şi în străinătate. Evident, este afectat şi Somersetul.

Slavă Domnului pentru înţelepciunea financiară a lui Jeremy Warwick, care la optzeci şi şapte de ani încă mai are mintea cea mai ascuţită pentru afaceri şi înţelegerea avidităţii fiinţei umane. L-a prevenit pe Thomas în privinţa creşterii anormale şi a supraspeculaţiei care se petrec în fiecare domeniu industrial şi l-a sfătuit să-şi lichideze acţiunile şi obligaţiunile înainte de prăbuşirea inevitabilă. Datorită lui Jeremy, Thomas a făcut acest lucru şi astfel avem bani

pentru a menţine în continuare Somersetul operaţional şi a ne plăti cheltuielile.

Dar asta nu înseamnă că avem prea multe posibilităţi de cheltuieli necugetate. Somerset se confruntă cu multe provocări. Pieţele naţionale şi internaţionale de bumbac sunt inundate în acest moment din cauza expansiunii prea rapide a producţiei datorate avantajelor oferite de transportul pe calea ferată, mecanizării echipamentelor, îmbunătăţirii recoltelor şi a tehnicilor agricole. India şi Egiptul au început să fie surse competitive pentru bumbac, iar gărgăriţa rămâne o problemă demoralizantă pentru anii care urmează.

M-am alăturat celor care s-au contaminat de noua modă a bicicletei ca mijloc de transport. A fost nevoie doar să-i menţionez în treacăt lui Tippy interesul meu, că mi-a şi trimis imediat două costume pentru ciclişti. Fusta e tăiată în aşa fel încât să semene cu o pereche de pantaloni bufanţi, şi mă simt de parcă picioarele mi-ar ieşi din nişte dovleci, dar modelul e practic pentru pedalare.

În orice caz, am pedalat într-o zi din toamna trecută pe bicicleta mea spre Somerset, iar în faţa priveliştii câmpurilor albe ca zăpada plutind spre eternitate, aproape că mi-a stat inima. Vântul foşnea prin vârfurile pinilor de pe margine, şi aproape că i-am simţit mâna lui Silas mângâindu-mi faţa. Am simţit un fior de mândrie în timp ce priveam roadele muncii soţului, fiului şi nepotului

meu, şi eu, care nu mă rog niciodată, l-am implorat pe Dumnezeu să susţină acest pământ al Toliverilor pentru generaţiile viitoare. Lăsând la o parte blestemul care-l bântuie, sacrificiile făcute pentru a-l păstra, Somersetul merită să existe.

Şi aşa, cu această însemnare, închei acest ultim jurnal. Pentru posteritate, condeiul meu se va dedica pe viitor scrierii *Trandafirilor.*

Capitolul 93

Thomas a tresărit când a citit numele expeditorului de pe plic. *Priscilla Woodward Toliver.* El era destinatarul, nu Vernon. Thomas ajunsese acasă după o zi grea şi nu mai avea nevoie de încă un prilej de enervare care să-i sporească tensiunea. Ce voia Priscilla? Mai mulţi bani?

A luat plicul cu el în birou ca să-şi toarne un scotch şi un pahar cu apă înainte de a-l deschide. La naiba, dacă oamenii pe care credeai că-i cunoşti nu te-ar mai înşela şi dezamăgi! în acea zi se dusese la vecinii lui plantatori ca să le prezinte planul recomandat de Departamentul American pentru Agricultură în scopul reducerii daunelor produse de gărgăriţe în anul următor. Pentru a ţine sub control populaţia de dăunători, strategia impunea arderea şi ararea sub tulpinile de bumbac imediat după cules, ca să împiedice gândacii să aibă şansa să intre în hibernare, dar

succesul operaţiunii depindea de eforturile comunităţii. Gărgăriţele puteau migra pe câmpurile plantaţiei alăturate, aşa că pentru ca planul să fie eficient şi recoltele protejate, toţi fermierii trebuiau să fie de acord să-şi ardă resturile în acelaşi timp.

Thomas fusese uluit de lipsa de cooperare a vecinilor săi. Jacob Ledbetter, care deţinea Fair Acres, o plantaţie între Somerset şi limba de pământ aparţinând Toliverilor de-a lungul râului Sabine, a refuzat, spunând: „Toate aceste focuri aprinse în acelaşi timp vor fi un pericol pentru casele noastre, pentru clădiri auxiliare şi animale, dacă vântul începe să bată din direcţia greşită”.

Jacob avea întrucâtva dreptate, dar ce altă şansă aveau dacă anul următor aveau să culeagă o recoltă la costuri mai mari decât cele de producţie?

Celălalt vecin al său, Carl Long, un târâie-traistă din Minnesota care furase practic plantaţia, după război, de la vechiul prieten al Toliverilor, Paul Wilson, încercase chiar să-l şantajeze. Thomas a luat o înghiţitură sănătoasă de scotch, apoi una de apă, încercând să alunge gustul amar al ofertei făcute de care. „Ia ascultă, Thomas. Îmi cumperi plantaţia, şi n-ai decât să-i dai tu foc din partea mea. Altfel, nu facem treaba. Nu am forţa de muncă necesară să fac ce-mi propui tu”.

Lui Thomas nimic nu i-ar fi făcut mai mare

plăcere decât să cumpere pământul lui Long şi Fair Acres, dacă ar fi fost de vânzare, dar nu era, însă nu avea bani să mai cumpere teren. Plecase indispus de lângă cei doi bărbaţi. Dracu' să-l ia pe care Long, dar risca să tensioneze relaţiile cu Jacob Ledbetter dacă îi dădea cu planul înainte şi incendia câmpurile de la Somerset. Încă din perioada colonizării, cei din familia Ledbetter le permiseseră Toliverilor să treacă pe proprietatea lor spre terenul lor de lângă Sabine cu maşina de egrenat şi presa pentru seminţe de bumbac şi docuri. Jacob i-ar fi putut opri accesul dacă vecinul lui alegea să-şi salveze plantaţia cu riscul de a o distruge pe a lui.

Există oare oameni mai grei de cap decât fermierii? Thomas şi-a amintit de zilele dinainte de război, de apelurile, disputele, ameninţările împotriva secesiunii proferate de tatăl său, dar l-a ascultat vreun moşier? Spre amarnicul lor regret, nu l-au ascultat, şi nu ascultau nici acum. Capetele plantatorilor erau atât de adânc îngropate în nisip cum fuseseră şi atunci, pentru că nu recunoşteau că existenţele le erau mai ameninţate de invazia gărgăriţelor decât fuseseră de orice forţă armată a Uniunii. Încă o dată, şi probabil la fel de inutil, singura cale ce-i mai rămânea unui Toliver era să silească legislativul texan să stabilească date obligatorii de distrugere a tulpinilor pentru cultivatorii de bumbac şi porumb.

Thomas a rupt plicul şi a scos o singură

pagină. Casa era tăcută. Era după-amiaza în care Jacqueline şi mama lui participau la clubul de lectură şi rămâneau la ceai. *Thomas,* îi scria Priscilla, *trebuie să ne vedem cât se poate de urgent. Este foarte important. Pot să te aştept duminică? Te rog, răspunde-mi printr-o telegramă. Trebuie să vii, Thomas. Timpul e esenţial. PWT.*

Thomas a împăturit gânditor scrisoarea. Duminică. Asta era peste trei zile. Nu o mai văzuse pe Priscilla de când o instalase la Houston, cu opt ani în urmă. Deşi fusese invitată, nu venise la nunta fiului ei. Thomas nu întreba niciodată de ea, iar Vernon nu se oferea să-i dea informaţii. Vernon şi Daria făceau călătorii regulate ca să îi viziteze pe mama lui şi pe tatăl ei. În mod ciudat, dar aparent fericit, Priscilla şi Barney Henley se împrieteniseră şi îşi petreceau serile împreună, jucând cărţi. Vernon şi soţia lui păreau să se bucure de timpul petrecut în Houston cu cei doi şi nu se plângeau deloc că ar fi siliţi să-şi facă vizitele din datorie.

Jacqueline Tar încuraja să se ducă. Nu ar spune-o niciodată, dar ar considera că era de datoria lui să onoreze cererea Priscillei. Avea şi el partea lui de vină în desfacerea căsătoriei lor, iar Priscilla nu ceruse nimic în plus în cei opt ani care au urmat după ea. Respectase termenii divorţului şi dispăruse complet, discret, din viaţa lui.

Thomas avea un presentiment sumbru. Ce ar putea oare Priscilla să vrea de la el? Şi de ce în

aşa mare grabă? Thomas era îngrozit la gândul de a o revedea. Era sigur că timpul nu fusese blând, şi se simţea răspunzător pentru asta. Totuşi, n-ar fi dat aceşti ultimi opt ani, în care avusese libertatea să iubească şi să fie împreună cu Jacqueline, pe nicio conştiinţă lipsită de vinovăţie din lume. Îşi iubea soţia tot mai mult cu fiecare an şi, la cincizeci şi nouă de ani, regreta doar diminuarea rapidă a numărului de ani care-i mai rămăseseră de trăit alături de ea.

A sunat din clopoţel. A apărut Sassie, dovadă vie a faptului că timpul zburase cu repeziciune şi nu se oprea. Sassie avea nouăsprezece ani şi era logodită, urmând să se căsătorească anul următor. Parcă mai ieri mergea de-a buşelea în urma mamei sale, Amy, care avea şi ea puţin peste douăzeci de ani pe vremea aceea.

— Sassie, când se întoarce soţia mea, spune-i că am plecat la telegraf, a înştiinţat-o Thomas.

Priscilla se îmbrăcase cu rochia ei cea mai elegantă, dar teribil de demodată. Thomas nu dădea atenţie modei feminine, dar până şi el ştia că turnura aceea greoaie a fustei feminine fusese înlocuită de pliseuri, graţie unor persoane raţionale ca Tippy. Priscilla l-a întâmpinat cu un zâmbet rece şi o mână şi mai rece. Nu arăta bine şi pierduse din greutate, deşi Vernon îi spusese lui Amy că se mai împlinise.

— Un ceai, Thomas? l-a invitat Priscilla, luând

loc în salonul întunecat, la masa aşezată pentru ceaiul de după-amiază, şi făcându-i semn să facă acelaşi lucru.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci, poate scotch şi apă?

Priscilla a arătat într-o doară spre un bufet, ca în vremurile de altă dată, când el venea acasă după o zi de muncă şi se servea din decantor înainte de cină.

Familiaritatea manierelor ei a atins o coardă sensibilă.

— Cred că da, a spus el.

Aşezaţi în încăperea mică, el având în mână paharul din cristal, şi ea, ceaşca din porţelan, Thomas a întrebat-o:

— De ce ai dorit să mă vezi, Priscilla? Iau trenul de noapte înapoi spre Howbutker.

Ea a strâmbat din buze.

— Nu mă aşteptam să rămâi, Thomas, ci doar să vii.

— Păi, am venit. Ce doreşti?

Ea a întins mâna spre biblioteca din spatele ei şi a scos un volum legat în piele, aproape prea greu pentru mâna ei.

— Poftim, i-a spus ea, întinzându-i-l. Un cadou pentru Vernon – cadoul meu de despărţire.

Thomas l-a luat şi s-a holbat la literele imprimate cu aur. *Toliverii. Istoria familiei din 1836.* I-a aruncat o privire uluită.

— Chiar ai terminat-o?

— M-a ajutat să-mi treacă timpul. Sper că Vernon o va păstra pentru posteritate. Vreau să-şi cunoască rădăcinile. Titlul nu este tocmai exact. Faptele istorice merg până la începuturile familiilor Toliver şi Wyndham în Anglia.

— Cum… cum ai compilat materialul? Unde l-ai găsit?

— Adică în afară de jurnalele mamei tale?

Thomas a simţit cum i se înfierbântă capul. Ea nu făcuse decât să fie amabilă.

— Nu asta te-am întrebat, Priscilla, a spus el.

— Ştiu, a admis ea pe un ton mai puţin viclean. Mai cu seamă, am folosit *Registrul istoric şi genealogic din Noua Anglie.* Organizaţia asta angajează genealogi care contactează surse de aici şi din străinătate pentru înregistrări şi documente din locuri precum registre parohiale, arhive, pietre de mormânt. Fotografiile au fost adunate din ziare şi din albumele familiilor DuMont şi Warwick, pe care au fost suficient de amabili să mi le pună la dispoziţie, şi, bineînţeles, de la mama ta.

— Va fi foarte impresionată, a spus Thomas, auzindu-şi asprimea vocii. Cartea era o compilaţie măiestrită şi frumos legată de genealogie a familiei, hărţi, fotografii, imagini cu tablouri, anecdote, istorie şi date. Cu siguranţă îi luase câţiva ani să o alcătuiască şi să o asambleze. Şi-a trecut mâna admirativ peste copertă. Trebuie să-ţi fi scos bani frumoşi din buzunar.

Ea a fluturat din mână spre camera care fusese lăsată tot mai mult în paragină odată cu trecerea anilor.

— Banii nu au contat. După cum vezi, nu cheltuiesc prea mult nici pentru traiul de zi cu zi, nici în scopuri personale. Vei observa că am lăsat spaţiu pentru adăugiri în arborele genealogic. Nu va mai dura mult până când veţi adăuga un alt nume în arborele familiei Toliver.

— Da, a răspuns Thomas, dregându-şi glasul. Daria trebuie să nască luna viitoare.

— Şi Jeremy III şi Abel sunt pe cale să devină mândri tătici, nu-i aşa?

— Aşa e. Dacă vor avea băieţi, tăticii speră că băieţii vor lega aceeaşi prietenie specială care îi leagă pe ei încă din copilărie.

Peste faţa Priscillei a trecut o umbră melancolică. Thomas şi-a dat seama că îşi amintea de zilele în care fusese martoră la legătura specială pe care fiul ei o împărtăşise cu cei doi prieteni cei mai buni ai lui.

— Se bucură de o tovărăşie de invidiat, Vernon, Jeremy III şi Abel, a recunoscut ea. Îmi anin speranţa de a ta că următoarea generaţie de băieţi va fi la fel de binecuvântată.

— Pentru carte m-ai chemat, Priscilla? Dacă da, îţi mulţumesc. Va fi un volum preţuit, dar chiar trebuie să plec.

El şi-a împins scaunul în spate, dar ea a întins o mână ca să-l oprească.

— Mai e ceva, Thomas. Principalul motiv pentru care te-am invitat aici este să-ţi spun un lucru pe care trebuie să-l ştii.

Bănuise el că mai era ceva.

— Şi care este acela?

— Este vorba despre Regina, fiica ta.

CAPITOLUL 94

I s-a strâns inima.

— Regina?

— Fiica ta, Thomas, a repetat Priscilla.

Thomas s-a ridicat atât de brusc, că a lovit mânerul ceainicului, împrăştiind picături maronii şi frunze de ceai pe faţa de masă albă din damasc.

— Nu vreau să discut despre Regina cu tine, Priscilla. Trebuie să plec. Nu-i nevoie să mă conduci.

— Înainte să-mi auzi mărturisirea că te-am minţit în privinţa paternităţii ei?

Thomas luase cartea şi aproape că ajunsese la uşă. A rămas locului, apoi s-a întors încet spre ea.

— M-ai minţit?

— N-aş fi făcut-o dacă aş fi ştiut că aveai să divorţezi de mine. Că ai face aşa ceva – că ai lua măcar în considerare o asemenea manevră –, nu mi-a trecut niciodată prin cap. Oamenii de condiţia ta nu divorţează.

Thomas stătea nemişcat.

— Nu a fost o manevră, Priscilla. A fost o

acţiune directă în faţa recunoaşterii adulterului tău.

Priscilla s-a ridicat de la masă tremurând uşor, după cum a observat Thomas. Pielea de sub ochii ei albaştri, încă strălucitori căpătase o nuanţă mai închisă. O fi bolnavă, s-a întrebat el, sau pur şi simplu sunt vizibile efectele vieţii ei izolate, fiind evidente, prin obloanele trase, mirosul stătut şi impresia că lumina soarelui şi oamenii îi intrau rareori în casă?

— Am vrut să te fac să suferi – profund, a spus Priscilla, sprijinindu-se de masă, pe care a ocolit-o. Ştiam că singurul mod în care puteam lovi în inima aia rece a ta era prin Regina.

Thomas şi-a încleştat maxilarul.

— Nu ştiu care-i jocul tău, Priscilla, dar nu vreau să-l joc. Sincer, nu dau două parale dacă te-ai culcat sau nu cu Duncan. Paternitatea Reginei nu are nicio importanţă. A fost fiica mea în toate sensurile cuvântului, chiar dacă nu a fost sânge din sângele meu.

— Acum cine minte? l-a întrebat Priscilla. În ochi îi strălucea un amestec de triumf şi implorare. Ştii bine că te zvârcoleşti în somn – că plângi – din cauza posibilităţii devastatoare ca fiica pe care ai iubit-o, venerat-o, adorat-o să fi fost copilul altui bărbat. Până în ziua de azi, amintirea ei e pătată de gândul că îi curgea prin vene sângele unui soldat unionist, al duşmanului cu care te-ai luptat, al unui yankeu – că fata căreia

i-ai atribuit cele mai delicate dintre trăsăturile familiei nu era cu nimic mai mult o Toliver… sau o Wyndham… decât mine.

Thomas a înghiţit în sec, incapabil să ascundă durerea pe care ea cu siguranţă o vedea strângându-l de gât. Într-adevăr, ani la rând după moartea Reginei, chiar şi acum, imaginea fiicei sale nu-i putea apărea în amintire fără ca durerea pentru moartea ei să nu fie însoţită şi de sfâşietoarea întrebare dacă nu cumva copilul inimii lui fusese al altui tată.

— Dacă îţi face plăcere, Priscilla, da, bineînţeles că are importanţă, i-a spus Thomas, şi poţi să fii satisfăcută ştiind cu siguranţă că, într-adevăr, m-ai rănit acolo unde nu puteam simţi o durere mai mare.

A deschis uşa.

— De aceea te-am chemat aici, Thomas, ca să-ţi spun adevărul. Trebuie să mă crezi, a strigat Priscilla după el cu o voce chinuită în timp ce el a ieşit pe hol.

Thomas şi-a luat pălăria din cuierul-pom de pe hol.

— De ce aş face-o? a întrebat-o el.

— Pentru că sunt pe moarte şi vreau să îndrept lucrurile.

El s-a oprit şi s-a întors să o cerceteze cu atenţie.

— Mă minţi din nou, Priscilla?

— Păi, bănuiesc că ai să afli destul de repede,

nu? a spus ea, ridicând batjocoritor capul. Thomas, sunt prea slăbită ca să mă cert cu tine. Poţi să mă crezi sau nu. M-am culcat cu Andrew Duncan de trei ori, şi nu în perioada când am rămas gravidă, aşa că Regina nu poate fi decât fiica ta.

Thomas a păşit înapoi în salon să se uite mai atent la fosta lui soţie, ca să-şi dea seama dacă minţea sau spunea adevărul. Cu Priscilla, era greu să-ţi dai seama, dar nu se îndoia că era într-adevăr bolnavă. A observat o paloare mai accentuată a pielii ei, scobiturile mai adânci ale ochilor şi obrajii supţi. A simţit un val de milă pentru ea, dar nu putea îngădui sentimentului de compătimire să treacă peste faptul că ştia de ce înşelătorii era capabilă.

— De unde ştiu eu că nu-mi spui pur şi simplu ceea ce vreau să aud? Că această… *confesiune* nu e o cale de a repara greşeala afirmaţiilor îngrozitoare pe care îţi doreşti acum să nu le fi făcut?

Priscilla a închis ochii obosită.

— Crezi ce vrei. Eu am spus ce am avut de spus. Poţi să mă crezi sau nu. De ce mama dracului mi-ar păsa mie dacă tu-ţi petreci toată viaţa punându-ţi întrebări? O ai pe *Jacqueline* – Priscilla a scuipat numele – ca să te consoleze. Cu grijă, încetişor, Priscilla s-a dus să tragă de cordonul clopoţelului, apoi a căzut într-un fotoliu, înghiţită de un nor de mătase şi crinoline. Acum

trebuie să pleci ca să-mi pot lua medicamentele contra durerii. Fata mea din casă are grijă să vadă dacă iau cantitatea potrivită.

Cu cartea sub braţ şi cu pălăria în mână, Thomas nu ştia ce să mai creadă. O credea sau nu? Ar fi dorit ca ea să-şi susţină poziţia cu mai multă tărie, ca să-i alunge îndoielile. Chiar era pe moarte… mama fiului său? A spus:

— Priscilla, eu… îmi spui adevărul?… în toate privinţele?

— Ţi-am spus lucrul pentru care te-am chemat, Thomas. Nu-ţi datorez nimic mai mult. Ce faci cu informaţia, te priveşte. Acum, ieşi afară.

— Îmi pare rău că viaţa ta se sfârşeşte aşa…

Priscilla a fluturat mâna a nepăsare la expresia lui de compătimire.

— Singurul meu regret este că nu m-am căsătorit cu cineva care m-ar fi apreciat aşa cum a făcut-o maiorul Andrew Duncan.

— Şi eu am acelaşi regret pentru tine, Priscilla, a spus Thomas.

— Dar am fost o mamă bună şi ţi-am dăruit trei copii frumoşi.

— Da, ai fost şi, într-adevăr, mi-ai dăruit, Priscilla. Nimeni nu-ţi poate găsi vreun defect în privinţa asta.

— Trimite-l pe Vernon la mine. Spune-i să vină cât se poate de repede, şi fără soţia lui. O să-l facă cel mai fericit bărbat în viaţă, dar oricine altcineva din viaţa lui ar face bine să-şi păzească spatele.

— Asta spune şi mama.

Priscilla a zâmbit uşor.

— Buna şi bătrâna Jessica. Nu e ea aia căreia să-i scape ceva.

Servitoarea a intrat în casă, ducând o tavă cu medicamente, şi s-a dus direct la stăpâna ei care şedea fără vlagă într-un fotoliu de lângă fereastră. A aşezat tava pe o masă şi a tras draperiile şi mai mult, ca să nu mai pătrundă soarele amiezii, ceea ce a conferit încăperii un aer şi mai sumbru. Priscilla închisese ochii şi părea să fi uitat de prezenţa lui Thomas. Când menajera a desfăcut dopul unei sticluţe, el s-a dus lângă fotoliul ei şi a strâns-o de mână. Ea nu a reacţionat. El s-a întors să plece, iar ea a spus fără a deschide ochii:

— E un singur mod prin care te poţi convinge că Regina a fost a ta, Thomas.

El s-a oprit din mers.

— Cum? a întrebat-o.

— Citeşte istoria, a spus Priscilla şi a deschis gura larg ca să primească lingura cu licoare pentru somn.

CAPITOLUL 95

Thomas a ajuns acasă pe înserat. Îi păstraseră cina caldă, dar a refuzat să mănânce şi, după ce a strâns-o îndelung şi cu recunoştinţă în braţe pe Jacqueline, s-a dus sus, în apartamentul mamei sale, luând cu el memorialul Priscillei despre

Toliveri. Închis în compartimentul lui de clasa întâi, în drum spre casă, se năpustiseră asupra lui viziuni din trecut proiectate pe licăririle de lumină în casele îndepărtate pe care le vedea pe geamul trenului. I-a trecut prin faţa ochilor o scenă în care Priscilla i se plângea că mama lui ţinea mai mult la fiii decât la fiica lor. El considerase o prostie observaţia ei. Mama lui îşi iubea toţi nepoţii în mod egal. Pur şi simplu, avea mai multă experienţă în creşterea băieţilor şi se simţea mai în largul ei în preajma lor. Ocupat până peste cap cum era, Thomas nu se gândise niciodată la vaga lipsă de ataşament a mamei lui faţă de Regina. Nu observase decât cum feţişoara pistruiată a fiicei lui se lumina şi cum întindea braţele spre bunica ei ori de câte ori aceasta apărea. Scenă după scenă din viaţa de familie, justificând îngrijorarea Priscillei, i-au trecut prin faţa ochilor, şi fusese un idiot că nu remarcase până acum. Ar fi trebuit să se facă lumină atunci când Priscilla recunoscuse că citise jurnalele mamei lui ca să afle dacă-i descoperise aventura cu maiorul.

L-a străbătut un fior pe şira spinării când şi-a dat seama că mama lui suspectase încă de la naşterea Reginei că nepoata ei ar fi putut fi fiica lui Andrew Duncan. *Ar fi putut fi,* pentru că de unde ar fi putut şti cu siguranţă? Thomas trăise atâţia ani cu îndoiala paternităţii fiicei sale îngropată în fiinţa lui. Se resemnase, dar nu mai putea trăi cu durerea chinuitoare, arzătoare.

Trebuia să afle ce ştia mama lui. Voia să o creadă pe Priscilla – era disperat să o creadă –, dar un asemenea salt era prea mare pentru puterea lui de a crede, asta dacă nu cumva mama lui îi putea oferi vreo dovadă în privinţa paternităţii fiicei sale. Cum spusese Priscilla, mamei lui nu-i scăpa niciodată nimic.

Jessica a răspuns la bătaia în uşă; era deja în cămaşa de noapte, dar încă trează, sorbindu-şi ciocolata caldă ca în fiecare seară. A părut surprinsă să îl vadă.

— Da, fiule? Ce s-a întâmplat?

— Mamă, trebuie să discut cu tine.

— Voi fi încântată să te ascult.

Thomas nu spusese nimănui niciodată despre faptul că, în noaptea aceea, în dormitorul lui, Priscilla îşi recunoscuse adulterul sau că afirmase că el nu era tatăl Reginei. Vreme de opt ani, purtase pe umeri, în secret, povara dezvăluirilor ei, dar nu mai putea îndura suferinţa de unul singur.

— Ai ştiut tot timpul de relaţia ei cu Duncan, nu-i aşa, mamă? a spus Thomas după ce a dezvăluit motivul divorţului şi retractarea minciunii de către Priscilla.

— Şi te întrebi de ce nu ţi-am spus, i-a replicat Jessica. Ce-ar fi putut să iasă bun din asta, fiule? în plus, nu am făcut decât să bănuiesc atracţia dintre ei. Nu am ştiut sigur.

— Dar ai tratat-o pe Regina ca şi cum ai fi

ştiut.

O uşoară roşeaţă în obrajii ridaţi ai mamei sale i-a trădat ruşinea.

— Da, am făcut asta, şi sper că vei putea ierta ceea ce eu nu-mi pot ierta eu însămi. Eram atât de sigură atunci că Andrew Duncan era tatăl Reginei pe cât sunt acum de sigură că nu era.

— De ce? Ce dovadă a paternităţii ei te-a făcut să te răzgândeşti?

Jessica a aşezat pe o noptieră tomul cu istoria Toliverilor pe care îl răsfoise mai devreme. Lui Thomas i s-a părut a fi o abatere deliberată a atenţiei, ca să-şi caute cuvintele. Mama lui nu era genul să vorbească despre lucruri serioase fără a le cumpăni mai întâi.

— Nu are importanţă acum de unde ştiu, a spus ea, zâmbind trist. Intuiţie de bunică, probabil, dar Priscilla ţi-a oferit toate dovezile de care ai nevoie. Te poţi linişti.

— Spui că ar trebui să o cred?

— O, da, fiule. Priscilla ţi-a spus adevărul.

— De unde ştii?

— În astfel de cazuri, dragul meu, trebuie să deduci adevărul din ceea ce ştii despre persoana respectivă. Ştii că Priscilla te urăşte aşa cum numai o femeie batjocorită poate să o facă. Dacă Andrew Duncan ar fi fost tatăl Reginei, de ce ar simţi ea nevoia să-ţi smulgă ghimpele îndoielii? Faptul că a încercat să te scape de el nu a fost din consideraţie pentru durerea ta, ci din grijă faţă de

sufletul ei nemuritor. Îţi poţi imagina să moară având pe conştiinţă o minciună ca cea pe care ţi-a spus-o ţie? O crezi în stare pe Priscilla de atâta curaj? Speră că-i vei respinge confesiunea şi că vei trăi nefericit tot restul vieţii tale, sunt sigură de asta, dar ea şi-a încheiat socotelile cu Creatorul, şi asta e tot ce contează pentru ea. Crede-o, fiule, şi preţuieşte-ţi amintirile de tată despre fiica ta.

Thomas a privit-o pe mama lui. Nu avea să deţină niciodată o dovadă certă că fiica înmormântată lângă fiul lui fusese sânge din sângele lui, carne din carnea lui, dar era destul de sigur de Priscilla cât să creadă în logica legendei vii care stătea în faţa lui. Mama lui nu îl îndrumase greşit niciodată. Mai mult, era convinsă că Regina a fost copilul lui, un vot de încredere suficient de bun pentru el. O senzaţie de izbăvire l-a străbătut prin toată fiinţa lui, ca un om care trage aer proaspăt în plămâni după ce a fost îngropat de viu. S-a ridicat, gata să izbucnească în lacrimi, şi s-a aplecat să sărute obrazul femeii care îi dăduse viaţă. Sigur că o ierta. Ea suferise din pricina îndoielii privind paternitatea Reginei mai mult timp decât el şi acum trebuia să-şi ducă zilele regretând afecţiunea pe care i-o refuzase celei mai bune dintre Toliveri.

A şters o lacrimă de pe obrazul ei.

— Mulţumesc, mamă. Somn uşor. Al meu va fi cu siguranţă.

— Chiar trebuie să te grăbeşti atât de tare,

fiule? Unde pleci la ora asta din noapte?

Thomas a luat volumul.

— Să mă întâlnesc cu Vernon. Trebuie să-i spun fiului meu că mama lui e pe moarte.

Jessica a ascultat paşii lui Thomas îndepărtându-se şi i se păreau mai uşuraţi în ciuda misiunii sale triste. Cât era de recunoscătoare că trăise suficient de mult să-şi cruţe fiul de durerea despre care ea nu ştiuse nimic în aceşti ani. Era recunoscătoare şi pentru inspiraţia care o făcuse să direcţioneze dovada paternităţii nepoatei sale spre Priscilla. Thomas a crezut-o, iar acum mama lui nu mai era îngrozită de conversaţia pe care ar fi avut-o cu el dacă ar fi insistat mai mult să audă adevărul aşa cum îl credea ea.

Am ştiut de multă vreme că Regina era fiica ta, Thomas. Tippy mi-a spus că într-o zi am să ştiu cu siguranţă că era sânge din sângele tău.

Cum? Cum ai ştiut?

Pentru că Regina a murit, fiule. Dacă ar fi fost fiica unui alt bărbat, ar fi trăit.

Dar, bineînţeles, nu ar fi avut niciodată această conversaţie cu Thomas. Ca mamă, nu ar fi înlăturat niciodată îndoiala fiului ei, împovărându-l cu vinovăţia. Mulţumită Priscillei, îl convinsese cu ajutorul raţiunii, singurul limbaj pe care îl înţelegea Thomas.

Priscilla îl îndrumase în direcţia potrivită, spunându-i să citească istoria Toliverilor. Dovada

pe care o căuta el era chiar în faţa ochilor săi, în arborii genealogici, dar Thomas nu avea să o vadă niciodată. Fiul ei nu credea în blestem, dar Priscilla, da.

Cu opt ani în urmă, în noaptea în care au adus trupul Reginei acasă pentru înmormântare, Vernon venise în camera ei cu ochi îndureraţi din cauza morţii surorii sale şi a certitudinii că mariajul părinţilor lui era irevocabil terminat. Ce era cu blestemul acela despre care ţipa mama lui, voise el să ştie. Pe atunci avea douăzeci şi doi de ani şi era uluitor de chipeş, dar durerea îl transformase din nou în băieţelul care se strecura în poala bunicii lui, când avea nevoie de „alintătură”, cum îi spunea Amy.

Jessica îi relatase originile blestemului şi văzuse cum expresia de pe chipul nepotului ei era cuprinsă de scepticism.

Când a terminat, Vernon a rezumat totul.

— Dă-mi voie să văd dacă am înţeles bine, bunico. Această… vrajă rea asupra Somersetului a început atunci când bunicul s-a căsătorit cu tine, şi nu cu femeia cu care era logodit şi, ca urmare, fiul său a murit şi tu n-ai mai fost în stare să faci alţi copii după tata?

Jessica îşi dăduse seama că ideea putea să sune deplasat, mai ales când te gândeai la faptul că şi celelalte familii suferiseră de pe urma unor tragedii similare, dar mai era şi chestiunea copiilor lui Thomas murind în generaţia lui.

— Pentru că tatăl meu s-a însurat cu mama pentru motivul pentru care a făcut-o? a întrebat Vernon neîncrezător.

— Aşa crede mama ta.

Vernon a răsuflat, aparent uşurat. Era prea lesne pentru cei tineri să confunde o simplă explicaţie cu răspunsul complet la o întrebare chinuitoare.

— Mulţumesc că mi-ai spus, bunico, mă temeam că e vorba de mai mult. Biata mea mamă e tulburată şi are tot dreptul să fie aşa. S-a ridicat, în mod evident satisfăcut, şi i-a aruncat un zâmbet plin de tristeţe. Cum ne citeai tu din Aristotel, bunică dragă. Cu o floare nu se face primăvară. Aşa că mă gândesc că morţile din două generaţii, deşi pot fi înţelese drept consecinţe ale unor mariaje injuste, nu constituie un tipar – sau un blestem. Dar, ca să fim siguri, a spus el, în a treia generaţie, eu nu voi repeta păcatele părinţilor. Mă voi căsători cu o femeie pe care o voi iubi.

Când a plecat, Vernon s-a uitat în urmă cu un surâs, amintindu-i Jessicăi de Silas. Pe măsură ce înainta în vârstă, trupul lui Thomas devenea tot mai robust, şi ea putea vedea trăsăturile bărbaţilor Wyndham în umerii lui lăţişi şi în talia îngroşată, dar silueta lui Vernon, ca a bunicului său, avea să rămână la fel cu cea suplă, plină de graţie a aristocraticului său strămoş.

— Şi am să-ţi mai spun ceva, bunico, a adăugat Vernon. Oricât de încântătoare era

femeia din Carolina de Sud cu care nu s-a căsătorit bunicul meu, nu a făcut nicio greşeală însurându-se cu tine.

Amintindu-şi de complimentul făcut de nepotul ei, Jessica a simţit o căldură plăcută şi i-a revenit în minte senzaţia de uşurare care o cuprinsese când el închisese uşa. Se temuse că Vernon avea să o întrebe dacă şi *ea* credea în blestem. Două săptămâni mai târziu, a fost aşezată o piatră de mormânt, marcând locul de veci al Reginei Elizabeth Toliver McCord, iar Jessica a tăiat un coş de trandafiri roşii pe care i-a depus la picioarele ei.

Capitolul 96

Soţiile lui Vernon, Jeremy III şi Abel au adus pe lume băieţi sănătoşi de patru kilograme la intervale de câteva săptămâni, în toamna anului 1895. Daria a cerut ca fiul lor să fie botezat Miles, după bunicul ei, iar Vernon a consimţit fără să o contrazică. Băiatul nu semăna cu niciunul dintre membrii familiei, dar moştenise fruntea înaltă şi nasul destul de ascuţit al tatălui soţiei lui şi al altor Henley pe care Vernon îi văzuse în fotografii. Fiul lui Jeremy III a fost botezat Percy, după un străbunic britanic, iar Abel DuMont şi soţia lui şi-au botezat fiul moştenitor Ollie.

Cei trei copii s-au plăcut imediat unii pe alţii, ca şi mamele lor. Vernon a fost foarte uşurat că

Dariei îi plăcea de soţiile prietenilor lui cei mai buni şi că se simţea bine în compania lor. Fusese îngrijorat că avea să se simtă inferioară absolventelor de şcoli de bune maniere care proveneau din familii foarte bogate. Soţia lui Jeremy III era o fată veselă din Atlanta, pe nume Beatrice, al cărei tată deţinea o flotă de nave comerciale. Abel se însurase cu o debutantă cochetă pe nume Pixie, moştenitoarea unor fabrici, originară din Williamsburg, Virginia.

Orice femeie avea suficiente motive să fie invidioasă pe Pixie şi pe Beatrice. Soţii lor le puteau oferi tot ce era mai bun, dacă nu, aveau propriile resurse la îndemână. Tatăl lui Beatrice i-a oferit familiei Warwick din a treia generaţie o casă nouă ca dar de nuntă. Îi cunoscuse pe membrii familiei Warwick cu ocazia celebrării logodnei şi hotărâse că proprietatea Warwick, deşi imensă şi magnifică, era prea aglomerată pentru un loc în care fiica lui să-şi înceapă căsnicia. Conacul impunător îi adăpostea pe membrii supravieţuitori a trei generaţii: Jeremy Sr., cei doi fii ai săi, Jeremy Jr. şi Stephen, cu soţiile lor, şi cei patru nepoţi burlaci ai patriarhului, dintre care unul era Jeremy III. Fiica lui avea să se rătăcească printre atâţia bărbaţi Warwick şi nu avea să aibă multe de spus în administrarea casei.

O casă dinainte de război de pe Houston Avenue a fost demolată şi în locul ei s-a ridicat o clădire magnifică. Fiecare facilitate modernă era

instalată sau montată. Locuinţa cu coloane şi două etaje avea toalete cu bazin de apă, robinete şi lumină electrică. Nu s-a precupeţit niciun efort financiar pentru amenajări, mobilier şi privelişte.

Abel şi Pixie au ales să rămână în conacul familiei, alături de Armând, a cărui soţie murise de cancer cu un an în urmă, şi de Jean, celălalt fiu al său, care nu se căsătorise niciodată. Pixie, ai cărei părinţi decedaseră, fără fraţi sau surori, a spus că îi plăcea nespus ideea de „a fi regina dintr-o casă plină de bărbaţi”.

Supuşii ei o venerau şi îi permiteau să administreze casa aşa cum credea ea de cuviinţă. Una dintre primele ei îndatoriri, asumată cu tact, a fost să aducă un suflu nou de viaţă în casă. Decesele mamei lui Armând, Bess, în 1893, şi a soţiei lui, în 1894, aduseseră o atmosferă sumbră în cămin. Înaintea decesului lor, abia dacă se schimbase vreo faţă de masă din respect faţă de Henri. Pixie s-a apucat, într-o manieră subtilă, să înlăture amintirile bolii şi ale durerii. Asta a însemnat înlocuirea întunericului cu lumina, a vechiului cu noul, a demodatului cu modernul – totul fără a aduce vreo ofensă gusturilor fostelor stăpâne ale casei. Cu costuri însemnate, locul a devenit unul splendid, minunat, făcându-l pe Armând să lăcrimeze. „În sfârşit, putem respira din nou în bătrâna mea casă”, a spus el.

Familiile Warwick şi DuMont îşi permiteau să trăiască în lux. Erau printre cele mai bogate din

stat; cu toate acestea, clanurile evitau stilul de viaţă strident. Cheresteaua devenise cea mai mare şi mai importantă sursă de venituri din Texas, iar Magazinul Universal DuMont, o Mecca a cumpărăturilor din întregul stat. Se apropia Epoca de Aur a Americii, o eră a consumismului fără precedent, alimentat de creşteri în domeniul căilor ferate, al finanţelor, producţiei, comerţului, noilor invenţii, comunicaţiilor şi de descoperirea petrolului. Deşi Texasul, ca şi întregul sud, nu participa pe deplin la economia înfloritoare din restul ţării, potenţialul de creştere economică a statului era nelimitat. Singurul sector de afaceri din toată zona care ridica probleme era agricultura. Seceta, gărgăriţele, preţurile scăzute ale bumbacului şi costurile exorbitante ale transportului pe calea ferată începuseră să clatine profiturile Somersetului.

Când s-au căsătorit, Vernon spera să-i poată oferi soţiei lui tot ce-i poftea inima, din moment ce ea nu cerea şi nu se aştepta la nimic altceva decât la iubirea şi atenţia lui, pe care i le oferea bucuros. Spre marea lui surprindere, de vreme ce nu ştiuse cum avea să reacţioneze ea când avea să *fie* în sfârşit silit să-i explice situaţia finanţelor lui, Daria a acceptat cu graţie faptul că, până la urmă, nu se măritase cu un bogătaş. „Cel puţin nu unul la fel de prosper cum au fost Toliverii pe vremuri”, i-a spus Vernon, „dar tendinţa se va schimba, şi Toliverii vor sta din nou în puf – literalmente”.

Avea să mai dureze câteva sezoane agricole ca Somerset să culeagă profiturile uriaşe ale anilor trecuţi, care îi făcuseră bogaţi, dar Vernon şi tatăl lui erau încrezători că recoltele aveau să apară. Se aşteptau la multă ploaie. Citeau despre noi întrebuinţări ale bumbacului şi ale seminţelor de bumbac ori de câte ori deschideau paginile *Manualului fermierului şi ghidul complet pentru creşterea bumbacului,* iar competiţia din Statele Unite scădea, pentru că din ce în ce mai mulţi fermieri se orientau spre alte culturi. Vernon şi tatăl lui ţineau gărgăriţele în frâu printr-o cultivare mai eficientă, prin utilizarea fertilizatorilor ca să grăbească maturarea unor varietăţi cu tulpini mai scurte şi prin plantarea timpurie pe câmpuri plasate departe de zonele mlăştinoase şi de păduri, unde gărgăriţele aveau condiţii prielnice de dezvoltare. Pe plan politic, Congresul începuse să introducă legi antitrust menite să înlăture monopolurile căilor ferate care practicau taxe de transport prohibitive, o mare binefacere pentru fermieri. Dacă Daria avea răbdare, îi spunea Vernon, putea să-i promită că avea să o îmbrace în hainele cele mai bune pe care le avea la vânzare Magazinul Universal DuMont şi, bineînţeles, cum natura avea să-şi urmeze cursul, aveau să se mute în cele din urmă în conacul de pe Houston Avenue.

Pentru ce să aibă răbdare, spunea Daria, fluturând din genele ei castanii şi trăgându-i capul

lui Vernon în jos spre buzele ei. Avea tot ce-şi dorea chiar acolo, în draga lor căsuţă, alături de soţul şi de fiul ei.

Lui Vernon nu-i venea să creadă ce minune de soţie avea şi ce fericire îi aducea. I-a luat câţiva ani să recunoască planul din spatele hotărârii ei de a nu fi depăşită de cei mai buni. Lăsând la o parte frumuseţea ei, pentru care nu avea concurenţă, nici nu încerca să intre în competiţie. Situaţia strâmtorată a Toliverilor nu era un secret printre prietenii lor apropiaţi, aşa că Daria făcea pur şi simplu să pară mai impresionant ceea ce putea ea să realizeze cu mai puţine resurse decât ceea ce reuşeau Pixie şi Beatrice cu mai multe.

Cu uimitoare cumpătare – „pentru că am crescut săracă”, susţinea ea –, Daria putea face o pâine dintr-o firimitură. Cu magie culinară, pregătea meniuri întregi din ingrediente ieftine, care stârneau uluirea celor care puteau întinde mese mult mai îmbelşugate. A cumpărat materiale pentru casă şi pentru rochii de la un depozit din Marshall, unde comercianţi precum Armând îşi trimiteau stofele din colecţiile trecute ca să fie vândute la reduceri. Când primea complimente pentru draperiile de la ferestre şi pentru rochiile care rivalizau cu cele mai rafinate purtate de cele mai înstărite, nu se ruşina să admită că „mulţumită lui Isaac Singer”[18], creaţiile ei erau

18 Inventator american care a îmbunătăţit maşina de cusut, producând un model casnic la un preţ convenabil

făcute de propriile mânuţe la maşina de cusut.

Personalul casei lor consta din numai două servitoare, una din ele fiind fiica lui Amy, Sassie, care o ajuta pe Daria să aibă grijă de Miles. Două menajere nu erau de ajuns să ţină casa în starea impecabilă pe care o pretindea Daria, aşa că, fără a se gândi la mândria ei, Sassie i-a povestit lui Amy: „Stăpâna pune şi ea mâna ca un marinar care scoate apa din barca găurită". Nimeni nu venea în vizită în casa albă cu şindrilă, cu un singur nivel, în care domicilia familia Vernon Toliver, fără a pleca încântat nespus de strălucirea şi ordinea locului, dominat de atmosfera de pace şi armonie.

Vernon se întreba într-o doară ce era cu nevoia aparent obsesivă a soţiei lui de a stăpâni talentele de a obţine din resursele lor limitate mai mult decât prietenii lor din abundenţa pe care o aveau. Între cele trei familii, Toliver, Warwick şi DuMont, nu existase niciodată nici cea mai mică încercare a vreunui membru să-l „depăşească" pe celălalt. Circumstanţele economice ale unuia şi cum se descurca acesta cu ele nu aveau de-a face cu prietenia. Vernon era recunoscător că Jeremy III şi Abel se însuraseră cu soţii care apreciau şi susţineau legătura strânsă dintre ei şi care erau la fel de lipsite de capricii ca şi ei.

Vernon punea tendinţa exagerată a Dariei pe seama dorinţei sale de a-l face să fie mândru de ea. Nu voia ca el să regrete vreodată că nu s-a

căsătorit cu o femeie mai frumoasă şi mai bogată. El îi dădea zi şi noapte asigurări că era tot ce-şi putea dori de la o soţie. Nicio femeie de pe faţa pământului nu-l putea face să se simtă mai mult ca un rege în casa lui, printre prietenii lui şi în societate.

A văzut însă adunându-se nori care ameninţau să-i întunece fericirea domestică. În ciuda eforturilor ei pline de zel, Daria nu a mai rămas însărcinată, dar nici Pixie şi Beatrice, ceea ce-i liniştea gândurile lui Vernon în privinţa posibilităţii vagi şi ridicole a vreunei legături cu blestemul Toliverilor. La aceasta se adăuga dezamăgirea lui în privinţa fiului său. Miles avea acum patru ani împliniţi. La vârsta lui, Vernon petrecuse adeseori voioase zile întregi cu tatăl lui la Somerset. Adora să fie alintat de lucrători, să mănânce pepeni direct din vrej, să vadă animalele, să se joace cu copiii negrilor, dar, mai mult decât orice, îi plăcea să călărească în şa lângă tatăl lui pe câmp. La fel stătuseră lucrurile şi cu tatăl şi bunicul lui. Dar vizitele lui Miles la plantaţie se sfârşeau cu lacrimi şi crize de nervi la câteva minute după ce Vernon îl dădea jos din trăsură. O cascadă de nemulţumiri şi smiorcăieli îi întâmpina fiecare efort de a-l face pe fiul său să se simtă bine. Nu-i plăcea să fie urcat în şa. Îi era frică de cal. Pielea îi zdrelea picioarele. Copiii lucrătorilor se jucau prea agresiv. Porcii şi caprele miroseau urât. Soarele ardea prea tare. Muştele şi ţânţarii îl

deranjau, îi era foame. Îi era sete. Se plictisise. Voia să meargă acasă.

— E prea mic să simtă ceea ce simţi tu pentru plantaţie, Vernon, îi spunea Daria. Dă-i timp.

Dar Vernon avea un sentiment neplăcut – poate nefondat, încerca el să se convingă – că timpul nu avea să schimbe neplăcerea băiatului de a fi alături pe tatăl lui pe pământul iubit al acestuia. Daria era indiferentă în privinţa efortului zilnic şi a procedurilor plantaţiei pe care Silas Toliver o crease din sălbăticie şi pe care fiul său, Thomas, o păstrase cu atâtea sacrificii. Manifesta un interes politicos, dar limitat, când Vernon încerca să îi împărtăşească din evenimentele zilei care le afectau existenţa. În această privinţă, el bănuia că Miles semăna cu Daria. Ce avea oare să se aleagă de Somerset dacă fiul şi singurul lui urmaş nu avea nicio dorinţă să calce pe urmele înaintaşilor săi?

Dar, în cele din urmă, norii s-au mai risipit. Daria l-a anunţat că rămăsese însărcinată.

Capitolul 97

— Daria speră să aibă tot băiat, i-a spus Jessica lui Jeremy.

— O fată în familie ar fi ceva minunat, i-a răspuns Jeremy. Aduc un aer proaspăt în casă. Vernon ce-şi doreşte?

— Nu l-ar deranja o fiică, dar fetiţele noastre

au obiceiul să moară.

— Ah, a făcut Jeremy, răspunsul lui obişnuit la afirmaţii care nu aveau nevoie de alte comentarii.

Jessica învăţase să-i citească emoţiile care îl încercau, aşa cum şi el cunoştea expresia sprâncenelor ei.

— Vernon mi-a mărturisit că dacă va fi fetiţă, va insista ca ea să-i spună tati, a spus Jessica. Nu-i place că Miles îi spune *papa.* Spune că-l face să se simtă bătrân, dar *papa* a fost preferinţa Dariei.

— Ah, a repetat Jeremy.

— Exact.

Era din nou toamnă, trei luni până la încheierea secolului al nouăsprezecelea, un eveniment foarte aşteptat în toată ţara, care prilejuise conversaţia de mai devreme, din foişor, a celor doi prieteni. Jessica îl informase pe Jeremy, căruia îi făcea plăcere ca ea să-i împărtăşească din lecturile ei, că puriştii voiau ca noul secol să înceapă pe 1 ianuarie 1901, pentru că în calendarul gregorian anii dintr-un secol se numărau de la 1 la 100. Era bucuroasă că pragmaticii nu urmau această convenţie şi mergeau pe ideea astronomilor din Antichitate de a număra anii de la 0 la 99. S-ar putea să nu mai trăiască să intre în noul secol în 1901.

— Termină, Jessica, a avertizat-o Jeremy.

— Nu fac decât să afirm realitatea, Jeremy. Bătrânul corp slăbeşte; îmi aminteşte asta în fiecare dimineaţă când mă dau jos din pat.

— Da, mă rog…

Jeremy şi-a încrucişat din nou picioarele în balansoarul din foişor, stânjenit de faptul că ea pomenise inevitabilul, şi-a dat seama Jessica. Ea avea optzeci şi doi de ani, iar el nouăzeci şi trei. A schimbat subiectul. Primise scrisori de la Sarah Conklin şi de la Tippy. Camera de Comerţ o alesese pe Sarah printre femeile secolului la Boston, iar Tippy lansa o nouă linie de îmbrăcăminte de damă ca să susţină avangarda femeilor care ieşeau în societate hotărâte să fie utile pe plan social şi autonome pe plan personal.

— Confortabile, practice şi plăcute din punct de vedere estic, a repetat Jessica descrierea făcută de Tippy noilor ei modele, la care Jeremy i-a răspuns cu obişnuitul lui „ah” în semn de aprobare.

În cele din urmă, Jessica a ajuns la motivul pentru care îi trimisese vorbă că ar dori să-l vadă. A întins mâna după o cutiuţă de bijuterii pe care o adusese cu ea în foişor.

— Jeremy, dragul meu, mă întreb dacă mi-ai face o favoare.

— Orice, Jess. Ştii foarte bine.

— Vrei să vinzi asta în locul meu?

Jessica a deschis capacul cutiei cu broşa cu smarald pe care i-o dăruise tatăl ei când împlinise optsprezece ani. Ochii vechiului ei prieten au lucit surprinşi, recunoscând-o.

— Jess! Asta e broşa pe care o purtai când te-

am cunoscut! a exclamat el.

— Ai memorie bună, Jeremy.

— Cum aş putea să uit?

Pentru câteva clipe, Jessica a crezut că i s-au umezit ochii. A evitat să se uite la broşa pe care lumina soarelui de dimineaţă o transformase într-un foc verde în mâna ei.

— Nu am mai purtat-o niciodată din seara aceea, a spus ea gânditoare. Am păstrat-o pentru zile negre. Ar trebui să iau pe ea o sumă frumuşică dacă vânzarea e tranzacţionată de un bărbat priceput la negocieri.

— De ce Dumnezeu ai vrea s-o vinzi, Jess?

— Pentru banii de care am nevoie ca să-mi public cartea, *Trandafiri.* Nu am destui, şi niciun editor nu e dispus să mă plătească pentru privilegiul de a publica o cronică a familiilor noastre. Cine ar cumpăra-o? Şi, din motive evidente, nu e momentul acum să-i cer bani lui Thomas.

— Of, Jess… Jeremy a scos broşa din cutie şi a studiat-o admirativ. E atât de frumoasă, atât de deosebită. Arăta încântător pe rochia ta în noaptea petrecerii de la aniversarea ta de optsprezece ani. De ce nu o păstrezi şi îmi permiţi să-ţi dau eu banii ca să-ţi publici cartea?

— Nu, Jeremy, dragul meu. Ar fi împotriva dorinţei lui Silas şi a înţelegerii pe care aţi făcut-o voi doi împreună cu Henri prima dată când ne-am stabilit aici – pactul prin care să nu dăm şi să nu

luăm unii de la alţii bani cu împrumut. Asta ne-a menţinut familiile într-o relaţie trainică. În plus, la moartea mea, nu vreau ca broşa să fie prilej de discuţii între Jacqueline şi Daria. Cunoscând-o pe Jacqueline, i-ar ceda-o Dariei, şi aş prefera să o îngrop mai întâi. O vinzi tu pentru mine?

— Sigur că da. Ştiu exact persoana care o să o cumpere pentru un preţ pe măsura valorii ei.

— Şi, Jeremy?

— Da, Jess?

— Să nu adaugi niciun dolar de-al tău la suma primită. Promiţi?

— Îţi promit, Jess.

În dimineaţa următoare, Jeremy a plecat cu trenul la Houston. Ţinea morţiş să fie client fidel al negustorilor din oraşul lui ori de câte ori era posibil, dar natura afacerii din această zi solicita discreţie şi anonimat. Era în drum spre un stabiliment de unde cumpărase pietre preţioase de o calitate rară, pe care i le făcuse cadou răposatei sale soţii. El nu avea dilema Jessicăi în privinţa împărţirii bijuteriilor Camelliei între cele două nurori ale sale şi soţia lui Jeremy III, Beatrice. Camellia ar fi fost mândră să-şi vadă colecţia purtată de femeile cu care se căsătoriseră băieţii ei. Jeremy se considera un bărbat foarte norocos, în toate privinţele.

Thane şi Thaddeus Oppenheimer erau proprietarii gemeni ai unui magazin de bijuterii al

cărui prag nu îl treceau decât cei bogaţi. Thane vindea, şi Thaddeus cumpăra. Jeremy i-a spus vânzătoarei elegante că dorea să-l vadă pe Thaddeus şi, după ce a aruncat o privire pe cartea lui de vizită şi la costumul lui scump, femeia l-a condus direct în laboratorul lui de gemologie din spatele magazinului.

— Dumnezeule, este excepţională! a declarat Thaddeus, cercetând broşa cu lupa, un instrument mic, cu mâner, pentru mărirea imaginii, folosit de bijutieri pentru a evalua calitatea unei pietre preţioase. N-ar trebui să-ţi spun asta. O să-mi ceri tot pământul pe ea.

— Pe care Thane îl va vinde pentru asta, alături de alte câteva planete, i-a replicat Jeremy.

— Chiar asta va face, a murmurat Thaddeus.

A rostit o sumă.

— Ne-am înţeles, a spus Jeremy.

— Asta merge neîntârziat în vitrină, a spus bijutierul. E posibil să se vândă până diseară.

— E foarte probabil, a fost de acord Jeremy.

Jeremy a luat dejunul la Townsmen, clubul lui din Houston, cu teancul gros de bani obţinuţi pe broşă în portofel. După aceea, şi-a permis să savureze şi un coniac şi o cafea în bar, unde a discutat cu alţi oameni importanţi din industrie şi a cunoscut un reprezentant al noilor îmbogăţiţi din stat. Era un bărbat din Corsicana, în estul Texasului, care în 1897, în timpul săpăturilor pentru a-şi face o mică fântână arteziană pe

proprietatea lui, dăduse de un zăcământ de petrol şi gaze. După o conversaţie plăcută cu nou-venitul, Jeremy şi-a verificat ceasul de aur de buzunar şi a decis că trecuse suficient timp ca broşa să fie inventariată, curăţată, lustruită, evaluată pentru vânzare şi expusă sub luminile puternice într-una din vitrinele strălucitoare ale magazinului de bijuterii Oppenheimer. Ar face bine să se grăbească.

Thane era în spatele tejghelei. Jeremy a văzut broşa expusă într-o casetă individuală, aşezată pe o coloană la intrarea în magazin, ca să atragă clienţii imediat ce intrau.

— Aş dori să achiziţionez broşa aceea de smarald, dacă se poate, Thane, a spus el.

Thane a părut şocat.

— Dar… abia ne-aţi. vândut-o, domnule Warwick.

— Şi acum vreau să o răscumpăr – la preţul solicitat, bineînţeles.

— Ăă… da. Cum doriţi, domnule Warwick.

Jeremy i-a scris bijutierului un cec pentru suma cerută pe broşă şi i-a spus:

— Nu e nevoie să o împachetezi, Thane. Va merge direct în seif când ajung acasă.

Cu o voce plină de uluire pe care abia şi-o stăpânea încă de când îi intrase clientul în magazin, bijutierul l-a întrebat:

— Nu e menită să fie purtată pe decolteul unei doamne încântătoare, domnule Warwick?

— Numai în amintire, Thane, i-a răspuns Jeremy.

Jessica a numărat surprinsă bancnotele.

— Ai primit atâţia bani pe ea, Jeremy? Pe cuvântul tău că n-ai pus din banii tăi?

Jeremy a ridicat mâinile.

— Pe cuvântul meu, i-a răspuns el. Ai acolo întocmai suma pe care a plătit-o bijutierul pentru broşă. Crede-mă, o va vinde mult mai scump.

Jessica a spus încet pe un ton gânditor:

— Mă întreb cine o va cumpăra.

— Probabil un bărbat care iubeşte foarte mult o femeie, i-a răspuns Jeremy.

Capitolul 98

În ziua de Anul Nou a anului 1900, Jessica a început cu râvnă să pună în ordine istoria familiilor fondatoare din Howbutker. Organizarea cărţii avea să-i ocupe primul sfert din an, iar scrierea efectivă, următoarele două. Speranţa ei era să trimită manuscrisul editurii la finalul ultimelor trei luni ca să le dea suficient timp ca *Trandafiri* să fie asamblată şi tipărită, gata de prezentat celor trei familii la întâlnirea lor anuală din Ajunul Crăciunului.

Bugetul i-a permis să-şi cumpere o maşină de scris Remington şi să angajeze serviciile unei dactilografe şi ale unui corector. După ce a

desfăşurat câteva interviuri, nu foarte lungi, cu puţinii potenţiali candidaţi calificaţi din oraş, Jessica a ales o tânără care trebuia să-şi suplimenteze veniturile de secretară ca să-i bată la maşină producţia săptămânală. Pentru corectarea greşelilor gramaticale, a angajat un reporter de aceeaşi vârstă, care trăia de pe o zi pe alta lucrând la *Howbutker Gazette.*

Thomas îi spusese:

— Daria a lucrat ca redactor la o editură înainte să ea şi Vernon să se căsătorească, mamă. De ce nu îi ceri serviciile?

Jessica îi aruncase o privire pe care el o interpretase greşit.

— O, ai dreptate, a spus el. Cu bebeluşul care e pe drum şi cu tot ce mai are de făcut, Daria nu are timp.

— Ce perspicace eşti! i-a spus Jessica.

Jessica, secretara şi reporterul alcătuiau un grup vesel, pe care Amy era bucuroasă să-l aprovizioneze cu căni cu ceai şi bunătăţi de patiserie de două ori pe săptămână, timp de o zi întreagă. În restul timpului, Jessica stătea închisă cu caietele ei, cu tăbliţele de scris şi creioanele ei, ieşind din cameră numai la orele meselor.

— Timpul pare să fie foarte important pentru mama ta, i-a spus Jacqueline lui Thomas. Ai crede că „aude carul înaripat al timpului dând zor să se apropie”, a citat ea dintr-un poem de Andrew Marvell, pe care îl citise cu plăcere împreună cu

Jessica.

— Are aproape optzeci şi trei de ani, a răspuns Thomas. Poate că-l aude.

— Doamne fereşte! a murmurat Jacqueline.

Lui Jacqueline îi lipsea compania soacrei sale. Erau tovarăşe grozave de lectură, grădinărit şi plimbat cu bicicleta, iar Jacqueline începuse să se simtă singură. Thomas îşi petrecea fiecare zi pe plantaţie acum, când bumbacul era din nou un bun necesar în lumea comerţului. În noul secol, producţia de seminţe de bumbac era depăşită numai de cherestea, ca potenţial financiar în Texas, iar presa pentru seminţe a familiei Toliver mergea zi şi noapte ca să acopere cererea de producţie, în stat şi în tot sudul se construiseră fabrici de textile care să concureze cu cele din nord, iar Somersetul era în fruntea aprovizionării cu milioane de baloturi de bumbac necesare anual pentru a satisface cererea din ţară şi din străinătate. Norocul celor din familia Toliver se întorsese.

La începutul lunii aprilie, când Jessica avea trei luni de când se ocupa de activitatea ei de scris, Jacqueline i-a făcut lui Thomas o propunere ce avea să-i aducă indirect sfârşitul. Daria mai avea o lună până să nască şi îndurase o sarcină grea. Fusese ţintuită la pat în ultimele treizeci de zile, iar Sassie, cu ajutorul unei singure servitoare, nevoită să aibă grijă şi de fiica ei în vârstă de patru ani, Pansy, îşi rupea picioarele ca să

satisfacă pretenţiile irascibilei sale stăpâne. Casa închiriată era prea mică să poată oferi spaţiu de locuit mai multor servitori, aşa că Jacqueline a sugerat ca întreaga familie să se mute cu ei pe Houston Avenue – „doar până când se naşte copilul şi se repune Daria pe picioare”, a spus ea. Thomas şi-ar vedea nepotul mai des, iar lui Amy i-ar plăcea la nebunie să le aibă pe fiica şi pe nepoata ei sub acoperişul casei Toliver.

Thomas a ezitat. Numai Dumnezeu ştie cât era de obtuz când venea vorba de femei, dar încă de la început desluşise motivele dorinţei nurorii lui de a locui în altă parte, şi nu în conacul familiei soţului ei. Nu era o femeie care să-şi împartă posesiunile, iar dintre acestea făceau parte soţul, copilul şi casa ei.

Cu toate acestea, pe Thomas îl preocupa soarta copilului din pântecele mamei lui. Toată indispoziţia şi agitaţia despre care auzea de la Amy, care afla informaţii de la Sassie, nu aveau cum să fie bune pentru sănătatea şi dezvoltarea copilului. Vernon avea nevoie de un alt moştenitor. Thomas îl iubea pe nepotul lui, Miles, dar băiatul era clar un Henley, din acelaşi aluat ca mama lui. Aşa mic cum era copilul, nici tatăl, nici bunicul lui nu-l puteau vedea pe Miles transformându-se în genul de bărbat capabil să stea la cârma Somersetului.

Aşa că Thomas a fost de acord, şi, în câteva săptămâni, familia Vernon Toliver era instalată

confortabil într-o aripă a conacului de pe Houston Avenue. Cu toate că tot nu se simţea în largul ei, accesele de mânie ale Dariei s-au domolit. Chiar s-a relaxat suficient, îndepărtată de presiunea responsabilităţilor sale domestice încât să aştepte cu nerăbdare sosirea pe lume a pruncului ei. Până în acel moment, existase o oarecare îngrijorare cu privire la lipsa de entuziasm matern pentru fiinţa umană din pântecele Dariei, făcând-o să îndure toate simptomele nedorite ale sarcinii şi distrugerea căminului ei bine întreţinut. Cu Miles avusese o sarcină foarte uşoară.

La începutul lui mai, după opt ore de travaliu neîntrerupt, Daria a scăpat de povară. Prea istovită şi extenuată ca să adopte mina cuvenită de încântare, dezamăgirea ei pricinuită de sexul copilului a fost evidentă pentru toţi membrii şi servitorii familiei Toliver când Maria Regina Toliver i-a fost aşezată în braţe. Tatăl, bunicul şi străbunica copilului stăteau în picioare lângă pat, minunându-se de bebeluş. Părul negru, o uşoară gropiţă în bărbie, forma elegantă a capului, a mâinilor şi a picioarelor o recomandau drept *o bonă fi de* Toliver.

Jacqueline stătea lângă piciorul patului şi vedea pe chipul soţului ei acelaşi extaz pe care îl avea când se uita la fiica lui, Regina, la a şaisprezecea ei aniversare, în urmă cu atâţia ani. Thomas nu avea să se poată despărţi de acest copil din linia lui, nici chiar pe distanţa până la

casa părinţilor ei, în cealaltă parte a oraşului. Familia Vernon Toliver era sub acoperişul lor pentru totdeauna. Chiar când se mutau, Jacqueline o văzuse pe Daria studiind împrejurimile temporare în lumina noilor evenimente din vieţile lor. Situaţia economică îmbunătăţită a familiei Vernon Toliver şi familia lor în creştere impuneau ca ei să se mute într-o casă potrivită cu statutul şi necesităţile lor. Ce loc era mai potrivit decât conacul în care se născuse soţul ei, unde el avea toate drepturile? Jacqueline a ghicit ameninţarea. Cu noua nepoată avea să se încheie socotelile. Jacqueline nu mai avea să fie stăpână în casa ei.

Teama ei s-a dovedit întemeiată. Încet şi subtil, fără a atrage atenţia soţului şi socrului ei, Daria a început să îi dea de înţeles lui Jacqueline că, în calitatea ei de mamă vitregă, era o uzurpatoare, a cărei poziţie fusese câştigată prin eşecul unei alte femei – adevărata soţie şi mamă a casei, acum decedată. Era pur şi simplu potrivit ca ea, soţia moştenitorului Somersetului şi purtătoarea descendenţilor acestuia, să ocupe poziţia cuvenită de stăpână a casei.

Jacqueline avea şaizeci de ani. Nu avea nici dorinţa, nici tăria să-şi concentreze forţele împotriva unei femei cu hotărârea neobosită a Dariei de a domina casa şi familia. S-ar fi putut duce la Jessica, care i-ar fi explicat Dariei cum e cu „poziţia cuvenită”, dar nu dorea să producă o

ruptură în familie. Copiii erau sub controlul strict al mamei lor, iar accesul la ei era limitat, aşa că Jacqueline şi-a găsit alte interese, unul dintre ele fiind călătoriile. Eliberată de îndatoririle casnice, iar soţul ei fiind ocupat toată ziua la plantaţie sau cu îndatoririle lui civice, Jacqueline avea libertatea să facă excursii cu trenul, rămânând peste noapte să viziteze muzeele, galeriile de artă şi alte puncte de interes din San Antonio, Houston şi Austin. Membrii cercului ei de lectură o însoţeau adesea, precum şi Beatrice şi Pixie, a căror companie o încânta.

La începutul lunii septembrie a anului 1900, Jacqueline l-a rugat pe Thomas să meargă cu ea într-o excursie la Galveston, ca să viziteze grădina botanică de câţiva acri a oraşului, care îşi câştigase recunoaşterea la nivel naţional. Excursia a fost de fapt un pretext ca să obţină o separare de câteva zile de femeia pe care fusese atât de nesăbuită să o invite în casa ei. Daria devenise înfiorător de autoritară cu servitorii în ultimul timp, în special cu Sassie, şi îi era greu să vadă favoritismul vădit al Dariei faţă de Miles când o lăsa pe Mary să-şi scuipe plămânii plângând în pătuţul ei şi le interzicea tuturor să o ia în braţe. Puteau sta la hotelul luxos de pe faleza din Galveston, construit pentru vizitatorii care se adunau din toată ţara să vadă expoziţia spectaculoasă de flori, i-a spus Jacqueline lui Thomas.

Din păcate, Thomas i-a spus că trebuia să refuze. Era vremea culesului la Somerset şi nu putea pleca, lăsându-l pe Vernon să se ocupe singur de tot. De ce nu, o putea însoţi mama lui.

Jessica termina *Trandafiri,* i-a reamintit Jacqueline.

Poate că Daria lua o pauză pentru câteva zile, a sugerat Thomas.

Sub nicio formă, a spus repede soţia lui. Nici nu s-ar fi gândit să o ia pe Daria de lângă copiii ei. Avea să se ducă singură, dacă nu găsea nicio membră a grupului ei de lectură interesată să împărtăşească experienţa.

În cele din urmă, Jacqueline a călătorit singură la Galveston. Nu era pentru prima oară când călătorea fără să se bucure de un companion, spre marea îngrijorare a lui Thomas. Înainte de a pleca, a vizitat-o pe Jessica în camera ei, şi numai s-a înmuiat la vederea chipului ridat care s-a ridicat de deasupra ultimelor pagini ale unui manuscris ce acoperea şaizeci şi cinci de ani din popasul familiilor Toliver, DuMont şi Warwick în estul Texasului.

— Crezi că va dori cineva să o citească? a întrebat-o Jessica.

— Cei care contează, i-a răspuns Jacqueline.

— Cât timp vei fi plecată?

— Nu ştiu sigur.

Jessica s-a uitat la ea peste rama subţire din aur a ochelarilor, cu ochii ei negri cunoscători şi

înţelepţi.

— Suficient de mult cât să te vindeci de ceea ce te face să suferi?

Jacqueline a zâmbit pieziş. Nimic nu-i scăpa Jessicăi.

— Nu pot să stau departe atât de mult. Voi telegrafia când mă întorc acasă.

— O să ne fie dor de tine, i-a spus Jessica.

Thomas a condus-o la gară şi a urcat-o în compartimentul ei de clasa întâi. Grija lui pentru siguranţa ei a fost calmată de promisiunea conductorului că avea să stea cu ochii pe ea şi de cea a unui prieten din Galveston că avea să o aştepte la gară şi să o conducă la hotel.

Telegrama nu a fost trimisă niciodată. Pe 8 septembrie, când cei 37.000 de locuitori neavertizaţi din Galveston îşi vedeau de treburile lor sub cerul albastru, în ciuda valurilor înalte care inundaseră câteva străzi în dimineaţa aceea, un uragan îşi aduna forţele în golful Mexic. Asaltul, care avea să devină cel mai devastator dezastru natural ce a lovit vreodată Statele Unite, a lovit ţărmul în plină zi, când Jacqueline se bucura de ceaiul servit în Salonul Palm din hotelul de pe coastă, unde era cazată. Hotelul a fost primul obstacol din calea furtunii.

Capitolul 99

Două săptămâni i-a luat Jessicăi, după

dezastrul de la Galveston, să se adune ca să o confrunte pe Daria. Terminând de îmbrăcat, a trimis-o pe Amy să o invite pe soţia nepotului ei să se întâlnească în salonul de dimineaţă.

— În salonul de dimineaţă, don’şoară Jessica? Nu aici, în biroul mneavoastră?

— În salonul de dimineaţă, Amy.

Daria a intrat grăbită în încăperea pe care nu pregetase să şi-o transforme în centru de comandă şi a părut uluită să o vadă pe bunica soţului ei aşezată pe scaunul de la birou pe care îl considera a fi exclusiv al ei.

— Voiai să mă vezi, Jessica?

— Da. Ia loc, Daria.

— Mă tem că nu pot. Am atâtea de făcut…

— *Stai jos, Daria!*

Daria s-a aşezat. Jessica şi-a răsucit scaunul ca să i se adreseze.

— Doar ca să ştii, te învinuiesc pentru moartea nurorii mele. Dacă nu erai tu, nu s-ar fi simţit constrânsă să se îndepărteze de prezenţa ta dominatoare şi insuportabilă.

Daria a rămas cu gura căscată, încercând să protesteze.

— Mă scuzi?

— Nu te scuz! *Niciodată!* îmi iau casa înapoi. Să-ţi scoţi lucrurile din camera asta în dimineaţa asta. Altfel, am să pun eu să-ţi fie scoase, şi nu în maniera metodică pe care ai prefera-o tu. Şi, pe viitor, servitoarele îmi dau mie socoteală. E clar?

Daria s-a ridicat dispreţuitoare şi s-a îndreptat de spate cu indignare.

— Vernon va avea ceva de spus în privinţa asta.

— Vernon nu are *nimic* de spus în privinţa acestei case. Casa asta îmi aparţine, şi eu iau deciziile în legătură cu ea. Dacă nu-ţi convine aranjamentul, tu şi familia ta aveţi libertatea să vă mutaţi.

Înspăimântată, Daria i-a spus:

— N-ai îndrăzni să-i faci asta nepotului tău şi copiilor lui.

Jessica s-a ridicat cu hotărâre în picioare şi s-a dus în faţa Dariei. A privit-o în ochii ei de culoarea ambrei, simţindu-i pe ai ei ca nişte agate în apă rece.

— Tu n-ai îndrăzni să mă sileşti să o fac, dar fii sigură că, dacă ai curajul să încerci, Daria, îmi voi ţine promisiunea. Şi să nu crezi nici măcar o clipă că poţi să-ţi duci la îndeplinire ameninţarea de a-i îndepărta pe Vernon şi pe copii de mine şi de Thomas. Vernon nu ar permite asta niciodată. Vei vedea o latură a soţului tău pe care nu-ţi doreşti să o cunoşti, iar el o să vadă o latură a ta pe care te-ai străduit din răsputeri să i-o ascunzi. M-am exprimat clar?

Daria s-a dat înapoi sub privirea scrutătoare, cu mâna încleştată pe gât.

— Cred că da.

— Foarte bine, a spus Jessica.

— Poftiţi, doamnă Toliver, i-a spus Jessicăi un reprezentant al Editurii Hawks din Houston, întinzându-i un volum legat în piele de un roşu-închis, purtând titlul gravat cu litere de aur. Primul exemplar din *Trandafiri* abia ieşit de la tiparniţă. Absolut splendid, dacă pot spune aşa.

— Într-adevăr, i-a spus Jessica, răsfoind paginile al căror conţinut fusese alcătuit din sutele de jurnale de călătorie şi jurnale intime, pe care le redactase pentru carte. E într-adevăr un volum foarte frumos şi a ieşit la timp pentru Crăciun. Vă veţi ocupa de livrarea restului comenzii mele la reşedinţa mea din Howbutker?

— Cu plăcere, doamnă Toliver. Cartea a fost o comandă de mare mândrie şi încântare pentru noi, cei de la Hawks. Ca texan, sunt recunoscător că aţi avut timpul şi aţi depus efortul să ne lăsaţi o asemenea moştenire.

— Sper că familiile fondatorilor vă vor împărtăşi aprecierile, a spus Jessica. *Trandafiri* este darul meu de Crăciun pentru ei.

Strângându-şi exemplarul în mână, i-a urat bărbatului sărbători fericite şi a ieşit pe trotuar, simţindu-se brusc abătută. Proiectul ei ieşise exact cum sperase – chiar mai bine. Calitatea publicaţiei şi atenţia pentru detalii îi dovedeau că fusese în mâinile unor oameni cărora le păsa. O firmă bună, Editura Hawks. Dar acum, când îşi dusese la îndeplinire misiunea de un an, se simţea pustiită.

Ce rost mai avea existenţa ei?

Jessica şi-ar fi dorit să-l aibă alături pe Jeremy. Ar fi bine dispus-o. Ar fi dus-o la Townsmen ca să sărbătorească, şi ea poate chiar s-ar fi ameţit puţin cu şampanie, dar pe el nu l-ar fi deranjat. L-ar fi rugat să vină cu ea cu trenul la Houston, dar nu voise să strice surpriza cadoului pentru el.

Era la fel de bine şi aşa, s-a gândit Jessica, uitându-se pe stradă după o trăsură de piaţă care să o ducă la gară. Trebuia să se întoarcă neîntârziat în Howbutker. Thomas îşi făcea atâtea griji când pleca singură, iar ea nu mai voia să-i provoace şi mai multă nefericire. O implorase să aştepte până când avea să poată el să o însoţească, dar ar fi fost prea târziu pentru scopul ei. Era mijlocul lunii noiembrie a anului 1900. Avea să fie alinată de fiorul izbânzii în tren, în drum spre casă. Nu era o izbândă lipsită de importanţă, ar fi spus admirativ Jacqueline.

Jacqueline.

În afară de Jeremy şi de Tippy, ultima ei prietenă bună trecuse în lumea umbrelor. Durerea pierderii lui Jacqueline o săgeta în fiecare dimineaţă, când se trezea, şi ştia, după cât jelise moartea lui Silas, cum trebuia să se simtă Thomas când deschidea ochii. Slavă Domnului că exista Mary! Fetiţa aceea frumoasă îi salvase fiul să se înece în amărăciune.

După scurta discuţie pe care o avusese cu Jessica, Daria aranjase ca micuţa să fie mai

disponibilă pentru el. Fixase o perioadă din cursul serii, numită „timpul petrecut cu bunicul Thomas”, când Mary şedea în braţele lui să o legene până când adormea, iar Miles şedea pe genunchiul lui, ca să-i povestească despre felul în care îşi petrecuse ziua. Faptul că Thomas îi recita poezia pentru copii *Mary Had a Little Lamb*[19] a făcut ca toată casa, inclusiv Daria, să-i spună fetiţei Mary Lamb.

Vernon a pus comportamentul matern mai relaxat pe seama sensibilităţii soţiei sale în faţa pierderii suferite de tatăl lui. Jessica nu-şi dădea seama dacă bunăvoinţa Dariei se datora aprecierii primite din partea soţului ei pentru consideraţia ei sau dacă era pur şi simplu o altă strategie de a-l păcăli, dar motivele ei nu contau. Viaţa cu ea era mai plăcută. Daria a devenit mai indulgentă şi în privinţa altor reguli legate de copii, în special de Mary, căreia i se permisese contact foarte limitat cu alte persoane în afară de părinţii ei. I-a predat îngrijirea zilnică a copilului lui Sassie, care o adora, şi nu i-a mai alungat pe prietenii lui Miles, Percy Warwick şi Ollie DuMont, de lângă pătuţ atunci când veneau în vizită. Mai cu seamă Percy părea fermecat de surioara cu păr negru a prietenului său. Îi aducea jucării şi se strâmba ca să o facă să râdă, şi adeseori Miles trebuia să-l strige ca să i se alăture lui şi prietenilor lui la joacă. Vernon pierduse şansa de a o face pe Mary

19 Mary avea un mieluşel

să-i spună tati, dar nu din cauza Dariei. Mary imitase felul în care i se adresa fratele ei şi gângurea papa, ceea ce Vernon interpreta drept *papa* pe limba bebeluşilor.

Temperatura scăzuse sub zero grade în timp ce Jessica se ocupase de treaba ei şi şi-a strâns mai mult gulerul hainei. Stătea să plouă. Plecase fără umbrelă şi, evident, nu se zărea nicio trăsură. A pornit spre intersecţie, unde avea şanse mai mari să găsească una, dar a prins-o ploaia pe drum. Era udă până la piele când a reuşit să oprească o trăsură şi s-a mai udat încă o dată când a coborât la gară. Conductorul, veche cunoştinţă a familiei, i-a adus un prosop, o pătură şi o ceaşcă de cacao fierbinte ca să se oprească din tremurat, dar în dimineaţa de după revenirea pe Houston Avenue, Jessica s-a trezit cu pieptul congestionat.

— Nu e nimic, le-a spus ea lui Thomas şi Amy, cuprinşi de îngrijorare. Am plămânii tari ca ai unui cal de război.

Au crezut-o. Din câte îşi aminteau ei, Jessica nu fusese răcită niciodată. Cutia cu cărţile publicate pe banii ei a ajuns în seara următoare cu trenul. Şeful gării a fost foarte amabil să-l trimită pe fiul lui să le livreze, iar a doua zi, dis de dimineaţă, Jessica s-a pus pe treabă, în accesele unei tuse puternice.

Magazinul Universal DuMont se pregătea să introducă în decembrie încântătoarea inovaţie a ambalării cadourilor de Crăciun în hârtie de

mătase roşie şi verde în locul ambalajelor maro folosite în mod obişnuit. Jessica îşi procurase hârtia de mătase din timp, iar aceasta şi panglicile erau la îndemână ca să ambaleze şi să eticheteze exemplarele din *Trandafiri* pentru fiecare casă a familiilor fondatoare din Howbutker. Era câte una pentru Thomas, Jeremy Sr. şi fiii săi, Jeremy Jr. şi Stephen, Armând şi Abel şi fratele lui burlac, Jean. Două exemplare erau rezervate pentru biblioteca oraşului şi pentru arhivele de stat din Austin, iar Jessica avea să-i expedieze unul şi lui Tippy.

— Amy, a spus Jessica, care se băgase din nou în pat, arzând de febră, vreau să te ocupi tu ca teancul de cadouri de acolo – a arătat spre scaunul încărcat cu roadele muncii ei ambalate în roşu şi verde – să ajungă sub brad când se adună familiile în Ajunul Crăciunului.

— De ce, don'şoară Jessica? a întrebat-o Amy. O să faceţi mneavoastră asta, exact aşa cum doriţi.

— Nu, Amy, n-am s-o fac.

Jessica s-a gândit la Tippy, născută cu o singură „pungă de aer", cum îi spunea ea, încă zdravănă la optzeci şi trei de ani. Dar, pe de altă parte, Tippy se născuse în inima unei stele şi trăise sub protecţie celestă toată viaţa.

În ultimele ei zile, delirând, cu plămânii infectaţi, neexistând la acea vreme nicio posibilitate de tratament, mintea Jessicăi a plutit înapoi în trecut. L-a revăzut pe Silas stând sub

frunzele de un verde-închis şi sub florile albe ca de ceară ale arborelui de magnolie, în curtea hotelului Winthrop, în ajunul zilei în care şi-au luat rămas-bun. Joshua stătea lângă ea, îmbrăcat într-o haină din piele de căprioară prea mare pentru el. Cei adunaţi în jurul patului ei s-au mirat când i-au văzut surâsul uşor, distant. Jeremy i-a luat mâna şi şi-a lipit-o de inimă.

— Vede pe cineva, a spus el.

Mulţumiri

Sugestia de a scrie un preambul la *Trandafiri* a venit de la soţul meu. Fusesem asaltată de cititorii primului meu roman cu întrebarea dacă aveam cumva de gând să scriu o continuare a poveştii, dar nu intenţionam să continui războiul celor două roze. Povestea se sfârşise. Cu toate astea, când l-am auzit pe soţul meu spunând că i-ar plăcea să ştie cum au ajuns în Texas familiile Warwick, Toliver şi DuMont, ideea mi-a stârnit interesul. Cum *au ajuns* aceste familii în Texas?

Şi, astfel, ca să găsesc răspunsul la întrebare, mi-am început cercetările care m-au condus pe drumul bătut cu siguranţă de patriarhii familiilor înainte ca Texasul să se fi născut măcar. A fost o călătorie interesantă şi entuziasmantă. Mulţumirile mele celor care mi-au fost alături. Ştiţi voi cine sunteţi, dar am să menţionez oricum câteva nume. Nu există o ordine anume în care mi-aţi oferit mângâierea sprijinului, a interesului şi a încurajărilor voastre, aşa că am să încep cu soţul meu, Arthur Richard Meacham III, care mi le-a oferit pe toate trei din plin. Alături de ei au fost cele mai dragi prietene ale mele, Ann Ferguson Zeigler şi Janice J. Thomson, fără de

care aş scrie într-un vid şi zilele mele de scris ar fi singuratice. Le sunt mereu recunoscătoare, bineînţeles, agentului meu, David McCormick, de la McCormick and Williams Literary Agency, şi lui Deb Futter, redactor-şef la Grand Central Publishing, precum şi asistentei sale, Dianne Choie, care sunt efectiv printre cele mai amabile, de ajutor şi pricepute persoane în domeniu, îi mulţumesc şi editorului meu, Jamie Raab, despre care am înţeles că mi-a citit manuscrisul la lumina lanternei în toiul uraganului Sandy şi şi-a dat acordul pentru publicare. De asemenea, trebuie să-i mulţumesc şi lui Leslie Falk de la McCormick and Williams, pe care nu am cunoscut-o niciodată, dar care m-a impulsionat constant şi cu blândeţe. Ai toată recunoştinţa mea, Leslie.

Iar fanilor şi cititorilor strădaniilor mele literare de pretutindeni vă mulţumesc fiecăruia în parte şi tuturor laolaltă. Vă sunt îndatorată.

Roman a cărui acțiune se desfășoară pe mai mult de șase decenii, *Somerset* urmărește destinul a trei familii – Toliver, Warwick și DuMont –, surprinzând cu minuție fiecare aspect al migrației către Texas, al sclavagismului și al Războiului Civil American. Silas Toliver și Jeremy Warwick, prieteni foarte buni, fiii mai tineri ai unor bogați proprietari de plantații, se pregătesc să părăsească ținutul Carolinei de Sud, mânați de perspectiva unei vieți mai bune pe tărâmul făgăduinței. Dar, printr-un concurs de împrejurări, Silas este silit să se însoare cu Jessica Wyndham, fiica unuia dintre cei mai înstăriți plantatori din zonă, o ființă îndărătnică, susținătoare ferventă a mișcării abolicioniste, hotărâtă să-și impună voința cu orice preț. Cu talentul său bine cunoscut, Leila Meacham, autoarea bestsellerului *Trandafiri*, construiește o nouă narațiune despre familie, iubire, tragism și pierdere, dar și despre năzuințe și despre sacrificiul pe care oamenii sunt pregătiți să îl facă pentru a-și împlini visul.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1541-1